„O lectură înviorător de originală, spirituală și mișcătoare“
New York Times

Vino și sărută-mă!

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

C Ă R Ț I   R O M A N T I C E

SERIA „PASIUNI TEXANE"

Ea este genul de femeie obișnuită cu viața de lux și cu caviar, el este mare amator de bere și de golf și, împreună, sunt ca o bombă gata să explodeze... Dar și dragostea ce se aprinde între ei este la fel de surprinzătoare și inedită ca interacțiunea dintre ei.

Francesca Day este cea mai răsfățată și admirată femeie din Marea Britanie, obișnuită ca totul să se întâmple după cum vrea ea și ca orice dorință să îi fie satisfăcută pe dată. Doar că brusc se trezește fără bani, păcălită, abandonată și extrem de furioasă, mergând singură pe un drum pustiu, într-o țară străină – Țara Tuturor Posibilităților –, îmbrăcată într-o sinistră rochie roz (culoarea pe care nu a suportat-o niciodată) cu crinolină, după ce a fugit de pe platoul de filmare al unui film la fel de sinistru ca rochia...

Dallie Beaudine este un american înalt, suplu și fascinant, jucător de golf pasionat, dar cu un trecut apăsător și cu dureri mari ascunse bine în suflet. Un bărbat greu de intimidat – sau de cucerit. Îi plac berile reci și femeile fierbinți – și lucrurile necomplicate. De aceea nu înțelege ce-o fi fost în mintea lui când a oprit mașina și a acceptat să o ia cu el pe mironosița cu înfățișare jalnică și o atitudine de divă. Și unde va duce aventura lor, la care nici unul nu s-a înhămat de bunăvoie?

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS a scris 23 de romane traduse în 30 de limbi și apărute pe lista de bestselleruri din *New York Times*, *Publisher's Weekly* și *USA Today*. A primit 4 premii RITA pentru „Cel mai bun roman", precum și Premiul pentru întreaga activitate din partea *Romantic Times*.

Lira

eBook disponibil

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Vino și sărută-mă!
Susan Elizabeth Phillips

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PHILLIPS, SUSAN ELIZABETH
Vino și sărută-mă! / Susan Elizabeth Phillips
trad. din lb. engleză: Mădălina Moțatu – București: Litera, 2020

I. Moțatu, Mădălina (trad.)

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Vino si sărută-mă!

Traducere din limba engleză
Mădălina Moțatu

LITERA
București
2020

Părinților mei, cu toată dragostea

prolog

Trimiteți-i pe aceștia, vagabonzii, naufragiații la mine...

EMMA LAZARUS,
The New Colossus

– Blana de samur este groaznică, mormăi Francesca Serritella Day printre dinți când mai multe lumini îi intrară în ochi. Își vârî capul mai adânc în gulerul înalt al blănii ei rusești și își dori să fi fost ziuă ca să își poată pune ochelarii întunecați.

– Nu este o opinie tocmai populară, dragă, zise prințul Stefan Marko Brancuzi luând-o de braț și conducând-o prin mulțimea de paparazzi care se postaseră la ușa restaurantului La Cote Basque din New York City ca să fotografieze celebritățile care ieșeau de la petrecerea privată care avea loc înăuntru.

Stefan Brancuzi era monarhul unic al unui principat micuț din Balcani care înlocuia rapid orașul supraaglomerat Monaco drept noul refugiu al bogaților cu poveri fiscale, dar nu el era cel de care fotografii erau cei mai interesați. Frumoasa englezoaică de lângă el era cea care le atrăgea atenția, alături de atenția unei mari părți a publicului american.

În timp ce Stefan o conduse către limuzina lui, care aștepta, Francesca își ridică mâna înmănușată într-un gest inutil, care nu făcu nimic pentru a opri focul întrebărilor aruncate asupra ei – întrebări despre slujba ei, relația ei cu Stefan, ba chiar o întrebare despre prietenia ei cu starul serialului de televiziune de succes *China Colt*.

Când ea și Stefan fură în cele din urmă așezați comod pe banchetele somptuoase din piele, și limuzina

intră în traficul nopții târzii de pe East Fifty-Fifth Street, ea gemu.

- Circul acela mediatic a avut loc din cauza hainei acesteia. Presa te deranjează foarte rar pe tine. Este vorba despre mine. Dacă aş fi purtat pardesiul meu vechi, ne-am fi putut strecura imediat, fără să atragem în vreun fel atenția.

Stefan o privi cu amuzament. Ea se încruntă la el cu reproş.

- Este o lecție morală importantă de învățat, Stefan.

- Care este aceea, scumpo?

- În fața foametei mondiale, femeile care poartă blană de samur merită ceea ce primesc.

El râse.

- Ai fi fost recunoscută indiferent de ce ai fi purtat. Te-am văzut blocând traficul îmbrăcată într-un trening.

- Nu am ce face, răspunse ea abătută. Este în sângele meu. Blestemul celor din familia Serritella.

- Serios, Francesca, nu am cunoscut niciodată o femeie care să urască la fel de mult ca tine faptul că este frumoasă.

Ea mormăi ceva ce el nu putu auzi, ceea ce era probabil mai bine, şi îşi vârî mâinile adânc în buzunarele hainei, neimpresionată, ca întotdeauna, de orice mențiune a incandescentei ei frumuseți fizice. După o lungă aşteptare, ea sparse tăcerea:

- Încă din ziua în care m-am născut, chipul meu nu mi-a adus decât necazuri.

„Să nu mai pomenim despre trupuşorul ăsta minunat al tău", gândi Stefan, dar, cu înțelepciune, păstră comentariul acela pentru sine. În vreme ce Francesca privea absentă pe geamul fumuriu, profită de neatenția ei pentru a studia trăsăturile incredibile care captivaseră atât de mulți oameni.

Încă îşi amintea vorbele unui bine-cunoscut editor de modă, care, hotărât să evite toate clişeele despre Vivien Leigh care îi fuseseră aplicate Francescăi de-a lungul anilor, scrisese: „Francesca Day, cu părul ei castaniu, chipul

oval și ochii verzi ca salvia, arată ca o prințesă dintr-o poveste care își petrece după-amiezile răsucind fuiorul de aur în grădinile din fața propriului ei castel dintr-o carte de povești".

În particular, editorul de modă fusese mai puțin exaltat:

– Știu în inima mea că Francesca Day nu are absolut niciodată nevoie să meargă la toaletă...

Stefan făcu semn către barul din lemn și bronz ascuns discret în partea laterală a limuzinei.

– Ai dori ceva de băut?

– Nu, mulțumesc. Nu cred că mai pot să suport vreo gură de alcool.

Nu dormise prea bine, și accentul ei britanic era mai pronunțat decât de obicei. Haina ei se deschise, iar ea aruncă un ochi în jos, la rochia de gală cu mărgele, de la Armani. Rochie Armani... Blană Fendi... Pantofi Mario Valentino. Își închise ochii, amintindu-și dintr-odată un moment din trecut, o după-amiază fierbinte de toamnă, când zăcea întinsă în praf, în mijlocul unui drum din Texas, purtând o pereche de blugi murdari cu douăzeci și cinci de cenți ascunși în buzunarul de la spate. Ziua aceea fusese începutul pentru ea. Începutul și sfârșitul.

Limuzina o luă spre sud pe Fifth Avenue, și amintirile ei alunecară mai în urmă, către anii copilăriei din Anglia, înainte să fi știut măcar că existau lucruri ca Texas. Ce monstruleț răsfățat fusese – răzgâiată și dezmierdată în timp ce mama ei, Chloe, o purta de la un loc de joacă european la altul, de la o petrecere la alta. Chiar și când era copilă, fusese de-a dreptul arogantă – absolut încrezătoare că faimoasa frumusețe Serritella avea să deschidă lumea pentru ea și să facă ca toate piesele să se potrivească în orice nouă configurație și-ar fi dorit ea. Mica Francesca – o creatură orgolioasă și inutilă, complet nepregătită pentru ceea ce viața avea să îi ofere.

Avea 21 de ani în ziua aceea din 1976 când zăcuse în praful de pe drumul din Texas. 21 de ani, necăsătorită, singură și însărcinată.

Acum, avea aproape 32 de ani și, deși deținea orice bun la care visase vreodată, se simțea la fel de singură ca în acea după-amiază fierbinte de toamnă. Închise strâns ochii, încercând să își imagineze ce curs ar fi urmat viața ei dacă ar fi rămas în Anglia. Dar America o schimbase atât de mult, încât nici măcar nu putea să își închipuie.

Zâmbi în sinea ei. Când Emma Lazarus scrisese poezia despre mulțimea de oameni care tânjeau să respire liberi, cu siguranță că nu se gândise la o tânără englezoaică orgolioasă care sosea în această țară purtând un pulover de cașmir și o valiză Louis Vuitton. Dar bietele fete sărace trebuiau și ele să viseze, și visul la America se dovedise destul de măreț încât să o învăluie chiar și pe ea.

Stefan își dădu seama că o frământa ceva pe Francesca. Fusese neobișnuit de tăcută toată seara, lucru care nu îi stătea deloc în fire. Plănuise să o ceară în căsătorie în seara aceasta, dar acum se întreba dacă nu ar fi mai bine să aștepte. Ea era atât de diferită de alte femei pe care le cunoștea, încât nu putea niciodată să anticipeze cum avea să reacționeze. Bănuia că zeci de alți bărbați care fuseseră îndrăgostiți de ea avuseseră o problemă asemănătoare.

Dacă era să dea crezare zvonurilor, prima cucerire importantă a Francescăi avusese loc la vârsta de nouă ani, la bordul iahtului *Christina*, când îl fermecase pe Aristotel Onassis.

Zvonuri... Existau atât de multe care o înconjurau pe Francesca, dintre care majoritatea nu aveau cum să fie adevărate... numai că, având în vedere genul de viață pe care ea o avusese, Stefan se gândea că poate totuși erau. Odată îi spusese cu nonșalanță că Winston Churchill o învățase să joace gin rummy, și toată lumea știa că prințul de Wales îi făcuse curte. Într-o seară, la scurt timp după ce se cunoscuseră, sorbiseră șampanie și făcuseră schimb de anecdote legate de copilăria lor.

- Cei mai mulți dintre copii sunt concepuți din dragoste, îl informase ea, dar eu am fost concepută pe platforma unei vitrine din centrul salonului pentru blănuri din Harrods.

În timp ce limuzina trecu în viteză pe lângă Cartier, Stefan zâmbi în sinea lui. O poveste amuzantă, dar nu credea o iotă.

Lumea Veche

capitolul 1

Când Francesca fu pusă pentru întâia oară în brațele mamei sale, Chloe Serritella Day izbucni în lacrimi și insistă că asistentele de la spitalul particular din Londra, unde născuse, îi pierduseră copilul. Orice imbecil putea să vadă că această micuță creatură urâtă, cu capul strivit și pleoapele umflate nu putea să fi ieșit din trupul ei desăvârșit.

Din moment ce nici un soț nu era prezent pentru a o liniști pe isterica Chloe, rămăsese în sarcina asistentelor să o asigure că cei mai mulți nou-născuți nu erau în cea mai bună formă timp de câteva zile. Chloe le porunci să ia urâta și micuța impostoare și să nu revină până nu aveau să găsească adevăratul ei copil. Apoi își împrospătă machiajul și își întâmpină vizitatorii – printre ei un star de cinema din Franța, secretara ministrului de interne britanic și Salvador Dalí – cu o relatare lacrimogenă despre îngrozitoarea tragedie care fusese săvârșită împotriva ei. Vizitatorii, obișnuiți de mult cu modul specific de a dramatiza al frumoasei Chloe, nu făcură decât să o bată ușurel pe mână și să îi promită să cerceteze problema. Dalí, într-o explozie de mărinimie, anunță că avea să picteze o versiune suprarealistă a pruncului în cauză, drept cadou de botez, dar, din fericire, își pierdu interesul față de proiect și trimise în schimb un set de pocale purpurii.

Trecu o săptămână. În ziua în care trebuia să fie externată din spital, asistentele o ajutară pe Chloe să se îmbrace într-o cămașă largă neagră cu un guler și manșete mari din organdi, de la Balmain.

După aceea, o conduseră într-un scaun cu rotile și depozitară în brațele ei pruncul lepădat. Timpul care

trecuse nu făcuse prea multe pentru a îmbunătăţi aspectul copilului, dar, în momentul în care ea îşi coborî privirea către grămăjoara din braţele ei, Chloe avu una dintre schimbările ei de dispoziţie iuţi ca fulgerul. Scrutând chipul pestriţ, declară tuturor că cea de-a treia generaţie de frumuseţe a familiei Serritella era acum asigurată. Nimeni nu fu atât de lipsit de maniere încât să o contrazică, ceea ce, după cum se dovedi, fu mai bine, pentru că, în doar câteva luni, Chloe dovedi că avusese dreptate.

Sensibilitatea lui Chloe când venea vorba despre frumuseţea feminină îşi avea rădăcinile în propria copilărie. Pe când era mică, fusese durdulie, cu o cută suplimentară de grăsime care îi dubla talia şi pernuţe cărnoase care îi ascundeau oasele delicate ale feţei. Nu era destul de grasă încât să fie considerată obeză în ochii lumii, ci doar destul de grăsuţă încât să se simtă urâtă în sinea ei, mai ales în comparaţie cu mama ei atrăgătoare şi stilată, măreaţa croitoreasă de lux de origine italiană, Nita Serritella. Abia în 1947, în vara în care Chloe avea 12 ani, îi spusese cineva că era frumoasă.

Venită acasă într-o vacanţă scurtă de la unul dintre pensioanele în care îşi petrecuse prea mult din copilărie, şedea cât se putea de retrasă cu şoldurile ei pline cocoţate pe un scaun aurit în colţul elegantului salon al mamei sale din Rue de la Paix. Privea atât cu ranchiună, cât şi cu invidie cum Nita, subţire ca un creion, într-un costum negru cu o croială severă cu revere supradimensionate din satin vişiniu, discuta cu o clientă îmbrăcată elegant. Mama ei îşi purta părul negru-albăstrui tuns scurt şi drept, în aşa fel încât îi cădea peste pielea palidă a obrazului stâng într-o buclă mare în formă de virgulă, iar gâtul ei ca al unei picturi de Modigliani susţinea şiraguri de perle negre perfect asortate. Perlele, alături de conţinutul unui mic seif de perete din dormitorul

ei, erau cadouri din partea admiratorilor Nitei, bărbați prosperi la nivel internațional care erau din cale-afară de bucuroși să cumpere bijuterii pentru o femeie destul de prosperă încât să și le cumpere singură. Unul dintre acei bărbați fusese tatăl lui Chloe, deși Nita pretinsese că nu își amintea care anume și, cu siguranță, nu se gândise nici măcar o clipă să se căsătorească cu el.

Atrăgătoarea blondă care primea atenția Nitei în salon în după-amiaza aceea vorbea spaniolă, accentul ei fiind surprinzător de obișnuit pentru cineva care primea atât de mult din atenția lumii în acea vară deosebită a anului 1947. Chloe urmări conversația pe jumătate atentă și își dedică cealaltă jumătate studiului manechinelor subțiri ca trestia care defilau în centrul salonului, prezentând cele mai noi modele ale Nitei. De ce nu putea fi și ea subțire și sigură pe ea ca acele manechine? se întrebă Chloe. De ce nu putea să arate exact ca mama ei, mai ales că aveau același păr negru și aceiași ochi verzi? Poate că, dacă ar fi fost frumoasă, se gândea Chloe, mama ei ar înceta să se uite la ea cu atât de mult dezgust. Pentru a suta oară, se hotărî să renunțe la prăjituri ca să poată câștiga bunăvoința mamei sale – și pentru a suta oară simți senzația aceea neplăcută de leșin în stomac, care îi spunea că nu avea voința necesară. Pe lângă forța mistuitoare a scopului ce o caracteriza pe Nita, Chloe se simțea de-a dreptul ca un pufuleț de lebădă.

Blonda ridică dintr-odată ochii din desenul pe care îl studia și, pe nepusă masă, își lăsă ochii căprui limpezi să poposească asupra lui Chloe. În curios de aspra ei limbă spaniolă, remarcă:

– Micuța aceea va fi o mare frumusețe într-o zi. Seamănă foarte mult cu tine.

Nita aruncă o privire către Chloe, cu dispreț prost ascuns.

- Nu văd absolut nici o asemănare, *señora*. Și nu va fi niciodată o frumusețe până când nu învață să mai lase furculița din mână.

Clienta Nitei ridică o mână îngreunată de câteva inele de prost gust și făcu un semn către Chloe.

- Vino încoace, *querida*. Vino și dă-i Evitei un sărut!

Preț de o clipă, Chloe nu se mișcă, încercând să absoarbă ceea ce spusese femeia. Apoi se ridică ezitant de pe scaunul ei și traversă salonul, stânjenitor de conștientă de gambele butucănoase care se iveau de sub tivul fustei ei de vară din bumbac. Când ajunse la femeie, se aplecă și depuse un sărut timid, dar totuși plin de recunoștință pe obrazul ușor parfumat al Evei Perón.

- Cățea fascistă! șuierase mai târziu Nita Serritella, când prima-doamnă a Argentinei ieșise pe ușile din față ale salonului. Își strecurase un portțigaret de abanos între buze doar ca să îl scoată brusc, lăsând la capătul lui o pată stacojie. Mi se face pielea de găină când o ating! Toată lumea știe că nu a existat nazist în Europa care să nu găsească adăpost la Perón și la acoliții lui din Argentina.

Amintirea ocupației germane din Paris era încă proaspătă în mintea Nitei, și ea nu avea decât dispreț față de simpatizanții naziștilor. Cu toate acestea, era o femeie cu simț practic, iar Chloe știa că mama ei nu vedea nici un rost în a trimite banii Evei Perón, oricât de necinstit câștigați, din Rue de la Paix în Avenue Montaigne, unde domnea supremă Casa Dior.

După aceea, Chloe decupă din ziare fotografii ale Evei Perón și le lipi într-un album cu o copertă roșie. De fiecare dată când criticile Nitei deveneau deosebit de mușcătoare, Chloe privea fotografiile, lăsând uneori o pată de ciocolată pe pagini în timp ce își amintea că Eva Perón spusese că avea să fie o mare frumusețe într-o zi.

În iarna în care avea 14 ani, grăsimea ei dispăru miraculos odată cu pofta ei de dulce, și legendara

osatură Serritella ieși în cele din urmă la suprafață. Începu să petreacă ore întregi zgâindu-se în oglindă, vrăjită de silueta subțire ca trestia din fața ei. Acum, își spuse în sinea ei, totul avea să fie diferit. De când își amintea, se simțise ca o proscrisă la școală, dar dintr-odată se trezi făcând parte din cercul restrâns al privilegiatelor. Nu înțelegea că celelalte fete erau mai atrase de noul ei aer de încredere în sine decât de talia ei de cincizeci și șase de centimetri. Pentru Chloe Serritella frumusețea însemna acceptare.

Nita părea mulțumită de pierderea ei în greutate, așa că, atunci când Chloe merse acasă, în Paris, în vacanța ei de vară, găsi curajul de a-i arăta mamei sale schițe ale unor rochii pe care le desenase, în speranța că într-o bună zi avea să ajungă și ea o creatoare de modă. Nita întinse schițele pe masa ei de lucru, aprinse o țigară și o disecă pe fiecare în parte cu ochiul ei critic care o făcuse o creatoare de modă de renume.

– Linia aceasta este ridicolă. Și proporția este complet greșită aici. Vezi cum ai distrus-o pe aceasta cu prea multe detalii? Unde îți este ochiul, Chloe? Unde îți este ochiul?

Chloe înșfăcă schițele de pe masă și nu mai încercă niciodată să deseneze.

Când reveni la școală, Chloe se dedică cu totul încercării de a deveni mai frumoasă, mai spirituală și mai populară decât oricare dintre colegele ei, hotărâtă ca nimeni să nu bănuiască vreodată că o fată grasă stângace trăia încă înlăuntrul ei. Învăță să dramatizeze cele mai banale evenimente ale zilei cu gesturi mărețe și oftaturi extravagante, până când tot ce făcea părea mai important decât orice puteau să facă celelalte. Treptat, chiar și cele mai banale întâmplări din viața lui Chloe Serritella deveniră presărate cu mari drame.

La 16 ani, își dărui virginitatea fratelui unei prietene, într-un foișor care dădea spre lacul Lucerna. Experiența fu stângace și inconfortabilă, dar sexul o făcu pe Chloe

să se simtă slabă. Se hotărî iute să încerce din nou cu cineva cu mai multă experienţă.

În primăvara anului 1953, când Chloe avea 18 ani, Nita muri în mod neaşteptat, din cauza unui apendice perforat. Chloe stătu împietrită şi tăcută cât dură înmormântarea mamei sale, prea amorţită să înţeleagă că intensitatea durerii ei izvora nu atât din tragicul eveniment, cât din sentimentul că nu avusese niciodată o mamă. Temându-se să fie singură, nimeri în patul unui conte polonez bogat cu mulţi ani mai în vârstă decât ea. Acesta îi asigură un refugiu temporar împotriva temerilor ei şi, şase luni mai târziu, o ajută să vândă salonul Nitei pentru o uluitoare sumă de bani.

În cele din urmă, contele se întoarse la soţia lui, şi Chloe începu să trăiască de pe urma moştenirii sale. Fiind tânără, bogată şi fără familie, atrase rapid tinerii indolenţi care se împleteau ca firele aurii în ţesătura societăţii internaţionale. Deveni un fel de colecţionar, cochetând cu unul după altul în căutarea bărbatului care avea să îi ofere dragostea necondiţionată pe care nu o primise niciodată de la mama sa, bărbatul care avea să o facă să înceteze să se simtă ca o nefericită fată grasă.

Jonathan „Black Jack“ Day intră în viaţa ei de pe partea opusă a unei roţi de ruletă dintr-un club de jocuri de noroc din Berkeley Square. Black Jack Day îşi căpătase numele nu de pe urma înfăţişării sale, ci ca urmare a slăbiciunii lui pentru jocurile riscante. La 25 de ani distrusese deja trei maşini sport de înaltă performanţă şi un număr semnificativ mai mare de femei. Un crai american păcătos de chipeş din Chicago, avea păr castaniu care îi cădea într-o buclă rebelă peste frunte, o mustaţă ştrengărească şi un handicap de şapte la polo. În multe privinţe, nu era deloc diferit de alţi tineri hedonişti care deveniseră o parte atât de mare din viaţa lui Chloe; bea gin, purta numai costume

la comandă și schimba terenurile de joc odată cu anotimpurile. Dar celorlalți bărbați le lipsea trăsătura temerară a lui Jack Day, abilitatea lui de a risca totul – chiar și averea pe care o moștenise de pe urma căilor ferate americane – pe o singură rotire a ruletei.

Pe deplin conștientă de ochii lui ațintiți asupra ei pe deasupra roții ruletei care se învârtea, Chloe privi mica bilă de fildeș ciocnindu-se de la *rouge* la *noir* și înapoi înainte să se oprească în cele din urmă pe negru 17. Își permise să își ridice privirea și îl descoperi pe Jack Day privind-o pe deasupra mesei. Acesta zâmbi, încrețindu-și mustața. Ea îi zâmbi la rândul ei, încrezătoare că arăta foarte bine într-o haină argintie de la Jacques Fath din satin și tul, care îi scotea în evidență șuvițele din părul ei negru, paloarea pielii și adâncimile verzi ale ochilor.

– Se pare că nu poți pierde în seara aceasta, zise ea. Ești întotdeauna atât de norocos?

– Nu întotdeauna, răspunse el. Tu ești?

– Eu? Scoase unul dintre oftaturile ei lungi, dramatice. Am pierdut la toate în seara aceasta. *Je suis miserable.* Nu sunt niciodată norocoasă.

El scoase o țigară dintr-o tabacheră de argint în timp ce ochii lui o măsurară din cap până-n picioare.

– Bineînțeles că ești norocoasă. Tocmai m-ai cunoscut pe mine, nu-i așa? Și te voi duce acasă în seara aceasta.

Chloe fu în același timp intrigată și excitată de îndrăzneala lui, și mâna ei se strânse instinctiv în jurul marginii mesei, pentru sprijin. Simțea că ochii lui cenușii îi topeau rochia și ardeau în cele mai adânci cotloane ale trupului ei. Fără să fie în stare să definească cu exactitate ce anume îl deosebea pe Black Jack de ceilalți, ea simți că numai cea mai excepțională dintre femei putea să câștige inima acestui bărbat cu o încredere în sine supremă și că, dacă ea avea să fie acea femeie, urma să poată să înceteze pentru totdeauna să își mai facă griji pentru fata grasă dinlăuntru.

Dar, oricât de mult îl dorea, Chloe se abținu. În anul care trecuse de la moartea mamei sale, devenise mai perspicace în ceea ce privea bărbații din jurul ei. Observase lucirea iresponsabilă din ochii lui în timp ce bila de fildeș trecea prin compartimentele roții ruletei care se învârtea și bănui că acesta nu ar prețui prea mult ceea ce putea obține cu prea multă ușurință.

– Îmi pare rău, răspunse ea cu răceală. Am alte planuri.

Înainte ca el să apuce să răspundă, ea își luă geanta și părăsi încăperea.

El telefonă a doua zi, dar ea îi ceru servitoarei să spună că nu era acasă. Îl zări la un alt club de jocuri de noroc o săptămână mai târziu și, după ce îi oferi o imagine ispititoare rapidă, se strecură afară prin ușa din dos, înainte ca el să o poată aborda. Zilele trecură, și ea descoperi că nu se putea gândi la nimic altceva în afară de tânărul crai din Chicago. El îi telefonă din nou; ea refuză din nou să preia apelul. Mai târziu în aceeași seară, îl văzu la teatru și îl salută dând nepăsătoare din cap, cu o urmă de zâmbet, înainte de a pleca în loja ei.

A treia oară când el telefonă, ea preluă apelul, dar se prefăcu a nu-și aminti cine era el. El chicoti sec și îi spuse:

– Vin să te iau într-o jumătate de oră, Chloe Serritella. Dacă nu ești gata, nu te voi mai vedea niciodată.

– O jumătate de oră? Îmi este imposibil să...

Dar el închisese deja.

Mâna ei începu să tremure când puse telefonul înapoi în furcă. În mintea ei, văzu învârtindu-se roata unei rulete, bila de fildeș sărind de la roșu la negru, de la negru la roșu, în jocul acesta pe care îl jucau. Cu mâini tremurânde, se îmbrăcă într-o rochie albă de lână cu manșete de ocelot, apoi adăugă o pălărioară acoperită de un văl. Răspunse ea însăși când sună la ușă cu fix o jumătate de oră mai târziu.

El o conduse pe alee până la o mașină sport roșie Isotta-Fraschini, pe care se apucă să o conducă pe străzile din Knightsbridge cu o viteză amețitoare folosind doar degetele mâinii drepte pe volan. Ea îl privi cu admirație cu coada ochiului, adorând șuvița de păr castaniu care cădea atât de neglijent peste fruntea lui, precum și faptul că era un american cu sânge fierbinte și nu un european oarecare.

În cele din urmă, el opri la un restaurant retras, unde îi atinse mâna cu a lui de fiecare dată când ea o întindea după paharul de vin. Ea simți durerea dorinței față de el. Sub intensitatea acelor ochi argintii neastâmpărați, se simți sălbatic de frumoasă și la fel de zveltă în interior cum era pe dinafară. Totul la el îi trezea simțurile: felul în care mergea, sunetul vocii lui, mirosul de tutun din respirație. Jack Day era trofeul suprem, confirmarea finală a propriei frumuseți.

Când părăsiră restaurantul, el o lipi de trunchiul unui smochin și îi dărui un sărut întunecat, seducător. Lunecându-și mâinile pe spatele ei, îi cuprinse fesele.

– Te doresc, murmură el în gura ei deschisă.

Trupul ei era atât de plin de dorință, încât simți o durere reală când îl îndepărtă.

– Ești prea rapid pentru mine, Jack. Am nevoie de timp.

El râse și o ciupi de bărbie, ca și cum ar fi fost deosebit de încântat de cât de bine participa ea la jocul lui; apoi îi strânse sânii exact în clipa în care un cuplu mai în vârstă ieși din restaurant și privi în direcția lor. Pe drumul spre casă, o amuză cu anecdote pline de viață și nu pomeni nimic despre o nouă întâlnire.

Două zile mai târziu, când camerista ei o anunță că el era la telefon, Chloe clătină din cap, refuzând să preia apelul. Apoi dădu fuga în camera ei și se lăsă pradă unei crize înflăcărate de plâns, temându-se că îl împingea prea departe, dar fiindu-i frică să îi piardă interesul făcând orice altceva. Data viitoare când îl văzu,

la inaugurarea unei galerii, acesta avea la brațul lui o dansatoare cu părul vopsit cu henna. Chloe se prefăcu a nu observa.

El apăru în pragul casei ei în după-amiaza următoare și o luă la o plimbare cu mașina prin provincie. Ea spuse că avea o întâlnire stabilită anterior și nu putea lua cina cu el în seara aceea.

Jocul de noroc continuă, și Chloe nu putea să se gândească la nimic altceva. Când Jack nu era cu ea, îl invoca în imaginația ei – mișcările neastâmpărate, neglijenta șuviță de păr, mustața ștrengărească. Abia putea să gândească din cauza tensiunii dense și ude care îi inunda trupul, dar refuză în continuare avansurile lui sexuale.

El îi vorbi cu cruzime în timp ce îi urmări forma urechii cu buzele:

– Nu cred că ești destul de femeie pentru mine.

Ea îi cuprinse ceafa cu mâna.

– Nu cred că ești destul de bogat pentru mine.

Bila de fildeș se lovi de marginile roții ruletei: de la *rouge* la *noir*, de la *noir* la *rouge*... Chloe știa că aceasta avea să facă în curând ultima mișcare.

– În noaptea aceasta, zise Jack când ea răspunse la telefon. Fii gata pentru mine la miezul nopții!

– La miezul nopții? Nu fi ridicol, dragule! Este imposibil.

– La miezul nopții sau niciodată, Chloe. Jocul a luat sfârșit.

În noaptea aceea, își trase pe ea un costum negru de catifea cu nasturi din strasuri peste o bluză din mătase creponată de culoarea șampaniei. Ochii ei o priveau strălucind din oglindă în timp ce își peria părul negru catifelat tuns băiețește. Black Jack Day, îmbrăcat într-un smoching, apăru la ușa ei exact la miezul nopții. La vederea lui, își simți măruntaiele la fel de lichide ca loțiunea parfumată pe care și-o aplicase pe pielea îmbujorată. În locul mașinii Isotta-Fraschini,

el o conduse către un Daimler cu șofer și o anunță că o ducea la Harrods.

Ea râse.

- Miezul nopții nu este un pic cam târziu pentru o sesiune de cumpărături?

El nu spuse nimic, zâmbind doar când se așeză comod pe bancheta moale din piele și începu să sporovăiască despre un ponei pentru polo pe care ar putea să îl cumpere de la Aga Khan. Nu peste mult timp, Daimlerul opri sub prelata verde cu auriu de la Harrods. Chloe privi la lumina slabă care strălucea prin ușile magazinului gol.

- Harrods nu pare să fi rămas deschis, Jack, nici chiar pentru tine.

- Mai vedem noi, nu-i așa?

Șoferul le deschise ușa din spate, și Jack o ajută să iasă.

Spre uimirea ei, un ușier în livrea apăru din spatele ușii de sticlă a magazinului Harrods și, după ce privi pe furiș ca să vadă dacă cineva din stradă îl vedea, descuie ușa și o deschise pentru ei.

- Bine ați venit la Harrods, domnule Day.

Ea privi uimită la ușa deschisă. Cu siguranță, nici măcar Black Jack Day nu putea pur și simplu să intre în cel mai faimos magazin din lume la mult timp după ora de închidere fără ca vreun vânzător să fie prezent. Când ea nu schiță nici o mișcare, Jack îi dădu ghes înainte cu o apăsare fermă pe șale. De îndată ce se aflară înăuntrul magazinului, ușierul făcu cel mai uimitor lucru: își ridică pălăria, ieși în stradă și încuie ușa în urma lui. Ei nu îi venea să creadă ce văzuse și privi către Jack pentru o explicație.

- Roata ruletei a fost deosebit de amabilă cu mine de când te-am cunoscut. M-am gândit că poate ți-ar plăcea o sesiune de cumpărături în privat.

- Dar magazinul este închis. Nu văd nici un vânzător.

- Cu atât mai bine.

Ea insistă cerând o explicație, dar el nu spuse prea multe, în afară de faptul că făcuse un aranjament privat - și, ea era sigură, foarte ilegal - cu câțiva dintre angajații mai noi și mai puțin scrupuloși de la Harrods.

- Dar nu sunt oameni care lucrează aici noaptea? Personal de curățenie? Paznici de noapte?

- Pui prea multe întrebări. La ce sunt buni banii dacă nu pot cumpăra plăcere? Să vedem ce te atrage în seara aceasta.

Luă o eșarfă argintie cu auriu din vitrină și o aranjă peste gulerul de catifea al jachetei ei.

- Jack, nu pot să iau asta pur și simplu!

- Relaxează-te, scumpo! Magazinul va fi bine compensat. Ia spune, ai de gând să mă plictisești cu grijile tale sau putem să ne simțim bine?

Lui Chloe nu îi venea să creadă ce se întâmpla. Nu se zăreau nici un vânzător, nici un supraveghetor sau paznic. Oare acest minunat magazin chiar era la dispoziția ei? Își coborî privirea la eșarfa care îi împodobea gâtul și răsuflă întretăiat. El făcu semn către abundența de marfă elegantă.

- Haide, alege ceva!

Chicotind nepăsătoare, ea întinse mâna și scoase din vitrină o geantă cu paiete, apoi își puse pe umăr șnurul împletit.

- Foarte frumoasă, zise el.

Ea își aruncă brațele în jurul gâtului lui.

- Ești absolut cel mai captivant bărbat din lume, Jack Day! Cât te ador!

Palmele lui coborâră de pe talia ei și se curbară pe fesele ei, trăgându-i șoldurile și lipindu-i-le de ale lui.

- Iar tu ești cea mai captivantă femeie. Nu puteam îngădui ca aventura noastră să se consume într-un loc obișnuit, nu-i așa?

De la *noir* la *rouge*... de la *rouge* la *noir*... Partea aceea tare apăsată pe abdomenul ei nu o lăsă să înțeleagă greșit

spusele lui, și ea însăși simți că se încălzește și i se face frig în același timp. Jocul avea să ia sfârșit aici... în magazinul Harrods. Numai Jack Day putea înfăptui ceva atât de scandalos. Gândul acesta îi făcu capul să se învârtă ca o roată roșu cu negru.

El trase geanta de pe umărul ei, îi scoase jacheta de catifea și le puse pe amândouă peste o vitrină cu umbrele de mătase cu mânere de lemn de trandafir. Apoi își scoase smochingul și îl puse lângă haina ei, rămânând în fața ei într-o cămașă albă cu capse negre ca smoala care îi fixau partea cu pliuri din față, talia lui îngustă fiindu-i înfășurată cu un brâu negru.

- Vom lua astea mai târziu, o anunță el, așezând din nou eșarfa pe umerii ei. Haide să explorăm.

O duse în faimoasa zonă cu mâncare de la Harrods, cu tejghelele ei minunate din marmură și tavanul cu fresce.

- Îți este foame? întrebă el, ridicând din vitrină o cutie argintie cu bomboane de ciocolată.

- De tine, răspunse ea.

Gura lui se curbă sub mustață. Îndepărtând capacul cutiei, scoase o bomboană de ciocolată neagră și mușcă dintr-o parte, deschizând învelișul în așa fel încât din mijloc se scurse un strop de lichior cremos de cireșe. O lipi iute de buzele ei, împingând bomboana înainte și înapoi în așa fel încât o parte din umplutura bogată fu transferată către ea. Apoi își puse bomboana de ciocolată înapoi în gură și își plecă ușor capul să o sărute. Când buzele ei se deschiseră, dulci și lipicioase din cauza lichiorului de cireșe, el împinse învelișul de ciocolată înainte cu limba. Chloe primi bomboana cu un geamăt, și trupul ei deveni la fel de lichid și de lipsit de formă precum centrul fluid.

Când, în cele din urmă, se retrase, alese o sticlă de șampanie, o desfăcu și o înclină mai întâi către buzele ei, apoi către ale sale.

– În cinstea celei mai scandaloase femei din Londra! zise el, aplecându-se înainte și lingând un rest de ciocolată din colțul gurii ei.

Rătăciră pe la primul etaj, alegând o pereche de mănuși, un buchețel de violete de mătase, o cutie de bijuterii pictată manual și punându-le într-o grămadă pentru a le lua mai târziu. În sfârșit, ajunseră la raionul de parfumuri, și amestecul amețitor al celor mai fine parfumuri din lume o inundă, aromele lor nefiind tulburate de turmele de oameni care se îmbulzeau ziua de-a lungul coridoarelor acoperite de covoare.

Când ajunseră în mijloc, el îi lăsă mâna să cadă și o întoarse cu fața către el. Începu să îi desfacă nasturii bluzei, iar ea simți un amestec ciudat de excitație și stinghereală. Cu toate că locul era pustiu, se aflau în centrul magazinului Harrods.

– Jack, eu...

– Nu fi copil, Chloe, zise el. Ia-te după mine!

Fu străbătută de un fior când el dădu la o parte materialul de satin al bluzei ei și descoperi dantela de culoarea oului a sutienului ei. El scoase dintr-o vitrină o cutie de Joy acoperită cu celofan și o desfăcu.

– Apleacă-te pe tejghea, zise el, cu glasul la fel de mătăsos precum crepul bluzei ei. Întinde-ți brațele de-a lungul marginii.

Ea făcu întocmai, neputincioasă din cauza intensității din ochii lui argintii. Scoțând dopul de sticlă al parfumului, el îl strecură în interiorul dantelei sutienului ei. Ea își ținu răsuflarea când el frecă vârful rece de sfârcul ei.

– Este plăcut, nu-i așa? murmură el, cu voce joasă și răgușită.

Ea încuviință din cap, incapabilă să vorbească. El introduse dopul înapoi în sticlă, luă o altă picătură de Joy și îl strecură în cealaltă cupă a sutienului ei, pentru a-i atinge și celălalt sfârc. Ea își simți carnea încrețindu-i-se sub mișcarea circulară înceată și, în timp ce fierbințeala

se adună înlăuntrul ei, trăsăturile frumoase și necugetate ale lui Jack părură să plutească înaintea ochilor ei.

El coborî dopul, iar ea îi simți mâna pătrunzând pe sub tivul fustei ei și urcând alene de-a lungul ciorapului său.

– Desfă picioarele, șopti el.

Strângând marginea tejghelei sub mâini, făcu așa cum îi ceruse. El urmări cu dopul interiorul unei coapse, urcând peste marginea ciorapului și pe pielea goală, mișcându-l în cercuri mici până la marginea chiloților ei. Ea gemu și își depărtă și mai mult picioarele.

El râse răutăcios și își retrase mâna de sub fusta ei.

– Încă nu, scumpo. Nu chiar acum.

Se deplasară prin magazinul tăcut, mergând din raion în raion, vorbind foarte puțin. El îi mângâie sânii în timp ce îi fixă o broșă antică pe gulerul bluzei, îi frecă fesele prin fustă în timp ce îi trecu o perie cu mâner filigranat cu argint prin păr. Ea încercă o curea din piele de crocodil și o pereche de pantofi din piele de căprioară cu vârf ascuțit. În raionul de bijuterii, el îi scoase cerceii cu perlă și îi înlocui cu clipsuri din aur încercuite de duzini de diamante micuțe. Când ea protestă împotriva prețului, el râse de ea.

– O singură învârtire a ruletei, scumpo. Doar o învârtire.

El descoperi un boa din pene albe și, lipind-o de o coloană de marmură, îi coborî bluza pe umeri.

– Prea arăți ca o școlăriță, declară el, întinzând mâna în spatele ei pentru a-i scoate sutienul.

Materialul mătăsos alunecă printre degetele lui pe podeaua acoperită cu mochetă, iar ea rămase înaintea lui goală de la brâu în sus.

Avea sâni mari și plini, cu sfârcuri plate de dimensiunea unei monede de cincizeci de cenți întărite acum și încrețite de excitație. El ridică fiecare sân în mână. Ea fu încântată să i se arate și rămase complet

nemișcată, răcoarea coloanei fiind bine-venită în contrast cu fierbințeala de pe spinarea ei. El îi ciupi sfârcurile, iar ea gemu. Râzând, el luă eșarfa din pene albe și o așeză pe umerii ei goi în așa fel încât să o acopere. Apoi mișcă alene capetele de pene înainte şi înapoi.

– Jack...

Voia ca el să o ia acolo. Voia să se lase în jos pe coloană, să își desfacă picioarele și să îl primească înlăuntrul ei.

– Am căpătat brusc o poftă pentru gustul parfumului Joy, șopti el.

Dând la o parte eșarfa de pene de pe o parte, îi acoperi sfârcul mare cu gura și începu să sugă insistent.

Ea se cutremură când fierbințeala umplu fiecare părticică din trupul ei, arzându-i organele interne și făcându-i pielea să dogorească.

– Te rog..., murmură ea. Ah, te rog... nu mă mai tortura.

El se îndepărtă de ea, ochii lui neastâmpărați tachinând-o.

– Încă un pic, scumpo. Încă nu am terminat cu joaca. Cred că ar trebui să ne uităm la blănuri.

Și apoi, cu un surâs care ei îi spuse că el știa exact cât de departe o împinsese, îi aranjă din nou eșarfa de pene pe sâni, atingându-i ușor un sfârc cu unghia în timp ce punea capetele la locul lor.

– Nu vreau să mă uit la blănuri, zise ea. Vreau...

Dar el o conduse la liftul căruia îi manevră manetele de parcă o făcea în fiecare zi. În timp ce urca alături de el cu liftul, doar eșarfa albă de pene îi acoperea sânii goi.

Când ajunseră la salonul cu blănuri, Jack păru să uite de ea. Se plimbă printre cuiere, inspectând toate hainele și etolele din vitrine înainte să aleagă o blană rusească lungă din blană de râs. Pieile erau lungi și groase, de un alb-argintiu. Studie haina preț de o clipă și apoi se întoarse către ea.

– Scoate-ți fusta.

Degetele ei se chinuiră cu fermoarul și, pentru o clipă, avu impresia că avea să fie nevoită să ceară ajutor. Apoi însă, acesta se deschise, și ea își lăsă fusta să alunece, alături de jupa de dedesubt, pe șolduri, și păși peste ambele. Capetele eșarfei de pene îi mângâiară portjartierul alb de dantelă.

– Chiloții. Scoate-ți chiloții pentru mine.

Respirația ei era întretăiată în timp ce făcea ceea ce el îi ceruse, lăsând la locul lor doar portjartierul și ciorapii. Fără să aștepte să i se spună, își îndepărtă eșarfa de pene de pe sâni și o lăsă să cadă pe podea, dându-și umerii ușor pe spate pentru ca el să se poată înfrupta din priveliștea sânilor ei, copți și semeți, și a muntelui lui Venus, cu acoperirea lui mătăsoasă de păr negru încadrat de baretele albe de dantelă ale portjartierului ei.

El merse către ea, cu magnifica haină întinsă în mâini și cu ochii lucind precum capsele negre ca smoala de pe plastronul lui ca de zăpadă.

– Ca să alegi blana potrivită, trebuie să simți firele pe pielea ta... pe sânii tăi... Vocea lui era la fel de moale ca blana de râs în timp ce luneca blana de-a lungul trupului ei, folosindu-se de textura acesteia pentru a o excita. Pe sânii tăi... pe abdomen și pe fese... pe interiorul coapselor tale...

Ea întinse mâna după blană și o lipi strâns de piele.

– Te rog... Mă torturezi. Te rog, încetează...

Încă o dată el se retrase, dar de data aceasta doar pentru a desface capsele de pe partea din față a cămășii lui. Chloe îl privi cum se dezbracă, inima ei bubuind și gâtul uscându-i-se de dorință. Când el rămase gol în fața ei, luă haina din brațele ei și o întinse cu blana în sus pe o platformă de prezentare din mijlocul încăperii. Apoi urcă și o trase și pe ea să stea alături de el.

Atingerea pielii lui goale pe pielea ei o înfierbântă atât de tare, încât abia își mai aminti să respire. El își trecu mâinile peste coastele ei, apoi o întoarse în așa fel,

încât se afla cu fața către vitrină. Mutându-se ușor în spatele ei, începu să îi mângâie sânii ca și cum ar fi excitat-o pentru o audiență care privea în tăcere din salonul întunecat. Mâna lui coborî pe pântecele ei și de-a lungul coapselor. Ea îi simți penisul tare apăsându-i șoldul. Mâna lui ajunse între picioarele ei, și fierbințeala ei crescu la atingerea lui, tânjind după eliberarea unui miliard de pulsări care bubuiau înlăuntrul ei.

El o împinse jos pe blana moale și groasă. Aceasta îi mângâie partea din spate a coapselor când el i le desfăcu și se așeză între genunchii ei depărtați. Întorcându-și obrazul în blana moale, ea își înălță șoldurile, dăruindu-i-se în centrul raionului de blănuri, pe o platformă destinată să afișeze ceea ce avea Harrods mai bun de oferit.

El aruncă o privire către ceasul de la mână.

– Paznicii ar trebui să revină chiar acum. Mă întreb cât timp le va lua să ne ia urma până aici.

Apoi se împinse înlăuntrul ei.

Durã o clipă până când vorbele lui își făcură efectul. Ea scoase o exclamație răgușită când își dădu seama de ceea ce făcuse el.

– Dumnezeule! Așa ai plănuit tu, nu-i așa?

El îi strivi sânii în mâini și se împinse puternic în ea.

– Desigur.

Focul din trupul ei și teroarea descoperirii se uniră laolaltă într-o explozie de sentimente. Când orgasmul o inundă, mușcă din carnea de pe umărul lui.

– Nemernicule...

El râse și apoi ajunse la propria eliberare cu un geamăt puternic, zgomotos.

Abia reușiră să fugă de paznici. Trăgând pe el un minimum de haine, Jack aruncă haina din blană de râs peste goliciunea lui Chloe și o trase către scări. În timp ce picioarele ei goale zburară pe trepte în jos, râsul lui nepăsător răsună în urechile ei. Înainte de a părăsi magazinul,

el îi azvârli chiloții pe o vitrină, alături de cartea lui de vizită.

În următoarea zi, ea primi un bilet care spunea că mama lui se îmbolnăvise, iar el trebuia să se întoarcă pentru o vreme în Chicago. În timp ce îl aștepta, Chloe trăi într-o agonie de emoții amestecate: mânie față de riscul la care el o expusese, entuziasm față de emoțiile pe care el i le stârnise și teama sfâșietoare că el nu avea să revină. Patru săptămâni trecură, apoi cinci. Încercă să îl sune, dar legătura fu atât de proastă, încât nu se putu face înțeleasă. Două luni trecură astfel. Era convinsă că el nu o iubea. Era un aventurier, un căutător de senzații tari. Văzuse fata grasă dinlăuntrul ei și nu mai dorea să aibă deloc de-a face cu ea.

La zece săptămâni după noaptea de la Harrods, el își făcu din nou apariția, la fel de brusc cum plecase.

– Salutare, scumpo, zise el, stând în pragul casei ei cu haina costumului său de cașmir aruncată neglijent peste umăr. Mi-a fost dor de tine.

Ea îi căzu în brațe, suspinându-și ușurarea de a-l revedea.

– Jack... Jack, dragul meu...

El își trecu degetul mare pe buza ei inferioară, apoi o sărută. Ea își retrase mâna și îl plesni cu putere peste față.

– Sunt însărcinată, nemernicule!

Spre surpriza ei, el fu imediat de acord să se însoare cu ea, și fură căsătoriți trei zile mai târziu, la casa de la țară a uneia dintre prietenele ei. În timp ce stătea alături de mirele ei chipeș la altarul improvizat din grădină, Chloe simți că era cea mai fericită femeie din lume. Black Jack Day ar fi putut să se însoare cu oricine, dar o alesese pe ea. Pe măsură ce săptămânile trecură, ea ignoră cu hotărâre un zvon cum că familia lui îl dezmoștenise când acesta fusese în Chicago. În schimb, visa cu ochii deschiși la pruncul ei. Cât

de splendid ar fi să aibă întreaga dragoste a doi oameni: soț și copil.

O lună mai târziu, Jack dispăru, împreună cu zece mii de lire care se odihniseră într-unul dintre conturile de la bancă ale lui Chloe. Când își făcu din nou apariția, șase săptămâni mai târziu, Chloe îl împușcă în umăr cu un Luger nemțesc. Urmă o scurtă împăcare, până când Jack avu parte de o altă întoarcere a norocului și plecă din nou.

De Valentine's Day, în 1955, zeița Fortuna îl părăsi pentru totdeauna pe Black Jack Day, pe periculosul drum alunecos din cauza ploii dintre Nisa și Monte Carlo. Bila de fildeș pică pentru ultima oară în compartimentul ei și roata ruletei se opri pentru ultima oară.

capitolul 2

Unul dintre foștii iubiți ai lui Chloe, văduv, își trimise mașina Silver Cloud Rolls să o ducă acasă de la spital după ce aceasta dădu naștere fiicei sale. Instalată confortabil pe banchetele ei de piele plușată, Chloe coborî privirea către pruncul micuț înfășurat în flanelă, care fusese atât de spectaculos conceput în mijlocul raionului de blănuri de la Harrods, și mângâie cu degetul obrazul moale al copilei.

– Frumoasa mea micuță Francesca, murmură. Nu vei avea nevoie de un tată sau de o bunică. Nu vei avea nevoie de nimeni în afară de mine... pentru că îți voi da tot ce există pe lume.

Din nefericire pentru fiica lui Black Jack, Chloe se apucă să facă exact asta.

În 1961, când Francesca avea șase ani, iar Chloe, douăzeci și șase, cele două pozară pentru un articol de modă din *British Vogue*. Pe partea stângă a paginii se afla fotografia alb-negru, adesea reprodusă, făcută de Karsh Nitei, în care aceasta purta o rochie din colecția ei Gypsy și, pe partea dreaptă, Chloe și Francesca. Mamă

și fiică stăteau într-o mare de hârtie albă mototolită drept fundal, ambele îmbrăcate în negru. Hârtia albă, pielea lor palidă și pelerinele lor de catifea neagră cu glugi curgătoare făceau din fotografie un studiu al contrastelor. Singura culoare adevărată venea de la patru fulgere de un verde pătrunzător - ochii de neuitat ai familiei Serritella sărind din pagină și strălucind ca niște bijuterii imperiale.

După ce șocul fotografiei se diminuă, mai mulți cititori critici observară că trăsăturile pline de farmec ale lui Chloe nu erau, poate, la fel de exotice ca ale mamei sale. Dar nici măcar cel mai critic dintre ei nu putu găsi vreun cusur copilei. Arăta ca fantasma unei fetițe perfecte, cu un zâmbet îmbătător și o frumusețe nepământeană de înger strălucind în ovalul chipului ei micuț. Numai fotograful care făcuse fotografia vedea copila într-un mod diferit. Acesta avea două cicatrici mici, ca niște linii albe gemene, pe dosul mâinii, acolo unde micii ei dinți ascuțiți din față îl mușcaseră, străpungându-i pielea.

- Nu, nu, puiule, o dojeni Chloe în după-amiaza în care Francesca îl mușcase pe fotograf. Nu trebuie să îl mușcăm pe domnul drăguț.

Clătină către fiica ei o unghie lungă colorată în abanos lucios.

Francesca se încruntă revoltată la mama sa. Voia să fie acasă, jucându-se cu noul ei teatru de păpuși, nu să i se facă poze de către un bărbat urât care îi spunea încontinuu să nu se mai fâțâie. Înfipse vârful unui pantof negru lucios din piele în hârtiile mototolite ale decorului alb din hârtie și își eliberă buclele castanii din închisoarea glugii din catifea neagră. Mămica îi promisese o excursie specială la Muzeul Figurilor de Ceară dacă se arăta cooperantă, iar Francescăi îi plăcea la nebunie la Madame Tussaud's. Chiar și așa, nu era absolut sigură că încheiase cel mai bun târg posibil. Îi plăcea la nebunie și la Saint-Tropez.

După ce îl consolă pe fotograf pentru mâna mușcată, Chloe întinse mâna să îndrepte părul fiicei sale și apoi se retrase cu un scâncet neașteptat când primi același tratament ca fotograful.

– Fată neascultătoare! se tângui ea, ridicându-și mâna la gură și sugându-și rana.

Ochii Francescăi se umplură imediat de lacrimi, iar Chloe fu furioasă pe ea însăși pentru că-i vorbise atât de aspru. Iute, o trase pe fiica ei într-o îmbrățișare strânsă.

– Nu e nimic, fredonă ea. Chloe nu este mânioasă, scumpo. Mămică rea. Îți vom cumpăra o frumoasă păpușică nouă în drum spre casă.

Francesca se cuibări în siguranță în brațele adoratoare ale mamei sale și aruncă o privire către fotograf printre genele ei dese. Apoi scoase limba.

După-amiaza aceea marcă prima, dar nu și ultima ocazie când Chloe simți usturimea dinților mici și ascuțiți ai Francescăi. Dar, chiar și după ce trei bone își dăduseră demisia, Chloe refuză să admită că faptul că fiica ei mușca era o problemă. Francesca era doar plină de viață, iar Chloe cu siguranță că nu avea nici cea mai mică intenție să atragă ura fiicei sale făcând o problemă din ceva atât de banal. Regimul de teroare al Francescăi ar fi continuat poate nestingherit dacă un copil străin nu ar fi mușcat-o la rândul lui după o încăierare pe un leagăn din parc.

Când Francesca descoperi că experiența era dureroasă, mușcatul încetă. Nu era un copil nemilos în mod deliberat; doar dorea să obțină ceea ce voia.

Chloe cumpărase o casă în stilul reginei Anne pe Upper Grosvenor Street, nu departe de Ambasada Americii și de extremitatea estică a Hyde Park. Înaltă de patru etaje, dar lată de mai puțin de zece metri, construcția îngustă fusese restaurată în anii '30 de Syrie Maugham, soția lui Somerset Maugham, care făcea totodată parte dintre cei mai faimoși decoratori ai vremii. O scară în spirală ducea de la parter la salon, trecând pe lângă

un portret de Cecil Beaton al lui Chloe și al Francescăi. Coloane de marmură falsă corai încadrau intrarea în salon, care prezenta un amestec stilat de piese de mobilier franțuzești și italienești, precum și câteva scaune Adam și o colecție de oglinzi venețiene. La etajul următor, dormitorul Francescăi era decorat precum castelul Frumoasei Adormite. Cu fundalul din perdele de dantelă pe care erau prinse rozete de mătase roz și un pat acoperit de o coroană de lemn aurită împodobită cu treizeci de metri de tul alb, Francesca domnea ca o prințesă peste tot ce cuprindea cu privirea.

Din când în când, își întreținea admiratorii în camera ei ca din povești, turnând ceai îndulcit dintr-un ceainic de porțelan de Dresden pentru fiica uneia dintre prietenele lui Chloe.

– Sunt prințesa Aurora, declară ea Onorabilei Clara Millingford cu ocazia unei vizite, dându-și frumos pe spate buclele castanii pe care le moștenise, alături de firea ei nechibzuită, de la Black Jack Day. Tu ești una dintre femeile cumsecade din sat care a venit să mă viziteze.

Clara, unica fiică a vicontelui Allsworth, nu avea nici cea mai mică intenție de a fi o femeie cumsecade din sat, în vreme ce îngâmfata Francesca Day se purta ca și cum ar fi fost regină. Puse jos cel de-al treilea biscuit cu lămâie și exclamă:

– Eu vreau să fiu prințesa Aurora!

Sugestia o uimi pe Francesca atât de tare, încât izbucni în râs, un hohot mic delicat de clinchet argintiu.

– Nu fi caraghioasă, dragă Clara. Tu ai pistruii aceia grozav de mari. Nu că pistruii nu sunt absolut drăguți, desigur, dar cu siguranță nu pentru prințesa Aurora, care a fost cea mai faimoasă frumusețe a locului. Eu voi fi prințesa Aurora, iar tu poți fi regina.

Francesca credea că acel compromis pe care îl făcuse era din cale-afară de rezonabil, așa că i se frânse inima când Clara, ca atâtea alte fetițe care veniseră să se joace cu ea, refuză să mai vină. Abandonul lor o nedumerea.

Nu își împărțise toate jucăriile ei frumoase cu ele? Nu le lăsase să se joace în frumosul ei dormitor?

Chloe ignoră orice aluzie că fetița ei devenea teribil de răsfățată. Francesca era puiul ei, îngerul ei, fetița ei perfectă. Angajă cele mai deschise la minte guvernante, cumpără cele mai noi păpuși, cele mai actuale jocuri, se agită în jurul ei, o mângâie și o lăsă să facă tot ce dorea atât timp cât nu se punea în pericol. Moartea neașteptată își ridicase deja capul urât de două ori în viața lui Chloe și gândul că ceva i se putea întâmpla copilei sale prețioase îi îngheța sângele în vene. Francesca era ancora ei, singurul atașament emoțional pe care fusese în stare să îl mențină în viața ei fără rost. Uneori, stătea lungită în pat fără să doarmă, cu pielea umedă și rece, în timp ce își imagina ororile care puteau să se abată asupra fetiței blestemate cu firea nechibzuită a tatălui ei. O văzu pe Francesca sărind într-o piscină fără să mai iasă la suprafață, rostogolindu-se dintr-un telescaun, rupându-și mușchii picioarelor în timp ce făcea balet și căpătând o cicatrice pe chip într-un accident cu bicicleta. Nu putea să scape de teama îngrozitoare că ceva cumplit pândea chiar dincolo de raza vederii sale, gata să îi răpească fiica, și îi venea să o înfășoare pe Francesca în puf și să o încuie într-un loc frumos din mătase, unde nimic să nu o poată răni vreodată.

– Nu! țipă ascuțit când Francesca țâșni de lângă ea și alergă pe trotuar după un porumbel. Vino înapoi aici! Nu fugi așa!

– Dar îmi place să fug, protestă Francesca. Vântul îmi fluieră în urechi.

Chloe îngenunche și întinse brațele.

– Alergarea îți ciufulește părul și îți face toată fața roșie. Oamenii nu te vor iubi dacă nu ești frumoasă.

O strânse puternic pe Francesca în brațele ei în timp ce rosti această amenințare absolut îngrozitoare, folosind-o așa cum alte mame ar putea oferi ororile baubaului.

Uneori, Francesca se răzvrătea, făcând în secret roata sau legănându-se de ramura unui copac când dădaca era cu mintea în altă parte. Dar activitățile ei erau mereu descoperite, și mama ei iubitoare de plăceri, care nu îi nega nimic niciodată, care nu o certa niciodată nici măcar pentru cea mai scandaloasă purtare, devenea atât de neliniștită, încât o înspăimânta pe Francesca.

– Ai fi putut să mori! striga cu voce ascuțită mama ei, arătând cu degetul către o pată de iarbă de pe rochia galbenă de pânză a Francescăi sau o dâră de praf de pe obrazul ei. Uită-te ce urât arăți! Cât de îngrozitor! Nimeni nu iubește fetițele urâte!

Și apoi Chloe începea să plângă într-un fel atât de sfâșietor, încât Francesca devenea din ce în ce mai înspăimântată. După câteva astfel de episoade tulburătoare, își învăță lecția: în viață, orice îi era permis... atât timp cât arăta frumos în timp ce făcea lucrul respectiv.

Cele două duseră o viață elegantă de vagabondaj de pe urma moștenirii lui Chloe, precum și a generozității unui șuvoi de bărbați care trecură prin viața ei în mod foarte asemănător aceluia în care tații lor trecuseră odată prin cea a Nitei. Simțul estetic scandalos al lui Chloe și obiceiurile ei risipitoare contribuiră la reputația ei, în circuitul social internațional, de companie amuzantă și un oaspete foarte distractiv, fiind cineva pe care se putea conta întotdeauna să însuflețească până și cel mai plictisitor dintre evenimente. Chloe fu cea care dictă ca ultimele două săptămâni din luna februarie să fie întotdeauna petrecute pe plajele în formă de semilună de la Rio de Janeiro; Chloe fu cea care animă orele cenușii de la Deauville când toată lumea se plictisise de polo, organizând elaborate vânători de comori care îi făcuseră pe toți să gonească prin ținutul franțuzesc în mașinuțe elegante în căutare de preoți chei, smaralde netăiate sau o sticlă perfect răcită de Cheval Blanc din 1919; Chloe insistase de un Crăciun să abandoneze Saint-Moritz în favoarea unei vile maure din

Algarve, unde fură distrați de un grup amuzant de libertin de vedete rock și o rezervă fără fund de hașiș.

De cele mai multe ori, Chloe își lua fata cu ea, împreună cu o doică și cu guvernanta care se ocupa la momentul respectiv de educația de mântuială a Francescăi. Aceste îngrijitoare o țineau pe Francesca separată de adulți în timpul zilei, în general, dar noaptea, Chloe o oferea uneori bogătașilor care își permiteau să facă zboruri de agrement, ca și cum copila era un truc de cărți ingenios.

- Uitați-o, oameni buni! anunță Chloe la o ocazie, în timp ce o conduse pe Francesca pe puntea din spate a iahtului *Christina* al lui Aristotel Onassis, care era ancorat peste noapte pe coasta Trinidadului. Un baldachin verde acoperea barul spațios de la pupa, și oaspeții stăteau lungiți în fotolii confortabile la marginea unei reproduceri a unui mozaic al Minotaurului cretan fixate în puntea din lemn de tec. Mozaicul servise drept ring de dans cu mai puțin de o oră mai înainte și mai târziu avea să fie coborât cu trei metri și umplut cu apă pentru cei doritorii să înoate înainte de a se retrage.

- Vino aici, prințesa mea frumoasă, spuse Onassis, întinzând brațele. Vino să îi dai unchiului Ari un sărut!

Francesca își alungă somnul din ochi și păși înainte, o păpușică desăvârșită de fetiță. Gurița ei perfectă formă un delicat arc al lui Cupidon și ochii ei verzi se deschiseră și se închiseră ca și cum pleoapele erau ușor îngreunate. Spuma de dantelă belgiană de la gâtul lungii ei cămăși albe de noapte flutură în briza nopții și picioarele ei goale se zăriră de sub tiv, scoțând la iveală unghiile de la picioare vopsite în aceeași delicată nuanță de roz ca a interiorului urechii unui iepure. În ciuda faptului că avea doar nouă ani și fusese trezită la ora două dimineața, simțurile ei deveniră încet-încet alerte. Toată ziua fusese abandonată în grija servitorilor și acum era nerăbdătoare să aibă șansa de a obține atenția

oamenilor mari. Poate că, dacă în seara aceasta avea să fie deosebit de cuminte, a doua zi aveau să o lase să stea pe puntea din spate cu ei.

Onassis, cu nasul lui ca un cioc și cu ochii înguști, acoperiți chiar și noaptea de niște siniștri ochelari de soare, o înspăimânta, dar păși ascultătoare în îmbrățișarea lui. În seara anterioară, el îi dăduse un medalion frumos, în formă de stea de mare, iar ea nu dorea să riște să sacrifice nici un alt cadou care ar fi putut să îi iasă în cale.

Când el o ridică în poala lui, ea aruncă o privire către Chloe, care se cuibărise lângă amantul ei momentan, Giancarlo Morandi, pilotul italian de Formula 1. Francesca știa totul despre amanți, pentru că mama ei îi explicase. Amanții erau bărbați fascinanți care aveau grijă de femei și le făceau să se simtă frumoase. Francesca aștepta cu nerăbdare să fie destul de mare ca să aibă propriul amant. Totuși, nu pe Giancarlo. Uneori acesta dispărea cu alte femei și o făcea pe mămica ei să plângă. În schimb, Francesca voia un amant care să îi citească și să o ducă la circ și care să fumeze o pipă ca unii dintre bărbații pe care îi văzuse plimbându-se cu fetițele lor de-a lungul lacului Serpentine.

– Atenție, toată lumea!

Chloe se ridică în capul oaselor și bătu din palme în aer deasupra capului, ca una dintre dansatoarele de flamenco pe care Francesca le văzuse pe scenă ultima oară când fuseseră în Torremolinos.

– Frumoasa mea fiică vă va demonstra acum ce țărani ignoranți colosali sunteți cu toții.

Huiduieli ironice întâmpinară acest anunț, iar Francesca îl auzi pe Onassis chicotind în urechea ei.

Chloe se cuibări iar aproape de Giancarlo, frecându-și unul din cracii pantalonilor ei albi cu talie joasă de la Courreges de gamba lui, în timp ce înclină capul în direcția Francescăi.

- Nu le da nici o atenție, dulceața mea, declară ea țanțoșă. Sunt niște lepădături din cel mai rău soi. Nu pot să îmi dau seama de ce îmi mai bat capul cu ei.

Croitoreasa de lux chicoti. Când Chloe arătă către o masă de mahon joasă, partea din față a noii ei tunsori Sasson îi căzu peste obraz, formând o margine dreaptă.

- Educă-i, te rog, Francesca. Nimeni în afară de unchiul tău Ari nu face distincția câtuși de puțin.

Francesca lunecă de pe genunchiul lui Onassis și merse către masă. Putea să simtă privirea tuturor ațintită asupra ei și în mod deliberat prelungi momentul, făcând pași înceți și ținându-și umerii pe spate, pretinzând că era o mică prințesă care se îndrepta către tronul ei. Când ajunse la masă și văzu cele șase mici vase de porțelan cu margini aurite, zâmbi și își dădu la o parte părul de pe față. Îngenunchind pe covorul din fața mesei, privi gânditoare vasele.

Conținutul acestora strălucea pe porțelanul alb al vaselor, șase grămezi de caviar lucind umed în variate nuanțe de roșu, cenușiu și bej. Mâna ei atinse vasul de la capăt, care conținea o grămadă generoasă de icre ca perlele roșii.

- Icre de somon, zise ea împingându-l. Nu merită luate în seamă. Caviarul adevărat provine doar de la sturionul din Marea Caspică.

Onassis râse, și una dintre starurile de film aplaudă. Francesca elimină iute alte două vase.

- Acestea conțin ambele caviar din pește-lanternă, așa că nici pe ele nu putem să le luăm în seamă.

Decoratorul se aplecă către Chloe.

- Informații obținute la sân, întrebă el, sau prin osmoză?

Chloe îi aruncă o privire răutăcioasă.

- La sân, desigur.

- Și ce sâni glorioși sunt, *cara*.

Giancarlo își trecu mâna peste partea din față a bluzei scurte a lui Chloe.

- Acestea sunt de morun, anunță Francesca, nemulțumită de faptul că atenția se abătea de la ea, mai ales după ce petrecuse întreaga zi cu o guvernantă care tot mormăia lucruri îngrozitoare doar pentru că Francesca refuzase să își facă plictisitoarea tablă a înmulțirii. Își așeză vârful degetului pe marginea vasului din mijloc.

- Veți observa că morunul are icrele cele mai mari.

Mutându-și mâna la următorul vas, declară:

- Acestea sunt de păstrugă. Culoarea este aceeași, dar icrele sunt mai mici. Iar acesta este caviar Osetra, de nisetru, preferatul meu absolut. Icrele sunt aproape la fel de mari ca ale morunului, dar culoarea este mai aurie.

Auzi un cor satisfăcător de râsete amestecate cu aplauze, și apoi toată lumea începu să o felicite pe Chloe pentru isteața ei copilă. La început, Francesca zâmbi la auzul complimentelor, apoi însă fericirea ei începu să scadă când își dădu seama că toată lumea se uita la Chloe, nu la ea. De ce primea mama ei toată atenția când nu ea fusese cea care făcuse trucul? În mod limpede, adulții nu aveau să o lase să stea a doua zi cu ei pe puntea din spate. Mânioasă și frustrată, Francesca sări în picioare și mătură cu mâna masa, făcând vasele de porțelan să zboare și mânjind cu caviar întreaga punte lustruită din lemn de tec a lui Aristotel Onassis.

- Francesca! exclamă Chloe. Ce s-a întâmplat, scumpo?

Onassis se încruntă și mormăi în greacă ceva care Francescăi i se păru oarecum amenințător. Ea își împinse înainte buza inferioară și încercă să se gândească la cum să își revină după acea ieșire. Mica ei problemă cu crizele de isterie trebuia să fie un secret - un lucru care, sub nici o circumstanță, nu putea să fie vreodată arătat în fața prietenilor lui Chloe.

- Îmi pare rău, mămico, zise. A fost un accident.

- Bineînțeles, pui, răspunse Chloe. Toată lumea știe asta.

Cu toate acestea, expresia de nemulţumire a lui Onassis nu se şterse, şi Francesca ştiu că era nevoie de o acţiune mai convingătoare. Cu un strigăt dramatic de agonie, ţâşni pe punte până lângă el şi se aruncă în poala lui.

- Îmi pare rău, unchiule Ari, suspină ea, cu ochii umpluţi instantaneu de lacrimi - unul dintre cele mai bune trucuri ale ei. A fost un accident, chiar a fost!

Lacrimile se prelinseră pe obrajii ei în timp ce se concentră din răsputeri să nu tresară din cauza privirii din spatele acelor ochelari.

- Te iubesc, unchiule Ari, oftă ea, întorcând în sus întreaga putere a chipului ei vrednic de milă, brăzdat de lacrimi, cu o expresie pe care o culesese dintr-un film vechi cu Shirley Temple. Te iubesc şi îmi doresc să fi fost propriul meu tătic.

Onassis chicoti şi spuse că spera să nu fie nevoit vreodată să se confrunte cu ea la o masă de negocieri.

După ce Francesca fu lăsată să plece, se întoarse în apartamentul ei, trecând pe lângă camera copiilor, unde îşi primea lecţiile pe timpul zilei, la o masă de un galben-deschis aşezată direct în faţa unei fresce pariziene pictate de Ludwig Bemelmans. Fresca o făcea să se simtă ca şi cum păşise într-una dintre cărţile lui cu Madeline - doar că mai bine îmbrăcată, desigur. Camera fusese destinată celor doi copii ai lui Onassis, dar, cum nici unul din ei nu se afla la bord, Francesca o avea în întregime pentru ea. Deşi era un loc drăguţ, ea prefera barul, unde o dată pe zi i se permitea să se bucure de o băutură răcoritoare cu ghimbir servită într-un pahar de şampanie alături de o umbreluţă de hârtie şi o cireaşă amară.

De fiecare dată când stătea aşezată la bar, lua înghiţituri mici din băutura ei, ca să o facă să dureze mai mult, în timp ce privea în jos prin fundul paharului la o imitaţie luminoasă a mării, completată de vapoare mici cu magneţi. Suportul pentru picioare al scaunelor de la bar erau dinţi şlefuiţi de balenă, pe care abia îl putea

atinge cu vârful micuțelor ei sandale italienești făcute manual, iar tapițeria scaunelor se simțea fină ca mătasea pe spatele coapselor ei. Își aminti că, odată, mama ei țipase râzând când unchiul Ari îi spusese că ședeau cu toții pe prepuțul penisului unei balene. Francesca râsese și ea și îi spusese unchiului Ari că era caraghios - nu voise să spună aluna unui elefant?

Vasul *Christina* avea nouă apartamente, fiecare cu o zonă de zi și un dormitor, elaborat decorate, precum și o baie de marmură roz pe care Chloe o declarase „atât de opulentă, încât se află la limita prostului gust". Apartamentele purtau toate nume după diferite insule grecești, a căror formă era conturată în foițe de aur pe un medalion lipit pe ușă. Sir Winston Churchill și soția sa, Clementine, vizitatori frecvenți la bordul vasului *Christina*, se retrăseseră deja pentru noapte în apartamentul lor, Corfu. Francesca trecu pe lângă el, apoi căută desenul insulei sale: Lesbos. Chloe izbucnise în râs când fuseseră cazate în Lesbos, spunându-i Francescăi că în mod sigur câteva zeci de bărbați nu ar fi de acord cu alegerea aceea. Când Francesca întrebase de ce, Chloe îi spusese că era prea tânără ca să înțeleagă.

Francescăi îi displăcea profund când Chloe răspundea astfel întrebărilor ei, așa că ascunsese cutia albastră din plastic cu diafragma mamei sale, un obiect despre care Chloe îi spusese odată că era cel mai prețios obiect pe care îl poseda, cu toate că Francesca nu prea înțelegea de ce. Și nici nu o returnase - cel puțin nu înainte ca Giancarlo Morandi să o scoată de la lecțiile ei când Chloe nu era atentă și să o amenințe că avea să o arunce peste bord și să lase rechinii să îi mănânce globii oculari dacă nu îi spunea ce făcuse cu ea... Acum, Francesca îl ura pe Giancarlo Morandi și încerca să stea departe de el.

În clipa în care ajunse la Lesbos, Francesca auzi deschizându-se ușa de la apartamentul Rodos. Ridică privirea și îl văzu pe Evan Varian ieșind pe coridor și zâmbi

în direcția lui, lăsându-l să-i vadă dinții frumoși și drepți, și perechea asortată de gropițe imprimate pe obraji.

– Bună, prințeso, zise el, vorbind cu accentul fluid pe care îl folosea fie atunci când juca rolul rebelului ofițer de contraspionaj John Bullett în filmul cu spioni recent lansat și cu un succes fenomenal, fie atunci când juca rolul lui Hamlet pe scena teatrului Old Vic. În ciuda originii sale ca fiu al unei învățătoare irlandeze și al unui zidar galez, Varian avea trăsăturile ascuțite ale unui aristocrat englez și părul oarecum lung al unui crai de la Oxford. Purta un tricou polo de culoarea lavandei, cu o eșarfă imprimată cu linii șerpuite, și pantaloni albi de doc. Dar, cel mai important pentru Francesca, acesta avea o pipă – o minunată pipă maronie cu un găvan din lemn marmorat.

– Nu este un pic cam târziu să fii trează? întrebă el.

– Stau tot timpul trează până la ora aceasta târzie, răspunse ea scuturându-și ușor buclele, cu toată îngâmfarea pe care reuși să și-o adune. Doar bebelușii merg devreme la culcare.

– Ah, înțeleg. Iar tu în mod categoric nu ești bebeluș. Te strecori afară ca să te întâlnești cu un admirator, poate?

– Nu, caraghiosule. Mămica m-a trezit ca să fac trucul cu caviarul.

– Ah, da, trucul cu caviarul.

El tasă tutunul din găvanul pipei sale cu degetul mare.

– Te-a legat la ochi și te-a pus să guști de data aceasta sau a fost o simplă identificare vizuală?

– Doar vizuală. Nu îmi mai cere să fac trucul legată la ochi pentru că, ultima oară când l-am făcut, m-am înecat. Văzu că el era gata să meargă mai departe și acționă rapid. Nu crezi că mămica arată grozav de frumos în seara asta?

– Mămica ta arată întotdeauna frumos.

Acoperi un chibrit cu palma și îl ținu deasupra găvanului.

- Cecil Beaton spune că este una dintre cele mai frumoase femei din Europa. Silueta ei este aproape perfectă - și, desigur, este o amfitrioană minunată. Francesca veni cu un exemplu menit să îl impresioneze: Știai că mămica a făcut curry înainte ca oricine altcineva să se fi gândit la el?

- O reușită legendară, prințeso, dar, înainte să te obosești să ridici în slăvi virtuțile mamei tale, nu uita că noi doi ne detestăm unul pe celălalt.

- Da' de unde, te va plăcea dacă eu îi spun să o facă. Mămica face tot ce doresc eu.

- Am observat, comentă el sec. Cu toate acestea, chiar dacă ai reuși să schimbi opinia mămicii tale, lucru pe care îl cred foarte puțin probabil, nu o vei schimba pe a mea, așa că mă tem că va trebui să îți arunci plasa în altă parte pentru a prinde un tată. Trebuie să îți spun că numai gândul de a fi permanent încătușat cu nevrozele lui Chloe mă face să mă cutremur.

Nimic nu mergea cum trebuia pentru Francesca în seara aceea, și spuse bosumflată:

- Dar mă tem că se va căsători cu Giancarlo, și, dacă o face, va fi numai vina ta! Este un rahat îngrozitor, și îl urăsc!

- Dumnezeule, Francesca, folosești un limbaj groaznic pentru un copil. Chloe ar trebui să-ți tragă o palmă la fund.

Nori de furtună se adunară în ochii ei.

- Ce lucru înfiorător spui! Cred că și tu ești un rahat!

Varian trase de cracii pantalonilor săi pentru a nu face cute când îngenunche lângă ea.

- Francesca, îngerul meu, ar trebui să te consideri norocoasă că nu sunt tăticul tău, pentru că, dacă aș fi fost, te-aș fi încuiat în fundul unui dulap întunecat și te-aș fi lăsat acolo până când te-ai fi mumificat.

Lacrimi autentice înțepară ochii Francescăi.

– Te urăsc, strigă ea în timp ce îl lovi cu putere în fluierul piciorului.

Varian sări în picioare cu un scâncet.

Ușa apartamentului Corfu se deschise.

– Este prea mult să cer ca unui bătrân să i se îngăduie să doarmă în pace? Mârâitul lui Sir Winston Churchill umplu coridorul. Ai putea să îți desfășori afacerile în altă parte, domnule Varian? Iar dumneata, domnișorică, mergi de îndată la culcare, altfel jocul nostru de cărți de mâine va fi anulat!

Francesca fugi cât o ținură picioarele în Lesbos, fără o vorbă de protest. Dacă nu putea avea un tătic, cel puțin putea să aibă un bunic.

Odată cu trecerea anilor, încurcăturile romantice ale lui Chloe deveniră atât de complexe, încât până și Francesca acceptă faptul că mama ei nu avea să se stabilească vreodată la un singur bărbat destul timp cât să se mărite cu el. Se strădui să privească lipsa unui tată ca fiind un avantaj. Avea destui adulți în viața ei cărora să le facă față, cugetă ea, și cu siguranță nu avea nevoie de alții care să îi spună ce trebuia și ce nu trebuia să facă, mai ales că începuse să capteze atenția unui cârd de adolescenți. Aceștia se fâstâceau de fiecare dată când ea era aproape, și vocile li se spărgeau când încercau să stea de vorbă cu ea. Ea le dăruia zâmbete blânde, viclene, doar ca să îi poată privi în timp ce roșeau, și puse în practică toate trucurile cochete pe care văzuse că le folosea Chloe: râsul generos, înclinarea grațioasă a capului și ocheadele piezișe. Fiecare dintre ele funcționa.

Era Vărsătorului își găsise prințesa. Hainele de fetiță ale Francescăi făcură loc rochiilor tradiționale cu șaluri cu franjuri din cașmir și mărgele hipiote multicolore înșirate pe fire de mătase. Își cârlionță părul, își făcu găuri în urechi și își aplică în mod expert machiaj care să îi mărească ochii până când păreau să îi umple chipul. Creștetul capului ei abia dacă trecuse de nivelul

sprâncenelor mamei sale, când, spre marea ei dezamăgire, încetă să mai crească. Dar, spre deosebire de Chloe, care avea rămășițele unui copil durduliu adânc înlăuntrul ei, Francesca nu avusese niciodată vreun motiv să se îndoiască de propria frumusețe. Pur și simplu, aceasta exista, atâta tot – exact ca aerul, lumina și apa. Exact ca Mary Quant, pentru numele lui Dumnezeu! Până când împlini vârsta de 17 ani, fiica lui Black Jack Day devenise o legendă.

Evan Varian reintră în viața ei în discoteca de la Annabel. Ea și partenerul ei plecau ca să meargă la White Tower pentru baclava și tocmai trecuseră de peretele de sticlă despărțitor care separa discoteca de restaurantul de la Annabel. Chiar și în atmosfera la modă din cel mai popular club al Londrei, costumul Francescăi, cu pantalonii din catifea stacojie și jacheta cu umerii cu pernuțe, captă aproape toată atenția, mai ales că nu purta bluză pe sub deschizătura adâncă în formă de V a jachetei cu talie de viespe, și sânii ei de 17 ani se curbau atractiv deasupra locului în care cele două revere se uneau. Efectul devenea cu atât mai ațâțător datorită tunsorii sale scurte à la Twiggy, care o făcea să arate mai degrabă ca unul dintre cei mai erotici școlari ai Londrei.

– Măi să fie, dacă nu este mica mea prințesă! Vocea sonoră răsună limpede, menită să fie auzită în cotloanele îndepărtate ale Teatrului Național. S-ar părea că a crescut și este gata să înfrunte lumea.

Trecând peste faptul că îl văzuse în rolul lui Bullett în filmele cu spioni, nu mai dăduse ochii cu Evan Varian de ani în șir. Acum, când se răsuci cu fața către el, se simți ca și cum se confrunta cu personajul interpretat de el pe ecran. Purta același costum croit imaculat de la Saville Row, aceeași cămașă de mătase de un albastru-deschis și pantofi italienești făcuți la comandă. Argintiul îi presărase tâmplele de la ultima lor întâlnire, la bordul vasului *Christina*, dar acum părul îi stătea conservator pe cap, îmblânzit de tunsoarea unui brici expert.

Partenerul ei din seara aceea, un baronet venit acasă în vacanță de la Eton, păru dintr-odată la fel de tânăr ca un vițel de lapte.

- Salut, Evan, zise ea, dăruindu-i lui Varian un zâmbet care reuși să fie în același timp trufaș și fascinant.

Acesta nu luă în seamă nerăbdarea evidentă a fotomodelului blond agățat de brațul lui în timp ce el cerceta costumul din catifea stacojie al Francescăi.

- Micuța Francesca. Ultima oară când te-am văzut nu aveai atât de multe haine pe tine. Din câte îmi amintesc, purtai o cămașă de noapte.

Alte fete poate că ar fi roșit, dar ele nu aveau încrederea de sine fără de margini a Francescăi.

- Serios? Am uitat. E amuzant că îți amintești.

Și apoi, pentru că se hotărâse cu adevărat să capteze interesul crescând al acestui foarte sofisticat Evan Varian, îi făcu semn din cap însoțitorului ei și îi permise să o ia de acolo.

Varian o sună în ziua următoare și o invită să ia cina cu el.

- Cu siguranță nu, țipase ascuțit Chloe, sărind în picioare din poziția ei de lotus din mijlocul covorului din sufragerie unde cocheta cu meditația de două ori pe zi, cu excepția zilelor de luni din două în două săptămâni, care erau rezervate pentru epilarea picioarelor.

- Evan este cu mai mult de 20 de ani mai în vârstă decât tine și este un crai notoriu. Dumnezeule, a avut deja patru soții! Pur și simplu, nu îți voi permite să te încurci cu el.

Francesca oftă și se întinse.

- Îmi pare rău, mămico, dar este deja un fapt împlinit. Sunt îndrăgostită.

- Fii rezonabilă, scumpo! Este destul de bătrân să îți fie tată.

- A fost vreodată amantul tău?

- Bineînțeles că nu. Știi că noi doi nu ne-am înțeles niciodată.

– Atunci, nu văd de ce ai obiecta.

Chloe o imploră și o rugă, dar Francesca nu îi dădu atenție. Se săturase să fie tratată ca un copil. Era gata de aventuri adulte – aventuri sexuale.

Cu câteva luni mai înainte, făcuse un mare spectacol insistând ca Chloe să o ducă la medic pentru pilule anticoncepționale. La început, Chloe protestase, dar se răzgândise iute când o surprinsese pe Francesca într-o îmbrățișare fierbinte cu un tânăr care își introducea mâna sub fusta acesteia. De atunci, una dintre acele pilule apărea pe tava de mic dejun a Francescăi în fiecare dimineață, pentru a fi înghițită cu mare ceremonie.

Francesca nu spusese nimănui că pilulele se dovediseră până atunci nenecesare, nici nu lăsă pe cineva să vadă cât o supăra virginitatea ei. Toate prietenele ei vorbeau cu atâta înflăcărare despre experiențele lor sexuale, încât era îngrozită că aveau să afle că ea mințea în legătură cu ale ei. Dacă îi descoperea cineva lipsa de experiență, era absolut sigură că avea să își piardă statutul de cel mai la modă membru al grupului tinerilor londonezi ultraeleganți.

Cu hotărâre încăpățânată, își reducea sexualitatea tinerească la o simplă problemă de poziție socială. Era mai ușor pentru ea în felul acesta, din moment ce poziția socială era un lucru pe care îl înțelegea, în vreme ce singurătatea produsă de copilăria ei anormală și nevoia dureroasă pentru o legătură profundă cu o altă ființă umană nu făceau decât să o zăpăcească.

Cu toate acestea, în ciuda hotărârii ei de a-și pierde virginitatea, se lovise de o piedică neașteptată. Își petrecuse atât de mult din viață alături de adulți, încât nu se simțea cu totul în largul ei alături de cei de vârsta ei, nici măcar cu acei băieți care o venerau și o urmau pretutindeni ca niște cățeluși de salon bine dresați. Înțelegea că sexul implica și o oarecare încredere în partenerul ei și nu se putea imagina având încredere în acei tineri lipsiți de experiență. Văzuse imediat un răspuns la dilema

ei când pusese ochii pe Evan Varian, la Annabel. Cine era mai potrivit decât un bărbat cu experiență pentru a o însoți prin acele ultime portaluri către feminitate? Nu văzu nici o legătură între alegerea de acum ca Evan să fie primul ei amant și faptul că, în urmă cu câțiva ani, îl voise ca tată.

Așadar, ignorând protestele lui Chloe, Francesca acceptă invitația lui Evan de a cina la Mirabelle în următorul weekend. Se așezară la o masă alături de una dintre micile sere în care erau crescute florile restaurantului și mâncară cotlet de miel umplut cu carne de vițel și trufe. El îi atinse degetele, își înclină capul atent de fiecare dată când ea spuse ceva și îi zise că era cea mai frumoasă femeie din încăpere. Ea consideră în mod secret că era mai degrabă o părere preconcepută, dar, cu toate acestea, complimentul îi făcu plăcere, cu atât mai mult cu cât Bianca Jagger ciugulea un sufleu de homar în fața unuia dintre pereții tapisați din partea cealaltă a încăperii. După cină, merseră la Leith pentru o budincă de lămâie și căpșune glasate, apoi la casa din Kensington a lui Varian, unde el cântă pentru ea o mazurcă de Chopin la pianul măreț din sufragerie și îi dărui un sărut memorabil. Însă, atunci când încercă să o conducă sus, în dormitorul lui, ea se împotrivi.

– Altă dată, poate, zise ea relaxat. Nu am chef.

Nu-i trecu prin minte să îi spună că i-ar fi plăcut foarte mult dacă el ar fi ținut-o pur și simplu în brațe pentru o vreme sau i-ar fi mângâiat părul și ar fi lăsat-o să se ghemuiască lângă el. Lui Varian nu îi plăcu refuzul ei, dar ea îi readuse buna dispoziție cu un zâmbet cochet care promitea viitoare plăceri.

Două săptămâni mai târziu, se chinui să facă lunga călătorie alături de el urcând pe scara curbată în stil Adam, pe lângă tabloul de Constable[1] și băncuța cu ladă, prin intrarea boltită și în dormitorul lui bogat decorat în stil Ludovic al XIV-lea.

[1] Constable John, pictor englez (1776–1837)

- Ești delicioasă, zise el, ieșind din dressingul său într-un halat de mătase maroniu cu bleumarin, cu literele J.B. monogramate cu o scriere elaborată pe buzunar, în mod evident un costum pe care și-l însușise din ultimul lui film. Se apropie de ea, întinzând mâna să îi mângâie sânul deasupra prosopului pe care îl înfășurase în jurul ei după ce își scosese hainele în baie.

- „Frumoasă ca sânul unui porumbel: moale ca puful și dulce ca laptele mamei", cită el.

- Este din Shakespeare? întrebă ea emoționată.

Își dorea ca el să nu fi folosit o colonie atât de puternică.

Evan clătină din cap.

- Este din *Dead Men's Tears*, chiar înainte să împing un pumnal în inima spionului rus. Își trecu degetele de-a lungul curbei gâtului ei. Poate ai dori să mergi în pat acum.

Francesca nu voia deloc să facă asta - nici măcar nu era sigură că îl plăcea pe Evan Varian -, dar ajunsese prea departe pentru a da înapoi fără să se umilească, așa că făcu ceea ce el îi ceruse. Salteaua scârțâi când se lungi pe ea. De ce trebuise ca salteaua să scârțâie? De ce era atât de frig în încăpere? Fără nici avertisment, Evan se prăbuși deasupra ei. Alarmată, încercă să îl împingă de pe ea, dar el mormăia ceva în urechea ei, în timp ce se chinuia cu prosopul ei.

- Ah... încetează! Evan...

- Te rog, scumpo, zise el. Fă ce îți cer...

- Dă-te de pe mine!

Panica îi bubuia în piept. Începu să îi împingă umerii când prosopul cedă.

El mormăi din nou ceva, dar, în agitația ei, ea prinse doar ultima parte a spuselor lui.

- ... Mă excită, șopti el, desfăcându-și halatul.

- Animalule! Dispari! Dă-te de pe mine!

În timp ce striga, își strânse pumnii și începu să îl lovească în spate. El îi desfăcu picioarele cu genunchii.

- ... Doar o dată, și apoi mă voi opri. Spune-mi pe nume doar o dată.

- Evan!

- Nu!

Un lucru îngrozitor de tare o împunse.

- Spune-mi Bullett.

- Bullett?

În clipa în care cuvântul îi părăsi buzele, el se împinse înlăuntrul ei. Ea țipă când se simți străfulgerată de un junghi fierbinte de durere și apoi, înainte să apuce să scoată cel de-al doilea țipăt, el începu să se cutremure.

- Porcule, suspină ea isteric, încercând să îl lovească cu picioarele ei țintuite. Bestie îngrozitoare și scârboasă!

Folosind o putere pe care nu știa că o poseda, îi împinse în cele din urmă greutatea de pe ea și sări de pe pat, luând cu ea cuvertura și ținând-o peste trupul ei gol, agresat.

- Voi pune să fii arestat, strigă ea, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Voi avea grijă să fii pedepsit pentru asta, pervers nenorocit.

- Pervers?

El își trase halatul pe el și se ridică de pe pat, încă răsuflând greu.

- Nu m-aș grăbi atât de tare să-mi spun pervers, Francesca, zise el cu răceală. Dacă nu ai fi o amantă atât de incapabilă, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

- Incapabilă!

Acuzația o sperie atât de tare, încât aproape uită de durerea pulsândă dintre picioare și de chestia aia lipicioasă scârboasă care se scurgea pe coapsele ei.

- Incapabilă? M-ai atacat!

El își înnodă cordonul și o privi cu ochi dușmănoși.

- Cât de amuzați vor fi cu toții când le voi spune că Francesca Day este frigidă.

- Nu sunt frigidă!

- Bineînțeles că ești frigidă. Am făcut dragoste cu sute de femei, și tu ești singura care s-a plâns.

El merse până la o comodă aurită și își luă pipa.

- Dumnezeule, Francesca, dacă aș fi știut că ești o partidă de sex atât de îngrozitoare, nu mi-aș fi bătut capul cu tine.

Francesca o țâșni în baie, își trase hainele pe ea și ieși în goană din casă. Se forță să suprime revelația faptului că fusese violată. Fusese o neînțelegere îngrozitoare, iar ea avea să se forțeze pur și simplu să uite ce se întâmplase. La urma urmei, era Francesca Serritella Day. Nimic cu adevărat îngrozitor nu putea vreodată să i se întâmple.

Lumea Nouă

capitolul 3

Dallas Fremont Beaudine îi spusese cândva unui reporter de la *Sports Illustrated* că diferența dintre jucătorii de golf profesioniști și alți atleți de seamă era în primul rând aceea că jucătorii de golf nu scuipau. Asta dacă nu erau din Texas, caz în care făceau cam orice afurisit de lucru aveau chef.

Golful în stil texan era unul dintre subiectele preferate ale lui Dallie Beaudine. Ori de câte ori venea vorba despre acest subiect, își trecea o mână prin părul blond, își vâra o lamă de Double Bubble în gură și spunea:

- Vorbim despre golf texan adevărat, înțelegi... nu despre rahatul acesta pompos din PGA[1]. Cu adevărat necruțător, lovești bila aia tâmpită împotriva vântului printr-un ciclon și reușești să o duci la cincisprezece centimetri de stâlp pe un teren public distrus, construit chiar lângă autostradă. Și nu contează decât dacă o faci cu o vechitură de crosă pe care ai dezgropat-o de la groapa de gunoi când erai copil și pe care o ții prin preajmă doar pentru că îți place să te uiți la ea.

Până în toamna anului 1974, Dallie Beaudine ajunsese cunoscut printre jurnaliștii sportivi ca atletul care avea să aducă o bine-venită gură de aer proaspăt în lumea înăbușită a golfului profesionist. Citatele lui erau pline de culoare, iar aspectul lui texan extraordinar de plăcut dădea bine pe copertele revistelor. Din păcate, Dallie avea prostul obicei de a se alege cu suspendări din cauză că înjura oficialii sau pentru că plasa pariuri cu persoane indezirabile, așa că nu era întotdeauna în preajmă atunci când lucrurile deveneau plictisitoare

[1] Professional Golfers' Association - Asociația Jucătorilor de Golf Profesioniști (n.tr.)

în cortul pentru presă. Totuși, tot ce trebuia să facă un reporter pentru a-l găsi era să întrebe localnicii numele celui mai jegos bar cu muzică country din ținut, și, în nouă din zece cazuri, Dallie avea să fie acolo, alături de băiatul care îi căra crosele, Clarence „Skeet“ Cooper, și de trei sau patru foste regine ale balului care reușeau să se strecoare de lângă soții lor în seara aceea.

– Cu siguranță mariajul dintre Sonny și Cher este în pericol, zise Skeet Cooper, studiind un exemplar al revistei *People* în lumina care se vărsa din torpedoul deschis. Aruncă o privire către Dallie, care conducea cu o mână pe volanul mașinii lui Buick Riviera și în cealaltă ținea un pahar de unică folosință cu cafea.

– Da, domnule, continuă Skeet. Dacă este să mă întrebi pe mine, micuța Chastity Bono o să aibă în curând un tătic vitreg.

– Cum de ți-ai dat seama?

Dallie nu era cu adevărat interesat, dar pâlpâirea ocazionalei perechi de faruri venind din sens opus și ritmul hipnotic al liniei albe întrerupte de pe autostradă îl adormeau – și încă nu erau chiar atât de aproape de granița statului Florida. Aruncând un ochi către cadranul iluminat al ceasului de pe bordul Buickului, văzu că era aproape ora patru și jumătate. Mai avea trei ore până să lovească mingea de golf în runda de calificare a Turneului Orange Blossom. Asta abia avea să îi dea timp să facă un duș și să înghită vreo două pilule ca să se trezească. Se gândi la Ursul de Aur, care se afla probabil în Jacksonville deja, dormind buștean în cel mai bun apartament pe care domnul Marriott îl avea de oferit.

Skeet aruncă revista *People* pe bancheta din spate și luă o copie a tabloidului *National Enquirer*.

– Cher începe să vorbească în interviurile ei despre cât de mult îl respectă pe Sonny – așa mi-am dat seama că se vor despărți în curând. Știi la fel de bine ca mine că, de fiecare dată când o femeie începe să vorbească despre „respect“, bărbatul ar face bine să își ia un avocat bun.

Dallie râse și apoi căscă.

- La naiba, Dallie, protestă Skeet, privind acul vitezometrului trecând încet de la 120 la 130 de kilometri. De ce nu te strecori în spate să tragi un pui de somn? Lasă-mă să conduc eu o vreme!

- Dacă adorm acum, nu mă voi mai trezi până sâmbăta viitoare, și trebuie să mă calific pentru nenorocirea asta, mai ales după ziua de azi.

Tocmai se întorceau de la runda finală a Turneului de Sud, unde Dallie obținuse un dezastruos scor de 79, care era cu șapte lovituri peste scorul lui obișnuit - și un număr pe care nu avea nici cea mai mică intenție să îl repete.

- Bănuiesc că nu ai și o copie a revistei *Golf Digest* prin toate gunoaiele alea, nu? întrebă.

- Știi că nu citesc niciodată chestia aia.

Skeet întoarse la pagina a doua din *Enquirer*.

- Vrei să auzi despre Jackie Kennedy sau Burt Reynolds?

Dallie gemu, apoi se jucă cu cadranul radioului. Deși el însuși era un bărbat căruia îi plăcea rock-and-rollul, de dragul lui Skeet încercă să aleagă un post cu muzică country. Tot ceea ce putu obține fu Kris Kristofferson, care se vânduse Hollywoodului, așa că dădu la știri.

- ... Conducătorul radical al anilor '60, Gerry Jaffe, a fost achitat astăzi de toate acuzațiile după ce a fost implicat într-o demonstrație la Baza Forțelor Aeriene Nellis din Nevada. Potrivit autorităților federale, Jaffe, care și-a câștigat notorietatea în timpul revoltelor din 1968 de la Convenția Democratică din Chicago, și-a întors de curând atenția către activitățile antinucleare. Unul dintre grupurile în scădere ale radicalilor din anii '60 implicate încă în cauzele activiste...

Dallie nu era deloc interesat de vechii hipioți și răsuci butonul cu dezgust. Apoi căscă din nou.

- Crezi că, dacă încerci din răsputeri, ai putea să dai glas cuvintelor din cartea aceea pe care o am vârâtă sub scaun?

Skeet băgă mâna și scoase o copie cu coperta tare a cărții *Catch-22*, scrisă de Joseph Heller, apoi o puse deoparte.

- M-am uitat la asta acum câteva zile, când erai plecat cu brunețica aceea, cea care îți tot spunea „domnul Beaudine". A naibii carte nu are nici o logică.

Skeet închise *Enquirer*.

- Doar de curiozitate, ți-a mai spus așa odată ce v-ați întors la motel?

Dallie își vârî o lamă de Double Bubble în gură.

- De îndată ce și-a scos rochia, a fost mai degrabă tăcută.

Skeet chicoti, dar schimbarea expresiei nu îi îmbunătăți cu mult înfățișarea. În funcție de cum vedeai lucrurile, Clarence „Skeet" Cooper fusese binecuvântat sau blestemat cu un chip care îl făcea să semene leit cu Jack Palance. Avea aceleași trăsături amenințătoare și urât-chipeșe, același nas turtit și ochi mici și oblici. Părul lui era negru, presărat cu cenușiu în mod prematur, și îl purta atât de lung, încât era nevoit să îl lege într-o coadă cu un elastic când căra crosele pentru Dallie. Alteori, îl lăsa pur și simplu să îi atârne pe umeri, ținându-l departe de față cu o bentiță dintr-o bandană roșie, ca adevăratul lui idol, care nu era deloc Palance, ci Willie Nelson, cel mai mare tâlhar din Austin, Texas.

La 35 de ani, Skeet era cu zece ani mai în vârstă decât Dallie. Era un fost pușcăriaș care fusese închis pentru jaf armat și ieșise din această experiență decis să nu o repete. Liniștit în jurul celor pe care nu îi cunoștea, circumspect față de oricine purta un costum de afaceri, era extrem de loial oamenilor pe care îi iubea – și persoana pe care o iubea cel mai mult era Dallas Beaudine.

Dallie îl găsise pe Skeet leșinat pe podeaua unei băi dintr-o benzinărie Texaco dărăpănată de pe U.S. 180, dincolo de Caddo, Texas. Dallie avea 15 ani pe atunci, era un golan înalt de 1,82 m, îmbrăcat într-un tricou rupt și o pereche de blugi murdari care lăsau la vedere

prea mult din glezne. Avea, de asemenea, un ochi vânăt, articulațiile degetelor julite și o falcă umflată de două ori față de dimensiunea normală, ca urmare a unei altercații care avea să se dovedească a fi cea din urmă cu tatăl său, Jaycee Beaudine.

Skeet încă își amintea cum privea în sus la Dallie de pe podeaua murdară a băii și cum încerca din greu să se concentreze. În ciuda chipului său bătut, băiatul care stătea în picioare în cadrul ușii băii era cel mai frumos puști pe care îl văzuse vreodată. Avea o claie de păr blond spălăcit, ochi azurii înconjurați de gene dese și groase, și o gură care părea să aparțină unei curve de două sute de dolari pe oră. Pe măsură ce mintea lui Skeet se limpezi, acesta observă și brazdele întipărite de lacrimi în praful de pe obrajii băiatului, precum și expresia posacă și războinică de pe chipul puștiului, care îl provoca să o înțeleagă.

Ridicându-se cu greu, Skeet își aruncă niște apă pe față.

– Baia aceasta este deja ocupată, băiete.

Puștiul își vârî un deget în buzunarul jerpelit al blugilor săi și își împinse înainte bărbia umflată.

– Da, sigur că este ocupată. De un rahat de câine bun de nimic.

Skeet, cu ochii lui oblici și chipul lui Jack Palance, nu era obișnuit să fie provocat de un bărbat în toată firea, darămite de către un puști care nu era destul de mare încât să aibă mai mult de o întâlnire pe săptămână cu o lamă de ras.

– Cauți belele, băiete?

– Am dat deja de belele, așa că bănuiesc că încă o porție nu strică.

Skeet își clăti gura și apoi scuipă în chiuvetă.

– Ești printre cei mai proști puști pe care i-am văzut în viața mea, mormăi.

– Da, ei bine, nici tu nu arăți ca și cum ai fi prea deștept, Rahat de Câine.

Skeet nu își pierdea cu ușurință cumpătul, dar fusese cherchelit timp de aproape două săptămâni și nu era tocmai în toane bune. Îndreptându-și spinarea, își trase pumnul înapoi și făcu doi pași nesiguri înainte, hotărât să aducă un plus vătămărilor făcute deja de Jaycee Beaudine. Puștiul se pregăti, dar, înainte ca Skeet să apuce să lovească, poșirca de whisky pe care o băuse îl birui, și el simți cum podeaua de ciment jegoasă cedează sub genunchii lui șovăitori.

Când își veni în fire, se trezi pe bancheta din spate a unui Studebaker din '56, cu o tobă de eșapament stricată. Puștiul se afla la volan, îndreptându-se spre vest pe U.S. 180, conducând cu o mână pe volan și cu cealaltă atârnată pe fereastră, bătând cu palma ritmul melodiei *Surf City* în portiera mașinii.

– Mă răpești, băiete? mârâi, ridicându-se în capul oaselor pe bancheta din spate.

– Tipul care alimenta la Texaco se pregătea să cheme polițaii pentru tine. Din moment ce nu păreai să ai un mijloc de transport legal, nu prea puteam să fac altceva decât să te iau cu mine.

Skeet se gândi la asta preț de câteva minute și apoi spuse:

– Numele meu este Cooper. Skeet Cooper.

– Dallas Beaudine. Oamenii îmi spun Dallie.

– Ești destul de în vârstă ca să conduci mașina asta în mod legal?

Dallie ridică din umeri.

– Am furat mașina de la babacu' meu și am 15 ani. Vrei să te las să cobori?

Skeet se gândi la polițistul care-l avea sub supraveghere, căruia sigur nu i-ar plăcea acest gen de lucruri, și apoi se uită la puștiul arțăgos care conducea de-a lungul drumului texan scăldat de soare ca și cum era proprietarul zăcămintelor de minereu de dedesubt.

Hotărându-se, Skeet se lăsă pe spate și își închise ochii.

– Cred că aș putea să mai rămân pentru alți câțiva kilometri, zise.

Zece ani mai târziu, era încă acolo.

Skeet privi către Dallie, care ședea în spatele volanului Buickului din '73 pe care îl conducea acum și se întrebă cum zburaseră atât de iute toți acei ani. Jucaseră pe multe terenuri de golf din ziua în care se întâlniseră în benzinăria Texaco. Chicoti ușor în sinea lui, amintindu-și de primul teren de golf.

Cei doi nu călătoriseră mai mult de două ore în acea primă zi până când devenise evident faptul că împreună nu aveau mai mult decât echivalentul unui plin de rezervor. Cu toate acestea, faptul că fugise din calea mâniei lui Jaycee Beaudine nu îl făcuse pe Dallie să uite să arunce câteva crose uzate în portbagaj înainte să apese pedala de accelerație pentru a ieși din Houston, așa că începu să caute indicatoare care să îi ducă la cel mai apropiat club.

Când intră pe un drum mărginit de copaci, Skeet îi aruncă o privire.

– Ți-a dat prin cap că nu arătăm tocmai ca niște persoane potrivite pentru un club de golf, cu mașina asta Studebaker furată și cu fața ta șifonată?

Gura umflată a lui Dallie se strâmbă într-un zâmbet larg plin de îngâmfare.

– Genul acesta de lucruri nu contează absolut deloc când poți să lovești cu o vechitură de crosă la 200 de metri, împotriva vântului, și să lovești la fix?

Îl obligă pe Skeet să își golească buzunarele, luă averea lor totală de 12 dolari și 64 de cenți, merse la trei dintre membrii clubului și le sugeră să joace un mic joc prietenesc de zece dolari pe gaură. Membrii clubului, declară cu mărinimie Dallie, puteau să își ia micile lor mașini electrice și sacii lor de piele supradimensionați umpluți cu crose de fier Wilson și crose de lemn MacGregor. Dallie anunță că el era perfect mulțumit să meargă pe jos doar cu crosa lui veche și cu mingea sa Titleist de categoria a doua.

Bărbații se uitară la puștiul ciufulit, dar chipeș căruia i se vedeau vreo 15 centimetri din picioarele osoase deasupra tenișilor și clătinară din cap.

Dallie zâmbi larg și le spuse că erau niște lași care călcau în rahat, imitații ieftine de femei și le sugeră să ridice miza la 20 de dolari pe gaură, cu exact 7 dolari și 36 de cenți mai mult decât avea el în buzunarul de la spate.

Membrii îl împinseră către zona de start și îi spuseră că aveau să îi azvârle fundul dincolo de graniță, în Oklahoma.

Dallie și Skeet mâncară fripturi în seara aceea și dormiră la Holiday Inn.

Ajunseră în Jacksonville cu 30 de minute înainte ca Dallie să trebuiască să lovească pentru runda de calificare a Turneului Orange Blossom din 1974. În aceeași după-amiază, un jurnalist sportiv care dorea să își facă un nume dezgropă faptul uimitor că Dallas Beaudine, cu gramatica lui de băiat de la țară și convingeri de bădăran, avea o diplomă universitară în literatură engleză. Două săptămâni mai târziu, jurnalistul sportiv reuși în sfârșit să îi dea de urmă lui Dallie la Luella, o clădire murdară din ciment cu vopseaua roz scorojită și cu păsări flamingo din plastic, aflată nu departe de Gator Bowl, și îl confruntă în legătură cu acea informație ca și cum ar fi descoperit un fapt de corupție politică.

Dallie săltă privirea din paharul lui de Stroh, ridică din umeri și spuse că, din moment ce diploma lui provenea de la Universitatea Texas A&M[1], bănuia că, în realitate, nu conta prea mult.

Tocmai acest gen de lipsă de respect era cel care îi făcea pe jurnaliștii sportivi să revină pentru mai mult încă de când Dallie începuse să joace în turneul profesionist, cu doi ani în urmă. Dallie îi putea distra preț de ore întregi cu texte care nu puteau fi citate despre situația

[1] Colegiul Universitar de Agricultură și Mecanică din Texas (n.tr.)

sindicatului, despre atleți care vindeau toate biletele la Hollywood și despre „șutul în fund" dat de femeile care aveau drepturi egale cu ale bărbaților. Făcea parte din noua generație de băieți de treabă - frumos ca un star de cinema, autocritic și mult mai inteligent decât voia să dea de înțeles. Dallie Beaudine era cât se putea de apropiat de perfecțiune, cu o singură excepție.

Rata marile turnee.

După ce fusese declarat noul preferat al turneului de profesioniști, comisese păcatul aproape de neiertat de a nu câștiga nici măcar un singur turneu important. Dacă participa la un turneu de mâna a doua la periferia orașului Apopka din Florida sau a orașului Irving din Texas, câștiga cu un avantaj de 18 puncte, dar la Bob Hope sau la Campionatul Kemper putea chiar să nici nu se califice. Jurnaliștii sportivi continuau să adreseze aceeași întrebare cititorilor lor: Când avea Dallas Beaudine să se ridice la potențialul său de jucător profesionist?

Dallie își pusese în gând să câștige campionatul Orange Blossom de anul acesta și să pună capăt șirului de ghinioane. În primul rând, îi plăcea în Jacksonville - în opinia lui, era singurul oraș din Florida care nu încercase să se transforme într-un parc tematic - și îi plăcea terenul pe care se ținea Orange Blossom. În ciuda lipsei de somn, făcuse o demonstrație solidă în runda de calificare din ziua de luni și apoi, pe deplin odihnit, jucase strălucit în turneul Pro-Am de miercuri. Succesul îi întări încrederea în sine - succesul și faptul că Ursul de Aur din Columbus, Ohio, se îmbolnăvise rău de gripă și fusese obligat să se retragă.

Charlie Conner, jurnalistul sportiv din Jacksonville, luă o gură din paharul său de Stroh și încercă să se lase pe spate în scaunul său cu aceeași grație pe care o observase la Dallie Beaudine.

– Crezi că retragerea lui Jack Nicklaus va afecta Orange Blossomul de săptămâna aceasta? întrebă.

În mintea lui Dallie aceea era una dintre cele mai stupide întrebări din lume, alături de: „A fost la fel de bine pentru tine cum a fost pentru mine?“, dar, cu toate astea, se prefăcu a se gândi la asta.

– Ei bine, vezi tu, Charlie, când iei în considerație faptul că Jack Nicklaus este pe cale să devină cel mai mare jucător din istoria golfului, aș zice că sunt destule șanse să îi remarcăm lipsa.

Jurnalistul sportiv îl privi cu scepticism pe Dallie.

– Cel mai mare jucător? Nu uiți câțiva oameni, cum ar fi Ben Hogan și Arnold Palmer?

Făcu o pauză plină de respect înainte să rostească următorul nume, cel mai sfânt nume din golf.

– Nu îl uiți pe Bobby Jones?

– Nimeni nu a jucat vreodată ca Jack Nicklaus, zise cu fermitate Dallie. Nici măcar Bobby Jones.

Skeet vorbea cu Luella, proprietara barului, dar, când auzi menționat numele Nicklaus, se încruntă și îl întrebă pe jurnalistul sportiv despre șansele celor de la Cowboys de a ajunge în Super Bowl. Lui Skeet nu îi plăcea ca Dallie să vorbească despre Nicklaus, așa că își făcuse obiceiul de a întrerupe orice discuție care se îndrepta în direcția aceea. Skeet zicea că faptul că vorbea despre Nicklaus făcea ca jocul lui Dallie să se ducă naibii. Dallie nu voia să recunoască, dar Skeet cam avea dreptate.

În timp ce Skeet și jurnalistul discutau despre Cowboys, Dallie încercă să se scuture de depresia care se așeza deasupra lui în fiecare toamnă cu precizia unui ceasornic, răsfățându-se cu o gândire pozitivă. Sezonul din '74 era aproape gata, și el nu se descurcase prea rău. Câștigase câteva mii din premii și dublul sumei respective din pariuri nebunești: lovind cea mai bună minge cu mâna stângă, pariind că avea să lovească zero-ul din mijlocul semnului de 200 de metri pe un teren de antrenament, jucând pe un traseu improvizat într-o albie de râu secată și într-o conductă de canalizare de ciment de 14 metri. Ba chiar încercase trucul lui Trevino de a juca vreo câteva găuri aruncând mingea în aer

și lovind-o cu o sticlă de un litru de Dr Pepper, dar sticla nu era la fel de groasă acum ca atunci când Super Mex inventase chichița aceea deosebită din sacul fără fund al jocurilor de pariuri de golf, așa că Dallie renunțase la asta după ce se alesese cu cinci copci la mâna dreaptă. În ciuda rănii, câștigase destui bani cât să plătească pentru combustibil și să trăiască confortabil atât el, cât și Skeet. Nu era o avere, dar era al naibii de mult față de ce câștigase vreodată Jaycee Beaudine învârtindu-se pe docurile aflate de-a lungul râului Buffalo Bayou din Houston.

Jaycee era mort de un an deja, viața fiindu-i luată de alcool și de temperamentul său iute. Dallie nu aflase despre moartea tatălui său decât după câteva luni, când dăduse peste unul dintre amicii de băutură ai bătrânului Jaycee, într-un salon din Nacogdoches. Dallie își dorea să fi știut la timpul respectiv, ca să fi putut să stea alături de coșciugul lui Jaycee, să privească în jos la cadavrul tatălui său și să scuipe direct între ochii închiși ai bătrânului. Un singur scuipat pentru toate vânătăile pe care le căpătase de la pumnii lui Jaycee, pentru tot abuzul pe care îl îndurase de-a lungul copilăriei și pentru toate dățile în care îl ascultase pe Jaycee numindu-l neisprăvit... frumușel... fără nici o valoare... până când nu mai fusese în stare să îndure și fugise de acasă la vârsta de 15 ani.

Din câte reușise să vadă în câteva fotografii vechi, Dallie căpătase cea mai mare parte a înfățișării sale plăcute de la mama sa. Și ea fugise. Fugise de Jaycee la scurt timp după ce se născuse Dallie și nu se deranjase să lase o adresă de contact. Jaycee spusese odată că auzise despre ea că plecase în Alaska, dar nu încercase niciodată să o găsească.

– Prea multă bătaie de cap, îi spusese Jaycee lui Dallie. Nici o femeie nu merită atâta bătaie de cap, mai ales când sunt atâtea altele în jur.

Cu părul lui castaniu bogat și ochii cu pleoape grele, Jaycee atrăsese mai multe femei decât știa ce să facă

cu ele. De-a lungul anilor, cel puțin o duzină au petrecut variate perioade trăind cu el, unele aducându-și chiar copiii. Unele dintre femei avuseseră grijă cum trebuie de Dallie, altele îl abuzaseră. Pe măsură ce crescuse, el observase că cele care îl abuzau păreau să stea mai mult decât altele, probabil pentru că era nevoie de o anumită cantitate de violență pentru a-i supraviețui lui Jaycee pentru mai mult de câteva luni.

– A fost născut rău, îi spusese lui Dallie una dintre femeile mai bune în timp ce își făcea valiza. Unii oameni pur și simplu așa sunt. La început, nu îți dai seama de asta la Jaycee, pentru că este deștept și poate să vorbească atât de frumos, încât te face să te simți cea mai frumoasă femeie din lume. Dar este înlăuntrul lui ceva bolnav, care îl face rău până în măduva oaselor. Nu asculta la toate lucrurile alea pe care le spune despre tine, Dallie. Ești un copil bun. Doar că el se teme că vei crește și vei face ceva cu viața ta, ceea ce este mai mult decât va fi el vreodată în stare să facă.

Dallie stătuse la o parte din calea pumnilor lui Jaycee cât putuse de mult. Sala de clasă devenise raiul lui cel mai sigur și, spre deosebire de prietenii lui, nu chiulea niciodată de la școală – decât dacă avea o serie deosebit de rea de vânătăi pe față, caz în care se învârtea pe lângă băieții care lucrau la clubul de peste drum, cărând crosele. Aceștia îl învățaseră golf și, până când împlinise 12 ani, își găsise un refugiu chiar mai sigur decât la școală.

Dallie se scutură de vechile amintiri și îi spuse lui Skeet că era vremea să se retragă la culcare. Se întoarseră la motel, dar, deși era obosit, Dallie se gândise prea mult la trecut pentru a adormi cu ușurință.

Cu runda de calificare încheiată și competiția Pro-Am terminată cu bine, turneul adevărat începea în următoarea zi. Ca toate turneele majore de golf profesionist, competiția Orange Blossom își avea primele două runde joi și vineri. Jucătorii care supraviețuiau calificării

după ziua de vineri mergeau mai departe în cele două runde finale.

Nu numai că Dallie trecuse de calificarea de vineri, ci era în fruntea competiției cu patru lovituri când trecu pe lângă turnul rețelei de televiziune către prima lovitură, în dimineața de sâmbătă, pentru runda finală.

- Ascultă, trebuie doar să te menții astăzi, Dallie, zise Skeet. Lovi cu podul palmei sale partea de sus a sacului de golf al lui Dallie și privi neliniștit la clasament, care avea numele lui Dallie afișat în mod vizibil în partea de sus. Amintește-ți că îți joci propriul joc astăzi, pe al nimănui altcuiva. Scoate-ți din minte camerele acelea de televiziune și concentrează-te să lovești pe rând, lovitură după lovitură.

Dallie nici măcar nu încuviință din cap în semn că auzise vorbele lui Skeet. În schimb, zâmbea larg la o brunetă spectaculoasă care stătea aproape de frânghiile care țineau la depărtare galeria de admiratori. Ea îi zâmbi drept răspuns, așa că el se apropie, pentru a face câteva glume cu ea, purtându-se ca și cum nu ar fi avut nici o grijă pe lumea asta, ca și cum câștigarea acestui turneu nu era cel mai important lucru din viața lui, ca și cum în anul acesta nu avea să fie deloc Halloween.

Dallie era unul dintre ultimii patru, alături de Johnny Miller, cel mai bine plătit din turneu în sezonul acela. Când fu rândul lui Dallie să lovească, Skeet îi înmână o crosă de lemn de trei și îi oferi ultimele sfaturi.

- Amintește-ți că ești cel mai bun jucător tânăr de golf din turneu din ziua de azi, Dallie. O știi și tu, și o știu și eu. Ce ai zice să lăsăm și restul lumii să afle asta?

Dallie încuviință din cap, se așeză în poziție și dădu genul de lovitură de golf care face istorie.

După paisprezece găuri, Dallie era încă în frunte cu șaisprezece puncte avantaj. Cu doar patru găuri rămase, Johnny Miller înainta rapid, dar era încă în urmă cu patru lovituri. Dallie și-l scoase din minte pe Miller și se concentră asupra propriului său joc. Când băgă la o gaură de la o distanță considerabilă, își spuse

în sinea sa că era născut să joace golf. Unii campioni sunt făcuți, dar alții sunt creați în momentul conceperii. În sfârșit avea să se ridice la nivelul reputației pe care revistele o creaseră pentru el. Cu numele său în fruntea clasamentului competiției Orange Blossom, Dallie se simți ca și cum ar fi ieșit din pântece cu o minge Titleist nouă-nouță în mână.

Pașii îi deveniră mai lungi în timp ce mergea către cea de-a cincisprezecea gaură. Camerele de televiziune îi urmăriră fiecare mișcare, iar încrederea spori înlăuntrul lui. Acele înfrângeri din ultima rundă din ultimii doi ani erau toate lăsate în urmă. Fuseseră accidente, nimic altceva decât accidente. Acest băiat din Texas era pe cale să pună pe foc lumea golfului.

Soarele îi lovi părul blond și îi încălzi cămașa. În galerie, o admiratoare cu forme frumoase îi suflă un sărut. El râse și se prefăcu a prinde sărutul din aer și a-l strecura în buzunar.

Skeet îi întinse o crosă de opt de fier, pentru o lovitură ușoară către cea de-a cincisprezecea gaură. Dallie luă crosa, evaluă terenul și își ocupă poziția. Se simți puternic și stăpân pe situație. Avansul său era solid, iar el juca bine - nimic nu îi putea răpi victoria aceasta.

Nimic în afară de Urs.

„Nu crezi cu adevărat că poți să câștigi, nu-i așa, Beaudine?“

Vocea Ursului răsună în capul lui Dallie, la fel de clar de parcă Jack Nicklaus stătea alături de el.

„Campionii ca mine câștigă turneele de golf, nu ratații ca tine.“

„Pleacă“, țipă în minte Dallie. Nu îți face apariția acum! Pe frunte începu să îi apară picături de sudoare. Își ajustă strânsoarea, încercă să se destindă și să nu asculte vocea aceea.

„Ce ai să arăți în favoarea ta? Ce ai făcut cu viața ta în afară de a o da în bară?“

„Lasă-mă în pace!“ Dallie se îndepărtă de minge, verifică din nou linia și se așeză iar în poziție. Trase crosa

înapoi și lovi. Mulțimea scoase un geamăt colectiv când mingea devie spre stânga și ateriză pe o porțiune dificilă de teren. În mintea lui Dallie, Ursul de Aur clătina din capul lui blond mare.

„Exact despre asta vorbesc, Beaudine. Pur și simplu, nu ai ceea ce trebuie ca să ajungi campion."

Skeet, cu o expresie evident îngrijorată pe chip, se apropie de Dallie.

- De unde naiba a venit lovitura aia? Acum, va trebui să te chinuiești să rămâi în avantaj.

- Mi-am pierdut echilibrul, atâta tot, se răsti Dallie, pornind furios către teren.

„Ți-ai pierdut curajul, atâta tot", îi răspunse șoptind Ursul.

Ursul începuse să apară în mintea lui Dallie la scurt timp după ce Dallie începuse să joace în turneul de profesioniști. Înainte de asta, singura voce pe care o auzea în capul său era cea a lui Jaycee. În mod logic, Dallie înțelegea că îl crease pe Urs el însuși și știa că era o mare diferență între Jack Nicklaus cel cu vorba blândă și cuviincios din viața reală și creatura aceasta din iad care vorbea și arăta ca Nicklaus și care știa toate secretele cele mai adânci ale lui Dallie.

Dar logica nu prea avea de-a face cu diavolii personali, și nu era un accident faptul că diavolul personal al lui Dallie luase forma lui Jack Nicklaus, un bărbat pe care îl admira mai mult decât pe oricine altcineva - un bărbat cu o familie frumoasă, cu respectul semenilor săi și cel mai bun joc de golf pe care îl văzuse lumea vreodată. Un bărbat care nu ar fi știut cum să dea greș nici dacă încerca să o facă.

„Ești un puști aflat pe partea greșită a străzii", șopti Ursul când Dallie dădu o lovitură scurtă către cea de-a șaisprezecea gaură. Mingea atinse marginea găurii și alunecă într-o parte.

Johnny Miller îi aruncă lui Dallie o privire plină de compătimire, apoi introduse propria minge. Două găuri mai târziu, când Dallie lovi pentru cea de-a

optsprezecea gaură, avantajul lui de patru lovituri fusese anulat, ajungând la egalitate cu Miller.

„Taică-tău ți-a spus că nu o să faci niciodată mare scofală", zise Ursul când lovitura lui Dallie alunecă cu brutalitate către dreapta. „De ce nu l-ai ascultat?"

Cu cât Dallie juca mai prost, cu atât mai mult glumea cu mulțimea.

- Vai, de unde a venit lovitura aceea îngrozitoare? strigă el către spectatori, scărpinându-se în cap cu o uimire prefăcută. Și apoi arătă către o femeie rotofeie și respectabilă care stătea lângă frânghii. Doamnă, poate ar fi mai bine să vă puneți geanta jos și să veniți până aici ca să o loviți în locul meu pe următoarea.

Rată gaura finală, și Johnny Miller o marcă. După ce jucătorii își semnară fișele de scor, președintele turneului îi înmână lui Miller trofeul pentru locul întâi și un cec în valoare de treizeci de mii de dolari. Dallie îi scutură mâna, îl bătu pe Miller de câteva ori pe umăr în semn de felicitare și apoi merse să mai glumească puțin cu mulțimea.

- Asta capăt pentru că l-am lăsat aseară pe Skeet să îmi țină fălcile deschise și să îmi toarne toată berea aia pe gâtlej. Bătrâna mea bunică ar fi putut juca mai bine astăzi cu o greblă și patine cu rotile.

Dallie Beaudine petrecuse o copilărie întreagă ferindu-se de pumnii tatălui său și știa foarte bine cum să nu lase pe nimeni să vadă cât suferea.

capitolul 4

Francesca stătea în mijlocul unei grămezi de rochii de seară aruncate și își studia reflexia în peretele de oglinzi construit la unul din capetele dormitorului ei, decorat acum cu pereți de mătase în dungi pastelate, fotolii asortate Ludovic al XV-lea și un Matisse timpuriu. Ca un arhitect cufundat într-o schiță, își cerceta chipul de 20 de ani în căutarea unor imperfecțiuni

provocate de spiriduși care și-ar fi putut face în mod răutăcios apariția după ce se uitase ultima oară în oglindă. Micul ei nas drept era pudrat cu o pudră transparentă care costa 12 lire cutia, pleoapele îi erau date cu fard fumuriu, iar genele, separate individual cu un pieptene micuț, fuseseră acoperite de fix patru aplicări de rimel nemțesc importat. Își coborî privirea critică asupra siluetei sale micuțe până la curba grațioasă a sânilor, apoi inspectă scobitura suplă a taliei înainte de a trece la picioare, îmbrăcate într-o pereche de pantaloni din piele de căprioară verde lăcuită, asortată perfect cu o bluză de mătase ivoar de la Piero De Monzi. Tocmai fusese numită una dintre cele zece cele mai frumoase femei din Marea Britanie pe anul 1975. Deși nu ar fi fost nicicând atât de bătută în cap încât să o spună cu voce tare, se întreba în secret de ce revista se mai deranjase cu alte nouă. Trăsăturile delicate ale Francescăi erau de o frumusețe mai clasică decât cele ale mamei sau ale bunicii ei și mult mai schimbătoare. Ochii ei verzi oblici puteau deveni la fel de reci și de distanți ca ai unei pisici atunci când era nemulțumită sau la fel de nerușinați ca ai unei chelnerițe din Soho dacă i se schimba starea de spirit. Când își dădu seama de cât de multă atenție atrăgea, începu să își scoată în evidență asemănarea cu Vivien Leigh și își lăsă părul castaniu să îi crească în nori cârlionțați, până la umeri, uneori chiar îndepărtându-și-l de pe fața ei micuță cu piepteni de păr, pentru a face asemănarea și mai pronunțată.

În timp ce își contemplă reflexia, nu îi trecu prin minte că era superficială și vanitoasă, că mulți dintre oamenii pe care îi considera prieteni abia dacă puteau să o suporte. Bărbații o iubeau, și asta era tot ceea ce conta. Era atât de scandalos de frumoasă, atât de desăvârșit de fermecătoare când își canaliza energia, încât doar bărbații care se protejau cu cea mai mare strășnicie îi puteau rezista. Bărbații considerau că a fi cu Francesca era ca și cum ar fi luat un drog care dădea dependență

și, chiar și după ce relația luase sfârșit, mulți se trezeau că se întorceau pentru o a doua doză dăunătoare.

Asemenea mamei sale, vorbea în hiperbole și își punea vorbele în caractere italice invizibile, făcând până și cea mai banală dintre întâmplări să pară o aventură măreață. Se zvonea că era o vrăjitoare în pat, deși amănuntele legate de cine penetrase cu adevărat vaginul fermecat al Francescăi deveniseră un pic tulburi odată cu trecerea timpului. Săruta minunat, asta era sigur, lăsându-se pe pieptul bărbatului, cuibărindu-se în brațele lui ca o pisicuță senzuală, uneori lingându-i gura cu vârful micii ei limbi rozalii.

Francesca nu își pusese niciodată problema că bărbații o adorau pentru că în general se purta cât putea de bine în preajma lor. Nu erau obligați să îi suporte atacurile de nechibzuință, întârzierile perpetue sau supărările când lucrurile nu mergeau așa cum dorea ea. Bărbații o făceau să înflorească. Cel puțin pentru o vreme... până când se plictisea. Apoi devenea imposibilă.

Aplicându-și un strat de luciu corai pe buze, nu se putu împiedica să nu zâmbească amintindu-și de cea mai spectaculoasă cucerire a ei, chiar dacă era absolut îndurerată că bărbatul nu primise mai bine despărțirea lor. Cu toate astea, ce ar fi putut ea face? Câteva luni în care jucase vioara a doua la toate responsabilitățile lui oficiale adusese lumina rece a realității asupra acelor viziuni delicios de calde ale imortalității regale pe care le nutrise – trăsuri protejate de sticlă, uși de catedrale deschise larg și trompete cântând –, viziuni nu întru totul de neconceput pentru o fată care fusese crescută în dormitorul unei prințese.

Când își venise în fire în cele din urmă în ceea ce privea relația lor și își dăduse seama că nu voia să își trăiască viața la cheremul Imperiului Britanic, încercase să facă despărțirea de el cât se putea de curată. Dar, cu toate acestea, el nu o acceptase prea ușor. Putea să îl vadă acum așa cum arătase în noaptea aceea: cu un costum

croit imaculat, impecabil bărbierit și încălțat cu pantofi scumpi. Cum naiba putea ea să știe că un bărbat care nu avea nici o cută la exterior putea ascunde înăuntru o serie de incertitudini? Își aminti de seara care avusese loc cu două luni în urmă, când își încheiase relația cu cel mai dorit burlac din Marea Britanie.

Tocmai își terminaseră cina în intimitatea apartamentelor lui și chipul lui păruse tânăr și curios de vulnerabil când lumina lumânării îi îmblânzise trăsăturile aristocrate. Îl privise peste fața de masă de damasc așternută cu argint vechi de două sute de ani și porțelanuri cu rame de aur de 24 de karate, încercând să îi dea de înțeles, prin seriozitatea expresiei, că toate astea erau mult mai dificile pentru ea decât puteau să fie pentru el.

– Înțeleg, zisese el, după ce ea îi oferise motivele ei, cât putuse de blând, pentru a nu continua prietenia lor. Și apoi spusese încă o dată:

– Înțeleg.

– Înțelegi? zisese ea și își înclinase capul într-o parte în așa fel încât părul îi căzuse de pe chip, lăsând lumina să strălucească în bucățile gemene de cristale care atârnau de lobii urechilor ei, pâlpâind ca un lanț de stele pe un cer castaniu.

Răspunsul lui direct o șocase.

– De fapt, nu. Împingându-se de lângă masă, se ridicase brusc. Nu înțeleg deloc. Privise în jos, spre podea, apoi ridicase din nou privirea spre ea. Trebuie să mărturisesc că m-am cam îndrăgostit de tine, Francesca, și mi-ai dat toate motivele să cred că și ție îți pasă de mine.

– *Îmi pasă*, răspunsese ea grăbită. *Bineînțeles* că da.

– Dar nu destul încât să înduri tot ce vine la pachet cu mine.

Combinația de mândrie încăpățânată și suferință pe care o auzise în glasul lui o făcuse să se simtă îngrozitor de vinovată. Nu se presupunea ca persoanele din familia regală să își ascundă emoțiile, oricât de dificile erau circumstanțele?

– Sunt cam multe, îi reamintise ea.

- Da, sunt, nu-i aşa?

Fusese o urmă de amărăciune în râsul lui.

- Caraghios din partea mea să fi crezut că îţi păsa destul de mult încât să le faci faţă.

Acum, în intimitatea dormitorului său, Francesca se încruntă pentru o secundă la reflexia din oglindă. Din moment ce propria inimă nu fusese influenţată de nimeni, era întotdeauna surprinzător pentru ea când unul dintre bărbaţii cu care avea o relaţie reacţiona atât de vehement când se despărţeau.

Şi totuşi nu se mai putea face nimic acum. Puse din nou capacul luciului ei şi încercă să îşi recapete buna dispoziţie fredonând o melodie britanică din anii '30, despre un bărbat care dansa cu o fată care dansase cu prinţul de Wales.

- Acum plec, scumpo, zise Chloe, apărând în pragul uşii în timp ce îşi aranja marginea unei pălării melon din fetru crem pe părul ei negru, tuns scurt şi cârlionţat.

- Dacă sună Helmut, spune-i că mă întorc până la ora unu.

- Dacă sună Helmut, îi voi spune că ai murit, la naiba!

Francesca îşi aşeză mâna pe şold, unghiile ei maronii ca scorţişoara arătând ca nişte mici migdale sculptate în timp ce bătea cu ele în pantalonii ei verzi din piele de căprioară.

Chloe îşi prinse închizătoarea de la gât a hainei ei de nurcă.

- Ei, hai, scumpo...

Francesca simţi un junghi de remuşcare când observă cât de obosită părea mama ea, dar îl reprimă, reamintindu-şi că atitudinea autodistructivă a lui Chloe se accentuase în ultimele luni şi că era datoria ei de fiică să îi atragă atenţia.

- Este un gigolo, mămico. Toată lumea o ştie. Un prinţ german fals care îşi bate joc de tine.

Întinse mâna dincolo de umeraşele ei parfumate cu Porthault din dulap, către raftul pe care se afla cureaua

din solzi aurii pe care o cumpărase de la David Webb ultima oară când fusese în New York. După ce își prinse cureaua, își reîndreptă atenția către Chloe.

- Îmi fac griji pentru tine, mămico. Ai cearcăne sub ochi și pari tot timpul obosită. De asemenea, a fost imposibil să trăiască cineva lângă tine. Nu mai departe de ieri mi-ai adus acasă chimonoul bej de la Givenchy în loc de cel argintiu pe care ți-am cerut să îl iei.

Chloe oftă.

- Îmi pare rău, scumpo. Am... am avut unele lucruri pe cap și nu am dormit bine. Voi lua astăzi chimonoul argintiu pentru tine.

Încântarea Francescăi când auzi că își va primi chimonoul potrivit nu prea umbri îngrijorarea ei pentru Chloe. Cât putu de blând, încercă să o facă pe Chloe să înțeleagă cât de serioasă era situația.

- Ai 40 de ani, mămico. Trebuie să începi să ai mai multă grijă de tine. Dumnezeule, nu ți-ai mai făcut un tratament facial de săptămâni bune.

Spre disperarea ei, văzu că rănise sentimentele lui Chloe. Alergând, îi dărui iute mamei sale o îmbrățișare de împăcare, atentă să nu întindă delicata nuanță de fard de sub pomeții săi.

- Nu contează, spuse. Te ador. Și ești în continuare cea mai frumoasă mamă din Londra.

- Ceea ce îmi amintește... O singură mamă este de ajuns în casa aceasta. Îți iei pilule contraceptive, nu-i așa, scumpo?

Francesca se văită:

- Nu despre asta din nou...

Chloe scoase o pereche de mănuși dintr-o geantă Chanel din piele de struț și începu să și le tragă pe mâini.

- Nu suport gândul că ai putea rămâne însărcinată când ești încă atât de tânără. Sarcina este atât de periculoasă.

Francesca își dădu părul pe după umeri și se întoarse din nou către oglindă.

– Un motiv în plus să nu uit, nu-i așa? zise ea în glumă.

– Doar să fii atentă, scumpo.

– M-ai văzut vreodată să îmi pierd controlul în vreo situație în care sunt implicați bărbați?

– Slavă Domnului, nu. Chloe își împinse cele două degete mari sub gulerul hainei sale de nurcă și ridică blana până când aceasta îi atinse bărbia. Dacă aș fi fost mai mult ca tine când aveam 20 de ani! Chicoti sec. Pe cine păcălesc? Dacă aș fi mai mult ca tine acum!

Suflând un sărut în aer, făcu un semn de la revedere cu geanta și dispăru de-a lungul coridorului.

Francesca strâmbă din nas în oglindă, apoi scoase pieptenul pe care tocmai și-l aranjase în păr și merse cu pași mari către fereastră. Privind în jos, în grădină, amintirea nepoftită a acelei întâlniri cu Evan Varian îi reveni și o făcu să se cutremure. Chiar dacă știa că sexul nu putea fi atât de îngrozitor pentru cele mai multe dintre femei, experiența ei cu Evan din urmă cu trei ani o făcuse să își piardă mare parte din dorința de a mai experimenta, chiar și cu bărbați care o atrăgeau. Însă batjocura lui Evan legată de frigiditatea ei atârna în colțurile prăfuite ale conștiinței ei, sărind la vedere în cele mai ciudate momente, ca să o macine. În cele din urmă, vara trecută, își adunase curajul și permisese unui chipeș tânăr sculptor suedez pe care îl întâlnise în Marrakesh să o ducă în pat.

Se încruntă când își aminti cât de groaznic fusese. Știa că atunci când făcea sex trebuia să fie ceva mai mult decât să aibă pe cineva opintindu-se deasupra trupului ei, pipăindu-i cele mai intime părți ale trupului cu sudoarea picurând de la subsuori peste tot pe ea. Singurul sentiment pe care experiența aceea îl stârnise înlăuntrul ei fusese o anxietate îngrozitoare. Urâse vulnerabilitatea și sentimentul enervant că își pierduse controlul. Unde era apropierea mistică despre care scriseseră poeții? De ce nu era în stare să se simtă apropiată de nimeni?

Privind relațiile lui Chloe cu bărbații, Francesca învățase de la o fragedă vârstă că sexul era o marfă comercializabilă ca oricare alta. Știa că mai devreme sau mai târziu avea să fie nevoită să îi permită unui bărbat să facă din nou dragoste cu ea. Dar era hotărâtă să nu facă asta până când nu se simțea complet în control, iar recompensele erau destul de mari încât să justifice angoasa. Care ar fi putut fi mai exact acele recompense... nu prea știa. Nu banii, cu siguranță. Banii erau acolo, pur și simplu, nu erau un lucru la care cineva măcar să se gândească. Nici poziția socială, din moment ce aceasta îi fusese asigurată în mare măsură la naștere. Ci ceva... lucrul acela greu de atins care lipsea din viața ei.

Cu toate acestea, ca o persoană esențialmente optimistă, se gândi că experiențele ei sexuale nefericite se dovediseră totuși un lucru bun. Atât de multe dintre cunoștințele ei săriseră din pat în pat până când își pierduseră orice simț al demnității. Ea nu sărea în nici un pat, și totuși fusese în stare să prezinte iluzia experienței sexuale – păcălind-o chiar și pe propria mamă –, în același timp rămânând rezervată. Una peste alta, era o combinație deosebită, care intriga cel mai interesant amestec de bărbați.

Soneria telefonului îi întrerupse gândurile. Pășind peste o grămadă de haine aruncate, traversă covorul ca să ridice receptorul.

– Francesca sunt, zise, așezându-se într-unul dintre fotoliile Ludovic al XV-lea.

– Francesca. Nu închide. Trebuie să îți vorbesc.

– Măi să fie dacă nu este Sfântul Nicolae.

Încrucișându-și picioarele, își cercetă vârful unghiilor în căutarea unor defecte.

– Scumpo, nu am vrut să te supăr așa tare săptămâna trecută. Tonul lui Nicholas era împăciuitor, iar ea putea să îl vadă în mintea ei, șezând la pupitrul din biroul său, trăsăturile lui plăcute fiind pline de hotărâre. Nicky era atât de dulce și atât de plictisitor. Am fost foarte nefericit fără tine, continuă el. Îmi pare rău dacă am insistat.

- Ar trebui să îţi pară, zise ea. Serios, Nicholas, te-ai purtat ca un snob atât de îngrozitor. Urăsc să se ţipe la mine şi nu apreciez să fiu făcută să mă simt ca şi cum aş fi vreo femeie fatală lipsită de inimă.

- Îmi pare rău, scumpo, dar nu am ţipat cu adevărat. De fapt, tu ai fost cea care...

Se opri, cugetând mai bine la acel anumit comentariu. Francesca găsi defectul pe care îl căuta, o crăpătură aproape invizibilă în vopseaua de unghii de pe degetul ei arătător. Fără să se ridice de pe fotoliul său, se întinse către măsuţa de toaletă după sticla ei de ojă maronie ca scorţişoara.

- Francesca, scumpo, m-am gândit că poate ţi-ar plăcea să mergi cu mine în Hampshire la sfârşitul săptămânii acesteia.

- Îmi pare rău, Nicky, sunt ocupată.

Capacul sticlei de ojă cedă sub smucirea degetelor sale. În timp ce scoase pensula, ochii ei zburară către tabloidul împăturit de lângă telefonul ei. Deasupra acestuia se odihnea un suport pentru pahare din sticlă, care mărea o porţiune circulară din scrisul de dedesubt, astfel că propriul ei nume sări către ea, literele distorsionate fiind ca o reflexie într-o oglindă de carnaval.

Francesca Day, frumoasa fiica a vedetei internaţionale Chloe Day şi nepoata legendarei creatoare de modă Nita Serritella, frânge din nou inimi. Cea mai nouă victimă a temperamentalei Francesca este companionul ei frecvent din ultima vreme, chipeşul Nicholas Gwynwyck, moştenitorul în vârstă de 33 de ani al averii distileriei Gwynwyck. Prietenii spun că Gwynwyck era gata să anunţe o dată a nunţii, când Francesca a început dintr-odată să apară în compania nou-apărutului pe ecrane, în vârstă de 23 de ani, David Graves...

- Atunci, sfârşitul săptămânii viitoare?

Ea îşi roti şoldurile în fotoliu, întorcând spatele tabloidului, pentru a-şi repara unghia.

– Nu cred, Nicky. Haide să nu îngreunăm situația.

– Francesca.

Pentru o clipă, vocea lui Nicholas păru să se frângă.

– Mi-ai... mi-ai spus că mă iubești. Te-am crezut...

O încruntare îi încreți fruntea. Se simți vinovată, chiar dacă nu era deloc vina ei că el îi interpretase greșit cuvintele. Suspendând pensula de ojă în aer, își vârî bărbia mai aproape de receptor.

– Chiar te iubesc, Nicky. Ca pe un prieten. Dumnezeule, ești un dulce și un drăguț... „Și plictisitor." Cine nu te-ar iubi? Am petrecut momente minunate împreună. Îți amintești de petrecerea Gloriei Hammersmith, când Toby a sărit în fântâna aceea îngrozitoare...

Auzi o exclamație de la celălalt capăt al telefonului.

– Cum ai putut să faci asta?

Ea își suflă pe unghie.

– Ce să fac?

– Să ieși cu David Graves. Noi doi suntem practic logodiți.

– David Graves nu este deloc treaba ta, replică ea. Nu suntem logodiți, și voi vorbi din nou cu tine atunci când vei fi gata să discuți într-o manieră mai civilizată.

– Francesca...

Receptorul lovi furca cu zgomot. Nicholas Gwynwyck nu avea nici un drept să o interogheze! Suflând asupra unghiei, merse până la șifonier. Ea și Nicky se distraseră împreună, dar ea nu îl iubea și cu siguranță că nu avea nici cea mai mică intenție să își trăiască restul vieții căsătorită cu un distilator, nici măcar cu unul bogat.

De îndată ce unghia i se uscă, își reluă căutarea unei ținute pe care să o poarte la petrecerea lui Cissy Kavendish din seara aceea. Încă nu găsise ceea ce căuta când fu distrasă de o bătaie în ușă, iar o femeie de vârstă mijlocie, cu părul vopsit roșcat și ciorapi rulați pe glezne, intră în dormitor. În timp ce femeia începu să așeze grămada de lenjerie frumos împăturită pe care o adusese cu ea, zise:

– Voi pleca pentru câteva ore, dacă nu vă supărați, domnișoară Francesca.

Francesca ridică o rochie de seară de șifon de culoarea mierii, de la Yves Saint Laurent, cu pene de struț maronii și albe în jurul tivului. Rochia era de fapt a lui Chloe, dar, când Francesca o văzuse întâia oară, se îndrăgostise de ea, așa că pusese să i se scurteze fusta și să i se strâmteze bustul înainte de a o transfera în propriul șifonier.

– Ce părere ai despre rochia de șifon pentru mâine, Hedda? întrebă. Prea simplă?

Hedda așeză ultima lenjerie a Francescăi și închise sertarul.

– Totul arată grozav pe dumneata, domnișoară.

Francesca se întoarse încet în fața oglinzii și apoi strâmbă din nas. Rochia de la Saint Laurent era prea conservatoare, nu era totuși stilul ei. Lăsând rochia să cadă pe podea, păși peste grămada de haine aruncate și începu din nou să caute în șifonier. Pantalonii ei de catifea ar fi perfecți, dar avea nevoie de o bluză pe care să o poarte cu ei.

– Mai aveți nevoie de ceva, domnișoară Francesca?

– Nu, de nimic, răspunse absent Francesca.

– Atunci, mă voi întoarce până la ceai, anunță menajera în timp ce se îndrepta către ușă.

Francesca se întoarse să o întrebe de cină și observă pentru întâia oară că menajera era aplecată mult mai tare decât în mod obișnuit.

– Te deranjează din nou spinarea? Parcă mi-ai spus că era mai bine?

– A fost pentru o scurtă perioadă, răspunse menajera, sprijinindu-se de mânerul ușii, dar a durut așa tare în aceste ultime zile, încât abia dacă mă pot apleca. De aceea am nevoie să plec pentru câteva ore – să merg la clinică.

Francesca se gândi cât de îngrozitor ar fi să trăiască precum biata Hedda, cu ciorapi rulați la glezne și o spinare care durea de fiecare dată când se mișca.

– Lasă-mă să-mi iau cheile, se oferi ea impulsiv. Te voi duce cu mașina la medicul lui Chloe și îl voi pune să îmi trimită mie nota de plată.

– Nu este nevoie, domnișoară. Pot să merg la clinică.

Dar Francesca nu voi să audă. Ura să vadă oamenii suferind și nu putea să suporte gândul că biata Hedda nu avea parte de cea mai bună îngrijire medicală. Ordonându-i menajerei să aștepte în mașină, își schimbă bluza de mătase cu un pulover de cașmir, adăugă o brățară din aur și fildeș la încheietura mâinii, dădu un telefon, își dădu cu parfum Femme și părăsi încăperea – fără să se gândească vreo clipă la hainele și accesoriile pe care le lăsase împrăștiate în urmă pentru ca Hedda să se aplece și să le ridice când avea să se întoarcă.

Părul i se răsuci în jurul umerilor când se repezi în josul scărilor, cu o jachetă maronie-roșcată atârnându-i de degete și cu ghetele din piele moale afundându-se în covor. Ieșind în foaier, trecu pe lângă o pereche de bonsai crescuți în ghivece din majolică. Puțină lumină de la soare pătrundea în foaier, așa că plantele nu înfloreau niciodată și trebuiau înlocuite o dată la șase săptămâni, o extravaganță pe care nici Chloe, nici Francesca nu se deranjau să o pună la îndoială. Se auzi soneria de la ușă.

– Deranj, murmură Francesca, aruncând o privire către ceasul de la mână.

Dacă nu se grăbea, nu avea să fie niciodată în stare să o ducă pe Hedda la medic și să aibă în continuare timp să se îmbrace pentru petrecerea lui Cissy Kavendish. Nerăbdătoare, deschise larg ușa de la intrare.

Un agent de poliție îmbrăcat în uniformă stătea de partea cealaltă, consultând un carnețel pe care îl ținea în mâini.

– O caut pe Francesca Day, zise el, roșind ușor când înălță capul și îi observă înfățișarea care îți tăia respirația.

În mintea ei răsări imaginea unei grămezi de amenzi de circulație neplătite care stăteau împrăștiate în sertarul din pupitrul ei de sus și îi dărui cel mai frumos zâmbet al ei.

- Ați găsit-o. Îmi va părea rău?

O privi cu solemnitate.

- Domnișoară Day, mă tem că am niște vești nu prea bune.

Pentru întâia oară, ea observă că acesta ținea ceva pe lângă el. Un fior subit de teamă o cuprinse când recunoscu geanta de mână din piele de struț a lui Chloe.

El înghiți în sec, încurcat.

- Se pare că a avut loc un accident destul de serios în care a fost implicată mama dumitale...

capitolul 5

Dallie și Skeet accelerară pe U.S. 49 îndreptându-se spre Hattiesburg, Mississippi. Dallie prinsese câteva ore de somn pe bancheta din spate, cât condusese Skeet, dar acum se afla din nou în spatele volanului, bucuros că nu era nevoit să lovească mingea de golf până la ora 8.48 dimineața, așa că avea timp să lovească câteva mingi mai înainte. Ura aceste drumuri care durau toată noaptea, de la runda finală a unui turneu către runda de calificare a următorului, cam la fel cum ura orice. Dacă bogătanii din PGA ar fi fost nevoiți să facă câteva ture de-o noapte peste granițele a trei state și pe lângă câteva sute de pancarte cu Stuckey, se gândea că ar fi schimbat regulile al naibii de repede.

Pe terenul de golf, lui Dallie nu îi păsa de cum se îmbrăca - atât timp cât cămășile lui nu aveau animale pe ele și nimic nu era roz -, dar era atent la hainele sale în afara terenului. Prefera blugii mulați Levi's decolorați, purtați cu ghete de piele lucrate manual scâlciate și un tricou destul de vechi încât să și-l smulgă dacă îi venea cheful și să îl folosească pentru a lustrui capota mașinii sale Buick Riviera, fără să își facă griji că îi zgâria lacul. Câteva dintre admiratoarele lui îi trimiseseră pălării de cowboy, dar nu le purtase niciodată, preferând în schimb șepci cu cozoroc, ca aceea pe care o purta acum.

Spunea că pălăriile Stetson fuseseră distruse pentru totdeauna din cauză că erau purtate de prea mulți agenți de asigurări cu burdihane, îmbrăcați în costume din poliester. Nu că Dallie avea ceva împotriva poliesterului – atât timp cât era făcut în America.

– Iată o poveste pentru tine, zise Skeet.

Dallie căscă și se întrebă dacă avea să fie în stare să lovească așa cum trebuia cu crosa lui de fier de doi. Nu fusese în formă în ziua precedentă, dar nu putea să își dea seama de ce. De la dezastrul de anul trecut de la campionatul Orange Blossom, jucase mai bine, dar tot nu reușise să termine mai sus de locul al patrulea în nici un turneu mare din sezonul acesta.

Skeet apropie mai mult tabloidul de lumina torpedoului.

– Îți amintești că acum ceva timp ți-am arătat o poză a fetiței ăleia din Marea Britanie, cea care umbla cu prințul ăla și cu vedetele alea de cinema?

Poate că își muta greutatea prea repede, se gândi Dallie. Poate de aceea avea probleme cu crosa de fier de doi. Sau poate era balansul.

Skeet continuă:

– Ai zis că arată ca una dintre femeile alea care nu ți-ar strânge mâna decât dacă ai purta un inel cu diamant pe degetul mic. Acum, îți amintești?

Dallie mormăi.

– În orice caz, se pare că mama ei a fost lovită de un taxi săptămâna trecută. Au aici o poză cu ea ieșind de la înmormântare purtând ceva îngrozitor. „Îndurerata Francesca Day își jelește celebra mamă“, asta spune. Ia zi, de unde crezi că scot chestii ca asta?

– Chestii de care?

– *Îndurerată.* Cuvinte ca ăsta.

Dallie își mută greutatea pe un șold și băgă mâna adânc în buzunarul de la spate al blugilor.

– Este bogată. Dacă era săracă, ar fi spus doar că era „tristă“. Mai ai gumă de mestecat?

– Un pachet de Juicy Fruit.

Dallie clătină din cap.

– Urmează o benzinărie peste câțiva kilometri. Să ne dezmorțim picioarele.

Opriră și băură niște cafea, apoi urcară din nou în mașină. Ajunseră la Hattiesburg la timp pentru ca Dallie să lovească prima minge și să se califice fără probleme pentru turneu. Mai târziu în după-amiaza aceea, pe drumul către motelul lor, cei doi opriră la un oficiu poștal ca să verifice corespondența. Găsiră o grămadă de facturi care îi așteptau, alături de câteva scrisori – dintre care una stârni o gâlceavă care ținu tot drumul până la motel.

– Nu mă vând și nu mai vreau să aud nimic în legătură cu asta, se răsti Dallie smulgându-și șapca și aruncând-o pe patul camerei de motel, apoi trăgându-și tricoul peste cap.

Skeet întârziase deja la întâlnirea pe care o stabilise cu o chelneriță cu părul creț, dar ridică ochii din scrisoarea pe care o ținea în mână și studie trunchiul lui Dallie, cu umerii săi lați și mușchii bine definiți.

– Ești cel mai încăpățânat nemernic pe care l-am cunoscut vreodată, proclamă. Fața aia frumoasă a ta și mușchii ăia ai pieptului superdezvoltați ar putea să ne aducă chiar în clipa asta mai mulți bani decât tu și crosa ta ruginită ați câștigat tot sezonul acesta.

– Nu pozez pentru nici un calendar pentru poponari.

– O.J. Simpson a acceptat să o facă, preciză Skeet, alături de Joe Namath și de golanul ăla de schior francez. La naiba, Dallie, ai fost singurul jucător de golf pe care s-au gândit măcar să îl întrebe.

– Nu o voi face! strigă Dallie. Nu mă vând.

– Ai făcut reclamele alea în revistă pentru FootJoy.

– Asta-i altceva, și o știi și tu. Dallie intră furios în baie și trânti ușa, apoi strigă de pe partea cealaltă: FootJoy face niște pantofi de golf afurisit de buni!

Se auzi apa curgând, și Skeet clătină din cap. Mormăind printre dinți, traversă holul către camera lui. De multă vreme fusese evident pentru mulți oameni că aspectul fizic al lui Dallie i-ar fi putut oferi un bilet

către Hollywood, dar fraierul nu voia să profite de asta. Impresarii îl apelaseră de la distanță încă din primul său an de turneu, dar tot ce făcuse Dallie fusese să le spună că erau niște lipitori și apoi să facă remarci defăimătoare la adresa mamelor lor, lucru care nu ar fi fost chiar atât de rău în sine dacă nu le-ar fi zis-o în față. Ce era atât de îngrozitor, voia Skeet să știe, în a câștiga cu ușurință niște bani? Până când nu începea să câștige turneele importante, Dallie nu avea să obțină niciodată contractele de publicitate de până la șase cifre cu care indivizi ca Trevino se alegeau fără probleme, ca să nu mai pomenim despre afacerile drăguțe pe care Nicklaus și Palmer le încheiau.

Skeet își pieptănă părul și își schimbă cămașa de flanel. Nu vedea ce naiba era așa de rău în a poza pentru un calendar, chiar dacă asta însemna să împartă spațiul cu băieți frumușei ca J.W. Namath. Dallie avea ceea ce impresarii numeau magnetism sexual. La naiba, până și cineva care era aproape orb putea să vadă asta. Indiferent de cât de jos se afla în clasament, întotdeauna avea o galerie întreagă care îl urma și 80% din acea galerie părea să poarte ruj. În clipa în care pășea pe teren, acele femei se repezeau ca muștele la miere. Holly Grace spunea că femeile îl iubeau pe Dallie pentru că știau că acesta nu avea nici o pereche de chiloți în culori asortate sau discuri cu Wayne Newton. Dallas Beaudine, insistase Holly Grace, nu doar o dată, este ultimul american cu adevărat bărbat până în măduva oaselor din Texas.

Skeet luă cheia camerei și chicoti în sinea lui. Ultima oară când vorbise cu Holly Grace la telefon, aceasta îi spusese că, dacă Dallie nu avea să câștige un turneu mare cât de curând, Skeet ar trebui pur și simplu să îl împuște ca să îi curme suferința.

Petrecerea anuală a Mirandei Gwynwyck, dată întotdeauna în ultima săptămână a lunii septembrie, era în plină desfășurare, și gazda supraveghea cu satisfacție

platourile cu creveți roșii mediteraneeni, anghinare și homar în aluat. Miranda, autoare a bine-cunoscutei opere feministe *Femeia ca o luptătoare*, adora să fie o gazdă bună, fie și numai pentru a dovedi lumii că feminismul și viața minunată nu se excludeau reciproc. Politica ei personală nu îi îngăduia să poarte rochii sau machiaj, dar petrecerile îi ofereau ocazia de a pune în practică ceea ce numea în *Femeia ca o luptătoare* „domestica“ – partea mai civilizată a naturii umane, fie ea masculină, fie feminină.

Ochii ei trecură în revistă distinsul grup de oaspeți pe care îl adunase între pereții gravați ai sufrageriei sale redecorate în luna august a acelui an drept cadou de ziua ei de naștere din partea fratelui său. Muzicieni și intelectuali, câțiva membri ai nobilimii, presărați cu câțiva scriitori și actori cunoscuți și câțiva șarlatani care să aducă un strop de picanterie – exact genul de oameni interesanți pe care adora să îi adune laolaltă. Apoi se încruntă când privirea îi căzu asupra proverbialei muște din laptele satisfacției sale: micuța Francesca Serritella Day, îmbrăcată spectaculos, ca întotdeauna, și, tot ca întotdeauna, centrul atenției bărbătești.

O privi pe Francesca zburând de la o conversație la alta, arătând scandalos de frumoasă într-o salopetă din mătase turcoaz. Își flutura norul de păr castaniu strălucitor ca și cum lumea era scoica ei personală plină de perle, când toată lumea din Londra știa că ajunsese la ultimul ei gologan. Ce surpriză trebuie să fi fost pentru ea să descopere cât de profund îndatorată fusese Chloe.

Pe deasupra zgomotului politicos al petrecerii, Miranda auzi râsul generos al Francescăi și ascultă cum aceasta salută câțiva bărbați cu vocea aceea a ei care îți tăia respirația când o auzeai, subliniind fără nici o grijă cele mai nesemnificative vorbe într-o manieră care o înnebunea pe Miranda. Dar, unul câte unul, nemernicii aceia idioți se topeau cu toții într-o băltoacă la picioarele ei. Din nefericire, unul dintre acei nemernici idioți era scumpul ei frate, Nicky.

Miranda se încruntă și luă o nucă de macadamia dintr-un castron opalescent de Lalique, imprimat cu libelule. Nicholas era cea mai importantă persoană din lume pentru ea, un bărbat minunat de sensibil, cu un suflet iluminat. Nicky fusese cel care o încurajase să scrie *Femeia ca o luptătoare.* O ajutase să își rafineze gândurile, îi adusese cafea noaptea târziu și, cel mai important, o apărase de criticile mamei lor legate de motivul pentru care fiica ei, cu un venit anual de o sută de mii de lire, trebuia să se amestece într-o asemenea prostie. Miranda nu putea suporta ideea de a sta cu mâinile în sân în timp ce Francesca Day îi frângea inima. Timp de luni întregi, o privise pe Francesca zburând de la un bărbat la altul, fugind înapoi la Nicky de fiecare dată când se trezea între un admirator și altul. De fiecare dată, el îi accepta întoarcerea - un pic mai rănit din bătălie, poate, un pic mai puțin înfocat, dar tot o primea cu brațele deschise.

- Când suntem împreună, îi explicase el Mirandei, mă face să mă simt ca și cum aș fi cel mai spiritual, mai strălucit și mai perspicace bărbat din lume. Și apoi adăugase sec: Asta dacă nu se află într-o dispoziție proastă, desigur, caz în care mă face să mă simt ca un adevărat rahat.

„Cum reușește ea asta?" se întreba Miranda. Cum de cineva atât de sterp intelectual și spiritual atrăgea atât de multă atenție? Mare parte din ea, Miranda era sigură, se datora extraordinarei ei frumuseți. Dar o altă parte se datora vitalității ei, felului în care însuși aerul din jurul ei părea să trosnească de viață. Un truc de salon ieftin, considera cu dezgust Miranda, din moment ce Francesca Day cu siguranță nu avea nici măcar un singur gând original în capul ei. Era de ajuns să o privești! Nu avea nici un ban și nici o slujbă, și totuși se purta ca și cum nu ar fi avut nici o grijă pe lume. Și poate că nu avea nici o grijă, se gândi neliniștită Miranda - nu cu Nicky Gwynwyck și toate milioanele lui așteptând cu răbdare în culise.

Deşi Miranda nu o ştia, nu era singura persoană bosumflată de la petrecerea ei din seara aceea. În ciuda bunei dispoziţii afişate, Francesca era foarte nefericită. Cu doar o zi în urmă, mersese să îl vadă pe Steward Bessett, şeful celei mai prestigioase agenţii de modele din Londra, şi îi ceruse o slujbă. Deşi nu îşi dorea o carieră, modellingul era o modalitate acceptabilă de a câştiga bani în cercul ei social, şi se hotărâse că i-ar fi oferit măcar un răspuns temporar năucitoarelor ei probleme financiare.

Dar, spre disperarea ei, Steward îi spusese că era prea scundă.

- Indiferent de cât de frumoasă ar fi o persoană, pur şi simplu trebuie să aibă un metru şaptezeci şi doi de centimetri ca să poată intra în lumea modei, spusese el. Tu abia dacă ai un metru cincizeci şi şapte. Desigur, aş putea să îţi găsesc ceva legat de frumuseţe: prim-planuri, ştii, dar mai întâi vei avea nevoie de nişte fotografii de probă.

Acela fusese momentul în care ea se pierduse cu firea, strigând la el că fusese fotografiată pentru unele dintre cele mai importante reviste din lume şi că nu prea avea nevoie de fotografii de probă, ca o amatoare de rând. Acum, îşi dădea seama că fusese o prostie din partea ei să se supere atât de tare, dar la vremea respectivă pur şi simplu nu fusese în stare să se abţină.

Deşi trecuse un an de la moartea lui Chloe, Francescăi încă îi era dificil să accepte pierderea mamei sale. Uneori, durerea ei părea să fie vie, un obiect tangibil care se răsucise în jurul ei. La început, prietenii ei fuseseră înţelegători, dar, după câteva luni, păruseră se creadă că ea trebuia să îşi lase deoparte tristeţea. Ea se temea că ei aveau să pună capăt invitaţiilor dacă nu devenea un companion mai vesel, iar ea ura să fie singură, aşa că învăţase în cele din urmă să îşi ascundă durerea. Când era în public, râdea şi flirta ca şi cum totul era în regulă.

În mod surprinzător, râsul începuse să ajute şi, în ultimele luni, simţise că, în sfârşit, se vindeca.

Uneori, chiar simțea vagi frământări de mânie împotriva lui Chloe. Cum putuse mama ei să o părăsească astfel, cu o armată de creditori așteptând ca o invazie de lăcuste să apuce tot ce dețineau? Dar mânia nu dura niciodată mult timp. Acum, când era prea târziu, Francesca înțelegea de ce Chloe păruse atât de obosită și de distrasă în acele luni de dinainte de a fi lovită de acea mașină.

La numai câteva săptămâni de la moartea lui Chloe, bărbați îmbrăcați în costume din trei piese începuseră să apară la ușă, cu documente legale și ochi lacomi. Mai întâi, dispăruseră bijuteriile lui Chloe, apoi Aston Martinul și tablourile. În cele din urmă, fusese vândută casa însăși. Lucrul acesta acoperise ultimele datorii, dar îi lăsase Francescăi doar câteva mii de lire, dintre care cea mai mare parte dispăruseră acum. Era adăpostită temporar sub acoperișul lui Cissy Kavendish, una dintre cele mai vechi prietene ale lui Chloe. Din nefericire, Francesca și Cissy nu se înțeleseseră niciodată prea bine, și, încă de la începutul lui septembrie, Cissy făcuse limpede faptul că dorea ca Francesca să se mute. Francesca nu era sigură cât timp mai putea să o amâne cu promisiuni vagi.

Se strădui să râdă la gluma lui Talmedge Butler și încercă să își găsească liniștea spunându-și că era o neplăcere să nu aibă bani, dar că nu era decât o situație temporară. Îl zări pe Nicholas în partea opusă a încăperii, în blazerul său bleumarin de la Gieves and Hawkes și pantalonii gri plisați. Dacă se căsătorea cu el, putea să aibă toți banii de care ar fi avut vreodată nevoie, dar nu se gândise serios la această idee decât preț de un moment extraordinar de scurt, într-o după-amiază din urmă cu câteva săptămâni, după ce primise un apel telefonic de la un bărbat absolut odios care o amenințase cu tot felul de lucruri neplăcute dacă nu își aducea la zi cărțile de credit. Nu, Nicholas Gwynwyck nu era o soluție la problemele ei. Disprețuia femeile care erau atât de disperate, atât de nesigure pe ele însele, încât

se căsătoreau pentru bani. Avea doar 21 de ani. Viitorul ei era prea special, o promisiune prea strălucită ca să îl distrugă din cauza unei neplăceri temporare. Ceva avea să se întâmple în curând. Tot ce trebuia să facă era să aștepte.

– ... Este un gunoi pe care îl voi transforma în artă.

Crâmpeiul de conversație rostit de către un bărbat ca Noel Cowardish, cu un portțigaret scurt și un păr îngrijit, prinse atenția Francescăi. Acesta se desprinse de lângă Miranda Gwynwyck ca să se materializeze alături de ea.

– Bună, draga mea, zise. Ești incredibil de încântătoare, și am așteptat toată seara ca să te am doar pentru mine. Miranda a spus că îmi vei plăcea.

Ea zâmbi și își așeză mâna în mâna lui întinsă.

– Francesca Day, zise ea. Sper că merit așteptarea.

– Lloyd Byron, și cu siguranță meriți. Ne-am întâlnit mai devreme, deși probabil că nu îți amintești.

– Dimpotrivă, îmi amintesc foarte bine. Ești unul dintre prietenii Mirandei, un regizor de film faimos.

– Un amator, mă tem, care o dată în plus s-a vândut pe sine însuși pentru dolarul yankeu. Își dădu dramatic capul pe spate și vorbi către tavan, eliberând un cerc de fum perfect: Un lucru mizerabil, banii ăștia. Determină oameni extraordinari să facă tot felul de lucruri depravate.

Ochii Francescăi se lărgiră poznaș.

– Mai exact, câte lucruri depravate ai înfăptuit, dacă îmi este permis să întreb?

– Mult, mult prea multe. Sorbi o gură dintr-un pahar generos umplut cu ceea ce părea a fi whisky sec. Tot ce are legătură cu Hollywoodul este depravat. Eu, însă, sunt hotărât să îmi pun semnătura chiar și pe cel mai murdar produs comercial.

– Absolut curajos din partea ta!

Zâmbi cu ceea ce spera să treacă drept admirație, dar era, de fapt, amuzament, la parodia lui aproape

perfectă a regizorului obosit de lume și obligat să își compromită arta.

Ochii lui Lloyd Byron urmăriră linia pometților ei și apoi poposiră asupra gurii ei, inspecția lui fiind admirativă, dar destul de lipsită de pasiune pentru a-i da ei de ales că prefera compania bărbaților în locul celei feminine. Își țuguie buzele și se aplecă în față ca și cum îi împărtășea un mare secret.

– În două zile, dragă Francesca, plec spre Mississippiul uitat de Dumnezeu ca să încep filmarea unei chestii care se cheamă *Delta Blood*, un scenariu pe care l-am transformat de unul singur dintr-un gunoi afurisit într-o puternică declarație spirituală.

– Pur și simplu ador declarațiile spirituale, gânguri ea, ridicând un pahar de șampanie de pe o tavă în trecere în timp ce pe ascuns cerceta rochia de tafta ca un stâlp vărgat a lui Sarah Fargate-Smyth, încercând să se decidă dacă era o creație Adolfo sau Valentino.

– Intenționez să fac din *Delta Blood* o alegorie, o declarație de venerație atât față de viață, cât și față de moarte. Făcu un gest dramatic cu paharul, fără să verse vreun strop. Ciclul trainic al ordinii naturale. Înțelegi?

– Ciclurile trainice sunt specialitatea mea.

Pentru o clipă, el păru să privească prin pielea ei și apoi își închise strâns ochii în mod dramatic.

– Pot să simt forța vieții tale bătând atât de puternic în aer, încât îmi răpește respirația. Trimiți vibrații invizibile chiar și cu cea mai neînsemnată mișcare a capului. Își apăsă o mână pe obraz. Nu mă înșel absolut niciodată cu privire la oameni. Simte-mi pielea! Este jilavă.

Ea izbucni în râs.

– Poate or fi crevetții cam vechi.

El îi apucă mâna și îi sărută vârfurile degetelor.

– Dragoste. M-am îndrăgostit. Trebuie neapărat să te am în filmul meu. Din momentul în care te-am văzut, am știut că ai fi perfectă pentru rolul Lucindei.

Francesca ridică dintr-o sprânceană.

– Nu sunt actriță. Oare cum de ți-a venit ideea asta?

El se încruntă.

- Eu nu pun niciodată etichete oamenilor. Eşti ceea ce percep eu că eşti. Îi voi spune producătorului meu că pur şi simplu refuz să fac filmul fără tine.

- Nu crezi că asta este un pic exagerat? zise ea cu un zâmbet. Mă cunoşti de mai puţin de cinci minute.

- Te cunosc de o viaţă întreagă, şi întotdeauna am încredere în instinctele mele; asta este ceea ce mă deosebeşte de ceilalţi. Buzele lui formară un oval perfect şi scoaseră un al doilea inel de fum. Rolul este mic, dar memorabil. Experimentez cu conceptul de călătorie în timp atât din punct de vedere fizic, cât şi spiritual - o plantaţie sudică la apogeul prosperităţii sale de secol al XIX-lea şi apoi plantaţia în ziua de azi, căzută în ruină. Vreau să te folosesc la început, în câteva scene scurte, dar infinit de memorabile, să joci rolul unei tinere englezoaice virgine care vine pe plantaţie. Nu vorbeşte niciodată, însă prezenţa ei consumă pur şi simplu ecranul. Rolul ar putea deveni o demonstraţie pentru tine dacă eşti interesată de o carieră serioasă.

Pentru o fracţiune de secundă, Francesca chiar simţi junghiul sălbatic, nebunesc de iraţional al tentaţiei. O carieră de film ar fi răspunsul perfect la toate dificultăţile ei financiare, iar drama de a da un spectacol o atrăsese întotdeauna. Se gândi la prietena ei Marisa Berenson, care părea să se distreze de minune cu cariera ei cinematografică, şi apoi aproape râse în hohote de propria naivitate. Regizorii adevăraţi nu abordau niciodată o femeie necunoscută la petreceri pentru a-i oferi roluri în filme.

Byron scosese un carneţel legat în piele din buzunarul de la piept şi mâzgălea ceva în el cu un stilou de aur.

- Mâine trebuie să părăsesc Londra şi să plec înspre State, aşa că sună-mă la hotelul meu înainte de prânz. Aici stau. Nu mă dezamăgi, Francesca! Întregul meu viitor atârnă de decizia ta. Pur şi simplu, nu poţi trece cu vederea şansa de a apărea într-un important film american.

În timp ce luă hârtia de la el și o strecură în buzunar, se abținu să comenteze că *Delta Blood* nu suna deloc precum un important film american.

- A fost foarte plăcut să te cunosc, Lloyd, dar mă tem că nu sunt actriță.

El își apăsă ambele mâini - una cu băutura și cealaltă cu porttigaretul - peste urechi, așa că arăta acum ca o creatură din spațiu care scotea fum.

- Fără gânduri negative! Ești ceea ce spun eu că ești. Mintea creatoare pur și simplu nu își poate permite gânduri negative. Sună-mă înainte de prânz, scumpo. Pur și simplu, trebuie să te am!

Spunând asta, se îndreptă din nou către Miranda. În timp ce îl privea, Francesca simți o mână așezându-i-se pe umăr și o voce îi șopti în ureche:

- Nu este singurul care trebuie să te aibă.

- Nicky Gwynwyck, ești un maniac sexual îngrozitor, spuse Francesca, întorcându-se să depună un sărut rapid pe obrazul lui proaspăt bărbierit. Tocmai l-am întâlnit pe cel mai amuzant omuleț. Îl cunoști?

Nicholas clătină din cap.

- Este unul dintre prietenii Mirandei. Vino în sufragerie, scumpo! Vreau să îți arăt noua creație a lui de Kooning.

Francesca cercetă cu respect tabloul, apoi pălăvrăgi cu câțiva dintre prietenii lui Nicky. Uită de Lloyd Byron, până când Miranda Gwynwyck o încolți chiar când ea și Nicholas se pregăteau să plece.

- Felicitări, Francesca, zise Miranda. Am auzit minunatele vești. Se pare că ai un talent de a ateriza în picioare. Cam ca o pisică...

Francesca o detesta din toată inima pe sora lui Nicholas. O considera pe Miranda la fel de uscată și de firavă ca ramura maronie subțire cu care semăna, dar și ridicol de protectoare față de un frate destul de în vârstă ca să fie în stare să aibă singur grijă de sine. Cele două femei renunțaseră cu mult timp în urmă la încercarea de a păstra mai mult decât o politețe de suprafață.

- Că tot veni vorba despre pisici, zise ea mieros, arăți divin, Miranda. Cât de inteligent din partea ta să combini astfel dungile cu ecosez. Dar despre ce vești minunate vorbești?

- Vai, despre filmul lui Lloyd, desigur. Înainte să plece, mi-a spus că te distribuie într-un rol important. Toată lumea din încăpere este verde de invidie.

- Tu chiar l-ai crezut? zise Francesca ridicând întrebător dintr-o sprânceană.

- Nu ar fi trebuit?

- Bineînțeles că nu. Nu am ajuns atât de rău încât să apar în filme de mâna a patra.

Sora lui Nicholas își dădu capul pe spate și izbucni în râs, cu ochii strălucind de o veselie neobișnuită.

- Biata Francesca! De mâna a patra, într-adevăr. Credeam că tu cunoști pe toată lumea. Este evident că nu ești chiar atât de la curent cum ai dori să creadă oamenii.

Francesca, fiindcă se considera cea mai la curent persoană pe care o cunoștea, își ascunse cu greu iritarea.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Îmi pare rău, dragă, nu am avut intenția să te insult. Sunt doar surprinsă că nu ai auzit de Lloyd. A câștigat Palm d'Or la Cannes acum patru ani, nu îți amintești? Criticii sunt pur și simplu înnebuniți după el - toate filmele lui sunt niște alegorii minunate -, și toată lumea este sigură că noua lui producție va avea un mare succes. Lucrează numai cu cei mai buni.

Francesca simți un mic fior de entuziasm când Miranda se apucă să înșire toți actorii faimoși cu care lucrase Byron. În ciuda convingerilor sale politice, Miranda Gwynwyck era îngrozitor de snoabă și, dacă ea îl considera pe Lloyd Byron un regizor respectabil, Francesca hotărî că trebuia să dea ofertei acestuia un pic mai multă atenție.

Din nefericire, de îndată ce părăsiră casa surorii sale, Nicky o duse la un club particular care tocmai

se deschisese în Chelsea. Rămaseră acolo până aproape de ora unu, apoi el o ceru din nou în căsătorie și avură din nou o ceartă îngrozitoare - cea categoric finală, din punctul ei de vedere -, așa că nu reuși să se culce decât foarte târziu. Drept urmare, era trecut bine de ora prânzului când se trezi în ziua următoare, și chiar și atunci o făcu pentru că Miranda îi telefonase ca să îi adreseze o întrebare lipsită de sens despre o croitoreasă.

Sărind din pat, o blestemă pe camerista lui Cissy că nu o trezise mai devreme și apoi țâșni pe podeaua acoperită de covor a dormitorului pentru oaspeți, desfăcându-și cordonul din față al cămășii sale de noapte de la Natori în timp ce înainta. Își făcu baie iute, apoi trase pe ea o pereche de pantaloni negri de lână și un pulover stacojiu cu galben de la Sonia Rykiel. După ce își dădu cu minimum posibil de fard de obraz, de ochi și de luciu pe buze, trăgându-și apoi o pereche de cizme până la genunchi cu fermoar, o luă la fugă către hotelul lui Byron, unde recepționera o informă că regizorul plecase deja.

- A lăsat vreun mesaj? întrebă ea, bătând nerăbdătoare cu unghiile în tejghea.

- Voi verifica.

Recepționera se întoarse un moment mai târziu cu un plic. Francesca îl deschise sfâșiindu-l și cercetă iute mesajul.

Osanale, dragă Francesca!

Dacă citești asta, ți-ai venit în simțiri, deși a fost absolut inuman din partea ta că nu ai sunat înainte să plec. Trebuie să te am în Louisiana până cel mai târziu vinerea aceasta. Zboară până la Gulfport, Mississippi, și angajează un șofer care să te ducă pe plantația Wentworth, conform instrucțiunilor alăturate. Secretara mea se va ocupa de permisul tău de muncă, de contract etc. când ajungi și îți va rambursa cheltuielile de călătorie. Trimite imediat o telegramă

cu acceptul tău pe adresa plantației, ca să pot respira din nou cu ușurință.

Ciao, frumoasa mea nouă stea!

Francesca băgă instrucțiunile în geantă, alături de biletul lui Byron. Își aminti cât de splendid arătase Marisa Berenson atât în *Cabaret*, cât și în *Barry Lyndon* și cât de geloasă fusese ea când văzuse filmele. Ce modalitate absolut minunată de a face bani.

Apoi se încruntă când își aminti de comentariul lui Byron legat de rambursarea cheltuielilor de călătorie. Dacă ar fi dat de el mai devreme, pentru ca el să fi putut să facă aranjamente pentru biletul ei! Acum, avea să fie nevoită să îl plătească ea însăși, și era aproape sigură că nu avea destui bani rămași în contul ei pentru a acoperi costul. Prostia asta ridicolă legată de cărțile ei de credit îi închisese temporar calea aceea și, după noaptea trecută, refuza categoric să vorbească cu Nicky. Așadar, de unde putea să facă rost de banii pentru biletul de avion? Aruncă un ochi către ceasul din spatele recepției și văzu că întârziase la întâlnirea cu croitoreasa ei. Oftând, își vârî geanta sub braț. Trebuia pur și simplu să găsească o soluție.

– Mă scuzați, domnule Beaudine.

Însoțitoarea de zbor plină de viață se opri lângă scaunul lui Dallie.

– V-ar deranja dacă ați da un autograf pentru nepotul meu? Joacă în echipa de golf a liceului său. Numele lui este Matthew, și este un mare admirator de-al dumneavoastră.

Dallie dărui sânilor ei un zâmbet recunoscător și apoi ridică ochii către chipul ei, care nu era chiar la fel de încântător ca restul trupului ei, dar era totuși plăcut.

– Aș fi foarte bucuros, zise el, luând carnețelul și stiloul pe care ea i le întinsese. Sper că joacă mai bine decât am jucat eu în ultimul timp.

– Copilotul mi-a spus că ați dat peste un pic de necaz la Firestone cu câteva săptămâni în urmă.

– Dulceață, am inventat necazul la Firestone.

Ea râse recunoscătoare și apoi își coborî glasul pentru ca numai el să poată auzi:

– Aș pune pariu că ați inventat necazul în multe alte locuri, nu numai pe terenurile de golf.

– Fac tot ce pot.

Îi zâmbi alene.

– Căutați-mă data viitoare când sunteți în L.A., da?

Mâzgăli ceva pe carnețelul pe care el i-l dăduse înapoi, rupse pagina și i-o dădu lui, alături de un alt zâmbet.

Când ea se îndepărtă, el vârî hârtia în buzunarul blugilor săi, unde se mototoli alături de o altă bucată de hârtie pe care fata aceea de la ghișeul Avis i-o strecurase când plecase din Los Angeles.

Skeet mârâi la el de pe scaunul de la fereastră.

– Pun pariu că nici măcar nu are un nepot sau, dacă are, el nici n-a auzit vreodată despre tine.

Dallie deschise un exemplar al cărții lui Vonnegut *Micul dejun al campionilor* și începu să citească. Ura să discute cu Skeet în avion cam la fel de tare pe cât ura orice. Lui Skeet nu îi plăcea să călătorească decât dacă o făcea pe patru cauciucuri Goodyear și o autostradă interstatală. De cele câteva ori când fuseseră nevoiți să abandoneze cea mai nouă mașină Riviera a lui Dallie ca să zboare de partea cealaltă a țării pentru un turneu – ca această călătorie de la Atlanta către L.A. și înapoi –, temperamentul obișnuit al lui Skeet, în cel mai bun caz spinos, devenea complet dezagreabil.

Acum, se uita încruntat la Dallie.

– Când ajungem la Mobile? Urăsc avioanele astea afurisite, și să nu începi din nou cu mine cu legile fizicii. Știi și tu, și știu și eu că nu este nimic decât aer între noi și pământ, iar din partea aerului nu te poți aștepta deloc să susțină ceva atât de mare.

Dallie închise ochii și spuse ușurel:

– Taci din gură, Skeet.

– Să nu îmi dormi. La naiba, Dallie, vorbesc serios! Știi cât de mult urăsc să zbor. Ai putea măcar să stai treaz și să îmi ții companie.

– Sunt obosit. Nu am dormit destul azi-noapte.

– Nu mă mir. Ai chefuit până la ora două dimineața și apoi ai adus câinele ăla râios cu tine.

Dallie deschise ochii și îi aruncă o privire piezișă lui Skeet.

– Nu cred că lui Astrid i-ar plăcea să fie numită câine râios.

– Nu ea! Câinele, prostule! La naiba, Dallie, am auzit câinele ăla scâncind prin pereții motelului.

– Ce puteam să fac? răspunse Dallie, întorcându-se să înfrunte privirea încruntată a lui Skeet. Să îl las să moară de foame pe autostradă?

– Cât le-ai dat la recepția motelului înainte să plecăm?

Dallie mormăi ceva ce Skeet nu putu să audă prea bine.

– Ce-ai spus? zise Skeet arțăgos.

– O sută, am spus! O sută acum și încă o sută anul viitor când mă întorc și găsesc câinele în bună stare.

– Al naibii prost, mormăi Skeet. Tu și maidanezii tăi. Ai câini râioși cazați la managerii de moteluri din treizeci de state. Nici măcar nu știu cum reușești să le mai ții socoteala. Câini. Copii care au fugit de acasă...

– Copil. A fost unul singur, și l-am pus într-un autocar în aceeași zi.

– Tu și afurisiții tăi de maidanezi.

Privirea lui Dallie îl măsură alene pe Skeet din cap până în picioare.

– Da, zise. Eu și maidanezii mei afurisiți.

Asta îl reduse la tăcere pe Skeet pentru o vreme, ceea ce era fix ce intenționase Dallie. Își deschise cartea pentru a doua oară, și trei coli albastre împăturite în jumătate îi alunecară în poală. Le despături, observând marginea cu zburdalnicii Snoopy din partea de sus și rândul de X-uri de la sfârșit, apoi începu să citească.

Dragă Dallie,

Stau lungită la marginea piscinei de la Rocky Halley cu doar cinci centimetri de bikini mov între mine și notorietate. Îți amintești de Sue Louise Jefferson, fetița care lucra la Dairy Queen și și-a trădat părinții mergând la Purdue în loc să se ducă la East Texas Baptist University, pentru că dorea să fie Fata de Aur a echipei Boilermakers, dar a fost apoi lăsată gravidă de către un fundaș de la Buckeye după meciul din Ohio State? (Purdue a pierdut cu 21 la 13.) Oricum, mă gândeam la una dintre zilele de acum câțiva ani, când Sue Louise era încă în Wynette și simțea că liceul Wynette și prietenul ei aveau să fie prea mult pentru ea. Sue Louise s-a uitat la mine (eu comandasem o înghețată cu ciocolată și vanilie cu bombonele) și a zis: „Mă gândeam că viața este ca o Dairy Queen, Holly Grace. Fie are un gust atât de bun că îți dă fiori, fie se topește pe toată mâna ta".

Viața se topește, Dallie.

După ce am ajuns la cincizeci la sută peste normă pentru lipitorile alea de la Sport Equipment International, am fost trasă în birou săptămâna trecută de către noul vicepreședinte, care mi-a spus că promovează pe altcineva în funcția de manager de vânzări pe regiunea de sud-vest. Din moment ce acel altcineva se întâmpla să fie bărbat și abia dacă și-a atins norma anul trecut, am sărit în sus și i-am spus vicepreședintelui că se uita drept în sânul unui proces pentru discriminare. El a zis: „Haide, haide, dulceață! Voi, femeile, sunteți prea sensibile când vine vorba despre genul acesta de lucruri. Vreau să ai încredere în mine". Moment în care i-am spus că nu aș avea încredere că nu ar avea o erecție într-un cămin pentru femei în vârstă. Au urmat alte câteva schimburi înflăcărate de cuvinte, motiv pentru care stau acum lungită lângă piscină, în loc să fiu prin aeroporturi.

Vești mai vesele: mi-am făcut părul ca al lui Farrah Fawcett și arată aproape spectaculos, iar mașina

Firebird merge grozav. (Era carburatorul, exact cum ai zis tu.)

Nu te încrede în nimic, Dallie, și continuă cu punctajele alea.

Cu dragoste,

Holly Grace

P.S. Am inventat o parte dintre lucrurile despre Sue Louise Jefferson, așa că, dacă se întâmplă să o vezi data viitoare când te afli în Wynette, să nu pomenești nimic despre fundașul de la Buckeye.

Dallie zâmbi în sinea lui, împături scrisoarea și o vârî în buzunarul cămășii, cel mai apropiat loc de inima lui pe care îl putu găsi.

capitolul 6

Limuzina era un Chevrolet din 1971, fără aer condiționat. Lucrul acesta era deosebit de deranjant pentru Francesca, pentru că arșița densă și grea părea să fi format un cocon în jurul ei. Deși călătoriile ei în Statele Unite fuseseră până în ziua aceea limitate la Manhattan și Hamptons, era prea preocupată de propria eroare de judecată pentru a arăta vreun interes față de peisajul nefamiliar pe lângă care treceau de când plecaseră de la Gulfport, cu o oră în urmă. Cum de putuse gafa atât de tare în alegerea garderobei sale? Aruncă o privire dezgustată în jos la pantalonii ei albi din lână grea, și la puloverul de cașmir cu mânecă lungă de culoare verde, care i se lipea atât de neplăcut de piele. Era prima zi din luna octombrie! Cine și-ar fi putut imagina că avea să fie atât de cald?

După aproape 24 de ore de drum, pleoapele i se închideau de oboseală și trupul îi era acoperit de murdărie. Zburase de la Gatwick la JFK, apoi în Atlanta și de acolo la Gulfport, unde temperatura era de 33 de grade

la umbră și unde singurul șofer pe care îl putuse angaja avea o mașină fără aer condiționat. Acum, nu putea să se gândească decât la momentul când avea să ajungă la hotel, să comande un minunat gin cu chinină, să facă un duș lung rece și să doarmă pentru următoarele 24 de ore. De îndată ce avea să ia legătura cu compania de film și afla unde era cazată, urma să facă exact asta.

Trăgând puloverul departe de pieptul ei umed, încercă să se gândească la ceva care să o înveselească până avea să ajungă la hotel. „Asta are să fie o aventură absolut grozavă", își spuse în sinea ei. Deși nu avea nici un pic de experiență actoricească, fusese întotdeauna un mim minunat și avea să muncească din greu în film, astfel încât criticii să creadă că era nemaipomenită și toți regizorii cei mai buni să dorească să o angajeze. Avea să meargă la petreceri minunate, să aibă o carieră frumoasă și să facă grămezi de bani. Asta era ceea ce lipsise din viața ei, acel „ceva" alunecos pe care nu reușise niciodată cu adevărat să îl definească. De ce oare nu se gândise la asta mai înainte?

Își dădu la o parte părul de pe tâmple cu vârful degetelor și se felicită pentru că înlăturase cu atâta dibăcie piedica de a găsi destui bani pentru a acoperi costul biletului de avion. De fapt, fusese o distracție, odată ce trecuse de șocul inițial al ideii. Multe persoane mondene își duceau hainele la magazine care cumpărau haine de firmă pentru a le revinde; nu știa de ce nu făcuse asta cu luni în urmă. Banii obținuți îi asiguraseră un bilet de avion la clasa întâi și achitaseră cea mai mare parte a facturilor ei urgente. Oamenii făceau chestiunile financiare atât de inutil de complexe, își dădea ea seama acum, când tot ce era necesar pentru a rezolva dificultățile cuiva era un pic de inițiativă. Oricum, detesta să poarte haine de sezonul trecut, și avea să poată începe să cumpere o întreagă garderobă nouă de îndată ce compania de film îi restituia banii pentru bilet.

Mașina intră pe o alee lungă mărginită de stejari. Ea își lungi gâtul când cotiră și văzu în față o casă restaurată, o clădire cu trei etaje din cărămidă și lemn, cu șase coloane canelate amplasate grațios de-a lungul verandei din față. Pe măsură ce se apropiară, observă o varietate de camioane și furgonete de secol XX parcate lângă casa antebelică. Vehiculele arătau nelalocul lor, exact ca membrii echipei care se fâțâiau în pantaloni scurți, tricouri, piepturi goale sau maiouri.

Șoferul opri mașina și se întoarse către ea. Avea un nasture rotund mare cu Bicentenarul American aplicat pe gulerul cămășii sale de lucru cafenii. Pe acesta se putea citi: „1776-1976" sus, cu „AMERICA" și „ȚARA TUTUROR POSIBILITĂȚILOR" în mijloc și în partea de jos. Francesca văzuse însemne ale Bicentenarului American pretutindeni de când aterizase pe JFK. Standurile cu suvenire erau pline de nasturi comemorativi și modele de plastic ieftine ale Statuii Libertății. Când trecuseră prin Gulfport, văzuse chiar și stingătoare vopsite să arate ca acei minutemen din Războiul de Independență. Cuiva care venea dintr-o țară atât de veche ca Anglia, toată celebrarea aceasta a doar două sute de ani îi părea exagerată.

- Patruzeci și opt de dolari, anunță șoferul de taxi într-o engleză cu atât de mult accent, încât ea abia îl înțelese.

Răsfoi banii americani pe care îi cumpărase cu lirele ei englezești când aterizase pe JFK și îi dădu aproape tot ce avea, alături de un bacșiș generos și un zâmbet. Apoi ieși din taxi, luându-și cu ea trusa de cosmetice.

- Francesca Day?

O femeie cu păr zbârlit și cercei care atârnau veni către ea.

- Da?

- Bună. Sunt Sally Calaverro. Bine ai venit la capătul pustietății! Mă tem că voi avea nevoie de tine la garderobă imediat.

Șoferul depuse valiza Vuitton la picioarele Francescăi. Aceasta cercetă fusta șifonată, din bumbac cu imprimeu indian, a lui Sally și maioul maro pe care aceasta alesese în mod lipsit de înțelepciune să îl poarte fără sutien.

– Lucrul acesta este imposibil, domnișoară Calaverro, răspunse ea. De îndată ce îl văd pe domnul Byron, merg la hotel și apoi la culcare. Singurul somn pe care l-am avut de douăzeci și patru de ore a fost în avion, și sunt înfricoșător de epuizată.

Expresia lui Sally nu se schimbă.

– Ei bine, mă tem că voi fi nevoită să te mai rețin un pic, deși voi încerca să fac să se termine cât mai repede posibil. Lord Byron a devansat programul, și trebuie să avem gata costumul tău până mâine-dimineață.

– Dar asta este absurd. Mâine este sâmbătă. Voi avea nevoie de câteva zile ca să mă acomodez. Nu se poate aștepta să încep să lucrez din secunda în care ajung.

Purtarea plăcută a lui Sally dispăru.

– Aceasta este lumea spectacolului, dulceață. Sună-ți agentul! Aruncă o privire la valizele Vuitton și apoi strigă la cineva din spatele Francescăi. Hei, Davey, ia lucrurile domnișoarei Day și du-le la cotețul de găini, bine?

– Cotețul de găini! exclamă Francesca, începând să se simtă cu adevărat alarmată. Nu știu despre ce este vorba aici, dar vreau să merg la hotelul meu de îndată.

– Mda, nu asta vrem cu toții? Îi aruncă Francescăi un zâmbet care se învecina cu obrăznicia. Nu te teme, nu este cu adevărat un coteț de găini. Casa unde stăm cu toții se află exact lângă proprietatea aceasta. În urmă cu câțiva ani, era un sanatoriu; paturile încă au manivele. Îi spunem „cotețul de găini" pentru că așa arată. Dacă nu te deranjează câțiva gândaci, nu este rea.

Francesca refuză să muște din momeală. Asta se întâmpla, își dădu ea seama, când te certai cu subordonații.

– Aș vrea să îl văd pe domnul Byron de îndată, declară ea.

– În clipa aceasta, filmează înăuntrul casei și nu îi place să fie întrerupt.

Ochii lui Sally o măsurară nepoliticos, și Francesca o putu simți cum îi cerceta hainele șifonate și materialul de iarnă nepotrivit.

– Îmi încerc norocul, răspunse ea sarcastic, uitându-se țintă la stăpâna garderobei preț de un moment lung și încărcat, înainte de a-și da părul pe spate și de a pleca.

Sally Calaverro o privi în timp ce se îndepărta. Studie trupul acela micuț și zvelt, amintindu-și machiajul perfect și coama splendidă de păr. Cum reușea să își vânture părul astfel cu doar o mică ridicare din umeri? Femeile superbe luau cumva lecții despre cum să își vânture părul? Sally trase de o șuviță din propriul păr, uscat și despicat la vârfuri de la un permanent prost. Toți bărbații heterosexuali din companie aveau să înceapă să se poarte ca niște copii de 12 ani când aveau să dea cu ochii de femeia aceea, se gândi Sally. Erau obișnuiți cu starletele drăguțe, dar asta era altceva, cu accentul acela fițos britanic al ei și modul ei de a te fixa cu privirea care îți amintea de faptul că prinții tăi traversaseră oceanul în cala unui vapor. În timpul a nenumărate ore petrecute în prea multe baruri pentru persoane singure, Sally observase că unii bărbați înghițeau pe pâine rahatul acela de superioritate și condescendență.

– La dracu', mormăi ea, simțindu-se ca o uriașă grasă și demodată înrădăcinată cu fermitate de partea greșită a vârstei de 25 de ani. Domnișoara Mare-și-Tare cu siguranță se sufoca sub puloverul ei de cașmir de două sute de dolari, dar arăta la fel de rece și de proaspătă ca o reclamă din reviste. Unele femei, i se părea lui Sally, fuseseră puse pe pământ doar pentru ca alte femei să le urască, iar Francesca Day era, cu siguranță, una dintre ele.

Dallie putea să simtă cum se cobora asupra lui Înspăimântătoarea Zi de Luni, deși era sâmbătă și lovise un scor spectaculos de 64 cu o zi mai înainte, jucând pe un teren cu 18 găuri cu niște vechi prieteni, în afara orașului Tuscaloosa. Înspăimântătoarea Zi de Luni era

numele pe care îl dăduse el dispozițiilor proaste care puneau stăpânire pe el mai frecvent decât dorea să lase să se vadă, înfigându-și dinții ascuțiți în el și sugând toată seva. În general, Înspăimântătoarea Zi de Luni dădea peste cap afurisit de multe lucruri, nu numai loviturile sale lungi cu crosele de fier.

Se aplecă peste cafeaua lui Howard Johnson și privi în gol pe fereastra restaurantului către locul de parcare. Soarele nu se ridicase cu totul și, în afară de câțiva șoferi de camion cu ochii somnoroși, restaurantul era aproape gol. Încercă să își alunge starea proastă căutând o motivație. Nu fusese un sezon rău, își spuse în sinea lui. Câștigase câteva turnee, iar el și comisarul Deane Beman de la PGA nu avuseseră discuții de mai mult de două sau trei ori pe tema subiectului preferat al comisarului: purtare nedemnă de un jucător profesionist de golf.

– Ce să fie? întrebă chelnerița care veni lângă masa lui, cu o batistă portocalie cu albastru în buzunar.

Era una dintre femeile acelea grase curate ca lacrima, cu păr dat cu fixativ și machiaj reușit, genul care avea grijă de ea și te făcea să spui că avea un chip drăguț sub toată grăsimea aceea.

– Friptură și cartofi prăjiți, zise el, dându-i meniul. Două ouă ochiuri moi și încă un galon de cafea.

– Vrei și ceașcă sau ar trebui să ți-o injectez direct în vene?

El râse.

– Tu doar continuă să o aduci, dulceață, și mă descurc eu unde să o pun.

La naiba, iubea chelnerițele. Erau cele mai bune femei din lume. Aveau înțelepciunea străzii și erau impertinente – și fiecare dintre ele avea o poveste.

Această chelneriță zăbovi câteva momente ca să îl privească înainte de a se îndepărta, studiindu-i chipul frumos, se gândi el. Se întâmpla tot timpul și în general nu era deranjat decât dacă ele îi aruncau și privirea aceea pe jumătate flămândă care îi spunea că doreau de la el ceva ce el nu putea să le dea, la naiba.

Înspăimântătoarea Zi de Luni reveni cu toată forța. Nu mai departe de dimineața aceasta, imediat după ce se târâse din pat, stătuse sub duș încercând să își facă cei doi ochi înroșiți să stea deschiși când Ursul venise chiar lângă el și îi șoptise în ureche: „Este aproape Halloween, Beaudine. Unde ai de gând să te ascunzi anul acesta?"

Dallie răsucise robinetul de apă rece la maximum, dar Ursul continuase: „Ce dracului crede că face un nei-ca-nimeni fără nici o valoare ca tine trăind pe aceeași planetă cu mine?"

Dallie alungă amintirea când sosi mâncarea, alături de Skeet, care se strecură la masă. Dallie împinse farfuria cu micul dejun pe masă și își mută privirea în timp ce Skeet își luă furculița și o înfipse în friptura în sânge.

– Cum te simți astăzi, Dallie?

– Nu pot să mă plâng.

– Ai băut cam mult azi-noapte.

Dallie ridică din umeri.

– Am alergat câțiva kilometri azi-dimineață. Am făcut niște flotări. Am transpirat.

Skeet ridică privirea, cu furculița și cuțitul pregătite în mâini.

– Oho!

– Ce dracului ar trebui să însemne asta?

– Nu înseamnă nimic, Dallie, doar că eu cred că te prinde iar din urmă Înspăimântătoarea Zi de Luni.

Luă o gură din ceașca lui de cafea.

– Este normal să te simți deprimat către sfârșitul sezonului – prea multe moteluri, prea mult timp petrecut pe drumuri.

– Mai ales atunci când nici măcar nu te-ai apropiat de vreunul dintre turneele mari.

– Un turneu este un turneu.

– Baligă de cal.

Skeet se reîntoarse la friptură. Între ei se scurseră câteva minute de tăcere. Dallie vorbi în cele din urmă:

– Mă întreb dacă pe Nicklaus îl apucă vreodată Înspăimântătoarea Zi de Luni.

Skeen puse jos furculița, trântind-o.

- Ei, haide, nu începe să te gândești din nou la Nicklaus! De fiecare dată când începi să te gândești la el, jocul tău se duce direct la dracu'.

Dallie își împinse ceașca de cafea și luă nota de plată.

- Dă-mi câteva amfetamine, da?

- Fir-ar, Dallie, credeam că ai de gând să te lași de chestiile alea.

- Vrei să rămân azi în cursă sau nu?

- Sigur că vreau să rămâi în cursă, dar nu îmi place felul în care o faci în ultima vreme.

- Las-o baltă, te rog, și dă-mi nenorocitele de pastile!

Skeet clătină din cap, dar făcu întocmai cum i se spusese, băgând mâna în buzunar și împingând pastilele negre pe masă. Dallie le înșfăcă. În timp ce le înghiți, nu îi scăpă faptul că exista o contradicție aproape caraghioasă între grija pe care o avea față de trupul său de atlet și abuzul la care îl supunea sub forma nopților târzii, a băuturii și a acelei rezerve pe care îl obliga pe Skeet să o care în buzunarele sale. Totuși, nu avea cu adevărat importanță. Dallie se zgâi la banii pe care îi aruncase pe masă. Când erai născut un Beaudine, era în mare predestinat să nu mori de bătrânețe.

- Rochia asta este hidoasă!

Francesca își studie reflexia în oglinda lungă așezată la capătul rulotei care servea drept garderobă improvizată. Ochii ei fuseseră măriți pentru ecran cu fard de culoarea chihlimbarului și o pereche de gene dese, iar părul ei fusese despărțit la mijloc, întins peste tâmple și prins în cârlionți care îi cădeau peste urechi. Coafura de epocă era încântătoare și o prindea, așa că nu se certă deloc cu bărbatul care tocmai terminase să i-o aranjeze, dar rochia era o cu totul altă poveste. Ochiului ei reglat după ultima modă, taftaua insipidă roz, cu straturile de volane din dantelă albă care încercuiau fusta, îi părea ca un *choux à la crème* cu căpșune exagerat de dulce. Corsajul era atât de strâmt, încât abia dacă putea să respire,

și balenele îi ridicau sânii până când totul, în afară de sfârcuri, se revărsa peste partea de sus. Rochia reușea să fie în același timp siropoasă și vulgară, cu siguranță nimic asemănător costumelor pe care Marisa Berenson le purtase în Barry Lyndon.

– Nu este deloc ce aveam în minte și este imposibil să o port, zise ea cu fermitate. Va trebui să faci ceva.

Sally Calaverra mușcă o bucată de ață roz cu un pic mai multă forță decât era necesar.

– Acesta este costumul care a fost creat pentru rol.

Francesca se mustră pentru că nu dăduse mai multă atenție rochiei ieri, când Sally o ajusta. Dar fusese atât de distrasă de epuizarea ei și de faptul că Lloyd Byron se dovedise atât de nerezonabil de încăpățânat când ea i se plânsese de îngrozitoarele aranjamente de cazare, încât abia dacă se uitase la costumație. Acum, avea mai puțin de o oră înainte să trebuiască să se prezinte pe platoul de filmare ca să filmeze prima dintre cele trei scene în care apărea. Cel puțin, bărbații din companie fuseseră de ajutor, găsindu-i o cameră mai confortabilă, cu propria baie, și aducându-i o tavă cu mâncare alături de ginul acela minunat și de chinina la care visase. Deși „cotețul de găini", cu ferestrele sale micuțe și mobila din furnir maro-gălbui, era o monstruozitate, dormise ca moartă și chiar simțise un soi de nerăbdare când se trezise în dimineața aceea – cel puțin, până când se uitase a doua oară la costumația sa.

După ce se întoarse ca să vadă spatele rochiei, se hotărî să facă apel la simțul corectitudinii al lui Sally.

– Cu siguranță ai altceva. Nu port absolut niciodată roz.

– Acesta este costumul pe care l-a aprobat Lord Byron, și nu pot face nimic în legătură cu asta.

Sally închise ultima dintre capsele de la spate, trăgând de material cu mai multă forță decât era necesar. Francesca își ținu respirația din cauza strângerii inconfortabile.

- De ce îi tot spui pe numele acela ridicol: Lord Byron?

- Dacă trebuie să pui întrebarea aceasta înseamnă că nu îl cunoști prea bine.

Francesca refuză să permită garderobierei ori costumației să îi strice cheful. La urma urmei, biata Sally era nevoită să muncească toată ziua în rulota aceasta îngrozitoare. Lucrul acesta ar fi făcut pe oricine furios.

Francesca își reaminti că i se dăduse un rol într-un film de prestigiu. Și apoi aspectul ei fizic era destul de izbitor încât să biruiască orice costumație, chiar și pe aceasta. Totuși, în mod categoric trebuia să facă ceva pentru a obține o cameră de hotel. Nu avea nici cea mai mică intenție să mai petreacă încă o noapte într-un loc ce nu oferea servicii de curățenie.

Tocurile franțuzești ale pantofilor ei scârțâiră în pietriș când traversă aleea și se îndreptă spre casa de pe plantație, cu măreața ei crinolină legănându-se dintr-o parte în alta. De data aceasta, nu avea să facă greșeala pe care o făcuse ieri, aceea de a încerca să negocieze cu lacheii. De data aceasta, mergea direct la producător cu lista ei de reclamații. Ieri, Lloyd Byron îi spusese că dorea ca actorii și echipa să locuiască împreună ca să dezvolte un spirit de echipă, dar ea bănui că acesta era doar zgârcit. În ceea ce o privea, apariția într-un film de prestigiu nu compensa faptul că era nevoită să trăiască precum un barbar.

După câteva întrebări, îl găsi în cele din urmă pe Lew Steiner, producătorul. Acesta stătea în holul conacului Wentworth, chiar la ușa sufrageriei în care se aranja scena pentru filmarea ei. Apariția lui slinoasă o șocă. Mic și îndesat, nebărbierit, cu o cruce egipteană de aur atârnând sub gulerul deschis al cămășii sale colorate, arăta ca și cum locul său era la colțul unei străzi din Soho, vânzând ceasuri furate. Ea păși peste cablurile electrice care se încolăceau de-a lungul covorului de pe hol și se prezentă. Când el ridică privirea din mapa sa, ea se lansă

în lunga ei listă de plângeri, în același timp reușind să păstreze un zâmbet în voce.

– ... Așadar, vedeți, domnule Steiner, pur și simplu nu mai pot petrece încă o noapte în locul acela îngrozitor. Am nevoie de o cameră de hotel înainte de căderea nopții. Îl privi învingătoare. Este atât de dificil să dormi când ești îngrijorat că vei fi devorat de gândaci.

El stătu câteva momente să se holbeze la sânii ei ridicați, apoi trase un scaun pliabil de lângă perete și se așeză pe el, depărtându-și picioarele atât de tare, încât materialul kaki i se întinse peste coapse.

– Lord Byron mi-a spus că ești o adevărată frumusețe, dar nu l-am crezut. Asta arată cât sunt de deștept. Făcu un sunet neplăcut cu colțul gurii. Numai cei cu rolurile principale au camere de hotel, dulceață, și asta pentru că este în contractul lor. Restul plevei trebuie să îndure.

– „Pleavă" fiind cuvântul de ordine, nu-i așa? se răsti ea, uitând de toate eforturile de a fi împăciuitoare.

Toți oamenii de film erau atât de sordizi? Simți o străfulgerare de iritare față de Miranda Gwynwyck. Oare Miranda știuse cât de neplăcute aveau să fie condițiile aici?

– Nu vrei slujba, zise ridicând din umeri Lew Steiner. Am o duzină de fătuci pe care le pot aduce aici până după-amiază ca să îți ia locul. Excelența Sa a fost cel care te-a angajat – nu eu.

Fătuci! Francesca putu să simtă cum i se adună o pâclă roșie sub pleoape, dar, în momentul în care deschise gura ca să explodeze, o mână îi cuprinse umărul.

– Francesca! exclamă Lloyd Byron, întorcând-o către el și sărutându-i obrazul, distrăgând-o de la mânia ei. Arăți absolut răpitor! Nu este minunată, Lew? Ochii ăștia verzi de pisică! Gura asta incredibilă! Nu ți-am spus că e perfectă pentru Lucinda? Face toți bănuții cheltuiți pentru a o aduce aici.

Francesca dădu să îi aducă aminte că ea era cea care plătise acei bănuți și că îi dorea pe toți înapoi, până la ultimul, dar, înainte să apuce să spună ceva, Lloyd Byron continuă:

- Rochia este genială. Inocent de copilăroasă și totuși senzuală. Îmi place grozav părul tău. Aceasta este Francesca Day, oameni buni!

Francesca acceptă prezentarea, și apoi Byron o trase deoparte, scoțând o batistă de un galben pai din buzunarul pantalonilor săi scurți de culoarea vaniliei și apăsându-și-o încetișor pe frunte.

- Vom filma scenele tale astăzi și mâine, și camera mea va fi absolut în extaz. Nu ai nici o replică, așa că nu ai nici un motiv să ai emoții.

- Nu sunt niciodată emoționată, afirmă ea. Sfinte Dumnezeule, ieșise cu prințul de Wales. Cum putea cineva să creadă că un asemenea lucru ar face-o să aibă emoții? Lloyd, rochia asta...

- Nemaipomenită, nu-i așa?

O conduse către sufragerie, cârmind-o printre două camere de luat vederi și o pădure de lumini către partea din față a platoului, care fusese mobilat cu fotolii Hepplewhite, o canapea acoperită cu damasc și flori proaspete în vase vechi de argint.

- În primul cadru, vei sta în picioare în fața acelor ferestre. Te voi lumina din spate, așa că tot ce vei avea de făcut este să înaintezi când te anunț eu și să îți lași chipul ăsta minunat al tău să devină încet-încet clar.

Faptul că el pomeni despre chipul ei minunat alungă o parte din resentimentul pe care îl simțea din cauza felului în care era tratată și îl privi cu mai multă amabilitate.

- Gândește-te la „forța vitală“, o îndemnă el. Ai văzut opera lui Fellini, cu personaje mute. Chiar dacă Lucinda nu rostește niciodată vreo vorbă, prezența ei trebuie să treacă dincolo de ecran și să apuce audiența de gât. Ea este un simbol al intangibilului. Vitalitate, strălucire, magie! Își țugui buzele. Dumnezeule, sper că treaba asta nu va fi atât de ezoterică încât cretinii din audiență să rateze esența.

În următoarea oră, Francesca stătu nemișcată pentru reglarea luminilor și apoi se concentră asupra unei

repetiții, în timp ce fură făcute ultimele ajustări. Îi fu prezentată lui Fletcher Hall, un actor brunet, care arăta destul de sinistru în redingotă și pantaloni și care juca rolul principal masculin. Deși îi plăcea să stea la curent cu bârfele despre vedetele de cinema, nu auzise niciodată despre el și, o dată în plus, se trezi asaltată de îndoieli. De ce nu recunoștea nici unul dintre numele acestor oameni? Poate că făcuse o greșeală că nu aflase mai multe despre producție înainte să sară atât de orbește în mijlocul ei. Poate că ar fi trebuit să ceară să vadă un scenariu... Dar ieri se uitase prin contractul ei, își reaminti, și totul păruse în ordine.

Îndoielile ei se stinseră treptat în timp ce filmă cu ușurință prima scenă, stând în picioare în fața ferestrei și urmând instrucțiunile lui Lloyd.

– Superb! continua acesta să strige. Minunat! Ești un talent înnăscut, Francesca.

Complimentele o alinară, și, în ciuda strânsorii din ce în ce mai inconfortabile a rochiei, fu în stare să se relaxeze între filmări și să flirteze cu unii dintre membrii masculini ai echipei, care fuseseră atât de atenți cu ea cu o noapte în urmă.

Lloyd o filmă mergând prin încăpere, făcând o reverență în fața lui Fletcher Hall și reacționând la dialogul lui privindu-l melancolic în ochi. Până la ora prânzului, când fu dezlegată din costumul ei timp de o oră, descoperi că chiar se distra. După pauză, Lloyd o așeză în diferite locuri din sufragerie, unde filmă prim-planuri din orice unghi imaginabil.

– Ești foarte frumoasă, draga mea! îi striga. Dumnezeule, chipul ăsta în formă de inimă și ochii ăștia minunați sunt perfecțiunea întruchipată. Desfaceți-i părul! Minunat! Minunat!

Când anunță o pauză, Francesca se întinse, cam ca o mâță căreia tocmai i se scărpinase bine spinarea.

Până târziu după-amiază, sentimentul ei de confort decedă în fața arșiței înăbușitoare care venea de la vreme și de la becurile cu arc electric. Ventilatoarele

împrăștiate pe platou nu reușeau să răcească aerul, mai ales că trebuiau oprite de fiecare dată când rulau camerele de luat vederi. Corsetul greu și multiplele straturi de jupe de sub rochia ei capturară căldura aproape de pielea ei, până când crezu că avea să leșine.

– În mod categoric, nu pot să mai fac nimic astăzi, declară ea în cele din urmă, în timp ce bărbatul de la machiaj îi tamponă perlele de sudoare care începuseră să se formeze lângă linia părului în cel mai dezgustător mod posibil. Pur și simplu, mă sfârșesc din cauza căldurii, Lloyd.

– Încă o scenă, draga mea. Încă una doar. Privește unghiul luminii prin fereastră. Pielea ta va străluci de-a dreptul. Te rog, Francesca, ai fost ca o prințesă. Prințesa mea splendidă, fără cusur!

Când se punea problema astfel, cum ar fi putut ea să refuze?

Lloyd o îndrumă către un semn care fusese așezat pe podea, nu departe de șemineu. Începutul filmului, înțelese ea, era centrat pe sosirea unei școlărițe englezoaice pe o plantație din Mississippi, unde avea să devină mireasa stăpânului retras al acesteia, un bărbat despre care Francesca presupuse că intenționase să semene cu Rochester al lui Jane Eyre, deși Fletcher Hall părea un pic prea slinos pentru a fi un erou romantic. Din nefericire pentru școlăriță, dar din fericire pentru Francesca, Lucinda urma să aibă parte de o moarte tragică în aceeași zi. Francesca putea deja să își închipuie o splendidă scenă de moarte, pe care avea de gând să o joace cu o pasiune reținută, așa cum se cuvenea. Încă nu descoperise ce anume aveau de-a face Lucinda și stăpânul plantației cu partea principală a poveștii, care avea acțiunea în timpul prezent și părea să implice un număr mare de actrițe, dar, din moment ce ea nu avea să apară în partea aceea a filmului, nu părea să conteze.

Lloyd își șterse fruntea cu o batistă nouă și merse la Fletcher Hall.

– Vreau să vii în spatele Francescăi, să îți așezi mâinile pe umerii ei și apoi să îi ridici părul într-o parte,

ca să îi săruți gâtul. Francesca, amintește-ți că ai fost la adăpost toată viața ta. Atingerea lui te șochează, dar îți și face plăcere. Înțelegi?

Ea simți cum o picătură de transpirație îi alunecă între sâni.

– Sigur că înțeleg, răspunse ea morocănoasă.

Un bărbat de la machiaj merse până la ea și îi pudră gâtul. Ea îl puse să ridice o oglindă ca să poată verifica.

– Amintește-ți, Fletcher, zise mai departe Lloyd, nu vreau să o săruți cu adevărat pe gât, doar să insinuezi sărutul. În regulă, haideți să vedem cum merge.

Francesca își ocupă locul, doar ca să îndure o altă amânare interminabilă cât timp se făcură alte modificări la poziția luminilor. Apoi cineva observă o pată pe redingota lui Fletcher, unde acesta transpirase, și Sally fu nevoită să aducă o haină de schimb din rulota pentru garderobă.

Francesca bătu din picior.

– Cât timp vă așteptați să mă mai țineți aici în picioare? Nu o să înghit așa ceva! Îți mai dau fix cinci minute, Lloyd, și apoi plec!

El îi aruncă o privire glacială.

– Ascultă, Francesca, trebuie să fim profesioniști. Toți ceilalți oameni sunt și ei obosiți.

– Toți ceilalți oameni nu poartă un costum de cinci kilograme. Mi-ar plăcea să văd cât de profesioniști ar fi dacă s-ar sufoca de moarte!

– Doar câteva minute, zise el împăciuitor și apoi își făcu mâinile pumn, după care le duse dramatic către piept. Folosește tensiunea pe care o simți, Francesca. Folosește tensiunea în scena ta. Transferă tensiunea ta către Lucinda – o tânără trimisă într-un tărâm nou pentru a se căsători cu un bărbat care îi este străin. Toată lumea să facă liniște. Liniște, liniște, liniște! Lăsați-o pe Francesca să își simtă tensiunea.

Bărbatul cu microfonul, care fusese preocupat de sânii ridicați ai Francescăi cea mai mare parte a zilei, se aplecă către cameraman.

- Mi-ar plăcea să îi măsor tensiunea.
- Stai la coadă, frățioare.

În cele din urmă, sosi noua redingotă, și scena fu filmată.

- Nu te mişca! strigă Lloyd de îndată ce terminară. Tot ce ne mai trebuie este un prim-plan cu Fletcher sărutând gâtul Francescăi și încheiem pe ziua de azi. Nu va dura decât o secundă. Toată lumea este pregătită?

Francesca mârâi, dar rămase nemișcată. Suferise atât timp – câteva minute în plus nu aveau să mai conteze. Fletcher își așeză mâinile pe umerii ei și îi ridică părul. Ei îi displăcu faptul că el o atingea. Era, cu siguranță, banal, deloc genul ei de bărbat.

- Arcuiește-ți gâtul un pic mai mult, Francesca, îi ceru Lloyd. Machiajul, unde ești?
- Chiar aici, Lloyd.
- Atunci, haide!

Bărbatul de la machiaj păru nedumerit.

- De ce anume ai nevoie?
- De ce am *nevoie*? zise Lloyd ridicând mâinile într-un gest dramatic de frustrare.
- O, d-a-a.

Bărbatul de la machiaj făcu o grimasă în semn de scuze, apoi o strigă pe Sally, care stătea în picioare în spatele camerei de luat vederi.

- Hei, Calaverro, bagă mâna în caseta mea, te rog, și aruncă-mi colții lui Fletcher.

Colții lui Fletcher?

Francesca își simți stomacul prăbușindu-i-se.

capitolul 7

- Colți! șuieră Francesca. De ce poartă Fletcher colți?

Sally trânti obiectele odioase în mâinile colegului de la machiaj.

- Este un film cu vampiri, dulceață. Ce te așteptai să poarte – niște chiloți tanga?

Francesca se simţi ca şi cum nimerise într-un coşmar îngrozitor. Smulgându-se de lângă Fletcher Hall, se repezi la Byron.

- M-ai minţit! strigă ea. De ce nu mi-ai spus că este un film cu vampiri? Dintre toate lucrurile mizerabile, detestabile... Dumnezeule, te voi da în judecată pentru asta; ne vom judeca până aproape de sfârşitul vieţii tale ridicole. Dacă crezi chiar şi pentru o clipă că voi permite ca numele meu să apară pe... pe... Nu fu în stare să repete cuvântul, pur şi simplu nu fu în stare! Imaginea Marisei Berenson îi pâlpâi în minte, splendida Marisa auzind ce i se întâmplase bietei Francesca Day şi râzând până când şiroaie de lacrimi îi curgeau pe obrajii de alabastru. Încleştându-şi pumnii, Francesca strigă: Spune-mi în clipa asta exact despre ce este acest film odios!

Lloyd strâmbă din nas, în mod limpede ofensat.

- Este despre viaţă şi moarte, transfer de sânge, esenţa însăşi a vieţii trecând de la o persoană la alta. Evenimente metafizice despre care se pare că tu nu ştii nimic.

Se îndepărtă furios.

Sally înaintă şi îşi încrucişă braţele, în mod clar amuzându-se.

- Filmul este despre o grămadă de stewardese care închiriază o vilă despre care se presupune că este bântuită. Una câte una, fiecare ajunge să aibă sângele supt de către fostul proprietar, bătrânul Fletcher, care şi-a petrecut ultimul secol sau cam aşa tânjind după dragostea lui pierdută, Lucinda. Există o intrigă secundară cu o femeie vampir şi un striper, dar aceasta are loc mai aproape de final.

Francesca nu aşteptă să audă mai departe. Aruncând o privire furioasă către toţi, o şterse de pe platou. Crinolina i se legănă dintr-o parte în cealaltă şi sângele îi fierbea în vene în timp ce ieşi în fugă din vilă şi o zbughi către rulote, în căutarea lui Lew Steiner. Îşi bătuseră joc de ea! Îşi vânduse hainele şi călătorise jumătate de lume ca să joace un rol minor într-un film cu vampiri!

Tremurând de furie, îl găsi pe Steiner șezând la o masă de metal sub copacii din apropierea rulotei cu mâncare. Crinolina i se înclină în partea din spate când ea se opri brusc, lovindu-se de piciorul mesei.

– Am acceptat slujba aceasta pentru că am auzit că domnul Byron avea reputația de regizor de calitate! declară ea, împungând aerul cu un gest aspru, îndreptat în general către casa de pe plantație.

El își ridică privirea de la sendvișul lui pe jumătate mâncat.

– Cine ți-a spus asta?

O imagine a chipului Mirandei Gwynwyck, încrezută și plină de satisfacție, pluti în fața ochilor ei, și totul deveni orbitor de limpede. Miranda, care se presupunea că era o feministă, sabotase o altă femeie într-o încercare nesăbuită de a-și proteja fratele.

– El mi-a spus că avea să facă o declarație spirituală! exclamă. Ce are de-a face orice din toate acestea cu declarații spirituale – sau cu forța vitală, sau cu Fellini, pentru numele lui Dumnezeu?

Steiner rânji.

– De ce crezi că îi spunem Lord Byron? Face orice rahat să sune ca o poezie. Bineînțeles, este tot un rahat și la final, dar nu îi spunem asta. Este ieftin și muncește rapid.

Francesca spera la o oarecare neînțelegere, o mică rază de speranță de care sufletul ei optimist avea nevoie.

– Cum rămâne cu Palm d'Or? întrebă ea cu sufletul la gură.

– Palm ce?

– Palm d'Or. Se simți ca o proastă. Festivalul de Film de la Cannes.

Lew Steiner se holbă la ea pentru un moment înainte de a izbucni într-un râs copios, care aduse cu el o mică bucată de șuncă.

– Scumpo, ultimul film pe care l-a făcut pentru mine a fost *Co-ed Massacre* și cel de dinaintea acestuia a fost

un filmuleț numit *Arizona Prison Women*. A mers foarte bine în cinematografele în aer liber.

Francesca abia dacă reuși să scoată vorbele din gură:

– Și chiar se aștepta ca eu să apar într-un film cu vampiri?

– Doar te afli aici, nu?

Ea se hotărî imediat.

– Nu pentru mult timp! Voi reveni cu valizele în exact zece minute, și mă aștept să ai pentru mine un ordin de plată care să îmi acopere cheltuielile, precum și un șofer care să mă ducă la aeroport. Și, dacă folosiți un singur cadru din cele pe care le-ați filmat cu mine, vă voi da în judecată până în pragul morții.

– Ai semnat un contract, așa că nu vei avea prea mult noroc.

– Am semnat un contract prin șiretlicuri.

– Aiureli. Nimeni nu te-a mințit. Și poți să îți iei gândul de la vreun ban până nu termini filmarea.

– Cer să mi se plătească ceea ce îmi datorezi! Se simțea ca o nesuferită soție de pescar care se tocmea la colțul străzii. Trebuie să îmi plătești drumul. Am avut o înțelegere!

– Nu vei primi nici un bănuț până când nu termini ultima scenă de mâine.

Își trecu privirea peste trupul ei într-un mod neplăcut.

– Este cea în care Lloyd dorește să filmezi goală. Deflorarea inocenței, așa o numește el.

– Lloyd mă va vedea goală în aceeași zi în care va câștiga Palm d'Or!

Răsucindu-se pe călcâie, începu să se depărteze furtunos, dar unul dintre odioasele volane roz ale fustei ei se agăță de colțul mesei de metal. Trase de el ca să se elibereze, sfâșiindu-l.

Steiner sări de la masă.

– Hei, fii atentă cu costumația! Lucrurile astea mă costă bani!

Ea înșfăcă recipientul cu muștar de pe masă și stoarse o pată mare pe partea din față a rochiei.

– Cât de îngrozitor, zise ea batjocoritor. Se pare că aceasta trebuie spălată.

– Cățea! strigă el în urma ei în timp ce ea se îndepărta furioasă. Nu vei mai lucra niciodată! Voi avea grijă ca nimeni să nu te angajeze nici măcar să duci gunoiul.

– Minunat! îi răspunse ea. Pentru că am avut parte de tot gunoiul pe care pot să îl îndur!

Apucând de volane, își ridică fusta până la genunchi, traversă pajiștea și se îndreptă către cotețul de găini. Niciodată, absolut niciodată în întreaga ei viață nu fusese tratată atât de urât. Avea să o facă pe Miranda Gwynwyck să plătească pentru această umilință chiar dacă avea să fie ultimul lucru pe care avea să îl facă. Avea să se căsătorească, de-a naibii, cu Nicholas Gwynwyck în ziua în care avea să revină acasă!

Când ajunse în camera ei, era palidă de furie, și vederea patului ei nefăcut îi alimentă starea. Apucând o lampă verde urâtă de pe noptieră, o zvârli în partea cealaltă a încăperii, unde aceasta se sparse de perete. Distrugerea nu o ajută; se simțea în continuare ca și cum cineva o lovise în stomac. Târându-și valiza până la pat, înghesui înăuntru cele câteva haine pe care se deranjase să le scoată cu o noapte înainte, trânti capacul și se așeză pe el. Până când reuși să închidă cu forța încuietorile, buclele ei aranjate cu grijă se desprinseseră și pieptul îi era ud de transpirație. Apoi își aminti că încă purta acel îngrozitor costum roz.

Aproape că scânci de frustrare când deschise din nou valiza. Aceasta nu era decât vina lui Nicky! Când avea să se întoarcă în Londra, avea să îl oblige să o ducă pe Costa del Sol și avea să stea lungită pe afurisita aia de plajă toată ziua, fără să facă nimic în afară de a se gândi la feluri în care să îl facă să se simtă groaznic! Întinzând mâna în spatele ei, începu să se lupte cu capsele care îi țineau corsajul, dar acestea fuseseră cusute pe două rânduri și materialul era atât de bine strâns, încât nu reuși să le desfacă. Se răsuci și mai tare, lăsând să îi scape o înjurătură, dar capsele refuzară să se clintească.

Tocmai când se împăcase cu ideea de a căuta pe cineva pentru o mână de ajutor, se gândi la expresia de pe chipul gras și înfumurat al lui Lew Steiner când ea storsese muștar pe costumație. Aproape că râse cu glas tare. „Să vedem cât de înfumurat are să fie când are să constate că prețioasa a dispărut", se gândi ea cu o explozie de veselie malițioasă.

Nimeni nu se afla în preajmă ca să o ajute, așa că fu nevoită să care ea însăși valiza. Cărându-și valiza Vuitton într-o mână și geanta cu cosmetice în cealaltă, se chinui să înainteze pe cărarea care ducea la vehicule, doar ca să descopere, odată ajunsă acolo, că absolut nimeni nu dori să o ducă în Golfport.

– Îmi pare rău, domnișoară Day, dar ne-au spus că au nevoie de toate mașinile, mormăi unul dintre bărbați, fără să o privească în ochi.

Nu îl crezu nici pentru o clipă. Asta era mâna lui Lew Steiner, cel din urmă atac meschin la adresa ei!

Un alt membru al echipei fu mai serviabil.

– Există o benzinărie nu prea departe pe șosea. Indică direcția cu o întoarcere a capului. Ați putea să dați un telefon de acolo și să puneți pe cineva să vă ia.

Ideea de a merge pe jos de-a lungul șoselei era destul de descurajantă – cu atât mai mult gândul de a fi nevoită să meargă până la o benzinărie. Tocmai când își dădu seama că avea să fie obligată să își înghită mândria și să se întoarcă în cotețul de păsări ca să își schimbe rochia, Lew Steiner coborî dintr-una dintre rulote și îi aruncă un rânjet dezgustător. Ea decise că avea să moară înainte să dea înapoi. Uitându-se la el încruntată, își ridică valizele și se îndreptă prin iarbă către șosea.

– Hei! Oprește-te chiar acolo! strigă Steiner, gâfâind lângă ea. Nu mai face nici un pas până nu recuperez costumația!

Ea se răsti la el:

– Dacă mă atingi, te voi acuza de hărțuire!

– Eu te voi acuza de furt! Rochia aceea îmi aparține!

– Și sunt sigură că ai arăta fermecător în ea.

În mod intenționat, îl lovi în genunchi cu geanta ei de cosmetice în timp ce se întoarse să plece. El scheună de durere, iar ea zâmbi în sinea ei, dorindu-și să-l fi lovit mai tare.

Avea să fie ultimul ei moment de satisfacție pentru foarte multă vreme de atunci înainte.

– Ai ratat intersecția, îl certă Skeet pe Dallie de pe bancheta din spate a Buickului Riviera. Pe 98, ți-am spus. Pe 98 către 55, 55 către 12, apoi pe pilot automat direct către Baton Rouge.

– Faptul că mi-ai spus acum o oră și apoi ai adormit nu mă ajută prea mult, mârâi Dallie.

Purta o șapcă nouă, bleumarin cu un steag american în față, dar nu ajuta împotriva soarelui de după-amiază, așa că luă o pereche de ochelari de soare din torpedou și apoi și-i puse pe nas. Pini pitici se întindeau de o parte și de cealaltă a șoselei cu două benzi.

Nu văzuse nimic altceva decât câteva rable ruginite de kilometri întregi, și stomacul lui începuse să chiorăie.

– Uneori, nu ești bun de nimic, mormăi.

– Ai vreo gumă de mestecat Juicy Fruit? întrebă Skeet.

Un petic de culoare în depărtare captă pe neașteptate atenția lui Dallie, un vârtej de roz aprins care se clătina încet pe lângă șosea. Pe măsură ce se apropiară, forma deveni treptat mai distinctă.

Își trase ochelarii de la ochi.

– Nu pot să cred. Uită-te la asta!

Skeet se aplecă înainte, cu antebrațul sprijinit pe spătarul scaunului pentru pasageri, și își umbri ochii.

– Zi și tu dacă asta nu le întrece pe toate! jubilă el.

Francesca se forță să înainteze, târându-se pas cu pas, chinuindu-se la fiecare respirație, din cauza menghinei corsetului. Praful îi păta obrajii, partea superioară a sânilor ei strălucea de transpirație și, cu nici 15 minute mai înainte, i se expusese un sfârc. Exact ca un dop de plută care plutea la suprafața unui val, acesta ieșise din

decolteul rochiei. Așezase iute valiza jos și îl vârâse înapoi, dar amintirea acestui lucru o făcea să se cutremure. Dacă ar fi putut să schimbe un singur lucru în viața ei, se gândi ea pentru a suta oară în tot atâtea minute, ar schimba momentul în care se hotărâse să plece de pe plantația Wentworth purtând rochia aceasta.

Crinolina arăta acum ca o sosieră, bombată în față și în spate și storcită în laterale de la presiunea combinată a valizei din mâna ei dreaptă și a genții cu cosmetice din cea stângă, și ambele se simțeau ca și cum i-ar fi smuls brațele din articulațiile umerilor. Se strâmba la fiecare pas. Pantofiorii ei cu toc franțuzesc îi făcuseră bășici și fiecare suflare rătăcită de aer fierbinte îi arunca un alt val de praf în față.

Îi venea să se așeze la marginea șoselei și să plângă, dar nu era pe deplin sigură că avea să fie în stare să se forțeze să se ridice din nou. Dacă nu ar fi fost atât de înspăimântată, disconfortul ei fizic ar fi fost mai ușor de îndurat. Cum de i se putuse întâmpla asta tocmai ei? Mersese pe jos kilometri întregi fără să ajungă la benzinărie. Fie aceasta nu exista, fie încurcase ea direcția, dar nu văzuse nimic în afară de un indicator de lemn care făcea reclamă la un stand cu legume care nu se materializase niciodată. Avea să se întunece în curând, se afla într-o țară străină și, din câte știa ea, o hoardă de animale sălbatice îngrozitoare pândeau pe după acei pini aflați în imediata apropiere a șoselei. Își impuse să privească drept înainte. Singurul lucru care o împiedica să se întoarcă la plantația Wentworth era certitudinea că nu avea puterea de a mai merge atâta.

„Drumul ăsta trebuie să ducă undeva“, își spuse în sinea ei. Nici chiar în America nu construiau drumuri care nu duceau nicăieri, nu-i așa? Gândul era atât de înfricoșător, încât începu să joace joculețe în capul ei ca să poată continua să înainteze. În timp ce scrâșnea din dinți din cauza durerii din diferite părți ale trupului, își imagină locurile ei preferate, toate aflate la ani-lumină de prăfuitele drumuri lăturalnice din Mississippi.

Își imagină magazinul Liberty, de pe Regent Street, cu grinzile lui noduroase și minunatele bijuterii arăbești, parfumurile de la Sephora și totul de pe Madison Avenue, de la Adolfo la Yves Saint Laurent. Îi apăru în minte o imagine a unui pahar rece ca gheața de Perrier, cu o feliuță de limetă. Plutea în aerul fierbinte în fața ei, imaginea fiind atât de vie, încât simți că putea să întindă mâna și să apuce paharul rece. Începuse să halucineze, își zise în sinea ei, dar imaginea era atât de plăcută, încât nu încercă să o alunge.

Perrierul se evaporă pe neașteptate în aerul fierbinte din Mississippi când deveni conștientă de sunetul unui automobil care se apropia din spate și apoi de scrâșnitul ușor al frânelor. Înainte să apuce să balanseze greutatea genților din mâinile sale pentru a se întoarce către sunet, pluti către ea o vorbă moale tărăgănată de pe partea cealaltă a șoselei.

– Hei, iubito, nu ți-a spus nimeni că Lee a capitulat?

Valiza i se lovi de partea din față a genunchilor, și cercul crinolinei se ridică în spate când ea se răsuci către voce. Își balansă greutatea și apoi clipi de două ori, nevenindu-i să creadă viziunea care se materializase direct în fața ochilor ei.

De partea cealaltă a drumului, aplecat în afara ferestrei unui automobil verde-închis, cu antebrațul odihnindu-se pe partea de sus a ușii, era un bărbat atât de scandalos de atrăgător, atât de devastator de chipeș, încât, pentru o clipă, crezu că și-l imaginase, halucinând, alături de Perrier și de feliuța de limetă. În timp ce mânerul valizei i se înfigea în palmă, studie liniile clasice ale chipului lui, pomeții turnați și bărbia ascuțită, nasul drept perfect și apoi ochii, care erau de un albastru strălucitor ca ai lui Paul Newman și cu gene la fel de dese ca ale ei. Cum de putea un muritor să aibă astfel de ochi? Cum putea un bărbat să aibă o gură atât de incredibil de generoasă și să arate totuși atât de masculin? Păr des, blond-închis, se încolăcea peste marginile unei șepci albastre cu cozoroc pe care era afișat un steag american.

Putu să vadă partea de sus a unei formidabile perechi de umeri, mușchii bine conturați ai antebrațului său bronzat, și, preț de un moment inexplicabil, simți junghiul nebun al panicii.

Întâlnise, în sfârșit, pe cineva la fel de frumos ca ea.

– Porți vreun secret al Confederației sub fustele alea? întrebă bărbatul cu un zâmbet larg care dezvălui genul de dinți care își aveau locul pe paginile revistelor și îi făceau pe oameni să se gândească vinovați când folosiseră ultima oară ață dentară.

– Cred că yankeii i-au tăiat limba, Dallie.

Pentru întâia oară, Francesca deveni conștientă de existența unui alt bărbat, acesta aplecându-se în afară pe fereastra din spate. Cercetându-i chipul sinistru și amenințătorii ochi oblici, clopoței de alarmă îi răsunară în cap.

– Fie asta, fie este un spion din nord, continuă el. Nu am cunoscut niciodată o femeie din sud care să tacă atât de mult timp.

– Ești o spioană a yankeilor, iubito? întrebă Domnul Superbitate, dezvăluind acei dinți incredibili. Smulgi secrete ale Confederației cu acei frumoși ochi verzi?

Fu dintr-odată conștientă de vulnerabilitatea ei – drumul pustiu, lumina soarelui care se stingea, doi bărbați străini, faptul că era în America și nu în siguranță acasă, în Anglia. În America, oamenii purtau cu ei arme încărcate în drumul lor către biserică, și criminalii cutreierau pe străzi în voie. Aruncă neliniștită o privire către bărbatul de pe bancheta din spate. Părea genul care ar fi putut tortura animale mici doar ca să se distreze. Ce trebuia ea să facă? Nu ar fi auzit-o nimeni dacă ar fi țipat, și nu avea nici o modalitate de a se apăra.

– La naiba, Skeet, o sperii! Bagă înăuntru capul acela urât al tău, bine?

Capul lui Skeet se retrase, și minunatul bărbat cu numele ciudat pe care nu îl auzise prea bine ridică dintr-o sprânceană perfectă, așteptând ca ea să spună ceva.

Ea se hotărî să facă pe viteaza – să pară veselă, de fapt, și cu nici un chip să nu îi lase să vadă cât de disperată era.

– Mă tem că m-am băgat într-o situație cam complicată, zise ea, lăsând jos valiza. Se pare că m-am rătăcit. O neplăcere teribilă, desigur.

Skeet scoase din nou capul pe fereastră. Domnul Superbitate zâmbi larg. Ea continuă cu încăpățânare:

– Poate ați putea să îmi spuneți cât mai este până la următoarea benzinărie. Sau spre un loc unde aș putea găsi un telefon, de fapt.

– Ești din Anglia, nu-i așa? întrebă Skeet. Dallie, auzi felul caraghios în care vorbește? Este o lady din Anglia, aste este.

Francesca privi cum Domnul Superbitate – chiar putea cineva să se numească Dallie? – trecu în revistă volanele roz și albe ale rochiei ei.

– Pun pariu că ai de spus o poveste a naibii, scumpo. Vino și hopa sus! Te ducem noi cu mașina până la următorul telefon.

Ea ezită. Să se urce în mașină cu doi bărbați străini nu i se părea cel mai înțelept lucru pe care să îl facă, dar nu păru să se poată gândi la o alternativă. Rămase în drum, cu volanele târâte prin praf și valiza la picioare, în timp ce o combinație nefamiliară de teamă și nesiguranță o făcu să se simtă amețită.

Skeet ieși cu totul pe fereastră și își înclină capul ca să se uite la Dallie.

– Se teme că ești un nemernic violator gata să o ruineze. Se întoarse din nou către ea. Uită-te bine la fața frumoasă a lui Dallie, doamnă, și apoi spune-mi dacă crezi că un bărbat cu o față ca asta este nevoit să violeze femei reticente.

Cu siguranță avea dreptate, dar, cumva, Francesca nu se simți liniștită. Bărbatul numit Dallie nu era, de fapt, persoana care o îngrijora.

Dallie păru să îi citească gândurile, lucru care, având în vedere circumstanțele, probabil nici nu era atât de dificil.

– Nu îți face griji în ceea ce îl privește pe Skeet, iubito, zise. Skeet este un misogin, atâta tot.

Cuvântul acela, venind din gura cuiva care, în ciuda incredibilei sale frumuseți, avea accentul și manierele unui analfabet funcțional, o surprinse. Ezita încă atunci când ușa mașinii se deschise și o pereche de cizme de cowboy prăfuite atinseră șoseaua. Sfinte Dumnezeule... Înghiți în sec și privi în sus – foarte sus.

Trupul lui era și el perfect.

Purta un tricou bleumarin care se întindea peste mușchii de pe piept, subliniindu-i bicepșii, tricepșii și alte părți incredibile, și o pereche de blugi decolorați până aproape de alb peste tot mai puțin la cusăturile zdrențuite. Abdomenul lui era plat, iar șoldurile îi erau înguste; era suplu și avea picioarele lungi, avea peste 1,80 m și pur și simplu îi tăie respirația. Trebuia să fie adevărat, se gândi ea nebunește, ce spunea toată lumea despre americani și pastilele de vitamine.

– Portbagajul este plin, așa că voi fi nevoit să îți arunc valizele pe bancheta din spate, alături de Skeet.

– Este în regulă. Oriunde este bine.

În timp ce el mergea către ea, ea îi zâmbi cât de cuceritor putea. Nu se putuse abține; răspunsul fusese unul automat, programat în genele ei de Serritella. Faptul că nu apărea în cea mai bună formă în fața unui bărbat atât de spectaculos, chiar dacă era un pierde-vară, păru dintr-odată mai dureros decât bășicile de la picioare. În momentul acela, ar fi dat orice deținea pentru o jumătate de oră în fața unei oglinzi cu conținutul genții ei de cosmetice și cu lenjeria albă de la Mary McFadden, care atârna într-un magazin de mâna a doua din Piccadilly, în imediata vecinătate a pijamalei de culoare albastră ca brebenocul.

El se opri acolo unde se afla și o privi stăruitor.

Pentru întâia oară de când părăsise Londra, ea se simți ca și cum sosise pe un tărâm familiar. Expresia de pe chipul lui confirmă un fapt pe care ea îl descoperise

cu mult timp în urmă: bărbații erau bărbați peste tot în lume. Privi în sus cu ochi inocenți și radiind.

– S-a întâmplat ceva?

– Întotdeauna faci asta?

– Ce să fac?

Gropița din obrazul ei se adânci.

– Faci propuneri unui bărbat la mai puțin de cinci minute după ce l-ai cunoscut?

– Fac propuneri! Nu îi venea să creadă că îl auzise bine și exclamă indignată: Cu siguranță nu îți făceam nici o propunere.

– Iubito, dacă zâmbetul acela nu era o propunere, nu știu ce altceva ar putea fi.

Îi ridică bagajul și i-l duse de partea cealaltă a mașinii.

– În mod normal, nu m-ar deranja, înțelegi, dar mi se pare foarte riscant să îți atârni reclama când ești în mijlocul pustiului cu doi bărbați necunoscuți care ar putea fi niște nemernici perverși, din câte știi.

– Reclama!

Bătu cu piciorul în șosea.

– Pune jos valizele acelea în clipa asta! Nu aș merge nicăieri cu tine nici dacă viața mea ar depinde de asta.

El privi împrejur la pinii pitici și la șoseaua pustie.

– După cum arată lucrurile, nu ești prea departe de asta.

Ea nu știa ce să facă. Avea nevoie de ajutor, însă purtarea lui era insuportabilă, iar ea ura ideea de a se înjosi urcând în mașină. El îi luă posibilitatea de a alege când deschise ușa din spate și îi înghesui fără vreo ceremonie bagajul lângă Skeet.

– Fii atent cu alea, strigă ea, grăbindu-se către mașină. Sunt Louis Vuitton!

– Ai ales una plină de viață de data asta, Dallie, mormăi Skeet din spate.

– Mie-mi spui? răspunse Dallie.

Se urcă în spatele volanului, trânti ușa, apoi se aplecă pe fereastră ca să se uite la ea.

- Dacă ai de gând să îți păstrezi proprietatea asupra bagajului tău, scumpo, mai bine ai urca repejor, pentru că, în exact zece secunde, bag în viteză draga mașină Riviera, și eu și Domnul Louie Veetawn nu vom mai fi pentru tine decât o amintire îndepărtată.

Ea ocoli mașina șchiopătând către ușa pasagerului de pe partea cealaltă, lacrimile luptându-se să ajungă la suprafață. Se simțea umilită, înspăimântată și - cel mai rău - neajutorată. O agrafă îi alunecă pe ceafă și apoi căzu în praf.

Din nefericire, încurcătura ei abia începea. Crinolinele, descoperi ea iute, nu fuseseră create să încapă într-un automobil modern. Refuzând să se uite la vreunul dintre salvatorii ei ca să vadă cum reacționau aceștia la dificultățile pe care le întâmpina, se așeză în cele din urmă pe scaun și adună volumul masiv al materialului în poala ei, cât putu de bine.

Dallie eliberă schimbătorul de viteze dintr-o revărsare de crinoline.

- Întotdeauna te îmbraci atât de confortabil?

Ea îl privi încruntată, deschizând gura pentru a scoate una dintre ripostele ei faimos de dezghețate, doar ca să descopere că nu îi venea nimic în minte. Merseră pentru o vreme în tăcere, în timp ce ea privea încăpățânată fix înainte, ochii ei reușind cu greu să zărească pe deasupra muntelui de fuste, balenele din corsajul ei săpându-i în talie. Oricât de recunoscătoare era să nu mai stea în picioare, poziția făcea ca strânsoarea corsetului să fie și mai greu de îndurat. Încercă să inspire adânc, dar sânii i se ridicară atât de alarmant, încât se hotărî să respire doar superficial. Un singur strănut, își dădu ea seama, și devenea modelul nud de la mijlocul unei reviste.

- Eu sunt Dallas Beaudine, anunță bărbatul din spatele volanului. Oamenii îmi spun Dallie. Acela din spate este Skeet Cooper.

- Francesca Day, răspunse ea, permițând vocii sale să se înmoaie foarte puțin.

Trebuia să își amintească faptul că americanii erau notoriu de neprotocolari. Ceea ce era considerat grosolan din partea unui englez era considerat ca fiind o purtare normală în State. Și apoi nu putea să se împotrivească tentației de a-l aduce măcar parțial în genunchi pe acest minunat țăran. Acesta era un lucru la care ea se pricepea, un lucru care era imposibil să meargă prost în ziua aceasta, când toate celelalte se duseseră naibii.

– Îți sunt recunoscătoare că m-ai salvat, zise ea, zâmbindu-i pe deasupra fustelor. Mă tem că am avut câteva zile absolut insuportabile.

– Te-ar deranja să ne povestești? întrebă Dallie. În ultima vreme, eu și Skeet am călătorit mulți kilometri și ne-am săturat de discuțiile dintre noi.

– Ei bine, de fapt, totul este foarte ridicol. Miranda Gwynwyck, această femeie absolut odioasă – familia de distilatori, știi – m-a convins să plec din Londra și să accept un rol într-un film care se turna pe plantația Wentworth.

Capul lui Skeet răsări chiar în spatele umărului ei stâng, ochii lui fiind plini de curiozitate.

– Ești vedetă de cinema? o întrebă. Este ceva la tine care îmi este familiar, dar nu pot să spun exact ce anume.

– De fapt, nu.

Se gândi să îi pomenească despre Vivien Leigh, dar apoi decise să nu se deranjeze.

– Știu! exclamă Skeet. Știam că te-am mai văzut. Dallie, nu o să ghicești niciodată cine este.

Francesca întoarse bănuitoare privirea către el.

– Persoana de față este „Îndurerata Francesca“, declară Skeet cu un hohot de râs. Știam că o recunosc. Îți amintești, Dallie? Cea care iese cu toate vedetele alea de cinema.

– Nu mai spune! zise Dallie.

– Cum Dumnezeu..., începu Francesca, dar Skeen o întrerupse:

– Ascultă, mi-a părut cu adevărat rău să aud de mama ta și taxiul ăla.

Francesca îl fixă cu privirea, fără grai.

– Skeet este un admirator al tabloidelor, îi explică Dallie. Mie nu prea îmi plac, dar te fac să te gândești la puterea comunicării în masă. Când eram copil, aveam cartea aia veche albastră de geografie, și primul capitol era intitulat „Lumea noastră care se tot micșorează". Asta cam spune tot, nu-i așa? Aveați astfel de cărți de geografie în Anglia?

– Nu... nu cred, răspunse ea slab.

Trecu un moment de tăcere, și ea avu sentimentul îngrozitor că ei așteptau ca ea să le dea detalii legate de moartea lui Chloe. Până și doar gândul de a împărtăși ceva atât de intim cu niște străini o oripilă, așa că reveni rapid la subiectul de discuție ca și cum nu fusese niciodată întreruptă.

– Am zburat jumătate de glob, am petrecut o noapte absolut mizerabilă în cel mai îngrozitor loc de cazare pe care vi l-ați putea imagina și am fost obligată să port această rochie absolut hidoasă. Apoi am descoperit că filmul îmi fusese prezentat greșit.

– Film porno? întrebă Dallie.

– Cu siguranță nu! exclamă ea.

Oare americanii ăștia din zona rurală nu zăboveau nici măcar o clipă să examineze un gând înainte să îl scoată pe gură?

– De fapt, era unul dintre filmele acelea îngrozitoare despre – simți că i se face rău chiar și numai rostind cuvântul – vampiri.

– Nu mai spune!

Admirația lui Skeet era evidentă.

– Îl cunoști pe Vincent Price?

Francesca își închise strâns ochii pentru un moment și apoi îi redeschise.

– Nu am avut plăcerea.

Skeet îl bătu pe Dallie pe umăr.

– Ți-l amintești pe bătrânul Vincent când obișnuia să joace la Hollywood Squares? Uneori, soția lui era cu el. Care este numele ei? Este una dintre acele actrițe englezești elegante. Poate Francie o cunoaște.

– Francesca, se răsti ea. Detest să mi se spună oricum altfel.

Skeet se cufundă din nou în scaun, iar ea își dădu seama că îl ofensase, dar nu îi păsa. Numele ei era numele ei, și nimeni nu avea dreptul să-l modifice, mai ales în acea zi, când contactul ei cu lumea părea atât de nesigur.

– Și care sunt acum planurile tale? întrebă Dallie.

– Să mă întorc la Londra cât se poate de repede. Se gândi la Miranda Gwynwyck, la Nicky, la imposibilitatea de a continua așa cum era. Și apoi să mă căsătoresc.

Fără să își dea seama, se hotărâse, se hotărâse pentru că nu putea să vadă nici o altă opțiune. După ce îndurase de-a lungul ultimelor 24 de ore, să fie căsătorită cu un distilator bogat nu mai părea o soartă chiar atât de groaznică. Dar acum, când vorbele fuseseră rostite, se simți deprimată în loc de ușurată. O altă agrafă căzu; aceasta se rostogoli pe partea din față și rămase înfiptă într-un volan. Își abătu atenția de la gândurile ei triste cerându-i lui Skeet geanta de cosmetice. El i-o înmână fără nici o vorbă. Ea o împinse adânc în cutele fustei și deschise capacul.

– Dumnezeule...

Aproape că plânse când își văzu chipul. Machiajul încărcat al ochilor ei arăta grotesc în lumina naturală, își mâncase rujul, părul îi cădea în toate direcțiile și era murdară! Niciodată în toți cei 21 de ani ai ei nu se dichisise în fața unui bărbat, dar trebuia să se readucă pe sine, să se regăsească ca persoană!

Apucând o sticlă cu loțiune demachiantă, începu să repare dezastrul. Pe măsură ce machiajul strident se șterse, simți nevoia să se distanțeze de cei doi bărbați, să îi facă să înțeleagă că ea aparținea unei lumi diferite.

– Sincer, arăt înspăimântător. Toată această călătorie a fost un coșmar absolut.

Își scoase genele false, își hidrată pleoapele și aplică un strat ușor de iluminator alături de un fard gri și un strop de mascara.

- De obicei, folosesc rimelul acesta nemțesc numit Ecarte, dar camerista lui Cissy Kavendish - o femeie absolut imposibilă din Indiile de Vest - a uitat să îl împacheteze, așa că mă chinuiesc cu o marcă englezească. Știa că vorbea prea mult, dar nu părea să fie în stare să se oprească. Trecu o pensulă Kent peste un fard de obraz de culoarea caramelului și umbri zona din imediata apropiere a pomeților ei. Aș da orice pentru un tratament facial cu adevărat bun în clipa asta. Este un loc minunat în Mayfair, care folosește căldură termală și tot felul de alte lucruri miraculoase pe care le combină cu masajul. Lizzy Arden face același lucru. Își contură rapid buzele cu un creion, le coloră dintr-un recipient cu luciu bej-rozaliu și verifică imaginea de ansamblu. Nu era grozavă, dar cel puțin arăta din nou aproape ca ea însăși. Tăcerea crescândă din mașină o făcea să se simtă din ce în ce mai puțin în largul ei, așa încât continuă să vorbească pentru a o umple. Este întotdeauna dificil când te afli în New York să încerci să decizi între Arden și Janet Sartin. Evident, vorbesc despre Janet Sartin de pe Madison Avenue. Adică poți merge la salonul ei de pe Park, dar nu este chiar același lucru, nu?

Totul fu liniștit pentru o clipă. În cele din urmă, Skeet spuse:

- Dallie?

- Hm?

- Crezi că a terminat?

Dallie își scoase ochelarii de soare și îi așeză la loc pe bord.

- Am sentimentul că abia se încălzește.

Ea se uită către el, stânjenită de propria purtare și mânioasă pe a lui. Oare el chiar nu putea să vadă că ea avea cea mai nefericită zi din viața ei și să încerce să facă lucrurile un pic mai ușoare pentru ea? Ura faptul că el nu părea impresionat de ea, ura faptul că el nu încerca

să o impresioneze. Într-un fel ciudat pe care nu îl putea defini cu adevărat, lipsa lui de interes părea mai derutantă decât orice altceva i se întâmplase vreodată.

Își întoarse din nou atenția către oglindă și începu să își scoată agrafele, spunându-și în sinea ei să înceteze să își facă griji în legătură cu opinia lui Dallas Beaudine. În orice clipă, aveau să ajungă la civilizație. Avea să cheme un taxi care să o ducă la aeroportul din Gulfport și apoi avea să se îmbarce în următorul zbor către Londra. Dintr-odată, își aminti de stânjenitoarea ei problemă financiară și apoi, exact la fel de rapid, găsi soluția. Pur și simplu, avea să îl sune pe Nicholas și să îi ceară să îi trimită banii pentru biletul de avion.

Își simți gâtlejul iritat și uscat și tuși.

– Ai putea să închizi geamul? Praful ăsta este groaznic. Și chiar mi-ar plăcea ceva de băut.

Își aținti privirea asupra unui mic răcitor din plastic din spate.

– Bănuiesc că nu există nici o șansă să ai o sticlă de Perrier ascunsă acolo, nu?

Un moment de tăcere grea umplu interiorul mașinii.

– La naiba, tocmai s-a terminat, zise în sfârșit Dallie. Mă tem că bătrânul Skeet a terminat ultima sticlă imediat după ce am jefuit magazinul acela cu băuturi din Meridian.

capitolul 8

Dallie era primul care să admită că nu trata întotdeauna bine femeile. În parte era vina lui, dar erau și ele vinovate. Îi plăceau femeile de casă, femeile cărora le plăcea distracția, femeile de joasă speță. Îi plăceau femeile alături de care putea să bea, femei care puteau să spună glume deocheate fără să coboare vocea, care să strige poanta veche peste halbele asudate de bere, șervețele făcute ghemotoc și Waylon Jennings la tonomat – fără să piardă vreo clipă gândindu-se că vreo doamnă cu părul

albastru, din orașul vecin, ar putea trage cu urechea. Îi plăceau femeile care nu făceau tărăboi cu lacrimi și certuri pentru faptul că el își petrecea tot timpul lovind câteva sute de mingi cu crosa lui de lemn de trei pe terenul de antrenament în loc să le ducă la un restaurant care servea melci. De fapt, îi plăceau femeile care erau foarte asemănătoare cu bărbații. Numai că frumoase. Pentru că, cel mai mult, lui Dallie îi plăceau femeile frumoase. Nu frumoase ca fotomodelele false, cu tot machiajul ăla și trupurile osoase care îi dădeau fiori, ci atrăgător de frumoase. Îi plăceau sânii și șoldurile, ochii care râdeau și dinții care străluceau, buzele care se despărțeau larg. Îi plăceau femeile pe care să le poată iubi și părăsi. Acesta era felul lui de a fi, și asta îl făcea în mare parte să devină răutăcios cu fiecare femeie la care ținuse vreodată. Dar Francesca Day avea să fie o excepție. Îl făcea să devină răutăcios prin simpla prezență.

– Aia este o benzinărie? întrebă Skeet, părând vesel pentru prima oară după kilometri întregi.

Francesca privi cercetător înainte și șopti o rugăciune tăcută de mulțumire în timp ce Dallie încetini mașina. Nu era ca și cum crezuse cu adevărat în povestea aceea cu jaful magazinului de băuturi, dar trebuia să fie precaută. Traseră în fața unei clădiri dărăpănate de lemn cu vopsea scorojită și o pancartă pe care era scris de mână „Momeală vie" sprijinită de o pompă ruginită. Un nor de praf intră pe fereastra mașinii când cauciucurile scârțâiră pe pietriș. Francesca se simțea ca și cum călătorise miliarde de ani; se sfârșea de sete, murea de foame și avea nevoie să meargă la toaletă.

– Capăt de linie, zise Dallie, oprind motorul. O fi un telefon înăuntru. Îți poți suna vreunul dintre prieteni de acolo.

– O, nu voi suna un prieten, răspunse ea, scoțând o gentuță din piele de vițel din geanta ei de cosmetice. Sun un taxi care să mă ducă la aeroportul din Gulfport.

Un geamăt se auzi din spate. Dallie se ghemui în scaunul său și își coborî șapca peste ochi.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

– Nici măcar nu știu de unde să încep, mormăi Dallie.

– Nu scoate o vorbă, zise Skeet. Pur și simplu, las-o să coboare, bagă în viteză și condu. Individul care alimentează poate să se ocupe de asta. Vorbesc serios, Dallie. Numai un nebun se apucă să dea două lovituri proaste una după alta dinadins.

– Ce se întâmplă? întrebă Francesca, începând să se simtă neliniștită.

Dallie își dădu pe spate cozorocul șepcii.

– Pentru început, Gulfport este la vreo două ore în spatele tău. Acum, suntem în Louisiana, la jumătatea drumului către New Orleans. Dacă voiai să mergi la Gulfport de ce mergeai către vest în loc de est?

– Cum era să știu că mergeam spre vest? răspunse ea indignată.

Dallie lovi cu podul palmelor în volan.

– Pentru că al naibii soare apunea în fața ochilor tăi, uite-așa!

– Ah!

Cugetă o clipă. Nu avea nici un motiv să intre în panică; pur și simplu, avea să caute o altă cale.

– În New Orleans nu este aeroport? Pot zbura de acolo.

– Cum ai de gând să ajungi acolo? Și, dacă menționezi din nou un taxi, jur pe Dumnezeu că arunc ambele genți Louie Veetawn fix în pinii pitici! Te afli în mijlocul pustietății, cucoană, nu înțelegi asta? Nu există nici un taxi aici! Aici suntem în pădurile din Louisiana, nu în Paris!

Ea se așeză mai bățoasă și își mușcă interiorul buzei.

– Înțeleg, zise încet. Atunci, poate te-aș putea plăti ca să mă duci restul drumului.

Aruncă o privire la geanta ei, îngrijorarea încrețindu-i fruntea. Câți bani îi rămăseseră? Mai bine îl suna imediat pe Nicholas, ca acesta să îi trimită bani în New Orleans.

Skeet deschise ușa și ieși.

– Îmi iau o sticlă de Dr Pepper cât timp tu dai de capăt situației ăsteia, Dallie. Dar îți spun un singur lucru: dacă ea încă se află în mașina asta când mă întorc, poți să îți găsești pe altcineva care să îți care crosele luni dimineață.

Ușa se închise cu zgomot.

– Ce om imposibil, zise Francesca pufnind.

Se uită pieziș la Dallie. Nu avea să o părăsească, nu-i așa, doar pentru că acel tovarăș oribil al lui nu o plăcea? Se întoarse către el, vorbind pe un ton împăciuitor:

– Lasă-mă doar să dau un telefon. Nu va dura decât un minut.

Se extrase din mașină cât putu de grațios și, cu cercurile legănându-se, intră în clădirea dărăpănată. Deschizându-și geanta, își scoase portofelul și își număără iute banii. Nu dură mult. Ceva neliniștitor i se târî de-a lungul șirei spinării. Nu îi mai rămăseseră decât 18 dolari... 18 dolari între ea și foamete.

Receptorul era lipicios din cauza mizeriei, dar ea nu băgă de seamă când îl înșfăcă din suport și apăsă tasta 0. Când, în cele din urmă, se conectă cu un operator de peste ocean, dădu numărul lui Nicholas și sună cu taxă inversă. În timp ce aștepta ca apelul să fie recepționat, încercă să se distragă de la neliniștea ei crescândă privindu-l pe Dallie cum ieșea din mașină și mergea la proprietarul acelui loc, care încărca niște cauciucuri vechi în spatele unui camion dărăpănat și le privea pe toate cu interes. Ce pierdere, se gândi, ochii ei rătăcind înapoi către Dallie – să pui un chip ca acela pe un țărănoi ignorant.

Servitorul lui Nicholas răspunse în cele din urmă, dar speranțele ei de a fi salvată fură de scurtă durată, căci el refuză apelul, anunțând că angajatorul său era plecat din oraș pentru câteva săptămâni. Ea privi țintă receptorul și apoi sună din nou, de data asta la Cissy Kavendish. Cissy răspunse, dar nu fu mai dispusă decât servitorul lui Nicholas să accepte apelul. Cățeaua aceea îngrozitoare! Francesca fumega când legătura se întrerupse.

Începând să se simtă cu adevărat înspăimântată, trecu în revistă lista ei de cunoștințe, doar ca să își dea seama că în ultimele luni nu se aflase în cei mai buni termeni nici măcar cu cei mai loiali admiratori ai săi. Singura persoană care ar fi putut să îi împrumute bani era David Graves, care era plecat undeva în Africa, ca să facă un film. Scrâșnind din dinți, dădu un al treilea apel, de data asta către Miranda Gwynwyck. Cumva, spre surpriza ei, apelul fu acceptat.

- Francesca, ce drăguț să mă suni, chiar dacă este trecut de toiul nopții și dormeam dusă. Cum merge cu cariera ta de film? Lloyd te tratează bine?

Francesca aproape că o putea auzi torcând și strânse mai tare receptorul.

- Totul este super, Miranda; nu pot să îți mulțumesc îndeajuns... dar se pare că am o mică urgență și trebuie să iau legătura cu Nicky. Îmi dai numărul lui, te rog?

- Îmi pare rău, iubito, dar pentru moment este izolat cu o veche prietenă - o splendidă matematiciană blondă care îl adoră.

- Nu te cred.

- Francesca, până și Nicholas are limitele lui, și cred că în sfârșit le-ai atins. Dar dă-mi numărul tău, și îl voi pune să te sune când se întoarce, peste două săptămâni, ca să îți poată spune el însuși.

- Este imposibil peste două săptămâni! Trebuie să vorbesc acum cu el.

- De ce?

- Este un lucru personal, se răsti ea.

- Îmi pare rău, nu te pot ajuta.

- Nu face asta, Miranda! Trebuie...

Legătura se întrerupse chiar în clipa în care proprietarul benzinăriei intră pe ușă și răsuci butonul unui slinos radio alb din plastic. Vocea Dianei Ross umplu pe neașteptate urechile Francescăi, întrebând-o dacă știa încotro se îndrepta.

- O, Dumnezeule..., murmură.

Și apoi ridică privirea și îl văzu pe Dallie ocolind mașina către partea șoferului.

- Așteaptă!

Scăpă receptorul și ieși în fugă, cu inima zbătându-i-se în piept, îngrozită că el avea să plece și să o lase acolo. El rămase locului și se sprijini cu spatele de capotă, încrucișându-și brațele peste piept.

- Nu îmi spune, zise el. Nu era nimeni acasă.

- Păi, da... nu. Vezi tu, Nicky, logodnicul meu...

- Nu contează. Își trase șapca și își vârî mâna prin păr. Te las la aeroport. Numai că trebuie să promiți că nu vei vorbi pe drum.

Ea se burzului, dar, înainte să apuce să răspundă, el făcu semn cu degetul mare către ușa pasagerului.

- Urcă. Skeet voia să își dezmorțească picioarele, așa că o să îl luăm din drum.

Ea trebuia să meargă la toaletă înainte să plece și avea să moară dacă nu își schimba hainele.

- Am nevoie de câteva minute, zise. Sunt sigură că nu te deranjează să mă aștepți.

Cum nu era deloc sigură de așa ceva, își îndreptă întreaga forță a farmecului ei asupra lui: ochi verzi de pisică, gură moale, o mână mică și neajutorată pe brațul lui.

Mâna fu o greșeală. El își coborî privirea asupra ei ca și cum ar fi pus acolo un șarpe.

- Trebuie să îți zic, Francie - este ceva la felul în care faci lucrurile care mă irită cam tare.

Ea își retrase iute mâna.

- Nu îmi spune așa! Numele meu este Francesca. Și nu îți închipui nici că sunt tocmai înamorată de tine.

- Nu îmi imaginez că ești înamorată de nimeni în afară de tine însăți. Scoase o bucată de gumă de mestecat din buzunarul cămășii. Și de Domnul Louie Veetawn, desigur.

Ea îi aruncă cea mai nimicitoare privire încruntată a ei, merse la ușa din spate a mașinii și o deschise ca să își scoată valiza, pentru că absolut nimic - nici sărăcia lucie, nici trădarea Mirandei, nici insolența lui Dallie

Beaudine – nu avea să o facă să rămână în chinuitoarea ei costumație roz nici un moment în plus.

El își despachetă alene bucata de gumă de mestecat, în timp ce o privea cum se chinuia cu valiza.

– Dacă o întorci pe o parte, Francie, cred că va fi mai ușor de scos.

Ea își încleștă dinții ca să se împiedice să îi arunce în față toate cuvintele infame din vocabularul ei și trase de valiză, zgâriind pielea când o lovi de mânerul ușii. „Îl voi ucide", se gândi în sinea ei, târând valiza către un semn albastru ruginit care indica toaleta. „Îl voi ucide și apoi îi voi călca în picioare cadavrul." Apucând un mâner de ușă alb de porțelan, care atârna, împinse ușa, dar aceasta refuză să se clintească. Încercă de încă două ori înainte ca aceasta să se deschidă în cele din urmă, scârțâind din balamale. Apoi înghiți în sec.

Încăperea era îngrozitoare. Apă murdară zăcea în adânciturile gresiei sparte scoasă la iveală de un bec chior care atârna de un cablu din tavan. Vasul de toaletă era acoperit de mizerie, capacul îi dispăruse, iar colacul era rupt. Stând și privind la încăperea infectă, lacrimile care amenințaseră întreaga zi se dezlănțuiră în sfârșit. Îi era foame și sete, trebuia să folosească toaleta, nu avea nici un ban și dorea să meargă acasă. Lăsând valiza în praful de afară, se așeză pe ea și începu să plângă. Cum de i se puteau întâmpla toate astea tocmai ei? Era una dintre cele mai frumoase zece femei din Marea Britanie!

O pereche de cizme de cowboy apărură în praful de lângă ea. Începu să plângă și mai tare, îngropându-și fața în palme și eliberând suspine puternice care păreau să vină tocmai din vârfurile picioarelor ei. Cizmele făcură câțiva pași într-o parte, apoi bătură nerăbdător în țărână.

– Tărăboiul ăsta mai durează mult, Francie? Aș vrea să îl recuperez pe Skeet înainte să ajungă aligatorii la el.

– Am ieșit cu prințul de Wales, zise ea suspinând, ridicând în cele din urmă privirea către el. S-a îndrăgostit de mine!

- O-ho. Ei bine, se zice că au loc o grămadă de împerecheri între rude...

- Aș fi putut fi regină! Vorba fu un bocet în timp ce lacrimile îi picurară de pe obraji pe sâni. Mă adora, toată lumea o știa. Am fost la baluri și la operă...

El își miji ochii din cauza soarelui care se stingea.

- Crezi că ai putea să sari peste partea asta și să ajungi la subiect?

- Am nevoie să merg la toaletă! strigă ea, arătând cu un deget care tremura către ruginitul semn albastru cu alb.

El plecă de lângă ea și își făcu din nou apariția un moment mai târziu.

- Înțeleg ce vrei să spui.

Dezgropând două șervețele mototolite din buzunar, le lăsă să cadă fluturând în poala ei.

- Cred că vei fi mai în siguranță în spatele clădirii.

Ea privi în jos la șervețele și apoi în sus la el și începu din nou să plângă. El mestecă guma de câteva ori.

- Rimelul acela autohton al tău cu siguranță nu își face cum trebuie treaba.

Sărind de pe valiză, lăsând șervețelele să cadă pe pământ, strigă la el:

- Crezi că toate astea sunt amuzante, nu-i așa? Ți se pare teribil de amuzant faptul că sunt prinsă în rochia asta îngrozitoare și nu pot să merg acasă, iar Nicky este plecat cu o matematiciană îngrozitoare despre care Miranda spune că este splendidă...

- O-ho.

Valiza ei se prăbuși în față sub presiunea călcâiului cizmei lui Dallie. Înainte ca Francesca să apuce să protesteze, el îngenunchease și desfăcuse deja încuietorile.

- Este o dezordine pe cinste, zise el când văzu haosul dinăuntru. Ai vreo pereche de blugi pe-aici?

- Sub Zandra Rhodes.

- Ce este zanderoads? Nu contează, am găsit blugii. Dar un tricou? Porți tricouri, Francie?

– Am o bluză, zise ea, trăgându-și nasul. Grej cu margine cafenie – marca Halston. Și o curea Hermes cu o închizătoare art deco. Și sandalele mele Bottega Veneta.

El își sprijini un braț pe genunchi și ridică privirea către ea.

– Începi să mă calci din nou pe nervi, nu-i așa, scumpo?

Ștergându-și lacrimile cu dosul mâinii, ea îl privi stăruitor, fără să aibă nici cea mai mică idee la ce se referea. El oftă și se ridică.

– Poate ar fi mai bine să cauți tu însăți ce dorești. Eu o să mă îndrept agale către mașină și te aștept. Și încearcă să nu stai prea mult timp. Bătrânul Skeet o să fie deja mai înțepător decât o turtă de mălai texană.

Când el se întoarse să plece, ea suspină și își mușcă buza.

– Domnule Beaudine?

El se întoarse. Ea își vârî unghiile în palme.

– Ar fi posibil...

Dumnezeule, era umilitor!

– Adică, poate ai putea... De fapt, se pare că...

Ce era în neregulă cu ea? Cum de reușise un țărănoi ignorant să o intimideze atât de tare încât nu părea să fie în stare să formeze cea mai simplă propoziție?

– Ciripește, iubito! Țin morțiș să găsesc un leac pentru cancer înainte să se încheie deceniul sau, cel puțin, să beau o bere rece Lone Star și să mănânc un hotdog cu chili înainte ca băieții de la Landry să ajungă pe terenul artificial pentru campionatul diviziei.

– Încetează! Bătu din picior în țărână. Pur și simplu, încetează! Nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbești, și chiar și un idiot orb ar vedea că este imposibil să ies singură din rochia asta și, dacă este să mă întrebi pe mine, persoana care vorbește prea mult pe-aici ești tu!

El zâmbi larg, iar ea uită dintr-odată de nefericirea ei sub forța acelui zâmbet devastator, care încrețea colțurile gurii și ale ochilor lui. Amuzamentul lui părea să vină dintr-un loc din adâncul ființei lui și, în timp

ce îl privea, ea avu sentimentul absurd că o întreagă lume de lucruri amuzante reușise cumva să treacă pe lângă ea. Ideea o făcu să se simtă mai indispusă decât fusese vreodată.

– Grăbește-te, bine? se răsti ea. Abia pot să respir.

– Întoarce-te, Francie! Să dezbrac femeile este unul dintre talentele mele deosebite. Chiar mai mare decât lovitura mea din nisip.

– Nu mă dezbraci, se bâlbâi ea, întorcându-se cu spatele către el. Nu face lucrul acesta să sune atât de sordid.

Mâinile lui se opriră pe capsele de pe spatele rochiei ei.

– Atunci, cum anume ai numi asta?

– Te faci util.

– Cam ca o cameristă?

Rândul de capse începu să se desfacă ușor.

– Cam așa, da.

Avu sentimentul neliniștitor că tocmai făcuse un alt pas uriaș în direcția greșită. Auzi un chicot scurt, vag răuvoitor, care îi confirmă temerile.

– Ceva la tine cam începe să îmi placă, Francie. Nu se întâmplă des ca viața să îți ofere oportunitatea de a întâlni istoria vie.

– Istoria vie?

– Desigur. Revoluția Franceză, sărmana Maria Antoaneta. Toată treaba aceea cu „dacă n-au pâine, să mănânce cozonac".

– Ce ar ști cineva ca tine despre Maria Antoaneta? întrebă ea, când ultima capsă se deschise.

– Până acum aproape o oră, răspunse el, nu prea multe.

Îl ajunseră pe Skeet la vreo trei kilometri mai sus pe drum și, așa cum prevăzuse Dallie, acesta nu era deloc bucuros. Francesca se trezi alungată pe bancheta din spate, unde sorbi dintr-o sticlă de ceva numit suc cu ciocolată Yahoo, pe care îl luase din răcitorul de plastic fără să aștepte o invitație. Bău și stătu pe gânduri, rămânând tăcută, cum i se ceruse, tot drumul până în New Orleans. Se întrebă ce ar spune Dallie dacă ar ști că ea nu avea

un bilet de avion, dar refuză chiar și să se gândească să îi spună adevărul. Trăgând cu unghia de colțul etichetei Yahoo, se gândi la faptul că nu avea mamă, bani, casă sau logodnic. Tot ce îi rămăsese era un strop de mândrie, și dorea cu disperare șansa de a o flutura măcar o dată înainte ca ziua să ia sfârșit. Din nu se știe ce motiv, mândria devenea din ce în ce mai importantă pentru ea când venea vorba despre Dallie Beaudine.

Dacă el nu ar fi fost atât de imposibil de minunat și atât de evident neimpresionat de ea! Lucrul acesta era enervant... și irezistibil. Nu se dăduse niciodată în lături din fața unei provocări când era vorba despre un bărbat și o irita să fie obligată să renunțe la acesta. Rațiunea îi spunea că avea probleme mai mari de care să se preocupe, dar ceva mai visceral îi spunea că, dacă nu reușea să atragă admirația lui Dallie Beaudine, avea să piardă încă o mare bucată din ea însăși.

Până își termină sucul, găsise cum să obțină banii de care avea nevoie pentru biletul ei către casă. Desigur! Ideea era atât de absurd de simplă, încât ar fi trebuit să se fi gândit la ea imediat. Se uită la valiza ei și se încruntă la vederea zgârieturii de pe partea laterală. Valiza aceea costase în jur de optsprezece mii de lire când o cumpărase cu mai puțin de un an în urmă. Deschizându-și trusa de cosmetice, scotoci prin conținutul acesteia, căutând un fard de pleoape care avea aproximativ aceeași nuanță ca pielea. Când îl găsi, deșurubă capacul și tamponă ușor peste zgârietură. Mai era puțin vizibilă după ce termină, dar se simți satisfăcută de faptul că numai o examinare amănunțită avea să dezvăluie defectul.

Cu problema eliminată și primul indicator către aeroport, își reîndreptă gândurile către Dallie Beaudine, încercând să înțeleagă atitudinea acestuia față de ea. Întreaga problemă – singurul motiv pentru care totul mergea atât de prost între ei – era că ea arăta atât de groaznic. Lucrul acesta îl aruncase temporar pe el într-o poziție de superioritate. Își lăsă pleoapele să se închidă și jucă în mintea ei o fantezie în care apărea în fața lui bine

odihnită, cu părul proaspăt aranjat în bucle castanii strălucitoare, cu un machiaj impecabil și haine minunate. L-ar avea în genunchi în câteva secunde.

Cearta în derulare, din ceea ce părea să fie o serie continuă între Dallie și însoțitorul acela groaznic al lui, o distrase din reveria ei.

- Nu înțeleg de ce ești așa pornit să ajungi la Baton Rouge în seara asta, se plânse Skeet. Avem toată ziua de mâine la dispoziție ca să ajungem la Lake Charles la timp pentru runda ta de luni dimineață. Ce diferență face o oră în plus?

- Diferența este că nu vreau să petrec mai mult timp conducând duminică decât sunt nevoit.

- Voi conduce eu. Este doar o oră în plus, și este motelul acela cu adevărat drăguț la care am stat anul trecut. Nu ai un câine sau ceva de genul ăsta pe care să îl vizitezi acolo?

- De când dai doi bani pe vreunul dintre câinii mei?

- O potaie drăguță cu o pată neagră pe un ochi, nu-i așa? Avea un beteșug, ceva, la un picior.

- Ăla era în Vicksburg.

- Ești sigur?

- Bineînțeles că sunt sigur. Ascultă, Skeet, dacă vrei să petreci noaptea asta în New Orleans ca să poți trece pe la Blue Choctaw și să o vezi pe chelnerița aia roșcată, de ce nu mi-o spui pur și simplu în față în loc să o iei pe ocolite, dându-i înainte cu câini și picioare betege, ca un ipocrit afurisit?

- Nu am spus nimic despre o chelneriță roșcată sau că vreau să merg la Blue Choctaw.

- Mda. Ei bine, nu voi merge cu tine. Locul ăla este o invitație la bătaie, mai ales într-o noapte de duminică. Femeile arată toate ca niște luptătoare în noroi, iar bărbații sunt și mai răi. La naiba, aproape mi-am rupt o coastă ultima oară când am fost acolo, și am avut destule bătăi de cap pentru o singură zi.

- Eu ți-am spus să o lași cu tipul de la benzinărie, dar tu nu ai vrut să mă asculți. Nu mă asculți niciodată.

Exact ca joia trecută. Ți-am spus că lovitura aia de pe terenul accidentat era de 32 de metri; am măsurat și ți-am spus, dar m-ai ignorat și ai luat crosa aia de fier de opt ca şi cum nu aş fi scos un cuvânt.

– Nu mai vorbi despre asta, bine? Ți-am spus chiar atunci că am greșit și ți-am spus și în ziua următoare că am greșit şi îți tot spun de două ori pe zi de-atunci, aşa că taci din gură!

– Asta este o păcăleală de începător, Dallie, să nu te încrezi în ajutorul tău în ceea ce priveşte distanța. Uneori, cred că încerci înadins să pierzi turnee.

– Francie? zise Dallie peste umăr. Mai ai vreo poveste dintr-alea fascinante despre rimel pe care ai dori să mi-o spui chiar în clipa aceasta?

– Îmi pare rău, zise ea mieros. Le-am terminat pe toate. Și apoi, nu am voie să vorbesc. Îți amintești?

– Oricum, este prea târziu, bănuiesc, oftă Dallie, oprind la terminalul principal al aeroportului. Cu motorul mergând încă, coborî din maşină şi ocoli ca să îi deschidă uşa. Ei bine, Francie, nu pot spune că nu a fost interesant.

După ce ea coborî, el întinse mâna pe bancheta din spate, îi luă valizele şi le aşeză lângă ea pe trotuar.

– Baftă cu logodnicul tău, și cu prințul, și cu toți ceilalți bogătași cu care umbli.

– Mulțumesc, spuse ea înțepată.

El îşi mestecă iute guma de câteva ori și zâmbi larg.

– Noroc și cu vampirii aceia!

Ea îi întâmpină privirea amuzată cu o demnitate rece ca gheața.

– La revedere, domnule Beaudine.

– La revedere, Domnişoară Șic.

El avusese ultimul cuvânt. Ea rămase pe trotuarul din fața terminalului și înfruntă faptul de necontestat că țărănoiul minunat marcase ultimul punct într-un joc pe care ea îl inventase. Un bădăran analfabet – probabil copil din flori – din mahala o păcălise, o făcuse din

vorbe și o bătuse la puncte pe incomparabila Francesca Serritella Day.

Ce mai rămăsese din moralul ei puse la cale o revoltă în toată regula, și îl privi cu ochi care spuneau totul din istoria literaturii interzise.

– Este păcat că nu ne-am întâlnit în circumstanțe diferite. Gura ei bosumflată se arcui într-un zâmbet păcătos. Sunt absolut convinsă că am avea o mulțime de lucruri în comun.

Apoi se ridică pe vârful picioarelor, se cuibări la pieptul lui și își ridică brațele până când acestea îi încercuiră gâtul, fără să își mute vreo clipă privirea dintr-a lui. Își înclină chipul perfect și își oferi gura moale ca pe un potir cu pietre prețioase. Trăgându-i cu blândețe capul în jos cu palmele, își așeză buzele peste ale lui și apoi și le depărtă ușor, ca Dallie Beaudine să le poată sorbi îndelung și memorabil.

El nici măcar nu ezită. Se aruncă imediat cu capul înainte, ca și cum mai fusese acolo, aducând cu el toată experiența pe care o câștigase de-a lungul anilor pentru a o întâlni și a se amesteca deodată cu întreaga ei experiență. Sărutul lor fu perfect – fierbinte și sexy –, doi profesioniști care făceau ce știau mai bine, cu furnicături până în vârful degetelor de la picioare. Erau amândoi prea experimentați pentru a-și lovi dinții sau a-și turti nasurile ori pentru a face oricare dintre acele alte lucruri penibile pe care bărbații și femeile cu mai puțină experiență sunt în stare să le facă. Stăpâna Seducției îl întâlnise pe Stăpân și, pentru Francesca, experiența fu mai aproape de perfecțiune decât orice altceva simțise vreodată, completată fiind de o piele înfiorată și de o plăcută slăbiciune în genunchi, un sărut absolut spectaculos devenit și mai minunat fiindcă știa că nu era nevoită să se gândească nici o secundă la consecințele stânjenitoare date de promisiunea implicită a unui lucru pe care nu avea nici o intenție să îl ofere.

Presiunea sărutului slăbi, și ea își trecu vârful limbii peste buza lui inferioară. Apoi se retrase ușurel.

- La revedere, Dallie, zise ea moale, ochii ei de pisică ridicându-se pieziș către el, cu o strălucire poznașă. Caută-mă data viitoare când te vei afla la Cap Ferret.

Chiar înainte de a se întoarce, avu plăcerea de a vedea o expresie ușor confuză punând stăpânire pe chipul lui minunat.

- Ar trebui să fiu obișnuit până acum, zise Skeet când Dallie se urcă din nou în spatele volanului. Ar trebui să fiu obișnuit cu asta, dar nu sunt. Pur și simplu, se îndrăgostesc de tine. Bogate, sărace, urâte, sofisticate. Nu contează. Este ca și cum sunt toate un stol de porumbei voiajori care dau ocol să se cuibărească. Ai ruj pe tine.

Dallie își trecu dosul mâinii peste gură și apoi își coborî privirea asupra petei șterse.

- Cu siguranță de import, mormăi el.

De după ușa terminalului, Francesca privi Buickul îndepărtându-se și își reprimă un absurd junghi de regret. De îndată ce mașină dispăru din vedere, își luă valizele și merse din nou afară, mergând până când dădu de o stație de taxiuri, unde era o singură mașină. Șoferul coborî și îi puse valizele în portbagaj, în timp ce ea urcă pe bancheta din spate. După ce se sui la volan, taximetristul se întoarse către ea.

- Încotro, doamnă?

- Știu că este târziu, zise ea, dar credeți că ați putea găsi un magazin de revânzări care să fie deschis?

- Magazin de revânzări?

- Da. Un loc care cumpără haine de marcă... și o valiză cu adevărat extraordinară.

capitolul 9

New Orleans - orașul lui „Stella, Stella, Stella de la stea“, al fierăriei dantelate și al râului Mississippi, al iasomiei Confederației și al dulcii măsline, al nopților

fierbinți, al jazzului fierbinte și al femeilor fierbinți – întins pe fundul Mississippiului ca o bijuterie întinată. Într-un oraș cunoscut pentru individualitatea sa, Blue Choctaw reușise să rămână comun. Cenușiu și afumat, cu o pereche de reclame de neon pentru bere care pâlpâiau dureros într-o fereastră lipsită de luciu din cauza fumului, Bleu Choctaw ar fi putut fi situat în cea mai sordidă parte a oricărui oraș american – lângă docuri, uzine, lângă râu sau la periferia mahalalei. Promova partea periculoasă a orașului, cu trotuarele întotdeauna întunecate și murdare, felinarele sparte și fetele-cuminți-nu-sunt-primite.

Blue Choctaw avea o aversiune aparte față de fetele cuminți. Nici măcar femeile pe care bărbații le lăsaseră acasă nu erau tocmai cuminți, și bărbații al naibii de sigur nu doreau să găsească lângă ei unele mai cuminți stând pe scaunele de vinilin roșu de la bar. Doreau să găsească fete ca Bonni și Cleo, semiprostituate care purtau parfum puternic și ruj roșu, care vorbeau dur și gândeau aspru și ajutau un bărbat să uite că Jimmy Nemernicul Carter avea să fie ales președinte și să dea toate slujbele bune negroteilor.

Bonni răsuci sabia galbenă din plastic din cocktailul ei și privi prin mulțimea zgomotoasă către prietena și rivala ei Cleo Reznyak, care își vâra sânii în nasul lui Tony Grasso, în timp ce acesta băgă o monedă în tonomat și apăsă C-24. Era o atmosferă apăsătoare în aerul plin de fum de la Blue Choctaw în noaptea aceea, mai apăsătoare decât de obicei, deși Bonni nu încercă să ghicească sursa. Poate că era căldura lipicioasă care nu voia să plece; poate că era faptul că Bonni împlinise 30 de ani cu o săptămână în urmă, și ultima dintre iluziile ei dispăruse. Știa că nu era deșteaptă, nu era destul de frumoasă încât să se descurce cu înfățișarea ei și nu avea nici energia pentru a se perfecționa. Trăia într-un parc de rulote stricate, era recepționeră la Gloria's Hair Beautiful, și lucrurile nu aveau să se îmbunătățească.

Pentru o fată ca Bonni, Blue Choctaw reprezenta o încercare de a ajunge la vremuri mai bune, câteva zâmbete, ocazionalul client risipitor care avea să îi achite cocktailurile, să o ducă în pat și să lase o bancnotă de cincizeci de dolari pe noptieră în dimineața următoare. Unul dintre acei clienți cu punga largă ședea la celălalt capăt al barului... cu ochii ațintiți asupra lui Cleo.

Ea și Cleo aveau o înțelegere. Se ridicau împreună împotriva oricărui nou-venit care încerca să își îngroape fundul prea confortabil în scaunele de la barul din Blue Choctaw și nu vâna una pe teritoriul celeilalte. Însă clientul risipitor o tenta pe Bonni. Avea o burtă mare și brațe destul de puternice încât să arate că avea o slujbă stabilă, poate la una dintre acele platforme de foraj din larg – un bărbat în căutare de distracție. Cleo avusese parte de mulți bărbați în ultima vreme, inclusiv de Tony Grasso, iar Bonni se săturase de asta.

– Bună, zise ea, apropiindu-se și urcându-se pe scaunul de lângă el. Ești nou pe aici, nu-i așa?

El o cercetă cu privirea, studiind cu atenție casca dichisită de păr blond dat cu fixativ, fardul ei de pleoape de culoarea prunei și sânii plini. Când el încuviință din cap, Bonni îl putu vedea cum uită de Cleo.

– Am fost în Biloxi în ultimii ani, răspunse el. Ce bei?

Ea îi dărui un zâmbet pisicos.

– Îmi place să beau Mai Tai.

După ce el făcu semn către barman pentru băutura ei, ea își încrucișă picioarele.

– Fostul meu soț a fost ceva timp în Biloxi. Bănuiesc că nu te-ai întâlnit cu el. Un nemernic zgârcit pe nume Ryland.

El clătină din cap – nu cunoștea pe nimeni cu numele acela – și își mută brațul în așa fel încât îi atinse partea laterală a sânilor. Bonni hotărî că aveau să se înțeleagă bine și își întoarse trupul destul cât să nu fie nevoită să vadă expresia acuzatoare din ochii lui Cleo.

O oră mai târziu, se întâlniră în toaleta fetelor. Cleo se plânse pentru o vreme, trecându-și un pieptăn prin

părul ei negru și aspru și apoi așezându-și mai bine în urechi cea mai bună pereche a ei de cercei cu rubine false. Bonni își ceru scuze și spuse că nu știuse că Cleo era interesată.

Cleo o cercetă suspicioasă.

- Știi că m-am săturat de Tony. Tot ce face este să se plângă de soția lui. La dracu', nu am mai râs copios cu el de săptămâni bune.

- Tipul de la bar - numele lui este Pete - nu este nici el prea amuzant, recunoscu Bonnie. Scoase un flacon de Tabu din geantă și îl pulveriză generos asupra ei. Locul acesta cu siguranță se duce dracului.

Cleo se dădu cu ruj și făcu un pas în spate ca să își admire rezultatul.

- Ai zis-o bine, dragă.

- Poate ar trebui să mergem în nord. În Chicago sau altundeva.

- Mă gândeam la St. Louis. Într-un loc în care afurisiții de bărbați nu sunt cu toții însurați.

Era un subiect pe care îl discutau adeseori, și continuară să îl discute când părăsiră toaleta femeilor, cântărind avantajele exploziei petrolului în Houston, ale climatului din Los Angeles, ale banilor din New York și știind tot timpul că nu aveau să plece niciodată din New Orleans.

Cele două femei trecură pe lângă grupul de bărbați adunați lângă bar, cu ochii ocupați, fără să își mai acorde atenție una alteia, deși continuară să discute. În timp ce își căutau prada, Bonni începu să își dea seama că ceva se schimbase. Totul părea mai liniștit, deși barul era încă plin, oamenii vorbeau, și tonomatul urla *Ruby*. Apoi observă că o mulțime de capete erau întoarse către ușă.

Ciupind-o cu putere de braț pe Cleo, făcu semn din cap.

- Uită-te într-acolo, zise.

Cleo se uită în direcția pe care o indicase Bonni și se opri brusc.

– Doooamne!

O urâră de la prima vedere. Era tot ce ele nu erau: o femeie ieșită direct din paginile de modă, frumoasă ca un manechin din New York, chiar și într-o pereche de blugi; cu înfățișare scumpă, stilată și încrezută, cu o expresie pe chip de parcă tocmai mirosise ceva neplăcut. Era genul de femeie care nu avea ce căuta nicăieri în apropierea unui loc ca Blue Choctaw, o invadatoare ostilă care le făcu să se simtă urâte, ieftine și uzate. Și apoi îi văzură pe cei doi bărbați pe care îi părăsiseră cu nici măcar zece minute în urmă îndreptându-se direct spre ea.

Bonni și Cleo se uitară una la cealaltă pentru o clipă, înainte să se îndrepte în aceeași direcție, cu ochii mijiți și stomacurile încordate de determinare.

Francesca rămase nepăsătoare față de apropierea lor, în timp ce cercetă mediul ostil de la Blue Choctaw cu o privire neliniștită, concentrându-și întreaga atenție asupra încercării de a privi prin fumul gros și aglomerarea de trupuri pentru a-l zări pe Skeet Cooper. Un mușchi micuț și temător îi zvâcni la tâmplă, iar palmele i se umeziră. Nu se simțise niciodată atât de nelalocul ei cum se simțea în barul acesta dubios din New Orleans.

Sunetul de râsete zgomotoase și de muzică prea tare îi atacă urechile. Simți priviri ostile cercetând-o și își strânse mai cu putere mica ei geantă Vuitton cu cosmetice, încercând să nu își aducă aminte că aceasta conținea tot ce îi mai rămăsese pe lume. Încercă să șteargă amintirea locurilor îngrozitoare în care o dusese taximetristul, fiecare mai respingător decât ultimul și nici unul dintre ele care să semene câtuși de puțin cu magazinul de revânzări de pe Piccadilly, unde vânzătoarele erau îmbrăcate cu lucruri de marcă originale vag uzate și serveau ceai clientelor lor. Crezuse că era o idee atât de bună să își vândă hainele; nu își imaginase că avea să sfârșească într-o casă de amanet îngrozitoare, despărțindu-se de valiza ei și de restul hainelor pentru trei sute cincizeci de dolari doar ca să poată plăti taxiul și să îi rămână

destui bani cu care să supraviețuiască câteva zile, până când dădea de Nicky. O valiză Louis Vuitton plină cu haine de firmă originale dată pe trei sute cincizeci de dolari! Nu putea să petreacă două nopți la un hotel cu adevărat bun cu suma aceea.

- Bună, scumpo.

Francesca tresări când doi bărbați cu înfățișare dubioasă veniră la ea, unul cu un abdomen care forța nasturii cămășii sale cadrilate, celălalt fiind un personaj soios, cu pori măriți.

- Arăți ca și cum ți-ar prinde bine ceva de băut, zise cel masiv.

- Eu și noul meu amic Tony, aici de față, am fi bucuroși să îți luăm vreo două cocktailuri.

- Nu, mulțumesc, răspunse ea, căutându-l neliniștită pe Skeet.

De ce nu se afla aici? Un duș de resentiment ascuțit ca niște ace o înțepă. De ce nu îi dăduse Dallie numele motelului lui, în loc să o oblige să stea în pragul acestui loc îngrozitor, de al cărui nume abia fusese în stare să dea după ce petrecuse douăzeci de minute aplecată peste o carte de telefoane? Faptul că trebuia să îl găsească se imprimase permanent în creierul ei în timp ce lansase o altă serie de apeluri zadarnice în Londra, încercând să dea de urma lui Nicky sau a lui David Graves, ori de unul dintre foștii ei companioni, care păreau cu toții să fie plecați din oraș, recent căsătoriți sau deloc dornici să îi accepte apelurile.

Două femei cu expresii dure apărură lângă bărbații din fața ei, ostilitatea lor fiind evidentă. Blonda se aplecă spre bărbatul masiv.

- Hei, Pete! Haide să dansăm!

Pete nu își luă ochii de la Francesca.

- Mai târziu, Bonni.

- Vreau să dansez acum, insistă Bonni, în gura mare.

Privirea lui Pete alunecă peste trupul Francescăi.

- Am spus mai târziu. Dansează cu Tony.

- Tony dansează cu mine, zise femeia cu părul negru, înfigând unghiile mov scurte în brațul păros al celuilalt bărbat. Haide, iubitule!

- Pleacă, Cleo!

Scuturându-se de unghiile mov, Tony își puse mâna pe peretele de lângă capul Francescăi și se aplecă înspre aceasta.

- Ești nouă în oraș? Nu îmi amintesc să te mai fi văzut pe-aici.

Ea își mută greutatea, încercând să zărească o bandană roșie, în timp ce evită mirosul neplăcut de whisky amestecat cu loțiune după bărbierit ieftină.

Femeia numită Cleo se strâmbă.

- Doar nu crezi că o cățea încrezută ca asta o să te bage în seamă, nu-i așa, Tony?

- Credeam că ți-am spus să te cari. Îi aruncă Francescăi un zâmbet mieros. Sigur nu ai vrea ceva de băut?

- Nu îmi este sete, zise înțepată Francesca. Aștept pe cineva.

- Se pare că ți s-a tras clapa, toarse Bonni. Așa că de ce nu îți iei tălpășița?

Un suflu de aer cald de afară lovi spatele ud al bluzei ei când ușa se deschise, lăsând să intre alți trei bărbați cu expresii aspre, dintre care nici unul nu era Skeet. Neliniștea Francescăi crescu. Nu putea să stea în ușă toată noaptea, dar îi era groază și să avanseze. De ce nu îi spusese Dallie unde se cazase? Nu putea sta singură în New Orleans cu doar câteva sute de dolari între ea și foamete, în timp ce aștepta ca Nicky să își termine aventura. Trebuia să îl găsească pe Dallie acum, înainte ca el să plece!

- Mă scuzați, zise ea brusc, strecurându-se printre Tony și Pete.

Auzi un râset scurt și neplăcut din partea uneia dintre femei, apoi un mormăit din partea lui Tony.

- Este vina ta, Bonni, se plânse el. Tu și Cleo ați speriat-o tocmai când...

Restul fu, din fericire, pierdut în timp ce ea se strecură prin mulțime către partea din spate, căutând o masă discretă.

– Hei, dulceață...

O privire rapidă peste umăr îi spuse că Pete o urmărea. Se strecură printre două mese, simți mâna cuiva mângâindu-i fundul și o luă la fugă către baie. Odată ajunsă înăuntru, se sprijini de ușă, cu geanta de cosmetice strânsă cu putere la piept. Afară, auzi sunetul de sticlă spartă și tresări. Ce loc îngrozitor! Părerea ei despre Skeet Cooper deveni și mai proastă. Dintr-odată, își aminti de mențiunea lui Dallie cu privire la o chelneriță cu părul roșu. Deși nu descoperise pe nimeni care să se potrivească acelei descrieri, nu căutase cu adevărat. Poate că barmanul ar putea să îi dea o informație.

Ușa de lângă ea se deschise brusc, și cele două femei cu chipuri dure intrară.

– Ia uite ce avem aici, Bonni Lynn, zise în batjocură cea numită Cleo.

– Măi să fie, dacă nu este Domnișoara Cățea Bogată, răspunse Bonni. Ce s-a întâmplat, drăguțo? Ai obosit să lucrezi la hotel și te-ai hotărât să vii aici?

Falca Francescăi se încleștă. Femeile acestea îngrozitoare merseseră destul de departe. Ridicându-și bărbia, privi țintă către fardul de pleoape de culoarea prunei pe care îl purta Bonni.

– Ai fost atât de prost-crescută de la naștere sau este o chestie recentă?

Cleo râse și se întoarse către Bonni.

– Vai, vai! Nu-i așa că ți-a zis-o? Studie cu atenție geanta de cosmetice a Francescăi. Ce ai acolo de este atât de important?

– Nu este treaba ta.

– Ai bijuteriile acolo, drăguțo? Safirele și diamantele pe care ți le cumpără iubiții tăi? Ia spune-mi, cât iei ca să faci o șmecherie?

– O șmecherie!

Francesca nu putu să nu înțeleagă semnificația, și, înainte să se poată opri, mâna îi țâșni și o plesni pe femeie peste obrazul turtit.

– Să nu cumva...

Nu reuși să termine. Cu un urlet de furie, Bonni își curbă degetele ca niște gheare și le flutură prin aer, gata să apuce doi pumni din părul Francescăi. Francesca împinse instinctiv geanta în față, folosind-o ca să blocheze mișcarea celeilalte femei. Geanta o lovi pe Bonni în talie, tăindu-i respirația și obligând-o să se clatine pentru o clipă pe tocurile ei din imitație de aligator înainte de a-și pierde echilibrul. În timp ce se prăbușea la podea, Francesca simți un moment de satisfacție primitivă pentru faptul că, în sfârșit, fusese în stare să pedepsească pe cineva pentru toate lucrurile groaznice care i se întâmplaseră în ziua aceea. Încântarea zbură când văzu privirea de pe chipul lui Cleo și își dădu seama că se pusese într-un pericol real.

Se grăbi și ieși, dar Cleo o prinse și îi apucă încheietura mâinii înainte să ajungă la tonomat.

– O, nu, cățea, mârâi Cleo, trăgând-o înapoi către baie.

– Ajutor! strigă Francesca, în timp ce întreaga viață îi trecu pe dinaintea ochilor. Vă rog, cineva, ajutați-mă!

Auzi un râs masculin neplăcut și, când Cleo o împinse înainte, își dădu seama că nimeni nu sărea în apărarea ei. Acele două femei îngrozitoare plănuiau să o atace fizic în baie și nimănui nu părea să îi pese! Panicată, lovi cu geanta de cosmetice, dorind să o împingă pe Cleo, dar lovind în schimb tatuajul cuiva. Acesta zbieră.

– Ia valiza aia din mâna ei, ceru Cleo, cu glasul răgușit de indignare. Tocmai i-a tras o palmă lui Bonni.

– Bonni și-a căutat-o cu lumânarea, strigă Pete pe deasupra corului final din *Rhinestone Cowboy* și a comentariilor spectatorilor interesați. Spre ușurarea copleșitoare a Francescăi, el dădu să meargă spre ea, cu intenția evidentă de a o salva. Și apoi își dădu seama că bărbatul cu brațul tatuat avea alte idei.

– Nu te amesteca! strigă tatuatul către Pete, în timp ce îi smulse geanta din mâini. Asta este între fete.

– Nu! strigă Francesca. Nu este între fete. De fapt, nici măcar nu o cunosc pe persoana aceasta, și eu...

Țipă când Cleo își îngropă mâinile în părul ei și începu să o tragă în direcția băii. Ochii începură să îi lăcrimeze și gâtul i se lăsă pe spate. Lucrul acesta era barbar! Groaznic! Aveau să o ucidă!

În clipa aceea, simți cum câteva șuvițe de păr îi erau smulse de pe scalp. Frumosul ei păr castaniu! Rațiunea o părăsi, și furia oarbă puse stăpânire pe ea. O luă razna, slobozind un țipăt în timp ce începu să lovească. Cleo gemu când mâna Francescăi o nimeri într-un abdomen care își pierduse tonusul. Tensiunea de pe scalpul Francescăi slăbi imediat, dar nu avu decât un moment să își recapete respirația înainte să o vadă pe Bonni venind spre ea, gata să continue de unde rămăsese Cleo. O masă se prăbuși pe podea undeva în apropiere și cioburi săriră peste tot. Fu vag conștientă de faptul că bătaia se întinsese și că Pete sărise în apărarea ei, minunatul Pete cu cămașa în carouri și burdihanul de bere, minunatul, nemaipomenitul, adorabilul Pete!

– Cățea! strigă Bonni, apucând orice îi căzu la îndemână, ceea ce se întâmplă să fie perechea de nasturi din perle din tivul maroniu al bluzei grej de la Halston pe care o purta Francesca. Partea din față cedă; cusătura de la umăr se desprinse. Încă o dată, Francesca simți că este trasă de păr și încă o dată lovi, înconjurând cu cealaltă mână capul lui Bonnie și apucând și ea niște păr.

Pe neașteptate, păru că bătaia o înconjurase: scaune aruncate pe podea, o sticlă zburând prin aer, cineva țipând. Simți cum una dintre unghiile de la mâna ei dreaptă se rupe. Panglici de material atârnau de partea din față a bluzei sale, expunându-i sutienul din dantelă ecru, dar nu avea timp să se preocupe de buna-cuviință, căci inelele ascuțite ale lui Bonnie îi zgâriară gâtul. Francesca scrâșni din dinți din cauza durerii și trase și mai tare. În același timp, avu brusca și îngrozitoarea revelație

că ea – Francesca Serritella Day, iubita lumii mondene, mascota cronicarilor înaltei societăți, aproape prințesă de Wales – se afla în inima, însăși inima, centrul absolut al unei încăierări dintr-un bar.

În partea cealaltă a încăperii, ușa de la Blue Choctaw se deschise și înăuntru păși Skeet, urmat de Dallie Beaudine.

Dallie stătu acolo pentru o clipă, înțelese ce se petrecea, văzu oamenii implicați și clătină din cap cu dezgust.

– Ah, la naiba!

Cu un oftat prelung, începu să își facă drum cu coatele prin mulțime.

Niciodată în viața ei nu se bucurase Francesca mai mult să vadă pe cineva, numai că la început nu își dădu seama că era el. Când el îi atinse umărul, ea îi dădu drumul lui Bonni, lovi împrejur, și îl lovi cât putu de tare în piept.

– Hei! strigă el, frecând locul în care ea îl lovise. Sunt de partea ta... bănuiesc.

– Dallie! Se aruncă în brațele lui. O, Dallie, Dallie, Dallie! Minunatul meu Dallie! Nu pot să cred că ești tu!

El o îndepărtă.

– Ușor, Francie, încă nu ai ieșit de aici. De ce naiba...

Nu apucă să termine. Cineva care arăta ca un figurant dintr-un film vechi cu Steve Reeves se năpusti asupra lui cu un croșeu de dreapta, și Francesca privi cu groază cum Dallie zăcea întins pe podea. Zărindu-și geanta de cosmetice stând într-o splendidă izolare pe tonomat, o apucă și o izbi în capul îngrozitorului bărbat. Spre groaza ei, încuietoarea cedă, iar ea privi neajutorată cum minunatele ei farduri de obraz și de ochi, creme și loțiuni zburară prin încăpere. O cutie cu pudra ei transparentă preparată special se ridică într-un nor parfumat care făcu în curând pe toată lumea să tușească și puse iute capac bătăii.

Dallie se ridică cu greu, zvârli câțiva pumni la rândul său și apoi o apucă de braț.

- Haide! Să ieșim de aici înainte să se hotărască să te mănânce pe post de gustare înainte de culcare.

- Fardurile mele!

Se târî de-a bușilea către un fard de pleoape de culoarea piersicii, chiar dacă știa că ceea ce făcea era ridicol, cu bluza care-i cădea, o zgârietură sângerândă pe gât, două unghii rupte și însăși viața ei în pericol. Dar, dintr-odată, recuperarea fardului de ochi deveni pentru ea mai importantă decât orice altceva pe lume, și era dispusă să se lupte cu toți pentru a și-l recăpăta.

El își înfășură brațul în jurul taliei ei și o ridică de pe podea.

- La dracu' cu fardurile tale!

- Nu! Lasă-mă jos!

Trebuia să aibă fardul de ochi. Puțin câte puțin, fiecare lucru pe care îl avea îi era luat, și, dacă lăsa să-i mai dispară un singur lucru, dacă o singură posesiune avea să mai dispară din viața ei, putea la fel de bine să dispară ea însăși, stingându-se ca pisica Cheshire, până când nu mai rămânea nimic, nici măcar dinții ei.

- Haide, Francie!

- Nu!

Se luptă cu Dallie la fel cum se luptase și cu ceilalți, agitându-și picioarele în aer, lovindu-l în gambe și strigând:

- Îl vreau! Trebuie să îl am!

- O s-o încasezi, asta-i clar!

- Te rog, Dallie. Te rog!

Cuvântul magic nu o trădase niciodată până atunci și nu o făcu nici de data aceasta. Mormăind printre dinți, el se aplecă înainte cu brațul încă în jurul ei și apucă fardul de ochi. Când el își îndreptă spinarea, ea i-l smulse și apoi întinse mâna, reușind în ultima clipă să apuce capacul deschis al genții ei înainte ca el să o tragă de acolo. Până reuși să închidă capacul, pierduse o sticlă de cremă cu miros de migdale și își rupsese o a treia unghie, dar reușise să evite să piardă geanta din piele

de vițel cu cei trei sute cincizeci de dolari ai săi. Și își avea prețiosul fard de ochi de culoarea piersicii.

Skeet ținu ușa deschisă, și Dallie o duse afară. Când o așeză pe trotuar, auzi sirene. O înșfăcă din nou și o târî către mașină.

– Nici măcar nu poate să meargă singură? întrebă Skeet, prinzând cheile pe care Dallie i le aruncase.

– Îi place să se certe.

Dallie privi către girofarurile care nu erau prea departe.

– Comisarul Deane Beman și organizatorii turneului nu vor mai tolera și altele din partea mea anul ăsta, așa că hai să o ștergem dracului de-aici!

Vârând-o fără vreun pic de blândețe pe bancheta din spate, sări lângă ea și închise ușa.

Merseră în tăcere preț de câteva minute. Dinții ei începură să clănțăne ca o consecință a luptei, și mâinile îi tremurară când încercă să își tragă laolaltă partea din față a bluzei sale și să își bage în sutien o parte din capetele sfâșiate. Nu îi luă mult să își dea seama că sarcina era fără sorți de izbândă. I se puse un nod în gât. Își așeză brațele peste piept și tânji după o manifestare de simpatie, un strop de îngrijorare față de starea în care se afla, un semn că exista cineva căruia îi păsa de ea.

Dallie băgă mâna sub scaunul din fața lui și scoase o sticlă nedesfăcută de coniac. După ce rupse sigiliul cu unghia de la degetul cel mare, deșurubă capacul, luă o înghițitură zdravănă și apoi păru să cadă pe gânduri. Francesca se pregăti pentru întrebările care aveau să vină și se hotărî să răspundă fiecăreia cu cât putea de multă demnitate. Își mușcă buza de jos ca să o împiedice să tremure.

Dallie se aplecă spre Skeet.

– Nu am zărit-o deloc pe chelnerița aceea roșcată. Ai apucat să întrebi de ea?

– Mda. Barmanul a spus că a plecat la Bogalusa cu un individ care lucrează pentru compania de electricitate.

– Păcat!

Skeet aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

- Se pare că tipul avea un singur braţ.

- Serios? Ți-a spus barmanul cum de s-a întâmplat una ca asta?

- Un accident industrial sau ceva de genul ăsta. Cu vreo doi ani în urmă, tipul a lucrat pentru o firmă de unelte și matrițe, undeva lângă Shreveport, și și-a prins brațul într-o presă. Și l-a strivit mai ceva decât o clătită.

- Bănuiesc că nu a contat pentru povestea de amor cu chelnerița aia a ta.

Dallie mai luă o dușcă.

- Femeile sunt ciudate când vine vorba despre lucruri dintr-astea. De exemplu, tipa aia pe care am întâlnit-o anul trecut în San Diego după ce Andy Williams...

- Încetează! strigă Francesca, incapabilă să își rețină protestul. Ești atât de insensibil, încât nu ai simpla decență de a mă întreba dacă sunt bine? Am fost prinsă într-o încăierare dintr-un bar! Nu îți dai seama că aș fi putut fi ucisă?

- Probabil că nu, zise Dallie. Mai mult ca sigur cineva ar fi împiedicat una ca asta.

Ea își retrase mâna și îi lovi brațul cât putu de tare.

- Au, zise el și își frecă locul în care ea lovise.

- Tocmai te-a lovit? întrebă indignat Skeet.

- Mda.

- Ai de gând să o lovești și tu?

- Mă gândesc la asta.

- Eu aș face-o dacă aș fi în locul tău.

- Știu că ai face-o.

Se uită la ea, și ochii i se întunecară.

- Și eu aș face-o dacă aș crede că va face parte din viața mea pentru mai mult de următoarele două minute și jumătate.

Ea îl ținti cu privirea, dorindu-și să își fi putut lua înapoi lovitura impulsivă, nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai auzise.

- Ce vrei să spui, mai exact? îl întrebă.

Skeet acceleră și apoi trecu pe culoarea galbenă a semaforului.

- Cât de departe de aici este aeroportul?

- În cealaltă parte a orașului.

Dallie se aplecă înainte și se prinse de spătarul scaunului.

- În cazul în care nu ai fost atent, motelul se află după următorul semafor și apoi pe următoarea stradă.

Skeet apăsă pedala de accelerație, și Riviera țâșni înainte, aruncând-o pe Francesca înapoi în scaun. Ea îl privi încruntată pe Dallie, încercând să îl facă să se rușineze și să își ceară scuze, pentru ca ea să îl poată ierta cu mărinimie. Așteptă restul drumului până la motel.

Intrară în parcarea bine luminată, și Skeet viră, oprind în fața unui șir de uși de metal colorate aprins, cu numere negre. Opri motorul, și apoi el și Dallie coborâră. Ea privi, nevenindu-i să creadă, cum se închise prima ușă a mașinii și apoi cealaltă.

- Ne vedem dimineață, Dallie.

- La revedere, Skeet.

Ea sări din mașină în urma lor, cu geanta strânsă bine în mână, încercând fără succes să își țină bluza închisă.

- Dallie!

El scoase cheia unei camere din buzunarul blugilor și se întoarse. Mătasea grej lunecă printre degetele ei când închise ușa mașinii. El nu putea să vadă cât de neajutorată era: Cât de mult avea nevoie de el?

- Trebuie să mă ajuți, zise ea, privindu-l îndelung cu ochi atât de jalnic de măriți, încât păreau să îi înghită chipul ei mic. Mi-am pus viața în primejdie mergând la barul acela doar ca să te caut.

El se uită la sânii ei și la sutienul din mătase ecru. Apoi își trase tricoul marinăresc decolorat peste cap și i-l aruncă.

- Uite haina mea, scumpo. Nu cere nimic altceva.

Ea privi uimită cum el intră în camera lui de motel și închide ușa - chiar în nasul ei! Groaza care se tot

adunase înlăuntrul ei de-a lungul zilei izbucni, inundând fiecare parte a trupului ei. Nu simțise niciodată o asemenea teamă, nu știa nici o modalitate de a-i face față, așa că o transformă în ceva ce înțelegea: o flacără arzătoare de mânie încinsă. Nimeni nu o trata pe ea în felul acesta! Nimeni! Avea să îl facă să o înfrunte! Avea să îl facă să plătească!

Fugi până la ușa lui și lovi în ea cu geanta ei - o dată, de două ori -, dorindu-și să fi fost fața lui. O lovi cu picioarele, o blestemă, își lăsă mânia să explodeze, o lăsă să ardă strălucitoare și neprihănită într-o demonstrație de neuitat a temperamentului care o făcuse o legendă.

Ușa se deschise, și de partea cealaltă se afla el, cu pieptul gol, încruntându-se la ea. Avea ea să îi arate ce însemna să te încrunți! Avea să îi arate că nu își imaginase niciodată cum arată o încruntătură!

- Nemernicule! Intră în viteză pe lângă el și își aruncă geanta în partea cealaltă a încăperii, unde sfărâmă ecranul televizorului într-o explozie satisfăcătoare de sticlă. Nemernic depravat și idiot! Lovi cu piciorul un scaun. Ticălos insensibil!

Îi răscoli valiza. Și apoi se dezlănțui. Urlând insulte și acuzații, azvârli scrumiere și perne, aruncă lămpi și trase sertarele pupitrului. Fiecare disprețuire pe care o îndurase în ultimele 24 de ore, fiecare umilință ieșiră la suprafață: rochia roz, barul Blue Choctaw, fardul de ochi de culoarea piersicii... O sancționă pe Chloe pentru moarte, pe Nicky pentru că o părăsise, îl asaltă pe Lew Steiner, îl atacă pe Lloyd Byron, o mutilă pe Miranda Gwynwyck și, mai ales, îl anihilă pe Dallie Beaudine. Dallie, cel mai frumos bărbat pe care îl întâlnise vreodată, singurul bărbat care nu fusese impresionat de ea, singurul bărbat care îi trântise vreodată ușa în nas.

Dallie privi pentru un moment, cu mâinile în șolduri. Un tub de cremă de ras zbură pe lângă el și lovi oglinda.

- Incredibil, mormăi el.

Scoase capul pe ușă.

– Skeet! Vino până aici! Trebuie să vezi asta.

Skeet era deja pe drum.

– Ce se petrece? Sună ca și cum...

Se opri năucit în pragul ușii, căscând ochii la distrugerea care avea loc în fața lui.

– De ce face asta?

– Al naibii să fiu dacă știu.

Dallie se feri de un exemplar zburător al cărții de telefoane din New Orleans.

– Cel mai incredibil lucru pe care l-am văzut în viața mea.

– Poate se crede o vedetă rock. Hei, Dallie! Se îndreaptă spre crosa ta de lemn numărul trei!

Dallie se mișcă precum atletul care era și, din două salturi, fu lângă ea.

Francesca se simți ridicată pe sus. Pentru un moment, piciorul ei atârnă în aer și apoi ceva tare o împunse în stomac când se simți aruncată peste umărul lui.

– Lasă-mă jos! Lasă-mă jos, nemernicule!

– Nu prea cred. Asta este cea mai bună crosă de lemn numărul trei pe care am avut-o vreodată.

Începură să se miște. Ea strigă când el o duse afară, cu umărul împungându-i stomacul și brațul strângându-i ca o menghină partea din sparte a genunchilor. Ea auzi voci și fu vag conștientă de uși care se deschiseră și de trupuri acoperite de halate de baie care stăteau pe după uși.

– Nu am văzut niciodată o femeie atât de speriată de un biet șoricel în toată viața mea, strigă Dallie.

Ea lovi cu pumnii în spatele lui gol.

– Voi pune să fii arestat! țipă. Te voi da în judecată! Nemernicule! Te voi da în judecată pentru fiecare bănuț...

El coti brusc la dreapta. Ea văzu un gard de fier, o poartă, lumini subacvatice...

– Nu!

Scoase un urlet care îți îngheța sângele în vene când el o aruncă în cea mai adâncă parte a piscinei motelului.

capitolul 10

Skeet merse lângă Dallie, și cei doi bărbați stătură în picioare pe marginea piscinei privind-o. În cele din urmă, Skeet făcu o observație:

- Nu iese repede la suprafață.

Dallie vârî unul din degetele mari în buzunarul blugilor săi.

- Nu pare să știe să înoate. Ar fi trebuit să îmi dau seama.

Skeet se întoarse către el.

- Ai auzit felul neobișnuit în care spune „nemernic"? Nu pot să îl rostesc așa cum o face ea. Cu adevărat neobișnuit.

- Mda. Accentul ăla elegant al ei cu siguranță reușește să distrugă bunătate de înjurături americane.

Agitația din piscină începu treptat să încetinească.

- Ai de gând să sari și să o salvezi cândva în secolul următor? întrebă Skeet.

- Bănuiesc că ar cam trebui. Dacă nu cumva te gândești tu să o faci.

- La naiba, nu! Merg la culcare.

Skeet se întoarse să iasă pe poartă, și Dallie se lăsă pe marginea unui șezlong ca să își scoată cizmele. Privi pentru o clipă să vadă câtă putere îi mai rămăsese ei să se zbată și, când consideră că era timpul potrivit, se apropie de margine și sări în apă.

Francesca tocmai conștientizase cât de mult nu își dorea să moară. În ciuda filmului, a sărăciei și a pierderii tuturor posesiunilor ei, era prea tânără. Întreaga viață se întindea înaintea ei. Dar, pe măsură ce îngrozitoarea greutate a apei o apăsa, înțelese că asta se întâmpla. Plămânii îi erau leneși, și membrele ei nu mai răspundeau la nici o comandă. Murea, și nici măcar nu trăise încă.

Pe neașteptate, ceva o prinse în jurul pieptului și începu să o tragă în sus, ținând-o aproape, fără să îi dea drumul, trăgând-o la suprafață, salvând-o! Capul îi ieși de sub apă, și plămânii ei inspirară aerul. Îl trase

cu sete, tușind și înecându-se, agățându-se de brațele din jurul ei de teamă că aveau să îi dea drumul, suspinând și plângând de bucuria pură de a fi în viață.

Fără să fie cu adevărat conștientă de felul în care se întâmplase, se trezi trasă afară, ultimele fâșii din bluza ei grej de mătase rămânând în apă. Dar, nici măcar când simți suprafața solidă a cimentului sub ea, nu îi dădu drumul lui Dallie.

Când, în cele din urmă, reuși să vorbească, vorbele îi ieșiră în mici icnete sufocate.

– Nu te voi ierta niciodată... te urăsc... Se agăță de trupul lui, se lipi de pieptul lui gol, își aruncă brațele în jurul umerilor lui și îl strânse cu mai multă putere decât strânsese vreodată ceva la piept în viața ei. Te urăsc, spuse ea, sufocându-se. Nu îmi da drumul!

– Chiar ai fost șocată acolo, nu-i așa, Francie?

Ei îi fu imposibil să răspundă. Tot ce putea să facă era să se agațe ca și cum de asta depindea viața ei. Se ținu de el, în timp ce Dallie o purtă pe brațe înapoi în camera de motel, se ținu de el cât el vorbi cu managerul hotelului, care îi aștepta, se ținu când el îi scoase geanta dintre ruine, scotoci prin ea și o cără într-o altă cameră.

El se aplecă să o așeze pe pat.

– Poți să dormi aici pentru...

– Nu!

Valul acum familiar de panică reveni. El încercă să îi desfacă mâinile din jurul gâtului său.

– Ei, haide, Francie, este aproape ora două dimineața. Vreau să prind măcar câteva ore de somn.

– Nu, Dallie!

Acum plângea, privind fix în acei ochi albaștri ca ai lui Newman și plângând din toată inima.

– Nu mă lăsa! Știu că vei pleca dacă îți dau drumul. Mă voi trezi mâine, și vei fi dus, și eu nu voi ști ce să fac.

– Nu voi pleca înainte să vorbesc cu tine, zise el în cele din urmă, eliberându-se de brațele ei.

– Promiți?

El îi scoase sandalele Bottega Veneta îmbibate de apă, care, în mod miraculos, îi rămăseseră în picioare, și le aruncă la podea, alături de tricoul uscat pe care îl adusese cu el.

- Mda, promit!

Deși își dăduse cuvântul, păruse ezitant, iar ea scoase un mic sunet inarticulat de protest când el ieși. Ea nu promitea tot felul de lucruri și apoi uita imediat de ele? De unde să știe că el nu avea să facă la fel?

- Dallie?

Dar el era dus.

De undeva, găsi energia necesară pentru a-și scoase blugii și lenjeria ude, lăsându-le să cadă grămadă lângă pat, înainte de a se strecura sub cuverturi. Își lăsă capul ud în pernă, își închise ochii și, în clipa de dinainte să adoarmă, se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine pentru ea dacă Dallie ar fi lăsat-o pe fundul piscinei.

Somnul îi fu adânc și dificil, dar totuși sări din somn patru ore mai târziu, când primul firicel de lumină pătrunse prin draperiile grele. Aruncând la o parte cuverturile, sări nesigură din pat și se împletici goală către fereastră, cu dureri în fiecare mușchi din trup. Abia după ce dădu la o parte draperia și privise afară la ziua mohorâtă, înecată de ploaie, i se liniști stomacul. Mașina era încă acolo.

Bătăile inimii ei își reluară ritmul normal, iar ea se îndreptă alene către oglindă, făcând în mod instinctiv ceea ce făcuse în fiecare dimineață din viața ei de când își amintea: salutându-și reflexia ca să se asigure că lumea nu se schimbase în timpul nopții, că încă orbita pe o traiectorie predestinată în jurul Soarelui și al propriei frumuseți.

Lăsă să îi scape un strigăt sugrumat de disperare.

Dacă ar fi dormit mai mult, poate că ar fi întâmpinat mai bine șocul, dar, așa cum stăteau lucrurile, abia putu să înțeleagă ceea ce văzu. Frumosul ei păr atârna în smocuri, încâlcit în jurul chipului, o zgârietură lungă îi mutila grațioasa curbă a gâtului, pe piele îi răsăriseră

vânătăi, iar buza de jos – perfecta ei buză inferioară – era umflată ca un aluat de patiserie.

Lovită de panică, se grăbi la geanta ei și trecu în revistă ce îi mai rămăsese: un flacon de voiaj de gel de baie Rene Garraud, pastă de dinți (nici urmă de vreo periuță de dinți), trei rujuri, fardul ei de ochi de culoarea piersicii și inutilele pastile anticoncepționale pe care le împachetase camerista lui Cissy. Geanta ei de mână conținea două nuanțe de fard de obraz, portofelul ei din piele de șopârlă și un parfum Femme. Acestea, alături de tricoul marinăresc decolorat pe care Dallie i-l aruncase noaptea trecută și de grămăjoara de haine ude leoarcă de pe podea, erau bunurile ei... tot ce îi mai rămăsese pe lume.

Enormitatea pierderilor ei era prea devastatoare pentru a fi înțeleasă, așa că se grăbi către duș, unde făcu ce putu cu o sticlă maronie de șampon de motel. Apoi folosi cele câteva produse cosmetice care îi rămăseseră ca să încerce să reconstruiască persoana care fusese. După ce își trase pe ea blugii inconfortabil de uzi și se chinui să se încalțe cu sandalele ude, își pulveriză Femme și își puse pe ea tricoul lui Dallie. Privi în jos la cuvântul scris pe sânul ei stâng și se întrebă ce era un AGGIES[1]. Un alt mister, o altă necunoscută care să o facă să se simtă ca un intrus pe un tărâm străin. De ce nu se simțise niciodată astfel în New York? Fără să închidă ochii, se putea vedea gonind pe Fifth Avenue, luând cina la La Caravelle și traversând holul de la Pierre și, cu cât se gândea mai mult la lumea pe care o lăsase în urmă, cu atât se simțea mai deconectată de lumea în care intrase. Se auzi o bătaie în ușă, și ea își trecu repede degetele prin păr, fără a îndrăzni cu adevărat să riște să se privească din nou în oglindă.

Dallie stătea sprijinit de tocul ușii, purtând o jachetă albastră precum cerul presărată cu picături de ploaie și blugi prespălați care aveau o gaură într-un genunchi. Părul îi era ud și cârlionțat la vârfuri. Blond spălăcit,

---

[1] Studenți, absolvenți sau echipe sportive ale unor școli/universități agricole subvenționate de stat (n.tr.)

se gândi ea, nu blond adevărat. Și avea nevoie de o tunsoare cu adevărat bună. Avea nevoie și de o garderobă nouă. Umerii îi întindeau cusătura jachetei; blugii lui l-ar fi făcut de rușine chiar și pe un cerșetor.

Nu era de nici un ajutor. Indiferent de cât de clar îi vedea defectele, indiferent de cât de mult avea nevoie să îl reducă la nivelul ordinarului în propriii ochi, el era în continuare absurd de minunat bărbat pe care îl văzuse vreodată.

El își sprijini o mână de tocul ușii și își coborî privirea asupra ei.

– Francie, încă de aseară, am tot încercat să fac să îți fie evident în cât se poate de multe feluri că nu vreau să îți ascult povestea, dar, cum ești chitită să o spui și din moment ce devin destul de disperat să scap de tine, haide să o facem chiar în clipa asta.

Spunând acestea, intră în camera ei, se ghemui într-un scaun cu spătarul drept și își ridică cizmele pe marginea pupitrului.

– Îmi ești datoare în jur de două sute de dolari.

– Două sute...

– Ai cam distrus camera aia aseară.

Se lăsă pe spate cu scaunul până când doar picioarele din spate rămaseră pe podea.

– Un televizor, două lămpi, câteva găuri în rigips și geamul unei fotografii de zece pe cincisprezece centimetri. Totalul a ajuns la cinci sute șaizeci de dolari, și asta doar pentru că i-am promis managerului că voi juca golf cu el data viitoare când trec prin oraș. În portofelul tău nu erau decât puțin peste trei sute de dolari – insuficient pentru a acoperi totul.

– Portofelul meu? Francesca deschise încuietorile genții. Ai umblat în portofelul meu! Cum ai putut să faci una ca asta? Este proprietatea mea. Nu ar fi trebuit niciodată să...

Până când scoase portofelul din geantă, palmele îi erau la fel de umede ca blugii de pe ea. Îl deschise

și privi îndelung înăuntru. Când, în cele din urmă, reuși să vorbească, glasul nu îi fu mai mult decât o șoaptă:

– Este gol. Mi-ai luat toți banii.

– Facturile de genul acesta trebuie plătite foarte iute dacă nu vrei să atragi atenția poliției.

Ea se lăsă moale pe marginea patului, simțul pierderii sale fiind atât de copleșitor, încât trupul ei păru să fi amorțit. Ajunsese la fundul prăpastiei. Chiar în momentul acesta. Chiar acum. Totul dispăruse: produsele cosmetice, hainele și ultimii ei bani. Nu îi mai rămăsese nimic. Dezastrul prinsese viteză ca un tren scăpat de sub control încă de când moartea lui Chloe îi apăruse în cale.

Dallie bătu în pupitru cu un pix de la motel.

– Francie, nu am putut să nu observ că nu aveai nici un card de credit ascuns în geanta aia a ta... și nici un bilet de avion. Acum, vreau să aud că îmi spui că ai biletul ăla către Londra ascuns undeva în interiorul Domnului Veetawn, și că acel Domn Veetawn este închis într-unul dintre dulăpioarele acelea de 25 de cenți de la aeroport.

Ea își încrucișă brațele peste piept și privi fix peretele.

– Nu știu ce să fac, spuse ea suspinând.

– Ești fată mare, și ar fi bine să vii foarte repede cu o soluție.

– Am nevoie de ajutor.

Se întoarse către el, implorând înțelegere.

– Nu pot să mă descurc cu asta de una singură.

Picioarele din față ale scaunului lui se loviră cu zgomot de podea.

– O, nu, nici să nu te gândești! Asta este problema ta, doamnă, și nu o vei arunca pe umerii mei.

Vocea lui sună dură și aspră, nu ca a lui Dallie care râdea și care o luase de pe marginea drumului sau precum cea a cavalerului în armură strălucitoare care o salvase de la o moarte sigură din Blue Choctaw.

– Dacă nu doreai să mă ajuți, strigă ea, nu ar fi trebuit să mă iei în mașină. Ar fi trebuit să mă lași baltă, ca toți ceilalți.

– Poate ar fi mai bine să începi să te gândești de ce toată lumea vrea să scape de tine atât de tare.

– Nu este vina mea, nu vezi? Sunt circumstanțele.

Începu să îi povestească totul, începând cu moartea lui Chloe, împleticindu-se în cuvinte în graba ei de a le scoate înainte ca el să plece. Îi spuse cum își vânduse totul ca să își plătească biletul către casă, doar ca să își dea seama că, și dacă avea un bilet, îi era imposibil să se întoarcă în Londra fără bani, fără haine și cu vestea umilirii ei în filmul acela îngrozitor pe buzele tuturor. Își dăduse seama chiar atunci că trebuia să rămână unde se afla, unde nu o cunoștea nimeni, până când Nicky avea să se întoarcă din aventura lui sordidă cu matematiciana blondă și avea ocazia să discute cu el la telefon. De aceea mersese să îl caute pe Dallie la Blue Choctaw.

– Nu înțelegi? Nu pot să mă întorc în Londra până când nu voi ști că Nicky va fi acolo, la aeroport, așteptându-mă.

– Credeam că mi-ai spus că este logodnicul tău.

– Este.

– Atunci de ce are o aventură cu o matematiciană blondă?

– Este bosumflat.

– Doamne, Francie...

Se grăbi să îngenuncheze lângă scaunul lui și privi către el cu ochii ei care îți opreau inima.

– Nu este vina mea, Dallie. Serios. Ultima oară când l-am văzut, am avut o ceartă groaznică doar pentru că i-am refuzat cererea în căsătorie.

O mare încremenire se așternu pe chipul lui Dallie, iar ea își dădu seama că el interpretase greșit ce spusese ea.

– Nu, nu este ceea ce crezi! Se va căsători cu mine! Ne-am certat de sute de ori, și întotdeauna mă cere din

nou de soție. Trebuie doar să dau de el la telefon și să îi spun că îl iert.

Dallie clătină din cap.

– Sărmanul nenorocit, mormăi.

Ea încercă să îl privească încruntată, dar ochii îi erau prea înlăcrimați, așa că se ridică și îi întoarse spatele, străduindu-se să își recapete controlul.

– Ceea ce îmi trebuie, Dallie, este o modalitate oarecare de a îndura următoarele câteva săptămâni, până când voi putea vorbi cu Nicky. Mă gândeam că ai putea să mă ajuți, dar aseară nu ai vrut să vorbești cu mine și m-ai mâniat atât de tare, iar acum mi-ai luat banii. Se răsuci către el, glasul frângându-i-se într-un suspin. Nu vezi, Dallie? Dacă ai fi fost rezonabil, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

– Să fiu al naibii!

Cizmele lui Dallie loviră podeaua.

– Te pregătești să pui toate astea în cârca mea, nu-i așa? Doamne, urăsc oamenii ca tine. Indiferent de ce se întâmplă, reușești să dai vina pe altcineva.

Ea sări în sus.

– Nu sunt obligată să ascult asta! Tot ce voiam era puțin ajutor.

– Și niște bănuți, totodată.

– Pot să îți înapoiez fiecare ban în câteva săptămâni.

– Dacă Nicky te primește înapoi.

El își întinse din nou picioarele, încrucișându-și gleznele.

– Francie, se pare că nu îți dai seama că sunt un străin fără nici o obligație față de tine. Nu fac o treabă prea bună nici să am grijă de mine, și al naibii să fiu dacă te iau cu mine, fie și pentru câteva săptămâni. Ca să îți spun adevărul, nici măcar nu te plac.

Ea se uită la el, cu uimirea imprimată pe chip.

– Nu mă placi?

– Chiar nu, Francie.

Explozia lui de mânie se stinsese, și vorbi calm și cu o convingere atât de evidentă, încât ea știu că el spunea adevărul.

- Uite ce este, scumpo, sucești capete cu chipul ăla al tău și, chiar dacă ești un pic cam firavă, săruți minunat. Nu pot să neg că am avut câteva gânduri năbădăioase despre ce am fi putut face noi doi sub cuverturi și, dacă ai fi avut o personalitate diferită, aș putea chiar să mă văd pierzându-mi capul din cauza ta preț de câteva săptămâni. Dar treaba este că nu ai o personalitate diferită, și felul tău de a fi este un amestec al tuturor caracteristicilor negative ale tuturor femeilor și bărbaților pe care i-am întâlnit vreodată, fără nimic pozitiv care să echilibreze lucrurile.

Ea se lăsă pe marginea patului, copleșită de durere.

- Înțeleg, zise încetișor.

El se ridică și își scoase portofelul.

- Nu am mulți bani la îndemână în clipa asta. Voi acoperi restul facturii pentru motel cu cardul de credit și îți las cincizeci de dolari ca să te țină câteva zile. Dacă reușești să mi-i înapoiezi, trimite-mi un cec post-restant, Wynette, Texas. Dacă nu reușești, voi ști că lucrurile nu au mers între tine și Nicky și voi spera că pășuni mai verzi își vor face în curând apariția.

Cu vorbele acestea, azvârli cheia de motel pe pupitru și ieși.

În sfârșit, era singură. Fixă cu privirea o pată întunecată care semăna cu insula Capri pe covorul motelului. Acum. Acum, ajunsese la fundul prăpastiei.

Skeet se aplecă pe fereastra pasagerului când Dallie se apropie de mașină.

- Vrei să conduc eu? întrebă. Poți să te întinzi pe bancheta din spate și să încerci să dormi vreo două ore.

Dallie deschise portiera șoferului.

- Tu conduci prea al naibii de încet, și nu îmi vine să dorm.

- Cum dorești.

Skeet se așeză comod și îi înmână lui Dallie un pahar de cafea din plastic cu capacul încă pus. Apoi îi dădu o bucată de hârtie roz.

– Numărul de telefon al recepționerei.

Dallie făcu ghemotoc hârtia și o băgă în scrumieră, unde întâlni alte două. Își puse șapca.

– Ai auzit vreodată de *Pygmalion*, Skeet?

– Este tipul care a jucat extremă dreaptă pentru liceul Wynette?

Dallie își folosi dinții din față ca să scoată capacul paharului de cafea în timp ce învârti cheia în contact.

– Nu, acela era Pygella, Jimmy Pygella. S-a mutat în Corpus Christi acum câțiva ani și și-a deschis o vulcanizare Midas. *Pygmalion* este o piesă scrisă de George Bernard Shaw despre o florăreasă londoneză din East End care este transformată într-o adevărată lady.

Porni ștergătoarele.

– Nu sună prea interesant, Dallie. Piesa care mi-a plăcut a fost *Oh! Calcutta!* pe care am văzut-o în St. Louis. Aia, da, a fost cu adevărat bună.

– Știu că ți-a plăcut piesa aia, Skeet. Și mie mi-a plăcut, dar, vezi tu, nu este privită ca o piesă grozavă din literatură. Nu are prea multe de spus despre condiția umană, dacă înțelegi ce zic. *Pygmalion*, pe de altă parte, spune că oamenii se pot schimba... că pot deveni mai buni cu puțină îndrumare. Băgă mașina în marșarier și ieși cu spatele din parcare. Mai spune și că persoana care declanșează schimbarea nu primește nimic pentru truda lui, în afară de multă suferință.

Francesca, cu ochii mari și îndurerați, stătu în ușa deschisă a camerei de motel, strângându-și geanta la piept ca pe un ursuleț, și privi cum mașina iese din parcare. Dallie chiar avea de gând să o facă. Avea să plece și să o lase singură, chiar dacă recunoscuse că se gândise să se culce cu ea. Până acum, lucrul acesta fusese întotdeauna destul pentru a ține orice bărbat alături de ea dar, dintr-odată, nu mai era. Cum se putea una ca asta? Ce se întâmpla cu lumea ei? Nedumerirea îi sublinie

teama. Se simțea ca un copil care învățase greșit culorile și tocmai aflase că roșul era în realitate galben, albastrul era verde... numai că acum, când știa că se înșelase, nu își putea imagina ce să facă în legătură cu lucrul acesta.

Mașina viră către ieșire, așteptă o breșă în trafic și apoi începu să ruleze pe șoseaua udă. Vârfurile degetelor ei amorțiseră și picioarele îi erau slăbite, ca și cum toți mușchii își pierduseră puterea. Ploaia îi udă tricoul și o șuviță din păr îi căzu peste obraz.

– Dallie!

Începu să alerge cât putu de repede.

– Treaba este, zise Dallie, ridicând privirea în oglinda retrovizoare, că nu se gândește la nimeni în afară de ea.

– Cea mai egoistă femeie pe care am întâlnit-o vreodată în viața mea, fu de acord Skeet.

– Și nu știe să facă nici un afurisit de lucru, în afară, poate, de a se machia.

– Al naibii de sigur, nu știe să înoate.

– Nu are nici un strop de simț practic.

– Nici un strop.

Dallie rosti o înjurătură feroce și apăsă frâna. Francesca ajunse la mașină, chinuindu-se să respire cu mici suspine.

– Nu! Nu mă lăsa singură!

Puterea mâniei lui Dallie o luă prin surprindere. Acesta țâșni pe ușă, smulse geanta din mâinile ei și apoi o lipi cu spatele de mașină până când mânerul ușii îi împunse șoldul.

– Acum, ascultă la mine și ascultă bine! strigă el. Te iau doar fiindcă mă constrângi, și încetează cu afurisita aia de smiorcăială în clipa asta!

Ea suspină, clipind des din cauza ploii.

– Dar eu...

– Am zis să încetezi! Nu vreau să fac asta – am o presimțire cu adevărat rea în legătură cu treaba asta –, așa că, din minutul ăsta, mai bine ai face exact ce îți spun. *Tot* ce îți spun. Nu îmi pui nici o întrebare; nu faci nici un comentariu. Și, dacă aud chiar și un minut din

porcăria aia elegantă a ta, o să te trezești afară cu șuturi în fundul ăla slăbănog al tău.

– Bine, strigă ea, cu mândria zdrențe și glasul strangulat de umilire. Bine!

El o privi cu un dispreț pe care nu făcu nici un efort să îl ascundă, apoi deschise cu putere ușa din spate. Ea se întoarse să intre împleticindu-se, dar, tocmai când se aplecă înainte, el își retrase mâna și o lovi tare peste fund.

– Mai am o grămadă din astea, zise el, iar mâna mea pur și simplu abia așteaptă următoarea lovitură.

Fiecare kilometru din drumul către Lake Charles fu ca o sută. Ea se întoarse cu fața către fereastră și încercă să se prefacă a fi invizibilă, dar, când ocupanții altor mașini se uitau nepăsători la ea în timp ce Riviera trecea în viteză pe lângă ei, nu își putu reprima sentimentul că aceștia știau ce se întâmplase, că ei chiar puteau să vadă cum ea fusese redusă la a implora ajutorul, puteau să vadă că ea fusese lovită pentru prima oară în viața ei. „Nu mă voi gândi la asta", își zise în sinea ei în timp ce trecură în viteză pe lângă câmpuri inundate de orez și mlaștini acoperite de alge. „Mă voi gândi la asta mâine, săptămâna viitoare, oricând numai nu acum, când aș putea să încep din nou să plâng, și el ar putea să oprească mașina și să mă dea afară pe autostradă." Dar nu se putea împiedica să nu se gândească la asta, și își mușcă până la sânge interiorul buzei sale deja lovite, pentru a se împiedica să scoată chiar și cel mai mic sunet.

Văzu un indicator pe care era scris Lake Charles, și apoi traversară un pod mare arcuit. Pe scaunul din față, Skeet și Dallie vorbeau din când în când, fără ca vreunul din ei să îi acorde vreun pic de atenție.

– Motelul se află chiar acolo, îi spuse în cele din urmă Skeet lui Dallie. Îți amintești când Holly Grace a apărut aici anul trecut, cu vânzătorul ăla de Chevy, din Tulsa?

Dallie mormăi ceva ce Francesca nu putu înțelege, în timp ce trase în parcare, care nu arăta cu nimic diferit de cea pe care o părăsiseră cu mai puțin de o oră

în urmă. Stomacul Francescăi chiorăi, iar ea își dădu seama că nu mâncase nimic încă de seara trecută, când își cumpărase un hamburger după ce își amanetase valiza. Nu avea nimic de mâncare... și nici bani cu care să își cumpere ceva. Apoi se întrebă cine putea fi Holly Grace, dar era prea demoralizată ca să simtă mai mult decât o curiozitate trecătoare.

– Francie, deja am împins limita cardului meu de credit destul de aproape de prăpastie înainte de a te întâlni, și mica ta zbenguială a cam încheiat socotelile. Va trebui să împarți o cameră cu Skeet.

– Hei!

– Nu!

Dallie oftă și opri motorul.

– În regulă, Skeet. Noi doi vom împărți o cameră până când scăpăm de Francie.

– Nicidecum. Skeet deschise ușa mașinii. Nu am împărțit o cameră cu tine de când ai devenit profesionist și nu am de gând să încep acum. Stai treaz jumătate din noapte și dimineața faci atâta zgomot încât ai putea să scoli și morții din mormânt.

Coborî din mașină și strigă peste umăr:

– Din moment ce tu ești cel care arde de nerăbdare să o iei cu noi pe domnișoara Fran-chess-ka, poți la fel de bine să dormi tu însuți cu ea, la naiba!

Dallie înjură tot timpul cât își scoase valiza și o duse înăuntru. Francesca șezu pe marginea unuia dintre paturile duble din încăpere, cu spinarea dreaptă, picioarele unul lângă altul și genunchii apropiați, ca o fetiță care se purta cât putea de bine la o petrecere pentru oameni mari. Din camera alăturată auzi sunetul unui crainic de televiziune care prezenta o știre despre un grup antirachete care protesta la locația unei platforme de lansare; apoi cineva schimbă postul la un meci, și răsună imnul Statelor Unite ale Americii. Amărăciunea se adună înlăuntrul ei când muzica îi aminti de însemnul pe care îl observase pe cămașa șoferului de taxi: „AMERICA, ȚARA TUTUROR POSIBILITĂȚILOR“. Ce fel

de posibilități? Posibilitatea de a-și plăti mâncarea și cazarea cu trupul ei, într-o cameră sordidă de motel? Nimic nu era în întregime gratuit, nu? Iar trupul ei era tot ce îi rămăsese. Venind în această cameră cu Dallie, nu promisese în mod implicit să îi dea acestuia ceva în schimb?

– Vrei să încetezi să te uiți așa?

Dallie își aruncă valiza pe pat.

– Crede-mă, Domnișoară Șic, nu sunt deloc interesat de trupul tău. Stai pe partea ta a încăperii, cât se poate de departe de mine, și ne vom descurca de minune. Dar, mai întâi, îmi vreau înapoi cei cincizeci de dolari.

Trebuia să își salveze o bucățică de respect de sine când îi dădu banii înapoi, așa că își sumeți capul, aruncându-și părul înapoi pe umeri, ca și cum nu ar fi avut nici o grijă pe lume.

– Bănuiesc că ești un fel de jucător de golf, remarcă ea în treacăt, încercând să îi arate că insolența lui nu o afecta. Este o meserie sau un hobby?

– Mai degrabă, o dependență, aș zice.

Apucă o pereche de pantaloni din valiză și apoi întinse mâna după fermoarul blugilor.

Ea se răsuci, întorcându-se iute cu spatele către el.

– Cred... cred că îmi voi întinde un pic picioarele și o să fac o plimbare prin parcare.

– Așa să faci.

Dădu ocol parcării de două ori, citind autocolante, studiind titlurile ziarelor prin ușile de sticlă ale automatelor și privind fără să vadă la fotografia de pe prima pagină a unui bărbat cu părul creț, care țipa la cineva. Dallie părea să nu se aștepte ca ea să se culce cu el. Ce ușurare! Privi îndelung la semnul care indica faptul că sunt camere libere și, cu cât privea mai mult, cu atât se întreba de ce el nu o dorea. Ce nu era în regulă? Întrebarea o sâcâia. Poate că își pierduse hainele, banii și toate bunurile, dar încă își avea frumusețea, nu? Încă își avea farmecul. Sau îl pierduse cumva și pe acesta, alături de bagajul și de fardurile ei?

Era ridicol. Era epuizată, atâta tot, și nu putea să gândească așa cum trebuia. De îndată ce Dallie avea să plece spre terenul de golf, ea urma să meargă la culcare și să doarmă până când avea să se simtă din nou în pielea ei. Câteva fragmente de scântei de optimism pâlpâiră înlăuntrul ei. Era doar obosită. Un somn decent peste noapte, și totul avea să fie bine.

capitolul 11

Naomi Jaffe Tanaka lovi cu palma suprafața de sticlă a pupitrului ei.

– Nu! exclamă ea la telefon, cu ochii de un căprui intens plini de nemulțumire. Nici măcar nu se apropie de ceea ce avem în minte pentru Fata Sassy. Dacă nu ai pe cineva mai bun decât ea, voi căuta o agenție de modele care are.

Vocea de la celălalt capăt deveni sarcastică.

– Vrei niște numere de telefon, Naomi? Sunt sigură că oamenii de la Wilhelmina vor face o treabă minunată pentru tine.

Oamenii de la Wilhelmina refuzau să îi mai trimită pe cineva lui Naomi, dar nu avea nici cea mai mică intenție să împărtășească această veste cu femeia de la telefon. Își trecu degetele neastâmpărate prin părul negru, care fusese tuns la fel de scurt și de elegant ca al unui băiat de către un stilist faimos din New York pornit să redefinească cuvântul „șic".

– Continuă să cauți. Împinse cel mai recent număr al revistei *Advertising Age* de pe marginea pupitrului. Și data viitoare încearcă să găsești pe cineva cu o urmă de personalitate pe chip.

În timp ce puse receptorul în furcă, sirene de incendiu urlară pe Third Avenue, la opt etaje sub biroul ei aflat la intersecția dintre Blackmore, Stern și Rodenbaugh, dar Naomi nu dădu nici o atenție acestui fapt. Trăise cu zgomotele orașului New York toată viața

ei și nu mai auzise în mod conștient o sirenă încă de iarna trecută, când doi membri homosexuali ai baletului din New York, care locuiau în apartamentul de deasupra ei, își aprinseseră vasul pentru fondue prea aproape de o pereche de perdele de creton de la Scalamandre. Soțul de atunci al lui Naomi, un genial biochimist japonez numit Tony Tanaka, o învinuise în mod ilogic pe ea pentru incident și refuzase să vorbească cu ea pentru restul sfârșitului de săptămână. Divorțase de el la puțin timp după aceea – nu doar din cauza reacției lui față de foc, ci pentru că devenise prea dureros, pentru o evreică bogată din cartierul Upper East Side al Manhattanului care în primăvara de neuitat a lui 1968 ajutase la ocuparea biroului decanului facultății Columbia în numele poporului, să trăiască alături de un bărbat care nu voia să împărtășească nici măcar cele mai elementare dintre sentimentele sale.

Naomi trase de mărgelele de caviar negru cu argintiu pe care le purta cu un costum gri și o bluză de mătase, haine pe care le-ar fi luat în derâdere în acele zile arzătoare, cu pumnii strânși, epoca lui Huey, Rennie și Abbie, când pasiunile ei se concentrau asupra anarhiei și nu asupra cotei de piață. În ultimele câteva săptămâni, când știrile despre ultima escapadă antinucleară a fratelui ei, Gerry, ieșiseră la suprafață, amintiri rătăcite ale acelor vremuri îi tot apărură în minte, ca niște fotografii vechi, și se trezi trăind o nostalgie vagă față de fata care fusese, surioara care încercase atât de mult să câștige respectul fratelui ei mai mare, încât îndurase proteste, iubiri, minciuni și o condamnare la închisoare de treizeci de zile.

În vreme ce fratele ei mai mare, în vârstă de 24 de ani, striga „revoluție" de pe treptele sălii Sproal de la Berkeley, Naomi își începuse primul an la Columbia, la o distanță de aproape 5 000 de kilometri. Ea fusese mândria și bucuria părinților săi – frumoasă, populară, elevă bună –, premiul lor de consolare pentru că îl produseseră „pe celălalt", pe fiul ale cărui pozne îi făcuseră de rușine și al cărui nume nu trebuia nicicând

menționat. La început, Naomi se îngropase în studii, stând departe de studenții radicali de la Columbia. Apoi însă, Gerry sosise în campus și o hipnotizase – pe ea și pe restul studenților.

Își adorase întotdeauna fratele, dar niciodată atât de mult ca în ziua aceea de iarnă, când îl privise stând ca un tânăr luptător în blugi albaștri în capătul treptelor bibliotecii, încercând să schimbe lumea cu înflăcărarea lui. Studiase acele puternice trăsături semite înconjurate de un nimb grozav de păr negru cârlionțat și nu îi venea să creadă că amândoi proveneau din același pântec. Gerry avea buze pline și un nas îndrăzneț neatins de chirurgul plastic care îl remodelase pe al ei. Totul la el era impozant, în vreme ce ea se simțea doar banală. Ridicându-și brațele puternice deasupra capului, el își arunca pumnii în aer și își dădea capul pe spate, dinții săi albi strălucind ca niște stele albe pe pielea lui măslinie. Nu văzuse nimic mai minunat în viața ei decât pe fratele ei mai mare îndemnând masele să se răscoale în ziua aceea la Universitatea Columbia.

Înainte ca anul să ia sfârșit, ea devenise parte a grupului studențesc militant al universității, fapt care, în sfârșit, câștigase aprobarea fratelui ei, dar se soldase cu o înstrăinare dureroasă față de părinții ei. Deziluzia se instalase puțin câte puțin de-a lungul următorilor câțiva ani, căci căzuse victimă șovinismului masculin violent al mișcării, dezorganizării și paranoiei acesteia. Prin anul al treilea, tăiase contactul cu liderii mișcării, iar Gerry nu o iertase niciodată. În ultimii doi ani, se văzuseră doar o dată și se certaseră tot timpul. Acum, își petrecea zilele rugându-se ca el să nu facă ceva atât de iremediabil de rău, încât toată lumea să afle că era fratele ei. Cumva, nu își putea imagina o firmă atât de conservatoare ca BS&R numind sora unui radical renumit pe plan național ca prima sa femeie vicepreședinte.

Își îndepărtă gândurile de la trecutul vieții ei și privi la prezent – macheta întinsă pe pupitrul ei. Ca de obicei, simți valul de satisfacție care îi spunea că făcuse

o treabă bună. Ochiul ei experimentat aprobă designul sticlei de Sassy: o lacrimă mată de sticlă închisă cu un dop bleumarin în formă de val. Flaconul de parfum avea să fie împachetat elegant într-o cutie bleumarin lucioasă inscripționată cu litere roz aprins cu sloganul pe care ea îl crease: „SASSY! Doar pentru spiritele libere". Semnul de exclamare de după numele produsului fusese ideea ei – și una care o încânta deosebit de mult. Însă, în ciuda atât a ambalajului, cât și a sloganului, spiritul campaniei lipsea, deoarece Naomi nu fusese în stare să ducă la îndeplinire o sarcină simplă: nu fusese în stare să o găsească pe Fata Sassy.

Interfonul ei bâzâi, iar secretara ei îi aminti că avea o ședință cu Harry R. Rodembaugh, vicepreşedintele senior şi membru al consiliului de administrație al firmei BS&R. Domnul Rodenbaugh ceruse în mod special ca ea să aducă noua machetă a parfumului. Naomi gemu în sinea ei. Ca unul dintre directorii creativi ai firmei, se ocupase de parfumuri și de cosmetice de ani în șir și nu avusese niciodată atât de multe probleme. De ce trebuise ca Sassy să fie contractul pe care Harry Rodenbaugh îl făcuse proiectul lui de suflet? Harry, care dorea cu disperare o ultimă mașină Clio în palmares înainte de a se retrage, insista ca un chip proaspăt să reprezinte noul produs, un model care să fie spectaculos, dar nu recunoscut de cititorii revistelor de modă.

– Vreau personalitate, Naomi, nu doar un alt chip de model lipsit de individualitate, îi spusese acesta când o chemase pe covorul lui persan, cu o săptămână în urmă. Vreau un trandafir Frumusețe Americană cu coada lungă, cu câțiva spini pe el. Campania aceasta este cu totul despre femeia americană cu spirit liber şi, dacă nu poți să aduci nimic mai aproape de țintă decât toate aceste chipuri suprasolicitate de copile pe care mi le tot vâri pe sub nas de trei săptămâni încoace, atunci nu văd cum ai putea să te descurci cu o poziție ca vicepreşedinte al firmei BS&R.

Vicleanul ticălos bătrân!

Naomi își adună hârtiile în același mod în care făcea totul: cu mișcări rapide și concentrate. A doua zi avea să înceapă să contacteze toate agențiile de teatru și să caute o actriță în locul unui model. Bărbați șoviniști mai buni decât Harry R. Rodenbaugh încercaseră să o pună la pământ, și nici unul dintre ei nu reușise.

Când Naomi trecu pe lângă biroul secretarei sale, se opri să ia un colet care tocmai sosise și, în timpul acesta, dărâmă o revistă pe podea.

– O ridic eu, zise secretara ei, în timp ce se apleca.

Dar Naomi o ridicase deja, și ochiul ei critic fu prins de o serie de fotografii făcute cu camera ascunsă care apăreau pe pagina la care se deschisese revista atunci când căzuse. Simți cum o înțepătură i se urcă pe ceafă – o reacție instinctivă care îi spunea mai limpede ca orice grup de sondaj când dădea peste ceva important. Fata Sassy! Profil, din față, semiprofil – fiecare fotografie era mai bună decât cea de dinainte. Pe podeaua biroului secretarei ei își găsise trandafirul Frumusețe Americană.

Și apoi cercetă titlul. Fata nu era un model profesionist, dar lucrul ăsta nu era neapărat unul rău.

Dădu la copertă și se încruntă.

– Revista asta are șase luni.

– Făceam curățenie în sertarul de jos și...

– Nu contează. Dădu din nou la fotografii și lovi pagina cu degetul arătător. Dă câteva telefoane cât timp sunt în ședință și vezi dacă poți să dai de ea. Nu lua legătura cu ea; află doar unde se află.

Dar, când Naomi se întoarse de la ședința ei cu Harry Rodenbaugh, descoperi că secretara ei nu reușise să găsească nimic.

– Pare să fi dispărut de pe fața pământului, doamnă Tanaka. Nimeni nu știe unde se află.

– O vom găsi noi, zise Naomi.

Rotițele din mintea ei se învârteau deja în timp ce își răsfoi mental lista de contacte. Aruncă o privire la Rolexul ei și calculă diferența de fus orar. Apoi luă revista

și se îndreptă către biroul ei. În timp ce formă numărul, își coborî privirea asupra seriei de fotografii.

– Te voi găsi, spuse ea frumoasei femei care o privea din revistă. Te voi găsi și, după aceea, viața ta nu va mai fi niciodată la fel.

Pisica cu strabism o urmări pe Francesca înapoi la motel. Avea blană cenușie tocită, cu pete golașe în jurul umerilor osoși de la o luptă de cine știe când. Fața îi fusese strivită într-o parte și avea un ochi diform, irisul fiind răsucit înspre înapoi în capul pisicii, în așa fel încât se vedea doar albul lăptos. Ca să adauge la înfățișarea lui dezgustătoare, își pierduse vârful unei urechi. Ea își dori ca animalul să fi ales pe altcineva pe care să îl urmeze de-a lungul șoselei și își grăbi pașii când intră în parcare. Urâciunea necruțătoare a pisicii o deranja. Avea sentimentul acesta lipsit de logică că nu dorea să se afle în preajma nici unui lucru atât de urât, că o parte a acelei urâțenii ar putea să se lipească de ea, că oamenii sunt judecați după compania în care se află.

– Pleacă de-aici! porunci.

Animalul îi aruncă o privire vag răuvoitoare, dar nu își schimbă drumul. Ea oftă. La cum îi mersese norocul în ultimul timp, la ce se aștepta?

Dormise de-a lungul după-amiezii și al primei sale nopți în Lake Charles, fiind doar vag conștientă de faptul că Dallie intrase în cameră și făcuse zgomot, apoi făcuse din nou zgomot când plecase a doua zi dimineață. Când ea se trezise pe de-a-ntregul, el era plecat de câteva ore. Aproape leșinată de foame, făcuse iute un duș, apoi se folosise de obiectele de toaletă ale lui Dallie. După aceea, luase cei cinci dolari pe care el i-i lăsase pentru mâncare și, uitându-se îndelung la bancnotă, luă una dintre cele mai dificile decizii din viața ei.

În mâna sa purta acum o sacoșă mică de hârtie care conținea două perechi de chiloți ieftini din nailon, un tub de rimel ieftin, cea mai mică sticlă de diluant pentru ojă pe care o putuse găsi și un pachet de pile. Cu cei

câțiva cenți care îi rămăseseră, cumpărase singura mâncare pe care și-o putuse permite: un baton de Milky Way. Gros și greu, îi putea simți greutatea satisfăcătoare la fundul pungii de hârtie. Dorise mâncare adevărată: clapon, orez sălbatic, o grămadă de salată cu sos de brânză cu mucegai, o felie de tort cu trufe - dar avusese nevoie de chiloți, rimel și salvarea unghiilor ei dizgrațioase. În timp ce se întorcea pe jos de-a lungul șoselei, se gândi la toți banii pe care îi risipise de-a lungul anilor. Pantofi de sute de dolari, rochii de mii de dolari, bani care zburaseră din mâinile ei precum cărțile de joc din vârfurile degetelor unui magician. Pentru prețul unei simple eșarfe de mătase ar fi putut mânca precum o regină.

Din moment ce Francesca nu avea echivalentul prețului unei eșarfe, se hotărâse să profite din plin de momentul ei culinar, oricât de umil ar fi fost. Un copac umbros creștea lângă motel, alături de un șezlong ruginit. Avea să se așeze în șezlong, să se bucure de căldura după-amiezii și să consume batonul de ciocolată bucățică cu bucățică, savurând fiecare înghițitură pentru a-l face să țină mai mult. Dar mai întâi trebuia să scape de pisică.

- Zât! șuieră ea, bătând cu piciorul în asfalt.

Pisica își înălță capul strâmb către ea și rămase pe loc.

- Pleacă, bestie afurisită, și găsește pe altcineva pe care să-l deranjezi.

Când animalul refuză să se miște, ea oftă cu dezgust și porni călcând apăsat către șezlong. Pisica o urmă. Ea o ignoră, refuzând să lase acest animal urât să îi strice plăcerea dată de prima mâncare pe care o avea de sâmbătă seara.

Aruncându-și sandalele din picioare când se așeză, își răcori tălpile în iarbă în timp ce cotrobăi după batonul ei de ciocolată. Se simțea la fel de prețios ca un lingou de aur în mâna ei. Despachetându-l cu grijă, își umezi degetul ca să adune cele câteva fărâmițe rătăcite de ciocolată care căzuseră din ambalaj pe blugii ei. Ambrozie... Strecură colțul batonului în gură, își înfipse dinții prin

învelișul de ciocolată în nuga și mușcă. În timp ce mesteca, știa că nu gustase niciodată în viața ei ceva atât de minunat. Fu nevoită să se oblige să muște din nou cu încetul în loc să o vâre pe toată odată în gură.

Pisica scoase un sunet adânc și grav, care, bănui Francesca, era vreo formă perversă de mieunat.

Se uită încruntată la ea cum stătea lângă trunchiul copacului, privind-o cu singurul ei ochi bun.

– Nici să nu te gândești, bestie. Am nevoie de asta mai mult decât tine. Mai mușcă o dată. Nu sunt o iubitoare de animale, așa că nu este nevoie să te holbezi așa la mine. Nu am nici un pic de afecțiune față de nimic care are labe și nu știe să tragă apa.

Animalul nu se mișcă. Ea îi observă coastele proeminente și lipsa de strălucire a blănii. Era imaginația ei sau chiar simți o anumită renunțare tristă pe fața aceea urâtă? Mai luă o mușcătură mică. Ciocolata nu mai avea nici pe departe gustul acela bun. Dacă nu ar fi știut cât de îngrozitoare erau junghiurile de foame!

– Fir-ar să fie, la dracu'!

Desprinse o parte din capătul batonului, o rupse în bucățele și le puse pe ambalaj. În timp ce îl așeză pe pământ, privi încruntată animalul.

– Sper că ești satisfăcută, pisică mizerabilă.

Pisica merse până lângă șezlong, își coborî capul maltratat către ciocolată și mâncă fiecare bucată ca și cum i-ar fi făcut ei o favoare.

Dallie se întoarse de pe teren după ora șapte în seara aceea. Până atunci, ea își reparase unghiile, numărase cărămizile din pereții camerei și citise *Geneza*. Când el intră pe ușă, ea era atât de disperată după companie umană, încât sări în picioare de pe scaun, reținându-se doar în ultima clipă să nu fugă către el.

– Este aici, afară, cea mai urâtă pisică pe care am văzut-o vreodată în viața mea, zise el, aruncându-și cheile pe noptieră. La naiba, urăsc pisicile. Singurul animal din lume pe care nu îl suport este pisica. Din moment ce, în clipa aceea anume, Francesca nu îndrăgea nici

ea prea tare specia, nu îl contrazise. Poftim, zise el, aruncându-i o pungă. Ți-am cumpărat ceva de mâncare.

Ea scoase un mic strigăt când apucă punga și o deschise.

- Un hamburger! O, Dumnezeule... cartofi prăjiți, minunați cartofi! Te ador.

Scoase cartofii prăjiți și îi vârî imediat în gură.

- Vai, Francie, nu este nevoie să te porți ca și cum ai muri de foame. Ți-am lăsat bani pentru mâncare.

El își scoase un schimb de haine din valiză și dispăru în baie, ca să facă duș. Până când el reveni, îmbrăcat în ținuta lui obișnuită formată din blugi și tricou, ea își potolise foamea, dar nu și dorința de companie. Însă văzu cu neliniște că el se pregătea să iasă din nou.

- Pleci deja?

El se așeză pe marginea patului și își trase cizmele în picioare.

- Eu și Skeet avem o întâlnire cu un bărbat numit Pearl.

- La ora asta din noapte?

El râse.

- Domnul Pearl are un program foarte flexibil.

Ea avu sentimentul că ratase ceva, dar nu își putea imagina ce anume. Dând la o parte resturile de mâncare, sări în picioare.

- Aș putea să merg cu voi, Dallie? Pot să stau în mașină cât timp aveți întâlnirea.

- Nu prea cred, Francie. Întâlnirile de genul acesta pot ține uneori până la ore foarte târzii.

- Nu mă deranjează. Serios.

Se ura pentru faptul că insista, dar nu credea că avea să suporte să mai stea mult timp închisă în cameră, fără nimeni cu care să discute.

- Îmi pare rău, Domnișoară Șic, zise el și își vârî portofelul în buzunarul de la spate.

- Nu îmi spune așa! Urăsc asta!

El ridică dintr-o sprânceană în direcția ei, iar ea schimbă iute subiectul.

– Spune-mi despre turneul de golf. Cum te-ai descurcat?

– Astăzi a fost doar o rundă de antrenament. Concursul pentru profesioniști este miercuri, dar turneul propriu-zis nu începe până joi. Ai reușit să dai de urma lui Nicky?

Ea clătină din cap, nefiind neapărat dornică să continue subiectul acela.

– Ce sumă ai putea câștiga dacă învingi în acest turneu?

El își luă șapca și și-o așeză pe cap, de unde steagul american de pe cozoroc o privi cu stăruință.

– Doar vreo zece mii. Nu este cine știe ce turneu, dar proprietarul clubului este un prieten de-al meu, așa că joc în fiecare an.

O sumă pe care ar fi considerat-o meschină cu un an în urmă păru dintr-odată o avere.

– Dar este minunat. Zece mii de dolari! Pur și simplu, trebuie să câștigi, Dallie!

O privi cu o față curios de inexpresivă.

– Și de ce, mă rog?

– Păi, ca să poți lua banii, desigur.

El ridică din umeri.

– Atât timp cât mașina merge cum trebuie, nu îmi pasă prea mult de bani, Francie.

– Este ridicol. Tuturor le pasă de bani.

– Mie, nu.

Dispăru pe ușă și apoi, aproape imediat, reapăru.

– De ce este un ambalaj de hamburger aici, afară, Francie? Nu ai hrănit pisica aceea urâtă, nu-i așa?

– Nu fi ridicol. Detest pisicile.

– O, acesta este primul lucru înțelept pe care l-ai spus de când te-am cunoscut.

Încuviință ușor din cap și închise ușa. Ea lovi scaunul de la pupitru cu vârful sandalei și începu din nou să numere cărămizile.

– Pearl este o *bere!* strigă ea cinci nopți mai târziu, când Dallie se întoarse aproape de asfințit de la runda semifinală a turneului.

Flutură reclama lucioasă din revistă înaintea ochilor lui.

– În toate nopțile astea în care m-ai lăsat singură în camera asta uitată de Dumnezeu cu nimic altceva în afară de televizor să îmi țină companie, ai ieșit să bei bere în nu se știe ce bar jegos.

Skeet așeză crosele lui Dallie în colț.

– Trebuie să te trezești foarte devreme dimineața ca să o păcălești pe domnișoara Fran-chess-ka. Nu ar fi trebuit să îți lași revistele împrăștiate peste tot, Dallie.

Dallie ridică din umeri și își frecă un mușchi care îl durea în brațul stâng.

– Cine s-a gândit că știe să citească?

Skeet chicoti și părăsi încăperea. Ea se simți jignită de comentariul lui Dallie. Amintiri neplăcute ale unor remarci aspre pe care le făcuse ea se întoarseră să o sâcâie, remarci care păruseră istețe la vremea respectivă, dar care acum păreau doar nemiloase.

– Crezi că sunt teribil de amuzantă, nu-i așa? zise ea încetișor. Îți face plăcere să spui glume pe care nu le înțeleg și să faci trimiteri care trec pe lângă mine. Nici măcar nu ai decența să râzi de mine pe la spatele meu; râzi de mine direct în nasul meu.

Dallie își desfăcu nasturii cămășii.

– Doamne, Francie, nu face atâta caz din asta.

Ea se lăsă să cadă pe marginea patului. El nu se uitase la ea – nici măcar o dată de când intrase în cameră nu se uitase la ea, nici măcar când vorbea cu ea. Devenise invizibilă pentru el – asexuată și invizibilă. Temerile ei că el avea să se aștepte să se culce cu el în schimbul faptului că împărțeau camera păreau acum ridicole. Nu era deloc atras de ea. Nici măcar nu o plăcea. În timp ce el își scoase cămașa, ea își aținti privirea asupra pieptului lui, acoperit de păr și cu mușchii bine conturați. Norul de depresie care o urmărea de zile întregi coborî și mai mult.

El își scoase cămașa și o aruncă pe pat.

- Ascultă, Francie, nu ți-ar plăcea genul de locuri pe care eu și Skeet le frecventăm. Nu există fețe de masă și toată mâncarea este prăjită în ulei.

Ea se gândi la Blue Choctaw și știu că probabil el avea dreptate. Apoi se uită către ecranul aprins al televizorului, unde ceva numit *Visez la Jeannie* apărea pentru a doua oară în ziua aceea.

- Nu îmi pasă, Dallie. Îmi place la nebunie mâncarea prăjită, și fețele de masă nu mai sunt la modă oricum. Chiar anul trecut, mama a dat o petrecere pentru Nureev și a folosit șervete de masă.

- Aș pune pariu că nu aveau imprimată pe ele o hartă a statului Louisiana.

- Nu cred că Porthault face hărți.

El oftă și își scărpină pieptul. De ce nu voia să se uite la ea? Ea se ridică.

- Era o glumă, Dallie. Și eu pot face glume.

- Nu te supăra, Francie, dar glumele tale nu sunt prea amuzante.

- Pentru mine sunt. Pentru prietenii mei sunt.

- Da? Ei bine, asta este altceva. Avem gusturi diferite în materie de prieteni, și știu că nu ți-ar plăcea tovarășii mei de băutură. Câțiva dintre ei sunt jucători de golf, unii sunt localnici și cei mai mulți dintre ei vorbesc incorect. Nu sunt genul tău de oameni.

- Ca să fiu complet sinceră, zise ea, aruncând o privire către ecranul televizorului, oricine care nu se face turtă este genul meu de persoană.

Dallie zâmbi auzind asta și dispăru în baie ca să își facă duș. Zece minute mai târziu, ușa se deschise larg, și el dădu buzna în dormitor cu un prosop înnodat în jurul șoldurilor și cu fața roșie pe sub tot bronzul lui.

- De ce este udă periuța mea de dinți? urlă, agitând obiectul cu pricina în fața ei.

Dorința ei se îndeplinise. El se uita la ea acum, sfredelind-o cu privirea – și nu-i plăcu nici măcar un pic. Făcu un pas în spate și își prinse buza inferioară între

dinți, cu o expresie care, spera ea, părea fermecător de vinovată.

- Mă tem că am fost nevoită să o împrumut.

- Să o împrumuți! Este cel mai dezgustător lucru pe care l-am auzit vreodată.

- Da, păi, vezi tu, se pare că mi-am pierdut-o pe a mea și...

- Ai împrumutat-o!

Ea se dădu și mai în spate când văzu că el se înfuria din ce în ce mai tare.

- Nu vorbim despre o cană de zahăr aici, surioară! Vorbim despre o afurisită de periuță de dinți, cea mai personală posesiune pe care o poate avea cineva!

- Am igienizat-o, explică ea.

- Ai igienizat-o, repetă el amenințător. Din asta înțeleg că nu a fost o întâmplare unică. Înseamnă ca avem o istorie întreagă de folosință îndelungată.

- De fapt, nu îndelungată. Adică nu ne cunoaștem decât de câteva zile.

El aruncă periuța de dinți către ea, lovind-o în braț.

- Ia-o! Ia lucrul acesta afurisit! Am ignorat faptul că ai purtat hainele mele, că mi-ai stricat aparatul de ras, că nu ai pus la loc capacul deodorantului meu! Am ignorat dezordinea pe care o faci în locul acesta, dar, la naiba, nu o să ignor asta.

Ea își dădu seama atunci că el era cu adevărat furios pe ea și că, fără voie, trecuse dincolo de o linie invizibilă. Pentru un motiv pe care ea nu îl putea înțelege, treaba aceasta cu periuța de dinți era destul de importantă, încât el se hotărâse să facă mare caz. Simți un val de panică nediluată năpustindu-se asupra ei. Îl împinsese prea departe, iar el era pe cale să o alunge. În următoarele câteva secunde, el avea să ridice mâna, să arate cu degetul spre ușă și să îi spună să iasă din viața lui o dată pentru totdeauna.

Se grăbi să traverseze încăperea.

- Dallie, îmi pare rău. Chiar îmi pare rău.

El îi aruncă o privire împietrită. Ea își ridică mâinile și le puse ușor pe pieptul lui, cu degetele răsfirate și unghiile scurte, fără ojă, ușor îngălbenite de anii în care fuseseră ascunse de ojă. Ridicându-și capul, privi direct în ochii lui.

– Nu fi supărat pe mine!

Își mută greutatea mai aproape, astfel încât picioarele i se lipiră de ale lui, și apoi își lăsă capul pe pieptul lui și își odihni obrazul pe pielea lui goală. Nici un bărbat nu îi putea rezista. Nu cu adevărat. Nu atunci când ea își punea asta în minte. Doar că nu își pusese asta în minte, atâta tot. Nu o crescuse Chloe încă de la naștere în așa fel încât să farmece bărbații?

– Ce faci? întrebă el.

Ea nu răspunse; doar se lăsă pe el, moale și supusă ca un pisoi somnoros. El mirosea a curat, a săpun, iar ea inhală parfumul. Nu avea să o alunge. Ea nu avea să îl lase. Dacă el o alunga, ei nu îi mai rămânea nimic și nimeni. Avea să dispară. În clipa de față, Dallie Beaudine era tot ce îi mai rămăsese pe lume, iar ea ar fi făcut orice ca să îl păstreze. Mâinile i se ridicară pe pieptul lui. Se ridică pe vârfuri și îi încercui gâtul cu brațele, apoi își alunecă buzele de-a lungul liniei bărbiei lui și își apăsă sânii pe pieptul lui. Putu să simtă cum el se excita sub prosop și avu sentimentul reînnoit al propriei puteri.

– Mai exact, ce anume ai în minte cu toate astea? întrebă el încetișor. O mică partidă de lupte pe echipe sub cearceafuri?

– Este inevitabil, nu? Se strădui să pară dezinvoltă. Nu că nu ai fost un domn absolut în legătură cu asta, dar împărțim aceeași cameră.

– Trebuie să îți spun, Francie, că nu cred că este o idee bună.

– De ce nu?

Își lăsă genele să dea cel mai bun spectacol posibil purtând doar rimel de la un magazin ieftin și își mută șoldurile mai aproape de trupul lui, ca o cochetă perfectă, o femeie creată numai pentru plăcerea bărbaților.

– Este foarte evident, nu-i așa?

Mâna lui alunecă în sus ca să îi încercuiască talia și degetele lui îi frământară pielea.

– Nu ne plăcem unul pe celălalt. Vrei să faci sex cu un bărbat care nu te place, Francie? Care nu te va respecta de dimineață? Pentru că așa se va termina dacă nu încetezi să te lipești de mine astfel.

– Nu te mai cred. Vechea ei încredere revenise, cu un avânt agreabil. Cred că mă placi mai mult decât vrei să admiți. Cred că de aia te-ai descurcat atât de bine să mă eviți în ultima săptămână, de aia refuzi să mă privești.

– Asta nu are nici o legătură cu plăcutul, zise Dallie, cu cealaltă mână mângâindu-i șoldul, vocea devenindu-i joasă și răgușită. Are de-a face cu apropierea fizică.

Capul lui coborî, iar ea îl putu simți pregătindu-se să o sărute. Scăpă din brațele lui și zâmbi seducător.

– Dă-mi doar câteva minute!

Îndepărtându-se de el, se îndreptă către baie.

De îndată ce fu înăuntru, se sprijini de ușă cu spatele și inspiră adânc și tremurător, încercând să își suprime emoția față de ceea ce se angaja să facă. Asta era. Aceasta era șansa ei de a-l lega pe Dallie de ea, ocazia de a se asigura că el nu avea să o alunge, că el avea să continue să o hrănească și să aibă grijă de ea. Dar era mai mult de atât. Să îl aibă pe Dallie făcând dragoste cu ea avea să o lase să se simtă din nou ea însăși, chiar dacă nu mai era prea sigură cine anume era.

Își dori să fi avut cu ea una dintre cămășile ei de noapte de la Natori. Și șampanie, și un dormitor frumos, cu un balcon cu vedere la mare. Își surprinse imaginea în oglindă și se apropie. Arăta groaznic. Părul îi era prea sălbatic, iar fața, prea palidă. Avea nevoie de haine, avea nevoie de machiaj. Întinse pastă de dinți pe un deget și îl trecu prin gură ca să își împrospăteze respirația. Cum putea să îl lase pe Dallie să o vadă în acei chiloți oribili de la magazinul acela ieftin? Cu degetele tremurânde, trase de cureaua blugilor și și-i coborî pe picioare. Scoase un geamăt ușor când văzu semnele roșii

de pe pielea din apropierea buricului, unde elasticul o strânsese prea tare. Nu voia ca Dallie să o vadă cu încrețituri. Frecând semnele cu degetele, încercă să le facă să dispară, dar asta nu făcu decât ca pielea să i se înroșească și mai tare. Avea să stingă luminile, decise.

Iute, își scoase tricoul și sutienul și se înfășură într-un prosop. Respirația îi deveni scurtă și rapidă. Când își scoase chiloții ieftini, văzu un petic mic de puf în zona inghinală, pe care îl ratase când se răsese pe picioare. Ridicându-și piciorul pe capacul toaletei, trecu lama aparatului de ras al lui Dallie peste locul cu pricina. Gata, era mai bine. Încercă să se gândească ce altceva ar fi putut face. Își dădu iar cu ruj și apoi își tampona buzele cu un petic de hârtie de toaletă, ca să nu se întindă când aveau să se sărute. Își crescu încrederea în sine reamintindu-și cât de superb săruta.

Ceva înlăuntrul ei se dezumflă ca un balon vechi, lăsând-o fără vlagă și amorfă. Dacă el nu o plăcea? Dacă nu era deloc bună, exact așa cum nu fusese bună de nimic cu Evan Varian sau cu sculptorul acela din Marrakech? Dacă... Ochii ei verzi priviră la ea din oglindă când un gând înspăimântător îi trecu prin minte. Dacă mirosea neplăcut? Luă sticluța de Femme din spatele toaletei, își depărtă picioarele și pulveriză.

– Ce dracului crezi că faci?

Răsucindu-se, îl văzu pe Dallie stând în ușă, cu o mână pe șoldul acoperit de prosop. De ce câtă vreme stătea acolo? Ce văzuse? Se îndreptă vinovată.

– Nimic. Nu... nu făceam nimic.

El se uită la sticla de Femme care atârna în mâna ei ca o greutate.

– Nu ai nimic autentic în tine?

– Nu... nu știu la ce te referi.

El făcu un pas în interiorul băii.

– Testezi noi utilizări pentru parfum, Francie? Asta faci? Odihnindu-și palma unei mâini pe perete, se aplecă. Ai blugi de firmă, pantofi de firmă, valiză de firmă. Acum, Domnișoara Șic are și păsărică de firmă.

- Dallie!

- Ești consumatorul suprem, iubito - visul agentului de publicitate. Ai de gând să pui mici inițiale aurite pe ea?

- Nu este amuzant.

Trânti sticla înapoi în spatele toaletei și strânse cu putere prosopul în mână. Pielea îi era fierbinte de rușine.

El clătină din cap cu o lehamite pe care ea o găsi insultătoare.

- Haide, Francie, pune hainele pe tine. Am spus că nu o voi face, dar nu pot să mă abțin. Te iau cu mine în seara asta.

- Cum se explică faptul că te-ai răzgândit cu atâta mărinimie? se răsti ea.

El se întoarse și ieși din baie, astfel că vorbele ei plutiră peste umărul lui.

- Adevărul este, draga mea, că îmi este teamă că, dacă nu te las să vezi destul de curând un crâmpei din lumea reală, îți vei face cu adevărat rău.

capitolul 12

Locul numit Cajun Bar and Grill era, cu siguranță, o îmbunătățire față de Blue Choctaw, deși în continuare nu era genul de loc pe care Francesca l-ar fi ales ca locația unui bal în care să își facă ieșirea în lume. Situat la vreo 16 kilometri la sud de Lake Charles, se afla la marginea unei autostrăzi cu două benzi din mijlocul pustietății. Avea o ușă cu plasă care se trântea de fiecare dată când cineva intra și un ventilator de tavan cu una dintre palete îndoită. În spatele mesei la care ședeau, fusese bătut în cuie un pește spadă albastru fosforescent, împreună cu diverse calendare și cu o reclamă pentru pâinea Evangeline Maid. Suporturile pentru farfurii erau exact așa cum le descrisese Dallie, deși acesta uitase să menționeze marginile dantelate și inscripția

imprimată cu roşu sub harta statului Louisiana: „Tărâmul lui Dumnezeu".

O chelneriță frumoasă cu ochii căprui, îmbrăcată în blugi și un maiou, veni la masă. O cercetă pe Francesca cu o combinație de curiozitate și invidie prost ascunsă, apoi se întoarse către Dallie.

– Hei, Dallie! Am auzit că eşti la doar o lovitură distanță de a conduce. Felicitări!

– Mulțumesc, scumpo. Terenul a fost foarte bun cu mine săptămâna asta.

– Unde este Skeet? întrebă ea.

Francesca privi cu inocență la zaharnița din crom și sticlă care se afla în mijlocul mesei.

– Ceva nu i-a priit la stomac, aşa că a hotărât să rămână la motel.

Dallie îi aruncă Francescăi o privire cruntă și apoi o întrebă dacă voia ceva de mâncare.

O litanie de mâncăruri minunate îi trecu prin cap – supă limpede de homar, pateu de rață cu fistic, stridii glazurate –, dar era mult mai isteață decât fusese cu cinci zile în urmă.

– Ce recomanzi? îl întrebă pe Dallie.

– Hotdogul cu chili este bun, dar langusta e și mai bună.

Ce Dumnezeu era langusta?

– Ar merge langustă, îi spuse, rugându-se să nu fie prăjită în ulei. Și ai putea recomanda ceva verde care să meargă alături? Încep să îmi fac griji din cauza scorbutului.

– Îți place plăcinta cu limetă?

Ea se uită la el.

– Este o glumă, nu-i așa?

El îi zâmbi larg și apoi se întoarse către chelneriță.

– Adu-i lui Francie aici de față o salată mare, te rog, Mary Ann, și friptură de vită cu roșii. Cât despre mine, eu voi lua somn la tigaie și niște murături din acelea cu mărar cum am mâncat ieri.

De îndată ce chelnerița se îndepărtă, doi bărbați bine îngrijiți în pantaloni și tricouri polo veniră la masă

de la bar. Deveni iute evident din conversația lor că aceștia erau jucători profesioniști de golf care participau la turneu cu Dallie și că veniseră să o cunoască pe Francesca. Se așezară de o parte și de cealaltă a Francescăi și în scurtă vreme îi făceau complimente generoase și o învățau cum să scoată carnea dulce din langustele care sosiră curând pe un platou alb încărcat. Ea râse la toate poveștile lor, îi flată în mod scandalos și, în general, îi făcu să îi mănânce din palmă înainte ca vreunul din ei să își termine prima bere. Se simțea minunat.

Dallie, în timpul acesta, era ocupat cu două admiratoare de la masa alăturată, care spuseseră amândouă că lucrau ca secretare la una dintre uzinele petrochimice din Lake Charles. Francesca privi pe ascuns cum el vorbea cu ele, cu scaunul aplecat pe spate pe două picioare, șapca bleumarin ridicată, cu sticla de bere sprijinită pe piept și zâmbetul acela larg leneș întins pe chip când una din ele îi spuse o glumă deocheată. Nu durase mult timp până să se lanseze într-o serie dezgustătoare de jocuri de cuvinte legate de „crosa“ lui.

Deși ea și Dallie erau implicați în conversații separate, Francesca începu să simtă că exista o oarecare legătură între ei, că el era la fel de conștient de prezența ei cum era ea de a lui. Sau poate că era doar o iluzie. Confruntarea pe care o avusese cu el la motel o zdruncinase. Când se cuibărise în brațele lui, îi făcuse să treacă peste o barieră invizibilă și acum era prea târziu să dea înapoi, chiar dacă era absolut convinsă că dorea asta.

Trei cultivatori de orez vânjoși pe care Dallie îi prezentase ca fiind Louis, Pat și Stoney își traseră scaunele și li se alăturară. Stoney nu se putea despărți de Francesca și continua să îi umple paharul dintr-o sticlă de Chablis de proastă calitate pe care unul dintre jucătorii de golf o cumpărase pentru ea. Ea flirtă cu nerușinare cu el, privindu-l în ochi cu o intensitate care adusese în genunchi bărbați mult mai sofisticați. El se fâțâi pe scaun, trăgând în mod inconștient de gulerul cămășii sale cadrilate din

bumbac în timp ce încerca să se poarte ca și cum femei frumoase flirtau cu el în fiecare zi.

Până la urmă, conversațiile pe grupulețe dispărură și membrii grupului se uniră și începură să povestească lucruri amuzante. Francesca râse la toate glumele și mai bău un pahar de Chablis. O amețeală caldă provocată de alcool și o stare generală de bine o învăluiră. Se simțea de parcă jucătorii de golf, secretarele de la uzina petrochimică și cultivatorii de orez erau cei mai buni prieteni pe care îi avusese vreodată. Admirația bărbaților o încălzea, invidia femeilor îi reînnoia încrederea în sine tot mai scăzută și prezența lui Dallie alături de ea îi dădea energie. El îi făcea să râdă cu o istorisire despre o întâlnire neașteptată pe care o avusese cu un aligator pe un teren de golf din Florida, și ea dori dintr-odată să le ofere tuturor ceva în schimb, o mică parte din ea însăși.

– Am o povestire cu animale, le zise ea, strălucind, noilor săi prieteni.

O priviră cu toții nerăbdători.

– Vai de mine, murmură Dallie lângă ea.

Ea nu îl băgă în seamă. Îndoi un braț pe marginea mesei și le dărui zâmbetul ei orbitor de așteptați-să-auziți-asta.

– Un prieten al mamei mele a deschis o cabană nouă minunată lângă Nairobi, începu ea. Când văzu o vagă nedumerire pe câteva chipuri, adăugă: Nairobi... în Kenya. Africa. Câțiva dintre noi am zburat până acolo ca să petrecem o săptămână sau cam așa ceva. Era un loc super. O verandă drăguță și lungă avea vedere la piscina aceasta minunată, și serveau cel mai bun punci cu rom pe care vi-l puteți imagina. Schiță o piscină și o tavă cu punci cu rom cu un gest grațios. În cea de-a doua zi acolo, câțiva dintre noi ne-am îngrămădit într-unul dintre mașinile Land Rovers cu aparatele noastre foto și am condus până în afara orașului, ca să facem fotografii. Plecaserăm cam de o oră, când șoferul a făcut o curbă – fără să meargă chiar așa de repede, de fapt –, și deodată un porc mistreț caraghios a sărit în fața noastră. Făcu

o pauză pentru efect. Ei bine, s-a auzit bufnitura aia îngrozitoare când mașina a lovit biata creatură, care s-a prăbușit în drum. Am sărit cu toții afară din mașină, bineînțeles, și unul dintre bărbați, un violoncelist francez cu adevărat odios pe nume Raoul – își dădu ochii peste cap pentru ca ei să înțeleagă exact ce fel de persoană fusese Raoul – și-a adus aparatul și a făcut fotografii acelui biet mistreț urât care zăcea în drum. Apoi nu știu ce a apucat-o, dar mama i-a spus lui Raoul: „Nu ar fi caraghios dacă am face o fotografie cu mistrețul purtând jacheta ta Gucci?“ Francesca râse amintindu-și. Bineînțeles, toată lumea a crezut că era amuzant și, din moment ce nu era deloc sânge pe mistreț ca să distrugă jacheta, Raoul a fost de acord. Oricum, el și alți doi dintre ceilalți bărbați au pus jacheta pe animal. A fost teribil de insensibil, desigur, dar toată lumea a râs la vederea acelui biet mistreț mort purtând această magnifică jachetă. Deveni vag conștientă de faptul că zona din jurul lor se cufundase complet în tăcere și că ușoara nedumerire din expresiile oamenilor din jurul mesei nu se schimbase. Lipsa lor de răspuns o făcu și mai hotărâtă să îi oblige să îi iubească povestea, să o iubească pe ea. Vocea îi deveni mai animată, mâinile mai descriptive. Așa că iată-ne, stând în mijlocul drumului privind în jos la această biată creatură. Numai că... Se întrerupse pentru o clipă, își prinse buza de jos între dinți ca să crească suspansul, și apoi continuă: Tocmai când Raoul a ridicat aparatul ca să facă poza, mistrețul a sărit în picioare, s-a scuturat și a luat-o la fugă printre copaci.

Râse triumfător la concluzia amuzantă, își aplecă ușor capul și așteptă ca ei să i se alăture. Aceștia zâmbiră politicos. Propriul râset se stinse când își dădu seama că ei nu prinseseră poanta.

– Nu înțelegeți? zise ea cu o ușoară disperare. Undeva în Kenya se află astăzi acest biet mistreț care aleargă printr-o rezervație de animale și poartă Gucci!

Vocea lui Dallie pluti în cele din urmă peste liniștea mormântală care se așternuse iremediabil.

– Mda, cu siguranță, este o poveste pe cinste, Francie. Ce ai zice dacă noi doi am dansa?

Înainte ca ea să apuce să protesteze, el o prinsese de-oc blând de braț și o trăgea către un mic pătrat din inoleum din fața tonomatului. Când începu să se miște n ritmul muzicii, zise încetișor:

– O regulă generală atunci când trăiești alături de oameni adevărați, Francie, este să nu închei nici o propoziție cu „Gucci".

Pieptul ei păru să se îngreuneze deodată. Voise să îi facă să o placă și, în schimb, se făcuse de râs. Spusese o poveste pe care ei nu o găsiseră amuzantă, o poveste pe care, dintr-odată, o văzu prin ochii lor și își dădu imediat seama că nu ar fi trebuit niciodată să o spună.

Calmul ei fusese ținut laolaltă doar de cel mai scurt fir, și acum acesta se rupsese.

– Scuză-mă, zise, vocea sunându-i subțire chiar și în propriile urechi.

Înainte ca Dallie să apuce să o oprească, ea își croi drum prin labirintul de mese și ieși pe ușa cu plasă. Aerul proaspăt îi invadă nările, mireasma umedă a nopții amestecându-se cu mirosul de motorină, creozot și mâncare prăjită venind de la bucătăria aflată în spate. Se împletici, amețită încă de la vin, și își regăsi echilibrul sprijinindu-se de partea laterală a unei camionete cu cauciucuri acoperite de noroi și care avea un rastel în spate. Sunetul cântecului *Behind Closed Doors* pluti până afară de la tonomat.

Ce se întâmpla cu ea? Își amintea cât de mult râsese Nicky când ea îi spusese povestea cu mistrețul, cum Cissy Kavendish își ștersese lacrimile din ochi cu batista lui Nigel MacAllister. Un val de dor de casă o inundă. Încercase astăzi din nou să dea de Nicky la telefon, dar nimeni nu răspunsese, nici chiar servitorul. Încercă să și-l imagineze pe Nicky șezând în Cajun Bar and Grill și eșuă lamentabil. Apoi încercă să se imagineze pe ea însăși șezând în capul mesei Hepplewhite din sufrageria lui Nicky, purtând smaraldele familiei

Gwynwyck, şi reuşi de minune. Dar, când îşi imagină celălalt capăt al mesei – locul în care ar fi trebuit să şadă Nicky –, îl văzu în schimb pe Dallie. Dallie, cu blugii lui decoloraţi, tricourile prea strâmte şi chipul unei vedete de cinema, dominând masa de secol XVIII a lui Nicky Gwybwyck.

Uşa cu plasă se trânti, şi Dallie ieşi. Merse până lângă ea şi îi întinse geanta.

– Hei, Francie, zise el liniştit.

– Hei, Dallie.

Luă geanta şi îşi ridică privirea către cerul nopţii presărat cu stele plutitoare.

– Te-ai descurcat de minune acolo, înăuntru.

Ea râse încetişor şi amar. El îşi introduse o scobitoare în colţul gurii.

– Nu, vorbesc serios. Odată ce ţi-ai dat seama că te-ai făcut de râs, te-ai purtat cu un pic de demnitate, măcar o dată. Nu ai făcut nici o scenă pe ringul de dans, ci ai ieşit pur şi simplu în tăcere. Toată lumea a fost cu adevărat impresionată. Îşi doresc să te întorci înăuntru.

Ea îl luă peste picior dinadins.

– Nu prea cred.

El izbucni în râs chiar în clipa în care uşa cu plasă se trânti şi doi bărbaţi îşi făcură apariţia.

– Hei, Dallie, strigară aceştia.

– Hei, K.C., Charlie!

Bărbaţii urcară într-un jeep Cherokee rablagit, iar Dallie se întoarse din nou către ea.

– Cred, Francie, că nu te displac la fel de tare ca înainte. Adică eşti în continuare o pacoste în cea mai mare parte a timpului şi nu, la drept vorbind, genul meu de femeie, dar ai momentele tale. Chiar te-ai străduit cu povestea aia cu mistreţul. Mi-a plăcut cum ai dat tot ce aveai, chiar şi după ce devenise destul de evident faptul că îţi săpai un mormânt cu adevărat adânc de una singură.

Un zgomot de vase trântite se auzi dinăuntru în timp ce tonomatul se lansă în refrenul de sfârşit al cântecului

Behind Closed Doors. Ea își îngropă tocul sandalelor în pietrișul adânc.

- Vreau să merg acasă, zise ea pe neașteptate. Îmi displace profund aici. Vreau să merg înapoi în Anglia, unde înțeleg lucrurile. Îmi vreau hainele, și casa, și Aston Martinul. Vreau să am din nou bani și prieteni care mă plac.

O voia și pe mama ei, dar nu spuse asta.

- Îți plângi de milă foarte tare, nu-i așa?

- Tu nu ai face-o, dacă ai fi în locul meu?

- Greu de spus. Bănuiesc că nu pot să îmi imaginez că aș fi cu adevărat fericit trăind genul ăla de viață hedonistă.

Ea nu știa cu exactitate ce însemna „hedonist“, dar intuia, și o irită faptul că cineva a cărui gramatică putea fi descrisă cu cea mai mare îngăduință ca fiind precară folosea un cuvânt pe care ea nu îl înțelegea pe de-a-ntregul.

El își sprijini cotul de camionetă.

- Spune-mi ceva, Francie! Ai ceva cât de cât asemănător unui plan de viață pus deoparte în capul ăla al tău?

- Intenționez să mă căsătoresc cu Nicky, desigur. Ți-am spus asta deja.

De ce perspectiva aceea o deprima atât de mult? El își scoase scobitoarea din gură și o aruncă.

- Ah, fii serioasă, Francie! Nu vrei să te căsătorești cu Nicky cum nu vrei să ți se ciufulească părul.

Ea se repezi la el.

- Nu prea am de ales în problema asta, din moment ce nu am nici măcar doi bani rămași, nu-i așa? Trebuie să mă căsătoresc cu el.

Îl văzu deschizând gura, gata să arunce o altă platitudine odioasă de joasă speță de-a lui, și îl întrerupse:

- Nu o spune, Dallie! Unii oameni au fost aduși pe lumea asta ca să câștige bani, și alții au fost sortiți să îi cheltuiască, iar eu fac parte din a doua categorie. Ca să fiu brutal de cinstită, nu aș avea nici cea mai mică idee cum să mă întrețin. Ai auzit deja ce s-a întâmplat

când am încercat actoria și sunt prea scundă ca să fac vreun ban din cariera de model. Dacă totul se reduce la a alege între a munci într-o fabrică și a mă căsători cu Nicky Gwynwyck, poți fi al naibii de sigur ce voi alege.

El cugetă un moment la asta și apoi spuse:

– Dacă pot să dau cu o lovitură sau două mai puțin în runda finală de mâine, se pare că voi lua ceva bănet. Vrei să îți cumpăr biletul acela de avion către casă?

Îl privi stând atât de aproape de ea, cu brațele încrucișate peste piept și doar gura aia fabuloasă fiind vizibilă sub umbra cozorocului șepcii.

– Ai face asta pentru mine?

– Ți-am spus, Francie. Atât timp cât pot cumpăra combustibil și pot plăti consumația la bar, banii nu înseamnă nimic pentru mine. Nici măcar nu îmi plac banii. Ca să îți spun adevărul, deși mă consider un adevărat patriot american, sunt în mare măsură un marxist.

Ea râse auzind asta, o reacție care îi spuse cu mai mare claritate decât orice altceva că petrecuse prea mult timp în compania lui.

– Sunt foarte recunoscătoare pentru ofertă, Dallie, dar, oricât de mult mi-ar plăcea să o accept, am nevoie să mai stau pe aici un pic. Nu mă pot întoarce în Londra astfel. Nu îi cunoști pe prietenii mei. S-ar înfrupta săptămâni la rând din povestea transformării mele într-o sărăntoacă.

El se sprijini din nou de camionetă.

– Frumos grup de prieteni ai acolo, Francie.

Ea se simți de parcă el ar fi ciocănit cu degetele în goliciunea dinlăuntrul ei, o goliciune la care nu își permisese niciodată să se gândească.

– Du-te înapoi înăuntru, zise. Voi mai sta aici pentru o vreme.

– Nu cred.

Își întoarse trupul către ea, astfel încât tricoul i se atinse de brațul ei. O lampă galbenă împotriva insectelor, aflată lângă ușa cu plasă, aruncă o umbră gălbuie pe chipul lui, schimbându-i în mod subtil

trăsăturile și făcându-l să arate mai vârstnic, dar tot splendid.

– Cred că noi doi avem ceva mai interesant de făcut în seara asta, nu-i așa?

Cuvintele lui îi provocară o fluturare inconfortabilă în piept, dar să facă pe modesta făcea la fel de mult parte din ea ca pomeții Serritella. Deși o parte din ea voia să alerge înăuntru și să se ascundă în toaletă, îi aruncă cel mai inocent zâmbet întrebător al ei.

– O? Ce anume?

– Poate un mic meci de lupte pe echipe?

Gura lui se arcui într-un surâs fermecător.

– De ce nu te urci pur și simplu în mașină, ca să putem pleca?

Nu voia să se urce în mașina Riviera. Sau poate da. Dallie stârnea sentimente nefamiliare în trupul ei, sentimente cărora ar fi fost din cale-afară de bucuroasă să le dea ascultare dacă ar fi fost una dintre acele femei care erau foarte bune la sex, una dintre acele femei pe care nu ar fi deranjat-o toată mizeria și gândul de a avea transpirația altcuiva scurgându-i-se pe trup. Cu toate acestea, chiar dacă dorea, nu prea putea să dea înapoi acum, fără a se face complet de râs. În timp ce se îndreptă către mașină și deschise ușa, încercă să se convingă pe sine că, din moment ce ea nu transpira, poate că un bărbat așa minunat ca Dallie nu o făcea nici el.

Privi cum el ocoli partea din față a mașinii, fluierând și căutându-și cheile în buzunarul de la spate. Nu părea să se grăbească în mod deosebit. Nu era nici un legănat de mascul în pasul lui, nimic din pasul țanțoș de cocoș aflat la plimbare pe care îl observase la sculptorul din Marrakech înainte să o ducă în patul lui. Dallie se purta normal, ca și cum să se culce cu ea era o treabă de zi cu zi, ca și cum nu conta chiar atât de mult pentru el, ca și cum ar fi făcut asta de o mie de ori înainte, iar ea era doar un alt trup de femeie.

El urcă în mașină, porni motorul și începu să se joace cu butonul radioului.

– Îți place muzica country, Francie, sau muzica ușoară este mai pe placul tău? La naiba! Am uitat să îi dau lui Stoney permisul pentru mâine, așa cum i-am promis. Deschise ușa. Mă întorc într-un minut.

Îl privi mergând prin parcare și observă că acesta în continuare nu se grăbea deloc. Ușa cu plasă se deschise, și jucătorii de golf ieșiră. El se opri și discută cu ei, vârându-și un deget în buzunarul de la spate și sprijinindu-și cizma pe scara de ciment. Unul dintre jucătorii de golf desenă un arc imaginar în aer și apoi un al doilea imediat dedesubt. Dallie clătină din cap, mimă o lovitură de golf și apoi desenă două arcuri imaginare la rândul său.

Francesca se prăbuși deprimată în scaunul ei. Dallie Beaudine cu siguranță nu arăta ca un bărbat luat pe sus de o pasiune nestăpânită.

Când, în cele din urmă, el se întoarse la mașină, era atât de pornită încât nici măcar nu putu să se uite la el. Fuseseră femeile din viața lui așa minunate încât ea nu era decât una din mulțime? „O baie are să repare totul", își zise în sinea ei când el porni mașina. Avea să dea apa cât putea să suporte de fierbinte, în așa fel încât baia să se umple de aburi și umiditatea să îi facă părul să formeze acei mici cârcei delicați în jurul feței. Avea să își dea cu puțin ruj și cu niște fard de obraz, să stropească puțin cearceafurile cu parfum și să acopere una dintre lămpi cu un prosop, pentru ca lumina să cadă moale, și...

– S-a întâmplat ceva, Francie?

– De ce întrebi? răspunse ea înțepată.

– Aproape te-ai lipit de mânerul ușii.

– Îmi place aici.

El se jucă cu butonul radioului.

– Treaba ta. Așadar, ce să fie? Country sau muzică ușoară?

– Nici una. Îmi place rockul. Avu o inspirație neașteptată și imediat continuă: Mi-a plăcut rockul de când mă știu. The Rolling Stones sunt grupul meu

favorit. Cei mai mulți oameni nu știu asta, dar Mick a scris trei cântece pentru mine după ce am petrecut puțin timp împreună în Roma.

Dallie nu păru impresionat din cale-afară, așa că ea se hotărî să înflorească. La urma urmei, nu era o minciună chiar așa mare, din moment ce Mick Jagger cu siguranță o cunoștea destul de bine încât să o salute. Își coborî glasul și șopti cu respirația tăiată, ca și cum s-ar fi confesat.

– Am stat în acest apartament minunat care avea vedere la Villa Borghese. Totul a fost absolut super. Aveam intimitate totală, așa că puteam chiar să facem dragoste afară, pe terasă. Nu a durat, desigur. Are un orgoliu teribil – ca să nu mai pomenesc despre Bianca –, și l-am întâlnit pe prinț. Făcu o pauză. Nu, nu este corect. L-am întâlnit pe Ryan O'Neal și apoi pe prinț.

Dallie privi către ea, scutură ușor din cap ca și cum voia să își scoată apa din urechi, apoi își întoarse din nou atenția asupra drumului.

– Îți place să faci dragoste afară, așa-i, Francie?

– Desigur. Nu le place celor mai multor femei?

De fapt, nu își putea imagina nimic mai rău.

Conduseră câțiva kilometri în tăcere. Dintr-odată, el răsuci volanul către dreapta și ieși de pe șosea pe un drum îngust prăfuit care ducea către un grup de chiparoși pleșuvi de care atârnau licheni spanioli.

– Ce faci? Unde mergi?! întrebă ea. Întoarce mașina în clipa asta! Vreau să merg la motel.

– Cred că s-ar putea să îți placă locul ăsta, din moment ce ești o aventurieră sexuală și toate cele.

Înaintă printre chiparoși și opri motorul. Sunete ciudate de insecte pătrunseră prin fereastra deschisă de pe partea lui.

– Arată ca o mlaștină acolo, strigă ea cu disperare.

El se uită prin parbriz.

– Cred că ai dreptate. Ar fi mai bine să nu ne îndepărtăm prea mult de mașină; aligatorii par să se hrănească noaptea.

Își scoase șapca, o așeză pe bordul mașinii și se întoarse către ea. Așteptă cu răbdare. Ea se împinse un pic mai aproape de mânerul ușii.

– Vrei să începi tu sau să o fac eu? întrebă el în cele din urmă.

Ea răspunse prevăzătoare:

– Ce să încep?

– Încălzirea. Știi tu, preludiul. Din moment ce ai avut toți amanții ăia faimoși, m-ai cam intimidat. Poate ar fi mai bine să impui tu ritmul.

– Haide să... haide să o lăsăm baltă! Cred... cred că poate am făcut o greșeală. Haide să ne întoarcem la motel!

– Nu este o idee bună, Francie. Odată ce ai trecut hotarul până pe Tărâmul Făgăduinței, nu prea te poți întoarce fără să faci ca lucrurile să devină stânjenitoare.

– O, nu cred asta. Nu cred că ar fi deloc stânjenitoare. Nu era cu adevărat Tărâmul Făgăduinței, doar un mic flirt. Adică sigur nu va fi stânjenitor pentru mine, și sunt sigură că nu va fi nici pentru...

– Ba da, va fi. Probabil va fi atât de stânjenitor, încât nici măcar nu voi fi în stare să am un joc de golf pe jumătate decent mâine. Atleții profesioniști au trupuri fin reglate, ca motoarele bine unse. Un strop mic de stânjeneală va da totul peste cap. Ca praful. M-ai putea costa cinci lovituri bune mâine, scumpo.

Accentul lui devenise incredibil de puternic, și ea își dădu seama dintr-odată că era trasă pe sfoară.

– La naiba, Dallie! Nu îmi face asta. Sunt și așa destul de tensionată și fără să faci glume pe seama mea.

El râse, își puse brațul în jurul umerilor ei și o trase aproape într-un fel de îmbrățișare prietenoasă.

– De ce nu spui, pur și simplu, că ai emoții, în loc să treci prin toate chestiile alea fițoase ale tale? Faci să îți fie atât de greu.

Se simțea plăcut în brațele lui, dar nu îl putea ierta așa ușor pentru că o tachinase.

– Ție îți este ușor să spui asta. În mod limpede, te simți confortabil în orice tip de pat imaginabil, dar eu, nu. Inspiră și scoase pe gură exact ce avea în minte: De fapt... nici măcar nu îmi place să fac sex.

Gata. O spusese. Acum, el putea cu adevărat să râdă de ea.

– Ascultă, din ce cauză? Ceva care se simte așa plăcut ca sexul și nu costă nici un ban ar trebui să fie pe gustul tău.

– Pur și simplu, nu sunt o persoană atletică.

– Oho. Asta sigur explică lucrurile, desigur.

Ea nu putu să uite cu totul de mlaștină.

– Am putea să ne întoarcem la motel, Dallie?

– Nu cred, Francie. Te vei încuia în baie și îți vei face griji în legătură cu machiajul și te vei întinde după sticla aia de parfum a ta.

Îi ridică părul de pe gât și, aplecându-se, își lipi buzele de pielea ei.

– Până acum, te-ai mai giugiulit vreodată pe bancheta din spate a unei mașini?

Ea își închise ochii la delicioasa senzație pe care el o trezea în ea.

– Una dintre limuzinele familiei regale se pune?

El îi prinse cu blândețe lobul urechii între dinți.

– Numai dacă geamurile s-au aburit.

Nu era sigură cine făcuse prima mutare, dar, cumva, gura lui Dallie se afla peste a ei. Mâinile lui se ridicară de-a lungul cefei ei și îi răvășiră părul pe dedesubt, întinzându-i-l peste antebrațele lui goale. Îi prinse capul între palme și i-l dădu mai pe spate, așa că gura ei se deschise involuntar. Ea așteptă invazia limbii lui, dar aceasta nu veni. În schimb, el se jucă cu buza ei inferioară. Propriile ei mâini se strecurară în jurul coastelor lui, către spate, și, în mod inconștient, alunecară sub tricoul lui ca să îi poată simți pielea goală. Gurile li se jucară împreună, și Francesca își pierdu toată dorința de a încerca să își păstreze avantajul. În scurtă vreme, se trezi primind cu plăcere limba lui – limba lui minunată, gura lui

minunată și minunata lui piele netedă de sub mâinile ei. Se abandonă cu totul sărutului, concentrându-se doar asupra sentimentelor pe care el i le trezea, fără să se gândească vreun pic la ce avea să urmeze. Gura lui alunecă de pe a ei și călători către gâtul ei. Ea chicoti.

– Ai ceva ce ai dori să împărtășești sau este o glumă personală? murmură el.

– Nu, doar că mă distrez.

Zâmbi când el îi sărută gâtul și trase de rozeta de material din talia ei, care fixa tricoul prea larg. Ce este un AGGIES? întrebă ea.

– Un AGGIE? Cineva ca mine, care a mers la Texas A&M, este un AGGIE.

Ea se retrase brusc, uimirea ei gravându-se în arcul perfect al sprâncenelor ei.

– Tu ai fost la universitate? Nu cred!

Se uită la ea cu o expresie ușor iritată.

– Am o diplomă de licență în literatura engleză. Vrei să îmi vezi diploma sau putem să revenim la treaba noastră?

– Literatură engleză? zise ea și izbucni în râs. Vai, Dallie, este incredibil! Abia vorbești limba.

În mod limpede, el se simți ofensat.

– Ei bine, asta chiar e drăguț. Este un lucru foarte drăguț pe care să îl spui cuiva.

Râzând încă, se aruncă în brațele lui, mișcându-se atât de pe nepusă masă, încât îl lovi și îl făcu să își piardă echilibrul. Apoi spuse cel mai uimitor lucru:

– Îmi vine să te mănânc, Dallie Beaudine.

Fu rândul lui să râdă, dar nu ajunse prea departe, căci gura ei o acoperi cu totul pe a lui. Ea uită că era speriată și că nu se pricepea la sex când se ridică pe genunchi și se aplecă deasupra lui.

– Nu mai am loc de manevră aici, scumpo, zise el în cele din urmă, lipit de gura ei.

Retrăgându-se, deschise ușa mașinii și ieși. Apoi întinse mâna să o ajute.

Ea îl lăsă să o ajute să iasă, însă, în loc să deschidă ușa din spate ca să se strecoare în spațiul mai încăpător, el îi țintui șoldurile cu coapsele lui de partea laterală a mașinii și o trase într-un alt sărut. Lumina din plafon rămasă aprinsă din cauza ușii deschise produse o zonă de lumină slabă în jurul mașinii care făcea ca întunericul din spate să pară și mai impenetrabil. Imaginea vagă a sandalelor ei și aligatori pândind sub o mașină pâlpâi în mintea ei. Fără să piardă vreun moment din sărut, își puse brațele în jurul umerilor lui și se ridică în așa fel încât unul din picioarele ei era strâns înfășurat în jurul unuia din picioarele lui, iar celălalt era ferm sprijinit de marginea cizmei lui de cowboy.

– Îmi place felul în care săruți, murmură el.

Mâna lui stângă alunecă pe spinarea ei goală și îi desfăcu sutienul, în vreme ce dreapta pătrunse între trupurile lor ca să tragă de capsa blugilor ei.

Ea se simți devenind din nou agitată – și nu avea nimic de-a face cu aligatorii.

– Hai să cumpărăm niște șampanie, Dallie! Cred... cred că niște șampanie mă va ajuta să mă relaxez.

– Te voi relaxa eu.

Îi desfăcu iute capsa și începu să își facă de lucru cu fermoarul.

– Dallie! exclamă ea. Suntem în aer liber.

– Mda. Doar tu, eu și mlaștina.

Fermoarul se desfăcu.

– Nu... Nu cred că sunt pregătită pentru asta.

Băgând mâna pe sub tricoul ei larg, îi cuprinse un sân în mână și își lăsă buzele să se târască pe obrazul ei, către gură. Panica începu să bată înlăuntrul ei. El îi frecă sfârcul cu degetul mare, iar ea gemu moale. Voia ca el să creadă că era minunată – o amantă spectaculoasă – și cum putea să facă asta în mijlocul unei mlaștini?

– Am... am nevoie de șampanie. Și de lumini slabe. Am nevoie de cearceafuri, Dallie.

El își retrase mâna de pe sânul ei și o așeză cu blândețe pe partea laterală a gâtului ei. Privind adânc în ochii ei, spuse:

– Ba nu, nu ai, scumpo. Nu ai nevoie de nimic în afară de tine. Trebuie să începi să înțelegi asta, Francie. Trebuie să începi să te bazezi pe tine însăți în locul tuturor acestor accesorii pe care crezi că trebuie să le aranjezi în jurul tău.

– Îmi... Îmi este teamă. Încercă să își facă vorbele să sune sfidător, dar nu prea reuși. Desfășurându-se de pe picioarele lui și coborând de pe cizma lui de cowboy, mărturisi totul: S-ar putea ca ție să ți se pară stupid, dar Evan Varian a spus că sunt frigidă, și a fost și sculptorul acesta suedez în Marrakech...

– Ce-ai zice să lași partea asta a poveștii pentru mai târziu?

Ea simți o parte din combativitate revenindu-i și îl privi încruntată.

– M-ai adus aici înadins, nu-i așa? M-ai adus aici pentru că știai că îmi va displăcea profund. Făcu câțiva pași înapoi și arătă cu un deget ce tremura către mașină. Nu sunt genul de femeie cu care faci dragoste pe bancheta din spate a unei mașini.

– Cine a pomenit ceva despre bancheta din spate?

Ea îl aținti cu privirea pentru o clipă și apoi exclamă:

– O, nu! Nu mă întind pe pământul ăla infestat de creaturi. Vorbesc serios, Dallie.

– Nici mie nu îmi place prea tare pământul.

– Atunci, cum? Unde?

– Haide, Francie! Încetează să mai unelțești, să plănuiești și să încerci să te asiguri că ai întotdeauna cea mai bună parte a ta întoarsă către cameră. Haide doar să ne sărutăm un pic, pentru ca lucrurile să își poată urma cursul firesc.

– Vreau să știu unde, Dallie.

– Știu, scumpo, dar nu am de gând să îți spun, pentru că vei începe să îți faci griji dacă se asortează culoarea

sau nu. O dată în viața ta, riscă să faci un lucru în care s-ar putea să nu dai cel mai bine.

Se simți ca și cum el îi ținea o oglindă în fața ochilor - nu o oglindă foarte mare și una cu sticla aburită, dar totuși o oglindă. Era cu adevărat atât de vanitoasă cum părea să creadă Dallie? Atât de calculată? Nu voia să creadă asta, și totuși... Își împinse bărbia înainte și începu în mod sfidător să își dea jos blugii.

- În regulă, o vom face cum spui tu. Numai să nu te aștepți la ceva spectaculos din partea mea.

Cracii blugilor strâmți se prinseră în sandalele ei. Se aplecă să se lupte cu ei, dar tocurile i se agățară. Trase din nou de blugi, și bareta i se strânse.

- Chestia asta te excită, Dallie? fumegă ea. Îți face plăcere să mă privești? Te exciți? La naiba! Fir-ar să fie!

El dădu să se apropie, dar ea își ridică privirea către el prin voalul părului ei și își dezveli dinții.

- Să nu îndrăznești să mă atingi. Vorbesc serios. Voi reuși singură.

- Nu avem un început promițător, Francie.

- Du-te dracului!

Șchiopătând cu blugii în jurul gleznelor, țopăi cei trei pași până la mașină, se trânti pe scaunul din față și, în cele din urmă, se eliberă de pantaloni. Apoi se ridică - în tricou, chiloți și sandale.

- Gata! Și nu mai scot nimic până când nu voi avea chef.

- Mi se pare corect. Își deschise brațele pentru ea. Ai vrea să te cuibărești aici pentru un minut și să îți recapeți suflul?

Voia. Chiar voia asta.

- Bănuiesc că da.

Se cuibări la pieptul lui. El o ținu în brațe pentru o clipă, apoi îi dădu capul pe spate și începu să o sărute din nou. Scăzuse atât de jos în propriii ochi, încât nici măcar nu încercă să îl impresioneze; pur și simplu, îl lăsă pe el să facă toată munca. După o vreme, își dădu seama că se simțea bine. Limba lui o atingea pe a ei și mâna

lui cu degetele răsfirate îi apăsa pielea goală de pe spinare. Își ridică brațele și apoi și le înfășură în jurul gâtului lui. El băgă din nou mâinile sub tricoul ei, iar degetele lui mari începură să se joace cu partea laterală a sânilor și apoi să alunece către sfârcuri. Se simțea atât de plăcut – frisoane și căldură în același timp. Se jucase sculptorul cu sânii ei? Trebuie să o fi făcut, dar ea nu își amintea. Și apoi Dallie îi împinse tricoul deasupra sânilor și începu să o tachineze cu gura – gura lui frumoasă, minunată. Oftă când el îi supse cu blândețe un sfârc și apoi pe celălalt. Oarecum spre surpriza ei, își dădu seama că propriile ei mâini erau din nou sub tricoul lui, frământând pieptul lui gol. El o ridică în brațe, înaintă cu ea cuibărită la pieptul lui și apoi o întinse.

Pe portbagajul mașinii lui.

– Categoric nu! exclamă ea.

– Măcar încearcă, răspunse el.

Ea deschise gura ca să îi spună că nimic pe lumea asta nu avea să o convingă să se lase schilodită în vreme ce se întindea pe portbagajul unei mașini, dar el păru să ia gura ei deschisă ca pe un soi de invitație. Înainte ca ea să apuce să își formeze cuvintele, el începu din nou să o sărute. Fără să știe exact cum se întâmplase, se auzi gemând când sărutările lui deveniră mai adânci și mai fierbinți. Își arcui gâtul către el, deschise gura, își împinse limba înainte și uită de poziția ei înjositoare. El întinse mâinile în jos și îi încercui glezna cu degetele, apoi îi trase piciorul în sus.

– Chiar aici, fredonă el moale. Pune-ți piciorul sus, chiar aici, lângă plăcuța de înmatriculare, scumpo.

Făcu exact așa cum îi ceru el.

– Mută-ți șoldurile un pic mai în față. Așa este bine.

Vocea lui suna grav, nu la fel de calmă ca de obicei, și respirația îi era mai rapidă decât în mod normal în timp ce o reașeza. Ea trase de tricoul lui, dorind să îi simtă pielea goală pe sânii ei.

El și-l trase peste cap și apoi începu să tragă de chiloții ei.

- Dallie...

- Este în regulă, scumpo. Este în regulă.

Chiloții ei dispărură, și fundul i se așeză pe metalul rece murdar de la praful de pe drum.

- Francie, pachetul ăla de anticoncepționale pe care l-am zărit în geanta ta nu era acolo doar de decor, nu-i așa?

Ea clătină din cap, nedorind să strice atmosfera oferind vreo explicație lungă. Când menstruația ei se oprise în mod inexplicabil cu câteva luni în urmă, medicul ei îi spusese să înceteze să își mai ia anticoncepționalele până când avea să îi vină din nou. O asigurase că nu putea rămâne însărcinată până atunci și, pentru moment, asta era tot ce conta.

Mâna lui Dallie îi cuprinse interiorul uneia din coapse. O îndepărtă ușor de cealaltă și începu să îi mângâie blând pielea, de fiecare dată apropiindu-se mai mult de acea parte a trupului ei pe care ea nu o găsea chiar atât de frumoasă, singura parte din trupul ei pe care ar fi vrut să o țină ascunsă, numai că o simțea atât de caldă, tremurătoare și ciudată.

- Dacă vine cineva? strigă când el se lipi de ea.

- Sper că va veni cineva, răspunse el răgușit.

Și apoi încetă să se lipească de ea, încetă să o tachineze și o atinse... o atinse cu adevărat. Înăuntru.

- Dallie...

Glasul ei fu jumătate geamăt, jumătate strigăt.

- Este plăcut? mormăi el, în timp ce degetele îi alunecau delicat înainte și înapoi.

- Da. Da.

În timp ce el se jucă cu ea, ea își închise ochii ca să nu vadă felia de lună din Louisiana de deasupra capului ei, pentru ca nimic să nu o distragă de la senzațiile minunate care îi traversau trupul. Își întoarse obrazul și nici măcar nu simți noroiul de pe portbagaj frecându-se de pielea ei. Mâinile lui deveniră mai puțin răbdătoare. Îi îndepărtară picioarele mai tare și îi traseră șoldurile mai aproape de margine. Picioarele ei erau echilibrate precar

pe bara de protecție, separate de o plăcuță de înmatriculare texană și un ornament prăfuit din crom. El se luptă cu partea din față a blugilor lui și ea auzi cum se deschide fermoarul. Apoi el îi săltă șoldurile.

Când îl simți împingându-se înlăuntrul ei, icni ușor. El se apleca peste ea, cu picioarele încă pe pământ, dar se retrase ușor.

– Îți fac rău?

– O, nu. Este... este atât de plăcut.

– Așa ar trebui, scumpo.

Voia ca el să creadă că era o amantă minunată – voia să facă totul cum trebuie –, dar întreaga lume păru să se îndepărteze de ea, făcând ca totul să fie amețitor, tremurător și siropos de călduros. Cum se putea ea concentra când el o atingea în felul acela, când se mișca în felul acela? Dintr-odată își dori să simtă mai mult din trupul lui. Ridicându-și piciorul de pe bara de protecție, își încolăci un picior în jurul șoldului lui, pe celălalt în jurul piciorului lui, împingându-se în el până când absorbi cât putu de mult din trupul lui.

– Ușor, scumpo, zise el. Nu te grăbi! Începu să se miște înlăuntrul ei încet, sărutând-o și făcând-o să se simtă mai bine decât se simțise vreodată în viața ei. Ești cu mine, scumpo? murmură el blând în urechea ei, sunetul fiind ușor răgușit.

– O, da... da. Dallie... minunatul meu Dallie... adorabilul meu Dallie...

O cacofonie de sunete păru să explodeze în capul ei când juisă, și juisă, și juisă.

El respira cu greu și un sunet pe jumătate geamăt și pe jumătate mormăit îi scăpă de pe buze. Sunetul îi dădu ei un sentiment de putere, puse foc entuziasmului ei și o făcu să juiseze din nou. El se cutremură deasupra ei pentru o perioadă interminabil de minunată și apoi deveni greu.

Ea își întoarse obrazul în așa fel încât se lipi de părul lui, îl simți drag, minunat și real pe trupul ei și înlăuntrul ei. Observă că stăteau lipiți și că spatele lui se simțea

umed sub mâinile ei. Simți un strop de transpirație căzând de pe el pe brațul ei gol și își dădu seama că nu îi păsa. Asta însemna să fii îndrăgostit? se întrebă ea visătoare. Pleoapele i se deschiseră. Era îndrăgostită. Desigur. De ce nu își dăduse seama cu mult timp înainte? Asta era în neregulă cu ea. Acesta era motivul pentru care se simțise atât de nefericită. Era îndrăgostită.

- Francie? murmură el.

- Da?

- Ești bine?

- O, da.

El se sprijini într-un braț și zâmbi în jos, către ea.

- Atunci, ce ai zice să mergem la motel și să încercăm din nou, pe cearceafurile alea pe care erai pornită să le ai?

Pe drumul înapoi, ea șezu pe scaun și își sprijini obrazul de umărul lui în timp ce el mesteca o gumă Double Bubble și visă la viitorul lor.

capitolul 13

Naomi Jaffe Tanaka intră în apartamentul său, cu o servietă Mark Cross într-o mână și o geantă de la Zabar cocoțată pe șoldul opus. Înăuntrul genții erau o cutie de smochine aurii, o gorgonzola dulce și o pâine franțuzească crocantă, tot ce îi trebuia pentru o cină perfectă într-o noapte de muncă. Își lăsă servieta jos și puse sacoșa pe blatul de granit negru din bucătărie, sprijinind-o de perete, care fusese vopsit într-un vișiniu puternic. Apartamentul era costisitor și stilat, exact genul de loc în care ar trebui să locuiască vicepreședintele unei mari agenții de publicitate.

Naomi se încruntă când scoase gorgonzola și o așeză pe o farfurie din porțelan roz. O singură mică piatră de încercare stătea între ea și poziția de vicepreședinte la care râvnea: să o găsească pe Fata Sassy. Chiar în dimineața aceea, Harry Rodenbaugh îi trimisese o notiță

usturătoare amenințând să dea contractul unuia dintre „bărbații mai agresivi" ai agenției dacă ea nu era în stare să își prezinte Fata Sassy în următoarele două săptămâni.

Își aruncă din picioare pantofii gri din piele întoarsă și îi împinse la o parte din drum cu un deget încălțat în ciorap, în timp ce își scoase restul cumpărăturilor din sacoșă. Cum se putea să fie atât de dificil să găsească o persoană? De-a lungul ultimelor câteva zile, ea și secretara ei dăduseră zeci de telefoane, dar nu reușiseră să dea de urma fetei. Aceasta se afla acolo, undeva, Naomi știa asta. Dar unde? Își frecă tâmplele, dar presiunea nu o ajută să aline durerea de cap care o chinuise întreaga zi.

După ce puse smochinele în frigider, își luă pantofii și se îndreptă bâjbâind afară din bucătărie. Avea să facă un duș, să își pună cel mai vechi halat de baie pe care îl avea și să își toarne un pahar de vin înainte să se apuce de treabă. Cu o mână începu să desfacă nasturii perlați din partea din față a rochiei, în timp ce cu cotul celuilalt braț apăsă întrerupătorul luminii din sufragerie.

– Ce faci, surioară?

Naomi scoase un țipăt ascuțit și se întoarse către vocea fratelui ei, cu inima sărindu-i în piept.

– Dumnezeule!

Gerry Jaffe stătea tolănit pe canapea, blugii lui ponosiți și cămașa de lucru de un albastru decolorat fiind nelalocul lor pe mătăsoasa tapițerie roz. Încă își purta părul negru într-o coafură afro. Avea o mică cicatrice pe obrazul stâng și riduri obosite în jurul acelor buze pline care cândva le făcuseră pe prietenele ei să înnebunească de dorință. Nasul lui era același: la fel de mare și de îndrăzneț ca al unui vultur. Iar ochii îi erau ca pepitele profund negre care ardeau încă de înflăcărarea unui zelot.

– Cum ai intrat aici? îl întrebă, cu inima bubuind.

Se simțea atât mânioasă, cât și vulnerabilă. Ultimul lucru de care avea nevoie în clipa aceasta în viața ei era o altă problemă, și reapariția lui Gerry nu putea să însemne decât necazuri. De asemenea, ura sentimentul

de insuficiență pe care îl simțea întotdeauna atunci când Gerry era în preajmă – o soră care, încă o dată, nu se ridica la standardele fratelui ei.

– Nici un sărut pentru fratele tău mai mare?

– Nu te vreau aici.

Avu o scurtă senzație cum că o enormă oboseală atârna deasupra lui, dar aceasta dispăru aproape imediat. Gerry fusese întotdeauna un bun actor.

– De ce nu ai sunat mai întâi? se răsti ea.

Și apoi își aminti că Gerry fusese fotografiat de ziare cu câteva săptămâni mai înainte în fața bazei navale Bangor, din Maine, conducând o demonstrație împotriva staționării acolo a submarinului nuclear Trident.

– Ai fost arestat din nou, nu-i așa?

– Hei, ce mai înseamnă o altă arestare pe Tărâmul Libertății, Patria Celor Viteji?

Ridicându-se în capul oaselor pe canapea, întinse brațele către ea și îi dărui cel mai încântător zâmbet larg.

– Vino, scumpo! Ce zici de un mic sărut?

Arăta atât de mult ca fratele mai mare care obișnuia să îi cumpere batoane de ciocolată când avea atacuri de astm, încât aproape zâmbi. Dar înmuierea ei temporară fu o greșeală. Cu un mormăit monstruos, el sări peste măsuța de cafea din sticlă și marmură și se năpusti asupra ei.

– Gerry!

Se dădu în spate din fața lui, dar el continuă să avanseze. Dezvelindu-și dinții, își transformă mâinile în gheare și veni clătinându-se către ea în cea mai bună manieră à la Frankenstein a lui.

– Fantoma cu Patru Ochi și Colți Ascuțiți merge din nou, mârâi el.

– Am spus să încetezi!

Vocea ei își ridică tonul până când deveni stridentă. Nu putea să se ocupe acum de Fantoma cu Colți Ascuțiți – nu cu Fata Sassy, poziția de vicepreședinte și durerea de cap care o chinuiau toate odată. În ciuda trecerii anilor, fratele ei nu se schimbase deloc.

Era același vechi Gerry – impunător și exact la fel de scandalos ca întotdeauna. Dar ea nu era nicidecum la fel de fermecată.

El merse împleticindu-se către ea, cu fața distorsionată în mod comic și ochii dați peste cap, jucând jocul cu care o necăjise de când își amintea.

– Fantoma cu Colți Ascuțiți se hrănește cu carnea tinerelor virgine, zise el privind-o pieziș.

– Gerry!

– Tinere virgine suculente!

– Încetează!

– Tinere virgine zemoase!

În ciuda supărării ei, chicoti.

– Gerry, nu!

Se dădu în spate către hol, fără să își ia ochii de la el în timp ce acesta avansa implacabil către ea. Cu un țipăt neomenesc, el se năpusti. Ea țipă când el o prinse în brațe și începu să o învârtă. „Mamă!" îi venea să strige. „Mamă, Gerry mă necăjește!" Într-o rafală neașteptată de nostalgie, îi venea să o strige pe femeia care acum își întorcea chipul de fiecare dată când era menționat numele copilului ei mai vârstnic.

Gerry își înfipse dinții în umărul ei și o mușcă destul cât să o facă să țipe din nou, dar nu într-atât de tare încât să o rănească. Apoi el se crispă.

– Ce este asta? strigă plin de mânie. Este un lucru îngrozitor. Nu este carnea unei virgine.

O duse la canapea și o aruncă fără pic de ceremonie.

– La naiba! Acum, va trebui să mă mulțumesc cu pizza.

Îl iubea și îl ura, și își dorea atât de mult să îl îmbrățișeze, încât sări de pe canapea și îi dădu un pumn direct în braț.

– Au! Hei, fără violență, surioară.

– Fără violență, pe naiba! Ce dracului este în neregulă cu tine, de dai buzna aici în halul ăsta? Ești al naibii de iresponsabil. Când ai de gând să te maturizezi?

El nu spuse nimic; rămase doar acolo, privind-o. Precara bună dispoziție se stinse. Ochii lui de Rasputin

măsurară rochia ei scumpă și pantofii eleganți care căzuseră pe podea. Scoțând o țigară, o aprinse, privind-o în continuare. Întotdeauna avusese abilitatea de a o face să se simtă necorespunzătoare, personal responsabilă de păcatele lumii, dar ea refuză să se zvârcolească din cauza dezaprobării care treptat se așeză pe expresia lui când studie posesiunile materiale din lumea ei.

– Vorbesc serios, Gerry, continuă ea. Vreau să pleci de aici.

– Bătrânul trebuie să fie, în sfârșit, mândru de tine, zise el, lipsit de intonație. Micuța lui Naomi s-a transformat într-un porc capitalist pe cinste, exact ca toți ceilalți.

– Nu te lua de mine!

– Nu mi-ai spus niciodată cum a reacționat când te-ai căsătorit cu gălbejitul ăla.

Scoase un hohot cinic de râs.

– Numai sora mea Naomi se putea căsători cu un gălbejit pe nume Tony. Dumnezeule, ce țară!

– Mama lui Tony este americancă. Iar el este unul dintre biochimiștii de frunte din această țară. Lucrările lui au fost publicate în cele mai importante...

Se întrerupse, dându-și seama că apăra un bărbat pe care nu îl mai plăcea. Acesta era exact genul de lucruri pe care i le făcea Gerry.

Se întoarse alene cu fața către el, făcând o mică pauză ca să îi studieze mai îndeaproape expresia. Oboseala pe care crezuse că o zărise mai devreme păru să se fi așternut din nou asupra lui, iar ea fu nevoită să își aducă aminte că nu era decât un alt joc actoricesc.

– Ești din nou în belele, nu-i așa?

Gerry ridică din umeri. Chiar arăta obosit, se gândi ea în sinea ei, iar ea era încă fiica mamei sale.

– Vino în bucătărie! Dă-mi voie să îți pregătesc ceva de mâncare.

Chiar și cu cazacii încercând să dărâme ușa colibei, femeile din familia ei i-ar fi obligat pe toți să ia loc la o masă cu cinci feluri de mâncare.

În timp ce Gerry fumă, ea îi pregăti un sendviș cu friptură de vită, adăugând o felie suplimentară de șvaițer, exact așa cum îi plăcea lui, și scoțând pentru ea o farfurie cu smochinele pe care le cumpărase. Așeză mâncarea înaintea lui și apoi își turnă ei înseși un pahar de vin, privindu-l pe furiș în timp ce acesta mânca. Putea să își dea seama că îi era foame, la fel de bine cum își putea da seama că el nu voia ca ea să vadă exact cât de foame îi era, iar ea se întrebă cât timp trecuse de când el avusese o masă decentă. Femeile obișnuiau să stea la coadă pentru onoarea de a-l hrăni pe Gerry Jaffe. Își imagina că încă o făceau, din moment ce fratele ei continua să aibă mai mult farmec decât i se cuvenea. Obișnuia să fie furioasă când vedea cât de indiferent trata el femeile care se îndrăgosteau de el.

Îi făcu un alt sendviș, pe care el îl devoră la fel de eficient cum îl mâncase pe cel dintâi. Așezându-se confortabil pe scaunul de lângă el, simți un junghi de mândrie lipsit de logică. Fratele ei fusese cel mai bun dintre toți, cu simțul comediei al lui Abbie Hoffman, cu disciplina lui Tom Hayden și cu limba pătimașă a lui Stokely Carmichael. Dar acum, Gerry era un dinozaur, un radical al anilor '60 transmutat în vremuri naționaliste. Atacase buncăre de rachete nucleare cu un ciocan cu capul rotund și strigase „putere“ poporului al cărui auz fusese blocat de căștile casetofoanelor lor portabile Sony.

– Cât plătești pentru locul ăsta? întrebă Gerry mototolindu-și șervețelul și ridicându-se să meargă la frigider.

– Nu este deloc treaba ta.

Refuza categoric să îi asculte morala cu privire la numărul de copii care mureau de foame și pe care i-ar fi putut hrăni cu chiria ei.

El scoase o cutie de lapte și luă un pahar din dulap.

– Ce mai face mama?

Întrebarea lui fu degajată, dar ea nu se lăsă păcălită.

– Are ceva bătăi de cap cu artrita, dar, în afară de asta, este bine.

Gerry clăti paharul şi îl aşeză pe raftul de sus al maşinii ei de spălat vase. Întotdeauna fusese mai ordonat decât ea.

- Și tata este bine, zise ea, nefiind în stare să tolereze ideea de a-l face să întrebe. Știi că s-a pensionat vara trecută.

- Mda, știu. Întreabă ei vreodată despre...

Naomi nu se putu abţine. Se ridică de pe scaun şi merse să își odihnească obrazul pe brațul fratelui ei.

- Știu că ei se gândesc la tine, Ger, zise ea încetișor. Doar că... a fost greu pentru ei.

- Ai crede că ar fi mândri, zise el amar.

- Prietenii lor bârfesc, răspunse ea, ştiind cât de jalnică era scuza.

El îi dărui o îmbrăţişare scurtă și stângace și apoi se îndepărtă iute, mergând înapoi în sufragerie. Îl găsi stând lângă fereastră, dând draperiile înapoi cu o mână și aprinzând o țigară cu cealaltă.

- Spune-mi de ce te afli aici, Gerry. Ce dorești?

Pentru un moment, el privi în gol peste panorama Manhattanului. Apoi își înfipse ţigara în colțul gurii, își împreună palmele ca într-o rugăciune și schiță o mică plecăciune înaintea ei.

- Doar un mic adăpost, surioară. Doar un mic adăpost.

Dallie câştigă turneul din Lake Charles.

- Bineînțeles că ai câştigat afurisitul de turneu, bombăni Skeet în timp ce toţi trei intrară în camera de motel, duminică seara, cu un trofeu argintiu în formă de urnă și cu un cec de zece mii de dolari. Turneul nu contează nici cât o ceapă degerată, aşa că evident că trebuia să ai cel mai bun joc de golf din ultimele două luni. De ce nu poţi să faci asta la Firestone sau în orice alt loc în care e îndreptată asupra ta o cameră TV? Francesca își aruncă sandalele din picioare și se lăsă pe marginea patului. Până și oasele ei erau obosite. Parcursese pe jos toate cele 18 găuri de pe terenul de golf

ca să îl poată încuraja pe Dallie, precum și pentru a descuraja orice secretară care lucra în petrochimie și care ar fi putut să îl urmeze pe acesta prea îndeaproape. Totul avea să se schimbe pentru Dallie acum, când ea îl iubea, hotărâse ea. El avea să înceapă să joace pentru ea, exact așa cum jucase astăzi, să câștige turnee și să facă bani pentru a-i întreține pe amândoi. Erau amanți de mai puțin de o zi, așa că știa că ideea ca Dallie să o întrețină pe o perioadă nelimitată era prematură, dar nu se putea împiedica să nu se gândească la asta.

Dallie începu să își scoată cămașa de golf din pantalonii gri-deschis.

– Sunt obosit, Skeet, și mă doare încheietura mâinii. Te deranjează dacă o lăsăm pe mai târziu?

– Asta spui mereu. Dar nu o lăsăm niciodată pe mai târziu pentru că nu vrei niciodată să discutăm despre asta. Tot continui să...

– Încetează! Francesca sări de pe pat și se răsti la Skeet: Lasă-l în pace, auzi? Nu vezi cât de obosit este? Te porți ca și cum ar fi pierdut afurisitul de turneu în loc să îl câștige. A fost magnific.

– Magnific pe dulcea mea mătușă, zise tărăgănat Skeet. Băiatul ăsta nu a jucat nici măcar la trei sferturi din ce poate, și o știe mai bine decât oricine. Ce ar fi să ai grijă de machiajul tău, domnișoară Fran-chess-ka, și să mă lași pe mine să am grijă de Dallie?

Se îndreptă furios către ușă și o trânti când ieși. Francesca i se adresă lui Dallie:

– De ce nu îl concediezi? Este imposibil, Dallie. Face ca totul să fie atât de dificil pentru tine.

El oftă și își trase cămașa peste cap.

– Las-o baltă, Francie!

– Bărbatul ăla este angajatul tău și, cu toate astea, se poartă ca și cum tu ai lucra pentru el. Trebuie să pui capăt acestui lucru.

Îl privi cum merge către sacoșa din hârtie maro pe care o adusese cu el în cameră și scoate șase cutii de bere. Bea prea mult, își dădu ea seama, deși niciodată

nu păruse amețit. De asemenea, îl văzuse luând câteva pastile, despre care se îndoia că erau vitamine. De îndată ce avea să vină momentul potrivit, urma să îl convingă să înceteze cu ambele obiceiuri.

El scoase o cutie și o desfăcu.

– Să încerci să intervii între Skeet şi mine nu este o idee bună, Francie.

– Nu încerc să intervin între voi. Vreau doar să fac ca lucrurile să fie mai ușoare pentru tine.

– Da? Ei bine, las-o baltă!

Goli cutia de bere și se ridică.

– Merg să fac duș.

Ea nu voia ca el să fie supărat pe ea, așa că își arcui gura într-un zâmbet irezistibil.

– Ai nevoie de ajutor pentru zonele în care este greu să ajungi?

– Sunt obosit, zise el iritat. Lasă-mă pur și simplu în pace.

Intră în baie şi închise ușa, dar nu înainte să vadă durerea din ochii ei.

Scoțându-și hainele, dădu drumul dușului la maximum. Apa îi inundă umărul dureros. Închizându-şi ochii, se aplecă sub capul dușului, gândindu-se la privirea aceea îndrăgostită pe care o observase pe chipul ei. Ar fi trebuit să își fi dat seama că ea avea să înceapă să își imagineze că era îndrăgostită de el. Pentru ea nu conta decât ambalajul. Era exact genul de femeie care nu putea să vadă nimic dincolo de fața lui frumoasă. La naiba, ar fi trebuit să lase lucrurile așa cum erau între ei, dar dormiseră în aceeaşi cameră de aproape o săptămână și accesibilitatea la ea îl înnebunise. Câte putea aștepta de la el însuși? Și apoi ceva la ea îl atinsese seara trecută, când ea spusese povestea aceea stupidă cu mistrețul.

Chiar și așa, ar fi trebuit să își păstreze închis fermoarul blugilor. Acum, ea avea să se agațe de el ca un șir de ghinioane, așteptându-se la inimioare, flori şi toate celelalte prostii, dintre care nu avea nici cea mică intenție

să îi dăruiască vreuna. Era imposibil, nu când avea turneul de la Wynette întrevăzându-se în fața lui și Halloweenul îi bătea la ușă și nu când putea să se gândească la o duzină de femei pe care le plăcea mult mai mult. Totuși - deși nu avea nici cea mai mică intenție să îi spună ei despre asta -, ea era una dintre cele mai frumoase femei pe care le întâlnise vreodată. Deși își dădea seama că era o greșeală, bănui că avea să se afle din nou cu ea în pat cât de curând.

„Ești cu adevărat un nemernic, nu-i așa, Beaudine?" Ursul se ivi din colțurile ascunse ale creierului lui Dallie cu o coroană de lumină ca a lui Iisus strălucind deasupra capului. Afurisitul de Urs! „Ești un ratat, amice", șopti Ursul cu tărăgăneala aceea plată de Vest Mijlociu a lui. „Un ratat de două parale. Tatăl tău a știut-o, și o știu și eu. Și Halloweenul se apropie, în caz că ai uitat..."

Dallie lovi robinetul cu apă rece cu pumnul și înecă restul.

Dar lucrurile cu Francesca nu deveniră deloc mai ușoare și, în ziua următoare, relația lor nu se îmbunătăți când, imediat ajunși de partea cealaltă a graniței dintre Louisiana și Texas, Dallie începu să se plângă că aude un zgomot ciudat venind de la mașină.

- Ce crezi că este? îl întrebă el pe Skeet. Am reglat motorul cu nici trei săptămâni în urmă. Și apoi pare să vină din spate. Auzi asta?

Skeet era captivat de un articol despre Ann-Margret din cel mai nou număr al revistei *People* și clătină din cap.

- Poate că este țeava de eșapament.

Dallie privi peste umăr către Francesca.

- Auzi ceva acolo, în spate, Francie? Un fel de zgomot ciudat, ca un râcâit?

- Nu aud absolut nimic, răspunse iute Francesca.

Tocmai atunci o hărmălaie umplu interiorul mașinii. Capul lui Skeet țâșni în sus.

- Ce este asta?

Dallie înjură.

– Cunosc sunetul ăsta. La naiba, Francie! Ai cu tine acolo în spate groaznica aia pisică chioară, nu-i așa?

– Hei, Dallie, nu te supăra, se rugă ea. Nu am avut de gând să îl iau cu noi. Pur și simplu, m-a urmărit în mașină, și nu am putut să îl dau afară.

– Bineînțeles că te-a urmărit! țipă Dallie în oglinda retrovizoare. L-ai tot hrănit, nu-i așa? Deși ți-am spus să nu o faci, ai hrănit afurisita aia de pisică.

Ea încercă să îl facă să înțeleagă.

– Este doar... Are niște coaste așa osoase... și îmi este greu să mănânc când știu că lui îi este foame.

Skeet chicoti pe scaunul pasagerului, și Dallie se răsti la el:

– Ce crezi că este atât de afurisit de amuzant, te deranjează să îmi spui?

– Nimic, răspunse Skeet, zâmbind larg. Absolut nimic.

Dallie trase pe banda de staționare de pe autostradă și deschise larg ușa. Se răsuci către dreapta, se aplecă pe spătarul scaunului către bancheta din spate și văzu o pisică ghemuită pe podea alături de răcitorul lor.

– Scoate-l de aici în clipa asta, Francie.

– Va fi lovit de o mașină, protestă ea, fără să fie pe deplin sigură de ce această pisică, care nu îi arătase nici cel mai mic semn de afecțiune, îi merita apărarea. Nu îl putem da afară pe autostradă. Va fi ucis.

– Lumea va fi un loc mai bun, replică Dallie.

Ea îl privi încruntată. El se aplecă peste scaun și lovi pisica. Animalul își arcui spinarea, scuipă și își înfipse dinții în glezna Francescăi.

Ea urlă de durere și țipă la Dallie.

– Ia uite ce ai făcut!

Trăgându-și piciorul în poală, își inspectă glezna rănită și apoi strigă în jos, la pisică:

– Nerecunoscătoare afurisită! Sper că te aruncă în fața unui afurisit de autobuz.

Încruntarea lui Dallie se transformă în zâmbet larg. După un moment de gândire, închise ușa mașinii și aruncă o privire către Skeet.

– Bănuiesc că poate ar trebui să o lăsăm pe Francie să își păstreze pisica, la urma urmei. Ar fi păcat să despărțim o pereche așa potrivită.

Pentru oamenii cărora le plăceau orașele mici, Wynette, din Texas, era un loc bun în care să locuiască. San Antonio, cu luminile lui de oraș mare, se afla la ceva mai mult de două ore către sud-est, atât timp cât persoana din spatele volanului nu acorda prea multă atenție limitei de viteză pentru lași de doi bani pe care birocrații din Washington o împinseseră pe gâtlejul cetățenilor din Texas. Străzile din Wynette erau umbrite de copaci oțetari, și parcul avea o fântână de marmură cu patru țevi pentru băut. Oamenii erau robuști. Erau crescători de vite și fermieri, cam cât puteau texanii să fie de cinstiți, și se asigurau că în consiliul orășenesc erau destui democrați și baptiști conservatori încât să-i țină la depărtare pe cei mai mulți dintre etnicii care căutau pomeni guvernamentale. Una peste alta, odată ce oamenii se așezau în Wynette, aveau tendința să rămână.

Înainte ca domnișoara Sybil Chandler să o ia în grija ei, casa de pe Cherry Street fusese doar un alt coșmar victorian. De-a lungul primului ei an acolo, vopsise cenușiul anost al finisajelor de lemn în nuanțe de roz și lavandă și atârnase ferigi de-a lungul verandei din față în agățătoare pentru plante pe care le lucrase ea însăși. Încă nesatisfăcută, își țuguiase buzele ei subțiri de învățătoare și făcuse șabloane pentru un lanț de iepuri săltăreți, în cea mai palidă nuanță de mandarină, în jurul ramei ferestrei din față. Când terminase, își semnase munca cu mici litere ordonate alături de cutia poștală de pe ușă. Acest rezultat o mulțumise atât de mult, încât adăugase un curriculum vitae prescurtat în lemnul ușii, sub cutia poștală:

Opera domnișoarei Sybil Chandler
Profesoară de liceu pensionată
Președinte la Prieteni ai Bibliotecii Publice din Wynette
Iubitoare înflăcărată a lui W.B. Yeats, E. Hemingway și a altora
Rebelă

Și apoi, gândind că totul suna destul de mult ca un epitaf, acoperise ceea ce scrisese cu un alt iepure de câmp și se mulțumise doar cu prima linie.

Totuși, ultimul cuvânt pe care îl pictase pe ușă îi rămăsese în minte și chiar și acum o umplea de plăcere. „Rebelă", din latinescul *rebellis*. Ce sunet drăguț avea și cât de minunat ar fi fost dacă un astfel de cuvânt ar fi fost cu adevărat înscris pe piatra ei de mormânt. Doar numele ei, data de naștere și cea a trecerii în neființă (cea din urmă cât mai departe în viitor, spera ea) și acel unic cuvânt: „Rebelă".

În vreme ce se gândea la marii rebeli literari ai trecutului, știa că era puțin probabil ca un astfel de cuvânt care inspira venerație să i se aplice vreodată ei. La urma urmei, își începuse rebeliunea cu doar 12 ani în urmă, când, la vârsta de 54 de ani, își dăduse demisia din slujba ei din învățământ pe care o avusese vreme de 32 de ani într-o școală de fete de prestigiu din Boston, își împachetase bunurile și se mutase în Texas. Cum cotcodăciseră și își exprimaseră enervarea prin exclamații prietenele ei, crezând că își pierduse mințile, ca să nu mai pomenească despre o porțiune considerabilă din pensia ei. Dar domnișoara Sybil nu o ascultase pe nici una dintre ele, din moment ce pur și simplu murea din cauza predictibilității sufocante a vieții ei.

În avionul de la Boston la San Antoniu, își schimbase hainele în toaletă, scoțând costumul sever din lână de pe trupul ei subțire și lipsit de energie și scuturându-și cocul îngrijit care îi restrângea părul grizonant. Reechipată în prima ei pereche de blugi albaștri și o cămașă africană cu lini șerpuite, se întorsese la locul ei și petrecuse

restul zborului admirându-și cizmele roșii din piele până la gambă și citind din Betty Friedan.

Domnișoara Sybil alesese Wynette închizând ochii și împungând o hartă a Texasului cu degetul arătător. Cei din consiliul școlar o angajaseră pe nevăzute pe baza CV-ului ei, bucuroși peste poate că o profesoară atât de aclamată dorea un post în micul lor liceu. Totuși, când își făcuse apariția la numirea ei inițială îmbrăcată într-o rochie cu imprimeu floral, cercei de argint de cincisprezece centimetri și cizmele ei roșii de piele, directorul se gândise să o concedieze la fel de iute cum o angajase. În schimb, ea îi îndepărtă gândurile rele străpungându-l cu ochii ei mici care nu îngăduiau prostii și spunându-i că nu avea să îngăduie nici un leneș în sala ei de clasă. O săptămână mai târziu, începu să predea și, la trei săptămâni după aceea sfâșie conducerea bibliotecii pentru că eliminase *De veghe în lanul de secară* din colecția sa de ficțiune.

J.D. Salinger își făcu din nou apariția pe rafturile bibliotecii, clasei de engleză din ultimul an îi crescu punctajul de la testul de admitere cu o sută de puncte față de clasa anului precedent și domnișoara Sybil Chandler își pierdu virginitatea cu B.J. Randall, care deținea magazinul de electrocasnice din oraș și credea că ea era cea mai minunată femeie din lume.

Totul merse bine pentru domnișoara Sybil până când B.J. muri, iar ea fu obligată să se retragă din învățământ, la vârsta de 65 de ani. Se trezi umblând fără vlagă prin micul ei apartament cu prea mult timp liber la dispoziție, prea puțini bani și nimeni de care să se ocupe. Într-o noapte târziu, se avântă dincolo de hotarele micului ei apartament până în centrul orașului. Acolo, o găsi Dallie Beaudine, șezând la curba dintre Main și Elwood, în mijlocul unei furtuni, îmbrăcată doar în cămașa ei de noapte.

Acum, ea aruncă o privire la ceas în timp ce închise telefonul săptămânalei sale conversații la lungă distanță cu Holly Grace și apoi luă o stropitoare de alamă

în sufrageria casei victoriene ca un ou de Paște a lui Dallie, ca să ude plantele. Peste câteva ore băieții ei aveau să fie acasă. Pășind peste unul dintre câinii maidanezi ai lui Dallie, își lăsă jos stropitoarea și se apucă de cusut, șezând pe un fotoliu aflat la o fereastră însorită, unde îngădui minții ei să lunece înapoi prin ani până la iarna lui 1965.

Tocmai terminase de testat clasa ei ajutătoare de engleză din anul al doilea despre Iulius Caesar, când ușa încăperii se deschise și un tânăr deșirat pe care nu îl mai văzuse niciodată până atunci intră agale. Ea decise imediat că el era mult prea chipeș pentru propriul lui bine, având un mers fudul și o expresie insolentă. Acesta trânti pe catedra ei o legitimație și, fără să aștepte vreo invitație, își croi drum către fundul încăperii și se ghemui într-un scaun gol, lăsându-și picioarele lungi să se întindă pe culoar. Băieții îl priviră cu atenție; fetele chicotiră și își lungiră gâturile ca să îl vadă mai bine. El zâmbi larg câtorva, evaluându-le în mod deschis sânii. Apoi se lăsă pe spătarul scaunului său și adormi.

Sybil așteptă până când sună clopoțelul și apoi îl chemă la catedră. Acesta stătu în picioare în fața ei, cu un deget înfipt în buzunarul din față al blugilor și cu o expresie de hotărâre plictisită. Ea examină legitimația căutându-i numele, îi verifică vârsta – aproape 16 ani – și îl informă despre regulile clasei ei:

– Nu tolerez întârzierile, mestecatul de gumă sau leneșii. Vei scrie pentru mine un scurt eseu în care să te prezinți și îl vei pune pe catedra mea mâine-dimineață.

El o studie preț de o clipă și apoi își scoase degetul din buzunarul blugilor.

– Du-te dracului, doamnă!

Această frază îi captă, desigur, atenția, dar, înainte să apuce să răspundă, el ieșise țanțoș din încăpere. În vreme ce privea lung la ușa în cadrul căreia nu se afla nimeni, un val grozav de entuziasm se ridică înlăuntrul ei. Văzuse o vâlvătaie de inteligență în acei ochi albaștri posaci. Uimitor! Își dădu imediat seama că ceva mai

mult decât insolența îl măcina pe acest tânăr. Era un alt rebel, exact ca ea!

La fix șapte și jumătate în seara aceea, bătu la ușa unui duplex dărăpănat și se prezentă bărbatului care era trecut pe legitimație drept tutorele băiatului, un personaj cu înfățișare sinistră care nu putea avea mai mult de 30 de ani el însuși. Îi explică problema, și bărbatul clătină abătut din cap.

– Dallie începe să se strice, îi spuse el. În primele luni în care am fost împreună, a fost în regulă, dar puștiul are nevoie de o casă și de o familie. De aceea i-am spus că ne vom stabili aici, în Wynette, pentru o vreme. M-am gândit că, dacă îl dau la școală cum se cuvine, s-ar putea să se liniștească, dar a reușit să fie suspendat din prima zi, lovindu-l pe profesorul de sport.

Domnișoara Sybil pufni.

– Un bărbat din cale-afară de neplăcut. Dallas a făcut o alegere excelentă. Auzi un zgomot ușor de picioare târșite în spatele ei și adăugă în grabă: Nu că aprob violența, desigur, deși îmi imaginez că uneori este foarte satisfăcătoare.

Apoi se întoarse și îi spuse băiatului deșirat și prea chipeș care stătea cu umerii plecați în pragul ușii că venise să îi controleze tema pentru acasă.

– Și dacă vă spun că nu o voi face? replică el cu dispreț.

– Îmi închipui că tutorele tău ar avea ceva de obiectat. Îl privi pe Skeet. Spuneți-mi, domnule Cooper, care este poziția dumneavoastră când vine vorba despre violența fizică?

– Nu mă deranjează nici un pic, răspunse Skeet.

– Credeți că ați putea fi în stare să îl rețineți fizic pe Dallas dacă nu face ce îi cer?

– Greu de spus. Îl iau la greutate, dar mă ia la înălțime. Și, dacă îl rănesc prea tare, nu va fi în stare să îi păcălească pe băieții de la club la sfârșitul săptămânii. Una peste alta, aș spune că nu.

Ea nu renunță la speranță.

– În regulă, atunci, Dallas, îți cer să îți faci tema de bunăvoie. De dragul sufletului tău nemuritor.

El clătină din cap și își vârî o scobitoare în gură. Era foarte dezamăgită, dar își ascunse sentimentele scotocind în traista cu imprimeuri pe care o adusese cu ea și scoțând la iveală o carte cu copertă tare.

– Foarte bine, atunci. Am observat schimbul tău de priviri de astăzi cu tinerele din clasă și am ajuns la concluzia că, oricine care este atât de evident interesat în activitatea sexuală ca tine ar trebui să citească despre asta de la unul dintre cei mai mari scriitori ai lumii. Voi aștepta un referat inteligent din partea ta în două zile.

Spunând asta, împinse o copie a cărții *Amantul doamnei Chatterley* în mâna lui și părăsi casa.

Preț de aproape o lună, trecu fără oprire pragul micului apartament, împingând cărți interzise rebelului ei elev și bătându-l la cap pe Skeet să îl țină mai din scurt pe băiat.

– Nu înțelegeți, se plânse în cele din urmă Skeet, plin de frustrare. În ciuda faptului că nimeni nu îl dorește înapoi, el este un fugar, iar eu nici măcar nu sunt tutorele lui legal. Sunt un fost pușcăriaș pe care el l-a cules din toaleta unei benzinării, și el este cel care are grijă de mine, în loc să fie invers.

– Cu toate astea, zise ea, dumneata ești adult, iar el este încă minor.

Treptat, inteligența lui Dallie câștigă în fața ursuzeniei sale, deși mai târziu el avea să insiste că ea pur și simplu îl ostenise cu toate cărțile ei obscene. Ea îl convinse să se întoarcă la școală, îl mută într-o clasă ai cărei elevi mergeau cu siguranță mai departe la facultate și îl instrui ori de câte ori el nu juca golf. Datorită eforturilor ei, el absolvi cu onoruri la vârsta de 18 ani și fu acceptat în patru colegii diferite.

După ce el plecă la Texas A&M, îi fu teribil de dor de el, deși el și Skeet continuară să facă din Wynette baza lor și veneau să o vadă în timpul vacanțelor, când el nu juca golf. Treptat însă, responsabilitățile lui

îl îndepărtară și mai mult, pe perioade mai îndelungate. O dată nu se văzură timp de aproape un an. În starea ei de confuzie, abia dacă îl recunoscuse în noaptea în care el o găsise șezând în furtună la curba dintre Main și Elwood, purtând doar cămașa ei de noapte.

Francesca și-l imaginase cumva pe Dallie locuind într-un apartament modern, construit lângă un teren de golf, nu într-o veche casă victoriană cu o turlă centrală și finisaje din lemn vopsite în culori pastel. Privi la ferestrele casei nevenindu-i să creadă, în timp ce mașina dădu colțul și se strecură pe o alee îngustă cu pietriș.

– Aceia sunt iepuri?

–256 la număr, spuse Skeet. 257 dacă îl pui la socoteală și pe cel de pe ușa de la intrare. Uite, Dallie, curcubeul ăla de pe garaj este nou.

– O să își frângă gâtul de fraieră într-una din zilele astea cocoțându-se pe scările alea, mormăi Dallie. Apoi se întoarse către Francesca. Ai grijă cum te porți, auzi? Vorbesc serios, Francie. Nici o prostie de-aia fițoasă de-a ta.

Îi vorbea ca și cum ar fi fost un copil, nu iubita lui, dar, înainte ca ea să apuce să riposteze, ușa din spate se deschise larg și o bătrână cu înfățișare incredibilă își făcu apariția. Cu coada ei cenușie lungă zburând în urma ei și cu o pereche de ochelari de citit legănându-se pe lanțul auriu de la gât care atârna peste treningul ei galben ca narcisa, se grăbi către ei, strigând:

– Dallas! Vai, vai, vai! Skeet! Dumnezeule!

Dallie coborî din mașină și îi cuprinse trupul mic și slab într-o îmbrățișare. Apoi Skeet o smulse de lângă el în acompaniamentul unui alt cor de vai-vai.

Francesca își făcu apariția de pe bancheta din spate și privi curioasă. Dallie spusese că mama lui murise. Așadar, cine era persoana aceasta? O bunică? Din câte știa ea, el nu avea nici o rudă, cu excepția femeii numite Holly Grace. Era oare aceasta Holly Grace? Cumva, Francesca se îndoia. Avusese impresia că Holly Grace era sora lui Dallie. Și apoi nu și-o putea închipui

pe bătrânica aceasta cu înfățișare excentrică făcându-și apariția la un motel cu un vânzător de Chevy-uri din Tulsa. Pisica se strecură afară de pe bancheta din spate, privi disprețuitor împrejur cu singurul ei ochi bun și dispăru sub treptele din spatele casei.

– Și cine este aceasta, Dallas? întrebă femeia, întorcându-se către Francesca. Te rog să mă prezinți prietenei tale.

– Aceasta este Francie... Francesca, se corectă Dallie. Bătrânul F. Scott ar fi iubit-o, domnișoară Sybil, așa că, dacă îți dă vreo bătaie de cap, să mă anunți. Francesca îl săgetă cu o privire mânioasă, dar el o ignoră și își continuă prezentarea. Domnișoara Sybil Chandler... Francesca Day.

Ochi mici căprui o privirä, și Francesca se simți dintr-odată ca și cum îi era examinat sufletul.

– Încântată de cunoștință, răspunse ea, împiedicându-se cu greu să nu se fâțâie. Este o plăcere să vă întâlnesc.

Domnișoara Sybil radie la auzul accentului ei, apoi îi întinse mâna pentru o strângere viguroasă.

– Francesca, ești britanică! Ce surpriză încântătoare! Nu îl băga în seamă pe Dallas. Poate fermeca morții, desigur, dar este o adevărată canalie. Îl citești pe Fitzgerald?

Francesca văzuse filmul *Marele Gatsby*, dar bănuia că asta nu se punea la socoteală.

– Mă tem că nu, zise. Nu citesc prea mult.

Domnișoara plescăi dezaprobator.

– Ei bine, vom remedia curând treaba asta, nu-i așa? Aduceți valizele înăuntru, băieți! Dallas, mesteci gumă?

– Da, doamnă.

– Te rog să o scoți, precum și șapca, înainte să intri în casă.

Francesca chicoti când femeia dispăru pe ușa din spate. Dallie își aruncă guma de mestecat într-un tufiș de hortensii.

– Las' că vezi tu, îi spuse amenințător Francescăi.

Skeet chicoti.

– Se pare că biata Francie o s-o încaseze în locul nostru de data aceasta.

Dallie îi zâmbi.

– Aproape că o poți vedea pe domnișoara Sybil frecându-și palmele una de alta așteptând cu nerăbdare să pună mâna pe ea. O privi pe Francesca. Ai vorbit serios când ai spus că nu l-ai citit pe Fitzgerald?

Francesca începea să se simtă ca și cum mărturisise o serie de crime în masă.

– Nu este o crimă, Dallie.

– Ba, prin locurile astea, este. Chicoti răutăcios. Frate, ce te mai așteaptă!

Casa de pe Cherry Street avea tavane înalte, muluri grele din lemn de nuc și încăperi inundate de lumină. Vechile podele de lemn aveau răni pe-alocuri, câteva crăpături întinau tencuiala și decorațiunilor interioare le lipsea și cel mai modest simț de asortare, însă casa reușea totuși să păstreze un farmec aleatoriu. Tapetul dungat coexista cu cel înflorat, și ciudatul amestec de mobilă era adus la viață de perne brodate de mână și de cuverturi croșetate cu fire multicolore. Plante așezate în vase ceramice create manual umpleau colțurile întunecate, eșantioane de goblenuri decorau pereții și trofee de golf răsăreau pretutindeni – pe post de opritoare la uși, suporturi pentru cărți, apăsând un teanc de ziare sau pur și simplu strălucind în lumina unui pervaz însorit.

La trei zile după sosirea ei în Wynette, Francesca se strecură din dormitorul pe care domnișoara Sybil i-l repartizase și se furișă pe coridor. Sub un tricou de-al lui Dallie care îi ajungea până la mijlocul coapselor, purta o pereche destul de uimitoare de chiloți din mătase neagră care apăruseră în mod miraculos în grămăjoara de haine pe care domnișoara Sybil i-o împrumutase ca să își suplimenteze garderoba. Și-i pusese cu o jumătate de oră mai devreme, când îl auzise pe Dallie urcând pe scări și intrând în dormitorul lui.

De la sosirea lor, abia dacă apucase să îl vadă. Pleca dimineața devreme pe terenul de antrenament, de acolo mergea pe terenul de golf și apoi Dumnezeu știa unde, lăsând-o cu nimeni altcineva decât domnișoara Sybil care să îi țină companie. Francesca nu se afla în casă de nici o zi până să se trezească ținând în mâini o copie a cărții *Blândețea nopții*, alături de o mustrare delicată de a se abține din a se mai bosumfla atunci când lucrurile nu mergeau așa cum dorea ea. Abandonul lui Dallie o supăra. Acesta se purta ca și cum nimic nu se întâmplase între ei, ca și cum nu ar fi petrecut o noapte făcând dragoste. La început, încercase să ignore lucrul acesta, dar acum hotărâse că trebuia să înceapă să lupte pentru ceea ce dorea, iar ceea ce dorea era mai mult amor.

Lovi ușor cu vârful unei unghii nedate cu ojă în ușa aflată vizavi de a ei, temându-se că domnișoara Sybil avea să se trezească și să o audă. Se cutremură gândindu-se la ce ar face bătrâna antipatică dacă ar ști că Francesca se aventurase de partea cealaltă a coridorului, până la dormitorul lui Dallie, pentru sex interzis. Probabil ar alunga-o din casă strigând „Prostituată!" cât o țineau plămânii. Când Francesca nu auzi nici un răspuns de partea cealaltă a ușii, ciocăni un pic mai tare.

Fără nici un avertisment, vocea lui Dallie bubui de pe partea cealaltă, sunând ca un tun în liniștea nopții.

– Dacă tu ești, Francie, intră și încetează naibii să mai faci atât de mult zgomot.

Ea țâșni înăuntrul dormitorului, șuierând ca un cauciuc care își pierdea aerul.

– Șștt! Te va auzi, Dallie. Va ști că mă aflu în camera ta.

El stătea în picioare complet îmbrăcat, lovind mingi de golf cu crosa pe covor către o sticlă goală de bere.

– Domnișoara Sybil este excentrică, zise el, măsurând din priviri traseul loviturii sale, dar nu este nici pe departe o puritană. Cred că a fost dezamăgită când i-am spus că nu vom împărți o cameră.

Francesca fusese și ea dezamăgită, dar nu avea de gând să facă mare caz de asta acum, când mândria ei fusese deja afectată.

– Abia dacă te-am văzut de când am ajuns aici. Mă gândeam că poate ești încă supărat pe mine din cauza Fiarei.

– Fiarei?

– Afurisita de pisică. O urmă de enervare se strecură în glasul ei. M-a mușcat din nou ieri.

Dallie zâmbi, apoi deveni serios.

– De fapt, Francie, mă gândeam că ar fi mai bine să ne ținem mâinile acasă pentru o vreme.

Ceva dinlăuntrul ei se clătină ușor.

– De ce? Ce vrei să spui?

Mingea făcu sticla să scoată un clinchet atunci când lovitura lui își găsi ținta.

– Vreau să spun că nu cred că poți să înduri și mai multe belele în viața ta în momentul de față, și ar trebui să știi că nu sunt deloc de încredere atunci când vine vorba despre femei.

Folosi capul crosei ca să apuce o altă minge și să o tragă mai aproape.

– Nu este ca și cum aș fi mândru de asta, înțelegi, dar așa stau lucrurile. Așadar, dacă ai vreo fantezie cu bungalouri acoperite de trandafiri sau prosoape de baie AL LUI și AL EI, ar trebui să scapi de ea.

Mai rămăsese încă destul din vechea Francesca încât să reușească să strecoare un râs condescendent dincolo de nodul care i se pusese în gâtlej.

– Bungalouri acoperite de trandafiri? Serios, Dallie, la ce Dumnezeu poți să te gândești? Mă voi căsători cu Nicky, îți amintești? Aceasta este ultima mea aventură înainte să fiu pentru totdeauna înlănțuită.

Numai că nu avea să se căsătorească cu Nicky. Dăduse un alt telefon seara trecută, sperând că el se întorsese până acum și că putea să îl convingă să îi acorde un mic împrumut, ca să nu mai fie atât de dependentă financiar de Dallie. Apelul ei îl trezise pe servitor, care îi spusese

că domnul Gwynwyck era plecat în luna de miere. Francesca rămăsese în picioare cu receptorul în mână pentru o vreme, înainte de a-l pune în furcă.

Dallie ridică privirea din podea.

– Îmi spui adevărul? Fără AL LUI și AL EI? Fără planuri pe termen îndelungat?

– Bineînțeles că spun adevărul.

– Ești sigură? Este ceva ciudat pe chipul tău când te uiți la mine.

Ea se trânti într-un fotoliu și privi prin încăpere ca și cum pereții de culoarea caramelului și rafturile de cărți din podea până în tavan erau mult mai interesante decât bărbatul din fața ei.

– Fascinație, dragule, zise ea fără să se sinchisească, atârnând un picior gol peste brațul fotoliului și arcuindu-și talpa. Ești, la urma urmei, destul de aparte.

– Nu este nimic mai mult decât fascinație?

– Dumnezeule, Dallie. Nu vreau să te insult, dar nu prea sunt genul de femeie care să se îndrăgostească de un jucător de golf profesionist texan ajuns la sapă de lemn.

„Ba da, sunt", admise ea în tăcere. „Sunt exact genul acela de femeie."

– Da, ai dreptate cu asta. Ca să îți spun adevărul, nu mi te pot imagina îndrăgostindu-te de nimeni ajuns la sapă de lemn.

Ea hotărî că sosise vremea să își salveze o altă părticică din rămășița de mândrie, așa că se ridică și se întinse, scoțând la iveală partea inferioară a chiloților ei din mătase neagră.

– Ei bine, dragule, cred că voi pleca, din moment ce se pare că ai alte lucruri care să îți ocupe timpul.

El o privi preț de un minut, ca și cum lua o hotărâre în legătură cu ceva. Apoi făcu semn cu crosa sa către partea opusă a încăperii.

– De fapt, mă gândeam că ai putea să îmi dai o mână de ajutor. Mergi și stai acolo, te rog.

– De ce?

- N-ai nici o grijă! Eu sunt bărbatul. Tu eşti femeia. Fă ce îţi spun!

Ea făcu o grimasă, apoi făcu așa cum îi ceruse el, fără să se grăbească.

- Acum, scoate-ți tricoul, porunci el.

- Dallie!

- Haide, treaba asta este serioasă, și nu am toată noaptea la dispoziţie.

Nu arăta deloc serios, așa că ea își scoase ascultătoare tricoul, fără să se grăbească și simțind un val de căldură traversându-i trupul când i se dezvălui.

El cuprinse cu privirea sânii ei goi și chiloții negri de mătase. Apoi fluieră admirativ.

- Zău, este frumos, scumpo. Este o chestie cu adevărat înălțătoare. Asta o să funcționeze chiar mai bine decât credeam.

- Ce anume o să funcționeze? întrebă ea precaută.

- Un lucru pe care noi, jucătorii de golf profesioniști, îl facem pentru antrenament. Te lungești pe jos în poziția pe care o aleg eu pe covorul de acolo. Când ești gata, îți scoți chiloţii, numeşti o anumită parte a trupului tău, iar eu văd cât de aproape pot să mă apropii cu lovitura mea. Este cel mai bun exercițiu din lume pentru a îmbunătăți concentrarea unui jucător de golf.

Francesca zâmbi și își așeză o mână pe șoldul gol.

- Și nu pot decât să îmi imaginez cât de distractiv este să strângi mingile când ai terminat.

- La naiba, dar voi, femeile britanice, sunteţi istețe.

- Prea istețe ca să poți să scapi basma curată.

- Mă temeam că vei spune asta. Își sprijini crosa de un scaun și începu să meargă către ea. Cred că va trebui pur și simplu să găsim altceva care să ne ocupe timpul.

- Cum ar fi?

El întinse mâinile și o trase în brațele lui.

- Nu știu. Dar mă gândesc intens.

Mai târziu, în timp ce stătea lungită în brațele lui, somnoroasă după amor, se gândi la cât de ciudat era ca o femeie care îl refuzase pe prințul de Wales

să se fi îndrăgostit de Dallie Beaudine. Își înclină capul în așa fel încât buzele ei atinseră pieptul lui gol și îi sărută delicat pielea. Chiar înainte să se cufunde în somn, își spuse în sinea ei că avea să îl facă să țină la ea. Avea să devină exact femeia care el dorea ca ea să fie, și atunci el avea să o iubească la fel de mult cum ea îl iubea pe el.

Somnul nu veni cu atâta ușurință pentru Dallie – nici în noaptea aceea, nici în următoarele două săptămâni. Putea să simtă cum Halloweenul îl abătea și zăcea treaz, încercând să își distragă atenția jucând o partidă de golf în mintea lui sau gândindu-se la Francesca. Pentru o femeie care se considera una dintre cele mai versate doar pentru că umblase de-a lungul Europei mâncând melci, Domnișoara Șic ar fi avut al naibii mai mult de învățat, după părerea lui, dacă ar fi petrecut câteva pauze pe iarba unui stadion, sub tribunele liceului din Wynette.

Nu părea să fi pontat destule ore între așternuturi ca să se relaxeze cu adevărat alături de el, iar el o putea vedea cum își făcea griji dacă mâna ei se afla în locul corect sau dacă se mișca într-un fel care să îi facă lui plăcere. Era greu pentru el să se simtă bine cu toată dedicația aceea dârză care venea spre el.

Știa că ea aproape se convinsese că era îndrăgostită de el, chiar dacă nu ar fi durat mai mult de 24 de ore de trai în Londra pentru ca ea să îi uite numele. Totuși, trebuia să admită că, atunci când, în sfârșit, avea să o urce în avionul ăla, o parte din el urma să îi ducă cu adevărat dorul, în ciuda faptului că era o micuță aprigă care nu renunța cu ușurință la modul ei înfumurat de a fi. Nu putea trece pe lângă o oglindă fără să petreacă o zi și jumătate privindu-se și lăsa dezordine oriunde mergea, ca și cum se aștepta ca vreo servitoare să vină după ea și să facă ordine. Chiar și așa, trebuia să admită că ea părea să se străduiască. Mergea în oraș la cumpărături pentru domnișoara Sybil, avea grijă de afurisita aceea de pisică și încerca să se înțeleagă cu Skeet spunându-i povestiri despre toate vedetele de cinema pe care le cunoscuse. Ba chiar începuse să îl citească

pe J.D. Salinger. Cel mai important, în sfârşit, părea să priceapă ideea că lumea nu fusese creată doar de dragul ei.

Un lucru ştia sigur. Avea să îi trimită înapoi amicului Nicky o femeie clar mai bună decât cea pe care Nicky i-o trimisese lui.

capitolul 14

Naomi Jaffe Tanaka fu nevoită să se abţină de la a ţopăi de fericire după ce puse jos telefonul. O găsise! După incredibil de multă muncă, îşi găsise, în sfârşit, *Fata Sassy!* Îşi chemă iute secretara şi îi dictă o listă de instrucţiuni.

– Nu încerca să iei legătura cu ea, vreau să o abordez personal. Tu doar verifică informaţiile mele, ca să ne asigurăm că sunt corecte.

Secretara îşi înălţă capul din carneţelul ei.

– Doar nu crezi că te va refuza, nu?

– Nu prea cred. Nu la banii pe care îi oferim.

Dar, în ciuda încrederii sale, Naomi era o persoană care în mod natural îşi făcea griji şi ştia că nu avea să se liniştească până când nu avea o semnătură pe linia punctată a unui contract.

– Vreau să zbor cât de iute posibil. Anunţă-mă de îndată ce aranjamentele sunt stabilite.

După ce secretara părăsi biroul ei, Naomi ezită preţ o clipă şi apoi formă numărul telefonului din apartamentul ei. Telefonul sună iar şi iar, dar ea refuză să închidă. El era acolo; nu avea ea atâta noroc încât să îl facă să dispară ca prin magie. Nu ar fi trebuit în veci să îl lase să stea în apartamentul ei. Dacă cineva de la BS&R afla...

– Răspunde, la naiba!

Se auzi un click.

– Casa de Toleranţă şi Crematoriul lui Saul. Lionel la telefon.

– Nu poți să spui pur și simplu „alo", ca o persoană normală? se răsti ea.

De ce se obliga să treacă prin asta? Polițiștii îl căutau ca să îl interogheze, dar el primise un pont cum că aceștia plănuiau să vină cu acuzații false legate de traficul de droguri, așa că el refuza să meargă să discute cu ei. Gerry nici măcar nu mai fuma iarbă, darămite să se ocupe cu droguri, iar ea nu avusese inima să îl dea afară, în stradă. De asemenea, își păstrase destul din vechea ei lipsă de încredere în poliție încât să nu fie dispusă să îl supună imprevizibilității sistemului legal.

– Vorbește drăguț cu mine sau închid, zise el.

– Minunat, replică ea. Dacă devin din cale-afară de răutăcioasă înseamnă că te muți?

– Ai primit o scrisoare de la Salvați Copiii, mulțumindu-ți pentru contribuția făcută. 50 de dolari amărâți.

– La naiba, nu este treaba ta să îmi citești scrisorile.

– Încerci să îți cumperi intrarea în rai, surioară?

Naomi refuză să cadă în capcana lui. Urmă un moment de tăcere, apoi el își ceru ranchiunos scuze.

– Scuze! Sunt atât de plictisit, încât nu mă mai suport.

– Te-ai uitat peste informațiile alea legate de facultate pe care ți le-am lăsat? îl întrebă cu nonșalanță.

– Ah, la naiba, nu începe din nou cu asta.

– Gerry...

– Nu mă vând!

– Gândește-te doar, Gerry! Să mergi la Facultatea de Drept nu înseamnă să te vinzi. Ai face mai mult bine lucrând în interiorul sistemului...

– Încetează, în regulă, Naomi? Avem acolo, afară, o lume care este gata să se arunce în aer de una singură. Faptul că adăugăm un alt avocat în sistem nu va schimba nimic.

În ciuda protestelor lui vehemente, ea simți că ideea de a studia dreptul nu îi era chiar atât de neplăcută pe cât pretindea. Dar ea știa că el avea nevoie de timp să cugete, așa că nu îl presă.

– Uite ce este, Gerry, trebuie să plec din oraș pentru câteva zile. Fă-mi o favoare și încearcă să dispari până când mă întorc.

– Unde te duci?

Ea își coborî privirea asupra carnețelului de pe pupitrul ei și zâmbi în sinea sa. În 20 de ore, Fata Sassy avea să fie semnată, parafată și livrată.

– Merg într-un loc numit Wynette, în Texas, zise.

Îmbrăcată în blugi, sandale și într-una dintre bluzele colorate din bumbac ale domnișoarei Sybil, Francesca ședea alături de Dallie într-o cârciumă numită Roustabout. După aproape trei săptămâni în Wynette, pierduse numărătoarea serilor pe care le petrecuseră în localul de noapte preferat al orașului. În ciuda formației gălăgioase de muzică country, a norului gros de fum și a hârtiei creponate, de prost gust, în culorile portocaliu și negru ale sărbătorii de Halloween, atârnate de bar, descoperise că, de fapt, ei chiar îi plăcea locul acesta.

Toți cei din Wynette îl cunoșteau pe cel mai faimos jucător de golf al orașului, așa că amândoi intrau întotdeauna în cârciumă întâmpinați de un cor de „Hei, Dallie" care răsuna pe deasupra scaunelor din imitație de piele și a zbârnâitului corzilor de chitară. Dar, în seara aceasta, pentru întâia oară, fuseseră câteva „Hei, Francie" aruncate, provocându-i o plăcere de nedescris.

Una dintre clientele cârciumii își împinse masca de vrăjitoare în vârful capului și depuse un sărut zgomotos pe obrazul lui Skeet.

– Skeet, urs bătrân ce ești, n-am apucat să te duc la altar.

El chicoti.

– Ești prea tânără pentru mine, Eunice. Nu am putut să țin pasul cu tine.

– Ai zis adevărul aici, scumpule.

Eunice scoase un râs strident și apoi se îndepărtă cu o prietenă care era nechibzuit îmbrăcată într-un costum de cadână care îi lăsa dezgolit abdomenul grăsuț.

Francesca zâmbi. Deși Dallie fusese într-o dispoziție morocănoasă toată seara, ea se distra. Cei mai mulți dintre clienții cârciumii purtau ținuta lor standard formată din blugi și pălării Stetson, dar câțiva purtau costume de Halloween și toți barmanii aveau ochelari cu nas de cauciuc.

– Aici, Dallie! strigă una dintre femei. O să pescuim cu gura mere dintr-o găleată cu bere.

Dallie trânti picioarele din față ale scaunului său pe podea, apucă brațul Francescăi și mormăi:

– Doamne, asta este tot ce îmi trebuie. Încetează cu vorbăria, la naiba! Vreau să dansez.

Ea nu vorbise, dar expresia lui era atât de sumbră, încât ea nu se obosi să îi spună lucrul acesta. Se ridică, pur și simplu, și îl urmă. În timp ce el o târî către tonomat, se trezi amintindu-și prima noapte în care el o adusese la Roustabout. Nu trecuseră decât trei săptămâni?

Amintirile ei de la Blue Choctaw fuseseră încă proaspete în seara aceea și era agitată. Dallie o târâse pe ringul de dans și, cu toate protestele ei, insistase să o învețe dansul texan în doi pași precum și Cotton-Eyed Joe. După douăzeci de minute, își simțea fața roșie, iar pielea îi era umedă. Nu își dorise nimic mai mult decât să fugă la toaletă ca să repare stricăciunile.

– Am dansat destul, Dallie, îi spusese.

El o condusese către centrul ringului de dans.

– Abia ne facem încălzirea.

– Sunt destul de încălzită, mulțumesc.

– Mda? Ei bine, eu, nu.

Ritmul muzicii se întețise, iar strânsoarea lui Dallie pe talia ei crescu. Începuse să audă glasul lui Chloe luând-o peste picior pe deasupra muzicii country, spunându-i că nimeni nu avea să o iubească dacă nu arăta frumos și simțise primele tresăriri de neliniște răspândindu-se înlăuntrul ei.

– Nu mai vreau să dansez, insistase ea, încercând să se retragă.

– Păi, foarte rău, pentru că eu vreau.

Dallie înhățase sticla lui de Pearl în timp ce trecuseră pe lângă masa lor. Fără să piardă ritmul, luase o gură, apoi dusese sticla la buzele ei și o ridicase.

– Eu nu...

Înghițise și se înecase când berea i se revărsase în gură. El ridicase din nou sticla la gura lui și o golise. Cârcei transpirați i se lipiseră de obraji și berea îi cursese pe bărbie.

– O să te părăsesc, amenințase ea, ridicând vocea. Voi pleca de pe ringul acesta de dans și voi ieși pentru totdeauna din viața ta dacă nu îmi dai drumul imediat.

El nu o băgase în seamă. Se ținuse de mâinile ei umede și îi lipise trupul de al lui.

– Vreau să stau jos! ceruse ea.

– Nu îmi pasă cu adevărat de ceea ce vrei tu.

Își ridicase mâinile sub brațele ei, chiar în locul în care transpirația îi făcuse bluza fleașcă.

– Te rog, Dallie, strigase ea, simțind că murea de jenă.

– Taci din gură și dă din picioare.

Ea continuase să se roage de el, dar el nu o băgase în seamă. Rujul ei dispăruse, axilele ei deveniseră o rușine publică și fusese absolut convinsă că avea să izbucnească în plâns.

Chiar în clipa aceea, fix în mijlocul ringului de dans, Dallie încetase să se miște. Își coborâse privirea asupra ei, aplecase capul și îi sărutase gura cu gust de bere.

– Drace, dar frumoasă mai ești, îi șoptise.

Își aminti de acele vorbe tandre acum, când el o trăgea fără nici un pic de blândețe printre fanioanele de hârtie în portocaliu și negru către tonomat. După trei săptămâni în care încercase să facă miracole cu produse cosmetice de la magazine ieftine, doar o singură dată scosese un compliment legat de înfățișarea ei de la el – și asta se întâmplase când ea arătase îngrozitor.

El se ciocni de doi bărbați în drumul spre tonomat și nu se sinchisi să își ceară scuze. Ce era în neregulă cu el în seara aceasta? De ce era atât de morocănos? Formația luase o pauză, iar el scormoni în buzunarul

blugilor în căutarea unei monede. Un cor de mormăieli răsună alături de câteva huiduieli.

– Nu îl lăsa să facă asta, Francie, strigă Curtis Molloy.

Ea îi aruncă un zâmbet poznaș peste umăr.

– Îmi pare rău, iubire, dar este mai mare decât mine. Și apoi devine îngrozitor de țâfnos dacă mă contrazic cu el.

Combinația dintre accentul ei britanic și jargonul lor îi făcu să râdă, după cum ea știuse că avea să se întâmple.

Dallie apăsă aceleași două butoane pe care le apăsase toată seara de fiecare dată când formația încetase să cânte, apoi își așeză sticla de bere pe tonomat.

– Nu l-am auzit pe Curtis să pălăvrăgească atâta în ani de zile, îi spuse Francescăi. Chiar l-ai stimulat. Până și femeile încep să te placă.

Vorbele lui părură mai degrabă ranchiunoase decât încântate. Ea îi ignoră starea de spirit proastă, căci melodia rock începu să cânte.

– Dar tu? întrebă ea cu obrăznicie. Mă placi și tu?

El își mișcă trupul de atlet pe primele acorduri ale melodiei „*Born to Run*, dansând pe muzica lui Springsteen la fel de grațios cum dansa pe melodiile texane.

– Bineînțeles că te plac, zise el încruntându-se.

– Nu sunt chiar atât de vagabond încât să mă culc cu tine dacă nu te-aș plăcea cu mult mai mult decât la început. La naiba, îmi place la nebunie melodia asta.

Ea sperase la o declarație mai romantică, dar cu Dallie învățase să se mulțumească cu ceea ce primea. De asemenea, nu împărtășea entuziasmul lui față de cântecul pe care acesta îl tot punea la tonomat. Deși nu înțelegea toate versurile, presupunea că partea despre hoinarii ca noi care au fost născuți să alerge ar putea fi ceea ce îi plăcea lui Dallie atât de mult la acest cântec. Sentimentul nu se potrivea bine cu propria viziune a fericirii domestice, așa că lăsă la o parte versurile și se concentră asupra muzicii, potrivindu-și mișcările trupului cu ale lui Dallie, așa cum învăța să o facă atât de bine în propriul lor dans din dormitor, în orele târzii ale nopții.

El se uită în ochii ei, iar ea privi într-ai lui, și muzica îi învălui. Ea simți ca și cum un fel de lacăt invizibil îi unise, și apoi atmosfera fu distrusă, căci stomacul ei făcu una dintre mișcările lui ciudate.

Nu era însărcinată, își zise în sinea ei. Nu putea să fie. Medicul ei îi spusese foarte clar că nu putea rămâne însărcinată până când nu începea să aibă din nou menstruație. Dar grețurile ei recente o îngrijoraseră destul încât, cu o zi în urmă, la bibliotecă, se uitase printr-un pliant despre sarcină, când domnișoara Sybil nu era atentă. Spre disperarea ei, citise exact lucrul opus și se trezise numărând cu disperare înapoi, până la acea primă noapte în care ea și Dallie făcuseră dragoste. Fusese cu aproape o lună în urmă.

Dansară din nou și apoi se întoarseră la masa lor, cu palma lui cuprinzându-i șalele. Ei îi plăcu atingerea lui și senzația unei femei care era protejată de bărbatul căruia îi păsa de ea. Poate că nu ar fi fost așa rău dacă ar fi fost cu adevărat însărcinată, se gândi când se așeză la masă. Dallie nu era genul de bărbat care să îi strecoare câteva mii de dolari și să o ducă cu mașina la cel care făcea avorturi prin partea locului. Nu că și-ar fi dorit să aibă un copil, dar începea să învețe că totul avea un preț. Poate că sarcina l-ar face pe el să își ia un angajament față de ea, și, odată ce el făcea acel angajament, totul avea să fie minunat. Ea l-ar încuraja să nu mai bea atât de mult și să aibă mai multă grijă de el însuși. El ar începe să câștige turnee și să facă destui bani încât să poată cumpăra o casă undeva, într-un oraș. Nu ar fi fost genul de viață mondenă pe care și-o imaginase pentru ea însăși, dar nu ar mai fi trebuit să alerge atâta și știa că ar fi fost fericită atâta vreme cât Dallie o iubea. Ar călători împreună, iar el ar avea grijă de ea și totul ar fi perfect.

Dar tabloul nu prea i se cristaliza în minte, așa că luă o gură din sticla ei de Lone Star.

Vocea unei femei cu o tărăgăneală la fel de leneșă ca o vară indiană texană îi penetră gândurile.

– Hei, Dallie, zise vocea moale, ai obținut un punctaj bun pentru mine?

Francesca simți schimbarea din el, o vioiciune care nu fusese prezentă cu un moment mai înainte, și își înălță capul.

Stând în picioare lângă masa lor și privind de sus la el cu ochi albaștri vioi se afla cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Francesca vreodată. Dallie sări în sus cu o exclamație discretă și o cuprinse în brațe. Francesca avu senzația că timpul înghețase când cele două uluitoare creaturi blonde își apropiară capetele, doi americani pursânge frumoși, îmbrăcați în denim autohton și purtând cizme de cowboy uzate, supraoameni care dintr-odată o făcură să se simtă incredibil de mică și de banală. Femeia purta o pălărie Stetson împinsă pe spate pe un nor de păr blond care cădea într-o dezordine atractivă pe umerii ei și lăsase trei nasturi desfăcuți la cămașa ei cadrilată, lăsând la vedere destul de mult din impresionanta plinătate a sânilor ei. O curea de piele lată îi înconjura talia îngustă și blugi strâmți îi cuprindeau șoldurile atât de strâns, încât făceau un V între picioare, înainte de a se lipi într-o linie dreaptă de o lungime aproape fără sfârșit de picioare zvelte.

Femeia privi în ochii lui Dallie și spuse ceva atât de încet, încât numai Francesca putu să audă, fără să vrea.

– Doar nu credeai că o să te las singur de Halloween, nu-i așa, iubitule?

Teama care păruse ca un pumn de gheață ce strângea inima Francescăi dispăru când ea își dădu seama de cât de mult semănau cei doi. Desigur... nu ar fi trebuit să fie atât de speriată. Bineînțeles că arătau la fel. Această femeie nu putea să fie decât sora mai mică a lui Dallie, alunecoasa Holly Grace.

Un moment mai târziu, el îi confirmă acest lucru. Eliberând din brațe zeița blondă înaltă, acesta se întoarse spre Francesca.

– Holly Grace, aceasta este Francesca Day. Francie, aș vrea să ți-o prezint pe Holly Grace Beaudine.

– Încântată de cunoştinţă, spuse Francesca întinzând mâna şi zâmbind călduros. Te-aş fi recunoscut ca fiind sora lui Dallie oriunde; semănaţi atât de mult!

Holly Grace trase de borul pălăriei un pic în faţă şi o studie pe Francesca cu ochi albaştri limpezi.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, scumpo, dar nu sunt sora lui Dallie.

Francesca o privi întrebătoare.

– Sunt soţia lui Dallie.

capitolul 15

Francesca îl auzi pe Dallie strigându-i numele. Începu să se mişte mai repede, ochii fiindu-i aproape orbiţi de lacrimi. Tălpile sandalelor ei alunecară pe pietriş în timp ce alerga prin parcare către şosea. Dar picioarele ei scurte nu se comparau cu cele lungi ale lui, aşa că el o ajunse din urmă înainte ca ea să apuce să ajungă la şosea.

– Te deranjează dacă îmi spui ce se petrece aici? strigă el, prinzând-o de umăr şi răsucind-o. De ce ai fugit, înjurându-mă în felul acela şi făcându-te de râs în faţa tuturor acelor oameni care începuseră să creadă că eşti o fiinţă umană adevărată?

Ţipa la ea ca şi cum ea ar fi fost de vină, ca şi cum ea ar fi fost cea care minţise, care înşelase, şarpele perfid care transformase dragostea în trădare. Îşi retrase braţul şi îl plesni peste faţă cât putu de tare.

O plesni şi el, la rândul lui.

Deşi era destul de mânios încât să o lovească, nu era destul de mânios încât să o rănească, aşa că o lovi doar uşor. Şi totuşi, ea era atât de mică, încât îşi pierdu echilibrul şi se lovi de o maşină. Se prinse cu o mână de oglinda laterală şi o duse pe cealaltă la obraz.

– Doamne, Francie, abia te-am atins.

Se grăbi către ea şi întinse mâna după braţul ei.

– Nemernicule!

Se răsuci către el și îl plesni din nou, de data asta nimerindu-l în bărbie. El îi apucă ambele mâini și o scutură.

– Liniștește-te în clipa asta, mă auzi? Liniștește-te înainte să te rănești.

Îl lovi cu putere în fluierul piciorului, și pielea celei mai vechi perechi de cizme de cowboy a lui nu îl protejă de marginea ascuțită a sandalei ei.

– Fir-ar să fie! scânci el.

Ea își retrase piciorul ca să îl lovească din nou. El își împinse înainte piciorul teafăr și îi puse piedică, trântind-o pe pietriș.

– Nemernic afurisit! strigă ea, cu lacrimile și praful amestecându-i-se pe obraji. Nemernic afurisit care își înșală soția! O să plătești pentru asta!

Fără să ia în seamă usturimea din podul palmelor ei și zgârieturile prăfuite de pe brațele sale, ea dădu să se ridice ca să sară din nou la el. Nu îi păsa dacă el o rănea, dacă o ucidea. Spera că el avea să facă asta. Voia ca el să o ucidă. Oricum urma să moară din cauza durerii îngrozitoare care se împrăștia înlăuntrul ei ca o otravă letală. Dacă o ucidea, cel puțin durerea avea să ia sfârșit iute.

– Încetează, Francie, țipă el, când ea se ridică împleticindu-se. Nu veni mai aproape, altfel te vei răni cu adevărat.

– Nemernic afurisit, suspină ea, ștergându-și nasul cu încheietura mâinii. Nemernic căsătorit ce ești! Te voi face să plătești!

Apoi se năpusti din nou asupra lui – o răsfățată pisicuță de casă britanică atacând un leu american get-beget în toată firea, care cutreiera liber.

Holly Grace stătea în picioare în mijlocul mulțimii care se adunase afară, în fața ușii cârciumii, să privească.

– Nu pot să cred că Dallie nu i-a spus despre mine, îi zise ea lui Skeet. De obicei, nu îi ia mai mult de treizeci de secunde să aducă vorba despre mine în orice conversație pe care o are cu o femeie de care este atras.

- Nu fi ridicolă, mârâi Skeet. Știa despre tine. Am vorbit despre tine în fața ei de o sută de ori - asta îl face să fie atât de furios. Toți de pe lumea asta știu că voi doi sunteți căsătoriți de când erați adolescenți. Acesta este doar un alt exemplu de cât de prostănacă este femeia asta.

Îngrijorarea întipări o cută între sprâncenele lui zbârlite când Francesca dădu o altă lovitură.

- Știu că încearcă să o țină la distanță fără să îi facă prea mult rău, dar, dacă una dintre acele lovituri aterizează prea aproape de zona lui sensibilă, ea o să se trezească pe un pat de spital, iar el o să sfârșească în închisoare pentru atac și violență. Înțelegi acum ce ți-am spus despre ea, Holly Grace? Nu am cunoscut niciodată o femeie care să-mi dea atâta bătaie de cap ca asta.

Holly Grace luă o înghițitură din sticla de Pearl a lui Dallie, pe care o luase de pe masă, apoi îi spuse lui Skeet:

- Dacă vreo șoaptă despre această mică altercație ajunge la urechile domnului Deane Beman, Dallie o să primească un șut în fund din turneul pentru profesioniști. Publicului nu prea îi plac jucătorii de fotbal care bat femei, darămite jucătorii de golf.

Holly Grace privi cum reflectoarele surprinseră strălucirea lacrimilor de pe obrajii Francescăi. În ciuda hotărârii lui Dallie de a o ține la distanță, ea continua să îl atace. Holly Grace își dădu seama că s-ar putea să fie ceva mai mult în ceea ce o privea pe Domnișoara Șic decât ce îi spusese Skeet la telefon. Totuși, femeia nu putea să aibă prea multă minte. Numai un nebun l-ar fi atacat pe Dallas Beaudine fără să aibă un pistol încărcat într-o mână și un bici împletit în cealaltă. Tresări când una dintre loviturile de picior ale Francescăi reuși să îl nimerească sub genunchi. El ripostă iute și apoi reuși să o imobilizeze parțial, prinzându-i coatele la spate și lipind-o de pieptul lui.

Holly Grace îi spuse încet lui Skeet:

- Se pregătește să îl lovească iar cu piciorul. Am face mai bine să intervenim înainte să se ajungă prea departe. Îi dădu sticla de bere bărbatului care stătea în picioare lângă ea. Tu ia-o pe ea, Skeet. Eu mă ocup de Dallie.

Skeet nu se contrazise cu privire la distribuirea îndatoririlor. Deși nu era încântat de ideea de a încerca să o calmeze pe domnișoara Fran-chess-ka, știa că Holly Grace era singura persoană care avea jumătate de șansă să îl țină în frâu pe Dallie când acesta era foarte pornit. Traversară iute parcarea și, când ajunseră lângă perechea care se lupta, Skeet spuse:

- Dă-mi-o mie, Dallie!

Francesca scoase un suspin strangulat de durere. Chipul îi era lipit de tricoul lui Dallie. Brațele ei, răsucite la spate, se simțeau ca și cum erau gata să îi sară din încheieturi. Nu o ucisese. În ciuda durerii, nu o ucisese până la urmă.

- Lasă-mă în pace! strigă ea, lipită de pieptul lui Dallie.

Nimeni nu bănui că striga la Skeet.

Dallie nu se mișcă. Îi aruncă lui Skeet o privire de gheață peste creștetul capului Francescăi.

- Vezi-ți naibii de treaba ta!

Holly Grace păși în față.

- Haide, iubitule, zise ea încetișor. Am vreo mie de lucruri pe care să ți le povestesc.

Începu să mângâie brațul lui Dallie în maniera în care o face o femeie care știe că are dreptul să atingă un anumit bărbat în orice fel dorește.

- Te-am văzut la televizor la Kaiser. Loviturile tale cu crosa de fier arătau cu adevărat bine de data asta. Dacă înveți vreodată să lovești ușor, ai putea chiar să fii în stare să joci golf cât de cât decent într-o zi.

Treptat, strânsoarea lui Dallie asupra Francescăi se domoli, iar Skeet întinse cu grijă mâna ca să o tragă la o parte. Dar, în clipa în care Skeet o atinse, Francesca

își înfipse dinții în carnea tare de pe pieptul lui Dallie, mușcându-i pectoralul.

Dallie țipă destul cât Skeet să o tragă pe Francesca în propriile brațe.

- Cățea nebună! strigă Dallie, retrăgându-și brațul și avântându-se către ea.

Holly Grace sări înaintea lui, folosindu-și propriul trup pe post de scut, pentru că nu putea să îndure gândul ca Dallie să fie dat afară din turneu. El se opri, puse o mână pe umărul ei și își frecă pieptul cu pumnul strâns. O venă îi pulsă la tâmplă.

- Ia-o din fața mea! Vorbesc serios, Skeet! Cumpără-i un bilet de avion către casă și să nu o mai văd niciodată!

Chiar înainte ca Skeet să o târască de acolo, Francesca auzi ecoul glasului lui Dallie venind din spatele ei, mult mai moale acum.

- Îmi pare rău, zise el.

„Îmi pare rău..." Vorbele se repetară în capul ei ca un refren amar. Doar acele scurte cuvinte de părere de rău pentru faptul că distrusese ce mai rămăsese din viața ei. Și apoi auzi și restul.

- Îmi pare rău, Holly Grace.

Francesca îl lăsă pe Skeet să o așeze pe scaunul din față al Fordului lui și rămase nemișcată în timp ce el viră pe autostradă.

Conduseră în tăcere preț de câteva minute înainte ca el să spună în cele din urmă:

- Uite ce este, Fancie, o să trag la benzinăria de pe drum și o s-o sun pe una dintre prietenele mele, care lucrează la registratură, să văd dacă te găzduiește peste noapte. Este o doamnă foarte drăguță. Mâine-dimineață vin cu lucrurile tale și te duc la aeroportul din San Antonio. Vei fi înapoi în Londra înainte să îți dai seama.

Ea nu răspunse, și el o privi cu neliniște. Pentru întâia oară de când o întâlnise, îi părea rău pentru ea. Era drăguță când nu vorbea, iar el putea să vadă că fusese rănită.

– Ascultă, Francie, nu avea nici un rost să te enervezi așa tare din cauza lui Holly Grace. Dallie și Holly Grace sunt doar una dintre realitățile vieții, ca berea și fotbalul. Dar au încetat să judece viața din dormitor a fiecăruia cu mult timp în urmă și, dacă nu l-ai fi enervat pe Dallie atât de tare, probabil că el te-ar mai fi ținut prin preajmă o vreme.

Francesca se strâmbă. Dallie ar fi ținut-o prin preajmă – ca pe unul dintre câinii lui maidanezi. Își înghiți lacrimile și fierea când se gândi la cât se făcuse de râs.

Skeet apăsă mai tare pe pedala de accelerație și, câteva minute mai târziu, traseră la benzinărie.

– Tu stai aici, mă întorc repede.

Francesca așteptă până când Skeet dispăru înăuntru înainte să se strecoare afară din mașină și să înceapă să alerge. Alergă de-a lungul șoselei, ferindu-se de farurile mașinilor, fugind prin noapte ca și cum ar fi putut să fugă de ea însăși. O crampă într-o parte o făcu în cele din urmă să încetinească ritmul, dar, cu toate acestea, tot nu se opri.

Rătăci ore în șir pe străzile părăsite din Wynette, fără să vadă încotro mergea, fără să îi pese. În timp ce trecea pe lângă magazine goale și case tăcute în miez de noapte, simți ca și cum ultima parte din vechea ei persoană murise... cea mai bună parte: eterna lumină a propriului ei optimism. Indiferent de cât de triste fuseseră lucrurile de la moartea lui Chloe, simțise întotdeauna că greutățile ei erau doar temporare. Acum, înțelegea, în sfârșit, că acestea nu erau deloc temporare.

Sandaua ei alunecă pe pulpa portocalie murdară a unui dovleac cioplit care fusese zdrobit pe stradă, iar ea căzu, zgâriindu-și șoldul pe asfalt. Zăcu acolo pentru o clipă, cu piciorul răsucit ciudat sub ea, zeamă de dovleac amestecându-se cu sânge uscat din zgârieturile de pe antebrațul ei. Nu era genul de femeie pe care bărbații o abandonau – ea era cea care îi abandona. Lacrimi proaspete începură să cadă. Ce făcuse ca să merite asta? Era chiar atât de îngrozitoare? Rănise oameni atât de tare

încât aceasta îi era pedeapsa? Un câine lătră în depărtare și, undeva departe, în josul străzii, o lumină se aprinse la etaj la geamul unei băi.

Nu putea să se gândească la ce să facă, așa că rămase zăcând în praf și în miezul de dovleac și plânse. Toate visurile ei, toate planurile... totul dispăruse. Dallie nu o iubea. Nu avea să se însoare cu ea. Nu aveau să trăiască împreună până la adânci bătrâneți.

Nu își aminti când luă hotărârea să înceapă din nou să meargă, dar, după o vreme, își dădu seama că picioarele i se mișcau și că înainta pe o stradă nouă. Și apoi, în beznă, se împiedică de bordură și ridică privirea doar ca să vadă că se afla în fața casei ca un ou de Paște a lui Dallie.

Holly Grace trase mașina pe alee și opri motorul. Era aproape trei dimineața. Dallie era prăbușit pe scaunul pasagerului, dar, deși ochii lui erau închiși, ea nu crezu că dormea. Ieși din mașină și ocoli până la ușa pasagerului. Parcă temându-se că el avea să se prăbușească, susținu ușa cu șoldul după ce o deschise. El nu schiță nici o mișcare.

– Haide, iubitule, zise ea, aplecându-se și trăgându-l de braț. Haide să te bagi în pat.

Dallie mormăi ceva indescifrabil și își lăsă unul din picioare să îi alunece pe pământ.

– Așa, îl încurajă ea. Acum, haide!

El se ridică și își puse brațul în jurul umerilor ei, cum o făcuse de atât de multe ori mai înainte. O parte din Holly Grace voia să se dea la o parte și să spere că el avea să cadă pe pământ ca un acordeon vechi, dar cealaltă parte din ea nu dorea să îi dea drumul pentru nimic în lume – nu pentru ocazia de a deveni director de vânzări pe regiunea de sud-vest, nici pentru șansa de a-și înlocui mașina Firebird cu un Porsche, nici măcar pentru o întâlnire în dormitor cu toți cei patru frați Statler în același timp – pentru că Dallie Beaudine era persoana pe care aproape că o iubea cel mai mult pe lume. Aproape, pentru că persoana pe care învățase să o iubească cel

mai mult era ea însăși. Dallie o învățase asta cu mult timp în urmă. Dallie îi dăduse o mulțime de lecții bune pe care însă el nu fusese în stare să le învețe.

Pe neașteptate, el se retrase de lângă ea și începu să meargă pe lângă partea laterală a casei, către cea din față. Pașii lui erau ușor nesiguri, dar, având în vedere cât de mult băuse, se descurca destul de bine. Holly Grace îl privi pentru o clipă. Trecuseră șase ani, dar el tot nu voia să îl uite pe Danny.

Dădu colțul și ajunse în fața casei la timp să îl poată vedea prăbușindu-se pe treapta de sus a verandei.

– Hai tai-o la mama ta acum, zise el încetișor.

– Rămân, Dallie, zise ea și urcă treptele, apoi își scoase pălăria și o aruncă pe balansoarul de pe verandă.

– Acum, dă-i drumul! Trec să te văd mâine.

Vorbea mult mai clar decât o făcea de obicei, fapt ce era un indiciu pentru cât de beat era cu adevărat. Ea se așeză lângă el și privi gânditoare în întuneric, hotărâtă să înfrunte problema.

– Știi la ce mă gândeam astăzi? îl întrebă. Mă gândeam la cum obișnuiai să te plimbi cu Danny pe umerii tăi, și el se ținea de părul tău și țipa ascuțit. Și, din când în când, scutecul i se scurgea, așa că, atunci când îl puneai jos, aveai o pată udă pe spatele tricoului. Obișnuiam să cred că lucrul acesta era atât de caraghios – frumușelul meu soț umblând cu pipi de bebeluș pe spatele tricoului.

Dallie nu răspunse. Ea așteptă o clipă și apoi încercă din nou.

– Îți amintești de cearta aceea teribilă pe care am avut-o când l-ai dus la frizerie și i-ai tăiat toate buclele de bebeluș? Am aruncat în tine cu o carte de-a ta de civilizație occidentală și am făcut dragoste pe podeaua bucătăriei... numai că nici unul din noi nu o măturase de o săptămână și toate cerealele aruncate de Danny mi s-au înfipt în spate, ca să nu mai pomenesc despre alte locuri.

El își depărtă picioarele și își puse coatele pe genunchi, aplecându-și capul. Ea îi atinse brațul, iar vocea îi fu blândă.

– Gândește-te la vremurile bune, Dallie. Au trecut șase ani. Trebuie să renunți la ce a fost rău și să te gândești la ce a fost bun.

– Am fost niște părinți mizerabili, Holly Grace.

Își întări strânsoarea pe brațul lui.

– Nu, nu am fost. L-am iubit pe Danny. Nu a existat niciodată un băiețel care să fie la fel de iubit cum a fost el. Îți amintești cum obișnuiam să îl băgăm în pat cu noi noaptea, deși toată lumea zicea că o să ajungă poponar?

Dallie înălță capul, și vocea îi fu plină de amărăciune.

– Îmi amintesc mai degrabă cum ieșeam noaptea și îl lăsam singur cu toate acele bone minore. Sau cum îl căram după noi când nu puteam găsi pe nimeni care să stea cu el – sprijineam scăunelul ăla al lui de plastic în colțul unui separeu într-un bar și îi dădeam să mănânce cartofi prăjiți sau îi puneam Seven-Up în biberon dacă începea să plângă. Doamne...

Holly Grace ridică din umeri și îi dădu drumul la braț.

– Nu aveam nici măcar 19 ani când s-a născut Danny. Noi înșine nu eram decât niște copii. Am făcut tot ce am știut mai bine.

– Mda? Ei bine, nu a fost destul de bine, la dracu'!

Ea îi ignoră izbucnirea. Reușise să se împace cu moartea lui Danny mai bine decât o făcuse Dallie, deși încă trebuia să își ferească privirea când surprindea imaginea unei mame care ridica în brațe un băiețel cu părul bălai. Halloweenul era greu de îndurat pentru Dallie pentru că aceea era ziua în care Danny murise, dar ziua de naștere a lui Danny era cea mai grea pentru ea. Se zgâi la formele întunecate, înfrunzite ale nucilor pecan și își aminti cum fusese ziua aceea.

Deși era o săptămână de examene la Facultatea de Agricultură și Mecanică, și Dallie trebuia să scrie o lucrare, acesta era plecat ca să escrocheze niște cultivatori

de bumbac pe terenul de golf, ca să poată cumpăra un pătuț. Când i se rupsese apa, ei îi fusese frică să meargă de una singură la spital, așa că mersese până la teren cu un Ford Fairlane vechi pe care îl împrumutase de la studentul la inginerie care locuia în apartamentul vecin. Deși împăturise un prosop de baie ca să șadă pe el, udase totuși scaunul.

Îngrijitorul se dusese după Dallie și se întorsese cu el în mai puțin de zece minute. Când Dallie o văzuse sprijinită de Fairlane, cu pete ude pe salopeta veche de blugi, sărise din mașinuța electrică și fugise la ea.

- La naiba, Holly Grace, zisese el, tocmai am ajuns la gaura cu numărul opt - a aterizat la nici zece centimetri de gaură. Nu puteai să mai aștepți un pic?

Apoi izbucnise în râs și o luase pe sus, cu salopeta ei udă cu tot, și o ținuse la pieptul lui până când o contracție o făcuse să strige.

Gândindu-se acum la asta, Holly Grace simți cum un nod îi creștea în gâtlej.

- Danny a fost un bebeluș atât de frumos, îi șopti lui Dallie. Îți amintești cât de speriați eram când l-am adus acasă de la spital?

Răspunsul lui fu coborât și succint.

- Oamenii au nevoie de un permis ca să țină un câine, dar te lasă să scoți un copil din spital fără să pună măcar o singură întrebare.

Ea sări de pe scară.

- La naiba, Dallie! Vreau să îl jelesc pe băiețelul nostru. Vreau să îl jelesc cu tine în noaptea asta, nu să te ascult cum transformi totul în amărăciune.

El se lăsă în față pentru o clipă, plecându-și capul.

- Nu ar fi trebuit să vii. Știi cum sunt în perioada asta a anului.

Ea își lăsă palma să se odihnească pe creștetul lui.

- Anul acesta lasă-l în pace pe Danny.

- Tu ai putea să faci asta dacă tu ai fi cea care l-a ucis?

- Și eu știam de capacul rezervorului.

– Și mi-ai spus să îl repar. Se ridică alene, mergând până la balustrada verandei. Mi-ai spus de două ori că balamaua era stricată și că băieții din vecini îl tot scoteau ca să poată azvârli pietre înăuntru. Nu tu ai fost cea care a rămas acasă cu Danny în după-amiaza aia. Nu tu erai cea care trebuia să îl supravegheze.

– Dallie, învățai. Nu este ca și cum ai fi zăcut mort de beat când el s-a strecurat afară.

Ea își închise ochii. Nu voia să se gândească la partea aceasta – la băiețelul ei în vârstă de doi ani mergând legănat prin curte către acel rezervor, privind jos în el cu curiozitatea lui fără margini. Dezechilibrându-se. Prăbușindu-se. Nu voia să își imagineze acel trup mic luptând pentru viață în apa rece, strigând. La ce se gândise copilașul ei la sfârșit, când tot ce putea să vadă era un cerc de lumină mult deasupra lui? Se gândise la ea, la mama lui, care nu era acolo să îl tragă teafăr în brațele ei, sau se gândise la tăticul lui, care îl săruta și alături de care făcea tărăboi și care îl strângea atât de tare în brațe, încât îl făcea să țipe? La ce se gândise în acel ultim moment în care micii lui plămâni se umpluseră cu apă?

Clipind ca să alunge usturimea lacrimilor, Holly Grace merse lângă Dallie și îi încercui talia pe la spate. Apoi își odihni fruntea pe partea din spate a umărului lui.

– Dumnezeu ne dă viața cadou, zise. Nu avem nici un drept să adăugăm propriile condiții.

El începu să tremure, iar ea îl ținu în brațe cât putu de bine.

Francesca îi privi din întunericul de sub nucul pecan care se afla lângă verandă. Noaptea era liniștită, și auzi fiecare cuvânt. I se făcu rău... chiar mai rău decât atunci când fugise din Roustabout. Propria durere părea acum frivolă în comparație cu a lor. Nu îl cunoscuse deloc pe Dallie. Nu văzuse niciodată nimic altceva decât texanul vesel și plin de glume care refuza să ia viața în serios. Ascunsese de ea o soție... moartea fiului său. Cum privea

la cele două siluete lovite de suferință stând pe verandă, intimitatea dintre ei păru la fel de solidă ca însăși casa veche – o intimitate venită din traiul împreună, din împărtășirea fericirii și a tragediei. Își dădu seama atunci că ea și Dallie nu împărtășiseră nimic în afară de trupurile lor și că dragostea avea în sine profunzimi pe care ea nici măcar nu și le imaginase.

Francesca privi cum Dallie și Holly Grace dispărură în casă. Pentru o fracțiune de secundă, speră din tot sufletul că aveau să își găsească alinare unul în celălalt.

Naomi nu mai fusese niciodată în Texas și, dacă era după ea, nu avea să mai vină vreodată. Când o camionetă o depăși pe banda dreaptă mergând cu o viteză de cel puțin 125 de kilometri pe oră, hotărî că unii oameni nu erau făcuți să se aventureze dincolo de ambuteiajele predictibile din oraș și de mirosul liniștitor al gazelor de eșapament scuipate de taxiuri galbene care se târau. Era o fată de oraș; drumul deschis o neliniștea. Sau poate că nu era deloc vorba de autostradă. Poate că era din cauza lui Gerry, care se afla ghemuit lângă ea pe scaunul pasagerului Cadillacului său închiriat și privea încruntat prin parbriz ca un țânc țâfnos.

Când se întorsese în apartamentul ei în noaptea trecută, ca să își facă valiza, Gerry o anunțase că mergea cu ea în Texas.

– Trebuie să scap din locul ăsta înainte să înnebunesc, exclamase el, vârându-și o mână prin păr. Voi merge în Mexic pentru o vreme – voi trăi ascuns. Voi zbura cu tine în Texas în seara asta – polițiștii de la aeroport nu vor căuta un cuplu care călătorește împreună – și apoi voi face aranjamente ca să trec granița. Am niște prieteni în Del Rio. Mă vor ajuta ei. Va fi bine în Mexic. Ne vom reorganiza mișcarea.

Ea îi spusese că nu putea să meargă cu ea, dar el refuzase să asculte. Din moment ce nu putea să îl împiedice fizic, se trezise îmbarcându-se în avionul Delta către San Antonio cu Gerry alături, ținându-o de braț.

Ea se întinse în scaunul șoferului, apăsând din greșeală pedala de accelerație, astfel că mașina acceleră ușor. Lângă ea, Gerry își afundase mâinile adânc în buzunarele unei perechi de pantaloni din flanel gri de care făcuse rost de undeva. Se presupunea că ținuta trebuia să îl facă să arate ca un afacerist respectabil, dar eșua, întrucât el refuzase să își tundă părul.

– Relaxează-te, zise ea. Nimeni nu ți-a acordat nici un pic de atenție de când am ajuns aici.

– Polițiștii nu mă vor lăsa să scap așa ușor, zise el, aruncând nervos o privire peste umăr pentru a suta oară de când ieșiseră din garajul hotelului din San Antonio. Se joacă cu mine. Mă vor lăsa să mă apropii de granița mexicană atât de mult încât să îi pot simți mirosul și apoi mă vor prinde. Porci nenorociți!

Paranoia anilor '60. Ea aproape că uitase de ea. Când Gerry aflase despre interceptările telefonice ale FBI-ului, crezuse că fiecare umbră ascundea un polițist, că fiecare nou recrut era un informator, că măreţul J. Edgar Hoover însuși căuta în mod personal dovezi de activități subversive în absorbantele pe care femeile din mișcarea antirăzboi le aruncau la gunoi. Deși la vremea respectivă existase un motiv pentru a fi precaut, în cele din urmă teama fusese mai epuizantă decât realitatea.

– Ești sigur că poliției îi pasă măcar? întrebă Naomi. Nimeni nu s-a uitat la tine de două ori când ai urcat în avion.

El o privi încruntat, iar ea știu că îl insultase, bagatelizându-i importanța de fugar – Macho Gerry, acest John Wayne al radicalilor.

– Dacă aș fi fost singur, zise el, m-ar fi observat destul de repede.

Naomi se îndoia. Cu toată insistența lui Gerry cum că poliția era pe urmele lui, aceasta cu siguranță nu părea să îl caute prea tare. Lucrul ăsta o făcu să se simtă ciudat de tristă. Își amintea de zilele în care poliției îi păsa foarte mult de activitățile fratelui ei.

Cadillacul ajunse în vârful unui deal, iar ea văzu un indicator care anunța intrarea în orașul Wynette. O trecu un vârtej de emoție. După tot acest timp, avea să își vadă, în sfârșit, Fata Sassy. Speră că nu făcuse o greșeală nedând un telefon mai înainte, dar simțise în mod instinctiv că această primă legătură trebuia să fie făcută în persoană. Și apoi fotografiile uneori mințeau. Trebuia să o vadă față în față.

Gerry se uită la ceasul digital de la bordul mașinii.

- Nu este nici măcar ora nouă. Probabil încă e în pat. Nu înțeleg de ce a trebuit să plecăm atât de devreme.

Nu se sinchisi să îi răspundă. Nimic nu avea vreodată vreo importanță pentru Gerry cu excepția propriei misiuni de a salva lumea de unul singur. Trase la o benzinărie și ceru indicații. Gerry se ghemuise pe scaunul lui, ascunzându-se în spatele unei hărți rutiere deschise, în cazul în care puștiul cu coșuri pe față care stătea lângă pompa de benzină era de fapt un agent guvernamental de elită pornit să îl prindă pe Inamicul Public Numărul Unu.

În timp ce scoase mașina din nou în stradă, ea îi spuse:

- Gerry, ai 32 de ani. Nu ai obosit să trăiești astfel?

- Nu am de gând să trădez, Naomi.

- Dacă mă întrebi pe mine, să fugi în Mexic se apropie mai mult de trădare decât să rămâi prin preajmă și să încerci să lucrezi în interiorul sistemului.

- Încetează să mai vorbești despre asta, te rog!

Era doar imaginația ei, sau Gerry părea mai puțin sigur pe sine?

- Ai fi un avocat bun, insistă ea. Curajos și incoruptibil. Ca un cavaler medieval care luptă pentru justiție.

- Mă voi gândi la asta, bine? se răsti el. Mă voi gândi la asta după ce ajung în Mexic. Amintește-ți că ai promis să mă duci mai aproape de Del Rio înainte de căderea serii.

- Dumnezeule, Gerry, nu poți să te gândești la nimic altceva în afară de tine?

El se uită la ea cu dezgust.

– Lumea se pregătește să se arunce singură în aer, și ție nu îți pasă decât să vinzi parfum.

Refuză să intre într-o altă repriză de țipete cu el și merseră în tăcere restul drumului până la casă. Când Naomi opri Cadillacul, Gerry aruncă neliniștit o privire peste umăr, către stradă. Când văzu că nu era nimic suspect, se relaxă destul cât să se aplece înainte și să studieze casa.

– Hei, îmi place locul ăsta. Făcu semne către iepurii vopsiți. Emană vibrații grozave.

Naomi își luă poșeta și servieta. Tocmai când se pregătea să deschidă ușa mașinii, Gerry îi prinse brațul.

– Treaba asta este importantă pentru tine, nu-i așa, surioară?

– Știu că nu înțelegi, Gerry, dar îmi place la nebunie ceea ce fac.

El încuviință ușurel din cap și apoi îi zâmbi.

– Noroc, puștoaico.

Sunetul unei uși de mașini trântite o trezi pe Francesca. La început, nu putu să își dea seama unde se afla, și apoi își dădu seama că – precum un animal care mergea într-o peșteră ca să moară singur – se târâse pe bancheta din spate a mașinii Riviera și adormise. Amintiri ale nopții trecute o inundară, aducând cu ele un nou val de durere. Se îndreptă și gemu moale când mușchii din diferite părți ale trupului ei protestară la schimbarea ei de poziție. Pisica, stând ghemuită pe podea sub ea, își înălță capul diform și mieună.

Apoi Francesca văzu Cadillacul.

I se opri brusc respirația. De când își amintea, mașinile mari și scumpe aduseseră întotdeauna lucruri minunate în viața ei: bărbați luxoși, locuri la modă, petreceri strălucitoare. Un val de speranță lipsit de logică o inundă. Poate unul dintre prietenii ei îi dăduse de urmă și venise să o ducă înapoi la vechea ei viață. Își dădu părul la o parte de pe față cu o mână murdară și tremurătoare, ieși din mașină și merse cu grijă până în fața casei.

Nu putea să dea ochii cu Dallie în dimineața aceasta și mai ales nu putea să dea ochii cu Holly Grace. În timp ce se furișa pe treptele de la intrare, își spuse în sinea ei să nu își facă mari speranțe, că acea mașină putea să fi adus un reporter de revistă care să îi ia un interviu lui Dallie sau chiar un agent de asigurări – dar fiecare mușchi din trupul ei se simțea încordat de așteptare. Auzi vocea necunoscută a unei femei prin ușa deschisă și păși într-o parte ca să poată asculta fără să fie văzută.

– ... Am căutat-o pretutindeni, spunea femeia. Am reușit, în cele din urmă, să dau de ea prin întrebări legate de domnul Beaudine.

– Imaginează-ți să treci prin atâtea necazuri doar pentru o reclamă de revistă, răspunse domnișoara Sybil.

– O, nu, protestă glasul femeii. Este mult mai important. Blakemore, Stern & Rodenbaugh este una dintre cele mai importante agenții de publicitate din Manhattan. Plănuim o campanie importantă pentru a lansa un nou parfum și avem nevoie de o femeie extraordinar de frumoasă să reprezinte Fata Sassy. Va fi la televizor și pe panouri publicitare. Va avea apariții publice peste tot în țară. Plănuim să o facem una dintre cele mai cunoscute chipuri din America. Toată lumea va ști de Fata Sassy.

Francesca se simți ca și cum tocmai i se dăduse înapoi viața. Fata Sassy! O căutau pe ea! Un val de fericire îi pulsă prin vene ca adrenalina, în timp ce devenea uimitor de conștientă de faptul că acum avea să fie în stare să plece de lângă Dallie cu capul sus. Această zână din Manhattan era pe cale să îi redea respectul de sine.

– Dar mă tem că nu am nici cea mai mică idee unde se află, zise domnișoara Sybil. Îmi pare rău că sunt nevoită să vă dezamăgesc după ce ați condus atâta drum, dar, dacă îmi dați cartea dumneavoastră de vizită, i-o voi da lui Dallas. Va avea el grijă ca ea să o primească.

– Nu!

Francesca apucă clanța ușii cu plasă și o deschise, temându-se că femeia avea să dispară înainte să poată ajunge la ea. Când dădu năvală înăuntru, văzu o femeie

subțire, cu părul negru, într-un costum de afaceri bleumarin, stând în picioare lângă domnișoara Sybil.

– Nu! exclamă Francesca. Aici sunt! Sunt chiar...

– Ce se întâmplă? spuse tărăgănat o voce guturală. Hei, ce mai faceți, domnișoară Sybil? Nu am apucat să vă salut azi-noapte. Ați făcut vreun pic de cafea?

Francesca îngheță în pragul ușii în vreme ce Holly Grace Beaudine coborî treptele, picioarele goale lungi întinzându-se de sub una dintre cămășile de un albastru-deschis ale lui Dallie. Ea căscă, și compasiunea Francescăi față de aceasta din urmă cu o noapte dispăru pe dată. Chiar și fără pic de machiaj și cu părul ciufulit după somn, arăta extraordinar.

Francesca își drese glasul și păși în sufragerie, făcând pe toată lumea conștientă de prezența ei. Femeia în costum bleumarin exclamă cu voce tare:

– Dumnezeule! Acele fotografii nu vă fac deloc dreptate. Înaintă, zâmbind larg. Permiteți-mi să fiu prima care o felicită pe noua noastră frumoasă Fată Sassy.

Și apoi îi întinse mâna lui Holly Grace Beaudine.

capitolul 16

Francesca ar fi putut la fel de bine să fie invizibilă la cum o ignora toată lumea. Rămase smerită în picioare lângă pragul ușii, în vreme ce femeia din Manhattan se agita pe lângă Holly Grace, vorbind despre contracte exclusive și termene și despre o serie de fotografii care îi fuseseră făcute când își făcuse apariția la un eveniment de caritate din Los Angeles ca partenera unui faimos jucător de fotbal.

– Dar eu vând articole sportive! exclamă la un moment dat Holly Grace. Cel puțin, obișnuiam să fac asta până când am fost implicată într-un mic conflict de muncă, acum vreo două săptămâni, și am pus la cale o grevă neautorizată. Se pare că nu vă dați seama că eu nu sunt model.

– Veți fi când voi fi terminat eu cu dumneavoastră, insistă femeia. Promiteți-mi doar că nu veți dispărea din nou fără să lăsați un număr de telefon. De acum înainte, anunțați-l întotdeauna pe agentul dumneavoastră unde vă aflați.

– Nu am un agent.

– Voi rezolva și asta.

Francesca își dădu seama că nu avea să existe o zână bună pentru ea. Nimeni care să aibă grijă de ea. Nici un contract magic care să apară în ultimul moment pentru a o salva. Își zări reflexia într-o oglindă pe care domnișoara Sybil o încadrase cu scoici. Părul îi era răvășit, iar chipul – zgâriat și vânăt. Își coborî privirea și văzu praful și sângele uscat de pe brațe. Cum de crezuse vreodată că putea trece prin viață doar prin puterea frumuseții ei? În comparație cu Grace și Dallie, ea era de mâna a doua. Chloe se înșelase. Să arăți frumos nu era de ajuns – exista întotdeauna cineva mai frumos. Întorcându-se, ieși în tăcere pe ușă, singură.

Aproape o oră trecu înainte ca Naomi Tanaka să plece, și Holly Grace să intre în dormitorul lui Dallie. Fusese o oarecare încurcătură legată de mașina pe care o închiriase Naomi și care părea să fi dispărut în timp ce Naomi se afla în casă, iar domnișoara Sybil sfârșise prin a o conduce la singurul hotel din Wynette. Naomi promisese să o lase pe Holly Grace până a doua zi să se uite peste contract și să se consulte cu avocatul ei. Nu că exista vreo îndoială în mintea lui Holly Grace în ceea ce privea semnarea. Suma de bani pe care i-o ofereau era uluitoare – o sută de mii de dolari pentru a nu face nimic altceva decât să se fâțâie în fața unei camere și să dea mâna cu oamenii pe la tejghelele din magazinele de parfumuri. Își amintea de zilele ei din Bryan, Texas, când locuia cu Dallie în căminul studențesc și încercau să strângă destui bani cât să poată cumpăra de mâncare.

Îmbrăcată încă în cămașa albastră a lui Dallie și ținând câte o cană de cafea în fiecare mână, închise ușa dormitorului lui cu șoldul. Patul arăta ca o zonă

de război, cu toate cuverturile trase și încâlcite în jurul șoldurilor lui. Nici măcar adormit Dallie nu părea să își găsească liniștea. Puse cana lui de cafea pe noptieră și apoi luă o gură dintr-a ei.

Fata Sassy. Suna perfect pentru ea. Până și momentul era potrivit. Obosise să se lupte cu bătrâneii de la Institutul de Siguranță a Echipamentelor, se săturase să fie nevoită să muncească de două ori mai mult decât oricine altcineva ca să parcurgă aceeași distanță. Era pregătită pentru un nou început în viața ei, pentru șansa de a face bani mulți. Cu mult timp în urmă, luase hotărârea ca, atunci când oportunitatea bătea la ușa ei, să stea pe loc și să îi deschidă.

Luându-și cafeaua cu ea la fotoliul vechi, se așeză și își puse piciorul peste genunchiul gol. Brățara ei subțire din aur de pe gleznă prinse lumina soarelui, trimițând o reflexie șerpuită care umbla pe peretele de deasupra capului ei. Imagini strălucitoare îi trecură prin minte: îmbrăcăminte de firmă, haine de blană și restaurante faimoase din New York. După toată munca ei și toți acești ani în care se dăduse cu capul de pereți, o șansă unică în viață îi aterizase în cele din urmă direct în poală.

Cuibărind cana caldă în mână, privi către Dallie. Oamenii care știau despre viețile lor separate și despre adresele de domiciliu diferite întrebau întotdeauna de ce nu divorțaseră. Nu puteau înțelege că lui Holly Grace și lui Dallie le plăcea să fie căsătoriți unul cu altul. Erau o familie.

Privirea ei călători de-a lungul curbei puternice a gambei lui, a cărei vedere produsese odată atât de multe pofte trupești înlăuntrul ei. Când făcuseră dragoste ultima oară? Nu își amintea. Tot ce știa era că, în minutul în care ea și Dallie se așezau împreună pe pat, toate vechile lor necazuri se întorceau ca să îi bântuie. Holly Grace era din nou o tânără fată care avea nevoie de protecție, iar Dallie era un soț adolescent care încerca disperat să susțină o familie în timp ce eșecul atârna deasupra lui ca un nor întunecat. Acum, când începuseră să își facă

un obicei din a sta departe unul de patul celuilalt, descoperiseră ușurarea de a renunța la acele părți vechi din ei înșiși. Amanți se găseau pe toate drumurile, hotărâseră ei în cele din urmă, dar prieteni foarte buni erau greu de găsit.

Dallie gemu și se întoarse pe burtă. Îl lăsă în pace pentru alte câteva minute, în care el își împinse fața în perne și își întinse picioarele. În cele din urmă, se ridică și merse să se așeze pe marginea patului. Lăsând jos cana ei, o ridică pe a lui.

– Ți-am adus niște cafea. Dă asta pe gât, și îți garantez că te vei simți aproape ca o ființă umană până săptămâna viitoare.

El se lăsă pe pernele sprijinite de tăblia patului și, cu ochii pe jumătate închiși, întinse mâna. Ea îi dădu cana și apoi dădu la o parte claia ciufulită de păr blond care îi căzuse pe frunte. Chiar și cu părul ciufulit și barba țepoasă reușea să arate splendid. Înfățișarea lui de dimineață obișnuia să o scoată din sărite la începutul căsătoriei lor. Ea se trezea arătând ca o urgie, iar el arăta ca o vedetă de cinema. El îi spunea întotdeauna că era cea mai frumoasă dimineața, dar ea nu îl crezuse niciodată. Dallie nu era obiectiv când era vorba despre ea. Credea că era cea mai frumoasă femeie din lume, indiferent de cât de rău arăta.

– Ai văzut-o pe Francie azi-dimineață? mormăi el.

– Am văzut-o pentru vreo trei secunde în sufragerie cu ceva timp în urmă, și apoi a fugit. Dallie, nu vreau să îți critic gustul în materie de femei, dar mie mi se pare nestatornică. Holly Grace se sprijini cu spatele de perne și își ridică genunchii, chicotind la amintirea scenei din parcarea de la Roustabout. Dar chiar s-a luptat cu tine aseară, nu-i așa? Trebuie să îi acord credit pentru asta. Singura femeie pe care o știu care ar putea să se lupte cu tine de la egal la egal sunt eu.

El întoarse capul și se uită urât la ea.

– Mda? Asta nu este tot ce aveți în comun voi două. Amândouă vorbiți afurisit de mult dimineața.

Holly Grace îi ignoră starea de spirit proastă. Dallie era întotdeauna morocănos când se trezea, dar ei îi plăcea să vorbească dimineața. Uneori, reușea să scoată de la el câteva sfaturi interesante dacă îl bătea la cap înainte să fie pe de-a-ntregul conștient.

- Trebuie să îți spun că eu cred că este cea mai interesantă hoinară pe care ai cules-o după multă vreme - aproape mai bună decât clovnul acela care obișnuia să călătorească cu rodeoul. Skeet mi-a spus cum ți-a distrus camera de motel în New Orleans. Cu siguranță, mi-ar fi plăcut să fi văzut asta. Își sprijini coatele pe perna de lângă capul lui și își vârî piciorul sub șold. Doar de curiozitate, de ce nu i-ai spus despre mine?

El o țintui cu privirea pentru o clipă pe deasupra cănii de cafea, apoi o retrase de la gură, fără să guste.

- Nu fi ridicolă! Știa despre tine. Am vorbit tot timpul despre tine în fața ei.

- Asta a spus și Skeet, dar mă întreb dacă în vreuna dintre acele conversații s-a întâmplat să folosiți exact cuvântul „soție"?

- Bineînțeles. Sau poate a zis Skeet. Își trecu degetele prin păr. Nu știu... cineva a făcut-o. Poate domnișoara Sybil.

- Scuze, iubitule, dar mie mi s-a părut că atunci a auzit vestea cea proastă pentru întâia oară.

El puse nerăbdător cana jos.

- La naiba, care este diferența? Francie este mult prea îndrăgostită de ea însăși ca să îi pese de oricine altcineva. În ceea ce mă privește, este istorie.

Holly Grace nu fu surprinsă. Lupta din parcare de noaptea trecută păruse cât se putea de mult a fi o despărțire finală... asta dacă nu cumva cei doi luptători se iubeau unul pe celălalt până la disperare, așa cum se iubiseră ea și Dallie.

El dădu brusc la o parte cuverturile și coborî din pat, purtând nimic altceva decât chiloții lui albi din bumbac. Ea își permise să se bucure de priveliștea acelor mușchi încordați care se unduiau pe umerii lui și a puterii din

spatele coapselor lui. Se întrebă ce bărbat venise prima oară cu ideea că femeilor nu le plăcea să privească trupurile bărbaților. Probabil vreun tocilar cu diplomă de doctorat, cu bărbie triplă și burdihan.

Dallie se întoarse și o surprinse studiindu-l. Se încruntă, deși ea știu că probabil lui îi plăcea asta.

- Trebuie să dau de Skeet și să mă asigur că i-a dat bani pentru un bilet de avion către casă. Dacă umblă de una singură prea mult timp, cu siguranță intră în belele mai mari decât poate duce.

Holly Grace îl privi cu mai multă atenție, și un junghi neobișnuit de gelozie o lovi. Trecuse multă vreme de când nu o mai deranja că Dallie avea alte femei, mai ales din moment ce și ea adunase destui bărbați atrăgători. Dar nu îi plăcea ideea ca lui să îi pese prea mult de nici o femeie care nu avea aprobarea ei, lucru care arăta cât de îngustă la minte era.

- Chiar ai plăcut-o, nu-i așa?

- Era în regulă, răspunse el indiferent.

Holly Grace voia să știe mai multe, cum ar fi cât de bună putea să fie cu adevărat în pat Domnișoara Șic după ce Dallie avusese deja ce era mai bun. Dar știa că el ar numi-o ipocrită, așa că, pentru moment, își lăsă curiozitatea deoparte. Și apoi, acum, când el era în sfârșit treaz, putea să îi spună veștile cu adevărat importante. Schimbându-și poziția într-una cu picioarele încrucișate în mijlocul patului, îl aduse la curent cu felul în care decursese dimineața ei.

Acesta reacționă cam așa cum se așteptase ea să o facă. Ea îi spuse că putea să se ducă direct în iad. El îi zise că se bucura pentru slujbă, dar că atitudinea ei îl deranja.

- Atitudinea mea este doar treaba mea, la naiba, replică ea.

- Într-o bună zi, vei afla că fericirea nu este împachetată într-o bancnotă de un dolar, Holly Grace. Este la mijloc mult mai mult.

– De când ai ajuns așa expert în materie de fericire? Ar trebui să fie destul de clar pentru oricine care nu are creierul pe jumătate mort că este mai bine să fii bogat decât sărac și că faptul că tu ai de gând să fii un eșec toată viața ta nu înseamnă că și eu voi fi.

Continuară să se rănească unul pe altul în felul acesta pentru o vreme, apoi petrecură câteva minute țopăind prin dormitor, fără să vorbească. Dallie îi dădu un telefon lui Skeet; Holly Grace merse în baie și se îmbrăcă. Pe vremuri, ar fi spart tăcerea lor de piatră făcând dragoste furios, încercând, fără succes, să își folosească trupurile ca să își rezolve toate problemele cărora mințile lor nu le puteau face față. Dar acum, nu se atinseră și, treptat, mânia lor își pierdu puterea. În cele din urmă, coborâră împreună și împărțiră restul cafelei făcute de domnișoara Sybil.

Bărbatul din spatele volanului Cadillacului o înspăimânta pe Francesca, deși era chipeș într-un fel înfricoșător. Avea păr negru ondulat, un trup solid și ochi negri furioși, care continuau să săgeteze nervos către oglinda retrovizoare. Avea sentimentul neplăcut că mai văzuse undeva chipul lui, dar nu reușea să își amintească unde. De ce nu se oprise pentru a se gândi cu mai multă claritate atunci când el se oferise să o ducă cu mașina? Ca o neghioabă, abia de se uitase la el; pur și simplu, urcase. Când îl întrebase ce făcea în fața casei lui Dallie, el îi spusese că era șofer și că pasagerul lui nu mai avea nevoie de el.

Încercă să își miște picioarele de sub pisică, dar aceasta își lăsă greutatea mai mult pe ele, iar ea renunță. Bărbatul o privi printr-un nor de fum de țigară și apoi aruncă din nou un ochi în oglinda retrovizoare. Nervozitatea lui o deranja. Se purta ca un fugar. O făcu să se cutremure. Poate că nu era cu adevărat șofer. Poate că era o mașină furată. Dacă l-ar fi lăsat pe Skeet să o ducă la aeroport, asta nu s-ar fi întâmplat. Încă o dată, făcuse

alegerea greșită. Dallie avusese dreptate de fiecare când spusese că nu avea pic de rațiune.

Dallie... Își mușcă buza și își trase trusa de cosmetice mai aproape de șold. Cât timp stătuse amorțită în bucătărie, domnișoara Sybil urcase și îi adunase lucrurile. Apoi domnișoara Sybil îi dăduse un plic ce conținea destui bani cât să cumpere un bilet de avion către Londra, cât și ceva pe lângă, ca să iasă din criză. Francesca privise țintă la plicul acela, știind că nu putea să îl ia, nu acum, când începuse să se gândească la lucruri precum mândrie și respect de sine. Dacă lua plicul, avea să fie doar o prostituată care era plătită pentru serviciile prestate. Dacă nu îl lua...

Luase plicul și simțise că ceva luminos și inocent murise pentru totdeauna înlăuntrul ei. Nu putuse privi în ochii domnișoarei Sybil în timp ce strecurase banii în geantă. Încuietoarea făcuse zgomot, și stomacul ei se răsculase. Dumnezeule, dacă era cu adevărat însărcinată? Doar înghițind din greu reuși să se împiedice să verse felia de pâine prăjită pe care domnișoara Sybil o obligase să o mănânce. Vocea bătrânei fusese mai blândă decât de obicei când îi spusese că Skeet avea să o conducă la aeroport.

Francesca clătinase din cap și anunțase cu cea mai arogantă voce a ei că își făcuse deja planuri. Apoi înainte să se umilească și mai mult agățându-se de pieptul fragil al domnișoarei Sybil și rugând-o să îi spună ce să facă, își înșfăcase geanta și ieșise în fugă.

Cadillacul lovi o groapă, aruncând-o într-o parte, iar ea își dădu seama că părăsiseră autostrada. Privi cu ochii mari la drumul desfundat, nepavat, care se întindea ca o panglică prăfuită peste ținutul întins și mohorât. Părăsiseră ținutul deluros de ceva vreme. Nu ar fi trebuit să fie aproape de San Antonio până acum? Nodul din stomac i se strânse și mai tare. Cadillacul săltă din nou, iar pisica își schimbă poziția pe picioarele ei și ridică privirea către ea cu o încruntare nefastă, ca și cum ea, personal,

ar fi fost vinovată de drumul cu hârtoape. După ce trecură alți câțiva kilometri, zise:

– Ești sigur că este bine? Drumul ăsta nu arată prea umblat.

Bărbatul își aprinse o nouă țigară de la cea veche, apoi înhăță harta ce se afla pe scaunul dintre ei.

Francesca era acum mai înțeleaptă decât cu o lună în urmă și studie umbrele aruncate de câteva tufișuri crescute la întâmplare.

– Vest! exclamă după câteva momente. Mergem spre vest. Ăsta nu este drumul spre San Antonio.

– Este o scurtătură, zise el, aruncând harta.

Ea simți că i se pune un nod în gâtlej. Viol... crimă... un criminal evadat și un trup de femeie mutilat părăsit pe marginea drumului. Nu mai putea să reziste. Avea inima frântă, era epuizată și nu mai avea resurse să înfrunte o altă catastrofă. Cercetă zadarnic orizontul arid în speranța că avea să zărească o altă mașină. Tot ce putu să vadă fu degetul scheletic minuscul al unei antene radio aflate la kilometri distanță.

– Vreau să mă lași să ies, zise ea, încercând să își păstreze un ton normal, ca și cum gândul de a fi ucisă pe un drum părăsit de către un fugar nebun era foarte departe de mintea ei.

– Nu pot face asta, zise el. Apoi își întoarse privirea către ea, cu ochii duri ca marmura. Rămâi cu mine doar până când ne apropiem de granița mexicană, apoi te voi lăsa să pleci.

Groaza i se încolăci ca un șarpe în capul pieptului. El trase adânc din țigară.

– Uite ce este, nu îți voi face rău, așa că nu ai de ce să fii neliniștită. Sunt o persoană pașnică. Trebuie doar să ajung la graniță, și vreau doi oameni în mașină, în loc de unul. Mai devreme, era o femeie cu mine, dar, în timp ce o așteptam, a apărut o mașină de poliție pe stradă. Și apoi te-am văzut pe tine mergând pe trotuar cu geanta aia în mână...

Dacă avusese de gând să o liniștească cu explicația lui, nu funcționă. Ea își dădu seama că el era cu adevărat un fugar, exact așa cum se temuse. Încercă să se stăpânească, dar nu reuși. Când el încetini înaintea unei alte gropi, ea apucă mânerul ușii.

– Hei! Apăsă frâna și o prinse de braț. Mașina derapă, și el opri brusc. Nu face asta. Nu îți voi face rău.

Încercă să își răsucească brațul și să scape de el, dar degetele lui îi mușcară brațul. Ea țipă. Pisica sări în sus de pe podea, aterizând cu posteriorul pe piciorul ei și cu labele din față pe scaun.

– Lasă-mă să ies! zise ea printre dinți.

El o ținu strâns, vorbind cu țigara prinsă în gură:

– Hei, este în regulă. Trebuie doar să ajung aproape de graniță înainte să...

Pentru ea, ochii lui păreau întunecați și amenințători.

– Nu! urlă. Vreau să cobor!

Degetele îi deveniseră neîndemânatice din cauza fricii, și mânerul ușii refuza să se deschidă. Împinse mai tare, încercând să își împingă întregul trup în ușă. Pisica, deranjată de toată agitația, își arcui spinarea și scuipă, apoi își înfipse ghearele din față în coapsa bărbatului.

Bărbatul urlă de durere și împinse animalul. Pisica mieună și își înfipse ghearele și mai adânc.

– Lasă-l în pace, strigă Francesca, întorcându-și atenția de la ușă la atacul asupra pisicii.

Lovi brațul bărbatului în vreme ce pisica își menținu strânsoarea sângeroasă asupra piciorului lui, sâsâind și scuipând tot timpul.

– Ia-o de pe mine! țipă bărbatul.

Ridică mâna ca să se apere și, din greșeală, lovi țigara din gura lui. Înainte să apuce să o prindă, țigara se agăță în gulerul deschis al cămășii sale. O lovi cu mâna, țipând când vârful aprins începu să îi ardă pielea. Cotul său lovi claxonul. Francesca îl lovi în piept.

Pisica începu să se cațăre pe brațul lui.

– Ieși de-aici! strigă el.

Ea se repezi către mânerul ușii. De data asta, nu mai opuse rezistență și, când ușa se deschise larg, se aruncă afară, pisica sărind după ea.

– Ești nebună, știi asta, femeie? strigă bărbatul, smulgând țigara din cămașă cu o mână și frecându-și piciorul cu cealaltă.

Ea zări geanta abandonată pe scaun și se repezi înainte cu brațul întins, ca să o apuce. El văzu ce făcea ea și imediat se lungi peste scaun și trase ușa, închizând-o înainte ca ea să poată ajunge.

– Dă-mi geanta, țipă ea.

– Ia-o singură.

El îi arătă degetul mijlociu, puse mașina în mișcare și apăsă pe accelerație. Cauciucurile se învârtiră, scuipând un nor gros de praf care o învălui imediat.

– Geanta mea! țipă ea. Am nevoie de geanta mea!

Începu să alerge după Cadillac, înecându-se în praf și strigând. Alergă până când mașina deveni un punct mic la orizont. Apoi se prăbuși în genunchi în mijlocul drumului.

Inima îi pompa ca un piston în piept. Își ținu răsuflarea și izbucni în râs, un sunet sălbatic și spart, care cu greu putea fi considerat uman. Acum, o făcuse lată. Acum, o făcuse cu adevărat lată. Și de data asta nu era nici un salvator blond și chipeș care să îi sară în ajutor. Un sunet ca o răgușeală adâncă se auzi lângă ea. Era singură, cu excepția pisicii.

Începu să tremure și își încrucișă brațele peste piept ca și cum ar fi putut să se adune. Pisica rătăci până la marginea drumului și începu să își croiască drum printre tufișuri. Un iepure țâșni de după un pâlc de iarbă uscată. Simți cum bucăți din trupul ei zburau către cerul fierbinte, fără nori – bucăți din brațele și picioarele ei, din părul ei, din fața ei... De când venise în țara asta, pierduse totul. Tot ce avusese. Tot ce era. Pierduse totul, și acum se pierduse pe ea însăși...

Versete întortocheate din Biblie îi invadară creierul, versete învățate pe jumătate de la dădace de mult uitate,

ceva despre Saul pe drumul către Damasc, prăbușit în țărână, orbit și apoi renăscut. În momentul acela, Francesca dorea să renască. Simți țărâna de sub mâinile ei și își dori un miracol care să o facă iar nouă, un miracol de proporții biblice... o voce divină care să îi strige un mesaj. Așteptă, iar apoi ea, care nu se gândise niciodată să se roage, începu să se roage.

– Te rog, Doamne... fă un miracol pentru mine. Te rog, Doamne... trimite-mi o voce. Trimite-mi un mesager... Rugăciunea ei fu aprigă și puternică, credința ei – credința disperării –, urgentă și fără margini. Dumnezeu avea să îi răspundă. Dumnezeu trebuia să îi răspundă. Aștepta ca mesagerul ei să apară într-o robă albă, cu o voce serafică, și să îi indice cărarea către o viață nouă. Mi-am învățat lecția, Doamne. Serios. Nu voi mai fi niciodată răsfățată și egoistă.

Așteptă, cu ochii închiși strâns și lacrimile făcând cărări în praful de pe obrajii ei. Așteptă ca un mesager să își facă apariția, și în mintea ei începu să se formeze o imagine, la început vagă și apoi devenind mai solidă. Se chinui să caute în cele mai ascunse colțuri ale conștiinței ei, se chinui să tragă cu ochiul la mesagerul ei. Se strădui și văzu...

Scarlett O'Hara.

O văzu zăcând în țărână pe Scarlett, a cărei siluetă se profila pe un deal în Tehnicolor. Scarlett strigând:

– Dumnezeu îmi este martor, nu voi mai flămânzi niciodată.

Francesca se înecă din cauza lacrimilor, și un hohot isteric de râs i se înălță din piept. Căzu din nou pe călcâie și lăsă râsul să o consume. „Cât de tipic", se gândi în sinea ei. Și cât de potrivit. Alți oameni se rugau și primeau tunete și îngeri. Ea o primi pe Scarlett O'Hara.

Se ridică și începu să meargă, fără să știe unde mergea – pur și simplu mișcându-se. Praful pluti ca pudra peste sandalele ei și i se așeză între degetele de la picioare. Simți ceva în buzunarul de la spate și, băgând mâna ca să verifice, scoase o monedă. Privi la moneda din

mâna ei. Singură într-o țară străină, pe drumuri, posibil însărcinată - nu trebuia uitată calamitatea aceea care aștepta să aibă loc - stătea în mijlocul unui drum texan având doar hainele de pe ea, 25 de cenți în mână și o viziune a lui Scarlett O'Hara în minte.

O euforie ciudată începu să o cuprindă - o îndrăzneală, senzația că avea posibilități nelimitate. Aceasta era America, țara tuturor posibilităților. Se săturase de ea însăși, se săturase de ceea ce devenise și era gata să o ia de la început. Și, în toată istoria civilizației, i se dăduse vreodată cuiva o astfel de oportunitate de a o lua de la capăt așa cum i se dădea ei în momentul acesta?

Fiica lui Black Jack își coborî privirea către banii din mână, îi cântări greutatea pentru o clipă și se gândi la viitor. Dacă acesta era să fie un nou început, nu avea să care nici un bagaj din trecut.

Fără să își acorde o șansă de a se răzgândi, își retrase brațul și azvârli moneda.

Ținutul era atât de întins, cerul atât de sus, încât nici măcar nu auzi când aceasta ateriză.

capitolul 17

Holly Grace se așeză pe banca verde de lemn de pe terenul de antrenament și îl privi pe Dallie antrenându-și loviturile cu crosa de fier de doi. Era cel de-al patrulea lui coș de mingi și încă lovea toate mingile către dreapta - nu o curbă puternică și frumoasă, ci o lovitură dreaptă și urâtă. Skeet era tolănit la capătul celălalt al băncii, cu vechea lui pălărie Stetson trasă pe ochi ca să nu fie obligat să privească.

- Ce a pățit? întrebă Holly Grace, împingându-și ochelarii de soare în vârful capului. L-am văzut jucând mahmur de multe ori, dar nu în halul ăsta. Nici măcar nu încearcă să se corecteze; pur și simplu, lovește în același fel iar și iar.

– Tu ești cea care poate să îi citească gândurile, mormăi Skeet. Tu să-mi spui.

– Hei, Dallie, strigă Holly Grace, alea sunt cele mai proaste lovituri cu crosa de fier din întreaga istorie a golfului. De ce nu uiți de englezoaică și nu te concentrezi să îți câștigi traiul?

Dallie așeză o altă minge cu capul crosei sale de fier.

– Ce ai zice să îți vezi de treaba ta?

Ea se ridică și își băgă spatele bluzei ei albe de bumbac în betelia blugilor înainte de a merge până la el. Panglica roz trecută prin marginea brodată a bluzei se răsuci în bătaia vântului și se cuibări în golul dintre sânii ei. Când trecu pe lângă ultima zonă de joc, un bărbat care își exersa lovitura de începere se încurcă în balans și rată cu totul mingea. Ea îi aruncă un zâmbet obraznic și îi spuse că s-ar descurca mult mai bine dacă și-ar ține capul plecat.

Dallie stătea în soarele de la începutul după-amiezii, părul fiindu-i auriu în lumină. Ea îl privi printre ochii mijiți.

– Crescătorii ăia de bumbac din Dallas te vor curăța la sfârșitul săptămânii ăsteia, iubitule. Îi dau lui Skeet o bancnotă de 50 de dolari nouă-nouță și îi spun să îi parieze pe toți împotriva ta.

Dallie se aplecă și luă sticla de bere care stătea în mijlocul grămezii de mingi.

– Ce iubesc cu adevărat la tine, Holly Grace, este felul în care mă încurajezi de fiecare dată.

Ea îi dădu o îmbrățișare prietenească, bucurându-se de mirosul lui deosebit, o combinație dintre tricou de golf transpirat și mirosul umed de piele de la strângerea caldă a crosei.

– Spun lucrurilor pe nume, iubitule, iar în clipa asta ești de-a dreptul îngrozitor. Se îndepărtă și îl privi în ochi. Îți faci griji pentru ea, nu-i așa?

Dallie privi la semnul de la 230 de metri și apoi din nou la Holly Grace.

– Mă simt răspunzător pentru ea, nu mă pot abţine. Skeet nu ar fi trebuit să o lase să plece în felul acela. O ştie cum este. Se lasă prinsă în filme cu vampiri, se bate în baruri şi îşi vinde hainele cămătarilor. Doamne, s-a luptat cu mine în parcare azi-noapte, nu-i aşa?

Holly Grace studie bretelele subţiri albe de piele ale sandalelor sale şi apoi îl privi gânditoare.

– Într-una dintre zilele astea trebuie să divorţăm.

– Nu văd nici un motiv. Nu ai de gând să te căsătoreşti din nou, nu?

– Bineînţeles că nu. Doar că... poate că nu este bine pentru nici unul din noi să continuăm astfel, folosindu-ne de căsătoria noastră ca să ne ţinem la distanţă de orice alte implicări emoţionale.

El o privi suspicios.

– Ai citit din nou revista *Cosmo*?

– Asta pune capac! Trântindu-şi ochelarii de soare la ochi, merse tropăind până la bancă şi îşi înşfăcă poşeta. Nu se poate discuta cu tine. Eşti atât de îngust la minte.

– Te iau de la mama ta la şase, strigă Dallie după ea în timp ce aceasta se îndrepta către parcare. Poţi să mă scoţi la o friptură.

În timp ce maşina lui Holly Grace ieşi din parcare, Dallie îi înmână lui Skeet crosa lui de fier de doi.

– Haide să mergem pe teren să nimerim câteva găuri. Şi, dacă doar pare că mă gândesc să folosesc crosa aceea, scoate pur şi simplu o armă şi împuşcă-mă.

Dar, chiar şi fără crosa lui de fier de doi, Dallie jucă prost. Ştia care era problema, şi nu avea nimic de-a face cu balansul sau cu lovitura lui. Avea prea multe femei în cap, asta era. Îi părea rău de Francie. Oricât încerca, nu îşi amintea să îi fi spus că era căsătorit. Totuşi, asta nu era nicidecum o scuză pentru felul în care ea se purtase cu o noapte în urmă în parcare, ca şi cum ei doi ar fi făcut deja analizele pentru căsătorie şi plătiseră un avans pentru verighete. La naiba, îi spusese că nu avea să devină ceva serios. Ce nu era în neregulă cu femeile când le spuneai direct în faţă că nu aveai

să te însori niciodată cu ele, și ele dădeau din cap la fel de dulce ca o plăcintă și spuneau că au înțeles ce le spuneai și că simțeau exact la fel, dar tot timpul își făceau planuri de căsătorie în minte? Era unul dintre motivele pentru care nu voia să divorțeze. Acesta și faptul că el și Holly Grace formau o familie.

După două punctaje mai mari decât era necesar la rând, Dallie puse capăt antrenamentului pentru ziua aceea. Scăpă de Skeet și apoi cutreieră de-a lungul terenului pentru o vreme, căutând sub tufișuri cu o crosă de fier de opt și lovind mingi pierdute exact așa cum făcea când era copil. Scoțând o minge Top-Flite nouă-nouță de sub niște frunze, își dădu seama că trebuia să fie aproape ora șase și trebuia să facă duș și să se schimbe înainte de a trece să o ia pe Holly Grace. Avea să întârzie, iar ea urma să se enerveze. Întârziase de atât de multe ori, încât Holly Grace renunțase în cele din urmă să se mai certe cu el. În urmă cu șase ani, întârziase. Trebuiau să fie la pompele funebre la ora zece ca să aleagă un coșciug, dar el nu își făcuse apariția până la prânz.

Clipi cu dificultate. Uneori, durerea îl tăia încă la fel de ascuțit și de iute ca un cuțit nou-nouț. Uneori, mintea îi juca feste, și vedea chipul lui Danny la fel de limpede ca pe al lui. Și apoi vedea grimasa aceea îngrozitoare a lui Holly Grace de când îi spusese că băiețelul ei era mort, că el îl lăsase pe dulcele lor băiețel cu părul bălai să moară.

Își retrase brațul și lovi cu sete un mănunchi de ierburi cu crosa lui de opt. Nu avea să se gândească la Danny. Avea să se gândească, în schimb, la Holly Grace. Avea să se gândească la toamna aceea de demult, când amândoi aveau 17 ani, toamna în care se stârniseră unul pe altul pentru întâia oară...

– Iat-o că vine! La naiba, Dallie, uită-te la sânii ăia! Hank Simborski se prăbuși pe zidul de cărămidă din spatele atelierului mecanic unde scandalagiii liceului Wynette se adunau în fiecare zi la prânz ca să fumeze. Hank se apucă cu mâna de piept și îl lovi pe Ritchie

Reilly cu cotul. Mor, Doamne! Mor! Lasă-mă să strâng o singură dată sânii ăia ca să mor un bărbat fericit!

Dallie își aprinse cea de-a doua țigară Marlboro de la mucul celei dintâi și privi prin fum la Holly Grace Cohagan, care mergea către ei cu nasul în vânt și cartea de chimie strânsă cu putere pe bluza ei ieftină din bumbac. Părul îi era dat la o parte de pe față cu o bentiță lată galbenă. Purta o fustă bleumarin și ciorapi albi cu model cu diamant ca aceia pe care îi văzuse el întinși pe o pereche de picioare de plastic în vitrina de la Woolworth. Nu o plăcea pe Grace Cohagan, deși era cea mai frumoasă fată din anul trei de la liceul Wynette. Se purta cu superioritate față de restul lumii, lucru care îl făcea să râdă, pentru că toată lumea știa că ea și mama ei trăiau de pe urma milei unchiului ei, Billy T. Denton, farmacist la Purity Drugs. Dallie și Holly Grace erau singurii copii cu adevărat săraci din ultimul an de liceu, dar ea se purta ca și cum ar fi fost la același nivel cu ceilalți, pe când el își pierdea timpul cu indivizi ca Hank Simborski și Ritchie Reilly, așa că toată lumea știa că lui nu îi păsa nici cât negru sub unghie.

Ritchie se îndepărtă de perete și înaintă ca să atragă atenția fetei, umflându-și pieptul ca să compenseze faptul că ea era cu un cap mai înaltă decât el.

– Hei, Holly Grace, vrei o țigară?

Hank sări și el în față, încercând să se arate interesant, dar fără să reușească, pentru că fața începuse să i se înroșească.

– Ia una de la mine, îi oferi el, scoțând un pachet de Winston.

Dallie îl privi pe Hank ridicându-se pe vârfuri, încercând să pară mai înalt, lucru care tot nu fu de ajuns pentru a ajunge la aceeași înălțime cu o amazoană ca Holly Grace Cohagan.

Ea îi privi pe amândoi ca și cum ar fi fost un maldăr de rahat de câine și dădu să treacă mai departe. Atitudinea ei îl scoase din sărite pe Dallie. Doar pentru că Ritchie și Hank intrau în mici belele din când

în când și nu erau în clasa pregătitoare pentru facultate nu însemna că ea trebuia să îi trateze ca pe niște viermi sau ceva asemănător, mai ales din moment ce ea purta dres cumpărat din magazinul cu lucruri ieftine și o fustă veche jerpelită pe care o văzuse purtând-o de sute de ori până atunci. Cu țigara atârnând în colțul gurii, Dallie înaintă fudul, cu umerii aplecați în gulerul jachetei lui de blugi și ochii mijiți din cauza fumului, cu o expresie răutăcioasă și dură pe chip. Chiar și fără tocurile de cinci centimetri ale cizmelor lui de cowboy scâlciate, era singurul băiat din clasa terminală destul de înalt încât să o facă pe Holly Grace Cohagan să privească în sus.

Păși direct în calea ei și își arcui buza de sus cu o urmă de zeflemea, în așa fel încât ea să știe exact cu ce fel de şmecher avea de-a face.

- Amicii mei ți-au oferit o țigară, zise, cu o voce suavă şi joasă.

Ea își arcui imediat buza.

- I-am refuzat.

El miji ochii și mai mult din cauza fumului și păru și mai dur. Era vremea ca ea să își aducă aminte că era în spatele școlii, cu un bărbat adevărat, și că nici unul dintre băiețeii aceia de liceu curați ca lacrima, cărora le curgeau mereu balele după ea, nu era prin preajmă ca să îi sară în ajutor.

- Nu am auzit când ai spus „nu, mulțumesc", zise el tărăgănat.

Ea își ridică bărbia și îl privi direct în ochi.

- Am auzit că eşti poponar, Dallie. Este adevărat? Cineva a spus că ești așa frumușel, încât o să te propună pentru titlul de regină a balului.

Hank și Ritchie chicotiră. Nici unul din ei nu avea curajul să îl necăjească pe Dallie în legătură cu înfățișarea lui, din moment ce el îi bătuse de prima oară când încercaseră să o facă, dar asta nu însemna că nu se puteau bucura să asiste atunci când altcineva îl ataca. Dallie își încleștă dinții. Își ura chipul și făcuse tot posibilul să îl strice cu o expresie posacă. Până atunci, numai

domnișoara Sybil Chandler îl citise. Iar el intenționa să păstreze lucrurile astfel.

– Nu ar trebui să dai ascultare bârfelor, zise el batjocoritor. Știu că eu nu am plecat urechea când am auzit că te duci cu orice băiat bogat din clasa terminală.

Era o minciună. Parte din atracția lui Holly Grace stătea în faptul că nimeni nu reușise să ajungă mai departe de câteva pipăieli neterminate și niște săruturi cu limba.

Încheieturile degetelor ei se albiră treptat în timp ce își strângea cartea de chimie, dar, în afară de asta, nu trădă nici măcar o tresărire de emoție față de cele spuse de el.

– Din păcate, nu vei fi niciodată unul dintre ei, îl batjocori ea.

Atitudinea ei îl înfurie. Îl făcu să se simtă mic și lipsit de importanță, mai puțin bărbat. Nici o femeie nu ar fi vorbit astfel cu tatăl lui, Jaycee Beaudine, și nici o femeie nu avea să vorbească astfel cu el. Își mișcă trupul mai aproape, ca să o poată domina, iar ea să simtă amenințarea celor 182 de centimetri de oțel masculin gata să o doboare. Ea făcu iute un pas într-o parte, dar el fu mai rapid. Aruncându-și țigara pe asfalt, păși alături de ea și apoi se apropie și mai mult, în așa fel încât ea fu nevoită fie să se retragă, fie să se lovească de el. Treptat, o înghesui cu spatele de zidul din cărămizi.

În spatele lui, Hank și Ritchie scoteau zgomote plescăind din buze și fluierând, dar Dallie nu le dădu nici o atenție. Holly Grace își ținea încă strâns în mâini cartea de chimie, așa că, în loc să îi simtă pe pieptul lui sânii, simți doar colțurile tari ale cărții și conturul încheieturilor degetelor ei. Își sprijini mâinile de zid de o parte și de alta a capului ei și se aplecă peste ea, țintuindu-i șoldurile de perete cu ale lui și încercând să nu bage în seamă mirosul dulce al părului ei blond lung, care îi amintea de flori și de aer proaspăt de primăvară.

– Nu ai ști ce să faci cu un bărbat adevărat, îi spuse el zeflemitor, mișcându-și coapsele pe trupul ei. Și ești

prea ocupată să te lupți să scoți pantalonii de pe băieții ăia bogați ca să afli.

Așteptă ca ea să cedeze, să își coboare ochii aceia albaștri limpezi și să pară supărată, ca să îi poată da drumul.

– Ești un porc! scrâșni ea, înfruntându-l cu o privire încruntată.

– Iar tu ești prea ignorantă ca să știi cât de demnă de milă ești.

Ritchie și Hank începură să huiduie. Lui Dallie îi venea să le dea un pumn... să îi dea ei un pumn... Avea să o oblige să aibă de-a face cu el!

– Așa carevasăzică? o luă în derâdere.

Pe nepusă masă, își lăsă mâna să îi alunece pe partea ei laterală către tivul fustei ei bleumarin, ținându-i trupul țintuit de zid ca să nu poată scăpa. Ea clipi. Pleoapele i se deschiseră și i se închiseră o dată, de două ori. Nu spuse nimic, nu se zbătu. El își ridică mâna pe sub fusta ei și îi atinse piciorul prin dresul alb cu model cu diamante, fără să își îngăduie să se gândească la cât de mult dorise să îi atingă picioarele, la cât timp petrecuse visând la acele picioare.

Ea își încleștă bărbia și scrâșni din dinți, dar nu scoase o vorbă. Era tare ca fierul, gata să se lupte cu orice bărbat care se uita la ea. Dallie se gândi că probabil ar fi putut să o posede chiar atunci, lipită de zis. Ea nici măcar nu i se împotrivea. Probabil și-o dorea. Asta îi spusese Jaycee – că femeilor le plăcea un bărbat care lua ceea ce dorea. Skeet zisese că nu era adevărat, că femeile doreau un bărbat care să le respecte, dar poate că Skeet era prea moale.

Holly Grace îl privi încruntată, și ceva bubui cu putere în pieptul lui. Își încovoie mâna mai aproape de interiorul coapsei ei. Ea nu schiță nici o mișcare. Chipul ei era imaginea întruchipată a sfidării. Totul la ea îi spunea cât de dură era: ochii ei, nările umflate și încleștarea fălcilor. Totul, cu excepția micului tremur de neputință din colțul gurii ei.

Se îndepărtă brusc de ea, vârându-și mâinile în buzunarele blugilor și plecându-și umerii. Ritchie și Hank râseră pe înfundate. Prea târziu, el își dădu seama că ar fi trebuit să se fi mișcat mai încet. Acum, părea că ea îl învinsese, ca și cum el fusese cel care se retrăsese. Îl privi ca și cum era un gândac pe care tocmai îl storcise sub picior și apoi se îndepărtă.

Hank și Ritchie începură să îl șicaneze, așa că el începu să spună cum ea practic o cerșea și că ar fi norocoasă dacă el s-ar hotărî vreodată să i-o dea. Dar, în tot timpul în care vorbea, stomacul lui se tot revolta ca și cum ar fi mâncat ceva stricat, iar el nu putea uita acel tremur neputincios care mișcase colțul gurii ei moi și roz.

În seara aceea, se trezi pierzându-și timpul pe aleea de lângă Purity Drugs, unde ea lucra pentru unchiul ei, după școală. Își sprijini umerii de peretele farmaciei, își îngropă călcâiul cizmei în țărână și se gândi că ar fi trebuit să se întâlnească cu Skeet pe terenul de antrenament în clipa aceea și să exerseze lovituri cu crosa lui de lemn de trei. Numai că în clipa asta nu îi păsa de golf, sau să îi tragă pe sfoară pe băieții de la club, sau de orice altceva în afară de a se revanșa în ochii lui Holly Grace Cohagan.

Un grilaj de ventilație era fixat în peretele exterior al farmaciei, la câțiva zeci de centimetri deasupra capului lui. Din când în când, auzea câte un sunet venind din depozitul aflat de cealaltă parte – o cutie scăpată, Billy T. strigând o comandă, țârâitul îndepărtat al telefonului. Treptat, sunetele se stinseseră odată cu apropierea orei de închidere, până când putea auzi glasul lui Holly Grace atât de clar, încât ea ar fi putut să se afle chiar sub grilaj.

– Poți să pleci înainte, Billy T. Încui eu.

– Nu mă grăbesc, iubito.

În imaginația lui, Dallie putea să îl vadă pe Billy T. cu halatul lui alb de farmacist și cu fața roșie privind de sus la liceenii care veneau să cumpere prezervative. Billy T. scotea un pachet de prezervative Trojan de pe raftul

din spatele lui, îl punea pe tejghea și apoi, ca o mâță jucându-se cu un șoarece, îl acoperea cu mâna și spunea:

– Dacă vei cumpăra astea, Til îi va spune mamei tale.

Billy T. încercase tâmpenia asta cu Dallie prima oară când acesta intrase în farmacie. Dallie îl privise drept în ochi și îi spusese că le cumpăra ca să își poată regula mama. Asta îi închisese gura lui Billy T.

Vocea lui Holly Grace pluti prin aerisire.

– Atunci, plec acasă, Billy T. Am mult de învățat pentru mâine.

Vocea îi suna ciudat, încordată și din cale-afară de politicoasă.

– Nu încă, iubito, răspunse unchiul ei cu voce mieroasă. Toată săptămâna te-ai furișat de lângă mine. Ușa de la intrare este bine încuiată. Hai vino încoace acum!

– Nu, Billy T., eu nu...

Se întrerupse brusc, ca și cum ceva i se așezase pe gură.

Dallie își îndreptă spinarea lipită de perete, cu inima bubuindu-i în piept. Auzi sunetul inconfundabil al unui geamăt și își închise strâns ochii. Doamne... de aia îi ținea la distanță pe toți băieții de la școală. I se dăruia unchiului ei. Propriului ei unchi.

O furie incandescentă îl cuprinse. Fără să aibă vreo idee de ce avea să facă odată ce se afla înăuntru, se aruncă în ușa din spate și o deschise larg. Cutii goale de carton și pachete cu șervețele și hârtie igienică erau aliniate de-a lungul pereților coridorului din spate. Clipi, ajustându-și ochii la lumina slabă. Camera de depozitare era la stânga lui, cu ușa întredeschisă, iar el putu auzi vocea lui Billy T.

– Ești așa frumoasă, Holly Grace. Da... O, da...

Mâinile lui Dallie se strânseră pumn pe lângă corp. Merse către ușă și privi înăuntru. Simți că i se face greață.

Holly Grace era întinsă pe o canapea veche stricată, cu dresul ei alb de la Woolworth coborât în jurul gleznelor și cu una dintre mâinile lui Billy T. sub fusta ei.

Billy T. era îngenuncheat lângă canapea, gâfâind ca un motor cu aburi în vreme ce încerca să îi tragă dresul mai jos și să o pipăie în același timp. Era cu spatele la ușă, așa că nu îl putu vedea pe Dallie privindu-i. Holly Grace stătea lungită cu capul întors către ușă și ochii închiși strâns, ca și cum nu voia să piardă nici un minut din ceea ce îi făcea bătrânul Billy T.

Dallie nu putu să își mute privirea și, în timp ce privea, ultima fărâmă de sentimente romantice pe care ar fi putut să le aibă față de ea muri. Billy T. îi scoase dresul și începu să bâjbâie cu nasturii bluzei ei. În cele din urmă, o desfăcu brusc și îi împinse sutienul în sus. Dallie zări pentru o clipă unul din sânii lui Holly Grace. Forma era distorsionată din cauza apăsării sutienului, însă putu să vadă că era rotund și plin, exact așa cum își imaginase el, cu un sfârc închis la culoare încrețit tot.

– Ah, Holly Grace, gemu Billy T., îngenuncheat încă pe podea în fața ei. Îi ridică fusta până la talie și se chinui cu partea din față a pantalonilor lui. Spune-mi cât de mult ți-o dorești. Spune-mi cât de bun sunt.

Dallie simți că îi venea să verse, dar nu se putu mișca. Nu putea întoarce spatele priveliștii acelor grațioase picioare lungi întinse atât de ciudat pe canapea.

– Spune-mi, zicea Billy T. Spune-mi cât de mult ai nevoie de asta, iubito.

Holly Grace nu deschise ochii și nu scoase o vorbă. Ci doar își întoarse chipul în vechea pernă cu carouri de pe canapea. Dallie simți o înțepătură care îi traversă spinarea, un fior care se strecura pe pielea lui ca și cum cineva tocmai îi călcase pe mormânt.

– Spune-mi! zise Billy T., mai tare de data asta.

Și apoi, pe neașteptate, își retrase pumnul și o lovi în stomac.

Ea scoase un îngrozitor strigăt sugrumat și trupul i se convulsionă. Dallie simți ca și cum pumnul lui Jaycee tocmai aterizase în stomacul lui, și în capul lui explodă o bombă. Sări înainte, cu fiecare nerv din trupul lui gata să explodeze. Billy T. auzi un sunet și se întoarse,

dar, înainte să apuce să se miște, Dallie îl împinsese pe podeaua de ciment. Billy T. ridică privirea către el, cu fața lui grasă încrețită de uimire, ca un personaj negativ dintr-o carte de benzi desenate. Dallie își retrase piciorul și îl lovi cu putere în abdomen.

– D-derbedeule, icni Billy T., ținându-se de abdomen și încercând în același timp să scoată vorbele. Derbedeu mâncător de ra-rahat...

– Nu! strigă Holly Grace, când Dallie dădu să îl lovească din nou. Sări de pe canapea și alergă spre Dallie, prinzându-i brațul când el rămase pe loc. Nu, nu face asta! Chipul ei era contorsionat de frică, în timp ce încerca să îl tragă către ușă. Nu înțelegi, strigă ea. Nu faci decât să înrăutățești lucrurile!

Dallie îi vorbi foarte liniștit:

– Acum, adună-ți hainele și ieși pe coridor, Holly Grace. Eu și Billy T. o să avem o mică discuție.

– Nu... te rog...

– Acum, dă-i drumul!

Ea nu făcu nici o mișcare. Deși Dallie nu se putea gândi la nici un alt lucru pe care ar fi dorit să îl facă mai mult decât să privească la frumosul ei chip lovit, se forță să îl privească în schimb pe Billy T. Deși Billy T. cântărea cu vreo 50 de kilograme mai mult, farmacistul era tot numai grăsime, și Dallie se gândi că nu ar avea vreo dificultate să îl bată măr.

Billy T. păru să știe și el asta, pentru că ochii lui mici ca de porc erau deformați de frică, în timp ce se chinuia cu fermoarul de la pantaloni și încerca să se ridice.

– Scoate-l de aici, Holly Grace, gâfâi el. Scoate-l de aici sau te fac să plătești pentru asta.

Holly Grace apucă brațul lui Dallie, trăgându-l atât de tare către ușă, încât lui îi fu greu să își păstreze echilibrul.

– Pleacă, Dallie, se rugă ea, vocea fiindu-i întreruptă de icnete înfricoșate. Te rog... te rog să pleci...

Era desculță, iar bluza îi era desfăcută. În timp ce se eliberă din strânsoarea ei, el văzu o echimoză galbenă

pe partea interioară a sânului ei, și gura i se uscă de teama din copilărie. Întinse mâna și dădu la o parte bluza de pe sânul ei, șoptind un blestem încet când văzu rețeaua de vânătăi care întina pielea ei, unele dintre ele vechi și estompate, altele proaspete. Ochii ei erau larg deschiși și chinuiți, implorându-l să nu spună nimic. Dar, pe măsură ce el privi în ei, rugămintea dispăru și fu înlocuită de sfidare. Își închise partea din față a bluzei și se uită la el cu o privire încruntată de parcă el tocmai aruncase un ochi în jurnalul ei intim.

Glasul lui Dallie fu doar o șoaptă:

– El ți-a făcut asta?

Nările ei se dilatară.

– Am căzut. Își linse buzele, și o parte din sfidarea ei se stinse când ochii îi țâșniră nervos către unchiul ei. Este... este în regulă, Dallie. Eu și Billy T... Este... este în regulă.

Dintr-odată, chipul ei păru să se prăbușească, iar el putu să simtă greutatea nefericirii ei ca și cum ar fi fost a lui. Se îndepărtă de ea cu un pas, către Billy T., care se ridicase, deși stătea încă ușor aplecat în față, ținându-se de abdomenul lui de porc.

– Ce i-ai spus că îi vei face dacă vorbește? întrebă Dallie. Cum ai amenințat-o?

– Nu este deloc treaba ta, la dracu', zise batjocoritor Billy T., încercând să se apropie de ușă.

Dallie îi blocă drumul.

– Ce a zis că o să îți facă, Holly Grace?

– Nimic. Vocea ei păru plată. Nu a spus nimic.

– Dacă șoptești o singură vorbă despre asta, îl voi chema pe șerif să te ia, spuse Billy T. către Dallie. Voi zice că ai intrat prin efracție în farmacia mea. Toată lumea din orașul ăsta știe că ești un derbedeu, și va fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu.

– Chiar așa?

Fără nici un avertisment, Dallie ridică o cutie de carton pe care scria „fragil" și o azvârli cu toată puterea în peretele din spatele capului lui Billy T. Sunetul sticlei

sparte răsună în depozit. Holly Grace își ținu răsuflarea, iar Billy T. începu să blesteme.

– Ce a spus că îți va face, Holly Grace? întrebă din nou Dallie.

– N-nu știu. Nimic.

El aruncă cu o altă cutie în perete. Billy T. lăsă să îi scape un urlet de furie, dar era prea laș ca să se pună cu puterea tinerească a lui Dallie.

– Încetează cu asta! țipă cu glas ascuțit. Încetează în clipa asta! Sudoarea îi apăruse pe toată fața și vocea îi devenise ascuțită din cauza furiei neputincioase. Încetează, mă auzi?!

Dallie avea chef să își îngroape pumnii în grăsimea aceea moale, să îl lovească pe Billy T. cu pumnii până când nu mai rămânea nimic, dar ceva dinlăuntrul lui îl reținu. Ceva din interiorul lui știa că cel mai bun mod de a o ajuta pe Holly Grace era să spargă conspirația tăcerii pe care Billy T. o folosea ca să o țină prizonieră.

Ridică o altă cutie de carton și o cântări în mâini.

– Am la dispoziție tot restul nopții, Billy T., iar tu ai aici un depozit întreg pe care să îl distrug.

Azvârli cutia de perete. Aceasta se desfăcu, și o mulțime de sticle se sparseră, umplând aerul cu mirosul înțepător de spirt pentru frecții.

Holly Grace fusese tensionată pentru prea multă vreme și izbucni prima.

– Încetează, Dallie! Ajunge! Îți voi spune, dar apoi trebuie să îmi promiți că vei pleca. Promite-mi!

– Promit, minți el.

– Este... este vorba despre mama. Expresia de pe fața ei îl implora să înțeleagă. O va goni pe mama dacă spun ceva! Chiar o va face. Nu îl cunoști.

Dallie o văzuse pe Winona Cohagan prin oraș de câteva ori, și aceasta îi amintise de Blanche DuBois, un personaj dintr-una dintre piesele pe care domnișoara Chandler i le dăduse să le citească pe timpul verii. Distrată și frumoasă într-un mod șters, Winona tresărea când vorbea, scăpa pachete, uita numele oamenilor și,

în general, se purta ca o nebună incompetentă. Știa că era sora soției invalide a lui Billy T. și auzise că aceasta avea grijă de doamna Denton cât timp Billy T. muncea.

Holly Grace continuă, dându-și frâu liber vorbelor. Ca apa dintr-un stăvilar care se spărsese în cele din urmă, nu se mai putu abține:

– Billy T. zice că mama nu este sănătoasă la cap, dar asta nu este decât o minciună. Este doar puțin aiurită. Dar el zice că, dacă nu fac tot ce dorește el, o va alunga, o va închide într-un spital de boli mintale. Odată ajunși în locurile acelea, oamenii nu mai pleacă niciodată de acolo. Nu înțelegi? Nu îl pot lăsa să îi facă asta mamei. Ea are nevoie de mine.

Dallie ura să vadă acea privire neajutorată în ochii ei și aruncă o altă cutie de perete pentru că el însuși nu avea decât 17 ani și nu era tocmai sigur ce putea face ca acea privire să dispară. Dar descoperi că distrugerea nu era de ajutor, așa că țipă la ea.

– Să nu mai fii niciodată așa fraieră, mă auzi, Holly Grace? Nu o va închide pe mama ta. Nu va face nici pe dracu' pentru că, dacă o face, îl voi ucide cu mâinile goale.

Ea încetă să mai semene atâta cu un cățeluș bătut, dar el putu să vadă că Billy T. o agresase de prea multă vreme și că ea încă nu îl credea. El își făcu drum printre cioburi și apucă umerii jachetei albe de farmacist a lui Billy T. Billy T. scânci și ridică mâinile ca să își protejeze capul. Dallie îl scutură.

– Nu o vei mai atinge niciodată, nu-i așa, Billy T.?

– Nu! bălmăji acesta. Nu, nu o voi mai atinge! Dă-mi drumul! Fă-l să îmi dea drumul, Holly Grace!

– Știi că, dacă o mai atingi vreodată, voi veni să îți vin de hac, nu-i așa?

– Da... eu...

– Știi că te voi ucide dacă o mai atingi o dată.

– Știu! Te rog...

Dallie făcu ceea ce își dorise încă de când se uitase prima oară în depozit. Își luă avânt și lovi fața grasă

ca de porc a lui Billy T. Apoi mai lovi de șase ori, până când văzu destul sânge cât să îl facă să se simtă mai bine. Se opri înainte ca Billy T. să leșine și se apropie foarte tare de fața acestuia.

– Dă-i drumul și cheamă poliția să mă ia, Billy T. Dă-i drumul și pune să fiu arestat, pentru că, în timpul în care voi sta în acea celulă din biroul șerifului, voi spune tuturor celor pe care îi cunosc despre trucurile tale murdare pe care le-ai jucat aici. Voi spune fiecărui polițist pe care îl văd și fiecărui avocat. Le voi spune oamenilor care îmi mătură celula și ofițerului care investighează cazul meu. Nu va dura mult până să se ducă vorba. Oamenii se vor preface că nu cred, dar se vor gândi la asta de fiecare dată când se vor uita la tine și se vor întreba dacă este adevărat.

Billy T. nu spuse nimic. Zăcu doar acolo, scâncind și încercând să își țină fața sângerândă în palmele mâinilor lui mici și îndesate.

– Haide, Holly Grace! Noi doi trebuie să vorbim cu cineva.

Dallie îi ridică pantofii și dresul și, luând-o blând de braț, o conduse afară din depozit.

Dacă se aștepta la recunoștință din partea ei, ea îl anunță imediat cât de mult se înșela. Când auzi ce avea el de gând, începu să țipe la el.

– Ai promis, mincinosule! Ai promis că nu vei spune nimănui!

El nu zise nimic, nu încercă să-i explice, pentru că putea să vadă frica din ochii ei și își dădu seama că, dacă ar fi fost în locul ei, ar fi fost și el speriat.

Winona Cohagan își răsuci mâinile în volanul șorțului ei roz cu zorzoane în timp ce ședea în sufrageria casei lui Billy T., ascultându-l pe Dallie vorbind. Holly Grace stătea în picioare lângă scară, cu buzele palide și cu fața trasă, ca și cum i-ar fi venit să moară de rușine. Pentru întâia oară, Dallie își dădu seama că ea nu plânsese nici măcar o clipă. Din momentul

în care el dăduse buzna în depozit, ea rămăsese cu ochii uscați și șocată.

Winona nu pierdu nici un pic de timp pentru a-l interoga pe vreunul din ei, așa încât Dallie pricepu că undeva, în adâncul inimii ei, suspectase că Billy T. era un pervers. Dar nefericirea tăcută din ochii ei îi spuse că ea nu avea nici cea mai mică idee că fiica ei fusese victima acestuia. De asemenea, văzu din capul locului că Winona o iubea pe Holly Grace și că nu avea să permită nimănui să îi rănească fiica, indiferent de prețul pe care îl avea de plătit. Când, în cele din urmă, păși către ușa de la intrare, se gândi că Winona, cu toată aiureala ei, avea să facă ceea ce trebuia.

Holly Grace nu îl privi când el plecă și nici nu îi mulțumi.

În următoarele câteva zile, ea lipsi de la școală. El, Skeet și domnișoara Sybil făcură după ore o vizită la Purity Drugs. În mare parte, o lăsară pe domnișoara Sybil să vorbească, și, când aceasta termină, Billy T. pricepu că nu mai putea sta în Wynette.

Când, în cele din urmă, Holly Grace veni din nou la școală, privi direct prin Dallie, ca și cum acesta nu exista. El nu voia ca ea să știe cât de rănit era de atitudinea ei arogantă, așa că flirtă cu cea mai bună prietenă a ei și se asigură că se aflau în preajma lui fete frumoase de fiecare dată când credea că era posibil să o întâlnească. Nu funcționă așa bine cum spera el, pentru că, de fiecare dată când o întâlnea, aceasta avea alături de ea un licean bogat. Totuși, uneori i se părea că surprindea o urmă de tristețe și îmbătrânire în ochii ei, așa că, în cele din urmă, își înghiți mândria și merse la ea să o întrebe dacă voia să meargă cu el la banchet. O întrebă ca și cum nu i-ar fi păsat prea mult dacă ea accepta sau nu, ca și cum îi făcea o favoare ei fie și numai gândindu-se să o însoțească. Dorea să se asigure că, atunci când ea avea să îl refuze, ea urma să înțeleagă că lui nu îi păsa nici

cât negru sub unghie și că o întrebase doar pentru că nu avea nimic mai bun de făcut.

Ea zise că voia să meargă cu el.

capitolul 18

Holly Grace ridică privirea către ceasul cu pendul de pe șemineu și înjură printre dinți. Dallie întârzia, ca de obicei. Știa că ea pleca la New York peste două zile și că nu aveau să se mai vadă pentru o vreme. Chiar nu putea și el să ajungă la timp măcar o dată? Se întrebă dacă nu cumva el pornise pe urmele englezoaicei. Ar fi fost tipic lui să o șteargă fără să spună o vorbă.

Se îmbrăcase pentru seară într-o helancă din mătase de culoarea piersicii, pe care o băgă într-o pereche de blugi mulați noi-nouți. Blugii erau strânși pe picioarele ce păreau și mai lungi pe tocurile de 12 centimetri pe care le purta. Nu purta niciodată bijuterii, pentru că simțea că să pună cercei și coliere lângă coama ei măreață de păr blond ar fi fost un caz limpede de împopoțonare.

– Holly Grace, iubito, zise Winona din fotoliul ei aflat în partea opusă a sufrageriei. Mi-ai văzut cartea cu rebusuri? O aveam chiar aici, și acum se pare că nu mai dau de ea.

Holly Grace scoase cartea de sub ziarul de seară și luă loc pe brațul fotoliului mamei sale pentru a o sfătui în legătură cu definiția de pe rândul 23 orizontal. Nu că mama ei avea nevoie de sfaturi, la fel cum nu își pierduse cu adevărat cartea de cuvinte încrucișate, dar Holly Grace nu îi purtă pică pentru atenția pe care o dorea. În timp ce lucrau împreună la rebus, își așeză brațul în jurul umerilor Winonei și se aplecă să își odihnească obrazul pe buclele blonde ale mamei ei, inspirând parfumul slab de șampon Breck și de fixativ Aqua Net. În bucătărie, Ed Graylock, soțul Winonei de trei ani, își făcea de lucru cu un prăjitor de pâine stricat și cânta

You Are So Beautiful ținând isonul radioului. Vocea lui tot dispărea la notele înalte, dar el revenea în putere de îndată ce Joe Cocker intra înapoi în gama lui. Holly Grace își simți inima umplându-i-se de dragoste pentru cei doi - marele Ed Graylock, care îi dăruise, în sfârșit, Winonei fericirea pe care aceasta o merita și frumoasa ei mamă aiurită.

Ceasul cu pendul bătu ora șapte. Cedând în fața vagii nostalgii care o chinuise toată ziua, Holly Grace se ridică și îi dădu Winonei un sărut pe obraz.

– Dacă Dallie ajunge aici, spune-i că voi fi la liceu. Și nu mă aștepta; probabil voi veni târziu.

Își luă geanta și se îndreptă spre ușa de la intrare, strigându-i lui Ed că avea să îl invite pe Dallie la micul dejun dimineață.

Liceul era încuiat pe timpul nopții, dar bătu în ușa de metal până când paznicul o lăsă să intre. Tocurile ei răsunară pe platforma de ciment care ducea la coridorul din spate și, pe măsură ce vechile mirosuri o luară cu asalt, pașii ei părură să bată ritmul „R-E-S-P-E-C-T“ cu Regina Muzicii Soul bocindu-i chiar în ureche. Începu să fredoneze ușor cântecul, în surdină, dar, înainte să își dea seama, se trezi că fredonează în schimb *Walk Away Renée* și că dăduse colțul către sala de sport, și apoi Young Rascals cântau *Good Lovin*, și era din nou banchetul din 1966...

Holly Grace abia dacă îi spusese mai mult de trei cuvinte lui Dallie Beaudine de când acesta venise să o ia la meciul de fotbal într-un Cadillac El Dorado vișiniu 1964 despre care ea știa cu siguranță că nu era al lui. Avea banchete adânci de catifea, geamuri automate și un radio stereo care urla „*Good love*...“ Îi venea să îl întrebe de unde luase mașina, dar refuza să fie prima care vorbește.

Așezându-se comod pe scaunul de catifea, își încrucișă picioarele și încercă să arate ca și cum mergea tot timpul în mașini El Dorado, de parcă acestea fuseseră inventate doar ca să meargă ea cu ele. Dar era greu să pretindă

una ca asta când era atât de emoționată și când stomacul ei chiorăia pentru că tot ce mâncase la cină fusese o jumătate de cutie de conservă Campbell cu supă de pui cu tăieței. Nu că o deranja. Winona nu prea putea să gătească nimic mai complicat pe reșoul ilegal pe care îl aveau în cămăruța dosnică pe care o închiriaseră de la Agnes Clayton în ziua în care părăsiseră casa lui Billy T.

La orizont, pe cerul nopții strălucea o pată de lumină. Wynette era mândru să fie singurul liceu din district cu un stadion luminat. Toți cei din orașele alăturate veneau să îi vadă jucând pe cei de la Wynette în serile de vineri după ce se terminau jocurile propriilor licee. Din moment ce în seara aceasta era banchetul, iar cei de la Wynette Broncos jucau în ultimul campionat regional al anului, mulțimea era chiar și mai numeroasă decât de obicei. Dallie parcă la câteva străzi distanță de stadion.

El nu spuse nimic cât merseră pe trotuar, dar, când ajunseră la liceu, își strecură mâna în buzunarul unui blazer bleumarin care părea nou-nouț și scoase un pachet de Marlboro.

– Vrei o țigară?

– Nu fumez.

Vocea ei fu plină de dezaprobare, ca a domnișoarei Chandler când vorbea despre negații duble. Ea își dori să fi putut zice cuvintele din nou, să spună ceva de genul:

– Sigur, Dallie, mi-ar plăcea la nebunie o țigară. De ce nu îmi aprinzi una?

Holly Grace îi zări pe unii dintre prietenii ei în timp ce intrau în parcare și îl salută cu o aplecare a capului pe unul dintre băieții cărora le refuzase întâlnirea din seara aceea. Observă că celelalte fete purtau fuste de lână noi sau rochii cumpărate special pentru această ocazie, precum și pantofi cu tocuri joase pătrate care aveau funde late din rejansă la vârfuri. Holly Grace avea pe ea o fustă neagră din catifea pe care o purtase la școală o dată pe săptămână încă din primul an de liceu și o bluză din bumbac cu carouri. Mai observă și că toți ceilalți băieți

se țineau de mână cu partenerele lor, dar Dallie își vârâse mâinile în buzunarele pantalonilor. „Nu pentru multă vreme", se gândi ea cu amărăciune. Înainte ca seara să ia sfârșit, acele mâini aveau să fie pe tot trupul ei.

Se alăturară mulțimii care se îndrepta prin parcare către stadion. De ce spusese că avea să iasă cu el? De ce acceptase, când știa ce voia el de la ea - un băiat cu reputația lui Dallie Beaudine, care văzuse ce văzuse.

Se apropiară de masa unde Clubul Majoretelor vindea crizanteme galbene mari cu niște mingiuțe de fotbal aurii care atârnau de panglici maronii cu alb. Dallie se întoarse către ea și întrebă în silă:

- Vrei o floare?

- Nu, mulțumesc.

Vocea răsună în urechile ei, distantă și plină de aroganță. El se opri din mers atât de brusc, încât băiatul din urma lui se ciocni de el.

- Nu crezi că îmi permit? îi spuse batjocoritor printre dinți. Nu crezi că am destui bani încât să îți cumpăr o afurisită de floare de trei dolari?

Scoase un portofel maro vechi curbat după forma șoldului lui și trânti o bancnotă de cinci dolari pe masă.

- Iau una dintre astea, îi spuse el doamnei Good, îndrumătoarea Clubului Majoretelor. Păstrați restul.

Vârî crizantema în mâinile lui Holly Grace. Două petale galbene alunecară pe manșeta bluzei ei.

Ceva dinlăuntrul ei izbucni. Aruncă floarea înapoi către el și îi întoarse atacul cu o șoaptă furioasă:

- De ce nu o prinzi cu un ac?! Acesta este motivul pentru care ai cumpărat-o, nu? Ca să mă pipăi chiar acum, în loc să fii obligat să aștepți până la bal!

Se opri, îngrozită de propria izbucnire, și își înfipse unghiile mâinii libere în palmă. Se trezi rugându-se în tăcere ca el să înțeleagă ce simțea ea și să îi dăruiască una dintre acele priviri ce te făceau să te topești pe care văzuse că el le dăruia altor fete, să îi spună că îi părea rău și că nu sexul era motivul pentru care o invitase la o întâlnire. Se rugă ca el să spună că o plăcea la fel

de mult pe cât îl plăcea ea pe el și că nu o învinuia pentru ce văzuse că făcea Billy T.

– Nu sunt obligat să înghit rahatul ăsta din partea ta! Îi trânti floarea, întoarse spatele stadionului și se îndepărtă furios de ea, mergând cu pași grăbiți către stradă. Ea privi în jos la floarea care zăcea pe pietriș. În timp ce îngenunche ca să o ridice, Joanie Bradlow trecu pe lângă ea într-un pulover de culoarea caramelei și cu pantofi maro-închis cu talpa joasă, de la Capezio. Joanie se aruncase practic asupra lui Dallie în prima lună de școală. Holly Grace o auzise în baie spunând în timp ce chicotea: „Știu că umblă cu cine nu trebuie, dar, Dumnezeule, este atât de minunat. Mi-a căzut creionul în ora de spaniolă și el mi l-a ridicat și m-am gândit: «O, Doamne, o să mor!»"

Nefericirea dădu naștere unui nod tare și sufocant înlăuntrul ei când se ridică singură, cu crizantema murdară strânsă cu putere în mână, în vreme ce mulțimea trecea înghesuindu-se pe lângă ea către stadion. Unele dintre colegele ei de clasă o strigară salutând-o, iar ea le zâmbi strălucind și le făcu veselă cu mâna, ca și cum partenerul ei plecase de lângă ea doar pentru un minut ca să meargă la toaletă, iar ea aștepta ca el să se întoarcă din clipă în clipă. Fusta ei veche din catifea reiată atârna pe șoldurile ei ca o draperie de plumb și nici chiar faptul că știa că era cea mai frumoasă fată din anul terminal nu o făcu să se simtă mai bine. La ce bun să fii frumoasă când nu aveai haine frumoase și toată lumea din oraș știa că mama ta șezuse pe o bancă de lemn aproape toată după-amiaza zilei trecute, la biroul pentru ajutor social?

Știa că nu putea să continue să stea acolo cu zâmbetul acela tâmp pe față, dar nu putea nici să meargă în tribune, nu de una singură, în seara banchetului. Și nici nu putea să înceapă să se îndrepte înapoi către pensiunea lui Agnes Clayton înainte ca toată lumea să se fi așezat. Când nu se uita nimeni, se strecură pe după clădire și apoi fugi înăuntru prin ușa de lângă atelierul mecanic.

Sala de sport era goală. O lumină din tavan înconjurată de o colivie arunca umbre dungate prin bolta de fâșii de hârtie maro și albă care atârna fără vlagă de grinzi, așteptând începutul balului. Holly Grace păşi înăuntru. În ciuda decorațiunilor, mirosul era acelaşi ca întotdeauna: zeci de ani de ore de sport şi jocuri de baschet, stive de scutiri și de bilete pentru întârzieri, praf şi încălțări de sport vechi. Îi plăcea foarte mult ora de sport. Era una dintre cele mai bune atlete din școală, prima care era aleasă în echipe. Îi plăcea extrem de mult sportul. Toată lumea se îmbrăca la fel.

O voce arțăgoasă o sperie.

– Vrei să te duc acasă, asta vrei?

Se răsuci pe călcâie şi îl văzu pe Dallie stând lângă uşile sălii de sport, sprijinit de stâlpul din mijloc. Brațele lui lungi atârnau rigide de-a lungul trupului, iar pe chipul lui se putea vedea încruntarea. Ea observă că pantalonii lui erau prea scurți și că putea să vadă doi sau trei centimetri din șosetele lui negre. Pantalonii prea scurți o făcură să se simtă mai bine.

– Vrei? insistă. El se mută de pe un picior pe celălalt. Vrei să te duc?

– Nu știu. Poate. Bănuiesc că da.

– Dacă vrei să te duc acasă, atunci spune, pur și simplu.

Ea privi în jos, la mâinile ei, unde panglica albă murdară de pe crizantemă era țesută printre degetele ei.

– De ce mi-ai cerut să ies cu tine?

El nu zise nimic, așa că ea înălță capul și îl privi. El ridică din umeri.

– Mda, bine, răspunse ea vioaie. Poți să mă duci acasă.

– De ce ai spus că vei ieși cu mine?

Ea ridică din umeri. El își coborî privirea către vârfurile pantofilor săi. După o clipă de tăcere, spuse atât de încet, încât ea abia îl auzi:

– Iartă-mă pentru ziua aceea.

– La ce te referi?

– Cu Hank și Ritchie.

– O.

– Știu că nu este adevărată treaba cu tine și toți ceilalți băieți.

– Nu, nu este.

– Știu. M-ai înfuriat.

O flacără mică de speranță se aprinse înlăuntrul ei.

– Este în regulă.

– Ba nu. Nu trebuia să spun ce am spus. Nu ar fi trebuit să îți ating piciorul în felul acela. Doar că m-ai enervat foarte tare.

– Nu am avut intenția să... te enervez. Poți fi cam înspăimântător.

Capul lui țâșni în sus și, pentru prima oară în seara aceea, păru încântat.

– Da?

Ea nu se putu abține să nu zâmbească.

– Nu este nevoie să te porți ca și cum ai fi așa mândru de tine. Nu ești chiar atât de înfricoșător.

Zâmbi și el, iar asta făcu ca chipul lui să fie atât de frumos, încât ei i se uscă gura. Se priviră unul pe celălalt astfel pentru o vreme și apoi ea își aminti de Billy T. și de ceea ce văzuse Dallie și de ce aștepta probabil el de la ea. Fericirea ei scurtă pieri. Merse până la primul rând din tribune și luă loc.

– Știu ce crezi, dar nu este adevărat. Nu... nu puteam împiedica ce îmi făcea Billy T.

El o privi ca și cum i-ar fi crescut coarne.

– Știu asta. Aveai impresia că eu chiar credeam că îți plăcea ce îți făcea el?

Vorbele ei ieșiră șuvoi:

– Dar ai făcut să pară că era atât de ușor să îl fac să înceteze. Tu îi spui câteva cuvinte mamei, și totul ia sfârșit. Dar pentru mine nu era ușor. Îmi era teamă. El îmi tot făcea rău, și îmi era teamă că avea să o rănească pe mama în felul acela înainte de a o goni. A zis că nimeni nu mă va crede dacă spuneam cuiva, că mama urma să mă urască.

Dallie merse și se așeză lângă ea. Ea putu să vadă unde pielea era roasă în vârful pantofilor lui și că el încercase să acopere urmele cu cremă de pantofi. Se întrebă dacă și el ura să fie sărac la fel de mult ca ea, dacă sărăcia îi dădea și lui același sentiment de neputință.

Dallie își drese glasul.

- De ce ai zis treaba aia cu prinsul florii în piept? Cu pipăitul? Crezi că așa sunt din cauza felului în care am vorbit în ziua aceea în fața lui Hank și a lui Ritchie?

- Nu tocmai.

- Atunci de ce?

- M-am gândit că poate... după ceea ce ai văzut cu Billy T., poate că te aștepți din partea mea să... ştii tu, că poate... voi face sex cu tine în seara asta.

Capul lui Dallie țâşni în sus, iar el păru indignat.

- Atunci, de ce ai zis că ieși cu mine? Dacă credeai că asta era tot ceea ce doream de la tine, de ce dracului ai zis că ieși cu mine?

- Bănuiesc că pentru că, undeva, înlăuntrul meu, speram să mă înșel.

El se ridică și o privi încruntat.

- Da? Ei bine, cu siguranță te-ai înșelat. Al dracului de sigur că te-ai înșelat! Nu știu ce este în neregulă cu tine. Ești cea mai frumoasă fată din liceu. Și eşti deşteaptă. Nu știi că te-am plăcut încă din prima zi, de la ora de engleză?

- Cum era să știu asta când te încruntai de fiecare dată când te uitai la mine?

Îi fu greu să o privească în ochi.

- Ar fi trebuit să știi, atâta tot.

Nu mai spuseră nimic. Părăsiră clădirea și merseră înapoi prin parcarea de lângă stadion. Se auziră urale puternice din tribune, și megafonul anunță:

- Primul gol. Wynette.

Dallie îi luă mâna și o vârî, alături de-a lui, în buzunarul blazerului lui bleumarin.

*

– Ești supărată pe mine pentru că am întârziat?

Holly Grace se întoarse către ușa sălii de sport. Pentru o fracțiune de secundă, se simți dezorientată când privi la Dallie cel de 27 de ani, sprijinit de stâlpul din mijloc, arătând mai mare, mai solid și mult mai chipeș decât puștiul bosumflat în vârstă de 17 ani de care se îndrăgostise. Își reveni rapid.

– Bineînțeles că sunt supărată. De fapt, tocmai i-am spus lui Bobby Fritchie că ies cu el la masă în loc să stau să te aștept pe tine. Ea își trase geanta de pe umăr și o lăsă să îi atârne de degete. Ai descoperit ceva despre fătuca aia britanică?

– Nu a văzut-o nimeni. Nu cred că se mai află în Wynette. Domnișoara Sybil i-a dat banii pe care i i-am lăsat, așa că ar trebui să se afle pe drumul de întoarcere către Londra.

Holly Grace putu să vadă că era în continuare îngrijorat.

– Cred că îți pasă de ea mai mult decât lași să se vadă. Deși, să îți spun adevărul, în afară de faptul că este absolut superbă, nu prea văd cu adevărat motivul.

– Este diferită, atâta tot. Îți zic un lucru. Niciodată în toată viața mea nu m-am încurcat cu o femeie atât de diferită de mine. Poate că, la început, opusurile se atrag, dar nu rămân unite prea bine.

Ea se uită la el, cu o durere trecătoare în ochi.

– Uneori, oamenii care sunt la fel nu se descurcă nici ei prea bine.

El merse până la ea, mișcându-se în felul acela lent și sexy care obișnuia să o facă să se topească. O trase în brațele lui ca să danseze, fredonând în urechea ei *You've Lost That Lovin' Feelin'*. Chiar și pe muzica improvizată, trupurile lor se mișcară împreună perfect, ca și cum ar fi dansat unul cu celălalt timp de un milion de ani.

– La naiba, înaltă mai ești când porți pantofii ăia, se plânse el.

– Te cam face să te simți emoționat, nu-i așa? Să trebuiască să mă privești direct în ochi.

– Dacă intră Bobby şi te vede cu pantofii ăia cu tocuri înalte pe noua lui podea de baschet, eşti pe cont propriu.

– Încă îmi este greu să mă gândesc la Bobby Fritchie ca fiind antrenorul de baschet al liceului Wynette. Îmi amintesc cum mă învârteam pe lângă uşa biroului în timp ce voi doi executaţi pedeapsa de dimineaţă.

– Eşti o mincinoasă, Holly Grace Beaudine. Nu am executat o pedeapsă de dimineaţă în viaţa mea. Primeam, în schimb, lovituri.

– Ba da, şi o ştii. Domnişoara Sybil făcea atâta tărăboi de fiecare dată când profesorii te plesneau, încât aceştia s-au săturat să mai aibă de-a face cu ea.

– Tu aminteşte-ţi în felul tău, iar eu îmi voi aminti în felul meu. Dallie îşi odihni obrazul pe al ei. Când te văd aici, îmi amintesc de banchetul acela. Nu cred că am transpirat atât de mult în toată viaţa mea. Tot timpul cât am dansat a trebuit să pun mai mult spaţiu între noi din cauza efectului pe care îl aveai asupra mea. Nu puteam să mă gândesc decât să te prind singură în acel El Dorado pe care îl împrumutasem, numai că ştiam că, şi după ce te aveam doar pentru mine, nu puteam să te ating din cauza a ceea ce vorbiserăm. Cea mai nefericită noapte pe care am avut-o în viaţa mea.

– Din câte îmi amintesc, nopţile tale nefericite nu au durat prea mult. Trebuie să fi fost cea mai uşoară fată din ţinut. La naiba, ajunsesem în aşa hal, încât nu puteam să mă gândesc la nimic altceva decât să fac sex cu tine. Aveam atâta nevoie să spăl de pe mine atingerea lui Billy T., încât eram gata să trec prin iad pentru asta...

Holly Grace stătea lungită pe patul îngust din camera sărăcăcioasă a lui Dallie, cu ochii strâns închişi, în timp ce el îşi împingea degetul înlăuntrul ei. Gemea şi se freca de coapsa ei. Materialul blugilor lui se simţea aspru pe pielea goală a piciorului ei. Chiloţii ei zăceau pe podeaua cu linoleum alături de pantofii ei, dar, în afară de asta, era încă îmbrăcată, mai mult sau mai puţin – bluză

albă cu nasturii desfăcuți până în talie, sutienul desfăcut și împins într-o parte și fusta de lână acoperind modest mâna lui Dallie în timp ce explora între picioarele ei.

– Te rog..., șopti ea.

Se arcui în palma lui. Respirația lui răsună grea și sugrumată în urechea ei și șoldurile lui se mișcară ritmic pe coapsa ei. Ea nu credea că mai putea să îndure multă vreme. De-a lungul ultimelor două luni, partidele lor de mângâieri deveniseră din ce în ce mai intense, până când nu se mai puteau gândi la nimic altceva. Dar, cu toate astea, se abținuseră – Holly Grace pentru că nu dorea ca el să o creadă ușoară, iar Dallie pentru că nu voia ca ea să creadă că era la fel ca Billy T.

Dintr-odată, ea își făcu mâna pumn și îl lovi în omoplat. El se retrase, cu buzele umede și umflate în urma sărutului și cu bărbia roșie.

– De ce ai făcut asta?

– Pentru că nu mai pot să suport asta! exclamă ea. Vreau să o fac! Știu că este greșit. Știu că nu ar trebui să te las, dar pur și simplu nu mai rezist. Simt că parcă am luat foc. Încercă să îl facă să înțeleagă. În toate acele luni, Billy T. m-a obligat să o fac. În toate acele luni, m-a rănit. Nu am dreptul ca, măcar o dată, să aleg eu însămi?

Dallie o privi îndelung, ca să se asigure că vorbea serios.

– Nu vreau ca tu să crezi... Te iubesc, Holly Grace. Te iubesc cum nu am iubit pe nimeni în întreaga mea viață. Te-aș iubi în continuare, chiar dacă ai spune nu.

Ridicându-se în capul oaselor, ea își scoase bluza și își coborî bretelele sutienului pe umeri.

– M-am săturat să spun nu.

Chiar dacă se atinseseră unul pe celălalt pretutindeni, își făcuseră o regulă din a-și păstra pe ei cea mai mare parte a hainelor, așa că era pentru prima oară când o vedea goală de la talie în sus. O privi fascinat și apoi întinse mâna și îi mângâie blând un sân cu un deget.

– Ești atât de frumoasă, iubito, zise el, cu vocea gâtuită.

Un val de uimire o traversă la vederea emoției din expresia lui, și descoperi că își dorea să dăruiască tot ce avea acestui băiat care o trata cu atâta tandrețe. Se aplecă în față, își strecură degetul mare sub șosetele ei până la genunchi și apoi și le scoase. După care își desfăcu betelia fustei, ridicându-și șoldurile ca să o lase să alunece. El își scoase tricoul și blugii, apoi își dădu jos chiloții. Ea sorbi frumusețea trupului lui tânăr când el se lungi alături de ea și își afundă cu tandrețe degetele în părul ei. Ea își înălță capul de pe perna mototolită ca să îl sărute și își strecură limba în gura lui. El gemu și i-o acceptă. Săruturile lor deveniră mai profunde, până când amândoi gemură și supseră buzele și limba celuilalt, cu picioarele împletindu-li-se și părul lor blond devenind umed din cauza transpirației.

– Nu vreau să rămâi însărcinată, șopti el în gura ei. O să... o să o bag doar puțin.

Dar bineînțeles că nu o făcu, iar acesta fu cel mai plăcut lucru pe care îl simțise ea vreodată. Scoase un geamăt ușor din adâncul gâtlejului în timp ce ajunse la orgasm, iar el o urmă iute, cutremurându-se în brațele ei ca și cum ar fi fost împușcat cu un glonț. Întreaga treabă luă sfârșit în mai puțin de un minut.

Până să vină ziua admiterii, foloseau prezervative, dar, până la vremea aceea, ea era deja însărcinată, iar el refuzase să o ajute să găsească bani pentru avort.

– Avortul este greșit atunci când doi oameni se iubesc unul pe celălalt, strigă el. Apoi vocea i se îmblânzise. Știu că am plănuit să așteptăm până când voi fi absolvit facultatea, dar ne vom căsători acum. În afară de Skeet, tu ești singurul lucru bun care mi s-a întâmplat în toată viața mea.

– Nu pot naște acum un copil. Am 17 ani! Merg în San Antonio ca să îmi găsesc un loc de muncă. Vreau să fac ceva cu viața mea. Dacă am acum un copil, îmi voi distruge întreaga viață.

– Cum poți să spui asta? Nu mă iubești, Holly Grace?

– Bineînțeles că da. Dar dragostea nu este întotdeauna de ajuns.

Când văzu agonia din ochii lui, acel sentiment familiar de neputință o înconjură din nou. Rămase cu ea pe tot parcursul ceremoniei de nuntă din biroul pastorului Leary.

Dallie încetă să fredoneze în mijlocul refrenului și se opri pe linia de aruncare de la trei puncte.

– Chiar i-ai spus lui Bobby Fritchie că vei ieși cu el în seara asta?

Holly Grace executase un acompaniament complicat și continuă să cânte câteva măsuri fără el.

– Nu tocmai. Dar m-am gândit la asta. Mă enervez atât de tare când vii târziu.

Dallie îi dădu drumul și o privi îndelung.

– Dacă dorești cu adevărat divorțul, știi că voi fi de acord.

– Știu. Merse până la tribune și luă loc, întinzându-și picioarele în fața ei și zgâriind un pic lustrul nou al antrenorului Fritchie cu tocul pantofului ei. Din moment ce nu am nici un plan să mă căsătoresc din nou, sunt mulțumită de cum stau lucrurile acum.

Dallie zâmbi și înaintă de-a lungul liniei de centru ca să șadă în tribune, alături de ea.

– Sper ca New Yorkul să îți priască, iubito. Chiar sper. Știi că îmi doresc să te văd fericită mai mult ca orice altceva pe lumea asta.

– Știu. Același lucru este valabil și pentru mine.

Începu să vorbească despre Winona și Ed, despre domnișoara Sybil și despre alte lucruri despre care discutau de fiecare dată când erau împreună în Wynette. El ascultă atent doar pe jumătate. Cealaltă jumătate a minții lui își amintea de doi adolescenți cu un trecut tulbure, un copil și lipsa banilor. Acum, își dădea seama că nu avuseseră nici o șansă, dar că se iubiseră și că ținuseră piept din răsputeri...

Skeet își găsise un loc de muncă în construcții în Austin, ca să ajute cât putea, dar nu exista un sindicat, așa că nu era prea bine plătit. Dallie lucra pentru un tinichigiu când nu avea cursuri sau încerca să facă niște bani pe terenul de golf. Trebuia să îi trimită bani Winonei – și nu erau niciodată de ajuns.

Dallie trăise în sărăcie atâta vreme, încât nu îl deranja prea tare, dar lucrurile stăteau altfel cu Holly Grace. Aceasta căpătase o privire neajutorată și panicată în ochi, care se cufunda direct în venele lui și îi îngheța sângele. Privirea aceea îl făcea să simtă că o dezamăgea, și el provoca certuri – certuri amarnice în care o acuza că nu își făcea partea ei. Îi spunea că nu făcea destulă curățenie în casă sau că era prea leneșă ca să îi gătească o masă bună. Ea îi replica acuzându-l că nu avea grijă cum trebuia de familia lui, insistând că trebuia ca el să renunțe la a mai juca golf și să studieze, în schimb, ingineria.

– Nu vreau să fiu inginer, ripostase el în timpul unei certe deosebit de aprige. Trântind una dintre cărțile lui pe suprafața zgâriată a mesei din bucătărie, adăugase: Vreau să studiez literatura și să joc golf!

Ea aruncase în el cu cârpa de vase.

– Dacă îți dorești atât de mult să joci golf, de ce irosești banii ca să studiezi literatura?

El îi azvârlise cârpa înapoi.

– Nimeni din familia mea nu a absolvit vreodată facultatea! Voi fi cel dintâi.

Danny începuse să plângă la auzul sunetului mânios al glasului tatălui său. Dallie îl ridicase în brațe, își îngropase fața în buclele blonde ale pruncului și refuzase să o privească pe Holly Grace. Cum putea el să explice faptul că avea ceva de demonstrat când nici chiar el nu știa ce anume?

Deși erau asemănători în atât de multe privințe, își doreau lucruri diferite de la viață. Luptele lor începeau să degenereze, până când atacau cele mai vulnerabile puncte ale celuilalt și apoi sufereau înlăuntrul lor din

cauza felului în care se răniseră unul pe celălalt. Skeet spunea că se certau pentru că erau amândoi atât de tineri, încât în mare parte se creșteau unul pe celălalt alături de Danny. Era adevărat.

– Mi-aș dori să încetezi să umbli cu expresia aia posacă pe față tot timpul, îi spusese Holly Grace într-o zi, în timp ce îi punea Clearasil pe unul dintre coșurile care apăreau din când în când pe bărbia lui Dallie. Nu înțelegi că primul pas spre a fi bărbat este să încetezi să te prefaci că ești?

– Ce știi tu despre a fi bărbat? replicase el, apucând-o pe după talie și trăgând-o în jos, în poala lui.

Făcuseră dragoste, dar, două ore mai târziu, o certa pentru că nu stătea cu spinarea dreaptă.

– Umbli cu umerii aplecați doar pentru că ai impresia că ai sânii prea mari.

– Ba nu, îi răspunsese Holly Grace.

– Ba da, și o știi. Îi ridicase bărbia, astfel încât îl privea direct în ochi. Iubito, când ai de gând să încetezi să te mai învinuiești pentru ceea ce ți-a făcut Billy T.?

În cele din urmă, vorbele lui Dallie prinseseră, și Holly Grace lăsase trecutul în urmă.

Din nefericire, nu luaseră sfârșit și toate certurile lor.

– Ai o problemă de atitudine, o acuzase Dallie la capătul câtorva zile de certuri legate de bani. Nimic nu este destul de bun pentru tine.

– Vreau să fiu cineva! replicase ea. Eu sunt cea prinsă aici cu un copil, în vreme ce tu mergi la facultate.

– De îndată ce termin, poți merge și tu. Am discutat despre asta de o sută de ori.

– Va fi prea târziu atunci, zisese ea. Viața mea va fi pe jumătate terminată.

Căsătoria lor era deja șubredă, și apoi Danny murise.

Remușcările lui Dallie după moartea lui Danny erau ca un cancer care se întindea rapid. Se mutaseră imediat din casa în care se petrecuse acea tragedie, dar, noapte de noapte, avea vise despre capacul rezervorului. În visele lui, vedea balamaua stricată și se întorcea către

garajul vechi de lemn ca să își ia uneltele să o repare. Dar nu ajungea niciodată până la garaj. În schimb, se trezea înapoi în Wynette sau stând lângă rulota de lângă Houston, unde locuise când era copil. Știa că trebuia să ajungă înapoi la capacul acela al rezervorului, că trebuia să îl repare, dar ceva îl tot împiedica.

Se trezea scăldat în sudoare, cu cearceafurile încâlcite în jurul lui. Uneori, Holly Grace era deja trează, cu umerii tremurându-i și fața îngropată în pernă ca să înăbușe sunetul plânsului ei. În tot timpul în care o cunoscuse, nimic nu o făcuse să plângă. Nici când Billy T. o lovise cu pumnul în stomac; nici atunci când era speriată din cauză că erau doar niște copii și nu aveau nici un ban; nici chiar la înmormântarea lui Danny, când șezuse ca și cum era cioplită în piatră, în timp ce el plângea ca un copil. Dar acum, când ea plângea, el știa că era cel mai neplăcut sunet pe care îl auzise vreodată.

Vina lui era ca o boală care îl măcina. De fiecare dată când își închidea ochii, îl vedea pe Danny alergând către el cu piciorușele lui dolofane, cu o bretea a salopetei căzută de pe umăr și cu buclele blonde arzând în soare. Vedea ochii aceia albaștri măriți de mirare și genele lungi care i se arcuiau pe obraji când dormea. Auzea țipătul amuzat al lui Danny și își amintea felul în care își sugea degetele când era obosit. Îl vedea pe Danny în mintea lui și apoi o auzea pe Holly Grace plângând și, în timp ce umerii ei tremurau neputincioși, sentimentul lui de vină se intensifica până când el avea impresia că urma să moară alături de Danny.

În cele din urmă, ea spusese că avea să îl părăsească, că îl iubea încă, dar obținuse un post la o companie de vânzări de echipamente sportive și că pleca spre Fort Worth a doua zi dimineață. În noaptea aceea, sunetul plânsetului ei înăbușit îl trezise din nou. El zăcuse acolo pentru o vreme, cu ochii deschiși, și apoi îi smulsese perna și o lovise peste față. O plesnise o dată și apoi o mai plesnise o dată. După aceea, își trăsese pantalonii pe el și fugise din casă pentru ca, peste ani, Holly Grace

Beaudine să își aducă aminte că avusese un nemernic de soț care o lovea, nu un puști idiot care o făcuse să plângă pentru că îi omorâse copilul.

După ce ea plecase, el petrecuse câteva luni fiind atât de beat, încât nu putea să joace golf, chiar dacă trebuia să se pregătească pentru calificarea pentru turneul profesionist. Skeet o sunase în cele din urmă pe Holly Grace, iar aceasta venise să îl vadă pe Dallie.

– Sunt fericită pentru prima oară după multă vreme, îi spusese ea. De ce nu poți și tu să fii fericit?

Durase ani întregi până ca ei să învețe să se iubească unul pe celălalt într-un mod nou. La început, se rostogoleau din nou în pat împreună, doar ca să se trezească prinși în vechile certuri. Din când în când, încercaseră să locuiască împreună preț de câteva luni, dar doreau lucruri diferite de la viață, și nu mersese niciodată. Prima oară când o văzuse cu un alt bărbat, lui Dallie îi venise să îl ucidă pe individ. Dar o secretară micuță și drăguță îi atrăsese privirea, așa că își ținuse pumnii acasă.

De-a lungul anilor, discutaseră despre divorț, dar nici unul din ei nu făcuse ceva în privința aceasta. Skeet însemna totul pe lume pentru Dallie. Holly Grace o iubea pe Winona din toată inima. Dar ei doi, împreună – Dallie și Holly Grace –, erau adevărata familie a celuilalt, și oamenii cu o copilărie atât de zbuciumată ca a lor nu renunțau cu ușurință la familie.

Azvârliți în furtună

capitolul 19

Clădirea era un adăpost alb rectangular din ciment cu patru mașini prăfuite parcate într-o parte, lângă un tomberon. O baracă încuiată cu lacăt se afla în spatele tomberonului și, la 50 de metri în spatele acesteia, se afla degetul subțire de metal al antenei radio spre care Francesca mergea de aproape două ore. În timp ce Fiară plecă să exploreze, Francesca urcă obosită cele două trepte până la ușa de la intrare. Suprafața ei de sticlă era aproape opacă din cauza prafului și a nenumărate amprente. Abțibilduri care făceau reclamă Camerei de Comerț a orașului Sulphur, organizației United Way și unor asociații de radiodifuziune acopereau o mare zonă a părții stângi a ușii, în vreme ce în centru se aflau literele aurii KDSC. Jumătatea de jos a literei C lipsea, așa încât ar fi putut să fie un G, dar Francesca știa că nu era, pentru că văzuse C-ul pe cutia poștală aflată la capătul aleii, atunci când venise.

Deși ar fi putut să se așeze în fața ușii ca să își studieze reflexia, nu se sinchisi. În schimb, își trecu peste frunte dosul mâinii, dând la o parte firele umede de păr care se lipiseră acolo, și își scutură blugii cât putu de bine. Nu putea face nimic în legătură cu zgârieturile sângerânde de pe brațe, așa că le ignoră. Euforia ei de mai devreme se stinsese, lăsând în urmă osteneală și o teamă îngrozitoare.

Împingând ușa de la intrare, se trezi într-o zonă de primire ticsită cu șase birouri dezordonate, aproape la fel de multe ceasuri și o varietate de panouri de afișaj, calendare, postere și caricaturi lipite de pereți cu un scotch îngălbenit. O canapea modernă daneză cu dungi maro și aurii era în partea ei stângă, cu perna din mijloc concavă de la prea multă folosire. Încăperea avea o singură

fereastră, una mare care dădea într-un studio în care un crainic care purta o pereche de căști ședea în fața unui microfon. Vocea lui suna printr-un difuzor aflat pe un perete, dar volumul era scăzut.

O femeie roșcată plinuță ridică privirea către Francesca de la singurul birou ocupat din încăpere.

– Pot să vă ajut?

Francesca își drese glasul, în timp ce privirea îi trecu de la crucile aurii care se legănau atârnate de urechile femeii la bluza de poliester a acesteia și apoi către telefonul negru care şedea lângă încheietura mâinii femeii. Un singur telefon în Wynette, și problemele ei urgente aveau să ia sfârşit. Ar avea mâncare, un schimb de haine și un acoperiș deasupra capului. Dar ideea de a da fuga la Dallie pentru ajutor își pierduse vechiul farmec. În ciuda ostenelii și a fricii ei, ceva dinlăuntrul ei se schimbase definitiv pe drumul acela pustiu prăfuit. Se săturase să fie un ornament frumos care era suflat de colo-colo de fiecare pală de vânt îndreptată în direcţia ei. La bine sau la rău, avea să preia controlul propriei vieți.

– Mă întrebam dacă aș putea discuta cu persoana care este responsabilă aici, îi spuse ea femeii.

Francesca vorbi cu atenție, încercând să sune competentă și profesionistă, nu ca o persoană care avea chipul murdar și prăfuit și picioarele încălțate în sandale – și nici un ban în buzunar.

Combinația dintre înfăţişarea murdară a Francescăi și accentul ei britanic din înalta clasă îi trezi, în mod evident, interesul femeii.

– Sunt Katie Cathcart, administratoarea. Ați putea să îmi spuneți despre ce este vorba?

Oare putea să o ajute o administratoare? Francesca nu avea nici cea mai mică idee, dar decise că i-ar fi fost mai bine cu bărbatul aflat la conducere. Își păstră tonul prietenos, dar ferm.

– Este destul de personal.

Femeia ezită, apoi se ridică și merse în biroul din spatele ei. Își făcu din nou apariția un moment mai târziu.

– Atâta vreme cât nu îi răpiți prea mult timp, domnișoara Padgett vă va primi. Este directoarea postului nostru.

Neliniștea Francescăi făcu un salt cuantic. De ce trebuia ca directorul postului să fie o femeie? Cel puțin, cu un bărbat, ar fi avut măcar o jumătate de șansă. Și apoi își aminti ei înseși că aceasta era o ocazie pentru un nou început – o nouă Francesca, una care nu avea să încerce să lunece prin viață folosindu-se de vechile trucuri ale vechii sale persoane. Îndreptându-și umerii, intră în biroul directoarei postului.

O plăcuță de metal aurit cu numele ei pe birou anunța prezența lui Clare Padgett, un nume elegant pentru o femeie neelegantă. Puțin trecută de patruzeci de ani, avea o față masculină, cu bărbia pătrată, înmuiată doar de rămășițele unui strop de ruj roșu. Părul ei castaniu încărunțit era de lungime medie și avea o tunsoare simplă. Părea că nu primea nimic mai mult decât șampon ca formă de atenție. Ținea o țigară ca un bărbat, prinsă între degetul arătător și cel mijlociu al mâinii drepte și, când ridica țigara la gură, nu inhala neapărat fumul, ci mai degrabă îl înghițea.

– Ce este? întrebă pe neașteptate Clare.

Vorbi cu o voce de crainică profesionistă, profundă și rezonantă, dar fără nici cea mai mică urmă de prietenie. Din difuzorul de pe peretele din spatele biroului se auzi sunetul slab al crainicei care citea știrile dintr-un reportaj local.

Chiar dacă nu îi fusese oferit, Francesca ocupă singurul scaun cu spătar din încăpere, hotărând într-o clipită că Clare Padgett nu părea genul de persoană care să respecte pe cineva pe care îl putea călca în picioare. Când își spuse numele, se așeză pe marginea scaunului.

– Îmi pare rău că apar pe nepusă masă, dar voiam să întreb dacă există vreo slujbă.

Vocea ei suna ezitantă, nu hotărâtă. Ce se întâmplase cu toată acea aroganță pe care obișnuia să o poarte cu ea ca pe un nor de parfum?

După o scurtă inspecţie a înfăţişării Francescăi, Clare Padgett îşi întoarse din nou atenţia către hârţogăria ei.

– Nu am nici o slujbă.

Nu era cu nimic altfel decât se aşteptase Francesca, dar, cu toate acestea, se simţea ca şi cum ar fi fost lăsată fără suflu. Se gândi la panglica aceea prăfuită de drum care se întindea până la marginea orizontului texan. Îşi simţi limba uscată şi umflată în gură.

– Sunteţi absolut sigură că nu aveţi ceva? Sunt dispusă să fac orice.

Padgett supse mai mult fum şi ciocăni teancul de hârtii cu creionul ei.

– Ce fel de experienţă ai?

Francesca cugetă iute.

– Am făcut un pic de actorie. Şi am multă experienţă cu... ă... moda.

Îşi încrucişă gleznele şi încercă să ascundă vârfurile scâlciate ale sandalelor sale Bottega Veneta pe după piciorul scaunului.

– Asta nu te califică cu adevărat pentru o slujbă la un post de radio, nu-i aşa? Nici chiar la unul de rahat ca acesta.

Lovi cu creionul un pic mai tare. Francesca inspiră adânc şi se pregăti să se arunce într-o apă mult prea adâncă pentru cineva care nu ştia să înoate.

– De fapt, domnişoară Padgett, nu am nici un fel de experienţă de radio. Dar sunt muncitoare şi dornică să învăţ.

Muncitoare? Nu muncise din greu niciodată în viaţa ei.

În orice caz, Clare nu fu impresionată. Îşi ridică ochii şi o privi cu o ostilitate făţişă.

– Am fost dată afară de la un post de televiziune din Chicago din cauza cuiva ca tine – o majoretă micuţă şi drăguţă care nu ştia diferenţa dintre ştirile serioase şi măsura ei la chiloţi. Se lăsă pe spătarul scaunului său, cu ochii îngustaţi de dezamăgire. Le numim Twinkies pe femeile ca tine: mingiuţe de puf care nu au habar

de radiodifuziune, dar cred că ar fi atât de captivant să aibă o carieră în radio.

Cu șase luni înainte, Francesca ar fi zburat din încăpere valvârtej, dar acum își împreună strâns mâinile în poală și își ridică bărbia foarte ușor.

– Sunt gata să fac orice, domnișoară Padgett: să răspund la telefoane, să fac diverse comisioane...

Nu îi putea explica acestei femei că nu o carieră în radiodifuziune era ceea ce o atrăgea. Dacă această clădire ar fi adăpostit o fabrică de îngrășăminte, tot ar fi dorit o slujbă.

– Singurul post pe care îl am este pentru cineva care să se ocupe de curățenie și să facă tot feluri de lucruri mărunte.

– Accept!

Sfinte Dumnezeule, curățenie.

– Nu cred că ești potrivită pentru asta.

Francesca ignoră sarcasmul din vocea ei.

– Ah, dar sunt. Sunt o menajeră minunată.

Captă din nou atenția lui Clare Padgett, și femeia păru amuzată.

– De fapt, doream pe cineva care să fie mexican. Ai cetățenie?

Francesca clătină din cap.

– Ai permis de muncă?

Clătină din nou din cap. Avea doar o idee foarte vagă despre ce era un permis de muncă, dar era absolut sigură că nu avea unul și refuza să își înceapă noua viață cu o minciună. Poate că sinceritatea avea să o impresioneze pe această femeie.

– Nici măcar nu am pașaport. Mi-a fost furat acum vreo două ore, pe drum.

– Ce ghinion!

Clare Padgett nu mai făcea nici cel mai mic efort să ascundă cât de mult savura situația. Îi amintea Francescăi de o mâță care avea o pasăre neajutorată prinsă în gură. Era limpede că Francesca, în ciuda stării ei mizerabile, avea să fie obligată să plătească pentru toate

jignirile pe care directoarea postului le îndurase de-a lungul anilor din cauza unor femei frumoase.

– În cazul acesta, te trec pe statul de plată cu șaizeci și cinci de dolari pe săptămână. Vei avea libere sâmbetele, din două în două săptămâni. În restul timpului, vei fi aici de la răsăritul soarelui până la apus, aceleași ore în care difuzăm. Și vei fi plătită în bani gheață. Avem camioane pline de mexicani care intră în fiecare zi, așa că, la prima greșeală, ești dată afară.

Femeia plătea un salariu de sclavi. Acesta era genul de muncă pe care imigranții ilegali îl acceptau pentru că nu aveau de ales.

– În regulă, zise Francesca, pentru că ea însăși nu avea de ales.

Clare Padgett zâmbi sumbru și o conduse pe Francesca afară din birou.

– Carne proaspătă, Katie. Dă-i un mop și arată-i unde este baia.

Clare dispăru, și Katie o privi pe Francesca cu milă.

– Nu am avut pe nimeni care să facă curățenie de câteva săptămâni. Este foarte rău.

Francesca înghiți cu dificultate.

– Nu-i nimic.

Nu era în regulă, desigur. Stătea în fața unei cămări din chicineta postului de radio, privind un raft plin de produse de curățenie, neavând nici cea mai vagă idee cum să folosească vreunul. Știa să joace bacara și putea spune pe nume șefii de sală din cele mai faimoase restaurante, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum să curețe o baie. Citi etichetele cât putu de iute și, o jumătate de oră mai târziu, Clare Padgett o găsi în genunchi în fața unei toalete înfiorător de pătate, turnând detergent pudră albastru pe colac.

– Când freci podeaua, asigură-te că vei ajunge și în colțuri, Francesca. Urăsc treaba făcută de mântuială.

Francesca scrâșni din dinți și încuviință din cap. Stomacul ei se întoarse pe dos când se pregăti să atace mizeria de dedesubtul vasului de toaletă. Fără să vrea,

se gândi la Hedda, vechea ei menajeră. Hedda, cu șosetele ei rulate și spatele suferind, care își petrecuse viața în genunchi, curățând după Chloe și Francesca.

Clare supse din țigară și apoi, în mod deliberat, o aruncă lângă piciorul Francescăi.

- Ar trebui să îi dai bătaie, puiuț. Ne pregătim să închidem pe ziua de azi.

Francesca auzi un chicot răutăcios în timp ce femeia se îndepărta.

Un pic mai târziu, crainicul care era în emisie când sosise Francesca își vârî capul în baie și îi spuse că trebuia să încuie. Inima ei îi sări în piept. Nu avea nici un loc în care să meargă, nici un pat în care să doarmă.

- A plecat toată lumea?

El încuviință din cap și o măsură din priviri, în mod limpede plăcându-i ceea ce vedea.

- Ai nevoie să te duc cu mașina până în oraș?

Ea se ridică și își dădu la o parte părul din ochi cu antebrațul, încercând să pară degajată.

- Nu. Mă ia cineva. Făcu semn din cap către mizerie, hotărârea ei de a nu-și începe noua viață cu minciuni fiind deja abandonată. Domnișoara Padgett mi-a spus că trebuie să termin aici în seara asta, înainte să plec. A zis că pot să încui eu.

Păruse prea dezinvoltă? Nu destul de dezinvoltă? Ce avea să facă dacă el refuza?

- Cum dorești, îi spuse el și îi dărui un zâmbet apreciativ.

Câteva minute mai târziu, ea oftă ușurată când auzi ușa de la intrare închizându-se.

Francesca își petrecu noaptea pe canapeaua neagră cu auriu din birou, cu Fiară ghemuit lângă abdomenul ei, amândoi hrăniți prost cu sendvișuri pe care ea le făcuse din pâine veche și un borcan cu unt de arahide pe care le găsise în chicinetă. Epuizarea îi pătrunsese până în măduva oaselor, dar, cu toate astea, nu putu să adoarmă. În schimb, zăcu lungită cu ochii deschiși, cu blana

motanului între degetele ei, gândindu-se la câte alte obstacole îi stăteau în cale.

În dimineața următoare, se trezi înainte de ora cinci și vărsă fără întârziere în toaleta pe care cu atâta chin o curățase cu o seară înainte. Tot restul zilei încercă să își spună în sinea ei că era doar o reacție la untul de arahide.

– Francesca! La naiba, unde este?

Clare ieși ca o furtună din biroul ei în timp ce Francesca zbură din redacția unde tocmai livrase un teanc de ziare de după-amiază redactorului de știri.

– Aici sunt, Clare, zise ea obosită. Ce s-a întâmplat?

Trecuseră șase săptămâni de când începuse să lucreze la KDSC, și relația ei cu directoarea postului nu se îmbunătățise. Conform bârfelor pe care le adunase de la membrii micului personal al KDSC, cariera radio a lui Clare se lansase într-o vreme în care puține femei puteau căpăta posturi în radiodifuziune. Directorii de posturi radio o angajaseră pentru că era inteligentă și agresivă și apoi o concediaseră din aceleași motive. În cele din urmă, ajunsese la televiziune, unde dusese bătălii amarnice pentru dreptul de a transmite vești serioase în locul poveștilor mai blânde care erau considerate potrivite pentru femeile reporter.

În mod ironic, fusese învinsă de egalitatea de șanse. La începutul anilor '70, când angajatorii erau obligați să angajeze femei, aceștia treceau cu vederea veteranele cu cicatrici obținute în lupte, cum era Clare, cu limbile lor ascuțite și opiniile lor cinice, în favoarea unor chipuri mai noi și mai proaspete ieșite direct de pe băncile facultății – fete care aparțineau unor frății, frumoase și maleabile, cu diplome în artele comunicării. Femeile precum Clare erau obligate să ia ce rămânea – locuri de muncă pentru care erau supracalificate, cum ar fi conducerea unor posturi de radio aflate în locuri uitate. Drept urmare, fumau prea mult, deveneau din ce în ce mai acre și făceau ca viața să fie mizerabilă pentru orice

femeie pe care o bănuiau că încerca să se descurce cu nimic altceva decât o față frumoasă.

- Tocmai am primit un telefon de la idiotul ăla de la bancă, se răsti Clare la Francesca. Vrea promoțiile de Crăciun astăzi, nu mâine.

Arătă cu degetul către o cutie cu ornamente în formă de clopoței pe care erau printate numele postului de radio pe o parte și numele băncii pe cealaltă.

- Mergi imediat acolo cu ele și nu sta toată ziua, cum ai făcut ultima oară.

Francesca se abținu de la a preciza că nu ar fi durat atât de mult ultima oară dacă patru membri ai personalului nu i-ar fi aruncat în cârcă diverse comisioane de făcut - orice, de la livrarea unor facturi restante pentru timpii de emisie până la instalarea unei noi pompe de apă la Dodge Dartul ponosit al postului. Trase pe ea haina în carouri roșii cu negru pe care o cumpărase de la un magazin second-hand pentru cinci dolari și apoi înșfăcă cheia mașinii dintr-un cârlig aflat lângă fereastra studioului. Înăuntru, Tony March, DJ-ul de după-amiază, pregătea un nou disc. Deși nu era de multă vreme cu KDSC, toată lumea știa că avea să își dea demisia în curând. Avea o voce bună și o personalitate aparte. Pentru crainici ca Tony, KDSC, cu semnalul lui neimpresionant de cinci sute de wați, era doar o rampă de lansare către lucruri mai bune. Francesca descoperise deja că singurii oameni care rămâneau foarte mult timp la KDSC erau cei ca ea, care nu aveau nici o altă opțiune.

Mașina porni după doar trei încercări, ceea ce fu aproape un record. Dădu cu spatele și ieși din parcare. O privire aruncată în oglinda retrovizoare arătă o piele palidă, un păr lipsit de luciu prins la spate cu un elastic și un nas cu vârful roșu de la ultima dintr-o serie de răceli. Haina îi era prea mare, iar ea nu avea nici banii și nici energia pentru a-și îmbunătăți înfățișarea. Cel puțin, nu era nevoită să țină piept multor avansuri din partea bărbaților care făceau parte din personal.

Avusese puține succese în aceste ultime săptămâni, dar multe belele. Unul dintre cele mai mari dezastre avusese loc în ziua de dinaintea sărbătorii de Ziua Recunoștinței, când Clare descoperise că Francesca dormea pe canapeaua postului și țipase la ea în fața tuturor, până când obrajii Francescăi luaseră foc din cauza umilinței. Acum, ea și Fiară locuiau într-o combinație de dormitor-bucătărie de deasupra unui garaj din oraș. Trăgea curentul și era prost mobilat, cu mobilă de la gunoi și un pat dublu plin de cocoloașe, dar chiria era ieftină și putea să o plătească săptămânal, așa că încercă să fie recunoscătoare pentru fiecare centimetru urât din ea. De asemenea, se alesese și cu posibilitatea de a folosi mașina postului de radio, deși Clare o punea să plătească combustibilul chiar și atunci când altcineva lua mașina. Era o existență epuizantă, de azi pe mâine, fără nici o marjă pentru urgențe financiare, pentru urgențe de natură personală și absolut deloc pentru o sarcină nedorită.

Pumnii i se strânseră pe volan. Descurcându-se fără aproape nimic, reușise să adune cei o sută cincizeci de dolari pe care clinica de avorturi din San Antonio avea să i-i ceară pentru a o scăpa de copilul lui Dallie Beaudine. Refuză să se gândească la implicațiile deciziei sale; era pur și simplu prea săracă și prea disperată ca să se gândească la moralitatea actului. După programarea de sâmbăta următoare, avea să fi evitat încă un dezastru. Aceasta era singura introspecție pe care și-o îngăduise.

Își termină treburile în ceva mai mult de o oră și se întoarse la postul de radio, doar pentru ca Clare să țipe la ea pentru că plecase fără să îi spele mai întâi ferestrele din birou.

Sâmbăta următoare se trezi în zori și făcu drumul de două ore până în San Antonio. Camera de așteptare a clinicii de avorturi era mobilată sărăcăcios, dar era curată. Se așeză pe un scaun de plastic, cu mâinile încleștate pe geanta ei de umăr din pânză neagră și cu picioarele strâns lipite, ca și cum, în mod inconștient, încercau

să protejeze micuța bucată de protoplasmă care avea să fie în curând scoasă din trupul ei. În încăpere se mai aflau alte trei femei. Două dintre ele erau mexicance și una era o blondă spălăcită cu o față plină de coșuri și ochi lipsiți de speranță. Toate erau sărace.

O femeie de vârstă mijlocie care arăta a spanioloaică, într-o bluză albă curată și o fustă neagră, apăru la ușă și îi strigă numele.

– Francesca, sunt doamna Garcia, zise ea cu un accent ușor englezesc. Vrei să vii cu mine, te rog?

Francesca o urmă amorțită într-un birou mic, cu lambriuri din mahon fals. Doamna Garcia se așeză în spatele biroului ei și o invită pe Francesca să ia loc pe un alt scaun din plastic, diferit de cel din sala de așteptare doar prin culoare.

Femeia fu prietenoasă și eficientă în timp ce trecu în revistă formularele pe care trebuia să le semneze Francesca. Apoi îi explică procedura care avea să se desfășoare într-una dintre încăperile chirurgicale aflate la capătul coridorului. Francesca își mușcă interiorul buzei și încercă să nu asculte cu prea mare atenție. Doamna Garcia vorbi lent și calm, folosind întotdeauna cuvântul „țesut", niciodată „fetus". Francesca avu un sentiment impersonal de recunoștință. Încă de când își dăduse seama că era însărcinată, refuzase să personifice vizitatorul nepoftit care își făcuse culcuș în pântecul ei. Refuzase să facă legătura în mintea ei între acesta și noaptea aceea dintr-o mlaștină din Louisiana. Viața ei fusese tăiată până la os – până la măduvă –, și nu exista loc de sentimente, nici un pic de loc pentru a construi imagini romantice cu obraji roz dolofani și păr moale cârlionțat; nu era deloc nevoie să folosească cuvântul „copil", nici măcar în gândurile ei. Doamna Garcia începu să vorbească despre „întrerupere de sarcină prin aspirare", și Francesca se gândi la vechiul aspirator Hoover pe care îl împingea pe covorul postului de radio în fiecare seară.

– Ai vreo întrebare?

Clătină din cap. Chipurile celor trei femei triste din sala de așteptare păreau implântate în mintea ei – femei fără nici un viitor, fără nici o speranță. Doamna Garcia împinse o broșură pe biroul de metal.

– Acest pliant conține informații legate de contracepție pe care ar trebui să le citești înainte să întreții din nou relații sexuale.

Din nou? Amintirea săruturilor profunde și fierbinți ale lui Dallie dădură năvală în mintea ei, dar mângâierile intime care îi aprinseseră cândva simțurile păreau acum să se fi întâmplat altcuiva. Nu își putea imagina că avea să se mai simtă vreodată atât de bine.

– Nu pot avea acest... acest țesut, zise brusc Francesca, întrerupând-o pe femeie în mijlocul propoziției în timp ce îi arăta o diagramă cu organele reproductive feminine.

Doamna Garcia se opri din ceea ce spunea și își aplecă ușor capul ca să asculte, în mod limpede obișnuită să asculte cele mai intime revelații care treceau peste biroul ei.

Francesca știa că nu avea nevoie să își justifice acțiunile, dar părea să nu poată opri avalanșa de cuvinte.

– Nu înțelegeți că este imposibil? Pumnii i se încleștară cu putere în poală. Nu sunt o persoană îngrozitoare. Nu sunt fără simțăminte. Dar de abia pot să am grijă de mine și de o pisică chioară.

Femeia o privi cu compasiune.

– Sigur că nu ești nesimțitoare, Francesca. Este trupul tău, și numai tu poți hotărî ce este cel mai bine.

– M-am hotărât, răspunse ea, pe un ton mânios, ca și cum femeia se contrazicea cu ea. Nu am soț și nici bani. Păstrez cu greu o slujbă unde lucrez pentru o șefă care mă urăște. Nici măcar nu am o modalitate de a-mi plăti analizele medicale.

– Înțeleg. Este dificil...

– Nu înțelegeți! Francesca se apleacă înainte, cu ochii uscați și furioși, fiecare cuvânt ieșind ca o alice tare

și rece. Toată viața mea, am trăit pe spinarea altor oameni, dar nu voi mai face asta. Voi ajunge cineva!

– Cred că ambiția ta este admirabilă. În mod limpede, ești o tânără competentă...

Francesca înlătură cu o scuturare din cap compasiunea femeii, încercând să îi explice doamnei Garcia – încercând să își explice ei înseși – ce o adusese la această clinică de avorturi din cărămidă roșie, din partea cea mai săracă a orașului San Antonio. În încăpere era cald, dar ea se îmbrățișă, ca și cum ar fi simțit un curent.

– Ați văzut vreodată acele tablouri pe care oamenii le fac pe catifea neagră cu niște cuie micuțe și fire de ață în culori diferite – tablouri cu poduri și fluturi, lucruri de genul acesta?

Doamna Garcia încuviință din cap. Francesca se zgâi la peretele acoperit cu mahon fals fără să îl vadă.

– Am unul dintre acele tablouri îngrozitoare agățat pe perete, chiar deasupra patului meu, tabloul acesta oribil al unei chitare, din ațe roz și portocalii.

– Nu prea văd...

– Cum poate să aducă cineva un copil pe lume când trăiește într-un loc cu un tablou din sfoară al unei chitare pe perete? Ce fel de mamă ar expune în mod deliberat un copil micuț unui lucru atât de urât?

Copil. Rostise cuvântul. Îl spusese de două ori. O apăsare dureroasă a lacrimilor îi înțepa interiorul pleoapelor, dar ea refuză să le lase să curgă. În ultimul an, vărsase destule lacrimi din răsfăț și autocompătimire cât pentru o viață întreagă, și nu avea să mai plângă.

– Știi, Francesca, un avort nu trebuie să fie capătul lumii. În viitor, circumstanțele ar putea să fie diferite pentru tine... iar timpul, mai potrivit.

Ultimul ei cuvânt păru să zăbovească în aer. Francesca se ghemui în scaun, toată mânia fiind scursă din trupul ei. La asta se reducea o viață de om, la o problemă de conveniență? Era inconvenient pentru ea să aibă un copil chiar acum, așa că avea să scape de el, pur și simplu? Ridică privirea către doamna Garcia.

- Prietenele mele din Londra obişnuiau să îşi programeze avorturile în aşa fel încât să nu piardă vreun bal sau vreo petrecere.

Pentru întâia oară, doamna Garcia se burzului în mod vizibil:

- Femeile care vin aici nu îşi fac griji că ratează o petrecere, Francesca. Sunt tinere de 15 ani care au în faţă întreaga viaţă sau femei căsătorite care au deja prea mulţi copii şi soţi absenţi. Sunt femei fără un loc de muncă şi fără vreo speranţă de a obţine o slujbă.

Dar ea nu era ca ele, îşi zise Francesca. Nu mai era lipsită de speranţă şi frântă. În aceste câteva luni, dovedise asta. Frecase toalete, îndurase abuzuri, se hrănise şi se adăpostise fără să aibă aproape nici un ban. Cei mai mulţi oameni s-ar fi prăbuşit, dar ea nu o făcuse. Supravieţuise.

Era o perspectivă nouă şi ispititoare a ei înseşi. Se ridică în capul oaselor pe scaun, îndreptându-şi spinarea, iar pumnii i se relaxară treptat în poală. Doamna Garcia rosti cu ezitare:

- Viaţa ta pare destul de nesigură în momentul de faţă.

Francesca se gândi la Clare, la încăperile urâte de deasupra garajului, la chitara din sfoară şi la neputinţa ei de a-l chema pe Dallie în ajutor, chiar şi atunci când avea nevoie de asta cu disperare.

- Este nesigură, îi dădu ea dreptate.

Aplecându-se, îşi luă geanta de umăr din pânză. Apoi se ridică de pe scaun. Partea impulsivă şi optimistă din ea, despre care crezuse că murise cu luni în urmă, părea să fi pus stăpânire pe picioarele ei, părea să o oblige să facă ceva care nu avea să ducă decât la dezastru, un lucru lipsit de logică, prostesc...

Un lucru minunat.

- Pot să îmi primesc banii înapoi, vă rog, doamnă Garcia? Opriţi cât trebuie ca să compenseze pentru timpul pierdut de dumneavoastră cu mine azi.

Doamna Garcia păru îngrijorată.

– Ești sigură de decizia ta, Francesca? Ești deja însărcinată în zece săptămâni. Nu ai mult timp la dispoziție pentru a face un avort în siguranță. Ești absolut sigură?

Francesca nu fusese niciodată mai puțin sigură de ceva, dar încuviință din cap.

Începu să alerge ușurel când părăsi clinica de avorturi și apoi începu să țopăie ca să acopere ultimii câțiva pași până la mașină. Gura i se curbă într-un zâmbet. Dintre toate lucrurile prostești pe care le făcuse vreodată în viața ei, acesta era cel mai prostesc. Zâmbetul ei deveni și mai larg. Dallie avusese întru totul dreptate în ceea ce o privea – nu avea nici măcar un strop de rațiune. Era mai săracă decât un șoarece de biserică, prost educată și trăia fiecare minut pe marginea dezastrului. Dar, în clipa aceasta, în acest moment, nimic din toate astea nu avea importanță, pentru că unele lucruri în viață erau mai importante decât rațiunea.

Francesca Serritella Day își pierduse cea mai mare parte din demnitate și toată mândria. Nu avea să își piardă și copilul.

capitolul 20

Francesca descoperi ceva mai degrabă minunat despre ea în următoarele câteva luni, Cu spatele la perete, o armă îndreptată către fruntea ei și o bombă cu ceas în pântec, află că era foarte inteligentă. Prindea iute idei noi, reținea ce învățase și, având atât de puține prejudecăți academice impuse asupra ei de către profesori, nu lăsa niciodată noțiuni preconcepute să îi limiteze gândirea. Cu primele luni de sarcină în urma ei, descoperise, de asemenea, o capacitate aparent fără sfârșit de a munci din greu, lucru de care începu să profite, lucrând până noaptea târziu, citind ziare și reviste despre radiodifuziune, ascultând înregistrări și pregătindu-se să facă un pas mic în lume.

– Ai un minut, Clare? întrebă ea, vârând capul în sala cu înregistrări, cu o mică casetă strânsă în palma umedă. Clare răsfoia unul dintre ghidurile Billboard și nu se sinchisi să ridice privirea.

Sala cu înregistrări nu era, de fapt, nimic mai mult decât o debara mai mare cu albume aliniate pe rafturi, cu fâșii de bandă adezivă colorată lipită pe ele ca să arate dacă se aflau în categoria soliștilor, a solistelor sau a grupurilor. Francesca alesese în mod intenționat locul acesta pentru că era teritoriu neutru și nu dorea să îi ofere lui Clare avantajul de a fi în stare să șadă ca Dumnezeu în spatele biroului ei în vreme ce decidea soarta angajatei din fața ei.

– Am toată ziua, răspunse sarcastic Clare, continuând să răsfoiască cartea. De fapt, stăteam aici de ore plictisindu-mă și așteptând să mă întrerupă careva.

Nu era cel mai promițător început, dar Francesca ignoră sarcasmul lui Clare și se postă în mijlocul pragului. Purta cel mai nou obiect din garderoba ei: un hanorac bărbătesc gri care îi atârna în falduri largi până peste șolduri. Dedesubt, ascunși vederii, blugii ei erau descheiați la nasture și cu fermoarul desfăcut, ținuți în loc cu o bucată de sfoară cusută neîndemânatic peste șliț. Francesca o privi direct în ochi pe Clare.

– Aș dori o șansă la slujba de crainic a lui Tony când acesta va pleca.

Sprâncenele lui Clare se ridicară până la jumătatea frunții.

– Glumești.

– De fapt, chiar nu. Francesca își ridică bărbia și continuă ca și cum ar fi avut toată încrederea de pe lume. Am petrecut mult timp exersând, iar Jerry m-a ajutat să fac o înregistrare demo. Întinse caseta. Cred că pot să fac asta.

Un zâmbet nemilos și amuzat arcui colțurile gurii lui Clare.

– O ambiție interesantă, având în vedere faptul că ai un accent britanic pronunțat și nu ai fost vreodată

în viața ta în fața unui microfon. Desigur, micuța majoretă care mi-a luat locul în Chicago nu fusese nici ea vreodată în emisie și suna ca Betty Boop, așa că poate ar trebui să fiu atentă.

Francesca își ținu în frâu mânia.

- Cu toate astea, aș dori o șansă. Accentul meu britanic îmi va oferi un aer aparte.

- Tu cureți toalete, spuse în batjocură Clare, aprinzând o țigară. Aceasta este slujba pentru care ai fost angajată.

Francesca refuză să tresară.

- Și am fost bună la asta, nu-i așa? La curățatul toaletelor și la toate celelalte afurisite de treburi pe care mi le-ai aruncat în spinare. Acum, acordă-mi o șansă și la asta.

- Las-o baltă!

Francesca nu mai putea să joace la sigur. Trebuia să se gândească la copilul ei, la viitorul ei.

- Știi, chiar încep să te compătimesc, Clare.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Ai auzit vechiul proverb despre cum nu poți înțelege o altă persoană până nu te afli în pantofii ei? Te înțeleg, Clare. Știu exact cum este să fii discriminată din cauză că ești cine ești, indiferent de cât de mult muncești. Știu cum este să îți fie refuzată șansa la o slujbă - nu din cauza incompetenței, ci din cauza prejudecății personale a angajatorului tău.

- Prejudecată! Un nor de fum se ridică precum un dragon de foc din gura lui Clare. Nu am avut în viața mea prejudecăți. Am fost o victimă a prejudecăților.

Nu era vremea să dea înapoi, așa că Francesca insistă:

- Nu vrei nici măcar să îți rupi 15 minute ca să asculți o casetă demo. Aș numi asta prejudecată, tu nu?

Bărbia lui Clare se încleștă.

- În regulă, Francesca, îți voi acorda cele 15 minute. Înhăță caseta din mâna ei. Dar să nu ai așteptări prea mari.

Pentru tot restul zilei, măruntaiele Francescăi fură ca o masă tremurândă de aspic. Trebuia să obţină slujba asta.

Nu numai că avea nevoie cu disperare de bani, dar trebuia să aibă succes la ceva. Radioul era un mediu care funcţiona fără imagini, un mediu în care ochii verzi ca salvia şi un chip perfect nu aveau nici o importanţă. Radioul era terenul ei de încercare, şansa ei de a-şi dovedi ei înseşi că nu avea să mai depindă vreodată de înfăţişarea ei frumoasă pentru a se descurca.

La ora unu şi jumătate, Clare scoase capul pe uşa biroului ei şi o chemă pe Francesca. Aceasta lăsă jos pliantele pe care le aşeza într-o cutie şi încercă să intre în birou cu încredere. Nu prea îi reuşi.

– Înregistrarea nu este îngrozitoare, zise Clare, aşezându-se pe scaunul ei, dar nu este nici prea bună.

Împinse caseta pe suprafaţa biroului. Francesca o privi îndelung, încercând să îşi ascundă dezamăgirea devastatoare pe care o simţea.

– Vocea ta este prea şoptită, continuă Clare, cu tonul aspru şi impersonal. Vorbeşti mult prea repede şi accentuezi cele mai ciudate cuvinte. Accentul tău britanic este singurul lucru în favoarea ta. Altfel, semeni cu o imitaţie proastă a oricărui DJ mediocru pe care l-am avut la postul ăsta.

Francesca se strădui să audă o oarecare urmă de animozitate personală în vocea ei, un semn că şefa ei era răzbunătoare. Dar tot ceea ce auzi fu analiza imparţială a unui profesionist cu experienţă.

– Lasă-mă să fac o altă înregistrare, o rugă. Lasă-mă să încerc din nou.

Scaunul scârţâi când Clare se lăsă pe spătar.

– Nu vreau să ascult o altă înregistrare; nu va fi cu nimic diferită. Radioul AM este despre oameni. Dacă ascultătorii doresc muzică, dau pe un post de radio FM. Radioul AM trebuie să fie un radio cu personalitate, chiar şi la un post de rahat ca ăsta. Dacă vrei să reuşeşti

în AM, trebuie să îți amintești că vorbești cu oameni, nu cu un microfon. Altfel, ești doar o altă Twinkie.

Francesca înhăță caseta și se întoarse către ușă, firele care îi țineau la un loc autocontrolul aproape destrămându-se. Cum își imaginase vreodată că putea să intre în radio fără nici un fel de pregătire? Încă o iluzie. Încă un castel de nisip pe care îl construise prea aproape de marginea apei.

– Tot ce pot face este să te folosesc pe post de crainic de gardă la sfârșit de săptămână, în caz că nu ajunge cineva.

Francesca se răsuci pe călcâie.

– Crainic de gardă! Mă vei folosi pe post de crainic de gardă?

– Dumnezeule, Francesca. Nu te purta ca și cum ți-aș face vreun mare favor. Nu înseamnă decât că vei sfârși prin a lucra un schimb de după-amiază în duminica de Paște, când nu ascultă nimeni.

Dar Francesca refuză să lase răutatea lui Clare să o demoralizeze și scoase un strigăt de bucurie.

În noaptea aceea scoase o conservă de mâncare pentru pisici din singurul ei dulap de bucătărie și își începu conversația nocturnă cu Fiară.

– Voi ajunge cineva, îi spuse. Nu îmi pasă cât de mult trebuie să muncesc sau ce trebuie să fac. Voi fi cel mai bun crainic care a existat vreodată la KDSC.

Fiară își ridică piciorul din spate și începu să se lingă. Francesca îl privi încruntată.

– Acesta este absolut cel mai dezgustător obicei pe care îl ai, și, dacă ai impresia că vei face asta în preajma fiicei mele, mai gândește-te o dată.

Fiară o ignoră. Ea întinse mâna după un deschizător de conserve ruginit și îl atașă de marginea conservei, dar nu începu să îl răsucească imediat. În schimb, privi în gol, visătoare. Știa intuitiv că urma să aibă o fiică – o fetiță americancă presărată cu stele micuțe care avea să fie învățată încă de la bun început să se bazeze pe ceva mai mult decât frumusețea fizică pe care era

predestinată să o moștenească de la părinții ei. Fiica ei avea să fie a patra generație de femei Serritella - și cea mai bună. Francesca jură să își învețe copila toate lucrurile pe care ea fusese obligată să le învețe de una singură, toate lucrurile pe care o fetiță trebuia să le știe, în așa fel încât să nu sfârșească niciodată zăcând în mijlocul unui drum prăfuit și întrebându-se cum ajunsese acolo.

Fiară o smulse din visare lovindu-i pantoful de sport cu laba lui, amintindu-i de cina sa. Ea reîncepu să deschidă conserva.

- M-am decis să o numesc Natalie. Este un nume atât de drăguț - feminin, dar puternic. Tu ce crezi?

Fiară se holbă la vasul cu mâncare care era coborât către el mult prea încet, toată atenția lui fiind concentrată asupra cinei sale. Un nod mic se formă în gâtlejul Francescăi când îl așeză pe podea. Femeile nu ar trebui să aibă copii când nu aveau decât un motan cu care să își împărtășească visurile. Apoi se scutură de autocompătimire. Nimeni nu o obligase să aibă acest copil. Luase decizia de una singură și nu avea de gând să înceapă să se plângă acum de asta. Lăsându-se pe podeaua cu linoleum vechi, se așeză cu picioarele încrucișate lângă vasul motanului și întinse mâna să îl mângâie.

- Ghici ce s-a întâmplat azi, Fiară? A fost cel mai minunat lucru. Degetele ei lunecară prin blana moale a animalului. Mi-am simțit copilul mișcându-se...

La trei săptămâni de la interviul ei cu Clare, o epidemie de gripă îi lovi pe trei dintre crainicii KDSC, și Clare fu obligată să o lase pe Francesca să preia schimbul de dimineață într-o zi de miercuri.

- Încearcă să îți amintești că vorbești cu oameni, lătră ea când Francesca se îndreptă către studio cu inima bătând atât de rapid, încât simțea că paletele unui elicopter îi tăiau pieptul.

Studioul era mic și prea încălzit. Un panou de control se afla pe peretele perpendicular pe fereastra studioului, în vreme ce partea opusă găzduia unghere pline cu discuri care trebuiau puse în săptămâna aceea. Încăperea

mai conținea și un suport rotativ de lemn pentru casete, un dosar mare gri pentru copiile reclamelor în direct și, lipite de fiecare suprafață plată, tot felul de anunțuri și avertizări.

Francesca luă loc în fața panoului de control și își așeză cu neîndemânare căștile pe urechi. Mâinile nu încetau să îi tremure. La posturi mici cum era KDSC, nu existau ingineri care să opereze panoul de control; crainicii trebuiau să o facă ei înșiși. Francesca petrecuse ore întregi învățând cum să pregătească înregistrările, să opereze butoanele microfoanelor, să ajusteze nivelul vocii și să folosească cele trei încărcătoare de casete, fiind înaltă cât să ajungă la doar două dintre ele de pe scaunul din fața microfonului.

Când știrile luară sfârșit, se uită la rândul de butoane de pe pupitrul de control. În starea ei de nervozitate, acestea păreau să își schimbe forma în fața ei, topindu-se precum ceasurile lui Dali, până când nu își mai putea aminti ce făcea nici unul dintre ele. Se strădui să se concentreze. Mâna i se duse către comutator. Împinse maneta care îi deschidea microfonul și ridică sunetul din butonul de dedesubt. O dâră de transpirație i se scurse între sâni. Trebuia să se descurce bine. Dacă dădea greș astăzi, Clare nu avea să îi mai dea niciodată o a doua șansă.

Când deschise gura să vorbească, limba păru să i se lipească de cerul gurii.

– Salutare, croncăni. Sunt Francesca Day și transmit pentru voi de la KDSC muzică pentru o dimineață de miercuri.

Vorbea prea repede, îngrămădind toate cuvintele laolaltă, și nu îi venea în minte nici un alt lucru pe care să îl spună, deși repetase acest moment în mintea ei de o sută de ori. Panicată, dădu drumul înregistrării pe care o avea pe primul platan și ridică sunetul, dar derulase prea aproape de începutul cântecului și se auzi un ecou când îl porni. Ea gemu cu voce tare și apoi își dădu

seama că nu își închisese microfonul, astfel că geamătul ei se transmise în eter. Căută orbește maneta.

În zona de primire, Clare o privea prin fereastra studioului și clătină din cap cu dezgust. Francesca își imagină că putea să audă cuvântul „Twinkie" intrând prin pereții izolați fonic.

Până la urmă, își calmă emoțiile și se descurcă mai bine, dar ascultase destule înregistrări ale unor crainici buni de-a lungul ultimelor luni pentru a ști cu exactitate cât de mediocră era. Spatele începu să o doară din cauza încordării. Când intervenția ei luă sfârșit în cele din urmă și ieși din studio șchiopătând de epuizare, Katie îi aruncă un zâmbet compătimitor și mormăi ceva despre emoțiile de prima dată. Clare ieși din biroul ei trântind ușa și anunță că epidemia de gripă îl ajunsese și pe Paul Maynard și că avea să fie nevoită să o pună pe Francesca din nou în emisie în după-amiaza următoare. Vorbi atât de usturător, încât Francesca nu avu nici o îndoială despre ce simțea Clare în legătură cu situația în care se aflau.

În noaptea aceea, în timp ce folosi una dintre cele patru furculițe îndoite ale ei ca să împingă de colo-colo prin farfurie niște ouă bătute prea gătite, încercă pentru a mia oară să își dea seama ce anume făcea greșit. De ce nu putea vorbi la microfon așa cum vorbea cu oamenii?

Oameni. Lăsă jos furculița, fulgerată de un gând neașteptat. Clare tot vorbea despre oameni, dar unde erau aceștia? Impulsiv, sări de la masă și începu să răsfoiască revistele pe care le luase de la postul de radio. În cele din urmă, decupă patru fotografii ale unor oameni care păreau genul care ar putea să îi asculte programul din ziua următoare – o mamă tânără, o bătrână cu părul alb, o cosmeticiană și un șofer de camion obez ca aceia care călătoreau de-a lungul statului pe autostradă și prindeau semnalul KDSC pentru vreo câțiva kilometri. Le fixă cu privirea tot restul serii, inventând povești de viață imaginare și slăbiciuni personale. Aceștia aveau

să fie audiența ei pentru programul de mâine. Doar aceștia patru.

În după-amiaza următoare lipi pozele pe marginea panoului de control, scăpând-o pe bătrână de două ori pentru că avea degetele atât de neîndemânatice. DJ-ul de dimineață dădu drumul știrilor, iar ea se așeză ca să își aranjeze căștile. Gata cu imitarea vreunui DJ. Avea să facă asta în felul ei. Se uită la fotografiile din fața ei – tânăra mamă, bătrâna, cosmeticiana și șoferul de camion. „Vorbește cu ei, fir-ar să fie! Fii tu însăți și uită de orice altceva."

Știrile luară sfârșit. Privi stăruitor în prietenoșii ochi căprui ai tinerei mame, își porni microfonul și trase adânc aer în piept.

– Salutare tuturor, aici Francesca Day, cu muzică și taclale pentru o după-amiază de joi. Aveți o zi absolut minunată? Așa sper. Dacă nu, poate reușim să facem ceva în privința asta.

Dumnezeule, parcă ar fi fost Mary Poppins.

– Voi fi alături de voi toată după-amiaza, la bine și la rău, depinde dacă găsesc sau nu butonul potrivit pentru microfon. Așa era mai bine. Putea să simtă că se relaxa un pic. Haideți să ne începem după-amiaza împreună cu puțină muzică. Aruncă un ochi către șoferul de camion. Părea genul de bărbat care i-ar fi plăcut lui Dallie, un băutor de bere căruia îi plăceau fotbalul și glumele deocheate. Îi dărui un zâmbet discret. Iată un cântec absolut plictisitor de la Debby Boone. Promit că melodiile vor deveni din ce în ce mai bune.

Ridică sunetul primului platan, opri sunetul microfonului și, în timp ce vocea dulce a lui Debby Boone se auzi în monitor, aruncă o privire către fereastra studioului. Trei chipuri uimite răsăriseră ca niște omuleți pe arcuri din cutii – al lui Katie, al lui Clare și al directorului de știri. Francesca își mușcă buza, își pregăti prima reclamă înregistrată și începu să numere. Nu ajunsese încă la zece când Clare intră în studio trântind ușa.

– Ți-ai ieșit din minți? Cum adică un cântec plictisitor?

– Radio cu personalitate, zise Francesca, aruncându-i lui Clare o privire inocentă și fluturând nepăsătoare din mână, ca și cum toată treaba nu era decât o glumă.

Katie vârî capul pe ușă.

– Liniile telefonice încep să ia foc, Clare. Ce ai vrea să fac?

Clare se gândi preț de un moment și apoi se răsti la Francesca:

– În regulă, Domnișoară Personalitate. Ia apelurile în direct. Și ține-ți degetul pe butonul de întârziere cu două secunde, pentru că ascultătorii nu au întotdeauna grijă la limbaj.

– În direct? Nu poți fi serioasă!

– Tu ești cea care a hotărât să facă pe simpatica. Nu te culca cu marinari dacă te temi de boli venerice.

Clare ieși valvârtej din studio și se postă lângă fereastră, unde fumă și ascultă.

Debby Boone cântă ultimele note din *You Light Up My Life*, și Francesca puse o reclamă de treizeci de secunde pentru un depozit de cherestea de prin zonă. Când aceasta luă sfârșit, porni microfonul. „Oameni", își zise în sinea ei. „Vorbești cu oameni."

– Liniile telefonice sunt deschise. Aici Francesca. Ce aveți pe suflet?

– Cred că ești o adoratoare a diavolului, spuse o voce de femeie căreia îi plăcea să croșeteze, de la celălalt capăt. Nu știi că Debby Boone a scris cântecul ăla pentru Domnul?

Francesca privi țintă la poza cu doamna cu păr alb, lipită de panoul de comandă. Cum de era posibil ca bătrânica aceea dulce să se întoarcă împotriva ei în felul acesta? Se zbârli.

– V-a spus asta Debby personal?

– Nu fi impertinentă cu mine, replică vocea. Suntem obligați să ascultăm toate cântecele astea despre sex, sex și iar sex, apoi vine ceva frumos, și tu faci glume pe seama lui. Cine nu suportă cântecul ăla nu îl iubește pe Domnul.

Francesca privi încruntată la bătrânica ei.

– Aceasta este o atitudine teribil de obtuză, nu credeți?

Femeia îi închise, receptorul trântit răsunând ca un glonț care trecu prin căștile ei. Cu întârziere, Francesca își aminti că aceștia erau ascultătorii ei și că trebuia să fie drăguță cu ei. Se strâmbă la poza cu tânăra mamă.

– Îmi pare rău. Poate că nu ar fi trebuit să spun asta, dar părea o persoană de-a dreptul îngrozitoare, nu-i așa?

Cu coada ochiului, putu să zărească cum Clare își coborâse capul și își prinsese fruntea în palmă. Făcu rapid o rectificare.

– Desigur, eu însămi am fost îngrozitor de obtuză în gândire în trecut, așa că poate nu ar trebui să arunc cu pietre. Apăsă comutatorul telefonului. Aici Francesca. Ce aveți pe suflet?

– Da... ă. Aici Sam. Sun de la popasul Diamond de pe Autostrada 90? Ascultă... ăăă... mă bucur că ai spus asta despre cântecul ăla.

– Nici ție nu îți place, Sam?

– Mnu. După mine, acesta este cam cel mai mare rahat de muzică pentru poponari...

Francesca apăsă tocmai la timp butonul pentru întârzierea de două secunde. Rosti fără suflare:

– Ai o gură cam slobodă, Sam, și te întrerup.

Incidentul o tulbură, și trânti la pământ teancul de anunțuri de interes public aranjate cu grijă tocmai când următorul apelant se identifică drept Sylvia.

– Dacă crezi că *Light Up My Life* este un cântec atât de prost, de ce îl pui? întrebă Sylvia.

Francesca hotărî că singura modalitate în care putea să aibă succes în treaba asta era să fie ea însuși – la bine și la rău. Se uită la cosmeticiană.

– De fapt, Sylvia, la început, mi-a plăcut cântecul, dar m-am săturat de el, pentru că îl difuzăm atât de des. Face parte din politica programului nostru. Dacă nu l-aș difuza în timpul meu de emisie, mi-aș putea pierde slujba, și, ca să fiu cinstită cu tine, șefa mea și așa nu mă place prea mult.

Gura lui Clare se deschise într-un strigăt surd de partea cealaltă a ferestrei.

– Știu prea bine la ce te referi, răspunse apelanta.

Și apoi, spre surpriza Francescăi, Sylvia mărturisi că ultimul ei șef îi făcuse și ei viața mizerabilă. Francesca îi adresă câteva întrebări compătimitoare, iar Sylvia, care în mod limpede era genul vorbăreț, răspunse deschis. Începu să ia naștere o idee. Francesca își dădu seama că, fără să vrea, atinsese un punct sensibil și le ceru și altor ascultători să sune ca să discute despre experiențele lor cu angajatorii.

Liniile rămaseră deschise pentru o bună bucată de timp în următoarele două ore.

Când timpul ei de emisie se încheie, Francesca ieși din studio cu hanoracul lipit de trup și adrenalina pompându-i încă în vene. Katie, cu o expresie ușor amuzată, înclină capul în direcția biroului directoarei.

Francesca își îndreptă hotărâtă umerii și intră, găsind-o pe Clare vorbind la telefon.

– Desigur, vă înțeleg punctul de vedere. Absolut. Și vă mulțumesc că ați sunat... O, da, cu siguranță voi discuta cu ea.

Puse receptorul înapoi în furcă și se încruntă la Francesca, al cărei sentiment de încredere începuse să se evapore.

– Era ultimul domn pe care l-ai băgat în direct, zise Clare. Cel despre care le-ai spus ascultătorilor tăi că suna ca „genul de individ cu origini umile care își bate soția și apoi o trimite să cumpere bere“. Clare se lăsă pe spătarul scaunului ei, încrucișându-și mâinile peste pieptul plat. Individul ăla cu „origini umile“ se întâmplă să fie unul dintre cei mai mari sponsori ai noștri. Cel puțin, *era* unul dintre cei mai mari sponsori ai noștri.

Francesca simți că i se face rău. Mersese prea departe. Se lăsase atât de purtată de val, fiind ea însăși și vorbind cu pozele ei, încât uitase să aibă grijă la ceea ce spunea. Nu învățase nimic în aceste câteva luni? Era predestinată să continue în felul acesta la nesfârșit, aruncându-se

cu capul înainte fără ca măcar o dată să ia în considerație consecințele? Se gândi la mica viață care se cuibărea înlăuntrul ei. Una din mâini i se duse instinctiv la burtă.

– Îmi pare rău, Clare. Nu am vrut să te dezamăgesc. Mă tem că m-am lăsat purtată de val.

Se întoarse către ușă, încercând să evadeze ca să își lingă rănile, dar nu se mișcă destul de rapid.

– Unde crezi că pleci?

– La... la baie.

– Dumnezeule! Twinkie o tulește la primul semn de necazuri.

Francesca se răsuci pe călcâie.

– Fir-ar să fie, Clare!

– Fir-ar să fie ție! Ți-am spus după ce ți-am ascultat înregistrarea demo că vorbești prea repede. Ascultă, vreau să încetinești naibii până mâine.

– Vorbesc prea repede?

Francescăi nu îi venea să creadă. KDSC tocmai pierduse un sponsor, și Clare țipa la ea că vorbea prea repede? Și apoi conștientiză ce spusese Clare.

– Mâine?

– Ba bine că nu!

Francesca se holbă la ea.

– Dar cum rămâne cu sponsorul, bărbatul care tocmai a sunat?

– Să se ducă naibii! Șezi, puișor! O să ne facem o emisiune radio.

În două luni, programul de discuții și interviuri de nouăzeci de minute al Francescăi era clar cel mai apropiat lucru pe care îl avusese vreodată KDSC de un succes, iar ostilitatea lui Clare față de Francesca se transformase treptat în cinismul nepăsător pe care cea dintâi îl adoptase cu restul crainicilor. Continuă să o mustre pe Francesca pentru orice – că vorbea prea repede, că pronunța greșit cuvinte sau că punea două reclame de interes public una după alta –, dar, oricât de scandaloase erau comentariile pe care Francesca le făcea

în timpul emisiei, Clare nu o cenzurase nici măcar o dată. Chiar dacă spontaneitatea Francescăi îi băga câteodată în bucluc, Clare recunoștea un program bun de radio atunci când îl auzea. Nu avea nici cea mai mică intenție să omoare gâsca aceea care, în mod atât de neașteptat, ouase un mic ou de aur pentru postul ei de radio din mijlocul pustietății. Sponsorii începuseră să ceară să li se difuzeze reclamele în timpul emisiunii ei, iar salariul Francescăi crescu iute la 135 de dolari pe săptămână.

Pentru prima oară în viața ei, Francesca descoperi satisfacția care venea odată cu o treabă bine făcută și conștientiză cu încântare că ceilalți angajați o plăceau cu adevărat.

Cercetașele îi cerură să vorbească la banchetul lor anual, iar ea vorbi despre importanța muncii asidue. Adoptă o altă pisică maidaneză și petrecu cea mai mare parte a unui sfârșit de săptămână scriind o serie de anunțuri de interes public pentru adăpostul de animale din oraș. Cu cât își deschidea mai mult viața altor oameni, cu atât mai bine se simțea în pielea ei.

Singurul nor la orizontul ei se învârtea în jurul grijii că Dallie putea să îi audă emisiunea în timp ce călătorea pe Autostrada 90 și hotăra să îi dea de urmă. Numai când se gândea la cât de mult se făcuse de râs în fața lui i se făcea pielea de găină. El râsese de ea, o tratase de sus și se purtase cu ea ca și cum ar fi avut un ușor retard mintal, iar ea răspunsese sărind în pat cu el și spunându-și în sinea ei că era îndrăgostită. Ce prostuță fără coloană vertebrală fusese! Dar își spuse că nu mai era lipsită de coloană vertebrală și că, dacă Dallie Beaudine avea tupeul să își vâre din nou nasul în treaba ei, acesta avea să regrete. Avea acum viața ei, copilul ei, și oricine i se punea în cale urma să aibă de-a face cu ea.

Acționând pe baza intuiției, Clare începu să aranjeze transmisiuni din teren pentru emisiunea Francescăi, cum ar fi diverse locații ca magazinul local de bricolaj și secția de poliție. La magazinul de bricolaj, Francesca învăță cum se folosește corect o bormașină. La secția

de poliție, îndură o întemnițare falsă. Ambele transmisiuni avură un succes fulminant, în principal pentru că Francesca nu ascunsese nicidecum cât de mult îi displăcuse fiecare experiență. Fusese îngrozită de faptul că bormașina ar fi putut să îi alunece și să îi reteze mâna. Iar celula în care aranjaseră transmisiunea era plină cu cei mai groaznici gândaci pe care îi văzuse vreodată.

– Ah, Dumnezeule, acela are clești! gemu ea către ascultătorii săi, ridicându-și picioarele de pe podeaua cu linoleum crăpat. Urăsc locul ăsta – chiar îl urăsc. Nu este deloc de mirare că infractorii se poartă atât de barbar.

Șeriful local, care ședea de cealaltă parte a microfonului privind-o admirativ ca un vițel îndrăgostit, strivi infractorul cu cizma.

– La naiba, domnișoară Francesca, gândacii ca acesta nici măcar nu prea contează. De miriapode trebuie să vă feriți.

Ascultătorii KDSC auziră ceva care sună a încrucișare între un geamăt și un țipăt ascuțit și râseră în bărbi. Francesca avea un mod amuzant de a reflecta propriile lor slăbiciuni. Spunea ce îi trecea prin minte și, cu o frecvență surprinzătoare, ce era și în mintea lor, deși cei mai mulți dintre ei nu aveau curajul de a ieși în față să își recunoască în public defectele așa cum o făcea ea. Nu aveai de ales decât să admiri pe cineva ca ea.

Audiența continuă să crească, și Clare Padgett își freca în gând mâinile una de cealaltă, peste poate de încântată.

Folosind o parte din creșterea ei salarială, Francesca cumpără un ventilator electric pentru a încerca să alunge căldura sufocantă de după-amiază din apartamentul ei de deasupra garajului, cumpără un afiș cu o lucrare de la muzeu a lui Cezanne pentru a înlocui chitara din sfoară și plăti avansul pentru un Ford Falcon de șase ani, cu caroseria ruginită. Puse restul banilor la păstrare în primul ei cont de economii.

Deși știa că înfățișarea i se îmbunătățise acum, că mânca mai bine și avea mai puține griji, nu dădu prea

mare atenție faptului că pielea îi strălucea iar de sănătate și părul îi lucea. Nu avea nici timp și nici interes să zăbovească în fața unei oglinzi, o distracție care se dovedise complet inutilă supraviețuirii sale.

Aeroportul orașului făcea reclamă unui club de salturi cu parașuta, și temperamentul de obicei țâfnos al lui Clare deveni și mai rău când aceasta își dădu seama ce ocazie ratau. Recunoștea o idee bună pentru o emisiune când vedea una, dar nici măcar ea nu îi putea cere unei femei însărcinate în opt luni să sară dintr-un avion. Sarcina Francescăi o încurca foarte tare pe Clare și, ca atare, nu făcea decât cele mai mici concesii când era vorba despre asta.

– Vom programa săritura la două luni după ce ți se va naște copilul. Asta îți va da destul timp să te recuperezi. Vom folosi un microfon fără fir, pentru ca ascultătorii să te poată auzi țipând tot drumul până jos.

– Nu sar dintr-un avion! exclamă Francesca.

Clare pipăi maldărul de formulare de pe biroul ei, parte din încercarea ei de a îndrepta problemele Francescăi cu Serviciul pentru Imigrări al Statelor Unite.

– Dacă vrei să ai completate aceste formulare, o vei face.

– Asta se cheamă șantaj.

Clare ridică din umeri.

– Sunt realistă. Probabil nu vei rămâne prea mult prin preajmă, puișor, dar, atât timp cât ești, îți voi suge până la ultimul strop de sânge.

Aceasta nu era prima oară când Clare făcuse aluzie la viitorul ei, și, de fiecare dată când o făcea, Francesca se simțea inundată de un val de nerăbdare. Știa regula la fel de bine ca oricine altcineva: oamenii cu adevărat buni nu rămâneau prea multă vreme la KDSC; avansau către piețe mai mari.

Ieși legănându-se din biroul lui Clare în ziua aceea, simțindu-se mulțumită de ea însăși. Emisiunea ei mersese bine, avea aproape cinci sute de dolari puși la păstrare în bancă și o perspectivă strălucitoare părea să o aștepte

într-un viitor nu prea îndepărtat. Zâmbi în sinea ei. Tot ce trebuia ca să ai succes în viață erau un strop de talent și foarte multă muncă. Și apoi zări o siluetă familiară mergând către ea dinspre ușa de la intrare, și ziua ei se întunecă.

- O, drace, zise tărăgănat Holly Grace Beaudine oprindu-se în mijlocul zonei de primire. Nemernicul ăla idiot te-a lăsat gravidă.

capitolul 21

Bula de automulțumire a Francescăi se sparse pe neașteptate. Holly Grace își înfipse cinci unghii mov înghețate pe șoldul unei perechi de pantaloni de vară albi elegant croiți și clătină din cap cu dezgust.

- Bărbatul ăla nu are nici acum mai multă minte decât avea în ziua în care m-am măritat cu el.

Francesca tresări când fiecare cap din birou se întoarse în direcția ei. Își simți obrajii umplându-se de culoare și avu un impuls sălbatic de a-și încrucișa mâinile peste abdomenul bombat.

- Fetelor, doriți să folosiți biroul meu ca să discutați?

Clare stătea în pragul ușii ei, în mod clar bucurându-se de minidrama care se ivise înaintea ei.

Holly Grace o măsură iute din priviri pe Clare, decise că era persoana aflată la conducere și anunță:

- Noi, fetele, vom merge undeva și vom bea ceva tare. Asta dacă nu vă deranjează.

- Sigur că nu. Clare făcu semn cu mâna către ușă. Sper din tot sufletul că mâine vei fi gata să împărtășești o parte din entuziasmul acesta cu ascultătorii tăi, Francesca. Sunt sigură că vor fi fascinați.

Francesca rămase câțiva pași în urma lui Holly Grace în timp ce traversară parcarea către un elegant Mercedes argintiu. Nu avea nici cea mai mică dorință de a merge undeva cu Holly Grace, dar nu prea putea să joace această scenă în fața colegilor ei de muncă înnebuniți

de curiozitate. Muşchii de la umerii ei se încordaseră, și încercă să îi relaxeze. Dacă îi permitea lui Holly Grace să o intimideze, nu avea să își revină niciodată.

Mercedesul avea un interior din piele gri perlat care mirosea a bani noi. Când Holly Grace urcă în mașină, lovi ușor cu palma volanul și apoi scoase o pereche de ochelari de soare dintr-o geantă pe care Francesca o recunoscu imediat ca fiind de la Hermes. Francesca sorbi fiecare detaliu al garderobei lui Holly Grace, de la minunatul maiou turcoaz din mătase care se încrucișa la spate înainte să dispară în betelia cu curea a pantalonilor ei splendid croiți până la uimitoarea brățară Peretti din crom și sandalele seducătoare din piele argintie de căprioară de la Ferragamo. Reclamele pentru Sassy erau pretutindeni, așa că Francesca nu fu surprinsă să vadă cât de bine se descurca Holly Grace. Cât putu de nonșalant, Francesca își aşeză mâna peste pata de cafea care îi marca partea din față a rochiei galbene din bumbac fără nici o formă.

În timp ce Holly Grace conducea către Sulphur, groaza îi umplu pieptul. Acum, când aflase despre copilul Francescăi, Holly Grace avea să meargă la Dallie, fără îndoială. Dacă acesta încerca să revendice în vreun fel copilul? Ce avea ea să facă? Privi țintă drept înainte și se strădui să gândească.

La marginea orașului, Holly Grace încetini când ajunse lângă două taverne separate, le cercetă și apoi conduse mai departe. Numai atunci când ajunse la cea de-a treia, care arăta cel mai rău, păru mulțumită.

– Locul ăsta pare să servească cea mai bună mâncare mexicană. Număr șase camioane și trei motociclete Harley. Ce zici?

Chiar și numai gândul la mâncare o făcu pe Francesca să simtă greață; nu voia decât să termine odată cu întâlnirea lor.

– Orice loc e în regulă. Nu îmi este foarte foame.

Holly Grace bătu cu unghiile în volan.

– Camioanele sunt un semn foarte bun, dar nu poți fi întotdeauna sigur în legătură cu motocicletele Harley. Unii dintre motocicliștii ăia sunt tot timpul atât de drogați, încât nu ar face diferența între o mâncare mexicană bună și pielea de pantofi.

Un alt camion trase în locul de parcare din fața lor, și Holly Grace se hotărî. Se strecură într-un loc de parcare și opri motorul.

Câteva minute mai târziu, cele două femei se strecurară într-un separeu aflat în spatele restaurantului – Francesca lovindu-și cu stângăcie burta de marginea mesei, în vreme ce Holly Grace se așeză cu eleganța unui model. Deasupra lor, o pereche de coarne de tăuraș și o piele de șarpe fuseseră bătute în cuie pe perete, alături de câteva plăcuțe de înmatriculare vechi cu număr de Texas. Holly Grace își împinse ochelarii de soare pe creștet și arătă cu capul către sticla de Tabasco din mijlocul mesei.

– Locul acesta va fi foarte bun.

O chelneriță își făcu apariția. Holly Grace comandă o combinație din tamale, enchilada și taco, iar Francesca vru un ceai cu gheață. Holly Grace nu făcu nici un comentariu legat de lipsa ei de apetit. Se lăsă pe spate în separeu, își trecu mâinile prin păr și fredonă odată cu tonomatul. Francesca avu un sentiment vag de familiaritate, ca și cum ea și Holly Grace mai făcuseră asta. Era ceva legat de înclinarea capului ei, de felul în care brațele ei erau așezate pe spătar și de jocul de lumini din părul ei. Apoi Francesca își dădu seama că Holly Grace îi amintea de Dallie.

Tăcerea dintre ele se prelungi până când Francesca nu mai putu să îndure. Un atac puternic, decise ea, era singura ei apărare.

– Acesta nu este copilul lui Dallie.

Holly Grace o privi cu scepticism.

– Mă pricep foarte bine la numărat.

– Nu este. Își aținti rece privirea pe deasupra mesei. Nu încerca să îmi creezi probleme. Viața mea nu este deloc treaba ta.

Holly Grace se jucă cu brățara ei Peretti.

– Ți-am prins programul de radio când conduceam pe Autostrada 90 în drum spre Hondo, ca să văd un vechi iubit, și am fost atât de surprinsă să te aud, încât aproape am ieșit de pe șosea. Faci o emisiune foarte bună. Ridică privirea de la brățară cu ochi albaștri limpezi. Dallie a fost foarte supărat când ai dispărut în felul acela. Chiar dacă nu pot să te condamn pentru că te-ai înfuriat când ai aflat de mine, chiar nu ar fi trebuit să pleci fără să vorbești mai întâi cu el. Este supărăcios.

Francesca se gândi la mai multe replici, dar renunță la toate. Pruncul o lovi puternic sub coaste.

– Știi, Francie, Dallie a avut un băiețel cândva, dar a murit.

Nici o emoție nu se putu vedea pe chipul lui Holly Grace. Pur și simplu, enunța un fapt.

– Știu. Îmi pare rău.

Cuvintele sunară rigide și nepotrivite.

– Dacă naști copilul lui Dallie și nu îl anunți, în opinia mea, ai fi o persoană de cea mai joasă speță.

– Nu nasc copilul lui, zise Francesca. Am avut o aventură în Anglia, chiar înainte să vin aici. Este copilul lui, dar el s-a căsătorit cu o matematiciană înainte să afle că sunt însărcinată. Era povestea pe care o inventase în mașină, cea mai bună pe care putea să o născocească în pripă și singura pe care Dallie ar fi putut să o accepte atunci când avea să ajungă la el vorba despre asta. Reuși să îi arunce lui Holly Grace una dintre vechile ei priviri arogante. Dumnezeule, doar nu crezi că aș da naștere copilului lui Dallie fără să cer vreun fel de sprijin financiar din partea lui? Nu sunt tâmpită.

Văzu că atinsese o coardă sensibilă și că Holly Grace nu mai era atât de sigură pe ea. Sosi ceaiul cu gheață al Francescăi, și ea sorbi o gură, apoi îl amestecă ușor cu paiul, încercând să câștige timp. Trebuia să dea mai multe detalii despre Nicky ca să își susțină minciuna sau era mai bine să rămână tăcută? Cumva, trebuia să facă astfel încât povestea ei să țină.

– Dallie este ciudat când vine vorba despre copii, zise Holly Grace. Nu crede în avort, indiferent de circumstanțe, ceea ce este exact genul de ipocrizie pe care eu îl urăsc la un bărbat. Totuși, dacă ar ști că ești însărcinată cu copilul lui, probabil ar divorța și s-ar căsători cu tine.

Francesca simți cum se enervează.

– Nu sunt un act de caritate. Nu am nevoie ca Dallie să se simtă obligat să se căsătorească cu mine. Se strădui să vorbească mai calm: Și, oricum, orice ai crede despre mine, nu sunt genul de femeie care ar face un bărbat responsabil pentru copilul altuia.

Holly Grace se jucă cu ambalajul paiului, abandonat pe masă.

– De ce nu ai făcut avort? Eu, în locul tău, așa aș fi făcut.

Francesca fu surprinsă de ușurința cu care reuși să se strecoare din nou în spatele fațadei ei de fată bogată. Ridică plictisită din umeri.

– Cine ține minte să se uite la un calendar de la o lună la alta? Până când mi-am dat seama ce se petrecuse, era prea târziu.

Nu mai spuseră mare lucru până când sosi mâncarea lui Holly Grace, pe o farfurie de mărimea Texasului.

– Ești sigură că nu dorești puțin din asta? Ar trebui să slăbesc două kilograme înainte să mă întorc în New York.

Dacă Francesca nu ar fi stat ca pe ghimpi, ar fi râs în timp ce privea cum mâncarea se scurgea peste marginile farfuriei și făcea o băltoacă pe masă. Încercă să schimbe cursul discuției, întrebând-o pe Holly Grace despre cariera ei.

Holly Grace începu să mănânce exact din mijlocul primei enchilada.

– Ai ascultat vreuna dintre acele emisiuni în care iau interviuri unor modele faimoase și toate spun că slujba este nemaipomenită, dar că este foarte mult de lucru? Din câte pot să văd, absolut toate mint de îngheață

apele, pentru că în viața mea nu am făcut atâția bani cu atâta ușurință. În septembrie, am chiar și o audiție pentru o emisiune de televiziune.

Își lăsă jos furculița ca să poată pune grămezi de sos de ardei iute peste toate, cu excepția sandalelor ei Ferragamo. Dându-și la o parte părul de pe față, ridică un taco, dar nu îl duse la gură. În schimb, o studie pe Francesca.

- Păcat că ești atât de scundă. Știu vreo duzină de fotografe care ar crede că au murit și au ajuns în raiul homosexualilor dacă ai fi fost cu vreo 15 centimetri mai înaltă... și, bineînțeles, dacă nu ai fi însărcinată.

Francesca nu spuse nimic, iar Holly Grace se cufundă și ea în tăcere. Puse jos tacoul fără să îl fi gustat și găuri mijlocul unei grămezi de fasole cu furculița, răsucind-o înainte și înapoi până când făcu o adâncitură care arăta ca aripa unui înger.

- Eu și Dallie ne ținem departe de viața amoroasă a celuilalt, dar nu mi se pare că pot să fac asta în cazul de față. Nu sunt absolut convinsă că spui adevărul, dar nici nu pot să mă gândesc la un motiv bun pentru care ai minți.

Francesca simți un val de speranță, dar își păstră cu grijă expresia neschimbată.

- Nu îmi pasă cu adevărat dacă mă crezi sau nu.

Holly Grace continuă să își răsucească furculița înainte și înapoi în fasole, transformând aripa de înger într-un cerc.

- El este sensibil când vine vorba despre copii. Dacă mă minți...

Cu stomacul înnodat, Francesca își asumă un risc calculat.

- Bănuiesc că mi-ar fi fost mai bine dacă ți-aș fi spus că e copilul lui. Cu siguranță mi-ar prinde bine niște bani.

Holly Grace se sumeți ca o leoaică ce sare în apărarea puiului ei.

– Să nu îți vină vreo idee să îl strângi cu ușa, pentru că jur pe Dumnezeu că voi depune mărturie la tribunal cu tot ce mi-ai spus astăzi. Să nu crezi nici pentru un minut că voi sta pe margine și voi privi cum Dallie îți dă bani ca să te ajute să crești copilul unui alt bărbat. Ai priceput?

Francesca își ascunse ușurarea în spatele unei arcuiri aristocrate din sprâncene și al unui oftat plictisit, ca și cum toate astea erau doar foarte, foarte plictisitoare.

– Dumnezeule, voi, americanii, sunteți atât de melodramatici.

Ochii lui Holly Grace deveniră duri ca safirele.

– Nu încerca să îți bați joc de el cu treaba asta, Francie. Poate că eu și Dallie avem o căsătorie atipică, dar asta nu înseamnă că nu am încasa un glonț unul pentru celălalt.

Francesca scoase propriul revolver din toc și privi de-a lungul lui.

– Tu ești cea care a forțat această confruntare, Holly Grace. Poți face orice dorești.

„Eu am grijă de mine", se gândi ea cu îndârjire. „Și am grijă de ceea ce îmi aparține."

Holly Grace nu o privi tocmai cu respect, dar nici nu spuse nimic. Când masa lor luă sfârșit, în cele din urmă, Francesca achită nota, chiar dacă nu își permitea. În următoarele zile, privi cu neliniște ușa de la intrare, dar, cum Dallie nu își făcu apariția, ajunse la concluzia că Holly Grace își ținuse gura închisă.

Sulphur era un orășel mic și dizgrațios, care nu se putea lăuda decât cu un singur lucru – și anume, festivitatea de 4 Iulie, care era considerată cea mai reușită din district, datorită în principal faptului că, anual, Camera de Comerț închiria un carusel și îl instala în mijlocul arenei de rodeo. Pe lângă carusel, corturi și prelate încercuiau perimetrul arenei și se revărsau în parcarea cu pietriș și dincolo de aceasta. Sub o prelată în dungi verzi cu alb, doamnele de le Tupperware expuneau boluri de salată în culori pastelate, în vreme ce în cortul alăturat

Asociația de Pneumologie a Districtului expunea fotografii laminate cu organe bolnave. Crescătorii de nuci pecan îi hărțuiau pe penticostali, care înmânau broșuri cu poze cu maimuțe pe copertă, iar copiii fugeau în și afară din corturi, înșfăcând insigne și baloane doar ca să le abandoneze lângă țarcurile cu animale, unde dădeau foc petardelor și artificiilor.

Francesca înaintă stânjenită prin mulțime către cortul îndepărtat al postului KDSC, cu vârfurile picioarelor îndreptate ușor în afară și mâna apăsată pe șale, care o durea din urmă cu o zi. Deși era de-abia ora zece dimineața, mercurul ajunsese deja la 34 de grade, și transpirația îi apăruse între sâni. Privi lung către mașinăria Kiwanis Sno-Cone, dar trebuia să intre în emisie în zece minute ca să o intervieveze pe câștigătoarea concursului Miss Sulphur și nu avea timp să zăbovească. Un fermier de vârstă mijlocie, cu obrajii gălbejiți și un nas gras își încetini pașii și îi aruncă o privire lungă, apreciativă. Ea îl ignoră. Cu o burtă gata să explodeze, cu greu putea fi asociată cu noțiunea de obiect sexual al cuiva. În mod limpede, bărbatul era un soi de nebun care era ațâțat de femei însărcinate.

Aproape că ajunsese la cortul KDSC, când veni către ea sunetul unei singure trompete, din zona de lângă țarcurile cu viței, unde membrii orchestrei liceului se destindeau. Ea își întoarse capul și văzu un tânăr înalt cu o șuviță de păr castaniu-deschis căzându-i peste ochi și o trompetă la gură. Când băiatul cântă notele din *Yankee Doodle Dandy*, întoarse capul, și instrumentul prinse razele soarelui. Ochii Francescăi începură să lăcrimeze din cauza strălucirii, dar nu fu în stare să își mute privirea.

Momentul rămase suspendat în timp în vreme ce soarele ardea deasupra ei alb și necruțător. Mirosul de floricele de porumb fierbinți și de praf amestecat cu damf de bălegar și aromă de vafe belgiene. Două femei mexicane, sporovăind în spaniolă, trecură cu copiii atârnați ca niște șaluri de trupurile lor pline. Caruselul

zdrăngăni pe traseul lui zgomotos, și femeile mexicane izbucniră în râs, iar un șir de artificii izbucni lângă ea, chiar când Francesca devenea conștientă că ea era parte din toate astea.

Rămase perfect nemișcată în timp ce mirosurile și priveliștea o absorbiră. Cumva, fără să știe, devenise parte din această vastă și vulgară țară - acest loc al celor respinși și lepădați. Briza fierbinte îi prinse părul și i-l răvăși în așa fel, încât flutura ca un steag castaniu. În acel moment, se simți mai acasă, mai completă și mai vie decât se simțise vreodată în Anglia. Fără să știe prea bine cum se întâmplase, fusese absorbită de această țară de amestecături, transformată de ea, până când - cumva - și ea devenise un alt american luptător și hotărât, din drojdia societății.

- Ai face bine să te retragi din soarele ăsta, Francie, înainte să faci insolație.

Francesca se răsuci și o văzu pe Holly Grace mergând către ea îmbrăcată cu blugi de firmă și mâncând o înghețată pe băț. Inima îi făcu un salt uriaș către gâtlej. Nu o mai văzuse pe Holly Grace de la prânzul pe care îl luaseră împreună cu două săptămâni în urmă, dar se gândise la ea aproape fără încetare.

- Am presupus că până acum te-ai întors în New York, zise privind-o bănuitor.

- De fapt, într-acolo mă îndrept, dar m-am hotărât să mă opresc aici pentru câteva ore, ca să văd ce mai faci.

- Dallie este cu tine?

Cercetă pe ascuns mulțimea din spatele lui Holly Grace. Spre ușurarea Francescăi, Holly Grace clătină din cap.

- Am hotărât să nu îi spun nimic. Participă la un turneu săptămâna viitoare, și nu are nevoie de nici o distragere. Arăți ca și cum ai fi gata să explodezi.

- Așa mă și simt. Încercă din nou să își alunge durerea de spate prin frecare și apoi, pentru că Holly Grace părea înțelegătoare, iar ea se simțea foarte singură, adăugă: Doctorul crede că mai durează o săptămână.

– Îți este frică?

Își apăsă mâna pe o parte, acolo unde un piciorus împingea vizibil.

– Am trecut prin atâtea în acest an, încât nu îmi imaginez că a da naştere unui copil poate să fie mai rău. Aruncând o privire către cortul KDSC, o văzu pe Clare făcând nebuneşte cu mâna către ea şi adăugă sec: Și apoi, abia aştept să stau lungită preț de câteva ore.

Holly Grace chicoti și merse alături de ea.

– Nu crezi că a cam sosit vremea să încetezi să mai lucrezi și să o iei mai ușor?

– Mi-ar plăcea, dar șefa mea nu vrea să îmi dea mai mult de o lună liberă cu plată, şi nu vreau să pornesc cronometrul înainte să se nască copilul.

– Femeia aia arată ca și cum ar mânca feronerie la micul dejun.

– Doar şuruburile.

Holly Grace râse, şi Francesca avu un sentiment surprinzător de camaraderie cu ea. Merseră împreună către cort, vorbind stânjenite despre vreme. O pală de vânt fierbinte îi lipi rochia largă de bumbac de abdomen. O alarmă de incendiu se porni, și pruncul o lovi puternic de trei ori.

Pe neaşteptate, un val de durere îi străbătu spatele, senzația fiind atât de feroce, încât genunchii începură să i se înmoaie. În mod instinctiv, întinse mâna spre Holly Grace.

– Vai de mine...

Holly Grace lăsă înghețata să cadă și o apucă de talie.

– Rezistă.

Francesca gemu şi se aplecă înainte, încercând să își recapete suflul. Un firicel de lichid amniotic începu să se scurgă pe interiorul picioarelor ei. Se sprijini de Holly Grace şi făcu o jumătate de pas, umezeala neașteptată pleoscăindu-i în sandale. Apucându-se de abdomen, spuse icnind:

– Ah, Natalie... nu prea... te porți ca... o lady.

Lângă țarcurile cu viței, talgerele se loviră, și băiatul cu trompeta își întoarse iar instrumentul în arzătorul soare texan și cântă cu toată puterea:

Sunt un Yankee Doodle Dandy,
Yankee Doodle până la moarte,
Un nepot în carne și oase al Unchiului meu Sam,
Născut pe Patru Iulie...

Aprinderea luminii

capitolul 22

Se lipi de perete, cu briceagul strâns în pumn și degetul lângă buton. Nu dorea să ucidă. Nu găsea nici o plăcere în a vărsa sânge uman, mai ales sânge de femeie, dar întotdeauna venea un timp când un astfel de lucru era necesar. Lăsându-și capul pe o parte, auzi sunetul pe care îl aștepta, clinchetul ușor pe care ușile liftului îl făcură când se deschiseră. Odată ce femeia ieși, zgomotul pașilor îi fu absorbit de mocheta groasă de culoarea pepenelui galben care acoperea coridorul din clădirea luxoasă din Manhattan, așa că el începu să numere ușor în mintea lui, cu fiecare mușchi din trup încordat, gata să sară în acțiune.

Își trecu degetul mare peste butonul briceagului, nu destul de puternic încât să îl declanșeze, ci doar ca să se asigure pe sine însuși. Pentru el, orașul era o junglă, iar el era o pisică sălbatică - un animal de pradă puternic și tăcut, care făcea ceea ce avea de făcut.

Nimeni nu își amintea numele cu care fusese născut - timpul și brutalitatea îl șterseseră. Acum lumea îl știa doar ca Lasher[1].

Lasher cel Mare.

Continuă să numere, întrucât calculase deja timpul necesar pentru ca ea să ajungă la cotul din coridor, unde se lipise de tapetul discret cu model cu linii șerpuite. Și apoi surprinse mireasma slabă a parfumului ei. Se încordă, gata să sară. Era frumoasă, faimoasă... și în curând avea să fie moartă!

Sări înainte cu un răcnet puternic, în timp ce chemarea sângelui se dezlănțui în capul lui.

---

[1] Biciuitorul

Ea țipă și se dădu înapoi împleticindu-se și scăpând geanta. El apăsă butonul de pe briceag cu o mână și, ridicând privirea către ea, își împinse ochelarii înapoi pe nas cu cealaltă.

- Ești un om mort, China Colt! zise disprețuitor Lasher cel Mare.

- Iar tu ești un nemernic mort, Theodore Day!

Holly Grace Beaudine se aplecă și plesni dosul pantalonilor lui de camuflaj cu palma, apoi își apăsă pieptul prin jacheta de puf de gâscă.

- Jur pe Bunul Dumnezeu, Teddy, data viitoare când îmi mai faci asta, o să-ți dau bătaie.

Teddy, al cărui coeficient de inteligență fusese măsurat în apropierea lui 170 de echipa de studiu pediatric din fosta lui școală aflată într-o suburbie la modă din Los Angeles, nu o crezu nici pentru o secundă. Dar, doar ca să fie sigur, îi dădu o îmbrățișare, un lucru care de altfel nu îi displăcea, din moment ce o iubea pe Holly Grace aproape la fel de mult cum o iubea pe mama lui.

- Emisiunea ta a fost grozavă aseară, Holly Grace. Mi-a plăcut la nebunie cum ai folosit nunceagurile acelea. Mă înveți?

În fiecare seară de marți îi era îngăduit să stea treaz și să se uite la *China Colt*, chiar dacă mama lui era de părere că era prea violent pentru un puști impresionabil în vârstă de nouă ani, așa cum era el.

- Uită-te la noul meu briceag, Holly Grace. Mama mi l-a cumpărat săptămâna trecută din Orașul Chinezesc.

Holly Grace i-l luă din mână, îl cercetă și apoi îi trecu vârful prin părul castaniu care atârna drept și fin peste fruntea lui palidă.

- Mie mi se pare mai degrabă un pieptene cu buton, băiete.

Teddy îi aruncă o privire plină de dezgust și își revendică arma. Își împinse ramele negre de plastic în sus pe nas și își ciufuli bretonul pe care ea tocmai îl îndreptase.

– Vino să-mi vezi camera. Am pus noul meu tapet cu nava spațială.

Fără să se uite în urmă, porni în viteză pe coridor, cu încălțările zburând, bidonul bălăngănindu-i-se pe şold și tricoul cu Rambo vârât în pantalonii de camuflaj, care erau bine prinși cu o curea sus, deasupra taliei, exact așa cum îi plăcea lui.

Holly Grace privi în urma lui și zâmbi. Dumnezeule, cum îl iubea pe băiețelul acela! O ajutase să umple acea durere îngrozitoare după Danny, durere de care nu crezuse vreodată că o să scape. Dar acum, în timp ce îl privea dispărând, o altă durere începu să o sâcâie. Era luna decembrie. Cu două luni mai înainte, împlinise 38 de ani. Cum de lăsase să ajungă la 38 de ani fără să aibă un alt copil?

Aplecându-se să ridice geanta pe care o scăpase, se trezi amintindu-şi de acel 4 Iulie de iad, când se născuse Teddy. Aerul condiționat nu funcționa la spitalul regional și salonul de maternitate în care o puseseră pe Francesca avea deja cinci femei transpirate care țipau. Francesca zăcea pe un pat îngust, cu fața palidă ca moartea și pielea udă de transpirație și îndura în tăcere contracțiile care îi chinuiau trupul mărunt. Suferința ei tăcută fu cea care o înmuiase în cele din urmă pe Holly Grace – demnitatea tăcută a rezistenței sale. Chiar în clipa aceea Holly Grace se hotărî să rămână lângă Francesca. Nici o femeie nu trebuia să nască de una singură, mai ales una care era atât de hotărâtă să nu ceară ajutor.

Pentru restul după-amiezii și apoi seara, Holly Grace ștersese pielea Francescăi cu cârpe umede reci. O ținuse de mână și refuzase să o părăsească când o duseseră cu căruciorul în camera de nașteri. În cele din urmă, în acel 4 Iulie nesfârșit, chiar înainte de miezul nopții, Theodore Day se născu. Cele două femei priviseră cu admirație la acea siluetă mică și plină de riduri și apoi zâmbiseră una alteia. În momentul acela, se formase

o legătură de dragoste și prietenie care dura de aproape zece ani.

Respectul lui Holly Grace față de Francesca crescuse treptat de-a lungul acelor ani, până când nu se putea gândi la o altă persoană pe care să o admire mai mult. Pentru o femeie care își începuse viața cu o groază de defecte de caracter, Francesca realizase tot ceea ce își pusese în minte. Își croise drumul de la radioul pe unde scurte până la televiziunea locală, trecând treptat de la piețe mai mici la unele mai mari până când ajunsese la Los Angeles, unde programul ei matinal de televiziune captase în cele din urmă atenția întregii rețele. Acum era vedeta unei emisiuni de dezbateri și interviuri de miercuri seara, cu sediul în New York, numită *Francesca astăzi*, care înfuleca ratingurile de doi ani încoace.

Nu durase mult până ca telespectatorii să se îndrăgostească de stilul neconvențional de a lua interviuri al Francescăi, care, din câte își dăduse seama Holly Grace, se baza aproape în întregime pe lipsa ei totală de interes față de orice semăna a detașare jurnalistică. În ciuda frumuseții ei uluitoare și a rămășițelor accentului britanic, Francesca reușea cumva să le amintească telespectatorilor de ei înșiși. Ceilalți – Barbara Walters, Phil Donahue, chiar și Oprah Winfrey – erau tot timpul în control. Francesca, ca milioane dintre semenii ei americani, nu era aproape niciodată. Pur și simplu sărea în luptă și încerca din răsputeri să reziste, având drept rezultat cea mai spontană emisiune de televiziune de interviuri pe care o văzuse America de ani întregi.

Vocea lui Teddy răsună din apartament:

– Grăbește-te, Holly Grace!

– Vin, vin!

În timp ce începu să meargă către apartamentul Francescăi, gândurile lui Holly Grace alunecară înapoi prin ani, până la sărbătorirea primelor șase luni de la nașterea lui Teddy, când zburase la Dallas, unde Francesca tocmai se angajase la unul dintre posturile radio

din oraș. Deși vorbiseră la telefon, era pentru întâia oară când cele două femei se vedeau de la nașterea lui Teddy. Francesca o întâmpinase pe Holly Grace în noul ei apartament cu un strigăt de bun venit însoțit de un sărut răsunător pe obraz. Apoi depusese cu mândrie un ghemotoc mișcător în brațele lui Holly Grace. Când Holly Grace coborâse privirea asupra fețișoarei solemne a pruncului, orice dubiu care ar fi putut să îi pândească în subconștient cu privire la părinții lui Teddy se evaporase. Nici în cea mai nebunească imaginație a ei nu putea să creadă că splendidul ei soț avea ceva de-a face cu pruncul din brațele ei. Teddy era adorabil, iar Holly Grace îl iubise imediat cu toată inima ei, dar era pur și simplu cel mai urât bebeluș pe care îl văzuse vreodată. Cu siguranță nu semăna absolut deloc cu Danny. Oricine ar fi fost tatăl acestei mici creaturi, era imposibil ca acesta să fi fost Dallie Beaudine.

Pe măsură ce anii trecură, vârsta îmbunătățise întru câtva aspectul fizic al lui Teddy. Capul avea o formă frumoasă, dar era un pic prea mare pentru trupul său. Avea păr castaniu, subțire și rar și drept ca o scândură, sprâncene și gene atât de șterse încât erau aproape invizibile, precum și pomeți care păreau să fie mai dezvoltați decât trebuia. Uneori, când își întorcea capul într-un anume fel, lui Holly Grace i se părea că putea să zărească cum ar arăta chipul lui ca bărbat – puternic, distins, deloc neatrăgător. Dar, până să crească și să ajungă la acel chip, nici chiar propria mamă nu făcuse vreodată greșeala de a se lăuda cu înfățișarea plăcută a lui Teddy.

– Haide, Holly Grace!

Capul lui Teddy se iți de după ușa albă cu lambriuri.

– Vino odată!

– Îți arăt eu, mormăi ea, dar parcurse restul drumului mai iute.

Când intră în hol, își scoase jacheta cu puf de gâscă și potrivi mânecile unui costum de trening alb ca zăpada, ai cărui pantaloni erau băgați într-o pereche de cizme italienești împodobite de mână cu flori de piele

de culoarea aramei. Părul blond care era semnul ei distinctiv îi cădea mult dincolo de umeri, culoarea lui fiind acum subliniată de fire decolorate argintii. Purta o urmă de rimel maro întunecat și un strat subțire de fard de obraz, dar în rest nici un alt fel de machiaj. Privea liniile fine care începuseră să se formeze la colțurile ochilor ei ca fiind dătătoare de caracter. Și apoi, era ziua ei liberă și nu avea răbdarea necesară.

Sufrageria apartamentului Francescăi avea pereți de un galben-deschis, ornamente de culoarea piersicii și un covor Heriz splendid cu nuanțe de bleumarin. Cu tușele sale de grădină de provincie din Anglia din creton de bumbac și damasc de mătase, încăperea era exact genul de expoziție cu o eleganță de bun-gust și scandalos de luxoasă pe care *Casa și grădina* adora să îl prezinte în paginile ei lucioase, numai că Francesca refuzase să crească un copil într-o casă de expoziție și sabotase, foarte aleatoriu, unele dintre cele mai bune lucrări ale decoratoarei sale. Peisajul de Hubert Robert de pe șemineul din marmură italiană făcuse loc unei imagini înrămate cu atenție, care reprezenta un dinozaur de un roșu aprins (Theodore Day, în jurul anului 1981). Un cufăr italian de secol XVII fusese mutat câțiva metri din centrul încăperii ca să facă loc fotoliului din vinil portocaliu de tip beanbag, care era preferatul lui Teddy, în vreme ce cufărul ținea telefonul cu Mickey Mouse pe care Teddy și Holly Grace îl cumpăraseră drept cadou pentru Francesca când aceasta împlinise 31 de ani.

Holly Grace intră, își lăsă geanta pe un exemplar din *New York Times* și îi făcu cu mâna lui Consuelo, femeia spaniolă care îi purta minunat de grijă lui Teddy, dar care lăsa toate vasele să fie spălate de Francesca când venea acasă. În timp ce se întoarse cu spatele către Consuelo, Holly Grace observă o fată ghemuită pe canapea, absorbită de o revistă. Fata avea 16 sau 17 ani, părul prost decolorat și o vânătaie ștearsă pe obraz. Holly Grace se opri brusc și se răsti la Teddy cu o șoaptă vehementă:

– Mama ta a făcut-o din nou, nu-i așa?

– Mama a zis să-ți spun să nu o sperii.

– Asta merit pentru că am fost în California timp de trei săptămâni.

Holly Grace îl apucă pe Teddy de braț și îl trase înapoi în dormitorul acestuia, acolo unde nu putea fi auzită. De îndată ce închise ușa, exclamă plină de frustrare:

– Fir-ar să fie, parcă trebuia să vorbești cu ea? Nu pot să cred că a făcut asta din nou.

Teddy merse la cutia de pantofi care îi conținea colecția de timbre și își făcu de lucru cu capacul.

– Numele ei este Debbie și este foarte drăguță. Dar Asistența Socială a găsit în cele din urmă o familie adoptivă pentru ea, așa că o să plece peste câteva zile.

– Teddy, fata aceea este o prostituată. Probabil că are urme de ace în braț.

El începu să își umfle și să își dezumfle obrajii, un obicei pe care îl avea atunci când nu dorea să vorbească despre ceva. Holly Grace mârâi de frustrare.

– Ascultă, iubire, de ce nu m-ai sunat imediat în L.A.? Știu că n-ai decât nouă ani, dar coeficientul acela al tău de inteligență de geniu vine cu niște responsabilități, iar una dintre ele este să încerci să o ții pe mama ta cel puțin parțial în legătură cu lumea realității. Știi că nu are nici măcar un gram de rațiune când vine vorba despre astfel de lucruri – să ofere fugarilor un loc în care să înnopteze și să se încurce cu proxeneți. Se conduce după inimă, nu după creier.

– Îmi place Debbie, zise cu încăpățânare Teddy.

– Ți-a plăcut și personajul acela de Jennifer, și ți-a furat 50 de dolari din pușculița ta cu Pinocchio înainte să o șteargă.

– Mi-a lăsat un bilet în care mi-a spus că o să mi-i dea înapoi, iar ea a fost singura care a luat vreodată ceva.

Holly Grace văzu că ducea o bătălie pierdută.

– Ar fi trebuit cel puțin să-mi dai un telefon.

Teddy scoase capacul cutiei în care își ținea colecția de timbre și și-l puse pe cap, încheind în mod

decisiv discuția. Holly Grace oftă. Uneori Teddy se purta rațional și alteori era exact ca Francesca.

O jumătate de oră mai târziu, ea și Teddy se îndreptau ca melcul prin străzile date peste cap de trafic către Greenwich Village. Când opri la un semafor, ea se gândi la înaintașul musculos din echipa New York Rangers pe care avea să-l întâlnească la cină în seara aceea. Era sigură că ar fi fost grozav în pat, dar faptul că nu putea să profite de asta o făcu să se simtă depresivă. SIDA o enerva la culme. Tocmai când femeile ajunseseră în sfârșit să fie la fel de libere din punct de vedere sexual ca bărbații, trebuise să apară boala aceasta îngrozitoare și să oprească toată distracția. Obișnuia să se bucure de aventurile ei de o noapte. Își trecea amantul prin toate trucurile cele mai bune pe care acesta le avea și apoi îl dădea afară înainte ca el să apuce să aibă așteptări ca ea să îi pregătească micul dejun. Oricine zicea că sexul cu un străin era înjositor trebuie că era cineva căruia îi plăcea să gătească micul dejun. Cu hotărâre alungă imaginea persistentă a unui bărbat cu părul negru căruia îi plăcuse foarte mult să îi gătească micul dejun. Aventura aceea fusese o nebunie temporară din partea ei – un caz dezastruos de hormoni dezlănțuiți care îi întunecaseră judecata.

Holly Grace se sprijini de claxon când se schimbă culoarea semaforului și un dobitoc într-un Dodge Daytona îi tăie fața, reușind să evite la mustață bara de protecție a celui mai nou Mercedes al ei. I se părea că SIDA îi afectase pe toți cei care aveau vreo urmă de rațiune. Până și fostul ei soț fusese monogam din punct de vedere sexual în ultimul an. Se încruntă, fiind încă supărată pe el. Cu siguranță că nu avea nimic împotriva monogamiei în zilele acestea, dar, din nefericire, Dallie o practica cu cineva pe nume Bambi.

– Holly Grace? zise Teddy, privind-o din profunzimile moi ale scaunului din dreapta. Crezi că este corect ca un profesor să pice un copil doar pentru că acel copil

nu face un proiect ştiinţific idiot pentru clasa de copii supradotaţi, aşa cum ar trebui să facă?

– Asta nu prea pare a fi o întrebare teoretică, răspunse sec Holly Grace.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că ar fi trebuit să-ți faci proiectul ştiinţific.

– Era o tâmpenie, se încruntă Teddy. De ce ar dori cineva să omoare o grămadă de gândaci și să îi înfigă cu ace pe un placaj? Nu crezi că este o tâmpenie?

Holly Grace începea să înțeleagă. În ciuda înclinației lui Teddy pentru jocuri de război și umplerea oricărei foi de hârtie pe care punea mâna cu desene înfățișând arme și cuțite, cele mai multe dintre ele pline cu sângele care se scurgea de pe ele, copilul era un pacifist în adâncul inimii. O dată îl văzuse ducând un păianjen și coborând cu liftul 17 etaje ca să îl poată elibera pe stradă.

– Ai discutat cu mama ta despre asta?

– Da. A sunat-o pe profesoara celor înzestrați ca să întrebe dacă aș putea să desenez gândacii în loc să îi omor, dar, când domnișoara Pearson a spus că nu, au sfârşit prin a se certa și domnișoara Pearson a închis telefonul. Mamei nu îi place domnișoara Pearson. Crede că pune prea multă presiune pe noi, copiii. În cele din urmă mama a zis că va omorî ea gândacii pentru mine.

Holly Grace își dădu ochii peste cap la ideea că Francesca putea să omoare ceva. Dacă trebuia să fie omorât vreun gândac, avea o idee destul de puternică despre cine avea să sfârşească făcând treaba asta.

– Atunci asta pare să-ți rezolve problema, nu-i așa?

Teddy o privi, întruchiparea demnității ofensate.

– Ce fel de nemernic crezi că sunt? Ce diferență ar face pentru gândaci dacă i-aș omorî eu sau ea? Tot morți ar fi, din cauza mea.

Holly Grace îl privi și zâmbi. Îl iubea pe puștiul acesta – chiar îl iubea.

Pitoreasca și retrasa căsuță a lui Naomi Jaffe Tanaka Perlman era așezată pe o străduță pietruită din cartierul

Greenwich Village, care adăpostea unii dintre puținii stâlpi de iluminat sub formă de cârjă rămași în New York. O încrengătură de vrejuri de glicină golașe din cauza iernii se agăța de obloanele verzi și de cărămida vopsită în alb a casei, pe care Naomi o cumpărase cu o parte din profitul obținut de la agenția pe care o înființase cu patru ani în urmă. Trăia acolo cu cel de-al doilea soț al său, Benjamin R. Perlman, profesor de științe politice la Universitatea Columbia. Din câte putea să vadă Holly Grace, cei doi aveau o căsnicie făcută în paradisul de aripa stângă. Dădeau bani oricărei cauze stupide care le ieșea în cale, dădeau petreceri pentru oameni care doreau să saboteze CIA și lucrau într-o cantină a săracilor o dată pe săptămână pentru a se relaxa. Cu toate astea, Holly Grace trebuia să recunoască că Naomi nu păruse niciodată mai mulțumită. Naomi îi spusese că, pentru întâia oară în viața ei, se simțea ca și cum toate părțile din ea se adunaseră laolaltă.

Naomi îi conduse în comoda ei sufragerie, legănându-se mai mult decât credea Holly Grace că era necesar, din moment ce era însărcinată în doar cinci luni. Holly Grace ura invidia chinuitoare care o rodea de fiecare dată când privea mersul legănat al lui Naomi, dar nu părea să se poată stăpâni, deși Naomi îi era prietenă bună încă din zilele lor la Sassy. Dar, de fiecare dată când se uita la Naomi, nu putea să nu se gândească că, dacă nu urma să aibă în curând un copil, avea să își piardă șansa pentru totdeauna.

– ... cu siguranță că o să mă pice la științele naturii, încheie Teddy din bucătărie, unde el și Naomi merseseră ca să aducă niște gustări.

– Dar este un lucru barbar, răspunse Naomi.

Blenderul hurui preț de câteva momente și apoi se opri.

– ... cred că ar trebui să înaintezi o petiție. Asta este cu siguranță o violare a drepturilor tale civile. Voi discuta cu Ben.

– E în regulă, zise Teddy. Cred că și așa mama m-a băgat în destule necazuri cu profesoara.

Câteva momente mai târziu își făcură apariția din bucătărie, Teddy cu o sticlă de suc natural de fructe în mână și Naomi întinzându-i lui Holly Grace un cocktail de căpșune cu rom.

– Ai auzit de proiectul acela ciudat de asasinare de la școala lui Teddy? întrebă ea. Dacă aș fi în locul Francescăi, i-aș da în judecată. Chiar aș face-o.

Holly Grace luă o gură din cocktailul ei.

– Cred că Francesca ar putea să aibă câteva lucruri mai importante pe cap în clipa asta.

Naomi zâmbi, apoi aruncă o privire către Teddy, care dispărea în dormitor ca să ia jocul de șah al lui Ben.

– Crezi că o va face? șopti.

– E greu de spus. Când o vezi pe Francesca tăvălindu-se pe podea în blugi și chicotind cu Teddy ca o nebună, pare imposibil. Dar, atunci când o supără cineva și capătă expresia aceea snoabă pe chip, pur și simplu îți dai seama că o parte din strămoșii ei trebuie să fi avut sânge albastru și apoi trebuie să te gândești că este o posibilitate reală.

Naomi se coborî cu grijă în fața măsuței de cafea, îndoindu-și picioarele în așa fel încât arăta ca un Buddha însărcinat.

– Din principiu, mă opun monarhiei, dar trebuie să recunosc că Prințesa Francesca Serritella Day Brancuzi sună teribil de bine.

Teddy se întoarse cu jocul de șah și începu să așeze piesele pe măsuța de cafea.

– Concentrează-te de data asta, Naomi. Ești aproape la fel de ușor de învins ca mama.

Deodată săriră cu toții în sus când trei bătăi puternice se auziră în ușa de la intrare.

– Vai de mine, zise Naomi, aruncând o privire temătoare către Holly Grace. Cunosc o singură persoană care ciocăne așa.

– Să nu cumva să îndrăzneşti să-l laşi să intre cât timp sunt eu aici!

Holly Grace se repezi înainte, împroşcând cocktail de căpşune pe partea din faţă a treningului ei alb.

– Gerry! strigă Teddy, alergând către uşă.

– Nu deschide! strigă Holly Grace, sărind în picioare. Nu, Teddy!

Dar era prea târziu. Nu trecuseră destui bărbaţi prin viaţa lui Teddy Day pentru ca el să renunţe la ocazia de a fi cu oricare dintre ei. Înainte ca Holly Grace să apuce să îl oprească, el deschisese deja larg uşa.

– Hei, Teddy! strigă Gerry Jaffe, întinzând palmele. Ce mai este nou, amice?

Teddy bătu palmele cu el.

– Hei, Gerry! Nu te-am mai văzut de vreo două săptămâni. Unde ai fost?

– La tribunal, puştiule, apărând nişte oameni care au făcut ceva stricăciuni uzinei nucleare din Shoreham.

– Ai câştigat?

– Ai putea spune că a fost remiză.

Gerry nu regretase niciodată hotărârea pe care o luase în Mexic cu zece ani în urmă, de a reveni în Statele Unite, de a înfrunta poliţiştii din oraşul New York şi falsa lor acuzaţie de posesie de droguri şi apoi, după ce numele lui fusese reabilitat, de a merge la Facultatea de Drept. Unul câte unul, îi privise pe conducătorii mişcării schimbând direcţia: sufletul lui Eldridge Cleaver nu mai era drogat, ci dedicat lui Iisus, Jerry Rubin pupa în fund capitalismul şi Bobby Seale vindea sos pentru friptură. Abbie Hoffman era încă prezent, dar era prins în cauzele ecologiste, ceea ce lăsa totul pe seama lui Gerry Jaffe, ultimul dintre radicalii anilor 1960, pentru a atrage atenţia lumii de la maşinile din inox de firmă pentru paste şi pizza şi de a o atrage înapoi la posibilitatea unei ierni nucleare. Cu toată inima, Gerry credea că viitorul stătea pe umerii lui şi, cu cât era mai mare greutatea responsabilităţii, cu atât mai mult făcea pe clovnul.

După ce îi dădu lui Naomi un sărut zgomotos pe buze, se aplecă să vorbească direct cu pântecul ei.

– Ascultă, puștiule, îți vorbește Unchiul Gerry. Lumea pute. Stai acolo, înăuntru, cât de mult poți.

Lui Teddy i se păru isteric de amuzant și începu să se rostogolească pe podea, țipând în timp ce râdea. Acțiunea asta îi atrase atenția din partea tuturor adulților, așa că râse și mai tare, până când încetă să fie simpatic și deveni pur și simplu enervant. Naomi credea în a lăsa copiii să se exprime, așa că nu îl mustră, iar Holly Grace, care nu credea deloc asta, era prea distrasă de vederea umerilor impresionanți ai lui Gerry, care întindeau cusăturile vechii lui jachete din piele, pentru a-l pune la punct pe Teddy.

În 1980, la scurt timp după ce Gerry trecuse examenul pentru Baroul din New York, renunțase la coafura lui stil afro, dar își purta în continuare părul lung la spate în așa fel încât buclele negre, acum ușor presărate cu argintiu, îi cădeau peste guler. Sub geaca de piele purta costumul obișnuit de muncă – pantaloni sport și o bluză din bumbac cu mâneci lungi. O insignă cu „Fără arme nucleare“ îi împodobea gulerul jachetei. Gura îi era la fel de plină și de senzuală ca întotdeauna, nasul, la fel de îndrăzneț și ochii lui de fanatic, încă negri și înflăcărați. Exact acea pereche de ochi o dăduse gata pe Holly Grace Beaudine cu un an în urmă, când ea și Gerry se treziseră împinși împreună într-un colț în timpul uneia dintre petrecerile lui Naomi.

Lui Holly Grace îi era în continuare greu să își explice ce anume la Gerry Jaffe o făcuse să se îndrăgostească de el. Cu siguranță nu fuseseră convingerile lui. Ea credea cu adevărat în importanța unei forțe de apărare militare puternice pentru Statele Unite, o părere care pe el îl înnebunise. Aveau certuri violente legate de politică, lucru care în mod obișnuit ducea la cele mai incredibile partide de amor de care avusese parte de ani întregi. Gerry, care avea puține inhibiții în public, avea și mai puține în dormitor.

Dar atracția ei față de el era mai mult decât una sexuală. În primul rând, era la fel de activ fizic ca și ea. În timpul celor trei luni cât durase aventura lor, luaseră împreună lecții de salturi cu parașuta, urcaseră pe munte, ba chiar încercaseră deltaplanorismul. Să fie cu el era ca și cum ar fi trăit într-o aventură fără sfârșit. Iubea entuziasmul pe care îl zămislea în jurul lui. Îi iubea pasiunea și ardoarea, pofta cu care își mânca mâncarea, râsul lipsit de inhibiții și sentimentalismul netulburat. Intrase o dată în încăpere și îl găsise plângând la o reclamă TV pentru Kodak și, atunci când îl tachinase în legătură cu asta, el nu se scuzase absolut deloc. Ba chiar ajunsese să îi iubească șovinismul lui masculin. Spre deosebire de Dallie care, în ciuda purtării sale de băiat bun, fusese întotdeauna cel mai liber bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, Gerry se agăța de idei despre relații bărbat-femeie care erau ferm înrădăcinate în anii '50. Și Gerry părea întotdeauna atât de nedumerit când ea îl lua la întrebări, atât de descurajat de faptul că el – preferatul radicalilor – părea să nu poată înțelege unul dintre cele mai de bază principii ale unei întregi revoluții sociale.

– Bună, Holly Grace, zise el, mergând către ea.

Ea se aplecă să își așeze cocktailul de căpșune pe măsuța de cafea și încercă să se uite la el ca și cum nu își putea aminti numele lui.

– A, salut, Gerry.

Strategia ei nu funcționă. El veni mai aproape, trupul lui compact înaintând cu o hotărâre care trimise un tremur de neliniște prin tot corpul ei.

– Să nu îndrăznești să mă atingi, terorist comunist ce ești, îl avertiză ea, întinzând o mână ca și cum ar fi ținut un crucifix ce putea să îl țină departe.

El trecu de măsuța de cafea.

– Vorbesc serios, Gerry.

– De ce ți-e frică, iubito?

– Frică! zise ea în derâdere, făcând trei pași în spate. Mie? Frică de tine? În visele tale, tu, aripă stângă ce ești!

– Dumnezeule, Holly Grace, dar ce gură ai! Se opri în fața ei și se adresă surorii lui, fără să se întoarcă. Naomi, tu și Teddy ați putea să vă găsiți ceva de făcut în bucătărie pentru câteva minute?

– Nici să nu te gândești să pleci, Naomi, porunci Holly Grace.

– Îmi pare rău, Holly Grace, dar tensiunea nu face bine unei femei însărcinate. Vino, Teddy! Haide să mergem să facem niște floricele de porumb.

Holly Grace trase adânc aer în piept. De data asta nu avea să îi îngăduie lui Gerry să o domine, indiferent ce avea el să facă. Aventura lor durase trei luni, iar el profitase de ea în tot acest timp. În timp ce ea se îndrăgostise, el nu făcuse decât să folosească celebritatea ei ca pe o cale de a face ca numele lui să apară în ziare, ca să își poată face publice activitățile antinucleare. Lui Holly Grace nu îi venea să creadă ce fraieră fusese. Radicalii vechi nu se schimbau niciodată. Doar obțineau diplome de Drept și își îmbunătățeau bagajul de trucuri.

Gerry întinse mâna către ea, dar contactul fizic cu el tindea să îi întunece gândirea, așa că ea își retrase mâna înainte ca el să o poată atinge.

– Ține-ți mâinile acasă, nemernicule!

Supraviețuise acestor ultime luni fără el foarte bine și nu avea de gând să aibă acum o cădere. Era prea bătrână ca să moară de două ori într-un singur an din cauza unei inimi frânte.

– Nu crezi că separarea asta a durat destul? zise el. Mi-e dor de tine.

Ea îi aruncă cea mai rece privire a ei.

– Ce s-a întâmplat? Nu poți să apari la televiziune, acum, când nu mai suntem împreună?

Obișnuia să adore felul în care acele bucle negre îi atingeau ceafa. Își aminti textura lor – moi și mătăsoase. Le răsucea în jurul degetelor ei și le atingea cu buzele.

– Nu începe cu asta, Holly Grace.

– Nu te mai lasă nimeni să ții discursuri la știrile de noapte acum, când ne-am despărțit? continuă

ea răutăcioasă. Chiar ai tras toate foloasele din aventura noastră, nu-i așa? În vreme ce eu eram numai cu gândul la tine, ca o proastă, tu trimiteai comunicate de presă.

– Chiar începi să mă enervezi. Te iubesc, Holly Grace. Te iubesc mai mult decât am iubit pe cineva vreodată în viața mea. Am avut ceva frumos între noi.

O făcea. Îi frângea din nou inima.

– Singurul lucru bun pe care l-am avut a fost sexul, zise ea cu violență.

– Am avut al dracului de multe altele în afară de sex!

– Cum ar fi? Nu-mi plac prietenii tăi și a naibii să fiu dacă îmi plac convingerile tale politice. Și apoi, știi că urăsc evreii.

Gerry oftă și se prăbuși pe canapea.

– O, Doamne, iar începem.

– Sunt o antisemită devotată. Chiar sunt, Gerry. Sunt din Texas. Urăsc evreii, urăsc negrii și cred că toți bărbații homosexuali ar trebui băgați la închisoare. Zi și tu ce fel de viitor aș avea cu cineva de aripa stângă ca tine?

– Nu urăști evreii, replică Gerry cu înțelepciune, ca și cum ar fi vorbit unui copil. Și acum trei ani ai semnat o petiție pentru drepturile homosexualilor, care a fost publicată în toate ziarele din New York, și în anul următor ai avut o relație extrem de mediatizată cu un anumit atacant din echipa Pittsburgh Steelers.

– Avea pielea foarte deschisă la culoare, contracară Holly Grace. Și a votat întotdeauna cu republicanii.

El se ridică alene de pe canapea, expresia fiindu-i în același timp neliniștită și tandră.

– Uite ce este, iubito, nu pot renunța la părerile mele politice, nici chiar pentru tine. Știu că nu ești de acord cu abordarea noastră...

– Voi toți sunteți atât de teribil de ipocriți, șuieră ea. Îi tratați pe toți care nu sunt de acord cu metodele voastre ca pe niște instigatori la război. Ei bine, am vești noi pentru tine, prietene. Nici unei persoane nu îi place

să trăiască cu arme nucleare, dar nu toată lumea crede că este o idee grozavă să ne aruncăm la gunoi toate rachetele, în timp ce sovieticii stau încă în vârful unei cutii pline cu propriile jucării.

– Nu crezi că sovieticii...

– Nu te ascult.

Își luă geanta și îl strigă pe Teddy. Dallie avusese dreptate de fiecare dată când îi spusese că banii nu puteau cumpăra fericirea. Avea 37 de ani și dorea să își facă un cuib. Dorea un copil cât timp încă mai putea să aibă unul și dorea un soț care să o iubească pentru ea, nu doar pentru publicitatea pe care i-o aducea ea.

– Holly Grace, te rog...

– Du-te dracului!

– Fir-ar să fie a naibii de treabă!

Atunci o apucă, o trase în brațe și își apăsă gura peste a ei, într-un gest care nu era neapărat un sărut, cât mai degrabă o modalitate de a scăpa de dorința de a o scutura până când i-ar fi clănțănit dinții. Aveau aceeași înălțime, și Holly Grace lucra cu greutăți, așa că Gerry fusese nevoit să folosească o forță considerabilă pentru a-i țintui brațele pe lângă corp. În cele din urmă încetă să se mai zbată ca el să își poată folosi gura așa cum își dorea – în felul în care îi plăcea ei. În sfârșit, buzele ei se depărtară destul cât el să își poată strecura limba înăuntru.

– Haide, iubito, șopti el. Iubește-mă și tu.

Ea o făcu, doar pentru o clipă, până când își dădu seama ce făcea. Când Gerry o simți încordându-se, își coborî imediat gura pe gâtul ei, unde o mușcă și o supse îndelung.

– Mi-ai făcut-o din nou, scânci ea, zvârcolindu-se și îndepărtându-se de el, apoi ducându-și mâna la gât.

Își pusese din nou amprenta asupra ei, în mod deliberat, și nu își ceru scuze.

– De fiecare dată când te vei uita la semnul acela, vreau să-ți amintești că dai cu piciorul celui mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată fiecăruia dintre noi.

Holly Grace îi aruncă o privire furioasă și apoi se răsuci către Teddy, care tocmai intrase în cameră cu Naomi.

- Ia-ți haina și spune-i la revedere lui Naomi!

- Dar, Holly Grace... protestă Teddy.

- Acum!

Îl înfofoli pe Teddy cu haina lui, și-o înșfăcă pe a ei și se repezi cu el pe ușă afară, fără să se uite înapoi.

În timp ce ei dispăreau, Gerry evită nemulțumirea din ochii surorii sale pretinzând că studiază o sculptură de pe șemineu. Chiar dacă avea 42 de ani, nu era obișnuit să fie cel matur într-o relație. Era obișnuit cu mame care îl dădăceau, care erau de acord cu opiniile lui și care îi făceau curățenie în apartament. Nu era obișnuit cu o frumusețe texană plină de țepi, care putea să îl întreacă la băutură în orice zi a săptămânii și care i-ar fi râs în față dacă i-ar fi cerut să spele câteva haine la mașina de spălat. O iubea atât de mult, încât simți că o parte din el ieșise din casă odată cu ea. Ce avea să se facă? Nu putea nega faptul că se folosise de publicitatea adusă de aventura lor. Fusese instinctiv - modul în care făcea lucrurile. În ultimii câțiva ani, presa îi ignorase toate eforturile de a atrage atenția asupra cauzei și nu era în caracterul lui să întoarcă spatele publicității gratuite. De ce nu putea ea să înțeleagă că asta nu avea nimic de-a face cu faptul că o iubea - nu făcea decât să se folosească de oportunități, așa cum făcuse întotdeauna.

Sora lui trecu pe lângă el, iar el se aplecă încă o dată ca să se adreseze pântecului ei.

- Îți vorbește Unchiul Gerry. Dacă tu, de acolo, ești băiat, ai grijă de testicule pentru că sunt vreun milion de femei aici, care așteaptă să ți le taie.

- Nu glumi cu asta, Gerry, zise Naomi, lăsându-se să cadă pe unul dintre fotolii.

Gura lui se strâmbă.

- De ce nu? Trebuie să recunoști că toată treaba asta cu Holly Grace este a naibii de amuzantă.

- Chiar dai cu bățul în baltă, zise ea.

- Este imposibil să ai o ceartă cu cineva care nu are nici o logică, răspunse el arțăgos. Știe că o iubesc și știe al naibii de bine că nu este doar pentru faimosul ei nume.

- Dorește un copil, Gerry, rosti încet Naomi.

- Doar crede că dorește un copil.

- Ești atât de ticălos. De fiecare dată când vă întâlniți, amândoi îi tot dați înainte cu diferențele dintre opiniile voastre politice și cu cine se folosește de cine. Doar o dată, mi-ar plăcea să-l aud pe unul dintre voi recunoscând că cea mai mare parte a motivului pentru care voi doi nu puteți să ajungeți la un consens este pentru că ea dorește cu disperare să aibă un copil, iar tu nu te-ai maturizat încă destul cât să fii tată.

Gerry se răsti la sora lui:

- N-are nimic de-a face cu a nu fi matur. Refuz să aduc un copil într-o lume care are un nor în formă de ciupercă nucleară deasupra ei.

Ea îl privi cu tristețe, cu o mână așezată peste pântecul rotunjit.

- Pe cine crezi că păcălești, Gerry? Ți-e teamă să fii tată. Ți-e teamă că vei da greș la fel de rău cu copilul tău cum a făcut tata cu tine – Dumnezeu să-i odihnească sufletul.

Gerry nu mai spuse nimic și al naibii să fie dacă avea să o lase pe Naomi să îl vadă cu lacrimi în ochi, așa că pur și simplu îi întoarse spatele și ieși cu pași hotărâți pe ușă.

capitolul 23

Francesca zâmbi direct în cameră când tema muzicală a emisiunii *Francesca astăzi* se stinse, și aceasta începu.

- Salutare, tuturor. Sper că aveți cu toții snacksurile pentru televizor la îndemână și că ați terminat orice treburi urgente la baie, pentru că vă garantez în mod absolut că nu veți dori să vă mișcați de la locurile voastre

odată ce îi veți cunoaște pe cei patru tineri invitați din seara asta. Își înclină apoi capul către lumina roșie care se aprinsese la camera doi. În seara asta transmitem ultimul episod din seria noastră despre nobilimea britanică. După cum știți, am avut suișurile și coborâșurile noastre de când am ajuns în Marea Britanie – nici chiar eu nu voi încerca să pretind că ultima noastră emisiune a fost altceva decât o plictiseală uriașă –, dar în seara asta revenim pe drumul cel bun.

Cu coada ochiului văzu că producătorul ei, Nathan Hurd, își împlântase mâinile în șolduri, un semn sigur că era nemulțumit. Acestuia îi displăcea îngrozitor de tare când ea recunoștea în direct că una dintre emisiunile lor nu fusese minunată, dar faimosul ei oaspete regal din ultima emisiune fusese incredibil de plictisitor și nici chiar cele mai impertinente întrebări ale ei nu reușiseră să îl facă să fie mai vioi. Din nefericire, emisiunea aceea, spre deosebire de cea pe care o înregistrau acum, fusese transmisă în direct, așa că nu fuseseră în stare să o refacă.

– Cu mine în seara asta sunt patru tineri atractivi, toți copii ai unor faimoși nobili din regatul britanic. V-ați întrebat vreodată cum ar fi să crești știind că toată viața ta a fost deja planificată pentru tine? Tinerii de viță regală simt vreodată nevoia de a se răzvrăti? Haideți să-i întrebăm!

Francesca îi prezentă pe cei patru invitați ai ei, care erau așezați confortabil în atrăgătorul aranjament ca de sufragerie care se asemăna foarte tare cu studioul din New York în care se filma de obicei *Francesca astăzi*. Apoi își întoarse atenția asupra unicului copil al unuia dintre cei mai renumiți duci.

– Lady Jane, v-ați gândit vreodată să aruncați tradiția de familie și să fugiți cu șoferul?

Lady Jane râse, apoi se îmbujoră, și Francesca știu că avea începutul unei emisiuni distractive.

Două ore mai târziu, cu înregistrarea încheiată și răspunsurile tinerilor ei invitați destul de vioaie încât

să păstreze audiența crescută, Francesca ieși din taxi și intră în Connaught. Cei mai mulți americani considerau Claridge ca fiind hotelul londonez perfect, dar, pentru cineva care oricum nu dorise să se afle departe de casă, Francesca simțea că cea mai bună alegere era micuțul Connaught, care avea doar 90 de camere, cea mai bună servire din lume și o șansă minusculă de a da peste o vedetă rock pe coridor.

Mica ei siluetă era înfășurată de la bărbie până la mijlocul gambei într-o elegantă blană neagră rusească, asortată cu o pereche perfectă de cercei în formă de pară cu diamante de patru carate, care străluceau prin castaniul suflat de vânt al părului ei. Holul, cu covoarele sale persane și pereții cu lambriuri întunecate, era cald și primitor după străzile umede de decembrie din Mayfair. O scară magnifică acoperită de un covor cu margini de bronz se rotea șase etaje în sus, cu balustradele de mahon lucind de cât fuseseră lustruite. Deși era epuizată după o săptămână încărcată, reuși să îi zâmbească hamalului din hol. Capul fiecărui bărbat din hol se întoarse când ea își croi drum către micul lift amplasat lângă recepție, dar ea nu băgă de seamă.

Sub eleganța blănii și strălucirea luxoasă a cerceilor în formă de pară, hainele Francescăi erau de fapt demodate. Se schimbase din costumul ei mai conservator de pe ecran în hainele pe care le purtase la studio în dimineața aceea – pantaloni negri de piele mulați însoțiți de un pulover larg de culoarea zmeurei cu un ursuleț gri aplicat. Șosete asortate de culoarea zmeurei, îndoite îngrijit în partea de sus, scoteau în evidență o pereche de pantofi cu talpa joasă de la Susan Bennis. Era o ținută care lui Teddy îi plăcea în mod deosebit, din moment ce urșii care păreau buni de strâns în brațe și bandele de motocicliști îmbrăcați în piele erau printre lucrurile lui preferate. O purta adeseori atunci când ieșeau ziua, fie să facă un raid pe la F.A.O. Schwarz în căutarea unui set de chimie, fie să facă o vizită la Templul Dendur de la Muzeul Metropolitan,

sau să viziteze un vânzător de covrigi slinos din Times Square, a cărui marfă, insista Teddy, era cea mai bună din Manhattan.

În ciuda epuizării ei, gândul la Teddy o făcu să zâmbească. Îi era atât de dor de el. Era groaznic să fie despărțită de copilul ei, atât de groaznic încât se gândise în mod serios să mai taie din programul ei lucru când contractul ei urma să fie reînnoit în primăvară. La ce bun să aibă un copil dacă nu avea timp să petreacă alături de el? Voalul de depresie care atârna deasupra ei de luni bune se așternu. Fusese atât de irascibilă în ultimul timp, un semn sigur că muncea prea din greu. Dar ura să încetinească atunci când totul mergea atât de bine.

Ieșind din lift, aruncă o privire la ceasul de la mână și făcu un calcul rapid. Ieri Holly Grace îl dusese pe Teddy acasă la Naomi și astăzi trebuia să meargă la Muzeul Portuar de pe South Street. Poate reușea să îl prindă înainte să plece. Se încruntă când își aminti că Holly Grace îi spusese că Dallie Beaudine venea în New York. După toți acești ani, ideea ca Teddy și Dallie să fie în același oraș încă o făcea să se simtă neliniștită. Nu era ca și cum s-ar fi temut de recunoaștere; Dumnezeu știa că nu era nimic la Teddy care să îi amintească lui Dallie de el însuși. Era pur și simplu faptul că îi displăcea gândul ca Dallie să aibă ceva de-a face cu fiul ei.

Își puse blana pe un umeraș acoperit cu satin pe care îl agăță în șifonier. Apoi telefonă în New York. Spre încântarea ei, Teddy răspunse la telefon.

– Casa Day. Theodore la telefon.

Simplul fapt că auzi glasul lui făcu ochii Francescăi să se umezească.

– Bună, iubire.

– Mamă! Ia ghicește, mamă! Ieri am fost la Naomi acasă, și Gerry și-a făcut apariția, iar el și Holly Grace au avut iar o ceartă. Astăzi ea mă duce la portul de pe South Street și apoi vom merge la apartamentul

ei și vom comanda mâncare chinezească. Și îl cunoști pe prietenul meu Jason...

Francesca zâmbi în vreme ce îl asculta pe Teddy turuind ca o moară stricată. Când, în cele din urmă, el se opri ca să respire, ea îi spuse:

– Mi-e dor de tine, iubire. Ține minte, vin acasă peste câteva zile și apoi vom avea două săptămâni de vacanță împreună în Mexic. Ne vom distra atât de mult!

Urma să fie prima ei vacanță adevărată de când semnase contractul cu rețeaua de televiziune și amândoi o așteptau cu nerăbdare de luni bune.

– Vei înota în ocean de data asta?

– Mă voi bălăci, făcu ea o concesie.

El scoase disprețuitor un pufnet masculin.

– Intră măcar până la talie.

– Voi face un compromis și voi intra până la genunchi, dar nu mai mult de atât.

– Chiar ești o fricoasă, mamă, zise el cu solemnitate. Mult mai fricoasă decât mine.

– Ai absolută dreptate în legătură cu asta.

– Înveți pentru examenul tău de cetățenie? o întrebă. Ultima oară când ți-am pus întrebările de test ai încurcat toată partea despre cum se legalizează proiectele de lege.

– Voi învăța în avion, promise ea.

Aplicarea pentru cetățenia americană era un lucru pe care îl amânase pentru prea multă vreme. Fusese întotdeauna prea ocupată și avusese un program prea plin, până când, într-o zi, își dăduse seama că trăise în țară de zece ani și nu votase niciodată. Se rușinase de ea însăși și, cu ajutorul lui Teddy, începuse procesul lung de aplicare în aceeași săptămână.

– Te iubesc mult, iubire, zise ea.

– Și eu.

– Și vei fi deosebit de drăguț cu Holly Grace în seara asta? Nu mă aștept să înțelegi, dar o supără să îl vadă pe Gerry.

– Nu știu de ce. Gerry este super.

Francesca era prea înțeleaptă pentru a încerca să explice subtilitățile relațiilor dintre bărbat și femeie unui băiat de nouă ani, mai ales unuia care credea că toate fetele erau niște nemernice.

– Tu pur și simplu să fii superdrăguț cu ea, iubire, zise.

După ce termină apelul, se dezbrăcă și începu să se pregătească pentru seara ei alături de prințul Stefan Marko Brancuzi. Înfășurându-se într-un halat din mătase, merse în baia cu gresie, unde săpunul ei favorit se afla lângă cada spațioasă, alături de obișnuitul ei șampon american. Hotelul Connaught avea grijă să afle preferințele oaspeților săi în materie de îngrijire personală, precum și ziarele pe care le citeau, cum își beau cafeaua de dimineață și, în cazul Francescăi, faptul că Teddy colecționa capace la sticle. O rezervă de capace neobișnuite de bere europeană o aștepta întotdeauna într-un pachet frumos legat atunci când pleca. Nu prea o lăsase inima să le spună vreodată că ideea lui Teddy de a colecționa capacele de la sticle se baza mai mult pe cantitate și nu pe calitate, cu Pepsi învingând în fața lui Coca-Cola cu 394.

Se scufundă ușor în apa fierbinte de baie și, când pielea i se obișnui cu temperatura, se lăsă pe spate și își închise ochii. Dumnezeule, cât de obosită era! Avea atât de multă nevoie de o vacanță! O voce micuță o necăji întrebând câtă vreme avea să mai continue în felul acesta – lăsându-și copilul și zburând pretutindeni în lume pe nepusă masă, participând la ședințe nesfârșite legate de producție, răsfoind vrafuri de cărți în fiecare noapte înainte să meargă la culcare? În ultima vreme, Holly Grace și Naomi fuseseră cu Teddy mai mult decât fusese ea.

Gândindu-se la Holly Grace, mintea îi fu împinsă lent într-un cerc până la Dallas Beaudine.

Întâlnirea cu el avusese loc cu atât de mult timp în urmă încât nu mai părea nimic altceva decât un accident biologic faptul că îl zămislise pe Teddy. Nu el fusese

cel care dăduse naștere sau umblase fără dresuri în acei ani de început, ca să plătească pantofi cu talpă ortopedică pentru copii mici, nici nu pierduse nopţi făcându-și griji pentru creșterea unui copil al cărui coeficient de inteligenţă era cu 40 de puncte mai mare decât al ei. Francesca, nu Dallie Beaudine, era responsabilă pentru persoana care devenise Teddy. Indiferent cât de mult insistase Holly Grace, Francesca refuzase să îl primească înapoi fie și în cel mai mic ungher al vieții sale.

– Ei, haide, Francie, au trecut zece ani, se plânsese Holly Grace ultima oară când discutaseră despre asta. Luau masa la nou-deschisul restaurant Aurora, pe East Forty-ninth, șezând pe o banchetă de piele aflată într-o parte a barului de granit în formă de potcoavă. În câteva săptămâni, Dallie se va afla în oraș ca să discute cu rețeaua despre posibilitatea de a deveni comentator sportiv pentru turneele lor de golf din primăvara asta. Ce-ai zice să-ți mai relaxezi regulile măcar o dată și să mă lași să-l duc pe Teddy să-l cunoască? Teddy a auzit povești despre Dallie de ani întregi, iar Dallie este curios în ceea ce îl privește pe Teddy după ce m-a auzit bătând atâta câmpii despre el.

– Nu, absolut nu! Francesca împunse o bucățică de pulpă de raţă stropită cu ulei de arahide din salata ei și folosi scuza pe care o folosea mereu când se ajungea la acest subiect, singura pe care Holly Grace părea să o accepte. Perioada aceea petrecută cu Dallie a fost cea mai umilitoare din întreaga mea viață și refuz să aduc la viaţă chiar și cea mai mică amintire a ei. Nu voi mai avea nici un fel de contact cu el vreodată – și asta înseamnă și că îl voi ține pe Teddy la distanță. Știi ce părere am despre asta, Holly Grace, și ai promis că nu mă vei mai presa din nou.

Holly Grace era în mod limpede exasperată.

– Francie, băiatul acela o să devină homosexual dacă nu-l lași să socializeze cu mai mulţi membri de parte bărbătească.

– Tu ești tot tatăl care îi trebuie unui băiat, răspunse sec Francesca, simțind atât exasperare, cât și afecțiune față de femeia care stătuse alături de ea prin atât de multe.

Holly Grace alese să ia în serios remarca Francescăi.

– Cu siguranță n-am fost în stare să fac un succes din cariera lui atletică. Fixă mohorâtă cu privirea globurile lăptoase care atârnau deasupra barului. Jur pe Dumnezeu, Francie, are mai multe picioare stângi decât tine.

Francesca știa că era prea defensivă în legătură cu lipsa unui tată pentru Teddy, dar nu se putea abține.

– Am încercat, nu-i așa? M-ai pus să îi arunc mingi de când avea patru ani.

– Și nu a fost acela un moment măreț în istorie, răspunse Holly Grace cu un sarcasm usturător. Helen Keller la aruncare și micuțul Stevie Wonder la prindere. Voi doi sunteți cei mai necoordonați...

– Nici tu nu te-ai descurcat mai bine cu el. A căzut de pe calul acela îngrozitor când l-ai dus la călărie și și-a rupt degetul prima oară când ai aruncat spre el o minge de fotbal.

– Acesta este unul dintre motivele pentru care doresc ca el să-l cunoască pe Dallie. Acum, că Teddy este un pic mai mare, Dallie ar putea avea niște idei despre ce să facem cu el. Holly Grace scoase o rămurică de creson de sub o bucățică de biban afumat și o mestecă gânditoare. Nu știu – trebuie să fie de la tot sângele acela străin pe care Teddy îl are. La naiba, dacă Dallie ar fi fost cu adevărat tatăl lui, n-am avea problema asta. Coordonarea atletică este programată în toate genele Beaudine.

„Multe mai știi", se gândi Francesca cu un zâmbet sec, în timp ce își săpuni brațele și apoi trecu buretele înspumat peste picioare. Uneori se trezea minunându-se ce cromozom minunat și capricios îl produsese pe fiul ei. Știa că Holly Grace era dezamăgită că Teddy nu era mai chipeș, dar Francesca privise întotdeauna chipul dulce și banal al lui Teddy ca pe un cadou. Lui Teddy nu avea să îi dea niciodată prin cap să se bazeze pe înfățișare

plăcută pentru a avansa în viață. Avea să își folosească creierul, curajul și inima lui dulce și sentimentală.

Apa din cadă devenea călâie, iar ea își dădu seama că avea doar 20 de minute înainte ca șoferul să sosească să o ducă la iahtul lui Stefan pentru cină. Deși era obosită, abia aștepta să petreacă noaptea cu Stefan. După câteva luni de apeluri telefonice la distanță cu doar câteva întâlniri grăbite față în față, simțea că, în mod cert, sosise timpul să își adâncească relația. Din nefericire, lucrând câte 14 ore pe zi de când ajunsese în Londra nu îi rămăsese nici un pic de timp liber pentru zbenguieli sexuale. Dar, cu ultima emisiune înregistrată, tot ce îi mai rămăsese de făcut a doua zi era să stea în fața unor monumente britanice diverse pentru niște cadre de turist pe care plănuiau să le folosească la sfârșitul emisiunii. Se hotărâse ca, înainte să zboare înapoi în New York, să petreacă alături de Stefan cel puțin două nopți.

În ciuda presiunii timpului, luă săpunul și îl frecă cu mintea în altă parte pe sâni. Aceștia o furnicară, amintindu-i cât de bucuroasă ar fi fost să își încheie anul de abstinență sexuală autoimpusă. Nu era ca și cum plănuise să fie abstinentă pentru atât de multă vreme, doar că părea incapabilă din punct de vedere psihologic să sară din pat în pat. Poate că Holly Grace jelea decesul aventurilor de o noapte, dar, indiferent cât de mult o necăjea trupul ei sănătos, Francesca găsea că sexul fără atașamente emoționale era o treabă seacă și incomodă.

Cu doi ani în urmă, aproape se căsătorise cu un tânăr congresman charismatic din California. Acesta era chipeș, avea succes și era minunat în pat. Dar aproape înnebunea de fiecare dată când ea aducea acasă pe vreunul dintre fugarii ei și aproape niciodată nu râdea la glumele ei, așa că, în cele din urmă, încetă să se mai vadă cu el. Prințul Stefan Marko Brancuzi era primul bărbat pe care îl întâlnise de atunci la care ținea destul încât să se culce cu el.

Se întâlniseră cu câteva luni mai înainte, când îi luase un interviu în emisiunea ei. Îl găsise pe Stefan atât fermecător, cât și inteligent, și în curând acesta se dovedise a fi un bun prieten. Dar a-ți păsa era același lucru cu a iubi, se întrebă, sau încerca, pur și simplu, să găsească o cale de ieșire din nemulțumirea pe care o simțise față de viața ei?

Scuturându-se de starea ei melancolică, se șterse cu prosopul și se îmbrăcă cu halatul. Înnodând cordonul, merse în fața oglinzii, unde își făcu machiajul în mod eficient, fără să lase timp nici pentru analiză, nici pentru admirație. Avea grijă de ea însăși pentru că era treaba ei să arate bine, dar, când oamenii îi lăudau în mod exagerat ochii ei verzi ca salvia, pomeții delicați și părul castaniu care lucea, Francesca se trezea retrăgându-se de lângă ei. Experiența dureroasă o învățase că să fii născut cu o față ca a ei era mai degrabă o răspundere decât un avantaj. Tăria de caracter venea de la muncă asiduă, nu de la gene grele și puternic machiate.

Hainele însă erau o altă problemă.

Cercetând cele patru ținute de seară pe care le adusese cu ea, renunță la o rochie cu ținte argintii Kamali și la o delicioasă Donna Karan, hotărându-se în schimb să ia o rochie neagră din mătase lucioasă fără bretele, creată de Gianni Versace. Rochia îi dezgolea umerii, îi strângea talia și apoi cădea în straturi fine, inegale, până la jumătatea gambei. Îmbrăcându-se rapid, își luă geanta și întinse mâna după haina de blană. Când degetele îi atinseră gulerul moale de blană, ezită, dorindu-și ca Stefan să nu-i fi dăruit haina. Dar fusese atât de supărat când ea încercase să refuze, încât în cele din urmă cedase. Cu toate astea, îi displăcea ideea tuturor acelor animăluțe moarte pentru ca ea să poată fi îmbrăcată elegant. De asemenea, dărnicia cadoului îi ofensa în mod subtil sentimentul de independență.

Ridicându-și cu îndărătnicie bărbia, renunță la blană în favoarea unui șal înflăcărat de culoare roz-închis. Apoi, pentru prima oară în seara aceea, se privi

cu adevărat în oglindă. Rochie Versace, cercei cu diamante în formă de pară, dres negru presărat cu o ceață de mărgele negre minuscule și pantofi eleganți italienești – toate obiecte de lux pe care și le cumpărase singură. Un zâmbet îi apăru în colțurile gurii în timp ce își așeză șalul roz-închis în jurul umerilor și își croi drum către lift. Dumnezeu să binecuvânteze America.

capitolul 24

– Te lași cumpărat, asta faci, îi spuse Skeet lui Dallie, care se încrunta în ceafa taximetristului în timp ce taxiul se târa pe Fifth Avenue. Poți să încerci să arăți o față drăguță, vorbind despre noi oportunități și extindere de orizonturi, dar ceea ce faci este să renunți.

– Ceea ce fac este să fiu realist, răspunse Dallie cu oarecare iritare. Dacă nu ai fi atât de al naibii de ignorant, ai vedea că asta cam este o șansă unică în viață.

Să călătorească într-o mașină condusă de altcineva îl făcea întotdeauna pe Dallie să fie într-o dispoziție proastă, dar, când era blocat într-un ambuteiaj din Manhattan și bărbatul din spatele volanului nu putea să vorbească decât farsi, Dallie depășea punctul în care era potrivit pentru compania oamenilor.

El și Skeet petrecuseră ultimele două ore la Tavern on the Green, fiind curtați de conducerea rețelei, care dorea ca Dallie să semneze un contract exclusiv pe cinci ani pe post de comentator sportiv în timpul turneelor lor de golf. Fusese crainic pentru ei o scurtă perioadă în anul ce trecuse, cât se recupera în urma unei fracturi la încheietura mâinii, și răspunsul telespectatorilor fusese atât de favorabil, încât rețeaua îl vânase imediat. Dallie avea aceeași atitudine plină de umor și ireverențioasă în direct ca și Lee Trevino și Dave Marr, în prezent cei mai distractivi dintre comentatorii de sport. Dar, după cum remarcase unul dintre vicepreședinții rețelei în fața celei

de-a treia soții ale sale, Dallie era cu mult mai frumos decât oricare dintre aceștia.

Dallie făcuse o concesie vestimentară importanței momentului punând pe el un costum bleumarin, precum și o respectabilă cravată cafenie de mătase înnodată cum se cuvine la gulerul cămășii sale albastru-deschis. Skeet însă se oprise la o jachetă din catifea de la J.C. Penney alături de o cravată îngustă pe care o câștigase în toamna lui 1973, aruncând cu monede în acvarii pentru peștișori aurii.

- Îți vinzi talentul dat de la Dumnezeu, insistă cu încăpățânare Skeet.

Dallie se răsuci brusc ca să se încrunte la el.

- Ești al naibii de ipocrit, asta ești! De când îmi amintesc, mi-ai băgat pe gât agenți de la Hollywood și ai încercat să mă faci să pozez pentru fotografiile acelea deocheate, îmbrăcat sumar, doar în suspensor, dar acum, când am o ofertă cu un strop de demnitate la pachet, devii tot mai indignat.

- Acele alte oferte nu interferau cu jocul tău de golf. La naiba, Dallie, nu ai fi ratat nici un singur turneu dacă ai fi fost oaspete la *Vaporul iubirii* în timpul extrasezonului, dar aici vorbim de ceva cu totul diferit. Vorbim despre tine șezând într-o cabină pentru crainici, făcând comentarii șmechere despre cămășile roz ale lui Greg Norman, în vreme ce Norman se află acolo, făcând istorie în golf. Vorbim despre sfârșitul carierei tale profesioniste! Nu i-am auzit pe șefii aceia să spună ceva despre tine urcând în cabina crainicilor doar în zilele în care nu te calífici, așa cum face Nicklaus și alții dintre băieții mari. Ei vorbesc să te aibă acolo tot timpul. În cabina crainicilor, Dallie - nu afară, pe terenul de golf.

Era unul dintre cele mai lungi discursuri pe care îl auzise Dallie vreodată din partea lui Skeet și simplul volum al cuvintelor îl ținu pentru moment în frâu. Apoi însă, Skeet murmură ceva în barbă, enervându-l pe Dallie aproape dincolo de punctul de rezistență.

Reuși să își strunească mânia doar pentru că știa că aceste ultime sezoane de golf aproape îi frânseseră inima lui Skeet Cooper.

Totul începuse cu câțiva ani în urmă, când conducea acasă de la un bar din Wichita Falls și aproape ucisese un adolescent care mergea pe o bicicletă cu zece viteze. La sfârșitul anilor '70 renunțase să mai ia medicamente ilegale, dar își continuase prietenia cu sticla de bere până în noaptea aceea. Băiatul sfârșise prin a nu avea nimic mai serios decât o coastă ruptă, și polițiștii îl trataseră pe Dallie cu mai multă blândețe decât meritase, dar fusese atât de zguduit, încât renunțase la băutură imediat după aceea. Nu fusese ușor, lucru care îi spusese exact cât de mult se mințise pe sine în legătură cu băutura. Poate că nu avea să supraviețuiască vreodată scoaterii din campionat sau să termine plin de bani US Classic, dar al naibii să fie dacă avea să ucidă un puști doar pentru că bea prea mult.

Spre surprinderea lui, faptul că se lăsase de băutură îi îmbunătățise imediat jocul și luna următoare obținuse locul trei în turneul Bob Hope, chiar în fața camerelor de televiziune. Skeet fusese atât de fericit, încât aproape că plânsese. În noaptea aceea îl auzise vorbind la telefon cu Holly Grace.

– Știam că poate să o facă, croncănise Skeet. Stai numai să vezi. Asta este, Holly Grace. Va fi unul dintre cei mari. Totul va merge cum trebuie acum pentru băiatul nostru.

Dar nu fusese așa. Nu tocmai. Și asta era ceea ce îi frângea foarte tare inima lui Skeet. O dată sau de două ori în fiecare sezon, Dallie lua un loc doi sau trei într-unul dintre turneele importante, dar devenise destul de evident pentru toată lumea că, la 37 de ani, cei mai buni ani ai lui se cam duseseră și că cele mai mari campionate nu aveau niciodată să fie ale lui.

– Ai abilitățile, spuse Skeet, privind fix pe fereastra întunecată a taxiului. Ai abilitățile și ai talentul, dar ceva

dinlăuntrul tău te împiedică să devii un campion adevărat. Îmi doresc doar să fi știut ce anume.

Dallie știa, dar nu spunea.

- Acum ascultă la mine, Skeet Cooper! Toată lumea înțelege că să te uiți la golf la televizor este cam la fel de interesant ca atunci când privești pe cineva dormind. Acei șefi de rețea se pregătesc să-mi plătească o sumă semispectaculoasă de bani ca să le aduc la viață emisiunile și nu văd de ce ar fi nevoie să le arunc în față generozitatea.

- Acei șefi de rețea se dau cu parfumuri simandicoase, mormăi Skeet, ca și cum asta ar fi spus tot. Și de când ai devenit așa de ahtiat după bani?

- De când m-am uitat la calendar și am văzut că am 37 de ani, de atunci. Dallie se aplecă în față și bătu pe neașteptate în sticla care îl separa de șofer. Hei, tu! Lasă-mă la colțul următor.

- Și unde mai exact crezi că te duci?

- Mă duc s-o văd pe Holly Grace, uite-acolo. Și voi merge singur.

- Nu-ți va fi de nici un folos. Va spune exact același lucru pe care ți l-am tot spus eu.

Cu toate astea, Dallie deschise portiera și sări afară, în fața magazinului Cartier. Taxiul plecă, iar el călcă direct într-o grămadă de rahat de câine. Așa îi trebuia, gândi el în sinea lui, pentru că mâncase un prânz care costa mai mult decât bugetul anual al celor mai multe dintre țările din Lumea a Treia.

Nepăsător la atenția pe care o atrăsese din partea câtorva trecătoare, începu să își curețe talpa pantofului de marginea bordurii. Atunci fu momentul în care Ursul veni în spatele lui, chiar acolo, în centrul orașului. „Ai face bine să semnezi cât încă te vor", zise Ursul. „Cât timp o să te mai amăgești de unul singur?"

„Nu mă amăgesc de unul singur." Dallie porni pe Fifth Avenue, îndreptându-se către apartamentul lui Holly Grace.

Ursul rămase alături de el, clătinând cu dezgust din capul lui mare blond. „Credeai că dacă renunți la băutură ai garanția că vei reuși să scoți cu două lovituri mai puțin, nu-i așa, băiete? Credeai că va fi așa simplu. De ce nu-i spui bătrânului Skeet ce te reține cu adevărat? De ce nu mărturisești imediat și nu-i spui că n-ai curaj să fii un campion adevărat?"

Dallie grăbi pasul, făcând tot posibilul să scape de Urs în mulțime. Dar Ursul era tenace. Rămăsese în preajmă multă vreme și nu avea să plece nicăieri acum.

Holly Grace locuia în Turnul Muzeului, clădirea de apartamente de lux construită deasupra Muzeului de Artă Modernă, ceea ce o făcea să fie mândră să anunțe că dormea deasupra unora dintre cei mai mari pictori din lume. Portarul îl recunoscuse pe Dallie și îl lăsase să intre în apartamentul lui Holly Grace pentru a o aștepta. Dallie nu o văzuse pe Holly Grace de câteva luni, dar vorbiseră frecvent la telefon și în viața nici unuia nu prea se întâmplaseră lucruri despre care nu discutaseră între ei.

Apartamentul nu era deloc în stilul lui Dallie – prea multă mobilă albă, cu fotolii fără formă care nu se potriveau cu trupul lui deșirat și unele obiecte de artă abstractă care îi aminteau de mătasea broaștei. Își scoase haina și cravata, apoi vârî o casetă cu *Born in USA* într-un casetofon pe care îl găsise într-un dulap care arăta ca și cum fusese conceput să adăpostească echipamente dentare. Derulă caseta înainte, până la *Darlington County* care, în opinia lui, era unul dintre cele mai mari cântece americane care fuseseră scrise vreodată. În vreme ce Boss cânta despre aventurile lui cu Wayne, Dallie rătăci prin sufrageria spațioasă, oprindu-se în cele din urmă în fața pianului lui Holly Grace. De când fusese ultima oară în apartament, ea adăugase un grup de fotografii în rame de argint unei colecții de prespapieruri de sticlă care ocupaseră întotdeauna partea de sus a pianului. Observă câteva fotografii ale lui Holly Grace și ale mamei sale, câteva fotografii cu el, câteva instantanee

cu ei doi împreună și o fotografie cu Danny pe care o făcuseră la Sears în 1969.

Degetele lui Dallie se încordară pe marginea ramei când o ridică. Chipul rotund al lui Danny îl privea, cu ochii mari, râzând și cu un balonaș mic de salivă înghețat pentru totdeauna pe partea interioară a buzei de jos. Dacă ar fi trăit, Danny ar fi avut acum 18 ani. Dallie nu își putea imagina. Nu și-l putea imagina pe Danny la 18 ani, la fel de înalt ca el, blond și mlădios, la fel de arătos ca mama lui. În mintea lui, Danny avea să fie întotdeauna un copil mic care alerga către tatăl său în vârstă de 20 de ani cu un scutec plin atârnând în jurul genunchilor și brațele dolofane întinse cu o încredere totală.

Dallie puse fotografia la loc și își feri privirea. După toți acești ani, durerea era încă prezentă - nu la fel de acută, poate, dar încă acolo. Își distrase atenția studiind o fotografie a Francescăi în care purta pantaloni scurți de culoare roșu aprins și râdea poznaș în cameră. Era cocoțată pe o piatră mare, dându-și părul la o parte de pe față cu o mână și ținând un bebeluș dolofan între picioare cu cealaltă. Zâmbi. Arăta fericită în poza aceea. Vremea aceea petrecută cu Francesca fusese o perioadă bună din viața lui, ca și cum ar fi trăit într-o glumă personală. Totuși, poate că acum el era de râs.

Cine s-ar fi gândit vreodată că Domnișoara Șic va ajunge să fie un succes? Și o făcuse de una singură - știa asta de la Holly Grace. Crescuse un copil fără nimeni care să o ajute și își făcuse o carieră. Desigur, fusese ceva special la ea chiar și cu zece ani în urmă - o energie, un fel pe care îl avea de a ataca viața în mod direct și de a urmări ceea ce dorea fără să se gândească vreun pic la consecințe. Pentru o fracțiune de secundă îi trecu prin mine că Francesca luase viața în piept în plină viteză, în vreme ce el stătea încă pe margine.

Ideea nu îi fu pe plac și derulă înapoi caseta cu Springsteen, ca să își distragă atenția. Apoi merse în bucătărie și deschise frigiderul, ocolind berea Miller Lite a lui Holly Grace și luând un Dr Pepper. Apreciase

întotdeauna faptul că Francesca fusese sinceră cu Holly Grace în legătură cu copilul acela al ei. Fusese normal din partea lui să se întrebe dacă nu cumva copilul era al lui și, cu siguranță, Francesca ar fi putut să îi pună în cârcă copilul bătrânului Nicky, fără prea mare chin. Dar ea nu o făcuse, iar el o admira pentru asta.

Desfăcând băutura, merse înapoi la pian și căută o altă fotografie cu fiul Francescăi, dar nu o găsi decât pe aceea. Se distra de fiecare dată de faptul că, atunci când copilul era menționat în vreun articol despre Francesca, acesta era întotdeauna identificat ca produsul unei căsătorii timpurii nefericite - atât de nefericite, încât Francesca refuzase să îi dea copilului numele de familie al tatălui său. Din câte știa Dallie, el, Holly Grace și Skeet erau singurii oameni care știau că acea căsătorie nu existase niciodată, dar aveau cu toții destul respect pentru ceea ce făcuse Francesca din ea însăși ca să își țină gurile închise.

Neașteptata prietenie care se crease între Holly Grace și Francesca îi părea lui Dallie una dintre cele mai interesante relații din viață și îi pomenise nu doar o dată lui Holly Grace că i-ar face plăcere să le viziteze cândva când ele erau împreună ca să vadă cum se înțelegeau.

- Pur și simplu, nu pot să-mi imaginez, zisese el odată. Tot ce pot să văd este cum tu îi tot dai înainte cu ultimul meci al celor de la Cowboys, în vreme ce Francie vorbește despre pantofii ei Gucci și se admiră în oglindă.

- Ea nu este așa, Dallie, răspunsese Holly Grace. Adică vorbește despre pantofii ei, dar asta nu este totul.

- Doar că pare ironic, spusese el, ca o persoană ca ea să fie nevoită să crească un băiat. Pun pariu pe orice că o să fie ciudat.

Lui Holly Grace nu îi plăcuse remarca aceea, așa că el încetase să o mai necăjească, dar putuse să își dea seama că și ea era îngrijorată de același lucru. Așa își dăduse seama că puștiul era, în mare, un fătălău.

Dallie derulase înapoi până la *Born in USA* pentru a treia oară când auzi cheia răsucindu-se în uşa de la intrare. Holly Grace strigă:

- Hei, Dallie! Portarul a zis că ţi-a deschis. Nu trebuia să apari până mâine.

- Am avut o schimbare de planuri. La naiba, Holly Grace, locul acesta îmi aminteşte de cabinetul unui medic.

Holly Grace avea o expresie ciudată pe chip când intră din foaier, cu părul blond revărsându-i-se peste gulerul hainei.

- Asta este exact ce spune Francesca mereu. Serios, Dallie, este cel mai înfricoşător lucru. Uneori voi doi îmi daţi fiori.

- Şi de ce, mă rog?

Îşi aruncă geanta pe o canapea de piele albă.

- Nu-ţi va veni să crezi, dar aveţi aceste asemănări ciudate. Adică tu şi cu mine suntem ca două boabe într-o păstaie, corect? Arătăm la fel şi vorbim la fel. Avem cam aceleaşi pasiuni: sportul, sexul şi maşinile.

- Ajungi undeva cu asta? Pentru că începe să îmi fie foame.

- Desigur că ajung undeva. Tu şi Francesca nu aveţi nici o preferinţă comună. Ei îi plac la nebunie hainele, oraşele şi oamenii eleganţi. I se face rău de la stomac dacă vede pe cineva transpirat, iar opiniile ei politice devin, cu siguranţă, din ce în ce mai deschise - bănuiesc că poate pentru că este imigrantă.

Holly Grace îşi cocoţă un şold pe spătarul canapelei şi îl privi gânditoare.

- Ţie, pe de altă parte, nu prea îţi plac chestiile elegante şi te apropii atât de tare de dreapta pe spectrul politic, încât aproape eşti gata să cazi. Privind la suprafaţă, doi oameni nu ar putea fi mai diferiţi.

- Bănuiesc că este o afirmaţie foarte modestă.

Caseta cu Springsteen ajunsese din nou la *Darlington County*, şi Dallie bătu ritmul cu vârful pantofului, în timp ce aştepta ca Holly Grace să ajungă la subiect.

– Numai că sunteți asemănători în cele mai ciudate feluri. Primul lucru pe care l-a spus când a văzut apartamentul acesta a fost că îi amintește de cabinetul unui medic. Și, Dallie, fata aceea aproape că te-a întrecut când vine vorba să culeagă hoinari. La început, au fost pisici. Apoi s-a extins la câini, ceea ce a fost un lucru foarte interesant, pentru că este speriată de moarte de ei. În cele din urmă, a început să culeagă oameni – adolescente de 14, 15 ani care au fugit de acasă și își vindeau grațiile pe stradă.

– Nu mai spune, zise Dallie, interesul fiindu-i, în sfârșit, captat. Ce face cu ele odată ce... Apoi însă se opri când Holly Grace își scoase haina, iar el zări vânătaia de pe gâtul ei. Hei, ce este aia? Arată ca o mușcătură din amor.

– Nu doresc să discut despre asta.

Își cocoșă umerii ca să acopere semnul și evadă în bucătărie. El o urmă.

– La naiba, nu am mai văzut una dintr-asta de ani în șir. Îmi amintesc când ți-am făcut eu însumi câteva. Se sprijini de tocul ușii. Ai chef să-mi povestești?

– Nu vei face decât să începi să țipi.

Dallie scoase un fornăit de nemulțumire.

– Gerry Jaffe. L-ai văzut din nou pe vechiul tău amant comunist.

– Nu este comunist. Holly Grace scoase o bere Miller Lite din frigider. Doar pentru că se întâmplă să nu fii de acord cu opinia politică a cuiva nu înseamnă că ar trebui să îl consideri comunist. Și apoi, nici tu nu ești nici pe jumătate atât de conservator cum încerci să faci oamenii să creadă.

– Opiniile mele politice n-au nimic de-a face cu asta. Pur și simplu, nu doresc să te văd suferind din nou, iubito.

Holly Grace devie conversația arcuindu-și buzele într-un zâmbet dulce ca siropul.

– Vorbind de vechi amanți, ce mai face Bambi? A învățat până acum să citească acele reviste despre cinema fără să-și miște buzele?

– Ei, haide, Holly Grace...

Îl privi cu dezgust.

– Jur pe Dumnezeu că n-aș fi divorțat niciodată dacă aș fi știut că aveai să începi să te întâlnești cu femei al căror nume se termină în i.

– Ai terminat?

Îl enerva când ea îl tachina în legătură cu Bambi, chiar dacă recunoștea în mare parte că fata fusese un moment nefericit din cariera lui amoroasă. Cu toate astea, nu era nevoie ca Holly Grace să îi facă în ciudă.

– Pentru informația ta, Bambi se căsătorește peste câteva săptămâni și se mută în Oklahoma, așadar în momentul de față caut o înlocuitoare.

– Intervievezi candidate deja?

– Doar țin ochii deschiși.

Auziră o cheie răsucindu-se în ușă și apoi glasul unui copil, ascuțit și fără suflare, răsună din foaier.

– Hei, Holly Grace, am reușit! Am urcat fiecare treaptă!

– Bravo ție, strigă ea cu mintea absentă. Apoi își ținu respirația. La naiba, Francie o să mă omoare. Acela este Teddy, băiețelul ei. Încă de când s-a mutat în New York m-a pus să-i promit că nu vă voi lăsa să vă întâlniți.

Dallie se simți ofensat.

– Nu sunt chiar un pedofil. Ce crede că voi face? Că-l voi răpi?

– Este stânjenită, atâta tot.

Răspunsul lui Holly Grace nu îi spuse lui Dallie absolut nimic, dar, înainte să apuce să o întrebe, băiatul dădu buzna în bucătărie, cu părul castaniu ridicat la vârtej și o mică gaură la cusătura de la umăr a tricoului lui cu Rambo.

– Ghici ce am găsit pe scări? Un șurub cu adevărat grozav. Putem să mai mergem la Muzeul Portuar într-o altă zi? Este foarte interesant și...

Se întrerupse când îl observă pe Dallie stând deoparte, cu o mână sprijinită de blat și cu cealaltă așezată ușor pe șold.

– Măi să fie...

Gura i se deschise și închise precum cea a unui peștișor auriu.

– Teddy, acesta este unicul Dallas Beaudine, zise Holly Grace. Se pare că, în sfârșit, ai ocazia să-l întâlnești.

Dallie îi zâmbi băiatului și întinse mâna.

– Hei, Teddy! Am auzit multe despre tine.

– Măi să fie, repetă Teddy, ochii lărgindu-i-se de uimire. O, vai...

Și apoi se repezi înainte pentru a scutura mâna lui Dallie, dar, înainte de a ajunge acolo, uită ce mână trebuia să întindă și se opri. Dallie îl salvă întinzând mâna și apucând-o pe cea dreaptă a băiatului.

– Holly Grace zice că voi doi sunteți prieteni.

– Te-am urmărit la televizor jucând de vreun milion de ori, zise cu entuziasm Teddy. Holly Grace mi-a spus totul despre golf și altele.

– Ei bine, asta e foarte bine.

Cu siguranță, băiatul nu era deloc arătos, se gândi Dallie, amuzat de expresia copleșită a lui Teddy – ca și cum tocmai aterizase în prezența lui Dumnezeu. Din moment ce mama lui era frumoasă de pica, bătrânul Nicky trebuie să fi fost pe trei sferturi urât.

Prea emoționat pentru a sta locului, Teddy se mută de pe un picior pe celălalt, fără ca ochii lui să părăsească vreodată chipul lui Dallie. Ochelarii îi alunecară pe nas, iar el ridică mâna să îi împingă înapoi, dar era prea zăpăcit de prezența lui Dallie ca să fie atent la ceea ce făcea și lovi rama pieziș cu degetul mare. Ochelarii se înclinară către o ureche și apoi zburară.

– Hei, uite-i..., zise Dallie, aplecându-se să îi ridice.

Teddy se întinse și el, așa că amândoi se lăsară pe vine. Capetele lor se apropiară, cel mic, castaniu și cel mai mare, blond. Dallie ajunse primul la ochelari și îi întinse către Teddy. Fețele le erau foarte apropiate,

la mai puțin de 30 de centimetri depărtare. Dallie simți respirația lui Teddy pe obraz.

La casetofonul din sufragerie, Boss cânta despre cum era să arzi și despre un cuțit care tăia văi adânci de 15 centimetri prin sufletul lui. Și în acel mic spațiu din timp, în vreme ce Boss cânta despre cuțite și văi, totul era încă în regulă în lumea lui Dallie Beaudine. Și apoi, în următorul spațiu și timp, cu respirația lui Teddy căzând ca o șoaptă pe obrazul lui, focul se întinse și îl cuprinse.

– Dumnezeule!

Teddy se uită la Dallie cu ochi nedumeriți și apoi își ridică ochelarii înapoi către față.

Mâna lui Dallie tăie aerul și apucă încheietura lui Teddy, făcând copilul să tresară.

Holly Grace își dădu seama că se petrecuse ceva și se crispă la vederea lui Dallie care se holba atât de înspăimântător la chipul lui Teddy.

– Dallie?

Dar el nu o auzi. Pentru el, timpul încetase să înainteze. Se rostogolise înapoi prin ani, până când era din nou un puști, unul care privea îndelung la chipul furios al lui Jaycee Beaudine.

Numai că fața aceea nu era mare și copleșitoare, cu obraji nebărbieriți și dinți încleștați.

Fața era mică. Micuță ca a unui copil.

Prințul Stefan Marko Brancuzi își cumpărase iahtul, *Steaua Mării Egee*, de la un magnat al petrolului saudit. Când Francesca urcă la bord și îl salută pe căpitanul Stelei, avu senzația neplăcută că timpul fugise și că avea din nou nouă ani, urcând la bordul iahtului lui Onassis, *Christina*, cu boluri de caviar în așteptare alături de oameni idioți care aveau prea mult timp și nimic valoros de făcut.

Se cutremură, dar putea foarte bine să fi fost o reacție la umezeala nopții de decembrie. Blana ar fi fost categoric mai potrivită pentru vreme decât șalul ei roz-închis. Un steward o conduse pe punte către luminile

primitoare ale zonei de relaxare. Când păși în încăperea opulentă, Alteța Sa Regală, Prințul Stefan Marko Brancuzi înaintă și o sărută ușor pe obraz.

Stefan avea înfățișarea pursânge împărtășită de atât de mulți dintre cei din regalitatea europeană: trăsături subțiri și alungite, un nas ascuțit și o gură sculptată. Chipul lui ar fi fost respingător dacă nu ar fi fost binecuvântat cu un zâmbet atât de binedispus. În ciuda imaginii sale de prinț fustangiu, Stefan avea în el maniere învechite care Francescăi i se păreau duioase. De asemenea, era un om harnic care își petrecuse ultimii 20 de ani transformându-și micuța țară înapoiată într-o stațiune modernă care rivaliza cu Monaco în plăcerile sale opulente. Acum nu mai avea nevoie decât de propria Grace Kelly ca să își încheie cu succes realizările și nu făcea nici un secret din faptul că o alesese pe Francesca pentru rolul acesta.

Hainele lui erau stilate și scumpe – un blazer gri cu dungi de culoarea piersicii, pantaloni negri cu pense și o cămașă de mătase deschisă la gât. Îi luă mâna și o trase către barul de mahon unde așteptau două pahare de șampanie din cristal de Baccarat.

– Iartă-mă că n-am venit eu însumi să te iau. Programul meu de astăzi a fost infernal.

– Și al meu, zise ea, dându-și jos șalul. Nici nu pot să-ți spun cât de mult aștept să-l duc pe Teddy în Mexic. Două săptămâni în care să nu am nimic de făcut decât să îmi dau jos nisipul de pe picioare.

Luă paharul de șampanie și se cocoță pe unul dintre scaunele de la bar. Accidental, își lăsă mâna să rătăcească peste pielea moale și, din nou, mintea îi zbură înapoi la *Christina* și la o altă pereche de scaune de la bar.

– De ce nu-l aduci pe Teddy aici în schimb? N-ai prefera să navighezi printre insulele grecești preț de câteva săptămâni?

Oferta era tentantă, dar Stefan o împingea prea repede. Și apoi, ceva dinlăuntrul ei refuza ideea de a-l privi pe Teddy cutreierând pe puntea iahtului *Steaua Mării Egee.*

– Îmi pare rău, dar mă tem că planurile mele sunt deja făcute. Poate altă dată.

Stefan se încruntă, dar nu insistă. Făcu semn către un bol tăiat în sticlă umplut cu icre maronii-aurii.

– Caviar? Dacă nu-ți place sturionul, voi cere niște morun.

– Nu!

Exclamația fu atât de ascuțită, încât Stefan o privi cu ochii măriți de surpriză. Ea îi aruncă un zâmbet nesigur.

– Îmi cer scuze. Nu... nu-mi place caviarul.

– Dumnezeule, draga mea, pari încordată în seara asta. S-a întâmplat ceva?

– Sunt doar un pic obosită.

Zâmbi și făcu o glumă. Nu peste mult timp erau angajați în genul de discuție ușoară din cele pe care le purtau atât de bine. Mâncară feliuțe de anghinare stropite cu un sos picant din măsline negre și capere, urmate de felii de pui care fusese marinat în limetă, coriandru și ienupăr. Când sosi șarlota de zmeură într-un sos generos de vanilie cu ghimbir, era prea plină ca să poată mânca mai mult de câteva înghițituri. Șezând scăldată în lumina lumânării și în afecțiunea lui Stefan, se gândi la cât de bine se simțea. De ce nu îi spunea pur și simplu lui Stefan că urma să se căsătorească cu el? Ce femeie în toate mințile putea să se opună ideii de a fi prințesă? Cu toată independența ei valoroasă, muncea prea mult și petrecea prea mult timp departe de fiul ei. Își iubea cariera, dar începuse să își dea seama că dorea mai mult de la viață decât audiențe extraordinare. Totuși, era această căsătorie ceea ce își dorea cu adevărat?

– Mă asculți, draga mea? Nu este cel mai încurajator răspuns pe care l-am primit vreodată la o cerere în căsătorie.

– Vai de mine, îmi cer scuze! Mă tem că m-am lăsat pradă visării. Zâmbi cu regret. Am nevoie de încă puțin timp, Stefan. Ca să fiu sinceră, nu sunt chiar atât de sigură cât de potrivit ești pentru caracterul meu.

El o privi nedumerit.

– Ce lucru curios zici! Oare ce dorești să spui?

Ea nu putea să îi explice cât îi era de teamă că, după câțiva ani în compania lui, ar fi putut să se întoarcă de unde pornise – să se holbeze în oglinzi și să aibă istericale dacă oja de pe unghii îi era sărită. Aplecându-se înainte, îl sărută, mușcându-l ușor de buză cu dinții ei mici și ascuțiți și distrăgându-l astfel de la întrebarea pe care o pusese. Vinul îi încălzise sângele și râvna lui îi slăbi barierele pe care le construise în jurul ei. Trupul ei era tânăr și sănătos. De ce îl lăsa să se zbârcească ca o frunză uscată? Îi atinse din nou buzele cu ale ei.

– În locul unei cereri în căsătorie, ce-ai spune de o ofertă?

Un amestec de amuzament și dorință sclipi în ochii lui.

– Bănuiesc că asta depinde de ce fel de ofertă este vorba.

Ea îi dărui un zâmbet cochet.

– Du-mă în dormitorul tău și îți voi arăta!

Luându-i mâna, îi sărută vârfurile degetelor, gestul lui fiind atât de curtenitor și de elegant de parcă ar fi condus-o pe ringul de dans al unei săli de bal. Mergând pe coridor, se trezi învăluită într-o pâclă de vin și de râsete atât de plăcută încât, până când intrară în cele din urmă în opulenta lui cabină, ea ar fi putut să creadă că era cu adevărat îndrăgostită dacă nu s-ar fi cunoscut mai bine. Cu toate acestea, trecuse atât de mult timp de când un bărbat o ținuse în brațe, încât își permise să se prefacă.

El o sărută, mai întâi cu blândețe și apoi cu mai multă pasiune, murmurându-i în ureche cuvinte străine care o ațâțau. Mâinile lui se duseră către capsele rochiei ei.

– Dacă ai ști de când doresc să te văd goală, murmură el.

Trăgând partea de sus a rochiei ei, își frecă nasul de partea superioară a sânilor care se ridicau deasupra marginii dantelate a furoului.

– Ca nişte piersici calde, şopti el. Pline, gustoase şi parfumate. Voi suge până la ultimul strop dulce din sucul lor.

Francesca găsi replica lui un pic siropoasă, dar trupul ei nu era la fel de discriminatoriu ca mintea ei, iar ea îşi simţi pielea devenind delicios de caldă. Îi cuprinse ceafa cu mâna şi îşi arcui gâtul. Buzele lui coborâră şi se îngropară sub dantela furoului ei, în căutarea unui sfârc.

– Iată, zise el, înconjurându-l cu buzele. O, da...

Da, într-adevăr. Francesca gemu când simţi gura lui sugând şi apoi delicioasa atingere a dinţilor lui.

– Draga mea Francesca...

Supse mai puternic, şi genunchii ei începură să se simtă ca şi cum aveau să cedeze.

Şi apoi sună telefonul.

– Imbecilii ăia! Înjură într-o limbă pe care ea nu o înţelese. Ştiu că n-au voie să fiu deranjat niciodată când mă aflu aici.

Dar atmosfera se deteriorase, iar ea se crispă. Dintr-odată se simţi jenată de faptul că se pregătea să facă sex cu un bărbat pe care îl iubea doar puţin. Ce era în neregulă cu ea de nu se putea îndrăgosti de el? De ce trebuia să facă în continuare atâta caz când venea vorba despre sex?

Telefonul continuă să sune. El îl înşfăcă şi lătră în receptor, ascultă un moment, apoi i-l întinse ei, în mod limpede iritat.

– Este pentru tine. O urgenţă.

Îi scăpă o înjurătură pur anglo-saxonă, fiind hotărâtă să îi ia scalpul lui Nathan Hurd pentru asta. Indiferent care era criza actuală a acestuia, producătorul ei nu avea nici un drept să o întrerupă în seara asta.

– Nathan, te voi...

Stefan trânti o sticlă grea de cristal cu coniac pe o tavă, iar ea îşi împinse degetul în urechea liberă, ca să acopere zgomotul.

– Poftim? Nu te aud.

– Sunt Holly Grace, Francie.

Francesca fu imediat alarmată.

– Holly Grace, ești bine?

– Nu prea. Dacă nu stai jos, mai bine te-ai așeza.

Francesca luă loc pe marginea patului, teama crescând înlăuntrul ei la auzul sunetului ciudat de calm al vocii lui Holly Grace.

– Ce s-a întâmplat? întrebă. Ești bolnavă? S-a întâmplat ceva cu Gerry?

Tirada lui Stefan luă sfârșit când acesta auzi tonul îngrijorat din vocea ei și veni să stea în picioare alături de ea.

– Nu, Francie, nimic de genul ăsta. Holly Grace tăcu preț de o clipă. E vorba despre Teddy.

– Teddy?

Un val de frică primitivă traversă trupul Francescăi, și inima ei începu să o ia la goană. Vorbele lui Holly Grace ieșiră valvârtej:

– A dispărut. În seara asta, la puțină vreme după ce l-am dus acasă.

Teroarea pură inundă trupul Francescăi cu o intensitate atât de mare, încât toate simțurile ei părură să se scurtcircuiteze. O serie instantanee de imagini îi fulgeră prin minte din emisiunile pe care le făcuse și simți cum lunecă până aproape de leșin.

– Francie, continuă Holly Grace, cred că Dallie l-a răpit.

Primul ei sentiment fu un val amețitor de ușurare. Viziunile întunecate cu un mormânt puțin adânc și un mic trup mutilat se retraseră; apoi însă alte viziuni începură să apară, iar ea abia mai putu să respire.

– Vai, Dumnezeule, Francie, îmi pare rău. Cuvintele lui Holly Grace se îngrămădeau unul peste altul. Nu știu exact ce s-a întâmplat. S-au întâlnit întâmplător în apartamentul meu azi, și apoi Dallie și-a făcut apariția la tine acasă la vreo oră după ce l-am lăsat pe Teddy și i-a spus lui Consuelo că eu l-am trimis înapoi să îl ia pe Teddy ca să petreacă noaptea cu mine. Ea știa cine este, desigur, așa că nu s-a gândit la nimic rău. L-a pus

pe Teddy să-și împacheteze o valiză, și nimeni nu l-a mai văzut pe nici unul de atunci. Am sunat pretutindeni. Dallie a plecat de la hotel, și Skeet nu știe nimic. Ei doi trebuiau să meargă în Florida săptămâna asta, pentru un turneu.

Francesca simți cum i se face rău de la stomac. De ce l-ar fi luat Dallie pe Teddy? Nu se putea gândi decât la un singur motiv, dar acesta era imposibil. Nimeni nu știa adevărul; nu spusese niciodată nimănui. Cu toate astea, nu se putea gândi la nici nu alt motiv. O mânie amarnică crescu înlăuntrul ei. Cum putuse el să facă un lucru atât de barbar?

– Francie, mai ești acolo?

– Da, șopti Francesca.

– Trebuie să te întreb ceva.

Urmă o altă pauză îndelungată, și Francesca își făcu curaj pentru ceea ce știa că avea să urmeze.

– Francie, trebuie să te întreb de ce ar face Dallie una ca asta. Ceva ciudat s-a întâmplat când l-a văzut pe Teddy. Ce se petrece?

– Nu... Nu știu.

– Francie...

– Nu știu, Holly Grace! exclamă ea. Nu știu. Glasul i se înmuie. Tu îl înțelegi mai bine decât oricine. Există vreo posibilitate ca Dallie să-i facă rău lui Teddy?

– Bineînțeles că nu. Apoi ezită. În orice caz, nu în mod fizic. Nu pot spune ce i-ar putea face din punct de vedere psihologic, din moment ce nu vrei să-mi spui despre ce e vorba.

– Acum voi închide și voi încerca să găsesc un avion către New York în seara asta. Francesca încercă să pară vioaie și eficientă, dar glasul îi tremura. Ai vrea să-i suni pe toți cei la care te poți gândi că ar putea să știe unde se află Dallie? Fii atentă ce spui! Și, orice ai face, nu lăsa ziarele să afle. Te rog, Holly Grace, nu doresc ca Teddy să fie transformat într-un ciudat de la circ. Voi fi acolo cât pot de curând.

– Francie, trebuie să-mi spui ce se petrece.

- Holly Grace, te iubesc... chiar te iubesc.
Și apoi închise telefonul.

În vreme ce zbura pe deasupra Atlanticului în noaptea aceea, Francesca privi în gol la bezna impenetrabilă de dincolo de fereastră. Teama și vina o măcinau. Era numai vina ei. Dacă ar fi fost acasă, ar fi putut împiedica ca lucrul acesta să se întâmple. Ce fel de monstru era să lase alți oameni să-i crească copilul? Toți diavolii vinei mamelor care munceau își îngropară furcile în carnea ei.

Dacă se întâmpla ceva îngrozitor? Încercă să își spună că, indiferent ce ar fi descoperit Dallie, acesta nu i-ar face niciodată rău lui Teddy - cel puțin Dallie pe care îl cunoscuse cu zece ani în urmă nu ar face-o. Apoi însă își aminti de emisiunile pe care le făcuse despre foști soți care își răpiseră propriii copii și dispăruseră cu ei ani în șir. Cu siguranță că cineva cu o carieră atât de publică precum a lui Dallie nu putea să facă asta - nu-i așa? Încă o dată, încercă să descurce enigma modului în care Dallie descoperise că Teddy era fiul lui - aceasta era singura explicație pe care o putuse găsi pentru răpire -, dar răspunsul îi scăpa.

Unde se afla Teddy în clipa aceea? Era înspăimântat? Ce îi spusese Dallie? Auzise destule povești de la Holly Grace ca să știe că, atunci când Dallie era furios, era foarte imprevizibil - chiar periculos. Dar, indiferent cât de mult ar fi putut el să se fi schimbat de-a lungul anilor, ei nu îi venea să creadă că i-ar face rău unui băiețel.

Ce ar putea să îi facă ei însă era o altă chestiune.

capitolul 25

Teddy privi îndelung la spatele lui Dallie în timp ce amândoi stăteau la coada de la tejgheaua unui McDonald's de pe șoseaua 1-81. Își dori să fi avut o cămașă cadrilată din flanel cu roșu și negru ca el, alături

de o curea lată de piele și blugi cu un buzunar rupt. Mama lui îi arunca blugii de îndată ce căpătau cea mai mică gaură în genunchi, tocmai când începeau să se simtă moi și confortabili. Teddy își coborî privirea către tenișii lui și apoi în față, către cizmele maro de cowboy roase ale lui Dallie. Se hotărî să pună cizme de cowboy pe lista lui de Crăciun.

Când Dallie luă tava și merse către o masă din spatele restaurantului, Teddy tropăi mergând pe urmele lui, picioarele lui mici făcând câte doi pași rapizi, încercând să se țină după el. La început, când se îndreptau spre ieșirea din Manhattan ca să intre în New Jersey, Teddy încercase să îi adreseze lui Dallie câteva întrebări, cum ar fi dacă avea o pălărie de cowboy sau călărea pe cal, dar Dallie nu spusese prea multe. În cele din urmă, Teddy se cufundase în tăcere, deși avea un milion de lucruri pe care dorea să le știe.

De când își amintea Teddy, Holly Grace îi spusese povești despre Dallie Beaudine și Skeet Cooper – cum se întâlniseră pe drum când Dallie avea doar 15 ani, după ce Dallie evadase din ghearele diabolice ale lui Jaycee Beaudine, și cum călătoriseră pe drumurile interstatale, escrocându-i pe băieții bogați din cluburile de țară. Îi spusese despre bătăile din baruri și cum acesta jucase o partidă de golf cu mâna stângă și despre victorii miraculoase la ultima gaură obținute pe muchie de cuțit. În mintea lui, povestirile lui Holly Grace se amestecaseră cu benzile lui desenate cu Spiderman și Star Wars și cu legendele pe care le citise în școală despre Vestul Sălbatic. Încă de când se mutaseră în New York, Teddy își rugase mama să îl lase să îl întâlnească pe Dallie când acesta venea să o viziteze pe Holly Grace, dar ea avusese întotdeauna o scuză sau alta. Și acum, când în sfârșit se întâmpla, Teddy știa că aceasta avea să fie cea mai palpitantă zi din viața lui.

Numai că acum dorea să meargă acasă, pentru că nu era deloc așa cum își imaginase el.

Teddy despachetă hamburgerul și ridică partea de sus a chiflei. Avea ketchup pe el. Îl împachetă la loc. Dintr-odată, Dallie se întoarse pe scaunul lui și privi direct în față, de partea cealaltă a mesei, la chipul lui Teddy. Îl fixă cu privirea, pur și simplu uitându-se lung la el, fără să rostească o vorbă. Teddy începu să simtă neliniște, de parcă ar fi făcut ceva greșit. În imaginația lui, Dallie ar fi făcut lucruri cum ar fi să întindă mâna și să bată palma cu el, așa cum făcea Gerry Jaffe. Dallie avea să spună: „Hei, partenere, arăți ca genul de bărbat pe care eu și Skeet ne-ar plăcea să îl avem pe drum cu noi când lucrurile se complică".

În imaginația lui, Dallie l-ar fi plăcut mult mai mult.

Teddy își luă cola și apoi se prefăcu că cercetează un afiș despre micul dejun la McDonald's. I se părea amuzant că Dallie îl ducea atât de departe pentru a o întâlni pe mama lui - nici măcar nu știa că Dallie și mama lui se cunoșteau unul pe celălalt. Dar, dacă Holly Grace îi spusese că Dallie era în regulă, atunci probabil că așa era. Totuși, își dori ca mama lui să fie cu ei chiar în clipa aceea.

Dallie vorbi atât de brusc, încât Teddy tresări:

- Porți întotdeauna ochelarii aceia?

- Nu întotdeauna.

Teddy îi scoase, le strânse cu grijă toartele și îi puse pe masă. Afișul cu micul dejun la McDonald's deveni neclar.

- Mama zice că este important ce se află în interiorul unei persoane, nu ce este la suprafață - cum ar fi dacă poartă sau nu ochelari.

Dallie scoase un zgomot care nu sună deloc plăcut și apoi făcu semn din cap către hamburger.

- De ce nu mănânci?

Teddy împinse pachetul cu vârful degetului.

- Am spus că doresc un hamburger simplu, mormăi el. Acesta are ketchup.

Chipul lui Dallie căpătă o expresie încordată, ciudată.

- Și ce dacă? Un pic de ketchup n-a făcut niciodată rău nimănui.

- Sunt alergic, răspunse Teddy.

Dallie fornăi, și Teddy își dădu seama că acestuia nu îi plăceau oamenii cărora nu le plăcea ketchupul sau oamenii care aveau alergii. Se gândi să mănânce totuși hamburgerul, doar ca să îi arate lui Dallie că putea să o facă, dar stomacul său se simțea deja ciudat, iar ketchupul îl făcu să se gândească la sânge și la măruntaie și la cum era să mănânce ochi. Pe lângă asta, avea să sfârșească cu mâncărime și iritații pe tot corpul.

Teddy încercă să se gândească la un lucru pe care să îl spună pentru a-l face pe Dallie să îl placă. Nu era obișnuit să fie nevoit să se gândească să facă oamenii mari să îl placă. Când era vorba de copii de vârsta lui, uneori aceștia credeau despre el că era un ticălos sau el credea că ei erau ticăloși, dar nu și când era vorba de adulți. Își mestecă buza de jos preț de un minut și apoi spuse:

- Am un coeficient de inteligență de 168. Merg la clasa pentru copii supradotați.

Dallie fornăi din nou, iar Teddy știu că făcuse încă o greșeală. Sunase ca și cum s-ar fi lăudat, dar el nu se gândise decât că Dallie ar fi putut să fie interesat.

- Cum ai căpătat numele acela - Teddy? întrebă Dallie.

Spuse numele într-un mod ciudat, ca și cum încerca să scape iute de el.

- Când m-am născut, mama citea o povestire despre un puști pe nume Teddy, a unui scriitor faimos - J.R. Salinger. Este prescurtarea de la Theodore.

Expresia lui Dallie deveni chiar și mai acră.

- J.D. Salinger. Nu te strigă nimeni Ted?

- O, ba da, minți Teddy. Cam toată lumea. Toți copiii și restul. Adică aproape toată lumea cu excepția lui Holly Grace și a mamei. Poți să îmi spui Ted, dacă dorești.

Dallie băgă mâna în buzunar și își scoase portofelul. Teddy văzu ceva rece ca gheața și dur pe chipul acestuia.

– Mergi și ia-ți un alt hamburger, făcut așa cum îl dorești.

Teddy se uită la bancnota de un dolar pe care i-o întindea Dallie și apoi jos, la hamburgerul lui.

– Bănuiesc că acesta este în regulă.

Dădu încet hârtia la o parte. Dallie trânti mâna peste hamburger.

– Am spus să mergi să iei altul, la naiba!

Lui Teddy i se făcu rău. Uneori mama lui țipa la el dacă făcea vreo remarcă obraznică sau nu își făcea treburile, dar asta nu îi făcuse niciodată stomacul să îi tremure în halul acela, pentru că știa că mama lui îl iubea și nu dorea ca el să crească și să devină un ticălos. Dar putea să își dea seama că Dallie nu îl iubea. Dallie nici măcar nu îl plăcea. Teddy își încleștă ușor maxilarul, răzvrătindu-se.

– Nu mi-e foame și vreau să merg acasă.

– Ei bine, asta este al naibii de neplăcut. Vom fi pe drum pentru o vreme, exact așa cum ți-am spus.

Teddy îl privi încruntat.

– Vreau să merg acasă. Trebuie să merg la școală luni.

Dallie se ridică de la masă și făcu semn cu capul către ușă.

– Haide! Dacă ai de gând să te porți ca un copil răsfățat, o poți face în timp ce suntem pe drum.

Teddy rămase în urmă pe drumul către ușă. Nu îi mai păsa de toate vechile povești idioate ale lui Holly Grace. În ceea ce îl privea, Dallie era un vechi sul de hârtie igienică. Punându-și din nou ochelarii, Teddy își băgă mâna în buzunar. Briceagul cu buton era cald și liniștitor când se cuibări în palma lui. Își dori să fi fost adevărat. Dacă Lasher cel Mare se afla acolo, ar fi putut să se ocupe de bătrânul Dallie Hârtie-Igienică Beaudine.

De îndată ce mașina ajunse pe autostradă, Dallie apăsă acceleratorul și goni pe banda stângă. Știa că se purta ca un adevărat nemernic. Știa, dar nu se putea

abţine. Furia nu voia să îl părăsească şi dorea să lovească ceva atât de tare cum nu îşi mai dorise nimic altceva în viaţă. Mânia lui continua să îl macine, devenind mai mare şi mai puternică, până când de-abia şi-o mai putea ţine în frâu. Se simţea ca şi cum o parte din bărbăţia lui îi fusese smulsă. Avea 37 de ani şi nici un afurisit de lucru cu care să se laude. Era un jucător profesionist de golf de mâna a doua. Fusese un eşec ca soţ şi un blestemat de criminal ca tată. Şi acum asta.

Nemernica aceea! Nemernica aceea de fetiţă bogată blestemată, egoistă şi răsfăţată. Dăduse naştere copilului lui şi nu scosese vreodată o vorbă. Toate poveştile acelea pe care i le spusese lui Holly Grace – acele minciuni. El le crezuse. Dumnezeule, dar bine se mai răzbunase pe el, exact aşa cum spusese că avea să o facă în noaptea în care avuseseră lupta aceea în parcarea de la Roustabout. Cu un pocnet din degete, îi dăduse cel mai sfidător „du-te dracului" pe care o femeie îl putea da unui bărbat. Îi luase dreptul de a-şi cunoaşte propriul fiu. Dallie aruncă o privire către băiatul care stătea pe scaunul pasagerului, alături de el, fiul care era sânge din sângele lui şi carne din carnea lui, la fel de sigur cum fusese Danny. Francesca trebuia să fi descoperit până acum că băiatul dispăruse. Gândul acesta îi dădu o trecătoare satisfacţie amară. Spera ca ea să sufere foarte mult.

Wynette arăta foarte mult aşa cum şi-l amintea Francesca, deşi unele dintre magazine se schimbaseră. Studiind oraşul prin parbrizul maşinii ei închiriate, îşi dădu seama că viaţa o purtase printr-un cerc uriaş înapoi la locul în care totul începuse cu adevărat pentru ea.

Îşi cocoşă umerii într-o încercare inutilă de a uşura o parte din tensiunea din ceafă. Încă nu ştia dacă făcuse ce trebuia părăsind Manhattanul şi să zboare în Texas, dar, după trei zile insuportabile în care aşteptase ca telefonul să sune şi ferindu-se de reporterii care doreau

să îi ia un interviu în legătură cu relația ei cu Stefan, ajunsese în punctul în care trebuia să facă ceva.

Holly Grace îi sugerase să zboare către Wynette.

- Acolo merge Dallie întotdeauna când suferă, zisese ea, și bănuiesc că acum suferă foarte tare.

Francesca încercase să ignore acuzația din glasul lui Holly Grace, dar era dificil. După zece ani de prietenie, relația lor era serios pusă la încercare. În ziua în care Francesca se întorsese de la Londra, Holly Grace anunțase:

- Voi rămâne alături de tine, Francesca, pentru că ăsta este felul în care sunt făcută, dar va trece ceva timp până să am din nou încredere în tine.

Francesca încercase să o facă să înțeleagă.

- Nu-ți puteam spune adevărul. Nu când ești atât de apropiată de Dallie.

- Așa că m-ai mințit? Mi-ai băgat pe gât povestea aia idioată despre tatăl lui Teddy din Anglia și am crezut în ea în toți acești ani. Chipul lui Holly Grace se întunecase de mânie. Nu înțelegi că familia înseamnă ceva pentru Dallie? Poate că nu ar conta pentru alți bărbați, dar Dallie nu este ca alți bărbați. Și-a petrecut întreaga viață încercând să creeze o familie în jurul lui - Skeet, domnișoara Sybil, eu și toți acei vagabonzi pe care i-a luat de pe străzi de-a lungul anilor. Asta aproape că îl va ucide. Primul lui fiu a murit, iar tu i l-ai furat pe cel de-al doilea.

Un val de mânie o traversă pe Francesca, cu atât mai ascuțit cu cât simțea o înțepătură de vină.

- Nu mă judeca tu pe mine, Holly Grace Beaudine! Tu și Dallie aveți amândoi niște idei de moralitate teribil de flexibile și nu voi permite nici unuia dintre voi să îmi arate degetul. Tu nu știi cum este să urăști cine ești - să trebuiască să te reinventezi. Am făcut ce trebuia să fac la vremea respectivă. Și, dacă ar trebui să trec prin asta din nou, aș face exact același lucru.

Holly Grace rămăsese neînduplecată.

- Atunci ai fi o nemernică de două ori, nu-i așa?

Francesca clipi ca să își alunge lacrimile când intră pe strada pe care se afla casa ca un ou de Paști a lui Dallie. O durea inima din cauza neputinței lui Holly Grace de a înțelege că aventura pe care o avusese cu Dallie cu mult timp în urmă nu fusese nimic altceva decât o mică distracție sexuală în viața lui - cu siguranță nimic care să justifice răpirea unui copil de nouă ani. De ce oare Holly Grace era împotriva ei? Francesca se întrebă dacă făcea lucrul corect neimplicând poliția, dar nu putea să îndure ideea de a vedea numele lui Teddy mânjit în toate tabloidele: „Copilul din flori al unei personalități de televiziune răpit de tatăl jucător de golf profesionist".

Putea să le vadă acum - fotografii cu toți dintre ei. Relația ei cu Stefan avea să devină publică și aveau să sape după toate poveștile vechi despre Dallie și Holly Grace.

Francesca își amintea prea bine ce se petrecuse după ce „China Colt" o făcuse pe Holly Grace faimoasă. Fiecare detaliu al neobișnuitei sale căsătorii cu unul dintre cei mai plini de culoare jucători de golf profesioniști devenise dintr-odată combustibil pentru media și, pe măsură ce poveștile nebune veniseră una după alta, nici unul dintre ei nu mai putea să meargă nicăieri fără să fie urmărit de paparazzi. Holly Grace se descurcase mai bine decât Dallie, care era obișnuit cu reporterii sportivi, dar nu și cu presa de senzație. Nu îi luase mult să înceapă să dea cu pumnul, lucru care atrăsese în cele din urmă atenția comisarului Asociației Jucătorilor de Golf Profesioniști. În urma unei altercații urâte în Albuquerque, Dallie fusese suspendat din turnee timp de câteva luni. Holly Grace divorțase de el la puțin timp după aceea, ca să încerce să facă viețile amândurora mai pașnice.

Casa purta în continuare ornamentele de culoarea lavandei și lanțul de iepuri săritori, deși vopseaua ca mandarina fusese reparată de o mână mai puțin pricepută decât cea a domnișoarei Sybil. Fosta profesoară o întâmpină pe Francesca la ușă. Trecuseră zece ani

de când nu se mai văzuseră una pe cealaltă. Domnișoara Sybil se micșorase, și umerii îi erau mai aplecați, dar vocea ei nu își pierduse autoritatea.

– Intră, draga mea, intră și scapă de frig. Vai, vai, ai crede că suntem în Boston, nu în Texas, după cum a scăzut temperatura. Draga mea, am fost debusolată de când ai sunat.

Francesca o îmbrățișă blând.

– Mulțumesc că m-ai permis să vin. După tot ce ți-am spus la telefon, nu eram sigură că vei vrea să mă vezi.

– Să nu vreau să te văd? Dumnezeule, am numărat orele. Domnișoara Sybil o conduse către bucătărie și îi ceru Francescăi să toarne cafea pentru amândouă. Nu-mi place să mă plâng, dar viața n-a fost prea interesantă în ultima vreme. Nu pot să mă mișc așa cum obișnuiam, iar Dallas avea o relație cu o tânără atât de îngrozitoare. N-am putut să o fac să fie interesată nici măcar de Danielle Steel, darămite de clasici. Îi făcu semn Francescăi către un scaun aflat în fața ei la masa din bucătărie. Vai, vai, nu pot să-ți spun cât de mândră sunt de tine. Când mă gândesc la cât de departe ai ajuns... Dintr-odată o sfredeli pe Francesca cu privirea ei de profesoară. Acum spune-mi totul despre această situație îngrozitoare.

Francesca îi spuse, fără să scape ceva. Spre ușurarea ei, domnișoara Sybil nu fu atât de acuzatoare cum fusese Holly Grace. Păru să înțeleagă nevoia Francescăi de a-și demonstra independența; însă, în mod limpede, fu îngrijorată de reacția lui Dallie când descoperise că avea un copil.

– Cred că Holly Grace are dreptate, zise ea în cele din urmă. Dallas trebuie să fie pe drumul către Wynette și putem să fim foarte sigure că n-o să primească bine lucrul ăsta. Vei sta în camera de oaspeți, Francesca, până când ajunge el aici.

Francesca plănuise să stea la hotel, dar acceptă cu recunoștință oferta. Atâta vreme cât rămânea în casă, avea să simtă că ajunsese, cumva, mai aproape de Teddy.

O jumătate de oră mai târziu, Francesca se trezi ghemuită sub o pătură veche, în vreme ce lumina iernii se prelingea înăuntru prin perdelele de dantelă și bătrânul radiator sufla un val liniștitor de căldură. Adormi aproape instantaneu.

Până a doua zi la amiază, Dallie încă nu își făcuse apariția, iar ea era aproape disperată de îngrijorare. Poate că ar fi trebuit să rămână în New York? Dacă el nu venea în Wynette?

Apoi Holly Grace sună și îi spuse să Skeet dispăruse.

– Ce vrei să spui cu a dispărut? exclamă Francesca. A spus că avea să te contacteze dacă auzea ceva.

– Probabil că Dallie l-a sunat și i-a spus să-și țină gura. Mă aștept ca Skeet să fi plecat să se întâlnească cu el.

Francesca se simți plină de mânie și neputință. Dacă Dallie i-ar fi spus lui Skeet să își pună un pistol la tâmplă, acesta probabil că așa ar fi făcut. Pe la mijlocul după-amiezii, când domnișoara Sybil plecă la cursul ei de olărit, Francesca era gata să își iasă din fire. Ce îl făcea pe Dallie să întârzie atât de mult? Temându-se să părăsească casa ca nu cumva Dallie să își facă apariția, încercă să studieze materialul pentru istoria Americii pentru examenul ei de cetățenie, dar nu se putu concentra. Începu să se plimbe de colo-colo prin casă și sfârși în dormitorul lui Dallie, unde o colecție cu trofeele lui de golf ședea în fața ferestrei, prinzând lumina firavă de iarnă. Luă un exemplar al unei reviste de golf cu poza lui pe copertă. „Dallas Beaudine – întotdeauna domnișoară de onoare, niciodată mireasă". Observă că ridurile date de râs de la colțurile ochilor lui erau mai adânci și trăsăturile aveau o expresie mai tăioasă, dar maturitatea nu îi răpise nici o fărâmă din frumusețe. Ba era chiar și mai chipeș decât își amintea ea.

Îi cercetă chipul în căutarea unui mic semn din Teddy, dar nu văzu nimic. Încă o dată, se întrebă cum de știuse el că Teddy era fiul lui. Lăsând revista jos, privi către pat și o mulțime de amintiri se abătură asupra ei. Oare acolo fusese conceput Teddy, sau se întâmplase

mai devreme, într-o mlaștină din Louisiana, când Dallie o lungise pe portbagajul acelui Buick Riviera?

Telefonul de lângă pat sună. Se lovi cu piciorul de rama patului când fugi către el ca să înhațe receptorul.

– Alo! Alo?

Fu întâmpinată de tăcere.

– Dallie? Numele ieși ca un suspin. Dallie, tu ești?

Nu se auzi nici un răspuns. Simți un fior de-a lungul cefei, și inima începu să îi bată nebunește. Era sigură că cineva era acolo; își ciuli urechile ca să prindă un sunet.

– Teddy? șopti. Teddy... sunt mami.

– Eu sunt, Domnișoară Șic. Vocea lui Dallie era joasă și înverșunată, făcând ca vechea ei poreclă să sune ca o obscenitate. Avem ceva de discutat. Vino să ne întâlnim la cariera din nordul orașului într-o jumătate de oră.

Auzi ultimatumul din vocea lui și strigă:

– Așteaptă! Teddy este acolo? Vreau să vorbesc cu el!

Dar linia murise.

Goni la parter, își luă în grabă jacheta din piele întoarsă din dulapul de pe hol și o trase peste pulover și blugi. În dimineața aceea își legase părul la baza cefei cu o eșarfă și acum, în graba ei, mătasea subțire se încurcă în gulerul jachetei. Mâinile îi tremurară când trase de eșarfă. De ce făcea el asta? De ce nu îl aducea pe Teddy acasă? Dacă Teddy era bolnav? Dacă se întâmplase ceva?

Respirația îi era iute și superficială când porni mașina și dădu cu spatele ca să iasă în stradă. Fără să bage în seamă limita de viteză, conduse până la prima benzinărie pe care o găsi și ceru indicații. Instrucțiunile fură complexe și rată un marcaj din nordul orașului, ocolind kilometri întregi înainte să găsească drumul de pământ care ducea la carieră. Mâinile o dureau de cât de puternic strânsese volanul. Trecuse mai mult de o oră de la apelul lui. Oare avea să o aștepte? Își spuse că Teddy era în siguranță – Dallie ar putea să îi facă rău ei, dar

nu ar răni niciodată un copil. Gândul îi aduse doar un strop de linişte.

Cariera se profila dincolo de drum ca o rană uriaşă, pustie şi ameninţătoare în lumina cenuşie palidă de iarnă, copleşitoare în dimensiunea sa. Aparent, ultimul schimb de muncitori ieşise de la muncă, deoarece curtea mare şi plată din faţă era pustie. Piramide de pietre roşietice stăteau lângă camioanele goale. Kilometri de benzi transportoare duceau la rezervoare vopsite în verde care stăteau ca nişte pâlnii uriaşe deasupra pământului. Francesca conduse prin curte către o clădire din tablă ruginită, dar nu văzu nici un semn de viaţă, nici un alt autovehicul în afară de camioanele goale ale carierei. Ajunsese prea târziu, se gândi. Dallie plecase deja. Cu gura uscată de nelinişte, îşi conduse maşina afară din curte şi de-a lungul drumului către deschiderea carierei.

În starea ei mentală agitată, Francescăi i se păru că un cuţit gigantic tăiase pământul, scobind până direct în iad. Dezolant, sinistru şi crud, canionul carierei făcea ca totul la orizont să pară mic. Câţiva copaci împrăştiaţi dezgoliţi de iarnă, aflaţi pe marginea părţii opuse, arătau ca nişte crengi din scobitori, iar dealurile din depărtare, ca nişte grămăjoare de nisip. Până şi cerul care se întuneca nu mai părea atât de mare şi ameninţător; părea mai degrabă un capac care fusese pus peste un imens ceaun gol. Se cutremură în timp ce se strădui să conducă până la margine, unde 60 de metri de granit roşu fusese tăiat strat după strat, procesul de profanare dezvăluind în mod paradoxal secretele creaţiei sale.

În ultima rază de lumină, putu să zărească una dintre maşinile de jucărie ale lui Teddy zăcând la fund.

Pentru o fracţiune de secundă se simţi dezorientată şi apoi îşi dădu seama că maşina era reală, nicidecum o jucărie. Era la fel de reală ca bărbatul liliputan care se sprijinea de capotă. Îşi strânse ochii pentru o clipă, şi bărbia îi tremură. El alesese acest loc îngrozitor dinadins, pentru că dorea ca ea să se simtă eclipsată şi lipsită

de putere. Luptând să își recapete controlul, dădu mașina înapoi de pe margine și conduse de-a lungul ei, aproape ratând un drum pietruit abrupt care ducea în adâncimile carierei. Încet, își începu coborârea.

În timp ce pereții întunecați ai carierei se ridicau deasupra ei, se liniști mintal. Ani la rând, atacase bariere aparent impenetrabile, lovindu-se de ele până când acestea cedau. Dallie era doar o altă barieră pe care trebuia să o dea la o parte. Și avea un avantaj pe care el nu avea cum să îl anticipeze. Indiferent de ceea ce și-ar fi spus în sinea lui, el se aștepta să se confrunte cu fata pe care și-o amintea, Domnișoara Șic în vârstă de 21 de ani.

Chiar și atunci când îl privise de sus, de pe buza carierei, avusese sentimentul că el era singur. Apropiindu-se, nu văzu nimic care să o facă să creadă altfel. Teddy nu era acolo. Dallie dorea să-și ia porția de răzbunare cum se cuvenea înainte de a-i da înapoi copilul. Își parcă mașina în fața mașinii lui, dar la aproape zece metri depărtare. Dacă asta urma să fie o confruntare, avea să își ducă propriul război al nervilor. Lumina aproape că dispăruse, așa că lăsă aprinse farurile. Deschizând portiera, ieși din mașină cu bună-știință – fără grabă, fără emoții inutile și fără vreo privire aruncată acelor pereți amenințători de granit. Veni încet spre el, mergând în lumina aruncată de faruri cu brațele pe lângă corp și spinarea dreaptă. Un suflu rece de vânt îi smulse eșarfa și îi lovi capătul de obraz. Își aținti privirea în ochii lui.

El stătea în picioare, cu spatele la mașina lui, sprijinit de partea din față a capotei, cu gleznele încrucișate și brațele la fel – întreaga lui ființă impenetrabilă și închisă bine. Avea capul descoperit și purta doar o vestă cu puf fără mâneci peste cămașa de flanel. Cizmele îi erau prăfuite de nisipul roșu din carieră, ca și cum se afla acolo de ceva vreme.

Se apropie de el cu bărbia sus și privirea serioasă. Doar când fu destul de aproape putu să vadă cât de groaznic arăta, deloc ca în fotografia de pe coperta

revistei. În lumina orbitoare a farurilor observă că pielea lui avea un aspect tras, cenuşiu şi că bărbia îi era acoperită de barbă scurtă. Numai ochii aceia albaştri ca ai lui Newman îi erau familiari, numai că deveniseră la fel de reci şi de duri ca piatra de sub picioarele ei. Se opri în fața lui.

- Unde e Teddy?

Lama unui vânt de noapte tăie cariera, ridicând părul de pe fruntea lui. Se îndepărtă de maşină şi se îndreptă cât era de înalt. Pentru o clipă nu spuse nimic. Doar stătu acolo, privind-o de sus, ca şi cum ar fi fost un gunoi uman deosebit de dezgustător.

- Am lovit doar două femei în viața mea, zise el în cele din urmă, iar tu nu te pui la socoteală pentru că a fost mai degrabă un act reflex din moment ce tu m-ai lovit prima. Dar trebuie să-ți spun că, încă de când am aflat ce mi-ai făcut, m-am tot gândit să dau de tine şi să fac treaba aşa cum trebuie.

Avu nevoie de toată puterea ei de voință pentru a vorbi calm:

- Să mergem într-un loc în care putem sta jos şi să bem o ceaşcă de cafea ca să putem discuta de toate astea.

Gura lui se strâmbă într-un rânjet urât.

- Nu crezi că vremea de a sta jos şi de a bea cafea a fost acum zece ani, după ce ai aflat că erai însărcinată cu copilul meu?

- Dallie...

El ridică vocea.

- Nu crezi că poate acela ar fi fost momentul în care să mă suni la telefon şi să spui: „Hei, Dallie, avem o mică problemă şi cred că poate ar trebui să stăm de vorbă"?

Ea îşi îngropă pumnii în buzunarele jachetei şi îşi aplecă umerii împotriva frigului, încercând să nu îl lase să vadă cât de multă frică îi era de el. Unde era bărbatul care cândva fusese iubitul ei - un bărbat zâmbitor, un bărbat amuzat de slăbiciunile umane, un bărbat la fel de încet şi de blajin ca melasa caldă?

- Vreau să-l văd pe Teddy, Dallie. Ce-ai făcut cu el?

– Arată exact ca tata, declară furios Dallie. O replică de mici dimensiuni a acelui nemernic bătrân, Jaycee Beaudine. Și Jaycee bătea femei. Era foarte bun la asta.

Carevasăzică, aşa îşi dăduse seama. Ea făcu un gest către maşina ei, nedorind să mai stea în cariera aceasta întunecată şi să îl asculte vorbind despre femei bătute.

– Dallie, să mergem...

– Nu ți-ai dat seama că Teddy arată ca Jaycee, nu-i aşa? Nu te-ai gândit că îl voi recunoaşte atunci când ai pus la cale acest mic război privat murdar.

– N-am pus la cale nimic. Și nu este un război. Oamenii fac ce sunt nevoiți să facă. Îți amintești cum eram pe vremea aceea. Nu puteam să dau fuga înapoi la tine şi să nu am niciodată șansa de a mă maturiza.

– Nu era doar decizia ta, zise el, cu ochii scânteind de mânie. Și nu vreau să aud nici o porcărie dintr-aceea feministă despre cum n-am nici un drept pentru că sunt bărbat, iar tu ești femeie și era trupul tău. Era şi trupul meu. Mi-ar fi plăcut al naibii să te văd cum ai fi avut băiatul acela fără mine.

Ea sări la atac.

– Ce-ai fi făcut dacă aş fi venit la tine cu zece ani în urmă și ți-aș fi spus că sunt însărcinată? Pe vremea aceea erai căsătorit, îţi aminteşti?

– Căsătorit sau nu, m-aș fi asigurat că sunteți bine îngrijiți, asta este al naibii de sigur.

– Dar tocmai asta e! Nu doream ca tu să ai grijă de mine. Nu aveam nimic, Dallie. Eram o fetiţă prostuţă care credea că lumea fusese inventată ca să fie jucăria ei personală. A trebuit să învăț cum să muncesc. A trebuit să frec toalete și să caut după mâncare ca să supravieţuiesc şi să pierd orice urmă de mândrie îmi mai rămăsese înainte să pot câştiga vreo urmă de respect de sine. Nu puteam renunţa la asta și să dau fuga înapoi la tine în căutare de pomană. Să am copilul acela de una singură era un lucru pe care trebuia să-l fac. Era singura cale de a mă reabilita.

Expresia închisă şi hotărâtă de pe chipul lui nu se înmuie, iar ea se înfurie pe ea însăşi că încerca să îl facă să înţeleagă.

– Îl vreau pe Teddy înapoi în seara aceasta, Dallie, sau merg la poliţie.

– Dacă era să mergi la poliţie, ai fi făcut-o până acum.

– Singurul motiv pentru care am aşteptat este că n-am dorit publicitate pentru el. Crede-mă, nu voi mai amâna. Se apropie de el, hotărâtă să îl lase să vadă că nu era lipsită de putere. Nu mă subestima, Dallie! Nu mă amesteca în mintea ta cu fata pe care o ştiai în urmă cu zece ani.

Preţ de o clipă, Dallie nu spuse nimic. Îşi întoarse capul şi privi îndelung în noapte.

– Cealaltă femeie pe care am lovit-o este Holly Grace.

– Dallie, nu vreau să ascult...

Mâna lui ţâşni şi îi prinse braţul.

– Vei asculta, pentru că vreau să înţelegi exact cu ce fel de nemernic ai de-a face. Am plesnit-o al naibii de tare pe Holly Grace după ce a murit Danny – genul acesta de bărbat sunt. Şi ştii de ce?

– Nu...

Încercă să-şi tragă braţul, dar el nu făcu decât să o strângă cu şi mai multă putere.

– Pentru că a plâns! De asta am plesnit-o. Am plesnit-o pe acea femeie pentru că a plâns după ce copilul ei a murit.

Umbre aspre aruncate de faruri îi tăiară chipul. Dădu drumul braţului ei, dar expresia lui rămase fioroasă.

– Asta îţi dă vreo idee despre ce aş putea să-ţi fac ţie?

Juca la cacealma. Ea ştia asta. O simţea. Într-un anumit fel, el se spintecase pe el însuşi pentru ca ea să poată vedea înlăuntrul lui. Îl rănise foarte tare, iar el se hotărâse să o pedepsească. Probabil chiar dorea să o lovească – numai că nu avea curajul să o facă. Ea putu să vadă şi asta.

Cu mai multă claritate decât îşi dorea, ea înţelese, în sfârşit, profunzimea suferinţei lui. O percepu cu fiecare

dintre simțurile ei, pentru că o oglindea pe a ei atât de îndeaproape. Totul înlăuntrul ei respingea ideea rănirii ființelor.

Dallie îl avea pe fiul ei, dar el știa că nu avea să fie în stare să îl țină multă vreme. Dorea să o lovească, dar lucrul acesta era împotriva naturii lui, așa că voia să caute o altă cale prin care să o pedepsească, un alt mod prin care să o facă să sufere. Simți un fior care i se furișa în trup. Dallie era deștept și, dacă se gândea destul, putea să își găsească răzbunarea. Înainte ca lucrul acesta să aibă loc, trebuia să îl oprească. De dragul amândurora și de dragul lui Teddy, nu putea lăsa ca asta să meargă mai departe.

– Am aflat cu multă vreme în urmă că oamenii care au multe lucruri pierd atât de multă energie încercând să protejeze ce au, încât pierd din vedere ce este important în viață. Păși înainte, fără să îl atingă, asigurându-se doar că putea să îl privească direct în ochi. Am o carieră de succes, Dallie – un cont în bancă de șapte cifre și acțiuni profitabile. Am o casă și haine frumoase. Am în urechi cercei cu diamante de patru carate. Dar nu uit niciodată ce este important.

Mâinile i se duseră la urechi. Trase de încheietori și apoi își scoase diamantele din lobul urechilor. Se cuibăriră în mijlocul palmei ei, reci ca niște cuburi de gheață. I le întinse. Pentru întâia oară, el păru nesigur.

– Ce faci? Nu îi vreau. Nu l-am luat pentru recompensă, pentru numele lui Dumnezeu!

– Știu asta. Răsuci diamantele în palmă, lăsându-le să prindă strălucirea farurilor. Nu mai sunt Domnișoara ta Șic, Dallie. Vreau doar să mă asigur că înțelegi exact care sunt prioritățile mele – cât de departe aș merge ca să-l iau înapoi. Vreau ca tu să știi cu ce te pui. Mâna i se închise în jurul diamantelor. Cel mai important lucru din viața mea e fiul meu. În ceea ce mă privește, orice altceva este doar scuipat.

Și apoi, în timp ce Dallie privea, fiica lui Black Jack Day o făcu din nou. Cu o mișcare puternică a brațului,

își aruncă cerceii cu diamante perfecte de patru carate în formă de pară departe, în cele mai întunecate colțuri ale carierei.

Dallie nu spuse nimic preț de un moment. Își ridică piciorul și își odihni cizma pe bara de protecție a mașinii, privind îndelung în direcția în care ea aruncase diamantele și, în cele din urmă, privind din nou înapoi, către ea.

– Te-ai schimbat, Francie. Știi asta?

Ea dădu din cap.

– Teddy nu e un băiat obișnuit.

După felul în care el zisese asta, știu că el nu îi făcea un compliment.

– Teddy este cel mai bun puști de pe pământ, răspunse ea tăios.

– Are nevoie de un tată. De influența unui bărbat care să-l întărească. Băiatul este prea moale. Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-i spui despre mine.

Dorea să strige la el, să îi spună că nu avea să facă un asemenea lucru, dar văzu cu o claritate dureroasă că prea mulți oameni știau adevărul pentru ca ea să îl mai păstreze secret față de fiul ei. Dădu din cap fără tragere de inimă.

– Trebuie să te revanșezi pentru mulți ani pierduți, zise el.

– Nu trebuie să mă revanșez pentru nimic.

– N-am de gând să dispar din viața lui. Din nou chipul lui deveni întunecat. Fie putem să aranjăm ceva între noi, fie pot angaja unul dintre acei avocați care sug sângele ca să ți-o tragă.

– Nu voi permite ca Teddy să fie rănit.

– Atunci mai bine am rezolva lucrurile între noi. Își luă piciorul de pe bara de protecție, merse la portiera de pe partea șoferului și urcă în mașină. Mergi înapoi acasă. Ți-l voi aduce mâine.

– Mâine? Îl vreau chiar acum! În seara asta!

– Ei bine, ghinion, nu-i așa? zise el batjocoritor.

Și apoi trânti portiera.

– Dallie!

Alergă către el, dar el ieșea deja din carieră, cauciucurile lui scuipând pietriș. Țipă după el până când își dădu seama cât de inutil era lucrul acesta, și apoi goni către propria mașină.

La început, motorul nu voi să pornească și se temu că își consumase bateria lăsând farurile aprinse. Când, în cele din urmă, acesta porni, Dallie dispăruse deja. Goni cu mașina pe drumul abrupt pe urmele lui, fără să ia în seamă felul în care spatele derapa. Ajunsă sus, zări două faruri roșii slabe la distanță. Cauciucurile i se învârtiră când acceleră. Dacă nu ar fi fost atât de întuneric! El intră pe autostradă, iar ea goni după el.

Preț de câțiva kilometri, stătu pe urmele lui, ignorând scârțâitul cauciucurilor când accelera la curbe nebunești, împingând mașina la viteze riscante când asfaltul se îndreptă. El cunoștea drumurile lăturalnice înguste, iar ea nu, dar refuză să rămână în urmă. El nu avea să îi facă una ca asta! Știa că îl rănise, dar asta nu îi dădea dreptul să o terorizeze. Apăsă pedala de accelerație până la 100 de kilometri la oră, apoi până la 110...

Dacă el nu ar fi stins farurile în cele din urmă, ar fi putut să îl prindă.

capitolul 26

Francesca se simțea amorțită când ajunse la Dallie acasă. În timp ce coborî bâjbâind din mașină, se trezi reamintindu-și frânturi din întâlnirea de la carieră. Cei mai mulți bărbați ar fi bucuroși să fie scutiți de povara unui copil nedorit. De ce nu putuse să aleagă unul dintre aceștia?

– Ă... domnișoară Day?

Inima Francescăi se prăbuși când auzi vocea tinerei femei venind către ea din apropierea nucilor de pe marginea aleii. „Nu în seara asta", se gândi în sinea ei. Nu acum, când se simțea ca și cum purta deja o mie

de kilograme pe umeri. Cum de reușeau întotdeauna să dea de ea?

Chiar înainte să se întoarcă în direcția vocii, știa ce avea să vadă – chipul disperat de tânăr, sever și trist și hainele ieftine, fără îndoială completate de cercei țipători. Știa chiar și povestea pe care avea să o audă. Dar în seara asta nu avea să asculte. În seara asta avea prea multe necazuri care îi umbreau propria viață ca să și-o asume pe a altcuiva.

O fată îmbrăcată în blugi și cu o jachetă de un roz murdar păși pe alee, până la marginea unei zone luminate slab de fereastra bucătăriei. Avea prea mult fard și părul ei împărțit la mijloc cădea peste chipul ei ca o ușă dublă.

– Eu... ăăă... V-am văzut mai devreme la benzinărie. La început n-am crezut că sunteți dumneavoastră. Eu... ăăă... am auzit de la fata asta pe care am întâlnit-o demult că... știți... ați putea să... ăăă...

Rețeaua de zvonuri a fugarilor. O urmărise din Dallas până la St. Louis, apoi în continuare până la Los Angeles și New York. Acum părea că reputația ei de cea mai mare fraieră din lume se împrăștiase chiar și în orășele ca Wynette. Francesca își propuse să îi întoarcă spatele și să se îndepărteze. Își propuse asta, dar picioarele ei nu voiră să se miște.

– Cum m-ai găsit? întrebă.

– Eu... ăăă... am întrebat prin jur. Cineva a spus că stați aici.

– Spune-mi cum te numești.

– Dora – Doralee.

Fata ridică țigara care era vârâtă între degetele ei și trase un fum.

– Vrei să treci în lumină ca să te pot vedea?

Doralee făcu așa cum i se spuse, mișcându-se fără tragere de inimă, ca și cum să își ridice tenișii înalți din pânză roșie cerea un efort supraomenesc. Nu putea să aibă mai mult de 15 ani, se gândi Francesca, deși ea urma să insiste că avea 18 ani. Apropiindu-se, cercetă chipul fetei. Pupilele ei nu erau dilatate; vorbirea îi fusese

ezitantă, dar nu incoerentă. În New York, dacă bănuia că o fată era drogată, o ducea la o veche casă din piatră roșiatică din Brooklyn, condusă de călugărițe care erau specializate în ajutorarea tinerilor cu dependențe.

– De când n-ai mai mâncat ceva decent? întrebă Francesca.

– Mănânc, zise fata cu sfidare.

Ciocolată, bănui Francesca. Și brioșe în plastic, cu cremă plină de chimicale. Uneori copiii străzii își puneau banii laolaltă și se cinsteau cu cartofi prăjiți de la fast-food.

– Vrei să intri să vorbim?

– Bănuiesc că da.

Fata ridică din umeri și își aruncă țigara pe alee.

În timp ce o conducea către ușa bucătăriei, Francescăi i se păru că aude vocea disprețuitoare a lui Holly Grace luând-o în râs: „Tu și prostituatele tale adolescente! Lasă guvernul să aibă grijă de acești copii, așa cum ar trebui. Jur pe Dumnezeu, nu ai nici măcar mintea cu care te-ai născut".

Dar Francesca știa că guvernul nu avea destule adăposturi care să îi primească pe toți acești copii. Pur și simplu îi expediau înapoi la părinții lor, unde, mult prea des, problemele începeau de la capăt.

Prima oară când Francesca avusese de-a face cu o fugară era în Dallas, după ce terminase una dintre emisiunile ei de televiziune de la început. Subiectul fusese prostituția adolescenților, și Francesca fusese îngrozită de puterea pe care proxeneții o exercitau asupra fetelor care erau, la urma urmei, copii încă. Fără să știe exact cum se petrecuse, se trezise aducând două dintre ele acasă și apoi îi bătuse la cap pe cei din sistemul de asistență socială până când aceștia le găsiseră niște asistenți maternali.

Treptat, vorba se împrăștiase și, de atunci, o dată la câteva luni, se trezea cu o fugară. Mai întâi în Dallas, apoi în Los Angeles, apoi în New York, pleca de la muncă noaptea și găsea pe cineva care aștepta în fața

clădirii, după ce auzise din gură în gură că Francesca Day ajuta fete care se aflau la ananghie. Adeseori acestea doreau doar mâncare, alteori un loc în care să se ascundă de proxeneții lor. Arareori vorbeau mult; suferiseră prea multe respingeri. Pur și simplu, își aplecau umerii în fața ei, ca fata aceasta, fumând o țigară sau rozându-și unghiile și sperând că Francesca Day avea să înțeleagă cumva că era ultima lor speranță.

– Trebuie să sun la familia ta, anunță Francesca în timp ce încălzea o farfurie cu mâncare în cuptorul cu microunde și apoi o așeză pe masă, alături de un măr și un pahar cu lapte.

– Mama nu dă doi bani pe ce se întâmplă cu mine, zise Doralee, cu umerii aplecați atât de tare, încât vârful părului ei aproape atingea masa.

– Cu toate astea, tot trebuie să o sun, răspunse cu fermitate Francesca.

În timp ce Doralee începu să mănânce, Francesca sună la numărul din New Mexico pe care fata i-l dăduse în silă. Era așa cum spusese. Mamei ei nu îi păsa deloc.

După ce Doralee terminase de mâncat, începu să răspundă la întrebările Francescăi. Făcea autostopul când o văzuse pe Francesca oprind la benzinărie și cerând indicații ca să ajungă la cariera de piatră. Trăise pe străzile din Houston pentru o vreme și petrecuse puțin timp în Austin. Proxenetul ei o bătea pentru că nu se prostitua destul. Începea să își facă griji în legătură cu SIDA.

Francesca le auzise pe toate de atât de multe ori mai înainte – acești bieți copii triști aruncați de prea tineri în lume. O oră mai târziu, o băgă pe fată în patul de campanie din camera de cusut și apoi o trezi cu blândețe pe domnișoara Sybil ca să îi spună ce se petrecuse la carieră.

Domnișoara Sybil rămase trează cu ea preț de câteva ore, până când Francesca insistă să meargă înapoi în pat. Francesca știa că ea nu avea să poată dormi și se întoarse în bucătărie, unde clăti vasele murdare de la cina lui Doralee și le băgă în mașina de spălat vase. Apoi schimbă

hârtia din dulapurile de bucătărie, înlocuind-o cu hârtie nouă pe care o găsise în dulap. La ora două dimineața, începu să facă prăjituri. Orice, pentru a face ca orele lungi ale nopții să treacă mai repede.

– Ce-i aia de acolo, Skeet? Teddy sări în sus și în jos pe bancheta din spate și arătă cu degetul pe fereastra laterală a mașinii. Acolo! Animalele alea de lângă dealuri!

– Parcă ți-am spus să-ți pui centura de siguranță, se răsti Dallie din spatele volanului. Fir-ar să fie, Teddy, nu vreau să sari așa, peste tot, când conduc. Pune-ți centura aia de siguranță în clipa asta sau scot mașina de pe drum.

Skeet se încruntă la Dallie și apoi privi peste umăr la Teddy, care privea încruntat ceafa lui Dallie exact așa cum Skeet îl văzuse pe Dallie încruntându-se la oamenii pe care nu îi plăcea.

– Acelea sunt capre de Angora, Teddy. Oamenii de pe aici le cresc pentru mohair ca să facă pulovere de lux.

Dar Teddy își pierduse interesul față de capre. Își scărpina gâtul și se juca cu capătul centurii desfăcute.

– Ți-ai pus-o? se răsti Dallie.

– Îhî.

Teddy își puse centura cât îndrăzni de încet.

– Da, domnule, îl mustră Dallie. Când vorbești cu adulți, spui „domnule“ și „doamnă“. Doar pentru că trăiești în New York nu înseamnă că nu poți să ai bune maniere. Înțelegi?

– Îhî.

Dallie se răsuci către bancheta din spate.

– Da, domnule, mormăi bosumflat Teddy. Și apoi se uită către Skeet. Cât mai durează până ajung să o văd pe mama?

– Nu mai durează mult, răspunse Skeet. De ce nu cauți prin răcitorul de-acolo să vezi dacă nu cumva îți găsești o cutie de Dr Pepper?

În timp ce Teddy își găsi de lucru cu răcitorul, Skeet întinse mâna către radio și dădu drumul la boxele din

spate, ca să nu fie auzit de pe bancheta din spate. Apropiindu-se câțiva centimetri de Dallie, remarcă:

– Te porți foarte tare ca un nenorocit, știi asta?

– Nu te băga, replică Dallie. Nici măcar nu știu de ce te-am sunat și ți-am spus să vii să ne întâlnim. Rămase tăcut pentru un moment și încheieturile degetelor i se strânseră pe volan. Vezi ce i-a făcut? Umblă vorbind despre coeficientul lui de inteligență și despre alergiile lui. Și uite ce s-a întâmplat la motel, când am încercat să aruncăm niște mingi. Este cel mai neîndemânatic puști pe care l-am văzut în viața mea. Dacă nu este în stare să se descurce cu ceva de dimensiunea unei mingi de fotbal, îți imaginezi ce-ar face cu o minge de golf.

Skeet se gândi la asta pentru o clipă.

– Sportul nu este totul.

Dallie își coborî glasul:

– Știu asta. Dar puștiul se comportă ciudat. Nu poți să-ți dai seama ce gândește în spatele acelor ochelari și își ridică pantalonii până la subsuoară. Ce fel de puști își poartă pantalonii în halul ăsta?

– Probabil se teme să nu-i cadă. Șoldurile lui nu sunt mai mari decât coapsa ta.

– Chiar așa? Ei bine, uite încă un lucru. Este firav. Îți amintești cât de mare era Danny, încă de la început.

– Mama lui Danny era mult mai înaltă decât cea a lui Teddy.

Maxilarul lui Dallie căpătă o linie dură și dreaptă, iar Skeet nu mai spuse nimic.

Pe bancheta din spate, Teddy închise un ochi și se uită în adâncimile cutiei sale de Dr Pepper cu celălalt. Își scărpină iritația de pe burtă pe sub tricou. Deși nu putea auzi ce spuneau în față, știa că vorbeau despre el. Și, de altfel, nu îi păsa. Skeet era de treabă, dar Dallie era un mare nemernic. Un ticălos mare-mare.

Adâncimile cutiei de Dr Pepper se încețoșară în ochii lui și simți că o mare broască verde lipicioasă i se pusese în gâtlej. În ziua trecută încetase, în cele din urmă, să se mai prefacă față de el însuși că totul era în regulă,

pentru că știa că nu era așa. Nu credea că mama lui îi spusese lui Dallie să îl ia din New York în felul acela, indiferent de ceea ce spunea Dallie. Se gândi că poate Dallie îl răpise și se strădui să nu se sperie. Dar știa că ceva nu era în regulă și o dorea pe mama lui.

Broasca i se umflă în gâtlej. Îl enerva să plângă ca un bebeluș, așa că aruncă pe furiș o privire către locul din față. Când se asigură că Dallie își concentrase atenția supra șofatului, degetele i se strecurară către catarama centurii sale de siguranță. Fără nici un sunet, o desfăcu. Nici un ticălos nu avea să îi spună lui Lasher cel Mare ce să facă.

Francesca visă la proiectul de biologie al lui Teddy. Era închisă într-o cușcă de sticlă, cu insecte târându-se peste tot pe ea, și cineva folosea un bold uriaș, încercând să străpungă gândacii ca să îi prindă. Ea era la rând. Și apoi văzu chipul lui Teddy de partea cealaltă a sticlei, strigând-o. Încercă să ajungă la el, să întindă mâinile către el...

– Mami! Mami!

Se trezi brusc. Cu mintea încețoșată încă după somn, simți ceva mic și tare zburând peste pat către ea și încurcându-se în cuverturi și în cordonul halatului ei.

– Mami!

Preț de câteva secunde. Fu prinsă între vis și realitate, și apoi avu doar sentimentul pătrunzător de bucurie.

– Teddy? Ah, Teddy! Prinse trupul lui mic și îl trase către ea, râzând și plângând. O, puiule...

Părul lui se simți rece ca gheața pe obrazul ei, ca și cum el tocmai venise de afară. Îl trase în pat și îi prinse chipul între mâini, sărutându-l iar și iar. Se bucură de senzația familiară a brațelor lui mici în jurul gâtului ei, de trupul lui lipit de al ei, de părul acela fin și de mirosul lui de băiețel. Îi venea să îi lingă obrajii, exact ca o mamă pisică.

Fu vag conștientă de prezența lui Dallie care se sprijinea de tocul ușii dormitorului privindu-i, dar era prea

absorbită de bucuria desăvârşită de a-l avea înapoi pe fiul ei de care să aibă grijă. Una dintre mâinile lui Teddy era în părul ei. Acesta își îngropase fața în gâtul ei, iar ea îl putu simți cum tremură.

– Este în regulă, puiule, şopti, cu lacrimile alunecându-i pe obraji. E în regulă.

Când își înălță capul, ochii ei îi întâlniră pe ai lui Dallie în mod involuntar. Arăta atât de trist și de singur, încât, pentru o secundă, ea avu imboldul de a întinde mâna și de a-l chema să li se alăture pe pat. El se răsuci să plece, iar ea se simți dezgustată de ea însăși. Apoi însă uită de Dallie când Teddy îi ceru întreaga atenție. Trecu ceva vreme înainte ca vreunul dintre ei să se calmeze destul cât să poată vorbi. Observă că Teddy era acoperit de pete roșii și că se tot scărpina cu unghiile lui boante.

– Ai mâncat ketchup, îl mustră ea cu blândețe, băgând mâna pe sub tricoul lui ca să îi mângâie spinarea. De ce ai mâncat ketchup, puiule?

– Mami, murmură el, vreau să merg acasă.

Ea își coborî picioarele peste marginea patului, ținându-l în continuare de mână. Cum avea să-i spună lui Teddy despre Dallie? Noaptea trecută, în timp ce punea hârtie în sertare și făcea prăjituri, hotărâse că cel mai bine era să aștepte până se aflau înapoi la New York și evenimentele reveneau la normal. Dar acum, uitându-se la chipul lui mic și îngrijorat, ştiu că amânarea nu era posibilă.

În timp ce îl creştea pe Teddy, nu își îngăduise niciodată să rostească acele minciunele convenabile pe care cele mai multe mame le spuneau copiilor lor ca să își cumpere liniştea. Nu reușise nici măcar să se descurce cu povestea despre Moş Crăciun cu vreun pic de convingere. Dar acum fusese prinsă în singura minciună pe care i-o spusese și era una gogonată.

– Teddy, zise ea, strângându-i ambele mâini într-ale ei, am discutat mult despre cât de important este să spunem adevărul. Uneori însă este dificil pentru o mamă

să facă mereu asta, mai ales atunci când copilul ei e prea mic ca să înțeleagă.

Pe nepusă masă, Teddy își retrase mâinile și sări jos din pat.

– Trebuie să merg să-l văd pe Skeet, zise. I-am spus că voi coborî imediat. Trebuie să plec acum.

– Teddy! Francesca sări și îi prinse brațul înainte ca el să apuce să ajungă la ușă. Teddy, trebuie să discut cu tine.

– Nu vreau, mormăi el.

„Știe", se gândi Francesca. „La nivel subliminal, știe că îi voi spune ceva ce nu dorește să audă." Își înfășură brațele în jurul umerilor lui.

– Teddy, e vorba de Dallie.

– Nu vreau să aud.

Îl strânse mai tare, șoptind în părul lui.

– Cu mult timp în urmă, eu și Dallie ne-am cunoscut, scumpule. Ne-am... ne-am iubit unul pe altul.

Făcu o grimasă la această minciună suplimentară care să îi salveze obrazul, dar hotărî că era mai bine decât să îl încurce pe fiul ei cu detalii pe care acesta nu avea să le înțeleagă.

– Lucrurile n-au funcționat între noi, iubitule, și am fost nevoiți să ne despărțim.

Îngenunche în fața lui ca să îl poată privi în ochi și mâinile îi alunecară de-a lungul brațelor lui ca să îi prindă încheieturile mici, în timp ce el încerca încă să se îndepărteze de ea.

– Teddy, ceea ce ți-am spus despre tatăl tău – cum că l-am cunoscut în Anglia și că a murit...

Teddy clătină din cap, chipul lui mic și cu pete fiind contorsionat de suferință.

– Trebuie să plec! Vorbesc serios, mamă! Trebuie să plec! Dallie este un nemernic! Îl urăsc!

– Teddy...

– Nu!

Folosindu-se de toată puterea lui, se răsuci din mâinile ei și, înainte ca ea să apuce să îl prindă, ieși alergând

din încăpere. Îi auzi picioarele coborând cu pași rapizi și zgomotoși pe trepte.

Se lăsă pe călcâie. Fiul ei, care plăcea orice bărbat adult pe care îl întâlnise vreodată în viața lui, nu îl plăcea pe Dallie Beaudine. Pentru o clipă, simți un val meschin de satisfacție, apoi însă, într-un fulger dezgustător de discernământ, își dădu seama că, indiferent de cât de mult i-ar fi displăcut, era de așteptat ca Dallie să devină un factor în viața lui Teddy. Ce efect urma să aibă asupra fiului ei faptul că displăcea un bărbat despre care, mai devreme sau mai târziu, trebuia să își dea seama că era tatăl lui?

Înfigându-și mâinile în păr, se ridică și închise ușa, ca să se poată îmbrăca. În timp ce își trăgea pe ea niște pantaloni și un pulover, văzu imaginea chipului lui Dallie așa cum arăta atunci când îi privise. Fusese ceva familiar în expresia lui, ceva care îi amintea de adolescentele pierdute care o așteptau noaptea la ieșirea din studio.

Se încruntă la imaginea ei din oglindă. Era prea fantezistă.

Dallie Beaudine nu era un adolescent fugit de-acasă și refuză să irosească chiar și un moment de compasiune pe un bărbat care era cu doar puțin mai bun decât un criminal de rând.

După ce aruncă un ochi în camera de cusut ca să se asigure că Doralee dormea încă, folosi câteva minute ca să se liniștească, dând un telefon ca să aranjeze o întâlnire cu unul dintre asistenții sociali ai districtului. După aceea plecă în căutarea lui Teddy. Îl găsi ghemuit pe un scăunel aflat lângă masa de lucru din beci, unde Skeet șlefuia capătul de lemn al unei crose de golf. Nici unul dintre ei nu vorbea, dar tăcerea părea să fie prietenoasă, nu ostilă. Văzu niște dâre suspecte pe obrajii fiului ei și își strecură brațul în jurul umerilor lui, cu inima plină de durere pentru el. Nu îl văzuse pe Skeet de zece ani, dar acesta dădu din cap către ea la fel de nonșalant ca și cum nu trecuseră decât zece minute. Îi răspunse dând

din cap. Conducta de încălzire de deasupra capului ei zăngăni.

- Teddy, aici de față, va fi asistentul meu cât şlefuiesc crosele de-acolo, anunță Skeet. De cele mai multe ori nici măcar nu mi-ar trece prin cap să las un puști să mă ajute să șlefuiesc crose, dar Teddy este cel mai responsabil băiat pe care l-am întâlnit vreodată. Știe când să vorbească și ştie când să îşi țină gura. Îmi place asta la un bărbat.

Francescăi îi veni să îl sărute pe Skeet, dar, din moment ce nu putea să facă asta, își apăsă în schimb buzele pe creştetul lui Teddy.

- Vreau să merg acasă, zise pe neaşteptate Teddy. Când putem să mergem?

Și apoi Francesca îl simți încordându-se. Simți că Dallie intrase în atelier în spatele lor încă înainte să îi audă vocea.

- Skeet, ce-ai zice să-l duci pe Teddy sus pentru o felie din tortul acela cu ciocolată din bucătărie?

Teddy sări de pe scăunelul lui cu o repeziciune care ea bănui să spunea mai mult despre dorința lui de a scăpa de Dallie decât despre pofta lui de tort cu ciocolată. Ce se petrecuse între cei doi de îl făcuse pe Teddy să fie atât de nefericit? Întotdeauna îi plăcuseră la nebunie poveştile lui Holly Grace. Ce făcuse Dallie de îl înstrăinase definitiv?

- Vino, mami, zise el, apucând-o de mână. Haide să mâncăm niște tort! Vino, Skeet! Să mergem.

Dallie atinse brațul lui Teddy.

- Tu și Skeet mergeți înainte. Doresc să vorbesc cu mama ta un minut.

Teddy își crescu strânsoarea asupra mâinii Francescăi și se întoarse către Skeet.

- Trebuie să șlefuim crosele acelea, nu-i așa? Ai spus că trebuie să facem crosele acelea. Haide să ne apucăm imediat! Mami poate să ne ajute.

– Puteți să o faceți mai târziu, zise Dallie cu mai multă asprime. Vreau să vorbesc cu mama ta.

Skeet lăsă jos crosa de lemn pe care o ținea în mâini.

– Vino, băiete! Oricum am niște trofee de golf pe care vreau să ți le arăt.

Oricât ar fi dorit să o lase pe altă dată, Francesca știa că nu putea să amâne confruntarea. Eliberându-se cu blândețe din strânsoarea lui Teddy, făcu semn cu capul către ușă.

– Acum mergi, scumpule. Voi urca și eu într-un minut.

Teddy își încleștă cu încăpățânare fălcile. Se uită la ea și apoi la Dallie. Începu să se îndepărteze, târându-și picioarele, dar, înainte să ajungă la ușă, se roti pe călcâie și se răsti furios la Dallie:

– Ai face bine să nu-i faci nici un rău! strigă el. Dacă îi faci vreun rău, te omor!

Francesca fu șocată, dar Dallie nu scoase nici un cuvânt. Pur și simplu rămase acolo, privindu-l pe Teddy.

– Dallie nu o să-mi facă rău, exclamă ea iute, tulburată de izbucnirea lui Teddy. El și cu mine suntem vechi prieteni.

Cuvintele aproape că i se opriră în gâtlej, dar reuși să zâmbească fără tragere de inimă. Skeet îl prinse de braț pe Teddy și îl conduse către scări, dar nu înainte ca fiul ei să arunce o privire amenințătoare peste umăr.

– Ce i-ai făcut? întrebă Francesca în clipa în care Teddy nu mai putea să audă. Nu l-am văzut niciodată să se poarte așa cu cineva.

– Nu încerc să câștig nici un concurs de popularitate cu el, zise cu răceală Dallie. Vreau să fiu tatăl lui, nu prietenul lui cel mai bun.

Răspunsul lui o înfurie aproape la fel de mult pe cât o sperie.

– Nu poți pur și simplu să răsari în viața lui după nouă ani și să te aștepți să iei conducerea ca tată al lui.

În primul rând, nu te dorește. Și, în al doilea rând, nu voi îngădui eu asta.

Un mușchi tresări pe obrazul lui.

- Așa cum ți-am spus la carieră, Francesca - putem să aranjăm treaba asta între noi sau putem lăsa lipitorile să se ocupe de asta. Tații au drepturi acum, sau nu citești ziarele? Și probabil că ar fi înțelept să uiți orice idee cum că ai putea să zbori înapoi în est în următoarele câteva zile. Avem nevoie de ceva timp pentru a rezolva toate astea.

La un moment dat în subconștientul ei ajunsese la aceeași concluzie, dar acum îl privi nevenindu-i să creadă.

- N-am nici o intenție să rămân aici. Trebuie să îl duc pe Teddy înapoi la școală. Plecăm din Wynette în după-amiaza asta.

- Nu cred că este o idee bună, Francie. Ți-ai avut cei nouă ani. Acum îmi ești datoare cu câteva zile.

- L-ai răpit! exclamă ea. Nu-ți sunt datoare cu nici un afurisit...

El împunse aerul cu degetul ca un afiș furios pentru recrutare.

- Dacă nu ești în stare să te descurci măcar câteva zile ca să punem la punct treaba asta, atunci bănuiesc că toate lucrurile pe care mi le-ai spus la carieră, cum că știi ce e important în viață, nu sunt decât o porcărie, nu-i așa?

Beligeranța lui o făcu să se înfurie.

- De ce faci asta? Nu-ți pasă deloc de Teddy. Doar te folosești de un băiețel ca să te răzbuni pe mine pentru că ți-am înjunghiat mândria ta bărbătească.

- Nu te apuca de abureli psihologice cu mine, Domnișoară Șic, zise el cu răceală. N-ai nici cea mai mică idee despre lucrurile de care îmi pasă.

Ea își ridică bărbia și se uită urât la el.

- Tot ce știu este că ai reușit să înstrăinezi un copil care place pe absolut toată lumea de pe pământ - mai ales dacă sunt bărbați.

– Da? rânji Dallie. Ei bine, nu este deloc surprinzător, pentru că n-am văzut niciodată în viața mea un puşti care să aibă atât de multă nevoie de influența unui bărbat. Ai fost atât de ocupată cu afurisita ta de carieră încât n-ai putut să găsești câteva ore ca să-l bagi într-o echipă de Liga Mică sau ceva?

O furie de gheață o umplu pe Francesca.

– Nemernicule, șuieră.

Împingându-l în timp ce trecu pe lângă el, se îndreptă rapid către scări.

– Francie!

Ignoră chemarea din urma ei. Cu inima bubuindu-i în piept, își spuse că era cea mai proastă pentru că pierduse chiar și un moment fiindu-i milă de el. Alergă pe scări în sus și deschise ușa care ducea în coridorul din spate. Putea el să azvârle toate lipitorile de avocați asupra ei, își jură în sinea ei, dar nu avea să se mai apropie vreodată de fiul ei.

– Francie!

Auzi pașii lui pe trepte, dar nu făcu decât să meargă mai repede. Și apoi el o prinse din urmă și o apucă de braț ca să o oprească.

– Ascultă, Francie, n-am vrut să spun că...

– Nu mă atinge!

Încercă să scape de el, dar el se ținu pe poziții, hotărât să o înfrunte. Ea își dădu vag seama de faptul că el încerca să-și ceară scuze, dar era prea supărată să asculte.

– Francie! O prinse cu mai multă fermitate de umeri și își coborî privirea asupra ei. Îmi pare rău.

Ea îl împinse.

– Dă-mi drumul! Nu mai avem nimic de discutat.

Dar el nu voia să îi dea drumul.

– Voi vorbi cu tine chiar dacă va trebui să te leg ca pe un porc...

Se întrerupse brusc pentru că, de nicăieri, o mică tornadă se aruncă asupra unuia dintre picioarele lui.

– Ți-am spus să nu o atingi pe mama! țipă Teddy, lovind din toate puterile cu pumnii și cu picioarele. Ticălos ce ești! Ești un ticălos!

– Teddy! strigă Francesca, răsucindu-se către el atunci când Dallie îi dădu drumul instinctiv.

– Te urăsc! strigă Teddy la Dallie, cu chipul roșu de furie și lacrimile curgându-i pe obraji, în timp ce își înteți atacul. Te omor dacă îi faci rău!

– Nu-i voi face rău, zise Dallie, încercând să se dea înapoi din calea pumnilor care zburau din partea lui Teddy. Teddy! Nu am de gând să-i fac rău.

– Încetează, Teddy! strigă Francesca.

Dar vocea ei era atât de ascuțită, încât nu făcu decât să înrăutățească lucrurile. Pentru o clipă, ochii ei îi surprinseră pe cei ai lui Dallie. Acesta arăta exact la fel de neajutorat cum se simțea ea.

– Te urăsc! Te urăsc!

– Măi să fie, treaba asta nu le întrece pe toate? se auzi o voce tărăgănată de femeie din capătul celălalt al coridorului.

– Holly Grace!

Teddy se smulse de lângă Dallie și alergă către unul dintre puținele refugii pe care știa că se poate baza într-o lume care devenea din ce în ce mai năucitoare.

– Hei, Teddy.

Holly Grace îl prinse și îl lipi de ea, cuprinzându-i cu blândețe capul mic la piept. Apoi îl frecă liniștitor pe umerii înguști.

– Te-ai descurcat de minune acolo, iubitule. Dallie este mare, dar te-ai ținut foarte bine.

Francesca și Dallie explodară la unison.

– Ce naiba este în neregulă cu tine, de îi spui așa ceva?

– Serios, Holly Grace!

Holly Grace îi privi pe deasupra capului lui Teddy, observând hainele lor mototolite și chipurile îmbujorate și îndurerate. Apoi clătină din cap.

– La naiba! Mi se pare că tocmai am pierdut cea mai bună revedere de când Sherman s-a întâlnit cu Atlanta.

capitolul 27

Francesca îl trase pe Teddy de lângă Holly Grace. Cu fiul ei prins într-o parte, îl conduse afară din coridor și către partea din față a casei, având de gând să îl ducă la etaj, să își împacheteze lucrurile și să iasă din Wynette pentru totdeauna. Dar, trecând pe sub boltă și intrând în sufragerie, se opri brusc.

Întreaga lume părea să se fi adunat ca să privească cum viața ei se prăbușea. Skeet Cooper stătea în picioare lângă fereastră, mâncând o bucată de tort. Domnișoara Sybil ședea lângă Doralee pe canapea. Menajera angajată să o ajute pe domnișoara Sybil tocmai intrase pe ușa de la intrare. Iar Gerry Jaffe se plimba în sus și în jos pe covor.

Francesca se întoarse să o înfrunte pe Holly Grace în legătură cu prezența lui Gerry doar ca să vadă că cea mai bună prietenă a ei era preocupată să își înfășoare brațul în jurul taliei lui Dallie. Dacă existase vreodată în mintea ei vreo întrebare despre unde se afla loialitatea lui Holly Grace, atitudinea protectoare a acesteia față de Dallie tocmai îi dăduse răspunsul.

– Chiar trebuia să aduci aici cu tine întreaga lume? se răsti Francesca.

Holly Grace se uită dincolo de Francesca și, zărindu-l pe Gerry pentru întâia oară, rosti un blestem pe care imediat Francesca își dori ca Teddy să nu îl fi auzit. Gerry arăta ca un bărbat căruia i-ar fi prins bine un somn bun și imediat se îndreptă către Holly Grace.

– Nu puteai să mă suni și să-mi spui ce se petrece?

– Să te sun? strigă Holly Grace. De ce ar fi trebuit să te sun și ce naiba cauți aici?

Menajera nu se grăbi să își atârne haina, în timp ce îi privea pe toți cu o curiozitate prost ascunsă. Dallie

îl cercetă pe Gerry cu o combinație de ostilitate și interes. Acesta era singurul bărbat în afară de el însuși care fusese în stare să o facă pe răpitoarea Holly Grace să își piardă controlul.

Francesca simți cum o durere sâcâitoare îi porni la tâmple.

- Cum adică ce naiba caut aici? spuse Gerry. Am sunat-o pe Naomi din Washington și am aflat că Teddy a fost răpit și că erați toate supărate. Ce te așteptai să fac? Să stau în Washington și să mă prefac că totul este bine?

Cearta dintre Holly Grace și Gerry escaladă și apoi sună telefonul. Toată lumea, inclusiv menajera, îl ignorară. Francesca simți că se sufocă. Nu se putea gândi decât la faptul că trebuia să îl ia pe Teddy și să plece de acolo. Telefonul continuă să sune și menajera începu în sfârșit să meargă către bucătărie ca să răspundă. Holly Grace și Gerry se cufundară brusc într-o tăcere mânioasă.

În clipa aceea, Dallie se uită la Doralee.

- Cine este aceea? întrebă, tonul lui indicând mai mult decât doar o ușoară curiozitate.

Skeet clătină din cap și ridică din umeri. Domnișoara Sybil cotrobăi prin sacoșa ei de lucru după pânză. Holly Grace îi aruncă o privire dezgustată Francescăi. Urmărind direcția privirii fostei sale soții, Dallie întoarse capul către Francesca în căutarea unei explicații.

- Numele ei este Doralee, îl informă bățoasă Francesca. Are nevoie de un loc în care să stea temporar.

Dallie cugetă pentru o clipă, apoi dădu încântat din cap.

- Salutare, Doralee.

Scântei se aprinseră în ochii lui Holly Grace, și buzele ei se țuguiară în mod sinistru.

- Nu-mi vine să cred cum sunteți voi doi! Nu aveți destule necazuri, fără să mai căutați și altele?

Din bucătărie, menajera vârî capul înapoi în sufragerie.

– Un apel telefonic pentru domnișoara Day.

Francesca o ignoră. Deși capul începuse să îi zvâcnească în mod foarte serios, hotărî că îndurase destule insulte din partea lui Holly Grace.

– Tu să taci din gură, Holly Grace Beaudine. Vreau să știu ce cauți tu aici. Toate astea sunt groaznice și fără ca tu să apari ca să dai din aripi pe lângă Dallie ca un fel de cloșcă ridicolă. E bărbat în toată firea! Nu are nevoie de tine să îi duci bătăliile. Și cu siguranță n-are nevoie ca tu să-l aperi de mine.

– Poate că n-am venit aici doar pentru el, te-ai gândit vreodată la asta? replică Holly Grace. Poate că n-am avut încredere în nici unul dintre voi că aveți destulă minte ca să vă ocupați de situația asta.

– Am auzit destule despre înțelepciunea ta, răspunse Francesca exact la fel de furioasă. M-am săturat să tot ascult...

– Ce ar trebui să fac cu apelul acesta telefonic? întrebă menajera. Bărbatul zice că este un prinț.

– Mami! se tângui Teddy, scărpinându-și iritația de pe abdomen și aruncând pumnale din priviri către Dallie.

Holly Grace aruncă un deget, arătând către Doralee.

– Iată un exemplu perfect despre ce vorbesc! Nu te gândești niciodată. Doar...

Doralee sări în sus.

– Nu trebuie să ascult tot rahatul ăsta!

– Asta chiar nu e treaba ta, Holly Grace, o întrerupse Gerry.

– Mami! se tângui din nou Teddy. Mami, iritația mă mănâncă! Vreau să merg acasă!

– Aveți de gând să vorbiți cu prințul ăsta sau nu? întrebă menajera.

Un picamer porni în craniul Francescăi. Îi venea să urle la toți să o lase în pace. Prietenia ei cu Holly Grace se năruia în fața ochilor ei; Doralee arăta de parcă era gata să atace; Teddy era gata să plângă.

– Vă rog... zise.

Dar nimeni nu o auzi.

Nimeni, în afară de Dallie. Acesta se aplecă către Skeet și îi spuse încet:

– Ce-ai zice să ai tu grijă de Teddy pentru mine?

Skeet dădu din cap și se dădu mai aproape de băiat. Vocile mânioase deveniră și mai gălăgioase. Dallie păși în față și, înainte să îl poată opri cineva, o ridică pe Francesca pe umărul lui. Aceasta icni când se trezi ridicată.

– Îmi pare rău, oameni buni, zise Dallie. Dar toți trebuie să vă așteptați rândul.

Și apoi, înainte ca vreunul dintre ei să îl poată opri, o cără pe ușă afară.

– Mami! țipă Teddy.

Skeet îl prinse pe Teddy înainte ca acesta să poată fugi după Francesca.

– Hai, nu te enerva, băiete! Așa se poartă întotdeauna mama ta și Dallie când sunt împreună. Ai face bine să te obișnuiești cu asta.

Francesca își închise ochii și își sprijini capul de geamul mașinii lui Dallie. Simțea sticla rece pe tâmpla ei. Știa că ar trebui să fie plină de o mânie justificată și să sară cu gura pe Dallie pentru dramatismul lui arogant de macho, dar se bucura prea mult de faptul că se afla departe de toate acele voci pretențioase și severe. Faptul că îl abandonase pe Teddy o necăjea, dar știa că Holly Grace avea să îl liniștească.

O melodie a lui Barry Manilow începu să cânte ușor la radio. Dallie întinse mâna ca să apese pe buton, dar apoi, aruncând o privire către ea, se opri și îl lăsă în pace. Trecură câțiva kilometri și ea începu să se simtă mai calmă. Dallie nu îi spuse nimic, dar, luând în considerare prin ce trecuseră, tăcerea fu relativ odihnitoare. Uitase cât de liniștit putea să fie Dallie când nu vorbea.

Își închise ochii și se lăsă să plutească, până când mașina intră pe o alee îngustă care se termina în fața unei case de piatră cu etaj. Căsuța rustică se afla într-un

crâng de lilieci indieni cu o linie de cedri bătrâni care formau o perdea de protecție pe o parte și un rând de dealuri albastre în depărtare. Se uită către Dallie când opriră în fața aleii.

- Unde suntem?

El opri motorul și ieși fără să îi răspundă. Ea privi precaută cum el ocolește partea din față a mașinii și îi deschide portiera. Odihnindu-și o mână pe plafonul mașinii și pe cealaltă pe rama ușii, se aplecă către ea. Privind în ochii aceia reci albaștri, ceva ciudat se petrecu în interiorul său. Se simți dintr-odată ca o femeie flămândă cărei tocmai îi fusese pus în față un desert tentant. Momentul ei de slăbiciune senzorială o rușină, iar ea se încruntă.

- La naiba, frumoasă mai ești, zise ușor Dallie.

- Nici pe jumătate la fel de frumoasă ca tine, se răsti ea, hotărâtă să strivească orice ciudățenie care pândea în aer între ei. Unde suntem? A cui este casa asta?

- Este a mea.

- A ta? Nu putem fi la mai mult de 30 de kilometri de Wynette. De ce ai două case atât de aproape una de cealaltă?

- După ce s-a întâmplat acolo, sunt surprins că chiar poți să pui întrebarea asta.

Se dădu la o parte și o lăsă să iasă. Ea coborî din mașină și privi gânditoare către veranda din față.

- E o ascunzătoare, nu-i așa?

- Bănuiesc că ai putea s-o numești astfel. Și aș aprecia dacă n-ai spune nimănui că te-am adus aici. Toți știu de locul ăsta, dar, până acum, au păstrat distanța. Totuși, dacă află că tu ai fost aici, va fi sezon deschis la vânătoare și se vor alinia cu saci de dormit și ace de croșetat și răcitoare pline de Dr Pepper.

Ea păși către scara din față, curioasă să se uite înăuntru, dar, înainte să apuce să ajungă acolo, el îi atinse brațul.

– Francie? Uite care e treaba: e casa mea și nu ne putem certa în ea.

Expresia îi era foarte serioasă.

– Ce te face să crezi că vreau să mă cert? îl întrebă.

– Bănuiesc că îți cam stă în fire.

– Firea mea! Mai întâi îmi răpești fiul, apoi mă răpești pe mine și acum ai tupeul să spui că eu vreau să mă cert!

– Spune-mi pesimist.

Se așeză pe treapta de sus.

Francesca își încrucișă brațele, conștientă în mod neplăcut că el o învinsese în schimbul acesta de cuvinte. Apoi tremură. El o luase din casă fără să îi ia și jacheta și nu puteau fi mai mult de patru grade.

– Ce faci? De ce te-ai așezat?

– Dacă ai de gând să ne certăm, haide să o facem chiar aici, pentru că, odată ce intrăm în casa aceea, trebuie să fim cu adevărat politicoși unul cu celălalt. Vorbesc serios, Francie, casa aceea este refugiul meu și nu voi permite să fie întinat de faptul că noi doi sărim unul la gâtul celuilalt.

– Este ridicol! Dinții începură să îi clănțăne. Avem lucruri despre care trebuie să discutăm și nu cred că vom fi în stare să o facem fără să ne supărăm.

El bătu ușurel cu palma locul de lângă el, pe treaptă.

– Îngheț de frig, zise ea, trântindu-se jos lângă el, dar, chiar în timp ce se supuse, se trezi în mod secret mulțumită de ideea unei case în care nu erau admise certuri.

Ce s-ar întâmpla cu relațiile umane dacă ar exista mai multe case ca aceasta? Numai Dallie putea să se gândească la ceva atât de interesant. Pe furiș, se mută mai aproape de căldura lui. Uitase cât de bine mirosea el întotdeauna – a săpun și a haine curate.

– De ce nu stăm în mașină? sugeră. N-ai pe tine decât o cămașă de flanel. Nici ție nu poate să-ți fie prea cald.

– Dacă rămânem aici, vom termina mai repede. Își drese glasul. Pentru început, îmi cer scuze pentru

că am făcut remarca aceea arogantă cum că pentru tine este mai importantă cariera decât Teddy. N-am spus niciodată că aş fi perfect, însă recunosc că a fost o lovitură sub centură şi-mi este ruşine de mine însumi.

Ea îşi trase genunchii mai aproape de piept şi se cocoşă peste ei.

– Ai vreo idee ce simte o mamă care munceşte când aude ceva de felul ăsta?

– Nu gândeam, mormăi el. Apoi adăugă defensiv: Dar, la naiba, Francie, mi-aş dori să nu îţi mai ieşi din fire de fiecare dată când greşesc un pic. Devii prea emoţională.

Ea îşi îngropă degetele în braţe de frustrare. De ce făceau bărbaţii întotdeauna asta? Ce îi făcea să creadă că puteau spune cele mai revoltătoare – cele mai dureroase – lucruri unei femei şi apoi să se aştepte ca ea să rămână tăcută? Se gândi la câteva comentarii usturătoare pe care dorea să le facă, dar le înghiţi cu scopul de a intra în casă.

– Teddy mărşăluieşte pe ritmul propriului toboşar, zise ea cu fermitate. Nu e ca mine şi nu e ca tine. Este în întregime el însuşi.

– Pot să văd asta.

Avea genunchii depărtaţi. Îşi sprijini antebraţele pe ei şi privi în jos la treaptă pentru câteva momente.

– Doar că nu e ca un puşti obişnuit.

Toată nesiguranţa ei maternă zăngăni ca o muzică proastă. Pentru că Teddy nu era atletic, Dallie nu era de acord cu el.

– Ce vrei să facă? îl contră mânioasă. Să iasă şi să bată câteva femei?

El se crispă alături de ea, iar ea îşi dori să îşi fi ţinut gura.

– Cum vom face să rezolvăm treaba asta? întrebă el încet. Ne luptăm ca pisica şi câinele în clipa în care ajungem la distanţa de la care ne putem simţi mirosul unul

altuia. Poate ar fi mai bine dacă am lăsa asta pe mâna lipitorilor.

– Asta e cu adevărat ceea ce dorești să faci?

– Tot ce știu este că am obosit să mă lupt cu tine și n-am fost împreună nici măcar o zi întreagă.

Dinții ei începură să clănțăne în mod serios.

– Teddy nu te place, Dallie. Nu-l voi obliga să petreacă timp alături de tine.

– Eu și Teddy nu ne înțelegem unul pe celălalt, atâta tot. Va trebui să ne descurcăm cu asta.

– Nu va fi așa de ușor.

– Multe lucruri nu sunt ușoare.

Ea privi cu speranță către ușa de la intrare.

– Haide să încetăm să discutăm despre Teddy și să intrăm pentru câteva minute. Apoi, după ce ne încălzim, putem să ieșim din nou afară și să terminăm.

Dallie dădu din cap, apoi se ridică și îi oferi mâna. Ea i-o acceptă, dar contactul fu mult prea plăcut, așa că îi dădu drumul cât de iute putu, hotărâtă să păstreze atingerea pielii lor la minimum. Pentru o clipă, el păru să îi citească gândurile, apoi se întoarse să descuie ușa.

– Ai o adevărată provocare cu acea Doralee, remarcă el.

Dându-se într-o parte, îi făcu semn să intre într-un coridor în culoarea teracotei luminat de o fereastră arcuită.

– Câți vagabonzi crezi că ai adunat de-a lungul ultimilor zece ani?

– Animale sau oameni?

El chicoti și, în timp ce intră în camera de zi, ea își aminti ce minunat simț al umorului avea Dallie. Încăperea avea un covor persan decolorat, o colecție de lămpi de alamă și niște fotolii foarte bombate. Totul era confortabil și comun – totul, cu excepția minunatelor tablouri de pe pereți.

– Dallie, de unde ai luat astea? îl întrebă, mergând până la o pictură în ulei originală, care înfățișa munți golași și oase înălbite.

– De ici, de colo, zise el, ca şi cum nu era prea sigur.

– Sunt minunate! Trecu mai departe, ca să cerceteze o pânză mare împroşcată cu flori exotice abstracte. Nu ştiam că eşti colecţionar de artă.

– Nu colecţionez, cât mai degrabă agăţ în cuie câteva lucruri care îmi plac.

Ea ridică dintr-o sprânceană către el, ca să știe că teatrul lui de bădăran de la ţară nu o păcălea nici pentru o clipă. Țăranii nu cumpărau tablouri ca acestea.

– Dallas, este cât de cât posibil pentru tine să porți o conversație care nu este de rahat?

– Probabil că nu.

Zâmbi larg și făcu semn cu mâna către sufragerie.

– Este acolo o pictură acrilică care s-ar putea să îți placă. Am cumpărat-o dintr-o galerie micuță din Carmel după ce am ratat la penultima gaură la Pebble Beach două zile la rând. Am devenit atât de deprimat, încât trebuia fie să mă îmbăt, fie să-mi cumpăr un tablou. Am un altul de același artist în casa mea din Carolina de Nord.

– Nu știam că ai o casă în Carolina de Nord.

– Este una dintre clădirile acelea contemporane care arată cam ca un seif de bancă. De fapt, nu mă prea dau în vânt după ea, dar are o priveliște frumoasă. Cele mai multe dintre casele pe care le-am cumpărat în ultimul timp sunt mai tradiționale.

– Sunt mai multe?

El ridică din umeri.

– Am ajuns în așa fel încât nu mai suportam să stau în moteluri și, din moment ce am început să câștig bani la câteva turnee și să prind niște contracte de publicitate decente, trebuia să fac ceva cu banii. Așa că am cumpărat câteva case în diferite părți ale țării. Dorești ceva de băut?

Își dădu seama că nu mâncase nimic de noaptea trecută.

– Mi-ar plăcea cu adevărat ceva de mâncare. Și apoi cred că ar fi mai bine să mă întorc la Teddy.

Și să îl sune pe Stefan, se gândi în sinea ei. Și să se întâlnească cu asistenta socială ca să discute despre Doralee. Și să vorbească cu Holly Grace, care obișnuise să fie prietena ei cea mai bună.

– Îl cocoloșești prea mult pe Teddy, comentă Dallie, conducând-o către bucătărie.

Se opri brusc. Armistițiul fragil dintre ei se frânse. Lui îi luă un moment ca să își dea seama că ea nu îl urma și se întoarse să vadă ce o reținea. Când observă expresia de pe chipul ei, oftă și îi luă brațul ca să o conducă pe verandă. Ea încercă să se elibereze, dar el o ținu strâns.

O rafală de gheață o lovi când el o împinse afară. Se răsuci ca să îl înfrunte.

– Nu judeca tu ce fel de mamă sunt, Dallie. Ai petrecut mai puțin de o săptămână cu Teddy, așa că nu începe să-ți imaginezi că ești o autoritate în ceea ce privește creșterea lui. Nici măcar nu-l cunoști!

– Știu ce văd. La naiba, Francie, nu încerc să-ți rănesc sentimentele, dar el este o dezamăgire pentru mine, atâta tot.

Ea simți un junghi ascuțit de durere. Ted – mândria și bucuria ei, sânge din sângele ei, carne din carnea ei – cum putea el să fie o dezamăgire pentru cineva?

– În realitate, nu-mi pasă, zise ea cu răceală. Singurul lucru care mă deranjează este ce dezamăgire ești tu pentru el, se pare.

Dallie își înfundă mâinile în buzunarele blugilor și privi în depărtare către cedri, fără să spună ceva. Vântul îi prinse o șuviță de păr, suflând-o la o parte de pe frunte. În cele din urmă, spuse liniștit:

– Poate ar fi mai bine să ne întoarcem în Wynette. Bănuiesc că asta n-a fost o idee așa de bună.

Ea privi la rândul ei către cedri pentru câteva momente înainte să dea încet din cap și apoi se îndreptă către mașină.

*

Casa era goală cu excepția lui Teddy și a lui Skeet. Dallie ieși din nou afară, fără să spună unde mergea, iar Francesca îl duse pe Teddy la plimbare. Încercă de două ori să aducă în discuție numele lui Dallie, dar băiatul se împotrivi eforturilor ei, iar ea nu îl presă. Teddy însă nu se mai putea opri din a povesti despre virtuțile lui Skeet Cooper.

Când se întoarseră în casă, Teddy fugi să ia ceva de mâncare, iar ea coborî în beci, unde îl găsi pe Skeet dând un strat de lac pe crosa pe care o șlefuise mai devreme. Acesta nu ridică privirea atunci când ea intră în încăpere, iar ea îl privi preț de câteva minute înainte să vorbească.

– Skeet, vreau să-ți mulțumesc că ești așa de amabil cu Teddy. Are nevoie de un prieten în clipa asta.

– Nu trebuie să-mi mulțumești, răspunse morocănos Skeet. Este un băiat bun.

Ea își sprijini cotul pe menghină, făcându-i plăcere să îl privească pe Skeet lucrând. Mișcările lente și atente o calmară, astfel încât putu să gândească cu mai multă claritate. Cu 24 de ore mai înainte, tot ce dorea să facă era să îl îndepărteze pe Teddy de Dallie, dar acum se jucă cu ideea de a încerca să îi apropie. Mai devreme sau mai târziu, Teddy avea să fie nevoit să își recunoască relația cu Dallie. Ea nu suporta ideea ca fiul ei să crească cu cicatrici emoționale din cauză că își ura tatăl și, dacă pentru a-l elibera de acele cicatrici însemna că urma să fie nevoită să mai petreacă alte câteva zile în Wynette, pur și simplu avea să o facă.

Hotărâtă, aruncă o privire către Skeet.

– Chiar îl placi pe Teddy, nu-i așa?

– Bineînțeles că îl plac. Este genul de copil cu care nu te deranjează să-ți petreci timpul.

– Păcat că nu toată lumea simte la fel, zise ea cu amărăciune.

Skeet își drese glasul.

– Dă-i timp lui Dallie, Francie. Știu că ești genul nerăbdător, gata întotdeauna să grăbești lucrurile, dar unele lucruri pur și simplu nu pot fi grăbite.

– Se urăsc unul pe altul, Skeet.

El întoarse capătul crosei ca să îl cerceteze și apoi își înmuie pensula în cutia cu lac.

– Când doi oameni sunt atât de asemănători, este uneori dificil pentru ei să se înțeleagă bine.

– Asemănători? Îl privi stăruitor. Dallie și Teddy nu seamănă absolut deloc.

Se uită la ea ca și cum era cea mai proastă persoană pe care o întâlnise vreodată, clătină din cap și se întoarse la lăcuirea capului de crosă.

– Dallie este grațios, afirmă ea. Este atlet. Este superb...

Skeet chicoti.

– Cu siguranță că Teddy este o pacoste urâțică. Greu de înțeles cum doi oameni așa de frumoși ca tine și Dallie ați reușit să-l faceți pe el.

– Poate că este puțin urâțel la exterior, răspunse ea în defensivă, dar este foarte frumos pe dinăuntru.

Skeet chicoti din nou, își înmuie pensula și se uită la ea.

– Nu-mi place să dau sfaturi, Francie, dar dacă aș fi în locul tău, m-aș concentra mai mult să-l bat la cap pe Dallie în legătură cu golful decât să-l bat la cap în legătură cu Teddy.

Îl privi cu uimire.

– Oare de ce să-l bat la cap în legătură cu golful?

– Nu vei scăpa de el. Îți dai seama de treaba asta, nu? Acum, că știe că Teddy este băiatul lui, va continua să-și facă apariția fie că îți place, fie că nu.

Și ea ajunsese deja la aceeași concluzie și dădu din cap fără tragere de inimă. El dădu cu pensula pe curba fină a lemnului.

– Cel mai bun sfat al meu, Francie, este să-ți folosești capul ca să-ți dai seama cum să-l faci să joace mai bine golf.

Era complet nedumerită.

– Ce încerci să-mi spui?

– Exact ce am spus, atâta tot.

– Dar eu nu știu nimic despre golf și nu înțeleg ce are de-a face jocul lui Dallie cu Teddy.

– Treaba cu sfaturile este că... poți fie să le accepți, fie să le lași baltă.

Îl privi scrutător.

– Știi de ce este atât de critic cu Teddy, nu-i așa?

– Am câteva idei.

– Este din cauză că Teddy arată ca Jaycee? Asta este?

El pufni.

– Acordă-i credit lui Dallie că are mai multă minte decât atât.

– Atunci ce?

El sprijini capul crosei pe o bară ca să se usuce și puse pensula într-un borcan cu solvent.

– Tu doar concentrează-te asupra jocului lui de golf, atât. Poate că vei avea mai mult noroc decât am avut eu.

Și nu mai voi să spună nimic altceva.

Când urcă, Francesca îl zări pe Teddy jucându-se în curte cu unul dintre câinii lui Dallie. Un plic era pe masa de bucătărie cu numele ei mâzgălit cu scrisul de mână al lui Gerry. Deschizându-l, citi mesajul dinăuntru.

Iubito, Dulceață, Mielușel, Dragostea Vieții Mele,

Ce ai zice ca tu și cu mine să tragem o beție în seara asta? Vin să te iau pentru cină și depravare la ora 7.00. Cea mai bună prietenă a ta este regina idioților, iar eu sunt cel mai mare tăntălău de pe lume. Promit să nu plâng pe umărul tău mai mult decât toată seara. Când ai de gând să nu mai fii așa fricoasă și să mă bagi în emisiunea ta?

Cu sinceritate, Zorro cel Mare

P.S. Adu un dispozitiv anticoncepțional.

Francesca izbucni în râs. În ciuda începutului lor cu stângul de pe drumul acela texan din urmă cu zece ani, ea și Gerry formaseră o prietenie confortabilă în cei doi ani de când ea se mutase în Manhattan. El își petrecuse primele două luni ale relației lor cerându-și iertare pentru că o abandonase, chiar dacă Francesca îi spusese că în ziua aceea îi făcuse un serviciu. Spre uimirea ei, el scosese un plic vechi îngălbenit care conținea pașaportul ei și cei 400 de dolari pe care ea îi avusese în valiză. Îi dăduse de mult timp lui Holly Grace banii pentru a-i înapoia lui Dallie ceea ce îi datora, așa că Francesca ieșise cu cei doi în oraș într-o seară.

Când Gerry veni să o ia în seara aceea, purta jacheta lui de piele, pantaloni maro-închis și un pulover de culoare crem. Cuprinzând-o în brațe, îi dădu un sărut prietenesc pe buze, cu ochii sclipindu-i afurisiți.

– Hei, minunato! De ce nu puteam să mă fi îndrăgostit de tine în loc de Holly Grace?

– Pentru că ești prea isteț să mă suporți, zise ea, râzând.

– Unde e Teddy?

– Le-a păcălit pe Doralee și pe domnișoara Sybil să-l ducă să vadă un film îngrozitor despre lăcuste ucigașe.

Gerry zâmbi și apoi își veni în fire, privind-o cu îngrijorare.

– Cum ești, cu adevărat? Treaba asta a fost grea pentru tine, nu-i așa?

– Am avut și săptămâni mai bune, admise ea.

Până acum, doar problema ei cu Doralee se afla cât de cât aproape de o soluție. În după-amiaza aceea, domnișoara Sybil insistase să o ducă ea însăși pe adolescentă la birourile asistenței sociale din regiune, spunându-i Francescăi în termeni foarte clari că avea intenția să o păstreze pe Doralee până când o familie adoptivă putea fi găsită.

– Am petrecut ceva timp cu Dallie azi după-amiază, spuse Gerry.

- Da?

Francesca fu surprinsă. Era greu să ți-i imaginezi pe cei doi împreună. Gerry îi ținu deschisă ușa de la intrare.

- I-am oferit o consultație juridică nu prea prietenoasă și i-am spus că, dacă mai încearcă ceva de genul acesta vreodată cu Teddy, o să-i aduc personal întregul sistem legal american pe cap.

- Nu pot decât să-mi imaginez cum a reacționat la asta, răspunse ea sec.

- Îți voi face un serviciu și te voi scuti de detalii.

Merseră către Toyota închiriată de Gerry.

- Știi, e ciudat. De îndată ce am încetat să facem schimb de insulte, aproape că m-am trezit că îmi place nemernicul. Adică urăsc faptul că el și Holly Grace au fost căsătoriți și mai ales faptul că încă mai țin unul la celălalt, dar, odată ce am început să vorbim, am avut sentimentul acesta foarte ciudat că eu și Dallie ne știam de multă vreme. A fost o nebunie.

- Nu te lăsa păcălit, zise Francesca, în timp ce el deschise portiera mașinii pentru ea. Singurul motiv pentru care te-ai simțit confortabil cu el este pentru că atunci când ești cu el pare foarte mult ca și cum ai fi cu Holly Grace. Dacă îți place unul dintre ei, este destul de greu să nu-ți placă și celălalt.

Mâncară la un restaurant care servea un vițel minunat. Înainte să termine felul principal, fură din nou implicați în cearta lor obișnuită legată de motivul pentru care Francesca nu dorea să îl bage pe Gerry în emisiunea ei televizată.

- Bagă-mă doar o dată, minunato, asta este tot ce îți cer.

- Lasă-o baltă! Te cunosc eu. Ți-ai face apariția cu arsuri de la radiații false pe tot corpul sau ai anunța în direct că rachete rusești sunt pe cale să arunce în aer Nebraska.

- Și ce? Ai milioane de androizi serviabili care se uită la emisiunea ta și care nu înțeleg că trăim pe marginea

distrugerii. Este treaba mea să-i zgudui pe oamenii de genul ăsta.

- Nu în emisiunea mea, zise ea cu hotărâre. Eu nu-mi manipulez telespectatorii.

- Francesca, în zilele astea nu discutăm despre o bombiță de 13 kilotone ca aceea pe care am lansat-o la Nagasaki. Vorbim despre megatone. Dacă 20 000 de megatone lovesc New Yorkul, va face mai mult decât să strice una dintre seratele lui Donald Trump. Va trimite radiații pe o suprafață de mii de kilometri pătrați și opt milioane de cadavre prăjite vor rămâne să putrezească în șanțuri.

- Încerc să mănânc, Gerry, protestă ea, lăsându-și furculița jos.

Gerry vorbea despre ororile războiului nuclear de atâta vreme, încât putea distruge o masă cu cinci feluri în timp ce descria un caz terminal de otrăvire prin radiații și săpa în cartoful lui copt.

- Știi care este singurul lucru care are vreo șansă să supraviețuiască? Gândacii. Vor fi orbi, dar vor fi în continuare în stare să se reproducă.

- Gerry, te iubesc ca pe un frate, dar nu te voi lăsa să faci un circ din emisiunea mea. Înainte ca el să apuce să își lanseze runda următoare de argumente, ea schimbă subiectul: Ai vorbit cu Holly Grace în după-amiaza asta?

El puse jos furculița și clătină din cap.

- Am trecut pe la casa mamei ei, dar s-a furișat pe ușa din spate când m-a văzut venind.

Împingându-și la o parte farfuria, luă o gură de apă.

Arăta atât de nefericit, încât Francesca fu sfâșiată între dorința de a-l mângâia și pornirea de a-l pocni ca să îi bage mințile în cap. Era evident că Gerry și Holly Grace se iubeau unul pe celălalt, iar ea își dori ca ei să înceteze să își mai ascundă problemele. Deși Holly Grace nu vorbea aproape niciodată despre asta, Francesca știa cât de mult își dorea ea un copil, dar Gerry nici nu voia să discute despre această problemă.

- De ce nu încercați voi doi să veniți cu un compromis oarecare? propuse într-o doară.

- Ea nu înțelege cuvântul, răspunse Gerry. I-a intrat în cap că i-am folosit numele și...

Francesca gemu.

- Nu asta din nou. Holly Grace dorește un copil, Gerry. De ce nu dorește nici unul dintre voi să recunoască care e adevărata problemă? Știu că nu e deloc treaba mea, dar cred că tu ai fi un tată minunat și...

- Dumnezeule, tu și Naomi ați luat lecții de cicăleală împreună sau ce? Își împinse brusc farfuria din față. Haide să continuăm la Roustabout, în regulă?

Roustabout era ultimul loc în care ea dorea să meargă.

- Chiar nu...

- Cu siguranță că iubiții din liceu vor fi acolo. Vom intra, ne prefacem că nu-i vedem și apoi facem sex pe bar. Ce spui?

- Spun nu.

- Haide, minunato! Ei doi au aruncat cu o tonă de rahat în noi. Haide să aruncăm puțin înapoi.

După cum era de așteptat, Gerry ignoră orice protest din partea ei și o grăbi să iasă din restaurant. Un sfert de oră mai târziu, intrau pe ușa cârciumii. Locul arăta la fel cum își amintea Francesca, deși cele mai multe firme de neon cu berea Leon Star fuseseră înlocuite cu firme cu Miller Lite, iar unul dintre colțuri era acum ocupat de jocuri video. Cu toate acestea, oamenii erau aceiași.

- Măi să fie, ia uite cine tocmai a intrat pe ușă, zise tărăgănat o voce guturală de la o masă aflată la cinci metri în stânga lor. Dacă nu este însăși regina Angliei cu regele bolșevicilor mergând fix alături de ea.

Holly Grace ședea cu o sticlă de bere în fața ei, în vreme ce, lângă ea, Dallie sorbea un pahar de apă minerală. Francesca simți din nou unul dintre acele mici

salturi ciudate în stomac la vederea acelor ochi albaștri reci cercetând-o pe deasupra marginii paharului.

- Nu, greșesc, continuă Holly Grace după ce studie rochia cu tipar negru și alb de la Galanos pe care Francesca o purta cu o jachetă supradimensionată roșie. Nu este regina Angliei. Este luptătoarea aceea în nămol pe care am văzut-o noi în districtul Medina.

Francesca apucă brațul lui Gerry.

- Haide să mergem!

Buzele pline ale lui Gerry deveneau mai subțiri cu fiecare minut, dar refuză să se miște. Holly Grace își dădu pe spate borul pălăriei Stetson, ignorându-l în mod studiat în timp ce trecea în revistă ținuta Francescăi.

- Galanos în Roustabout. Drace! Ai putea să faci să ne dea pe toți afară. Nu te saturi să fii mereu în centrul atenției?

Francesca uită de Gerry și de Dallie și o privi pe Holly Grace cu sinceră îngrijorare. Aceasta chiar se purta ca o nemernică. Dând drumul brațului lui Gerry, Francesca merse la ea și se strecură pe scaunul de alături.

- Ești în regulă? o întrebă.

Holly Grace privi încruntată în paharul ei de bere, dar rămase tăcută.

- Haide să mergem la baie ca să putem discuta, șopti Francesca și, când Holly Grace nu răspunse, adăugă mai apăsat: În clipa asta.

Holly Grace îi aruncă o privire recalcitrantă care semăna cu Teddy în momentele lui cele mai rele.

- Nu merg nicăieri cu tine. Sunt încă furioasă pe tine pentru că nu mi-ai spus adevărul despre Teddy. Se întoarse către Dallie. Dansează cu mine, iubitule!

Dallie le privise pe amândouă cu interes. Acum se ridică din scaunul lui și își trecu brațul peste umerii lui Holly Grace.

- Desigur, dulceață.

Amândoi începură să se îndepărteze, dar Gerry făcu un pas înainte, blocându-le drumul.

– Nu este interesant modul în care se agață unul de altul? îi zise Francescăi. Este cel mai fascinant caz de oprire din evoluție pe care l-am văzut vreodată.

– Dă-i drumul și dansează, Holly Grace, zise încetișor Francesca, dar, în timp ce o faci, gândește-te la faptul că aș putea avea nevoie de tine în clipa asta exact la fel de mult ca Dallie.

Pentru o clipă, Holly Grace ezită, apoi însă se întoarse în brațele lui Dallie și merseră împreună pe ringul de dans.

În momentul acela, unul dintre clienții de la Roustabout veni la Francesca să îi ceară autograful și, în scurt timp, fu înconjurată de admiratori. Pălăvrăgi cu ei în timp ce pe dinăuntru era plină de frustrare. Cu coada ochiului, îl văzu pe Gerry discutând cu o tinerică durdulie la bar. Holly Grace trecu pe lângă ea dansând cu Dallie, amândoi mișcându-se la unison ca un singur trup plin de eleganță, intimitatea lor obișnuită fiind de-a dreptul absolută, încât păreau să excludă întreaga lume. Obrajii începură să o doară de la atâta zâmbit. Mai semnă autografe și mai primi complimente, dar clienții de la Roustabout refuzau să îi dea drumul. Erau obișnuiți să o aibă pe vedeta din *China Colt* printre ei, dar să o vadă pe strălucitoarea Francesca Day era cu totul altceva. Nu trecu mult și o zări pe Holly Grace strecurându-se afară pe ușa din dos, de una singură. O mână o atinse din spate.

– Îmi pare rău, oameni buni, dar Francie mi-a promis dansul acesta. Îți mai amintești dansul în doi pași, iubito?

Francesca se întoarse către Dallie și, după un moment de ezitare, merse în brațele lui. El o prinse, lipind-o de trupul lui, iar ea avu sentimentul neliniștitor că fusese aruncată cu zece ani în urmă, în timpul în care bărbatul acesta formase centrul lumii ei.

– La naiba, mă simt ciudat să dansez cu cineva care poartă rochie, zise el. Ai umeri falși în jacheta aia?

Tonul lui fu moale, blând și amuzant. Era așa de bine să fie aproape de el. Mult prea bine.

– Să n-o lași pe Holly Grace să-ți rănească sentimentele, zise el încetișor. Are doar nevoie de timp.

Compasiunea lui Dallie, în aceste circumstanțe, o surprinse. Reuși să răspundă:

– Prietenia ei înseamnă mult pentru mine.

– Dacă mă întrebi pe mine, felul în care acel vechi iubit comunist a profitat de ea o deranjează mai mult decât orice altceva.

Francesca își dădu seama că Dallie nu înțelegea adevărata natură a necazului dintre Holly Grace și Gerry și hotărî că nu era treaba ei să îl lumineze.

– Mai devreme sau mai târziu, se dă ea pe brazdă, continuă el. Și știu că ar aprecia dacă ai fi acolo, să o aștepți. Acum, ce-ai zice să încetezi să-ți mai faci griji pentru Holly Grace și să te concentrezi la melodie ca să putem să dansăm serios?

Francesca încercă să îi facă pe plac, dar era atât de conștientă de prezența lui, încât îi fu imposibil să danseze serios. Muzica deveni lentă, trecând la o romantică baladă country. Obrazul lui îi mângâie creștetul capului.

– Arăți teribil de frumoasă în seara asta, Francie.

Vocea lui avea o urmă de răgușeală care o tulbură. O trase infinitezimal mai aproape.

– Ești atât de micuță. Uitasem cât de mică ești.

„Nu mă fermeca“, voia ea să îl roage când simți căldura trupului lui pătrunzând prin trupul ei. „Nu fi dulce și sexy și nu mă face să uit tot ce stă între noi.“ Avu sentimentul derutant că sunetele din jurul lor dispăreau, muzica se oprea și alte voci dispăreau în așa fel încât ei doi se aflau singuri pe ringul de dans.

O trase mai aproape, și ritmul lor se schimbă subtil, nemaifiind un dans, ci mai degrabă o îmbrățișare. Simțea trupul lui tare și solid lângă al ei și încercă să își adune toată energia ca să lupte împotriva atracției față de el.

– Haide... haide să stăm jos!

– În regulă.

Dar, în loc să îi dea drumul, el băgă mâinile lor strânse între trupurile lor. Cealaltă mână a lui alunecă sub jacheta ei, așa încât numai mătasea subțire a rochiei îi separa pielea de atingerea lui. Cumva obrazul ei păru să găsească umărul lui. Se sprijini de el ca și cum ajunsese acasă. Trăgând aer în piept, își închise ochii și pluti alături de el.

– Francie, șopti el în părul ei, va trebui să facem ceva în legătură cu asta.

Ea se gândi să pretindă că nu înțelesese ce voia el să spună, dar în clipa aceea cochetăria o depășea.

– E... e doar o simplă atracție chimică. Dacă o ignorăm, va trece.

O trase mai aproape.

– Ești sigură de asta?

– Absolut. Spera că el nu auzise ușorul tremur din vocea ei. Era dintr-odată speriată și se trezi spunând: Dumnezeule, Dallie, asta mi s-a întâmplat de sute de ori înainte. De mii de ori. Sunt sigură că ți s-a întâmplat și ție.

– Mda, zise el sec. De mii de ori. Se opri brusc din mișcare și își lăsă mâinile să-i cadă. Ascultă, Francie, dacă nu te superi, nu prea mai am chef de dans.

– Bine.

Îi aruncă cel mai frumos zâmbet de petrecere al ei și își ocupă mâinile îndreptând partea din față a jachetei.

– Din partea mea este în regulă.

– Ne vedem mai târziu.

Se întoarse să plece.

– Da, pe mai târziu, zise ea în urma lui.

Despărțirea lor fu cordială. Nu fu rostit nici un cuvânt neplăcut. Nu fu emis nici un avertisment. Dar, în timp ce îl privea dispărând în mulțime, avu sentimentul vag că un nou set de linii de bătălie fuseseră trasate între ei.

capitolul 28

Deși Dallie făcuse câteva încercări șovăielnice de a îndulci relația sa cu Teddy, cei doi erau ca uleiul și apa. Când tatăl lui se afla prin preajmă, Teddy se lovea de mobilă, spărgea vase și se bosumfla. Dallie îl critica repede pe copil, și cei doi deveneau din ce în ce mai nefericiți unul în compania celuilalt. Francesca încercase să servească drept mediator, dar atât de multă tensiune se strânsese între ea însăși și Dallie din seara în care dansaseră la Roustabout, încât nu reușea decât să își piardă propriul cumpăt.

În după-amiaza celei de-a treia și ultime zile în Wynette, îl înfruntă pe Dallie în pivniță, după ce Teddy fugise la etaj și împinsese cu piciorul un scaun până în partea cealaltă a bucătăriei.

– Nu puteai și tu să stai jos și să faci un puzzle cu el sau să citiți o carte împreună? întrebă. Ce anume te-a făcut, pentru Dumnezeu, să crezi că ar putea să învețe să joace biliard cu tine țipând la el tot timpul?

Dallie se uită încruntat la ruptura zimțată din pâsla verde care acoperea masa de biliard.

– Nu țipam, iar tu nu te băga. Pleci mâine, iar asta nu-mi dă mult timp să recuperez cei nouă ani de prea multă influență feminină.

– Influență feminină doar parțial, replică ea. Nu uita că Holly Grace a petrecut și ea mult timp cu el.

El își îngustă ochii.

– Și mai exact ce anume vrei să spui cu remarca asta?

– Înseamnă că a fost un tată cu mult mai bun decât ai fost tu vreodată.

Dallie se îndepărtă cu pași furioși de ea, cu fiecare mușchi din trup încordat de poftă de război, doar ca să își facă din nou apariția lângă ea câteva momente mai târziu.

– Și încă ceva. Credeam că aveai de gând să discuți cu el... să-i explici că sunt tatăl lui.

– Teddy nu are chef de nici un fel de explicații. Este un puști inteligent. Își va da el seama când va fi pregătit.

Ochii lui îi examinară trupul cu o obrăznicie intenționată.

– Știi ce cred că este în neregulă cu tine? Cred că încă ești un copil imatur care nu suportă să nu se facă așa cum dorește el!

Ochii ei îl examinară drept răspuns.

– Iar eu cred că ești un sportiv fără creier, care nu face nici doi bani fără o crosă de golf în mână!

Aruncară cuvinte mânioase unul către celălalt, ca pe niște rachete ghidate, dar, chiar și atunci când ostilitățile dintre ei crescură, Francesca avu vaga senzație că nimic din ceea ce spunea vreunul dintre ei nu își atingea ținta. Vorbele lor nu erau decât un ecran de fum ineficient, care ascundea cu greu faptul că aerul dintre ei mocnea de dorință.

– Nu-i deloc de mirare că nu te-ai măritat. Ești cea mai rece femeie pe care am întâlnit-o vreodată în viața mea.

– Sunt numeroși bărbați care nu ar fi de acord. Bărbați adevărați, nu băieți eleganți care poartă blugii atât de strâmți încât nu poți să nu te întrebi ce încearcă să demonstreze.

– Asta doar arată unde ți-au fugit ochii.

– Arată doar cât de plictisită am fost.

Vorbele zburară pe deasupra capetelor lor ca niște gloanțe, lăsându-i pe amândoi să clocotească de frustrare și să îi facă pe toți ceilalți care se aflau în casă să stea ca pe ghimpi.

În cele din urmă lui Skeet Cooper îi fu de ajuns.

– Am o surpriză pentru voi doi, zise el, băgând capul pe ușa pivniței. Veniți aici sus!

Fără să se uite unul la celălalt, Dallie și Francesca urcară treptele care duceau la bucătărie. Skeet aștepta lângă ușă, ținând în mâini jachetele lor.

– Domnișoara Sybil și Doralee îl vor duce pe Teddy la bibliotecă. Voi doi veniți cu mine.

– Unde mergem? întrebă Francesca.

– N-am nici un chef, se răsti Dallie.

Skeet aruncă o jachetă roșie către pieptul lui Dallie.

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă ai sau nu chef, pentru că garantez că nu vei avea cărăuș dacă nu te înghesui în mașina mea în următoarele 30 de secunde.

Mormăind în bărbie, Dallie o urmă pe Francesca afară, către Fordul lui Skeet.

– Mergi în spate, îi spuse Skeet. Francie merge aici, cu mine.

Dallie mormăi din nou, dar făcu cum i se spuse.

Francesca se strădui din răsputeri să îl înnebunească și mai mult pe Dallie în timpul călătoriei, răsfățându-se într-o conversație plăcută cu Skeet și lăsându-l dinadins pe dinafară. Skeet ignoră întrebările lui Dallie despre locul spre care se îndreptau, spunând doar că avea o soluție la cel puțin o parte dintre problemele lor. Se aflau la aproape 30 de kilometri în afara orășelului Wynette, pe un drum care îi păru Francescăi vag familiar, când Skeet trase mașina pe marginea drumului.

– Am ceva cu adevărat interesant în portbagajul mașinii mele, pe care doresc să îl vedeți amândoi.

Întorcându-se pe un șold, scoase o cheie de rezervă din buzunar și o aruncă în spate lui Dallie.

– Mergi și tu să vezi, Francie. Cred că asta vă va face pe amândoi să vă simțiți mult mai bine.

Dallie îl privi cu suspiciune, dar deschise portiera și ieși din mașină. Francesca își ridică fermoarul jachetei și făcu același lucru. Merseră de o parte și de alta a mașinii până în spate, iar Dallie întinse cheia către încuietoarea portbagajului. Însă, înainte să apuce să o atingă, Skeet apăsă accelerația și porni în trombă, lăsându-i pe cei doi pe marginea drumului.

Francesca căscă uimită ochii la mașina care dispărea rapid.

- Ce...

- Nemernicule! strigă Dallie, agitând pumnul în urma Fordului. Îl omor! Când voi pune mâna pe el, va regreta ziua în care s-a născut. Ar fi trebuit să-mi dau seama... Nemernicul ăla bun de nimic...

- Nu înțeleg, întrerupse Francesca. Ce face? De ce ne lasă aici?

- Pentru că nu mai suportă să te asculte pe tine comentând, de asta!

- Pe mine!

Urmă o pauză scurtă înainte ca el să o apuce de partea de sus a brațului.

- Haide!

- Unde mergem?

- La mine acasă. Este la vreo doi kilometri pe drumul următor.

- Cât de convenabil, zise ea sec. Ești sigur că nu ați pus asta la cale împreună?

- Crede-mă, mârâi el, începând din nou să meargă, ultimul lucru pe care îl doresc pe lume este să fiu blocat cu tine în casa aceea. Nu există nici măcar un telefon.

- Privește partea plină a paharului, răspunse ea cu sarcasm. Cu regulile alea de doi bani pe care le-ai stabilit, nu vom fi în stare să ne certăm odată ajunși în casă.

- Da, ei bine, ai face bine să te ții de acele reguli sau te vei trezi că petreci noaptea pe verandă.

- Să petrec noaptea?

- Doar nu crezi că se va întoarce să ne ia înainte de dimineață, nu-i așa?

- Glumești.

- Așa ți se pare?

Merseră pe jos câtăva vreme și apoi, doar ca să îl enerveze, ea începu să fredoneze cântecul lui Willie Nelson *On the Road Again*. El se opri și o privi încruntat.

- Ei, nu fi așa de morocănos, îl mustră. Trebuie să recunoști că cel puțin chestia asta este un pic amuzantă.

– Amuzantă! Încă o dată își înfipse mâinile în șolduri. Aș dori să aflu ce este atât de al naibii de amuzant în treaba asta! Știi la fel de bine ca mine ce se va întâmpla între noi doi în casa aceea în noaptea asta.

O camionetă trecu în viteză pe lângă ei, aruncându-i Francescăi părul pe obraz. Simți cum pulsul o ia la goană în gâtlejul ei.

– Nu știu un asemenea lucru, răspunse ea cu aroganță.

El îi aruncă o privire disprețuitoare, spunându-i fără vorbe că o credea cea mai mare ipocrită de pe lume. Îl privi încruntată și apoi hotărî că cea mai bună cale era să avanseze, în loc să se retragă.

– Chiar dacă ai dreptate – și nu ai – nu este nevoie să te porți ca și cum te-ai duce să-ți scoți o măsea.

– Probabil că ar fi mult mai puțin dureros, la naiba!

Unul dintre ghimpii lui înțepă în sfârșit, iar acum ea fu cea care se opri din mers.

– Chiar vorbești serios? întrebă, rănită cu adevărat.

El își vârî o mână în buzunarul gecii și lovi o piatră cu piciorul.

– Bineînțeles că vorbesc serios.

– Ba nu.

– Cu siguranță da.

Probabil că arăta la fel de necăjită cum se simțea, pentru că expresia lui se înmuie și apoi el făcu un pas către ea.

– O, Francie...

Înainte ca vreunul dintre ei să știe ce se petrece, ea fu în brațele lui, iar el își coborî gura către a ei. Sărutul începu delicat și dulce, dar erau amândoi atât de flămânzi unul după celălalt, încât se schimbă aproape imediat. Degetele lui îi brăzdară părul, dându-l la o parte de pe tâmplele ei și lăsându-l să cadă pe mâinile lui. Ea își înfășură brațele în jurul gâtului lui și, ridicându-se pe vârfurile picioarelor, își depărtă buzele ca să îi întâmpine limba.

Sărutul îi spulberă. Fu ca și cum un taifun le alungă toate neînțelegerile cu puterea lui. Una dintre mâinile lui ajunse sub șoldurile ei, ridicând-o de la pământ. Sărutul lui se mută de la gura la gâtul ei și apoi din nou înapoi la gură. Mâna lui găsi pielea dezgolită din locul în care jacheta și puloverul ei se ridicaseră deasupra pantalonilor și o mângâie în sus, de-a lungul șirei spinării. În câteva secunde, amândoi erau înfierbântați și umezi, plini de sevă, gata să se mănânce unul pe celălalt.

O mașină trecu în viteză, claxonând și de la fereastră se auziră strigăte. Francesca își retrase brațele din jurul gâtului lui.

– Oprește-te, gemu. Nu putem... O, Dumnezeule...

El o lăsă ușurel pe pământ. Pielea ei era fierbinte. Încet, Dallie își retrase mâna de sub puloverul ei și îi dădu drumul.

– Chestia este că, zise el, cu vocea ușor sugrumată, atunci când astfel de lucruri se întâmplă între oameni – genul acesta de chimie sexuală – aceștia își pierd bunul-simț.

– Genul acesta de lucruri ți se întâmplă adeseori? se răsti ea, pe neașteptate la fel de agitată ca o pisică a cărei blană era mângâiată în răspăr.

– Ultima oară a fost când aveam 17 ani și mi-am promis că am învățat o lecție după aceea. La naiba, Francie, am 37 de ani, iar tu ai... cât... 30?

– 31 de ani.

– Amândoi suntem destul de în vârstă ca să știm mai bine de atât și iată-ne purtându-ne ca un cuplu de adolescenți înfierbântați. Clătină cu dezgust din capul lui blond. Va fi un miracol dacă nu sfârșești cu un semn din amor pe gât.

– Nu da vina pe mine pentru ce s-a întâmplat, replică ea. Am fost abstinentă atât de mult timp încât orice mi se pare atrăgător în clipa asta – chiar și tu.

– Credeam că tu și prințul acela Stefan...

– O vom face. Doar că încă n-am apucat.

- Probabil că n-ar trebui să amâni pentru prea mult timp un astfel de lucru.

Începură din nou să meargă. Nu peste mult timp, Dallie îi luă mâna și îi strânse blând degetele. Gestul lui ar fi trebuit să fie prietenesc și liniștitor, însă trimise unde de căldură care urcară pe brațul Francescăi. Hotărî că cel mai bun mod de a împrăștia electricitatea dintre ei era să folosească vocea rece a logicii.

- Totul este deja atât de complicat pentru noi. Această... această... atracție sexuală va face ca lucrurile să devină imposibile.

- Știai să săruți bine cu zece ani în urmă, iubito, dar de atunci ai trecut la liga mare.

- Nu fac asta cu toată lumea, răspunse ea cu iritare.

- Fără supărare, Francie, dar îmi amintesc că, în urmă cu atâția ani, odată ce am trecut la treburile serioase, aveai încă vreo câteva lucruri de învățat - nu că n-ai fost o elevă cu adevărat bună. Spune-mi de ce am impresia că ai cam ajuns pe panoul de onoare de atunci?

- Nu este adevărat! Sunt groaznică când vine vorba de sex. Îmi... îmi deranjează părul.

El chicoti.

- Nu cred că îți mai pasă prea mult de părul tău - nu că nu arăta deosebit de bine - și nici de machiaj, că veni vorba.

- O, Doamne, gemu ea. Și apoi spuse: Poate că ar trebui să ne prefacem că nimic din toate astea nu s-a întâmplat, doar să ne întoarcem la cum mergeau lucrurile.

Își băgă mâna, cu tot cu a ei, în buzunarul gecii sale.

- Iubito, tu și eu ne-am dat ocol unul altuia încă din secunda în care am ajuns din nou împreună - adulmecând și arătându-ne colții ca două corcituri de câini. Dacă nu lăsăm lucrurile să-și urmeze cursul destul de curând, amândoi vom sfârși pe jumătate nebuni. Tăcu pentru o clipă. Sau orbi.

În loc să îl contrazică, așa cum ar fi trebuit să facă, Francesca se trezi spunând:

- Presupunând că ne hotărâm să mergem mai departe cu asta, cât timp crezi că ne va lua până să... ne stingem?

- Nu știu. Suntem oameni cu totul diferiți. Bănuiesc că, dacă o facem de două sau de trei ori, misterul va dispărea și cu asta totul va cam lua sfârșit.

Oare avea dreptate? Se mustră în sinea ei. Desigur că avea dreptate. Genul acesta de chimie sexuală era exact ca un foc de paie - ardea fierbinte și rapid, dar nu avea putere adevărată de a dura. Încă o dată, făcea prea mare caz din sex. Dallie se purta complet degajat în legătură cu toată treaba asta și așa trebuia să facă și ea. Asta era ocazia perfectă pentru a-l scoate din sângele ei, fără să își piardă demnitatea.

Merseră în tăcere tot restul drumului până la casă. Când ajunseră înăuntru, el săvârși toate ritualurile unei gazde: agăță jachetele, ajustă termostatul pentru ca temperatura din casă să fie confortabilă și îi turnă un pahar de vin dintr-o sticlă pe care o adusese din bucătărie. Tăcerea dintre ei începuse să fie apăsătoare, iar ea se refugie în sarcasm.

- Dacă sticla aceea are un dop cu filet, nu vreau să beau.

- Am scos dopul de plută cu propriii dinți.

Ea își reținu un surâs și se așeză pe canapea, doar ca să descopere că era prea agitată ca să șadă locului. Se ridică din nou în picioare.

- Merg până la toaletă. Și, Dallie... nu am... adus nimic cu mine. Știu că este trupul meu și mă consider responsabilă pentru el, dar nu am plănuit să ajung în patul tău - nu că am luat cu adevărat o decizie în legătură cu asta încă - dar dacă o voi face - dacă o vom face - dacă nu ești mai bine pregătit decât sunt eu, mai bine mi-ai spune în clipa asta.

El zâmbi.

- Mă voi ocupa eu de asta.

- Ar fi bine.

Îi aruncă cea mai feroce încruntare a ei pentru că totul se mișca mult prea iute pentru ea. Știa că se pregătea să facă un lucru pe care avea să îl regrete, dar părea să nu aibă puterea voinței de a se opri. Era din cauză că era abstinentă de un an întreg, se justifică în sinea ei. Asta era singura explicație.

Când se întoarse de la baie, el era așezat pe canapea, cu o cizmă petrecută pe genunchi și bând un pahar de suc de roșii. Se așeză la capătul opus al canapelei, nu chiar lipită de brațul acesteia, dar nici cuibărită alături de el. El își aruncă un ochi către ea.

- Doamne, Francie, mi-aș dori să te destinzi un pic. Începi să mă faci să fiu nervos.

- Nu mă lua cu asta, ripostă ea. Ești la fel de nervos ca și mine. Doar că tu o ascunzi mai bine.

El nu negă.

- Vrei să facem un duș împreună, ca să ne încălzim?

Ea clătină din cap.

- Nu vreau să-mi scot hainele.

- Va fi destul de dificil...

- Nu la asta mă refer. Probabil că îmi voi scoate hainele... în cele din urmă... poate... dacă mă hotărăsc să... doar că plănuiesc să fiu deja încălzită înainte de a o face.

Dallie zâmbi larg.

- Știi ceva, Francie? Este cam distractiv să stăm pur și simplu aici, discutând despre asta. Aproape că-mi displace să încep să te sărut.

Așa că începu ea să îl sărute în schimb, pentru că ea cu siguranță nu mai rezista să discute.

Acest sărut fu chiar și mai plăcut decât cel de pe marginea drumului. Preludiul lor verbal îi adusese pe amândoi la capătul răbdării și în mângâierile lor exista o asprime care păru total potrivită pentru o întâlnire care era absurd de nesăbuită pentru amândoi. În timp ce gurile lor se apăsară una de alta și limbile li se atinseră, Francesca avu din nou senzația că restul lumii dispăruse.

Își băgă mâinile sub cămașa lui. În doar câteva secunde, puloverul ei fu scos și nasturii din partea din față a bluzei ei de mătase desfăcuți. Lenjeria ei era superbă – cochilii de scoică dantelate îi cuprindeau sânii. El dădu la o parte una dintre cochilii ca să îi descopere sfârcul catifelat și să îl sugă.

Când nu mai putu să reziste, ea îi trase capul în sus și începu un atac asiduu asupra buzei lui inferioare, urmărind cu limba curba acesteia și tachinând-o blând cu dinții. În cele din urmă își lăsă degetele să alunece pe șira spinării lui și le băgă în betelia blugilor lui. El gemu și o trase în picioare, apoi îi dădu jos pantalonii și îi scoase pantofii și ciorapii.

– Vreau să te văd, zise el cu glas răgușit, eliberându-i umerii de bluza de mătase.

Materialul se simți ca o mângâiere când alunecă în jos pe brațele ei. Lui Dallie i se opri respirația.

– Toată lenjeria ta arată ca și cum locul ei ar fi într-un spectacol de striptease de înaltă clasă?

– Până la ultima.

Se ridică pe vârfurile picioarelor ca să îl muște ușor de ureche. Degetele lui se jucară cu cele două șnururi de pe șoldurile ei, care țineau la locul lui micul triunghi de mătase al chiloților, lăsând goală curba coapsei. Pe pielea ei se târâră fiori.

– Du-mă la etaj în brațe, șopti ea.

El își strecură brațele pe sub genunchii ei, o ridică și o strânse aproape de piept.

– Nu cântărești nici măcar cât un sac cu crose, iubito.

Dormitorul lui era mare și confortabil, cu un șemineu la un capăt și un pat ascuns sub un tavan înclinat. O întinse cu blândețe pe cuvertură și apoi întinse mâna către legăturile delicate de pe șoldurile ei.

– Nu, nu. Îi împinse mâna la o parte și arătă către mijlocul încăperii. Scoate-le mai întâi, soldat.

O privi cu suspiciune.

– Ce să scot?

– Hainele tale. Distrează trupele.

– Hainele mele? El se încruntă. Mă gândeam că poate ai dori să faci tu asta pentru mine.

Ea clătină din cap și se lungi pe un cot, aruncându-i zâmbetul ei cel mai ticălos, de vrăjitoare.

– Dezbracă-te!

– Ascultă aici, Francie...

Ridicând languros o mână, ea arătă din nou către mijlocul încăperii.

– Fă-o foarte încet, frumosule, toarse ea. Vreau să mă bucur de fiecare minut.

– Oh, Francie...

Privi cu jind către cochiliile gemene care acopereau sânii ei și apoi mai jos, către micul triunghi de mătase. Ea își depărtă ușor picioarele ca să îl inspire.

– Mă simt prost să fac un spectacol din a-mi da hainele jos, mormăi el în timp ce se îndreptă către mijlocul încăperii.

Ea își lăsă degetele să treacă delicat peste triunghiul de mătase.

– Păcat. În ceea ce mă privește, bărbații ca tine au fost puși pe lumea asta pentru a distra femeile ca mine.

Ochii lui urmăriră degetele ei.

– Chiar așa?

Ea se jucă cu micul șnur.

– Numai mușchi, fără pic de creier, la ce altceva sunteți buni?

Ridicând privirea, el îi aruncă un zâmbet larg leneș și începu încet să își desfacă încet nasturii.

– Ei bine, bănuiesc că ești pe cale să afli.

Francesca simți un val de fierbințeală care îi inundă sângele. Simpla acțiune de a desface un nasture de cămașă o lovi ca fiind cel mai erotic lucru pe care îl văzuse vreodată. Dallie probabil observase cum respirația ei se accelerase, pentru că un zâmbet îi flutură în colțul gurii și apoi acesta dispăru când începu să se joace cu ea din toată inima. Desfăcu și restul nasturilor cămășii fără

să se grăbească și apoi o lăsă să atârne deschisă pentru o clipă înainte de a și-o scoate. Buzele ei se întredeschiseră ușor. Studie jocul mușchilor de pe pieptul lui în timp ce el se apleca pentru a-și scoate cizmele și șosetele. Îmbrăcat doar în blugi și o centură lată de piele, se îndreptă de spinare și își agăță unul dintre degetele mari de betelie.

– Dă-ți jos sutienul, zise el. Nimic nu mai dispare de-aici până nu văd ceva bun.

Ea se prefăcu a sta pe gânduri și apoi întinse alene mâna la spate și deschise mica închizătoare. Bretelele alunecară pe umerii ei, dar ea ținu cu mâinile cochiliile pe sâni.

– Mai întâi scoate-ți cureaua, zise, cu glasul plin și gutural. Și apoi deschide fermoarul.

El trase cureaua din găicile blugilor. Pentru un moment, o lăsă să-i atârne la brâu, cu catarama înfășurată în jurul pumnului. Apoi o surprinse aruncând-o pe pat, unde căzu peste gleznele ei.

– În cazul în care e nevoie s-o folosesc pe tine, zise el, cu glasul plin de amenințare erotică.

Ea înghiți în sec. El desfăcu capsa de sus a blugilor săi și împinse în jos fermoarul cu doar câțiva centimetri, dezvăluindu-și abdomenul neted. Apoi își odihni ușor mâna pe fermoar, așteptând-o. Încetișor, ea își dădu jos cochiliile de mătase de pe sâni, arcuindu-și cu delicatețe spatele ca el să poată privi după pofta inimii. Acum fu rândul lui să înghită în sec.

– Blugii, soldățelule, șopti ea.

El coborî fermoarul până la capăt, apoi își vârî ambele degete mari în betelie, apucând blugii și chiloții împreună și și-i scoase. În cele din urmă rămase în picioare gol înaintea ei.

Fără a se preface vreun pic rușinată, îl privi pe îndelete. Era puternic și mândru, suplu, strălucitor și splendid. Ea își lăsă capul pe perne, părul revărsându-i-se ca o coroană în jurul ei și privi cum el veni până la marginea

patului. Întinzând degetul arătător, el trasă o linie lungă de la gâtul ei până la triunghiul chiloților de pe ea.

- Desfă legăturile, îi porunci.

- Fă-o tu, îi răspunse ea.

El se așeză pe marginea patului și se întinse către una dintre panglicile de satin. Ea îi opri mâna.

- Cu gura.

El râse, apoi se aplecă și făcu așa cum i se poruncise. În timp ce trase triunghiul de mătase dintre picioarele ei, o sărută și apoi începu să îi mângâie interiorul coapselor. Ea porni într-o misiune proprie de explorare, mâna ei fiind lacomă să îl atingă. După câteva minute, el gemu și se îndepărtă ca să bage mâna în sertarul noptierei de lângă pat. Când se întoarse cu spatele către ea, ea izbucni în râs și se ridică pe genunchi ca să își lipească nasul de gâtul lui.

- Să nu trimiți niciodată un bărbat să facă o treabă de femeie, șopti.

Înconjurându-l cu mâna, îi preluă sarcina, tărăgănând și tachinându-l până când pielea lui deveni umedă de transpirație.

- La naiba, Francie, zise el cu glasul răgușit, dacă o ții așa nu vei mai căpăta nimic din această întâlnire în afară de o amintire plictisitoare.

Ea zâmbi și alunecă din nou pe perne, depărtându-și picioarele pentru el.

- Cumva mă îndoiesc de asta.

El profită de ceea ce ea îi oferea, chinuind-o cu mângâieri experte până când ea îi cerși să înceteze și apoi o sărută până o lăsă fără suflare. Când o pătrunse, în cele din urmă, ea își înfipse mâinile în șoldurile lui și strigă. El se cabră, pătrunzând și mai adânc. Începură să rostească cuvinte scurte, fără suflare.

- Te rog...

- Atât de plăcut...

- Da... cu putere...

- Dulce...

Fiecare era obișnuit să fie un amant rece – atent și darnic, dar întotdeauna stăpân pe situație. Acum erau înfierbântați și uzi, dependenți de pasiune și nepăsători față de toate mai puțin de strigătul nebun al unui trup superb întinzându-se după un altul. Ajunseră amândoi la climax, la câteva secunde diferență, revărsându-se într-un abandon zgomotos și plin de entuziasm, umplând aerul cu strigăte, gemete și obscenități spuse fără suflare.

După aceea, nici unul nu ar fi putut să spună cine era mai stânjenit.

capitolul 29

Mâncară tensionați, amândoi făcând glume care nu erau chiar atât de amuzante. Apoi merseră înapoi în pat și făcură din nou dragoste. Cu gurile lipite și trupurile împreunate, nu putură discuta, dar discuțiile erau un lucru pe care nici unul dintre ei nu prea dorea să îl facă. Dormiră agitați, trezindu-se la primele ore ca să descopere că încă nu se săturaseră unul de celălalt.

– A câta oară a fost asta? oftă Dallie după ce terminară.

Ea își lipi nasul mai aproape, sub bărbia lui.

– Mm... a patra, cred.

Îi sărută creștetul capului și mormăi:

– Francie, nu cred că focul acesta care arde între noi va fi chiar atât de ușor de stins cum ne-am gândit noi.

A doua zi de dimineață, trecu de ora opt înainte ca vreunul dintre ei să facă vreo mișcare. Francesca se întinse leneș, și Dallie o trase aproape pentru o îmbrățișare. Tocmai începeau să se prostească un pic când auziră pași care veneau pe scări. Dallie înjură printre dinți. Francesca întoarse brusc capul către ușă și apoi privi alarmată cum clanța începu să se miște. O viziune urâtă îi trecu fugitiv prin minte, imaginea unei armate formate din foste prietene ale lui Dallie intrând mânioase, fiecare

cu câte o cheie a casei legănându-se pe deget. Exact în clipa aceea auzi ușa deschizându-se.

Dallie păru ușor exasperat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu puteai măcar să ciocăni?

– Îmi era teamă să nu-mi vărs cafeaua. Sper că este Francie acolo, dedesubt, altfel voi fi stânjenită.

– De fapt, nu este Francie, zise Dallie. Și ar trebui să te simți stânjenită.

Salteaua se lăsă când Holly Grace se așeză pe marginea patului, șoldul ei atingând gambele Francescăi. Mirosul slab de cafea se infiltră prin cearșaf.

– Puteai măcar să-mi aduci și mie o cană, se plânse Dallie.

Holly Grace își ceru scuze.

– Nu m-am gândit; am multe pe cap. Glumeai, nu-i așa, că acolo, dedesubt, nu este Francesca?

Dallie bătu ușurel șoldul Francescăi prin cuverturi.

– Rămâi unde te afli, iubită Rosalita. Persoana aceasta nebună va pleca în câteva minute.

Holly Grace trase de capătul cearceafului.

– Francie, trebuie să discut cu voi amândoi.

Francesca strânse mai tare cearceaful și mormăi ceva în spaniolă, ceva despre a face la stânga la colț ca să ajungi la oficiul poștal. Dallie izbucni în râs.

– Haide, Francie, știu că tu ești, zise Holly Grace. Lenjeria ta este împrăștiată pe podea – atâta câtă este.

Francesca nu văzu nici o cale elegantă de ieșire. Cu câtă demnitate se putea, coborî cearceaful până la bărbie și o privi încruntată pe Holly Grace, care ședea pe marginea patului purtând o pereche de blugi vechi și un hanorac cu Cowboys.

– Ce dorești? întrebă. Timp de trei zile ai refuzat să vorbești cu mine. De ce a trebuit să alegi dimineața asta ca să devii vorbăreață?

– Aveam nevoie de puțin timp ca să mă gândesc.

- Nu ai fi putut să alegi un loc mai potrivit să ne întâlnim? întrebă Francesca.

Lângă ea, Dallie se sprijini de tăblia patului, sorbind din cafeaua lui Holly Grace și părând la fel de relaxat ca întotdeauna. Fiind singura persoană care stătea lungită, Francesca își dădu seama că se afla într-o poziție dezavantajoasă. Fixându-și cearceaful sub brațe, își înghiți jena și se împinse în mâini până când ajunse și ea în capul oaselor.

- Dorești o gură? întrebă Dallie, întinzându-i cana de cafea.

Își dădu părul la o parte de pe față și îi mulțumi cu o politețe exagerată, hotărâtă să îi întreacă pe amândoi în atitudinea degajată. În timp ce ea luă cana de cafea, Holly Grace se ridică în picioare și merse către fereastră, iar mâinile îi săriră din buzunarele din față în cele de la spate. Privind la gestul acela, Francesca își dădu seama că prietena ei era mult mai emoționată decât se prefăcea. Privind-o mai îndeaproape, văzu semnele care trădau tensiunea în poziția umerilor lui Holly Grace. Holly Grace se jucă cu marginea draperiei.

- Vezi tu, treaba este că... situația care a avut loc între voi doi a cam intervenit în calea unor planuri pe care mi le-am făcut.

- Ce situație? întrebă Francesca în defensivă.

- Ce planuri? întrebă Dallie.

Holly Grace se întoarse.

- Francie, trebuie să înțelegi că nimic din toate astea nu are de-a face cu dezaprobarea. Ți-am tot spus ani în șir că ai ratat una dintre oportunitățile vieții nepetrecând mai mult timp în pat cu Dallas Beaudine.

- Holly Grace! protestă Francesca.

- Mulțumesc, dulceață, zise Dallie.

Francesca își dădu seama că aceștia începeau să o copleșească din nou și sorbi încetișor din cafea, calmându-se. Holly Grace înaintă până la piciorul patului și îl privi lung pe fostul ei soț.

– Dallie, ceasul meu biologic este pe cale să bată de miezul nopții. Am continuat să cred că, mai devreme sau mai târziu, voi găsi pe cineva cu care să doresc să mă căsătoresc. Ba pentru o vreme chiar am sperat că eu și Gerry... Oricum, am plănuit să mă așez la casa mea și să îi las pe producătorii de la *China Colt* să mă filmeze de la piept în sus la câteva sezoane, cât timp voi avea vreo doi copii. Însă în ultima vreme mi-am dat seama că asta nu este decât o fantezie și treaba este că... Am o durere înlăuntrul meu.

Ocoli până în partea de pat a Francescăi, punându-și brațele în jurul ei, ca și cum i-ar fi fost frig. Francesca văzu tristețea de pe trăsăturile frumoase și mândre ale prietenei sale și putu să ghicească cât o costase pe Holly Grace să fie atât de deschisă în legătură cu nevoia ei de a avea un copil. Îi trecu cana de cafea lui Dallie și lovi ușor cu mâna patul, alături de ea.

– Stai jos, Holly Grace, și spune-mi ce nu este în regulă.

Holly Grace luă loc, ochii ei albaștri fixându-se în cei verzi ai Francescăi.

– Știi cât de mult îmi doresc să am un copil, Francie, și bănuiesc că tot ceea ce s-a întâmplat cu Teddy m-a făcut să mă gândesc la asta și mai mult. M-am săturat să nu fiu în stare decât să iubesc copiii altor oameni; îmi doresc unul care să fie al meu. Dallie îmi zice de ani întregi să nu-mi înfășor toată fericirea într-o bancnotă de un dolar și bănuiesc că, în sfârșit, mi-am dat seama că are dreptate.

Francesca întinse mâna și îi atinse brațul înțelegătoare. Își dori ca Gerry să nu fi zburat spre casă ieri, deși, după trei zile în care acesta încercase fără succes să o facă pe Holly Grace să vorbească cu el, nu putea să îl învinuiască.

– Când te întorci în New York, tu și Gerry trebuie să fiți împreună. Știu că îl iubești, și el te iubește și...

– Lasă-l pe Gerry! ripostă ea. El este Peter Pan. Nu se va maturiza niciodată. Gerry a arătat foarte limpede că dorește să se căsătorească cu mine. Dar, de asemenea, a spus clar că nu-mi va dărui nici un copil.

– Nu mi-ai spus niciodată nimic despre asta, zise Dallie, în mod clar surprins de această dezvăluire.

– Tu și Gerry trebuie să începeți să fiți deschiși unul cu celălalt, insistă Francesca.

– Nu voi cerși. Holly Grace își îndreptă spinarea, încercând să își păstreze demnitatea. Sunt independentă din punct de vedere financiar, sunt cel puțin pe jumătate matură și nu văd nici un motiv pe lume pentru care ar trebui să mă leg de picioare într-o căsătorie doar ca să am un copil. Numai că am nevoie de ajutorul tău.

– Voi face tot ce pot, știi asta. După felul în care m-ai ajutat când...

– Mi-l vei împrumuta pe Dallie? întrebă pe neașteptate Holly Grace.

Dallie țâșni din pat.

– Hei, așteaptă o clipă!

– Dallie nu-mi aparține ca să-l împrumut, răspunse încet Francesca.

Holly Grace ignoră indignarea lui Dallie. Fără să își ia ochii de la Francesca, zise:

– Știu că sunt zeci de bărbați cărora aș putea să le cer asta, dar nu-mi stă în fire să am copilul oricui. Îl iubesc pe Dallie și încă îl avem pe Danny între noi. În momentul de față el este singurul bărbat în care am încredere. O privi pe Francesca cu o mustrare blândă. El știe că nu aș încerca să îl exclud așa cum ai făcut-o tu. Înțeleg cât de importantă este familia pentru el, iar copilul ar fi al lui exact la fel de mult ca al meu.

– Asta este între voi doi, zise cu fermitate Francesca.

Holly Grace privi înainte și înapoi între Francesca și Dallie.

– Nu prea cred. Își întoarse atenția către Dallie. Îmi dau seama că ar fi un pic ciudat să merg din nou cu tine

în pat după tot acest timp – cam ca și cum m-aș culca cu fratele meu. Dar m-am gândit că, dacă aș bea ceva și aș întocmi o fantezie despre mine și Tom Cruise...

Încercarea ei slabă de a glumi nu funcționă. Dallie arăta ca și cum fusese lovit în stomac de către ea.

– Asta pune capac!

Se aplecă și ridică un prosop care zăcea pe covor lângă pat. Holly Grace îl privi rugătoare.

– Știu că ai ceva de spus în toate astea, dar pentru câteva minute, crezi că ai putea să ne lași, pe mine și pe Francesca, să discutăm?

– Nu, nu pot, răspunse el cu răceală. Nu-mi vine să vă cred pe voi două. Acesta este un exemplu perfect de cum au scăpat de sub control femeile din țara asta. Vă purtați ca și cum bărbații nu sunt nimic mai mult decât niște distracții lipsite de importanță, jucărioare care să vă amuze. Sub cuverturi, înfășură prosopul în jurul lui. Și, indiferent ce spune oricine, nu cred că tot necazul acesta a început când femeile au obținut dreptul de a vota. În ceea ce mă privește, a început când v-ați învățat una pe alta să citiți. Se ridică din pat, strângând mai tare prosopul din talie. Și încă un lucru: mă cam satur ca voi două să mă tratați ca pe o bancă de spermă ambulantă!

Spunând asta, intră mânios în baie și trânti ușa. Neimpresionată de mânia lui Dallie, Holly Grace o privi din nou pe Francesca.

– Presupunând că aș putea să îl fac pe Dallie să gândească ca mine, ce ai avea de spus în legătură cu asta?

Ideea o deranjă pe Francesca mai mult decât dorea să recunoască.

– Holly Grace, doar pentru că eu și Dallie am cedat unei nopți de nebunie temporară, nu înseamnă că am de luat vreo decizie în treaba asta. Orice s-ar întâmpla este între voi doi.

Holly Grace privi la lenjeria împrăștiată pe podea a Francescăi.

– Ipotetic vorbind, dacă ai fi cu adevărat îndrăgostită de Dallie, ce ai simți în legătură cu asta?

Pe chipul lui Holly Grace exista o nevoie atât de autentică, încât Francesca hotărî că trebuia să răspundă cinstit. Cugetă preț de câteva momente.

– Oricât de mult te iubesc, Holly Grace, oricât de mult simpatizez cu dorința ta de a avea un copil, dacă l-aș iubi cu adevărat pe Dallie, nu te-aș lăsa să-l atingi.

Holly Grace nu răspunse pe moment și apoi aruncă un zâmbet trist.

– Este exact ceea ce aș spune și eu. Cu toată nestatornicia ta, Francie, momente ca ăsta mă fac să-mi amintesc motivul pentru care suntem cele mai bune prietene.

Holly Grace îi strânse mâna, iar Francesca se bucură să vadă că fusese, în sfârșit, iertată pentru că mințise în legătură cu Teddy. Dar, când se uită la chipul prietenei sale, se încruntă.

– Holly Grace, este ceva în toată treaba asta care nu sună prea adevărat pentru mine. Știi foarte bine că Dallie nu va fi de acord. Nu sunt convinsă nici măcar că tu îl dorești.

– Ar putea, zise ea în defensivă. Dallie este plin de surprize.

Dar nu de genul acesta de surprize. Francesca nu crezu nici măcar pentru un minut că el ar fi fost de acord cu ideea lui Holly Grace și se îndoi și de faptul că Holly Grace o credea.

– Știi de ce anume îmi amintești? zise gânditoare Francesca. Îmi amintești de cineva cu o durere cruntă de dinți și care se lovește cu un ciocan ca să își distragă atenția de la durerea din gură.

– Este ridicol! se răsti Holly Grace, răspunzând atât de iute, încât Francesca știu că atinsese un punct sensibil.

Îi trecu prin minte că lui Holly Grace îi era teamă. Începuse să se agațe de un fir de pai, sperând să găsească un lucru care să o distragă și să îi ușureze durerea din inimă cauzată de pierderea lui Gerry. Francesca

nu putea să facă nimic pentru a o ajuta pe prietena ei în afară de a-i dărui o îmbrățișare plină de compătimire.

- Măi să fie, nu este asta o priveliște care să încălzească inima unui bărbat? zise tărăgănat Dallie când ieși din baie închizându-și nasturii de la cămașă.

Arăta ca un bărbat care arsese mocnit în ultimele câteva minute și fu imediat vizibil faptul că mânia lui se transformase dintr-o indignare justificată într-un serios incendiu forestier în toată regula.

- Voi două ați hotărât deja ce veți face cu mine?

- Francie spune că nu te pot avea, răspunse Holly Grace.

Alarmată, Francesca strigă:

- Holly Grace, nu asta am...

- O, chiar așa? Dallie își băgă cămașa în blugi. La naiba, urăsc femeile! Arătă furios cu degetul către Francesca. Doar pentru că am aprins un milion de artificii azi-noapte, nu înseamnă că ai vreun drept să iei vreo decizie personală pentru mine.

Francesca fu revoltată.

- N-am făcut nici o alegere personală...

El se întoarse împotriva lui Holly Grace.

- Iar dacă tu dorești să-ți faci un copil, mergi și caută în pantalonii altcuiva, pentru că, la dracu', nu-ți voi oferi servicii de montă.

Francesca simți față de el o mânie despre care înțelese că nu era cu totul lipsită de noimă. Dar nu putea el să vadă că Holly Grace suferea cu adevărat și că nu gândea foarte limpede?

- Nu ești doar un pic insensibil? întrebă încetișor.

- Insensibil?

Chipul lui deveni palid de mânie. Mâinile i se strânseră pumn și semăna foarte tare cu un bărbat care dorea să distrugă una dintre formele de viață superioare.

Când se îndreptă către ele, Francesca se micșoră în mod instinctiv în cearșaf, și până și Holly Grace păru să dea înapoi. Mâna lui țâșni către capătul patului.

Francesca scăpă un mic șuierat de panică doar ca să vadă că acesta apucase geanta lui Holly Grace din locul în care ea o aruncase. Deschizând-o, îi vărsă conținutul și înșfăcă cheile mașinii ei.

Când vorbi, vocea îi fu sumbră:

– În ceea ce mă privește, voi două puteți să vă duceți direct în iad.

Spunând asta, ieși furios din încăpere.

Câteva momente mai târziu, auzind la distanță sunetul mașinii care se îndepărta, Francesca simți un junghi de regret față de pierderea unei case în care nu era voie să fie rostite vreodată cuvinte neplăcute.

capitolul 30

Șase săptămâni mai târziu, Teddy coborî din lift și merse pe coridor către apartamentul lui, târându-și tot drumul ghiozdanul după el. Ura școala. Toată viața lui o îndrăgise, dar acum o ura. Astăzi domnișoara Pearson spusese clasei că aveau de făcut un proiect la educație civică pentru sfârșitul anului, iar Teddy știa deja că probabil avea să îl pice. Domnișoara Pearson nu îl plăcea. Spusese că urma să îl dea afară din clasa celor supradotați dacă atitudinea lui nu avea să se îmbunătățească.

Numai că... Încă de când fusese în Wynette, nimic nu mai părea amuzant. Se simțea confuz tot timpul, ca și cum exista un monstru care se ascundea în șifonierul lui, gata să sară afară la el. Iar acum putea să fie dat afară din clasa copiilor supradotați.

Teddy știa că trebuia să se gândească cumva la un proiect minunat la educație civică, cu atât mai mult cu cât dăduse greș atât de tare cu proiectul lui cu gândacii. Proiectul acesta trebuia să fie mai bun decât cele ale tuturor celorlalți – chiar și decât cel al bietului tocilar Milton Grossman, care avea de gând să îi scrie primarului Ed Koch și să îl întrebe dacă putea să petreacă o parte din zi alături de el. Domnișoarei Pearson îi plăcuse

grozav ideea aceea. Spusese că inițiativa lui Milton ar trebui să fie o inspirație pentru întreaga clasă. Teddy nu înțelegea cum de putea cineva care se scobea în nas și care mirosea a naftalină să fie o inspirație.

Când el intră pe ușă, Consuelo ieși din bucătărie și îi spuse:

– Astăzi a venit un pachet pentru tine. Se află în dormitorul tău.

– Un pachet?

Teddy își scoase jacheta în timp ce mergea de-a lungul coridorului. Crăciunul venise și trecuse, ziua lui de naștere era abia în iulie, iar Ziua Îndrăgostiților era încă la două săptămâni depărtare. De ce primea un pachet?

Intrând în dormitorul lui, observă o cutie enormă din carton, a cărui adresă de expediere era Wynette, Texas, zăcând în mijlocul podelei. Își lăsă jacheta să îi alunece, își împinse ochelarii înapoi pe nas și își roase unghia degetului mare. O parte din el dorea ca acea cutie să fie de la Dallie, dar celeilalte părți din el nici măcar nu îi plăcea să se gândească la Dallie. De fiecare dată când o făcea, se simțea ca și cum monstrul din șifonier stătea chiar alături de el.

Tăind banda adezivă cu cea mai ascuțită foarfecă pe care o avea, deschise cutia și căută un bilet. Tot ceea ce văzu fu o grămadă de cutii mai mici și, una câte una, începu să le desfacă. Când termină, se așeză amețit, privind la abundența care îl înconjura, un număr de cadouri atât de admirabil de potrivite pentru un băiețel de nouă ani, încât fu ca și cum cineva îi citise gândurile.

De o parte a lui se odihnea un mic maldăr format din lucruri minunat de grețoase, cum era o pernă care făcea pârț, o gumă de mestecat cu ardei iute și un cub de gheață fals, din plastic, cu o muscă moartă la mijloc. Unele dintre cadouri făcură apel la inteligența lui – un calculator și seria completă din *Cronicile din Narnia*. O altă cutie conținea obiecte care reprezentau o lume întreagă de masculinitate: un briceag elvețian adevărat,

o lanternă cu un mâner negru de cauciuc și un set de șurubelnițe Black & Decker pentru oameni mari. Dar cadoul lui preferat se afla la fundul cutiei. Desfăcând hârtia în care era învelit, lăsă să îi scape un strigăt de plăcere când inspectă cel mai bun, grozav și nemaipomenit hanorac pe care îl văzuse vreodată.

Împodobind fața bleumarin, se vedea caricatura unui motociclist bărbos, care se holba cu ochii ieșiți din orbite și cu saliva curgându-i din gură. Sub motociclist se afla numele lui Teddy, scris cu litere portocalii și inscripția „Născut pentru a aduce iadul pe pământ". Teddy strânse hanoracul la piept. Pentru o fracțiune de secundă își îngădui să creadă că Dallie îi trimisese asta, apoi însă înțelese că acestea nu erau genurile de lucruri pe care i le trimiteai unui puști despre care credeai că este un pămpălău și, din moment ce știa ce părere avea Dallie despre el, știu și că acele cadouri erau de la Skeet. Strânse și mai tare la piept hanoracul și își spuse în sinea sa că era norocos să aibă un prieten ca Skeet Cooper, cineva care să vadă dincolo de ochelarii lui și de alte lucruri până la adevăratul puști.

„Theodore Day – Născut pentru a aduce iadul pe pământ!" Îi plăcea grozav de tare cum sunau aceste cuvinte, sentimentul dat de ele, scrâșnitul din dinți și scuiparea lor, întreaga idee că un puști subdezvoltat ca el însuși, care era un fraier la sport și putea chiar să fie dat afară din clasa pentru copii supradotați, era Născut pentru a aduce iadul pe pământ!

În vreme ce Teddy își admira hanoracul, Francesca încheia filmarea emisiunii sale. Când lumina roșie se stinse pe cameră, Nathan Hurd veni să o felicite. Producătorul ei chelea și era plinuț, neimpresionant din punct de vedere fizic, dar mintal era un dinam. Într-un fel îi amintea de Clare Padgett, care acum făcea departamentul de știri al unui post de televiziune din Houston să se gândească la suicid. Amândoi erau înnebunitor

de perfecționiști și știau cu exactitate ce funcționa pentru ea.

– Îmi place la nebunie când ies așa din emisiune, zise Nathan, cu bărbia dublă tremurând de plăcere. Vom transmite emisiunea așa cum este – audiențele vor trece direct prin tavan.

Tocmai terminase o emisiune despre evanghelismul electronic în care invitatul de onoare, reverendul Johnny T. Platt, ieșise valvârtej după ce ea îl fermecase, făcându-l să dezvăluie mai multe decât acesta dorea despre câteva căsătorii eșuate și atitudinea lui neandertaliană față de femei.

– Slavă Domnului că nu mai aveam decât câteva minute pe care să le umplu, altfel ar fi trebuit să înregistrăm din nou, zise ea, în timp ce își scoase microfonul de sub eșarfa înfășurată în jurul decolteului rochiei sale.

Nathan merse la pas cu ea și ieșiră împreună din studio. Acum, că înregistrarea era gata, și Francesca nu era nevoită să își concentreze toată atenția asupra a ceea ce făcea, apăsarea obișnuită se așternu asupra ei. Trecuseră șase săptămâni de când se întorsese din Wynette. Nu îl mai văzuse pe Dallie de când acesta ieșise ca o furtună din casa lui. Cam atât cu îngrijorarea ei despre cum avea să facă să îl aducă înapoi în viața lui Teddy. Se simțea la fel de confuză ca una dintre adolescentele ei fugare.

De ce un lucru care era atât de greșit pentru ea se simțise atât de corect? Și apoi își dădu seama că Nathan vorbea cu ea.

– ... așadar comunicatul de presă despre ceremonia de la Statuia Libertății a ieșit astăzi. Vom programa o emisiune despre imigrare pentru luna mai – cei bogați și cei săraci, genul ăsta de lucruri. Ce crezi?

Ea dădu aprobator din cap. Își luase examenul de cetățenie la începutul lui ianuarie și, la scurt timp după aceea, primise o scrisoare de la Casa Albă prin care era invitată să participe la o ceremonie specială care urma să aibă loc în luna mai la Statuia Libertății. Mai

multe figuri publice, care recent aplicaseră toate pentru cetățenia americană, aveau să depună împreună jurământul. Pe lângă Francesca, grupul includea câțiva atleți latino-americani, un creator de modă coreean, un balerin rus și doi foarte respectați oameni de știință. Inspirată de succesul din 1986 a rededicării Statuii Libertății, Casa Albă plănuise ca președintele să țină un discurs de bun venit, dând naștere unei mici fervori patriotice, precum și întărindu-și poziția în rândul votanților de etnie.

Nathan se opri din mers când ajunseră la biroul lui.

- Am niște planuri grozave pentru sezonul următor, Francesca. Mai multe chestii politice. Ai cel mai afurisit mod de a tăia prin...

- Nathan. Ezită preț de o clipă și apoi, știind că amânase deja prea mult timp, se hotărî. Trebuie să discutăm.

El îi aruncă o privire îngrijorată înainte să o invite înăuntru printr-un gest. Ea o salută pe secretara lui și apoi intră în biroul lui personal. El închise ușa și se cocoță cu un șold durduliu pe colțul biroului, întinzând cusăturile deja suprasolicitate ale pantalonilor.

Francesca inspiră adânc și îi spuse despre decizia la care ajunsese după luni întregi de deliberare.

- Știu că nu vei fi deloc încântat de asta, Nathan, dar la primăvară, când contractul meu cu rețeaua va trebui reînnoit, i-am spus agentului meu să renegocieze.

- Bineînțeles că vei renegocia, răspunse precaut Nathan. Sunt sigur că rețeaua va veni cu câțiva dolari în plus ca să îndulcească hapul. Nu prea mulți, ține minte.

Nu banii erau problema, iar ea clătină din cap.

- Nu voi mai face o emisiune săptămânală, Nathan. Doresc să reduc la 12 emisiuni speciale pe an - o emisiune pe lună.

Un sentiment de ușurare o inundă când, în sfârșit, rosti vorbele cu voce tare. Nathan țâșni de pe colțul biroului său.

- Nu te cred. Rețeaua nu va accepta asta niciodată. Vei comite un suicid profesional.

– Îmi voia suma riscul ăsta. Nu mai doresc să trăiesc așa, Nathan. M-am săturat să fiu obosită tot timpul. M-am săturat să privesc cum alți oameni îmi cresc copilul.

Nathan, care își vedea propriile fiice doar la sfârșitul săptămânii și lăsase creșterea copiilor în seama soției sale, nu păru să aibă nici cea mai vagă idee la ce se referea ea.

– Femeile se uită la tine ca la un model de urmat, zise el, aparent hotărând să atace mustrările ei de conștiință. Unele dintre ele vor spune că le-ai trădat.

– Poate... nu sunt sigură. Împinse în lături un teanc de reviste și se așeză pe canapeaua lui. Cred că femeile își dau seama că își doresc să fie mai mult decât copii la indigo epuizate ale bărbaților. Timp de nouă ani am făcut totul după modelul bărbaților. Am lăsat creșterea copilului meu pe mâinile altor oameni, mi-am făcut un program atât de ocupat, încât atunci când mă trezesc într-o cameră de hotel trebuie să scot o foaie de hârtie din sertar ca să-mi amintesc în ce oraș sunt și merg la culcare cu un nod în stomac gândindu-mă la tot ce trebuie să fac a doua zi. M-am săturat de asta, Nathan. Îmi iubesc slujba, dar m-am săturat să o iubesc 24 de ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Îl iubesc pe Teddy și nu mai am decât nouă ani înainte să plece la facultate. Doresc să fiu mai mult cu el. Asta este singura viață care mi-a fost dată și, ca să-ți spun adevărul, n-am fost chiar așa de fericită de felul în care o trăiesc.

El se încruntă.

– Presupunând că rețeaua va fi de acord cu asta, lucru de care mă îndoiesc cu toată seriozitatea, vei pierde mulți bani.

– Corect, zise în zeflemea Francesca. Voi fi nevoită să-mi reduc bugetul anual pentru îmbrăcăminte de la 20 000 de dolari la 10 000. Parcă văd un milion de mame care lucrează până la epuizare neputând să doarmă din cauza asta, în vreme ce încearcă să găsească

o cale prin care să cumpere copiilor lor pantofi noi pentru școală.

De câți bani avea nevoie o femeie? se întrebă în sinea ei. Câtă putere? Era oare singura femeie din lume care se săturase să creadă toate etaloanele acelea bărbătești legate de succes?

– Ce vrei cu adevărat, Francesca? întrebă Nathan, schimbându-și tactica din confruntare la împăciuire. Poate reușim să ajungem la un compromis.

– Vreau timp, răspunse obosită Francesca. Vreau să pot citi o carte doar pentru că doresc s-o citesc, nu pentru că autorul va fi în emisiunea mea în ziua următoare. Vreau să pot trece printr-o săptămână întreagă fără să-mi înfigă cineva nici măcar un singur bigudiu fierbinte în păr. Vreau să supraveghez una dintre excursiile cu clasa ale lui Teddy, pentru numele lui Dumnezeu. Și apoi dădu glas unei idei care crescuse treptat în mintea ei: Vreau să iau o parte din energia care a mers în slujba mea și să mă gândesc serios la cum să fac ceva substanțial pentru toate acele fete în vârstă de 14 ani care își vând trupurile pe străzile acestei țări din cauză că n-au nici un loc în care să se ducă.

– Vom face mai multe emisiuni despre fugari, zise el iute. Voi găsi o cale prin care să-ți poți lua vacanță mai mult timp. Știu că te-am muncit din greu, dar...

– Nu m-ai convins, Nathan, zise ea, ridicându-se de pe canapea. Caruselul acesta încetinește pentru o vreme.

– Dar, Francesca...

Îi dădu un sărut rapid pe obraz și apoi părăsi biroul, înainte ca el să apuce să mai spună ceva. Știa că popularitatea ei nu era nici o garanție că rețeaua nu avea să o concedieze dacă simțeau că ea nu era rezonabilă, dar trebuia să își asume riscul. Evenimentele din ultimele șase săptămâni îi arătaseră care erau prioritățile ei și, de asemenea, o învățaseră un lucru important despre ea însăși: nu mai avea nimic de dovedit.

*

Odată ajunsă în biroul ei, Francesca găsi un teanc de mesaje telefonice care o așteptau. Îl luă pe cel dintâi, apoi îl puse deoparte, fără să se uite la el. Privirea îi alunecă către dosarul de pe biroul ei, care conținea un rezumat detaliat al carierei de jucător de golf profesionist a lui Dallas Beaudine. În același timp în care încerca să și-l scoată din minte pe Dallie, începuse să adune materialul. Deși se jucă gânditoare cu paginile, nu se deranjă să recitească ceea ce studiase deja pe îndelete. Fiecare articol, fiecare apel telefonic pe care îl dăduse, fiecare informație pe care reușise să o adune, toate indicau în aceeași direcție. Dallas Beaudine avea talentul necesar pentru a fi campion; doar că nu părea să își dorească asta destul de tare. Se gândi la ceea ce îi spusese Skeet și se întrebă ce aveau toate astea de-a face cu Teddy, dar răspunsul continuă să îi scape.

Stefan se afla în oraș, iar ea promisese să meargă cu el la o petrecere privată la Cote Basque în seara aceea. În ceea ce privea restul după-amiezii, se gândi că anuleze, dar știa că acesta ar fi fost un mod laș de a scăpa. Stefan dorea de la ea un lucru pe care ea înțelegea acum că nu îl putea oferi și nu era cinstit să mai amâne să discute cu el despre asta.

Stefan fusese în New York de două ori de când ea se întorsese din Wynette și îl văzuse de ambele dăți. El știa de răpirea lui Teddy, desigur, așa că fu obligată să îi spună câte ceva despre cele întâmplate în Wynette, deși omisese să îi dea vreun detaliu legat de Dallie.

Studie fotografia lui Teddy aflată pe biroul ei. Îl înfățișa plutind într-un colac cu Flintstone, cu picioarele lui mici și slăbănoage strălucind de apă. Dacă Dallie nu dorea să o mai contacteze vreodată, ar fi trebuit cel puțin să facă o încercare de a lua legătura cu Teddy. Se simți tristă și decepționată. Crezuse că Dallie era o persoană mai bună decât se dovedise a fi. În timp ce se îndrepta către casă în seara aceea, își spuse în sinea

ei să trebuia să accepte faptul că făcuse o greșeală gigantică și apoi să uite de ea.

Înainte să se îmbrace pentru întâlnirea ei cu Stefan, șezu alături de Teddy în vreme ce el își mâncă cina și se gândi la cât de lipsită de griji fusese cu doar două luni mai înainte. Acum se simțea ca și cum ar fi cărat pe umeri toate necazurile lumii. Nu ar fi trebuit nicicând să fi avut acea ridicolă aventură de o noapte cu Dallie, se pregătea să îl rănească pe Stefan, iar rețeaua putea foarte bine să o concedieze. Era prea nefericită ca să o înveselească pe Holly Grace și era îngrozitor de îngrijorată în legătură cu Teddy. Era atât de retras și atât de evident nefericit. Nu dorea să discute despre ceea ce se petrecuse în Wynette și se împotrivi tuturor eforturilor ei de a-l scoate din necazul pe care îl avea la școală.

– Cum au mers astăzi lucrurile între tine și domnișoara Pearson? îl întrebă într-o doară, privindu-l cum ascunde o furculiță plină de mazăre sub cartoful lui copt.

– Bine, cred.

– Doar bine?

El își împinse scaunul de lângă masă și își luă farfuria de pe masă.

– Am niște teme de făcut. Nu prea mi-e foame.

Ea se încruntă când el părăsi bucătăria. Își dori ca profesoara lui Teddy să nu fi fost atât de rigidă și de severă. Spre deosebire de foștii profesori ai lui Teddy, domnișoara Pearson părea mai preocupată de note decât de învățătură, o calitate pe care Francesca o credea dezastruoasă atunci când era vorba despre lucrul cu copiii supradotați. Teddy nu își făcuse niciodată griji despre note până anul acesta, dar acum părea că doar la asta se gândea. În timp ce se strecură într-o rochie Armani cu mărgele pentru seara cu Stefan, se hotărî să programeze o altă vizită cu administratorul școlii.

Petrecerea de la Cote Basque era plină de viață, cu mâncare minunată și un număr satisfăcător de chipuri

faimoase în mulțime, dar Francesca era prea distrasă pentru a se simți bine. Un grup de paparazzi aștepta când ea și Stefan ieșiră din restaurant la scurtă vreme după miezul nopții. Își ridică gulerul de blană al hainei sus, în jurul bărbiei, și își feri privirile de blițurile care străluceau.

– Zibelina nu este bună de nimic, mormăi ea.

– Nu este tocmai o opinie populară, scumpo, răspunse Stefan, conducând-o către limuzină.

– Circul acela mediatic a avut loc din cauza acestei haine, se plânse ea după ce limuzina se strecură în traficul de pe East Fifty-fifth Street. Pe tine presa nu te deranjează aproape niciodată. E vorba despre mine. Dacă aș fi purtat vechea mea haină de ploaie...

Continuă să bată câmpii despre zibelină, trăgând de timp cât încercă să își găsească curajul de a-l răni. În cele din urmă rămase tăcută și lăsă vechile amintiri care începuseră să o necăjească toată seara să preia controlul – gândindu-se la copilăria ei, la Chloe și la Dallie. Stefan o tot privea, aparent pierdut în propriile gânduri. Când limuzina trecu pe lângă Cartier, ea se hotărî că nu mai putea amâna și îl atinse pe braț.

– Te deranjează dacă discutăm un pic?

Era trecut de miezul nopții, noaptea de februarie era rece și Stefan o privi neliniștit – ca și cum ar fi putut bănui ce urma –, dar cu toate astea ordonă șoferului să oprească. Când ieșiră pe trotuar, trecu pe lângă ei o birjă taximetru, copitele calului lovind ritmic pavajul. Începură să meargă împreună de-a lungul Fifth Avenue, scoțând aburi pe gură.

– Stefan, zise ea, odihnindu-și obrazul pentru un scurt moment pe mâneca de lână fină a pardesiului lui. Știu că ești în căutarea unei femei alături de care să-ți petreci viața, dar mă tem că nu eu sunt aceea.

Îl auzi cum trage adânc aer în piept și apoi oftează.

– Ești obosită în seara asta, scumpo. Poate că discuția asta ar trebui să mai aștepte.

– Cred că a așteptat destul de mult, zise ea cu blândețe.

Vorbi o vreme și în cele din urmă putu să vadă că îl rănise, dar poate că nu așa de tare cum se temuse. Bănuise că undeva, în sinea lui, el știuse tot timpul că ea nu era femeia potrivită pentru a fi prințesa lui.

Dallie o sună pe Francesca a doua zi, la birou. Începu conversația fără nici un preambul, ca și cum abia ar fi vorbit cu ea cu o zi înainte și nu în urmă cu șase săptămâni și ca și cum nu ar fi existat nici un fel de gânduri rele între ei.

– Hei, Francie, ai jumătate din Wynette gata să te linșeze.

Avu o viziune neașteptată a tuturor acelor istericale minunate pe care obișnuia să le aibă în tinerețea ei, dar își păstră vocea calmă și nepăsătoare, deși șira spinării sale era țeapănă din cauza încordării.

– Vreun motiv anume? întrebă.

– Felul în care l-ai călcat în picioare pe preotul acela de la TV săptămâna trecută a fost mare păcat. Oamenii de aici își iau evangheliștii foarte în serios, iar Johnny Platt este un adevărat favorit.

– E un șarlatan, răspunse ea, cât putu de calmă.

Unghiile i se înfipseră în palmă. De ce nu putea Dallie să spună măcar o singură dată ce avea în minte? De ce trebuia să treacă prin toate aceste ritualuri camuflate în mod elaborat?

– Poate, dar l-au programat alături de reluările serialului *Insula lui Gilligan*, așa că, atunci când oamenii se gândesc la alternativă, nimeni nu este prea nerăbdător să îi vadă emisiunea anulată. Urmă o pauză scurtă de gândire. Spune-mi ceva, Francie – și ar trebui să știi asta foarte bine –, cum Gilligan și amicii lui au rămas naufragiați pe insula aceea atâta vreme, femeile acelea cum de nu au rămas fără farduri pentru ochi? Și hârtie

igienică? Crezi că Gilligan și căpitanul au folosit frunze de bananier tot timpul acela?

Îi venea să urle la el, dar refuză să îi dea satisfacție.

– Am o ședință, Dallie. Ai sunat cu vreun motiv anume?

– Ca să fiu sincer, săptămâna viitoare zbor la New York ca să mă întâlnesc din nou cu băieții de la rețeaua de televiziune și mă gândeam că aș putea să trec marți seara pe la ora șapte ca să-l salut pe Teddy și poate să te scot la cină.

– Nu pot, zise ea rece, ranchiuna prelingându-se din fiecare por al ei.

– Doar pentru cină, Francie. Nu trebuie să faci mare caz din asta.

Dacă el nu avea de gând să spună ce avea în minte, atunci urma să o facă ea.

– Nu mă voi întâlni cu tine, Dallie. Ai avut șansa și ai ratat-o.

Urmă o tăcere lungă. Ea își impuse să închidă, dar nu prea reușea să își coordoneze mișcările. Când Dallie vorbi, în cele din urmă, tonul lui nepăsător dispăru. Părea obosit și chinuit.

– Îmi pare rău că nu te-am sunat mai devreme, Francie. Aveam nevoie de puțin timp.

– Iar acum am eu.

– În regulă, zise el încetișor. Atunci lasă-mă doar să trec să-l văd pe Teddy.

– Nu prea cred.

– Trebuie să încep să repar lucrurile cu el, Francie. O voi lua ușor. Doar câteva minute.

Ea devenise dură odată cu trecerea anilor; fusese nevoită să o facă. Dar acum, când avea cel mai mult nevoie de acea duritate, tot ce reuși fu să îl vadă în minte pe băiețelul acela ascunzând mazăre sub cartoful lui copt.

– Doar pentru câteva minute, cedă ea. Doar atât.

– Grozav! Păru la fel de exuberant ca un adolescent. Este minunat, Francie. Și apoi adăugă iute: După ce îl văd pe Teddy, te scot la o cină rapidă.

Înainte ca ea să apuce să deschidă gura ca să protesteze, el închise.

Ea își puse capul pe birou și gemu. Nu avea coloană vertebrală; avea un fir moale rămas de la spaghete.

Când portarul o sună marți seara ca să o anunțe de venirea lui Dallie, Francesca era cu nervii la pământ. Încercase trei dintre cele mai conservatoare ținute ale ei înainte să se hotărască, răzvrătindu-se, asupra uneia dintre cele mai nebunești pe care le avea: o bustieră din satin verde ca menta, completată de o fustă scurtă din catifea de culoarea smaraldului. Culorile adânceau verdele ochilor ei și, în imaginația ei, cel puțin, o făceau să pară mai periculoasă. Faptul că probabil era prea elegantă pentru o seară cu Dallie nu o descurajă. Chiar dacă bănuia că aveau să sfârșească într-o tavernă ca vai de ea, cu meniuri trase în plastic, acesta era în continuare orașul ei, iar Dallie avea să fie nevoit să fie cel care să se acomodeze.

După ce își umflă părul într-o dezordine nonșalantă, își agăță în jurul gâtului o pereche de pandantive de cristal de la Tina Chow. Deși avea mai multă încredere în propriile puteri decât în cele mistice date de colierele moderne ale Tinei Chow, se hotărî că nu trebuia să ignore nimic care ar fi putut-o ajuta să treacă cu bine prin ceea ce putea fi o seară dificilă. Știa că nu era obligată să meargă la cină cu Dallie – nici măcar nu trebuia să fie prezentă când el sosea –, dar dorea să îl revadă. Simplu ca bună ziua.

O auzi pe Consuelo deschizând ușa de la intrare și aproape că îi sări inima din piept. Se chinui să aștepte în camera ei pentru câteva minute, până când avea să se simtă mai calmă, dar sfârși doar prin a-și face și mai multe emoții, așa că ieși în camera de zi ca să îl salute.

El ducea un pachet învelit și stătea în picioare lângă șemineu, admirând dinozaurul roșu care atârna deasupra acestuia. Se întoarse la auzul pașilor ei care se apropiau și o privi îndelung. Ea băgă de seamă costumul lui cenușiu bine croit, cămașa cu butoni franțuzești și cravata albastru intens. Nu îl văzuse niciodată într-un costum și, în mod inconștient, se trezi așteptându-se ca el să înceapă să tragă de guler și să își desfacă nodul cravatei. El nu făcu nici una, nici alta.

Ochii lui măsurară fustița scurtă din catifea și bustiera din mătase verde și clătină admirativ din cap.

– La naiba, Francie, arăți mai bine în haine de prostituată decât orice altă femeie pe care o cunosc.

Ei îi veni să râdă, dar păru mai prudent să recurgă la sarcasm.

– Dacă vreuna dintre vechile mele probleme legate de vanitatea personală mai iese vreodată la suprafață, amintește-mi să petrec cinci minute în compania ta.

El zâmbi larg, apoi merse lângă ea și îi atinse buzele cu un sărut ușor care avea un gust vag de gumă de mestecat. Pielea de pe gâtul ei i se înfioră. Privind-o direct în ochi, el spuse:

– Ești cam cea mai frumoasă femeie din lume, și o știi.

Se îndepărtă iute de el. El începu să se uite prin încăpere, privirea lui plutind de la fotoliul de vinil portocaliu al lui Teddy la oglinda Ludovic al XVI-lea.

– Îmi place locul ăsta. Este foarte confortabil.

– Mulțumesc, răspunse ea un pic înțepată, încercând încă să proceseze faptul că se aflau din nou față în față și că el părea mult mai în largul lui decât ea.

Ce aveau să își spună unul altuia în seara asta? Nu aveau absolut nimic de vorbit care nu era fie controversat, fie stânjenitor, fie exploziv din punct de vedere emoțional.

– Teddy este prin preajmă?

Trecu pachetul ambalat din mâna stângă în cea dreaptă.

– Este în camera lui.

Nu văzu nici un rost să îi explice că Teddy făcuse o criză de nervi când ea îi spusese că Dallie avea să vină în vizită.

– Crezi că ai putea să-l rogi să iasă până aici pentru un minut?

– Eu... mă îndoiesc că va fi așa de ușor.

O umbră căzu peste chipul lui.

– Atunci arată-mi care e camera lui.

Ea ezită o clipă, apoi dădu din cap și îl conduse de-a lungul coridorului. Teddy ședea la pupitrul lui împingând leneș un jeep militar înainte și înapoi.

– Ce vrei? zise când ridică privirea și îl văzu pe Dallie stând în spatele Francescăi.

– Ți-am adus ceva, răspunse Dallie. Un fel de cadou întârziat de Crăciun.

– Nu îl vreau, replică bosumflat Teddy. Mama îmi cumpără tot ce-mi trebuie.

Împinse jeepul peste marginea pupitrului și îl lăsă să se prăbușească pe covor. Francesca îi aruncă o privire de avertizare, dar Teddy se prefăcu că nu observă.

– În cazul ăsta, de ce nu îl dai prietenilor tăi?

Dallie înaintă și așeză cutia pe patul lui Teddy. Teddy o măsură din ochi cu suspiciune.

– Ce este înăuntru?

– Ar putea să fie o pereche de cizme de cowboy.

Ceva sclipi în ochii lui Teddy.

– Cizme de cowboy? Skeet le-a trimis?

Dallie clătină din cap.

– Skeet mi-a mai trimis alte lucruri, anunță Teddy.

– Ce lucruri? întrebă Francesca.

Teddy ridică din umeri.

– Doar o pernă care face pârț și alte lucruri.

– A fost un lucru drăguț din partea lui, răspunse ea, întrebându-se de ce Teddy nu îi pomenise nimic despre asta.

– Hanoracul ți s-a potrivit? întrebă Dallie.

Teddy își îndreptă spatele în scaun și îl privi fix pe Dallie, cu ochii alertați în spatele ochelarilor. Francesca se uită curioasă la amândoi, întrebându-se despre ce vorbeau.

– Mi s-a potrivit, spuse Teddy, cu o voce atât de moale încât de-abia se auzi.

Dallie dădu din cap, atingând ușor părul lui Teddy, apoi se întoarse și părăsi încăperea.

Drumul cu taxiul fu relativ liniștit, cu Francesca cuibărită în gulerul din catifea al unei jachete cu mărgele, iar Dallie privindu-l încruntat pe șofer. Dallie îi ignorase întrebarea legată de incidentul cu Teddy și, chiar dacă era împotriva firii sale, ea nu insistă.

Taxiul trase în fața restaurantului Lutece. Ea fu surprinsă și apoi, într-un mod lipsit de logică, dezamăgită. Deși Lutece era probabil cel mai bun restaurant din New York, nu putu să se abțină să nu îl desconsidere pe Dallie pentru faptul că încerca într-un mod atât de evident să o impresioneze. De ce nu o dusese pur și simplu într-un loc în care el s-ar fi simțit confortabil, în locul unui restaurant atât de evident de străin naturii lui? El îi ținu ușa când intrară și apoi îi luă jacheta și i-o dădu să fie dusă la vestiar. Francesca prevăzu o seară inconfortabilă, în care va încerca să îi deslușească atât meniul, cât și lista de vinuri, fără să îi afecteze orgoliul masculin.

Recepționera de la Lutece o văzu pe Francesca și îi dărui un zâmbet primitor.

– *Mademoiselle* Day, este întotdeauna o plăcere să vă avem alături de noi. Apoi se întoarse către Dallie. *Monsieur* Beaudine, au trecut aproape două luni. Ne-ați lipsit. V-am reținut masa dumneavoastră obișnuită.

Masa obișnuită! Francesca căscă ochii la Dallie, în timp ce acesta și *madame* făceau schimb de amabilități. Ea o făcuse din nou! Încă o dată se lăsase păcălită de imaginea pe care Dallie i-o creease și uitase

că acesta era un bărbat care își petrecuse cea mai mare parte a ultimilor 15 ani în cele mai exclusiviste cluburi din America.

- Scoicile sunt deosebit de gustoase în seara asta, anunță *madame* în timp ce îi conduse prin coridorul îngust de cărămidă de la Lutece către grădină.

- Cam totul e bun aici, i se destăinui Dallie după ce se așezară pe fotoliile din răchită. Numai că am grijă să capăt o traducere în engleză pentru orice arată suspect înainte să îl mănânc. Ultima dată aproape că mi-au băgat pe gât ficat.

Francesca izbucni în râs.

- Ești o minune, Dallie, chiar ești.

- Ei, și de ce, mă rog?

- Este greu să-ți imaginezi prea mulți oameni care sunt exact la fel de în largul lor la Lutece ca și într-o cârciumă din Texas.

El o privi gânditor.

- Mie mi se pare că tu te simți foarte confortabil în ambele locuri.

Comentariul lui o cam dădu peste cap pe Francesca. Se obișnuise atât de mult să cugete asupra diferențelor dintre ei, încât era greu să se adapteze la sugestia că aveau vreo similaritate. Discutară despre meniu pentru o vreme, cu Dallie făcând observații lipsite de respect față de orice mâncare care i se părea lui din cale-afară de complexă. În tot timpul în care vorbea, ochii lui păreau să o soarbă. Ea începu să se simtă frumoasă într-un fel în care nu se simțise niciodată până atunci - un gen visceral de frumusețe care venea din adâncul ființei. Blândețea stării ei de spirit o alarmă și fu bucuroasă de distragere atunci când chelnerul își făcu apariția ca să le ia comanda.

După ce chelnerul plecă, Dallie își trecu din nou privirea peste trupul ei, cu zâmbetul discret și intim.

- M-am simțit bine cu tine în noaptea aceea.

„O, nu, nu o vei face", se gândi în sinea ei. Nu avea să o cucerească atât de ușor. Jucase cu cei mai buni, și acesta era un pește care avea să fie nevoit să se legene în cârlig pentru o vreme. Își lărgi ochii inocent, deschizând gura ca pentru a-l întreba despre ce noapte vorbea, dar se trezi, în schimb, că îi zâmbea.

– Și eu m-am simțit bine.

El se întinse peste masă și îi strânse mâna, apoi însă i-o eliberă aproape la fel de repede cum i-o atinsese.

– Îmi pare rău că am strigat la tine în felul acela. Holly Grace m-a făcut să mă supăr destul de tare. N-ar fi trebuit să dea buzna peste noi. Ceea ce s-a întâmplat n-a fost din vina ta și nu ar fi trebuit să mă răzbun pe tine.

Francesca dădu din cap, fără să îi accepte cu adevărat scuzele, dar nici chiar aruncându-i-le înapoi în față. Conversația devie către direcții mai sigure, până când chelnerul apăru cu primul lor fel de mâncare. După ce fură serviți, Francesca îl întrebă pe Dallie despre întâlnirea lui cu cei de la rețeaua de televiziune. El fu precaut în a răspunde, lucru care o interesă destul cât să o facă să sondeze un pic mai în adâncime.

– Înțeleg că, dacă semnezi cu rețeaua de televiziune, va trebui să nu mai joci în cele mai multe dintre turneele mai mari.

Scoase un melc dintr-un mic vas ceramic în care zăcea îmbăiat într-un sos de unt plin de ierburi. El ridică din umeri.

– Nu va trece mult până când voi fi prea în vârstă pentru a mai participa la competiții. Mai bine semnez afacerea cât banii sunt frumoși.

Datele și cifrele carierei lui Dallie îi fulgerară prin minte. Trasă un cerc pe fața de masă și apoi, ca un călător lipsit de experiență care pune cu grijă piciorul pe un teritoriu străin, comentă:

– Holly Grace mi-a spus că probabil anul acesta nu vei juca în Turneul US Classic.

– Probabil că nu.

– Nu m-aș fi gândit că te vei retrage înainte să câștigi un turneu major.

– M-am descurcat destul de bine.

Încheieturile degetelor i se strânseră imperceptibil în jurul paharului de apă minerală pe care îl ridicase. Și apoi începu să îi spună cât de bine se înțelegeau domnișoara Sybil și Doralee. Din moment ce Francesca tocmai vorbise la telefon cu ambele femei, fu mult mai interesată de felul în care el schimbase subiectul decât de ceea ce spunea el.

Chelnerul sosi cu aperitivele lor. Dallie alesese scoici servite într-un sos bogat de roșii cu usturoi, iar ea, un aluat crocant umplut cu un amestec aromatizat de carne de crab și ciuperci sălbatice. Își luă furculița și încercă din nou.

– Turneul US Classic devine aproape la fel de important precum cel de Masters, nu-i așa?

– Da, bănuiesc. Dallie prinse una dintre scoici cu furculița și o trase prin sosul gros. Știi ce mi-a spus Skeet mai zilele trecute? A spus că, din punctul lui de vedere, tu ești cel mai interesant vagabond pe care l-am luat vreodată. Este chiar un compliment, mai ales că nu era în stare să te suporte.

– Sunt flatată.

– Vreme îndelungată te-a considerat astfel acest pierde-vară cu un singur braț, care putea să râgâie *Tom Dooley*, dar cred că l-ai făcut să se răzgândească în timpul memorabilei tale vizite recente. Desigur, există întotdeauna șansa să se răzgândească.

Continuă să bată câmpii. Ea zâmbi și dădu din cap, așteptând ca el să termine, dezarmându-l cu manierele ei naturale și aplecarea atentă a capului, liniștindu-l atât de complet, încât el uită că stătea de cealaltă parte a mesei cu o femeie care își petrecuse ultimii zece ani din viață scoțând la iveală secrete pe care cei mai mulți oameni doreau să le țină ascunse, o femeie care putea să atace mortal cu atâta pricepere și fără pic de vinovăție, încât

adesea victima murea cu un zâmbet pe față. Decapită cu blândețe o tulpină de sparanghel alb.

– De ce nu aștepți până după US Classic înainte să intri în cabina crainicilor? De ce anume ți-e teamă?

El se zbârli ca un arici încolțit.

– De ce să-mi fie teamă? De când ai ajuns expertă în golf ca să știi de ce s-ar putea teme sau nu un jucător profesionist?

– Atunci când ești gazda unei emisiuni de televiziune ca a mea, ajungi să cunoști câte ceva din toate, răspunse ea evaziv.

– Dacă aș fi știut că ăsta avea să fie un afurisit de interviu, aș fi stat acasă.

– Dar atunci am fi ratat o minunată seară împreună, nu-i așa?

Fără nimic altceva în afară de dovada dată de încruntarea întunecată de pe chipul lui, Francesca deveni absolut, complet convinsă că Skeet Cooper îi spusese adevărul și că nu numai fericirea fiului ei depindea de jocul de golf, ci foarte posibil și a ei. Ce nu știa era cum să folosească această nouă descoperire. Pe gânduri, își ridică paharul de vin, luă o gură și schimbă subiectul.

Francesca nu plănuise să ajungă în pat cu Dallie în seara aceea, dar, pe măsură ce cina înainta, simțurile ei părură să se supraîncarce. Conversația lor deveni mai sporadică și privirile dintre ei mai persistente. Era ca și cum luase un drog puternic și nu putea să rupă vraja. Când le sosi cafeaua, nu își mai puteau lua ochii unul de la celălalt și, înainte să își dea seama, se aflau în patul lui Dallie de la Essex House.

– Mm, ai un gust atât de bun, murmură el.

Ea își arcui spatele și un geamăt de plăcere pură veni din adâncul gâtlejului ei, în timp ce el o iubea cu gura și cu limba, dăruindu-i tot timpul de care avea nevoie, ridicând-o pe munții propriei ei pasiuni, dar fără să o lase vreodată să treacă cu adevărat dincolo de vârf.

– Ah... te rog, îl rugă ea.

– Nu încă, îi răspunse.

– Nu... nu mai pot să rezist.

– Mă tem că nu ai încotro, scumpo.

– Nu... te rog...

Ea dădu să se atingă, dar el îi prinse încheieturile mâinilor și i le țintui pe lângă corp.

– Nu ar fi trebuit să faci asta, iubito. Acum mă văd nevoit să o iau de la început.

Pielea ei era umedă și degetele țepene în părul lui, când el în cele din urmă îi oferi eliberarea după care ea tânjea cu disperare.

– Ceea ce ai făcut a fost un lucru îngrozitor, oftă ea după ce reveni pe pământ. Vei plăti pentru tortura aceea.

– Ai observat vreodată că clitorisul este singurul organ sexual care nu are ca poreclă un cuvânt obscen? Își vârî nasul în sânii ei, fără să o grăbească, chiar dacă el însuși nu fusese încă satisfăcut. Are o abreviere, dar nu o poreclă cu adevărat mizerabilă, ca toate celelalte. Gândește-te la asta. Ai...

– Probabil pentru că bărbații n-au descoperit decât de curând clitorisul, zise ea răutăcioasă. N-a fost destul timp.

– Nu prea cred, răspunse el, căutând subiectul discuției. Cred că este din cauză că este un organ mai degrabă neimportant.

– Un organ neimportant!

I se opri respirația când el începu din nou să își exerseze magia.

– Sigur, șopti el răgușit. Mai degrabă ca una dintre acele pricăjite claviaturi electronice decât un atotputernic și bun Wurlitzer.

– Dintre toate lucrurile egoiste și șoviniste...

Cu un râset plin și gutural, se rostogoli deasupra lui.

– Ai grijă, domnule! Această mică claviatură este pe cale să-ți facă vechiul atotputernic Wurlitzer să cânte simfonia vieții sale.

*

Pe parcursul următoarelor câteva luni, Dallie găsi numeroase scuze să vină în New York. Mai întâi fu nevoit să se întâlnească cu nişte directori de publicitate pentru o reclamă pe care o făcea pentru o linie de crose de golf. Apoi se afla „în drum" din Houston către Phoenix. Mai târziu avu o poftă nebună să stea în trafic bară la bară și să respire gaze de eșapament. Francesca nu își amintea să fi râs vreodată atât de mult sau să se fi simțit atât de impertinentă şi de plină de sine. Când Dallie îşi punea mintea la contribuție, era irezistibil și, din moment ce de multă vreme ea renunțase la obiceiul de a-şi mai spune minciuni, încetă să mai încerce să își înjosească sentimentele față de el, ascunzându-le sub eticheta convenabilă a dorinței carnale. Indiferent de cât de posibil era să ducă la o inimă frântă – își dădu seama că se îndrăgostea de el. Îi iubea înfățișarea, râsul și natura degajată a bărbăției sale.

Cu toate astea, obstacolele dintre ei păreau să se contureze deasupra lor ca niște zgârie-nori, iar dragostea ei avea o latură dulce-amăruie. Nu mai era o tânără idealistă de 21 de ani și nu își mai putea imagina un viitor de poveste. Deşi ştia că Dallie ținea la ea, sentimentele lui păreau mult mai degajate decât ale ei.

Iar Teddy continuă să fie o problemă. Ea simțea cât de mult dorea Dallie să îl atragă de partea lui, însă rămânea rigid și protocolar cu fiul ei – ca și cum i-ar fi fost teamă să fie el însuși. Ieșirile lor se sfârșeau prea des în dezastru, căci Teddy nu se purta cum trebuie, și Dallie îl certa. Deși îi displăcea să recunoască, uneori se trezea că se simte ușurată când Teddy avea alte planuri, iar ea și Dallie puteau să își petreacă singuri timpul împreună.

Într-o zi de duminică de la sfârșitul lunii aprilie, Francesca o invită pe Holly Grace să vină în vizită şi să urmărească împreună runda finală a unuia dintre cele mai

importante turnee de golf. Spre încântarea lor, Dallie era la doar două lovituri distanță de cel care se afla în frunte. Holly Grace era convinsă că, dacă el reușea un final puternic, avea să sfârșească prin a juca finala sezonului în loc să intre în cabina crainicilor în două săptămâni pentru a comenta pentru US Classic.

– O s-o dea în bară, zise Teddy când intră în cameră și se trânti pe podea în fața televizorului. Întotdeauna o face.

– Nu și de data asta, îi spuse Francesca, iritată de atitudinea lui atotștiutoare. De data asta va reuși.

„Ar face bine să reușească“, se gândi în sinea ei. Cu o noapte înainte, îi promisese la telefon o varietate de recompense erotice dacă se descurca astăzi.

– De când ai ajuns așa o admiratoare a golfului? întrebase el.

Nu avea nici cea mai mică intenție să-i povestească despre orele pe care le petrecuse analizând fiecare detaliu al carierei lui profesionale sau de săptămânile pe care le petrecuse privind înregistrări video ale vechilor lui turnee în încercarea de a găsi cheia care să descuie secretele lui Dallie Beaudine.

– Am devenit admiratoare după ce am căpătat această incredibilă pasiune pentru Seve Ballesteros, răspunsese ea cu nonșalanță, în timp ce se lăsa pe pernele de satin de pe patul ei și își sprijinea receptorul pe umăr. Este atât de splendid. Crezi că ai putea să-mi faci lipeala cu el?

Dallie pufnise auzind-o menționându-l pe chipeșul spaniol cu pielea oacheșă care era unul dintre cei mai buni jucători profesioniști de golf din lume.

– Continuă să vorbești astfel și o să-ți fac lipeala, cum să nu. Uită de bătrânul Seve mâine și fii cu ochii pe Puștiul American.

Acum, când îl privea pe Puștiul American, îi plăcea cu siguranță ceea ce vedea. El lovi cum trebuie la a 14-a și a 15-a gaură și apoi dădu cu o lovitură mai puțin

la cea de-a 16-a. Clasamentul se modifică, iar el fu la diferenţă de o lovitură de primul loc. Camera îi surprinse pe Dallie şi pe Skeet mergând către cea de a 17-a gaură şi apoi tăie pentru o reclamă Merrill Lynch.

Teddy se ridică de la locul lui din faţa televizorului şi dispăru în dormitorul lui. Francesca scoase o farfurie cu brânzeturi şi biscuiţi, dar atât ea, cât şi Holly Grace erau prea agitate ca să mănânce.

– Va reuşi, spuse Holly Grace pentru a cincea oară. Când am vorbit cu el aseară a spus că se simţea foarte bine.

– Mă bucur că voi doi vorbiţi unul cu altul din nou, remarcă Francesca.

– A, ne ştii pe mine şi pe Dallie. Nu putem sta supăraţi unul pe celălalt pentru multă vreme.

Teddy se întoarse din dormitor purtând cizmele lui de cowboy şi un hanorac bleumarin care îi trecea de şolduri.

– De unde Dumnezeu ai luat chestia aia hidoasă?

Cercetă din priviri motociclistul căruia îi curgeau balele şi inscripţia cu vopsea Day-Glo cu dezgust.

– Este un cadou, mormăi Teddy, aruncându-se din nou pe covor.

Aşadar, acesta era hanoracul despre care auzise ea. Se uită gânditoare la ecranul televizorului, care îl arăta pe Dallie aşezându-şi mingea la gaura a 17-a, şi apoi din nou la Teddy.

– Îmi place, zise.

Teddy îşi împinse ochelarii înapoi pe nas, atent cu totul la turneu.

– Va rata.

– Nu spune asta, se răsti Francesca.

Holly Grace privi concentrată la ecran.

– Trebuie să o aşeze imediat după obstacolul cu nisip, în partea stângă a axului de tragere. Asta îi va permite o vedere foarte bună la steag.

Pat Summerall, comentatorul de la CBS, vorbi peste imagine cu partenerul său, Ken Venturi.

– Ce crezi, Ken? Va reuşi Beaudine să nu se piardă cu firea pentru încă două găuri?

– Nu ştiu, Pat. Jocul lui Dallie a arătat foarte bine astăzi, dar trebuie să simtă presiunea în momentul de faţă şi nu joacă niciodată cât poate de bine în timpul acestor turnee mari.

Francesca îşi ţinu respiraţia când Dallie lovi şi apoi Pat Summerall rosti cu rău augur:

– Nu pare să o fi lovit cum trebuie.

– Se apropie teribil de mult de obstacolul acela din partea stângă, observă Venturi.

– O, nu, strigă Francesca, cu degetele strânse cu putere în timp ce privea fix mingea care zbura pe micul ecran.

– La naiba, Dallie! ţipă ascuţit Holly Grace către televizor.

Mingea căzu din cer şi se îngropă în obstacolul de nisip din partea stângă.

– V-am spus că o s-o dea în bară, zise Teddy.

capitolul 31

Dallie avea o vedere excelentă asupra Central Park din camera lui de hotel, dar se întoarse cu nerăbdare de la fereastră şi începu să se plimbe înainte şi înapoi. Încercase să citească în avionul care zbura la JFK, dar descoperise că nimic nu îi reţinea atenţia şi acum, când ajunsese la hotel, se simţea claustrofobic. Încă o dată lăsase victoria unui turneu să-i zboare. Gândul la Francesca şi la Teddy şezând în faţa televizorului şi privindu-l cum pierde era mai mult decât putea să suporte.

Dar pierderea turneului nu era tot ceea ce îl deranja. Indiferent cât de tare încerca să se distragă, nu putea să înceteze să se gândească la Holly Grace. Se împăcaseră de la cearta pe care o avuseseră la casa de la fermă, iar

ea nu mai pomeni nimic despre a-l folosi pe post de armăsar, dar o parte din vioiciune dispăruse din ea, iar lui asta nu îi plăcea absolut deloc. Cu cât se gândea mai mult la ceea ce i se întâmplase ei, cu atât dorea mai mult să își bage pumnul în fața lui Gerry Jaffe.

Încercă să uite de necazurile lui Holly Grace, dar o idee îl sâcâia în fundul minții încă de când urcase în avion și acum se trezi luând bucata de hârtie pe care se afla adresa lui Jaffe. O obținuse de la Naomi Perlman cu mai puțin de o oră în urmă și încă de atunci încerca să se hotărască dacă să o folosească sau nu. Aruncând un ochi la ceas, văzu că era aproape șapte și jumătate. Urma să o întâlnească pe Francie la nouă, pentru cină. Era obosit și amețit, nu avea deloc chef să fie rezonabil și, cu siguranță, nu se afla în starea de a încerca să pună la punct necazurile lui Holly Grace. Totuși, se trezi băgând adresa lui Jaffe în buzunarul hainei sale sport de culoare bleumarin și îndreptându-se către recepție ca să cheme un taxi.

Jaffe locuia într-o clădire de apartamente nu departe de Națiunile Unite. Dallie plăti șoferul și începu să meargă către intrare, doar ca să îl vadă pe Gerry ieșind pe ușă.

Gerry îl observă imediat, și Dallie își putu da seama după expresia de pe fața acestuia că avusese parte de surprize mai bune în viața lui. Totuși reuși să dea politicos din cap.

– Salut, Beaudine.

– Măi să fie, dacă nu este chiar cel mai bun prieten al Rusiei, răspunse Dallie.

Gerry coborî mâna pe care o întinsese pentru o strângere de mână.

– Replica asta începe să devină plictisitoare.

– Ești cu adevărat un nemernic, știi asta, Jaffe? zise încet Dallie, fără să vadă nevoia de preliminarii.

Gerry avea și el, la rândul lui, un temperament fierbinte, dar reuși să îi întoarcă spatele lui Dallie și începu să meargă pe stradă. Dallie însă nu avea nici cea mai mică intenție de a-l lăsa să scape cu atâta ușurință, nu atunci când în joc se afla fericirea lui Holly Grace. Nu se știa din ce motiv, ea îl dorea pe tipul acesta, iar el putea să fie în stare să îi dea o șansă de a-l avea.

Începu să înainteze și în curând ajunse în dreptul lui Gerry. Era întuneric și erau puțini oameni pe stradă. Pubele de gunoi erau aliniate la marginea trotuarului. Trecură pe lângă ferestrele acoperite cu gratii ale unei brutării și ale unui bijutier.

Gerry grăbi pasul.

– De ce nu te duci să te joci cu mingile tale de golf? zise.

– De fapt, tocmai treceam pe la tine ca să avem o mică discuție înainte să merg s-o văd pe Holly Grace. Era o minciună. Dallie nu avea deloc intenția de a o vedea pe Holly Grace în seara aceea. Vrei să-i transmit salutările tale?

Gerry se opri din mers. Lumina dată de un felinar stradal îi căzu pe chip.

– Vreau să stai departe de Holly Grace.

Dallie avea încă în minte înfrângerea din ziua trecută și nu avea chef de subtilități, așa că luă taurul de coarne rapid și fără milă.

– Ei, ar fi cam greu pentru mine să fac asta. E cam imposibil să lași o femeie însărcinată dacă nu te afli acolo, deasupra, ca să faci treaba.

Ochii lui Gerry deveniră negri. Mâna lui țâșni și apucă partea din față a hainei sport a lui Dallie.

– Spune-mi în clipa asta despre ce vorbești.

– Este hotărâtă să aibă un copil, atâta tot, zise Dallie, fără să facă vreo încercare să se elibereze, și se pare că doar unul dintre noi este destul de bărbat să facă treaba.

Pielea măslinie a lui Gerry păli în timp ce dădu drumul jachetei lui Dallie.

– Nemernic nenorocit ce ești!

Răspunsul tărăgănat al lui Dallie fu amenințător:

– Regulatul este un lucru la care sunt foarte bun, Jaffe.

Gerry încheie două decenii consacrate de nonviolență luându-și avânt și trântind pumnul în pieptul lui Dallie. Gerry nu era cine știe ce luptător, și Dallie văzu lovitura, dar se hotărî să îl lase pe Gerry să aibă parte de unica lui lovitură, pentru că știa al naibii de bine că nu urma să îi mai accepte o alta. Îndreptându-se, Dallie începu să meargă către Gerry. Holly Grace putea să îl aibă pe nemernicul acesta dacă dorea, dar mai întâi el avea să îi rearanjeze fața.

Gerry stătu cu mâinile pe lângă corp, cu pieptul ridicându-se și coborându-se și îl privi pe Dallie venind către el. Când pumnul lui Dallie îl lovi în bărbie, zbură de partea cealaltă a trotuarului și se lovi de pubelele de gunoi, făcându-le să cadă cu zgomot pe stradă. Un bărbat și o femeie care veneau pe trotuar văzură lupta și se întoarseră iute înapoi. Gerry se ridică alene, ridicându-și dosul mâinii ca să șteargă sângele care îi curgea din buză.

Apoi se întoarse și începu să se îndepărteze.

– Luptă-te cu mine, nemernicule! strigă Dallie în urma lui.

– Nu mă voi bate, strigă Gerry înapoi.

– Măi să fie, dacă nu ești un exemplu de primă mână al bărbăției americane? Vino și luptă! Îți voi dărui o altă lovitură gratuită de pumn.

Gerry continuă să meargă.

– Din capul locului n-ar fi trebuit să te lovesc și n-o voi face din nou.

Dallie scurtă rapid distanța dintre ei, întorcându-l brusc de umăr pe Gerry.

– Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai ți-am spus că mă pregătesc să o las gravidă pe Holly Grace!

Pumnii lui Gerry se încleștară pe lângă corp, dar el nu se mișcă. Dallie apucă partea din față a jachetei de piele a lui Gerry și îl împinse într-un stâlp de iluminat.

– Ce dracu' e în neregulă cu tine? Eu m-aș fi luptat cu o armată pentru femeia aceea. Tu nu te poți lupta nici măcar cu o singură persoană?

Gerry îl privi cu dispreț.

– Asta este singura modalitate prin care știi să rezolvi o problemă? Cu pumnii?

– Eu cel puțin încerc să-mi rezolv problemele. Tot ce ai făcut tu a fost să o faci să se simtă mizerabil.

– Nu știi nimic, Beaudine. De săptămâni întregi încerc să discut cu ea, dar ea nu dorește să mă vadă. Ultima oară când am reușit să trec de paza de la studio, a chemat polițiștii.

– Chiar așa? Dallie zâmbi neplăcut și dădu încet drumul jachetei lui Gerry. Știi ceva? Nu te plac, Jaffe. Nu-mi plac oamenii care se poartă ca și cum ar avea toate răspunsurile. Cel mai mult îmi displac făcătorii de bine încrezuți, care fac tot felul de zgomote nobile despre salvarea lumii, dar îi trag în țeapă pe oamenii cărora le pasă de ei.

Gerry respira mai greu decât Dallie și reuși cu greu să își scoată vorbele.

– Asta n-are nimic de-a face cu tine.

– Oricine se încurcă în viața lui Holly Grace dă de mine mai devreme sau mai târziu. Ea vrea un copil și, dintr-un motiv pe care al dracului de sigur nu pot să-l înțeleg, te vrea și pe tine.

Gerry se sprijini cu spatele de stâlpul de iluminat. Pentru o clipă, își coborî capul și apoi îl ridică din nou, cu ochii întunecați de nefericire.

– Spune-mi de ce este așa o afurisită de crimă să nu dorești să aduci un copil pe lumea asta. De ce trebuie ca ea să fie atât de încăpățânată? De ce nu putem fi decât noi doi?

Durerea evidentă a lui Gerry îl înduioșă pe Dallie, dar se strădui din răsputeri să o ignore.

– Dorește un copil, atâta tot.

– Aș fi cel mai rău tată din lume. Nu știu nimic despre a fi tată.

Râsul lui Dallie fu moale și amar.

– Crezi că vreunul dintre noi știe?

– Ascultă, Beaudine! Am avut destui oameni care mă bat la cap despre asta. Mai întâi Holly Grace, apoi sora mea și apoi Francesca. Acum ești și tu pe capul meu. Ei bine, nu este absolut deloc treaba ta, mă înțelegi? Asta este între mine și Holly Grace.

– Răspunde-mi la o întrebare, Jaffe, zice încetișor Dallie. Cum vei continua să îți trăiești restul vieții știind că ai lăsat să-ți scape cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată?

– Crezi că nu încerc să mă înțeleg cu ea? strigă Jaffe. Nici măcar nu vrea să vorbească cu mine, nemernic nebun ce ești! Nu pot nici măcar să intru în aceeași încăpere cu ea.

– Poate că nu încerci destul de mult.

Ochii lui Gerry se îngustară, și fălcile i se încleștară.

– Lasă-mă dracului în pace! Și stai departe de Holly Grace. Voi doi sunteți o poveste epuizată deja și, dacă te gândești măcar să o atingi, voi veni după tine, mă înțelegi?

– Tremur în cizme, răspunse Dallie cu o obrăznicie voită.

Gerry îl privi direct în ochi și pe chipul bărbatului se vedea o asemenea amenințare, încât Dallie chiar simți pentru o clipă un respect ranchiunos.

– Nu mă subestima, Beaudine, spuse Gerry, cu tonul plat și aspru. Susținu privirea lui Dallie pentru câteva momente lungi, fără să clipească, și apoi se îndepărtă.

Dallie rămase privindu-l pentru o vreme; apoi merse înapoi de-a lungul trotuarului. Când coborî

de pe trotuar ca să cheme un taxi, un zâmbet șters și satisfăcut îi trase de colțurile gurii.

Francesca se înțelesese să se întâlnească cu Dallie la ora nouă la un restaurant din vecinătate, care le plăcea amândurora și care servea mâncare din sud-vest. Se schimbă într-un tricou negru din cașmir și pantaloni largi cu model zebră. Din impuls, își atârnă o pereche de cercei de argint nebunește de asimetrici, având o plăcere diavolească de a purta ceva scandalos pentru a-l tachina. Trecuse o săptămână de când nu îl văzuse și avea chef să sărbătorească. Agentul ei încheiase negocierile dificile care duraseră aproape trei luni, și rețeaua cedase, în cele din urmă. Începând din iunie, *Francesca astăzi* avea să fie o emisiune specială lunară în locul uneia săptămânale.

Când ajunse la restaurant, îl văzu pe Dallie șezând într-un separeu cu spătar înalt aflat în spate, departe de mulțime. Observând-o, se ridică și, pentru o fracțiune de secundă, un zâmbet de cățeluș îi trecu pe chip, o expresie mai potrivită unui adolescent decât unui bărbat în toată firea. Inima ei tresări ciudat drept răspuns.

– Bună, scumpo.

– Bună, Dallie.

Atrăsese multă atenție atunci când mersese prin restaurant, așa că el o sărută foarte scurt când ajunse lângă el. Însă, de îndată ce ea luă loc, el se apleca peste masă și făcu treaba așa cum se cuvenea.

– La naiba, Francie, mă bucur să te văd.

– Și eu pe tine.

Îl sărută din nou, închizându-și ochii și bucurându-se de senzația de amețeală dată de apropierea de el.

– De unde ai luat cerceii ăia? De la feroneria Ace?

– Nu sunt cercei, replică ea țanțoșă, așezându-se comod în separeu. Potrivit spuselor artistului care i-a făcut, sunt abstracții lipsite de formă a anxietății conceptualizate.

- Serios? Ei bine, sper că i-ai exorcizat înainte să ți-i pui.

Ea zâmbi, iar ochii lui părură să îi soarbă chipul, părul și forma sânilor sub tricoul de cașmir. Pielea ei începu să se încălzească. Stânjenită, își dădu părul la o parte de pe față. Cerceii ei se legănară. El îi dărui un zâmbet strâmb, ca și cum ar fi putut să vadă fiecare imagine erotică care fulgera prin mintea ei. Apoi se așeză comod pe scaunul lui, haina lui sport de culoare bleumarin deschizându-se peste cămașă. În ciuda zâmbetului lui, ei i se păru că arăta obosit și tulburat. Se hotărî să amâne să îi spună veștile bune despre contractul ei până când avea să afle ce era ceea ce îl îngrijora.

- Teddy a urmărit ieri turneul? o întrebă.

- Da.

- Ce a spus?

- Nu prea multe. Totuși a purtat cizmele de cowboy pe care i le-ai dat tu și acest incredibil de hidos hanorac pe care nu-mi vine să cred că l-ai cumpărat.

Dallie râse.

- Pun pariu că-i place la nebunie hanoracul acela.

- Când l-am învelit în noaptea aceea, îl purta cu pantalonii de pijama.

El zâmbi din nou. Chelnerul se apropie, și ei își întoarseră atenția către tabla care afișa specialitățile zilei. Dallie optă pentru pui cu chili cu garnitură de fasole prăjită. Francescăi nu îi era foame când ajunsese, dar mirosul delicios al restaurantului îi crescuse apetitul și se hotărî asupra unor creveți fripți și o mică salată.

El se jucă cu solnița, părând mult mai puțin relaxat.

- Au încurcat poziționarea steagurilor, altfel m-aș fi descurcat mult mai bine. Lucrul ăsta m-a dat peste cap. Și, din partea mulțimii, a fost un zgomot cu mult mai mare decât ar fi trebuit. Un nemernic a făcut o poză exact când am ajuns la partea superioară a loviturii mele. La naiba, urăsc asta!

Fu surprinsă de faptul că el simțea nevoia de a-i explica, dar până acum devenise deja familiară cu tiparul carierei lui profesionale pentru a mai crede în vreuna dintre scuzele lui. Sporovăiră o vreme despre Teddy, şi apoi el o rugă să îi rezerve puțin timp în săptămâna aceea.

- Voi fi în oraş pentru o vreme. Ei vor să-mi dea lecții despre cum să găsesc lumina roşie de pe cameră.

Îl privi cu asprime și buna ei dispoziție se evaporă.

- Vei accepta slujba de crainic pe care ți-au oferit-o?

El nu o privi direct.

- Lipitoarea mea îmi aduce mâine contractele, să le semnez.

Le sosi mâncarea, dar Francesca își pierduse pofta de mâncare. Ceea ce el era pe cale să facă era greșit – mai greșit decât părea să își dea seama. Avea un aer înfrânt, iar ea ura felul în care el evita să o privească. Împunse un crevete cu furculița și apoi, incapabilă să se abțină, îl înfruntă.

- Dallie, ar trebui ca măcar să termini sezonul. Nu-mi place ideea să renunți astfel la Classic, la distanță de doar o săptămână până la final.

Putea să observe că se încordase când strânse din dinți și privi pe deasupra capului ei.

- Trebuie să-mi pun crosele în cui mai devreme sau mai târziu. Acum e un moment la fel de bun ca oricare..

- Cariera de crainic de televiziune va fi una minunată pentru tine într-o zi, dar ai doar 37 de ani. Mulți jucători de golf câștigă încă turnee importante la vârsta ta sau chiar mai vârstnici. Uite-te la ce a făcut Jack Nicklaus la Mastersul de anul trecut.

Ochii lui se îngustară și, în sfârșit, o privi.

- Tu știi ceva, Francie. Mi-ai plăcut al naibii mai mult înainte să devii o afurisită de expertă în golf. Ți-a trecut vreodată prin cap că am destui oameni care să-mi spună cum să joc și, la naiba, nu am nevoie de un altul?

Precauția îi spuse că venise momentul să îl lase în pace, dar nu putu să o facă, nu când simțea că ceva

important era în pericol. Se jucă cu piciorul paharului ei de vin, apoi îi întâlni privirea ostilă în mod direct.

– Dacă aș fi în locul tău, aș câștiga Classicul înainte să renunț la joc.

– O, așa ai face?

Un mic mușchi tresări în falca lui.

– Da. Își scăzu vocea până când fu o șoaptă abia audibilă și îl privi direct în ochi. Aș câștiga acel turneu doar ca să știu că o pot face.

Nările lui se umflară.

– Din moment ce abia știi diferența între o crosă pe care o folosești la prima lovitură și una de fier numărul unu, aș fi din cale-afară de interesat să te văd încercând.

– Nu vorbim despre mine. Vorbim despre tine.

– Uneori, Francesca, ești cea mai ignorantă femeie pe care am cunoscut-o vreodată în întreaga mea viață. Trântind furculița, se uită la ea și linii subțiri și aspre formară paranteze în jurul gurii sale. Pentru informația ta, Classicul este unul dintre cele mai dure turnee ale anului. Terenul este ucigaș. Dacă nu lovești în ultima parte exact în locul care trebuie, poți ajunge de la un scor cu două lovituri mai puțin la unul cu o lovitură în plus fără să-ți dai seama cum. Ai vreo idee cine joacă în Classic anul acesta? Cei mai buni jucători de golf din lume, la naiba! Greg Norman se va afla acolo. I se spune Marele Rechin Alb și nu doar pentru că are părul alb – ci pentru că îi place la nebunie gustul de sânge. Ben Crenshaw joacă – dă lovitura finală mai bine decât oricine din turneu. Apoi mai este Fuzzy Zoeller. Bunul Fuzzy face glume și se poartă ca și cum ar face o plimbare de duminică prin pădure, dar tot timpul se gândește cât de adânc să-ți sape afurisitul de mormânt. Și amicul tău Seve Ballesteros își va face apariția, mormăind în barbă în spaniolă și brăzdând direct printre toți cei care îi stau în cale. Apoi ajungem la Jack Nicklaus. Deși are 47 de ani, este încă în stare să ne sufle pe fiecare dintre noi de pe traseu. Nicklaus nici măcar nu este uman, Francie.

– Și apoi mai este Dallas Beaudine, zise ea încetișor. Dallas Beaudine, care a jucat unele dintre cele mai bune runde de deschidere din turneele de golf, dar întotdeauna se duce totul de râpă la sfârșit. De ce anume, Dallie? Nu ți-o dorești destul de mult?

Ceva păru să se frângă înlăuntrul lui. Își trase șervetul din poală și îl mototoli pe masă.

– Haide să ieșim de aici! Nu-mi mai este foame.

Ea nu se clinti. În schimb, își încrucișă brațele la piept, ridicându-și bărbia și îl provocă în tăcere să încerce să o miște. Avea de gând să îl înfrunte o dată pentru totdeauna – chiar dacă asta însemna să îl piardă.

– Nu merg nicăieri.

În momentul acela Dallie Beaudine păru să înțeleagă în cele din urmă ceea ce pricepuse numai vag când privise o pereche de cercei cu diamante incomparabile de patru carate zburând în adâncimile unei cariere de piatră. În sfârșit înțelese puterea voinței. De luni întregi alesese să ignore inteligența profundă care se afla sub acei ochi verzi de pisică, hotărârea de oțel ascunsă sub zâmbetul acela îndrăzneț, puterea invincibilă a inimii femeii care stătea în fața lui, totul împachetat atât de absurd ca o minge frivolă de puf. Se lăsase să uite faptul că ea venise în țara asta fără nimic – nici măcar prea multă putere de caracter – și că fusese în stare să privească fiecare dintre slăbiciunile ei direct în ochi și să le învingă. Uitase că ea se transformase singură într-o campioană, în vreme ce el era încă doar pe locul doi.

Văzu că ea nu avea nici cea mai mică intenție de a părăsi restaurantul și simpla forță a dorinței ei îl făcu să se clatine. Simți un moment de panică, ca și cum ar fi fost din nou copil și pumnul lui Jaycee se îndrepta direct spre fața lui. Îl simți pe Urs respirându-i în ceafă. „Ai grijă, Beaudine! Te-a prins acum."

Așa că făcu singurul lucru pe care îl putea face – singurul lucru la care se putea gândi care ar fi putut

să o distragă pe această femeie încăpățânată și autoritară înainte să îl facă felii.

– Jur, Francie, m-ai adus într-o stare așa de proastă, încât mă gândesc să-mi schimb planurile din seara asta.

Pe ascuns, își strecură șervetul înapoi în poală.

– O? Ce planuri aveai?

– Ei bine, toată sâcâiala asta aproape că m-a făcut să mă răzgândesc, dar – la dracu' – bănuiesc că oricum îți voi cere să te căsătorești cu mine.

– Să mă căsătoresc cu tine?

Buzele Francescăi se depărtară de uimire.

– Nu văd de ce nu. Cel puțin nu până în urmă cu câteva minute, când te-ai transformat într-o afurisită de pisăloagă.

Francesca se lăsă pe spate în separeu, cuprinsă de sentimentul îngrozitor că ceva dinlăuntrul ei se frângea.

– Nu scoți pur și simplu pe gură o cerere în căsătorie în felul ăsta, zise ea tremurând. Și, cu excepția unui băiat de nouă ani, nu avem nici măcar un singur lucru în comun.

– Mda, ei bine, nu mai sunt chiar așa de sigur de asta.

Băgând mâna în buzunarul hainei costumului, scoase o cutiuță de bijuterii. Întinzând-o către ea, deschise capacul cu degetul mare, dezvăluind un superb diamant.

– Am cumpărat asta de la un tip cu care am fost în liceu, dar cred că este corect să-ți spun că a petrecut o vreme ca oaspete al statului Texas împotriva dorinței lui după ce a intrat într-un Piggy Wiggly[1] cu o pocnitoare în mână. Cu toate astea, mi-a spus că în închisoare l-a găsit pe Iisus, așa că nu cred că inelul este furat. Dar bănuiesc că nu poți fi prea sigur cu genul ăsta de lucruri.

Francesca, care deja observase ambalajul distinct de culoare albastră ca oul de măcăleandru al celor de la Tiffany, era doar vag atentă la ceea ce spunea el. De ce nu pomenise nimic despre dragoste? De ce o făcea în felul acesta?

[1] Un lanț de supermarketuri în SUA (n.red.)

– Dallie, nu pot lua inelul acela. Nu... nu-mi vine să cred nici măcar că sugerezi asta.

Pentru că nu ştia cum să spună ceea ce avea cu adevărat în minte, expuse toate piedicile logice dintre ei.

– Unde am locui? Slujba mea este în New York; a ta este pretutindeni. Și despre ce am discuta odată ce ieșim din dormitor? Doar pentru că există acest... acest nor de poftă carnală care atârnă între noi, nu înseamnă că suntem calificați pentru a construi împreună un cămin.

– Vai, Francie, complici totul atât de mult. Eu și Holly Grace am fost căsătoriți timp de 15 ani și am creat un cămin doar la început.

Mânia începu să formeze o ceață în capul ei.

– Asta este ceea ce-ți dorești? O altă căsnicie ca aceea pe care ai avut-o cu Holly Grace? Tu mergi pe calea ta, eu pe a mea, dar o dată la două luni ne întâlnim ca să privim câteva partide de golf și să facem un concurs de scuipat. Nu voi fi amica ta, Dallas Beaudine.

– Francie, eu și Holly Grace n-am făcut în viața noastră un concurs de scuipat și nu se poate să nu fi observat că băiatul acela al nostru este, din punct de vedere tehnic, un bastard.

– La fel ca tatăl lui, șuieră ea.

Fără să clipească, el închise cutia de la Tiffany şi o strecură înapoi în buzunar.

– În regulă. Nu suntem obligați să ne căsătorim. Era doar o sugestie.

Ea îl privi îndelung. Trecură secunde. El duse la gură o furculiță cu pui și începu să mestece alene.

– Asta este tot?

– Nu prea pot să te oblig.

Mânia și durerea luară naștere atât de profund înlăuntrul ei încât avu impresia că avea să se sufoce.

– Atunci asta este tot? Eu spun nu, iar tu îți iei jucăriile și pleci acasă?

El luă o gură din apa minerală, expresia din ochii lui fiind la fel de abstractă precum cerceii de argint din urechile ei.

– Ce ai dori să fac? Chelnerii m-ar arunca afară dacă m-aș așeza în genunchi.

Sarcasmul lui în fața unui lucru atât de important pentru ea fu ca un cuțit între coaste.

– Nu știi cum să lupți pentru nimic din ceea ce-ți dorești? șopti ea cu înverșunare.

Tăcerea care se așternu peste el fu atât de totală, încât ea știu că atinsese un punct sensibil. Dintr-odată, ea simți că perdeaua îi căzu de pe ochi. Asta era. Asta era ceea ce încercase Skeet să îi spună.

– Cine a spus că te doresc? Iei totul prea în serios, Francie.

El o mințea și se mințea pe el însuși. Îi simți nevoia la fel de mult cum o simțea pe a ei. O dorea, dar nu știa cum să o obțină și, mai important, nici măcar nu avea să încerce. La ce se aștepta, se întrebă cu amărăciune, de la un bărbat care jucase unele dintre cele mai bune runde de deschidere din turneele de golf, dar care întotdeauna se prăbușea la sfârșit?

– Vei mai avea loc de desert, Francie? Au chestia asta de ciocolată. Dacă este să mă întrebi pe mine, i-ar prinde bine câteva picături de Cool Whip pe deasupra, dar este totuși foarte bun.

Ea simți față de el un dispreț care se învecina cu antipatia reală. Dragostea ei părea acum să fie o povară opresiv de grea, prea mult pentru ca ea să o poată duce. Întinzând mâna peste masă, îl apucă de încheietură și o strânse până când unghiile i se înfipseră în pielea lui, și fu sigură că el știa fără urmă de tăgadă că trebuia să asculte fiecare cuvânt pe care ea trebuia să îl spună. Cuvintele ei fură joase și acuzatoare, cuvintele unei luptătoare.

– Ți-e atât de teamă de eșec încât nu poți să lupți pentru nici un lucru pe care îl dorești? Un turneu? Fiul tău?

Eu? Asta este ceea ce te-a reținut în tot acest timp? Ți-e atât de teamă de eșec încât nici măcar nu încerci?

– Nu știu despre ce vorbești.

Încercă să își retragă mâna, dar strânsoarea ei era atât de puternică, încât nu o putu face fără să atragă atenția asupra lor.

– Nici măcar nu ai ieșit din boxa de start, nu-i așa, Dallie? Pur și simplu, stai pe margine. Ești gata să joci cât timp nu ești nevoit să transpiri prea mult și să faci destule glume deștepte pentru ca toată lumea să înțeleagă că nu-ți pasă cu adevărat.

– Asta este cea mai stupidă...

– Dar ție îți pasă, nu-i așa? Îți dorești să câștigi atât de tare, încât, la naiba, aproape că poți să-i simți gustul. Îți dorești și fiul, dar te ții departe de el, doar pentru cazul în care Teddy nu vrea să te aibă – minunatul meu băiețel care își poartă inima la vedere și ar da orice pe lume pentru un tată care să îl respecte.

Chipul lui Dallie pălise, și pielea de sub degetele ei era umedă și rece.

– Îl respect, zise el cu asprime. Cât voi trăi nu voi uita ziua aceea în care s-a repezit la mine pentru că a crezut că îți făceam rău...

– Ești un plângăcios, Dallie – dar o faci cu atâta stil, încât toată lumea te lasă să scapi basma curată. Își slăbi strânsoarea, dar nu îi dădu drumul. Ei bine, prefăcătoria cam începe să fie cusută cu ață albă. Devii prea în vârstă ca să continui să te descurci doar cu frumusețea și farmecul tău.

– Ce dracu' știi tu despre asta?

Vocea lui fu liniștită și ușor răgușită.

– Știu totul despre asta pentru că am pornit cu unele dintre aceleași handicapuri. Dar m-am maturizat și am dat cu șutul în fund afurisitei mele vieți până când a făcut ceea ce-am vrut eu.

– Poate că a fost mai ușor pentru tine, ripostă el. Poate că tu ai avut câteva șanse care ți-au ieșit în cale.

Eu am fost pe cont propriu de când aveam 15 ani. În vreme ce tu te plimbai în Hyde Park cu bona, eu mă feream de pumnii babacului meu. Când eram foarte mic, știi ce obișnuia să-mi facă atunci când se îmbăta? Să mă întoarcă cu picioarele în sus și să-mi țină capul sub apă în vasul de toaletă.

Chipul ei nu se înmuie nici măcar cu un singur moment de milă.

– Nasoală treabă!

Văzu că răceala ei îl înfuriase, dar nu se dădu bătută. Mila ei nu avea să îl ajute. La un moment dat, oamenii fie trebuiau să arunce rănile copilăriei lor, fie să treacă prin viață schilodiți permanent.

– Dacă dorești să te joci cu tine însuți, este alegerea ta, dar nu face asta cu mine, pentru că îți voi spulbera afurisita de cacealma. Se ridică din separeu și apoi îl privi de sus stăruitor, spunându-i cu glas glacial din cauza disprețului: Am hotărât să mă căsătoresc cu tine.

– Las-o baltă, zise el, rece de furie. Nu vreau. Nu te-aș lua nici dacă ai fi împachetată ca un cadou.

– O, ba sigur că mă vrei. Și nu este doar pentru Teddy. Mă dorești atât de tare, încât te sperie. Dar ți-e teamă să lupți. Ți-e frică să pui ceva la bătaie de teamă că iarăși capul îți va fi scufundat în acea toaletă. Se plecă ușor înainte, odihnindu-și o mână pe masă. Am decis că mă voi căsători cu tine, Dallie. Îi aruncă o privire lungă și rece de apreciere. Mă voi căsători cu tine în ziua în care vei câștiga turneul US Classic.

– Asta este cea mai prostească...

– Dar trebuie să-l câștigi, nemernicule, șuieră ea. Nu locul al treilea, nu locul al doilea – primul loc.

El îi aruncă un hohot de râs disprețuitor și nesigur.

– Ești nebună!

– Vreau să știu din ce ești făcut, rosti ea cu dispreț. Vreau să știu dacă ești destul de bun pentru mine – destul de bun pentru Teddy. Nu m-am mulțumit cu mâna a doua de multă vreme și n-am de gând să încep acum.

– Ai o părere prea bună despre cât valorezi.

Ea îi aruncă șervetul direct către piept.

– Ba bine că nu. Dacă mă dorești, va trebui să mă câștigi. Și, domnule, nu sunt ieftină.

– Francie...

– Pune trofeul acela de locul unu la picioarele mele, nemernic afurisit, sau nu te mai deranja să te mai apropii de mine vreodată!

Înșfăcându-și geanta, trecu pe lângă oamenii surprinși care luau cina la mesele din față și ieși în fugă pe ușă. Noaptea devenise rece, dar mânia ei ardea atât de tare, încât ea nu simți răcoarea. Mergând furioasă pe trotuar, fu împinsă înainte de furie, de durere și de teamă. Ochii o înțepau și nu putea să clipească destul de rapid încât să își oprească lacrimile. Două picături strălucitoare se strânseră pe rimelul rezistent la apă care îi acoperea genele inferioare. Cum de se putuse îndrăgosti de el? Cum de permisese să se întâmple un lucru atât de absurd? Dinții începură să îi clănțăne. Pentru aproape 11 ani, nu simțise nimic mai mult decât o afecțiune puternică față de o mână de bărbați, umbre ale iubirii care se stingea aproape la fel de iute cum apărea. Dar acum, tocmai când viața ei se liniștea, permisese din nou unui jucător profesionist de golf de mâna a doua să îi frângă inima.

Francesca trecu prin săptămâna următoare cu sentimentul că ceva luminos și minunat dispăruse din viața ei pentru totdeauna. Ce făcuse? De ce îl provocase cu atâta cruzime? Nu era jumătate din plăcintă mai bine decât deloc? Dar știa că nu putea trăi cu jumătate din nimic și nu dorea nici ca Teddy să trăiască în felul acesta. Dallie trebuia să înceapă să își asume riscuri sau avea să fie inutil pentru amândoi – un miraj pe care nici unul dintre ei nu se putea baza vreodată. Cu fiecare respirație, plânse pierderea iubitului ei, pierderea dragostei în sine.

Lunea următoare, în vreme ce îi turna lui Teddy un pahar de suc de portocale înainte ca acesta se plece la școală, încercă să își găsească consolare în gândul că Dallie era la fel de nefericit ca ea. Dar îi era greu să creadă că oricine își proteja emoțiile cu atâta grijă putea să aibă sentimente care să fie atât de profunde.

Teddy își bău sucul și apoi își îngrămădi abecedarul în ghiozdan.

– Am uitat să-ți spun. Holly Grace a sunat aseară și mi-a zis să-ți spun că Dallie joacă mâine în US Classic.

Capul Francescăi țâșni în sus de la paharul de suc pe care începuse să și-l toarne.

– Ești sigur?

– Asta a spus. Totuși, nu văd care e marea scofală. Nu va face decât s-o dea în bară. Și, mamă, dacă primești vreo scrisoare de la domnișoara Pearson, să nu-i dai nici o atenție.

Carafa cu suc de portocale rămase suspendată în aer deasupra paharului. Ea își închise ochii pentru o clipă, obligându-și mintea să zboare de la Dallie Beaudine ca să se poată concentra la ceea ce Teddy încerca să îi spună.

– Ce fel de scrisoare?

Teddy închise fermoarul ghiozdanului, ocupându-se de asta cu o concentrare încăpățânată, ca să nu fie obligat să ridice privirea către ea.

– S-ar putea să primești o scrisoare care să spună că nu-mi folosesc potențialul...

– Teddy!

– ... dar nu-ți face griji. Proiectul meu pentru educație civică trebuie terminat săptămâna viitoare și am pregătit ceva atât de grozav, încât domnișoara Pearson îmi va da vreun milion de A plus și mă va ruga să rămân în clasă. Gerry a spus...

– Vai, Teddy! Trebuie să discutăm despre asta.

El își înșfăcă ghiozdanul.

– Trebuie să plec, altfel întârzii.

Înainte să apuce să îl oprească, el fugise din bucătărie, iar ea auzi ușa de la intrare trântindu-se. Dorea să se bage înapoi în pat și să își tragă cuverturile peste cap ca să poată să se gândească, dar avea o ședință programată peste o oră. Nu putea face nimic legat de Teddy pentru moment, dar, dacă se grăbea, putea să aibă timp pentru o scurtă oprire la studioul unde se filma *China Colt* ca să se asigure că Teddy înțelesese corect mesajul lui Holly Grace. Dallie chiar avea să joace în Classic? Oare vorbele ei chiar ajunseseră până la el?

Când Francesca ajunse acolo, Holly Grace filmase deja prima scenă a zilei. Pe lângă o despicătură poziționată cu atenție pe partea din față a rochiei, care îi dezvăluia partea superioară a sânului stâng, avea și o julitură falsă pe frunte.

– O zi grea? zise Francesca, venind către ea.

Holly Grace ridică privirea de pe scenariul pe care îl citea.

– Am fost atacată de această prostituată dementă care se dovedește a fi un psihopat travestit. Filmează cu încetinitorul scena asta grozavă cu Bonnie și Clyde la sfârșit, în care îi trag tipului ăstuia două gloanțe direct în implantele de silicon.

Francesca abia o auzi.

– Holly Grace, este adevărat că Dallie joacă în Classic?

– Așa mi-a spus și nu sunt prea mulțumită de tine în clipa asta. Își aruncă scenariul pe scaun. Dallie nu mi-a dat nici un detaliu, dar bănuiesc că i-ai dat papucii.

– Ai putea spune asta, răspunse cu precauție Francesca.

O expresie de dezaprobare traversă chipul lui Holly Grace.

– Sincronizarea ta este de rahat, știi asta? Ar fi fost prea mult pentru tine să aștepți până după Classic înainte să-ți faci numărul cu el? Nici dacă ți-ai fi pus în minte să faci asta, nu cred că ai fi putut să găsești o cale mai bună de a-l nenoroci.

Francesca începu să-i explice, dar apoi, cu un sentiment de șoc, își dădu seama că ea îl înțelegea pe Dallie mai bine decât Holly Grace. Ideea fu atât de surprinzătoare, atât de nouă pentru ea, încât abia putu să o înțeleagă. Făcu niște comentarii evazive, știind că, dacă încerca să îi explice, Holly Grace nu ar înțelege niciodată. Apoi dădu un adevărat spectacol privind la ceas și grăbindu-se să plece.

Când plecă de la studio, gândurile îi erau o harababură. Holly Grace era cea mai bună prietenă a lui Dallie, prima lui iubire, sufletul lui pereche, dar ei doi erau atât de asemănători, încât deveniseră orbi la defectele celuilalt. De fiecare dată când Dallie pierduse un turneu, Holly Grace inventase scuze pentru el, îl compătimea și, în general, îl trata ca pe un copil. Oricât de bine îl cunoștea Holly Grace, nu înțelesese cum teama lui de eșec îi distrugea jocul de golf. Și, dacă ea nu înțelegea asta, nu avea să înțeleagă nicicând cum aceeași teamă îi ruina viața.

capitolul 32

După ce fusese jucat pentru prima oară în 1935, turneul US Classic crescuse ca prestigiu până ajunsese să fie considerat „al cincilea turneu major" – alături de Masters, British Open, PGA și US Open. Terenul pe care se ținea Classicul devenise legendar, un loc care să fie pomenit într-o singură respirație ca Augusta, Cypress Point și Merion. Jucătorii de golf îl numeau Vechiul Testament și asta cu un motiv întemeiat. Traseul era unul dintre cele mai frumoase din sud, îmbogățit de pini și magnolii străvechi. Bărbi de licheni spanioli înveșmântau stejarii care serveau drept fundal pentru iarba mică, perfect tăiată, și nisipul alb ca scoica și fin ca pudra care umplea obstacolele. Când ziua era liniștită și soarele cald, traseul lucea de o lumină atât de pură, încât părea divină. Dar frumusețea naturală

a traseului făcea parte din perfidia acestuia. În vreme ce îți încălzea inima, putea și să îți adoarmă simțurile, în așa fel încât jucătorul orbit nu își dădea seama decât cu o fracțiune de secundă prea târziu că Vechiul Testament nu ierta nici un păcat.

Jucătorii mârâiau la el, îl blestemau și jurau că nu aveau să mai joace niciodată pe el, dar cei mai buni dintre ei reveneau întotdeauna, pentru că acele eroice 18 găuri furnizau ceva ce viața însăși nu putea niciodată să ofere. Ofereau justiția perfectă. Loviturile bune erau întotdeauna recompensate, iar cele rele se întâlneau cu o pedeapsă iute și teribilă. Acele 18 găuri nu ofereau o a doua șansă, nici timp pentru improvizații și nici ocazia de a face un târg. Vechiul Testament îi făcea să dispară pe cei slabi, în vreme ce asupra celor puternici revărsa glorie și onoare veșnică. Sau cel puțin până în ziua următoare.

Dallie ura Classicul. Înainte să renunțe la băutură și să i se îmbunătățească jocul, nu se calificase întotdeauna. În ultimii câțiva ani însă, jucase destul de bine încât să se regăsească pe listă. De cele mai multe ori își dorea să fi rămas acasă. Vechiul Testament era un teren de golf care cerea perfecțiunea, iar Dallie știa al naibii de bine că era prea imperfect ca să se ridice la asemenea așteptări. Își spunea în sinea lui că Classic era un turneu ca oricare altul, dar, atunci când acest traseu îl înfrângea, părea să îi micșoreze însuși sufletul.

Fiecare parte din el își dori ca Francesca să fi ales un alt turneu când își pronunțase provocarea. Nu că o lua în serios. Nicidecum. În ceea ce îl privea, ea își luase adio de la el când făcuse criza aceea mică de istericale. Totuși, altcineva se afla în cabina crainicilor atunci când Dallie așeză mingea pentru prima gaură, rupându-și câteva secunde să arunce un zâmbet larg către o frumușică blondă care îi zâmbea din rândul din față al galeriei. Le spusese barosanilor de la rețeaua de televiziune că erau nevoiți să îl mai aștepte un pic și le dăduse înapoi

contractul nesemnat. Pur și simplu nu putuse să stea la o parte de data asta. Nu anul acesta. Nu după ce îi spusese Francesca.

Strânsoarea de pe crosa din mână se simți plăcut când atinse mingea, solidă și liniștitoare. Se simți destins. Se simțea bine. Și al naibii să fie dacă nu avea să îi arate Francescăi că nu știa despre ce vorbea. Prima lovitură fu frumoasă și mingea zbură în cer – purtată de rachetă, o cursă specială cu NASA. Galeria aplaudă. Mingea acceleră prin spațiu pe drumul ei către eternitate. Și apoi, în ultima clipă dinainte de a coborî, coti imperceptibil... destul cât să rateze marginea traseului și să aterizeze într-un pâlc de magnolii.

Francesca trecu de secretara ei și formă direct numărul legăturii ei din departamentul de sport, sunându-l pentru a patra oară în după-amiaza aceea.

– Acum cum se descurcă? întrebă când vocea bărbătească răspunse.

– Îmi pare rău, Francesca, dar a pierdut o altă lovitură la gaura a 17-a, ceea ce îl aduce la trei lovituri peste normal. Este de abia prima rundă, așa că – presupunând că va supraviețui și va trece mai departe – mai are încă trei runde, dar nu-i cel mai bun mod de a începe un turneu.

Ea își închise strâns ochii când el continuă:

– Desigur, acesta oricum nu-i genul lui de turneu, știi asta. Classicul înseamnă presiune crescută și voltaj mare. Îmi amintesc când Jack Nicklaus a fost stăpânul locului.

Ea abia ascultă când el continuă să vorbească, amintindu-și de jocul lui preferat.

– Nicklaus este singurul jucător de golf din istorie care putea să pună în mod regulat Vechiul Testament în genunchi. An după an, de-a lungul anilor ’70 și chiar la începutul anilor ’80, venea în Classic și-i spulbera pe toți, mergând pe traseele alea de parcă le stăpânea

și făcând micile fire de iarbă să ceară milă de la loviturile lui supraumane...

Până la sfârșitul zilei, Dallie se afla la patru lovituri peste normă. Francesca simți că o doare inima. De ce îi făcuse ea asta? De ce îi dăduse o provocare atât de ridicolă? În seara aceea, aflată acasă, încercă să citească, dar nimic nu îi captă intenția. Începu să facă ordine în dulapul de pe hol, dar nu reuși să se concentreze. La ora zece în seara aceea, începu să sune la companiile aeriene, încercând să găsească un zbor târziu. Apoi îl trezi cu blândețe pe Teddy și îi spuse că vor face o excursie împreună.

În dimineața următoare, Holly Grace bătu în ușa camerei de motel a Francescăi. Teddy tocmai se trezise, dar Francesca începuse din zori să se plimbe de colo-colo în perimetrul cămăruței sărăcăcioase care fusese cel mai bun loc de cazare pe care putuse să îl găsească într-un oraș care exploda de jucători de golf și de admiratorii acestora. Aproape că se aruncă în brațele lui Holly Grace.

– Slavă Domnului că ești aici! Îmi era teamă că s-a întâmplat ceva.

Holly Grace își puse valiza imediat lângă ușă și se lăsă epuizată pe cel mai apropiat scaun.

– Nu știu de ce te-am lăsat să mă convingi să fac asta. N-am terminat de filmat decât aproape de miezul nopții și a trebuit să iau un zbor la ora șase dimineața. Abia dacă am dormit o oră în avion, venind încoace.

– Îmi pare rău, Holly Grace. Știu că este un lucru absolut mizerabil pe care ți-l fac. Dacă n-aș fi crezut că era atât de important, nu te-aș fi rugat niciodată. Ridică valiza lui Holly Grace până la piciorul patului și desfăcu încuietorile. Cât timp faci un duș, eu voi scoate niște haine curate, și Teddy poate să-ți ia un mic dejun de la cafenea. Știu că este groaznic din partea mea să te grăbesc în halul ăsta, dar Dallie are prima lovitură într-o

oră. Am luat deja biletele. Ai doar grijă să vă vadă pe amândoi imediat.

– Nu înțeleg de ce nu-l poți duce tu pe Teddy să vadă jocul, se plânse Holly Grace. Este ridicol să mă târăști tot drumul până aici doar ca să-l însoțesc pe fiul tău la un turneu de golf.

Francesca o trase pe Holly Grace în picioare și apoi o împinse către baie.

– Am nevoie de puțină încredere oarbă din partea ta în clipa asta. Te rog!

Trei sferturi de oră mai târziu, Francesca stătu departe de ușă când le deschise lui Holly Grace și lui Teddy, asigurându-se că nici unul dintre oamenii care mișunau prin parcare nu putea să o vadă destul de clar încât să o recunoască. Știa cât de repede se duceau veștile și, doar dacă nu era absolut necesar, nu avea nici cea mai mică intenție să îl lase pe Dallie să afle că ea se afla prin apropiere. De îndată ce cei doi dispărură, se grăbi la televizor ca să poată fi gata și să aștepte ca reportajul despre turneu să înceapă.

Seve Ballesteros conducea turneul după prima rundă, așa că Dallie nu era în cea mai bună stare de spirit când ieși de pe terenul de antrenament. Dallie obișnuise să îl placă pe Seve, asta până când Francesca începuse să facă glume despre cât de arătos era. Acum simpla vedere a acelui spaniol cu părul negru îl făcea să își iasă din sărite. Aruncă un ochi către tabela pe care era afișat clasamentul și confirmă ceea ce știa deja, și anume că, în ziua precedentă, Jack Nicklaus terminase cu cinci lovituri în plus, având o rundă chiar mai proastă decât cea a lui Dallie. Dallie simți o satisfacție răutăcioasă. Nicklaus îmbătrânea; anii făceau în sfârșit ceea ce ființele umane nu putuseră: puneau capăt domniei incomparabile a Ursului de Aur din Columbus, Ohio.

Skeet merse în fața lui Dallie până la primul punct de lovire.

– Te așteaptă o mică surpriză acolo, zise el, făcând semn către stânga sa.

Dallie urmă direcția privirii acestuia și apoi zâmbi larg când o zări pe Holly Grace stând în picioare chiar în spatele corzilor. Începu să meargă către ea, doar ca să înghețe la jumătatea pasului când îl recunoscu pe Teddy stând lângă ea.

Mânia îl cuprinse. Cum putea o femeie micuță să fie atât de răzbunătoare? Știa că Francesca îl trimisese pe Teddy și știa și de ce. Îl trimisese pe băiat ca să îl ia peste picior, ca să îi amintească de fiecare vorbă răutăcioasă pe care ea i-o aruncase în față. În mod normal i-ar fi plăcut ca Teddy să îl urmărească jucând, dar nu în turneul Classic – nu într-un turneu în care nu se descurcase niciodată prea bine. Îi dădu prin cap că Francesca dorea ca Teddy să îl vadă învins, și gândul acesta îl înfurie atât de tare, încât abia fu în stare să se abțină. Ceva din sentimentele lui trebuie să se fi văzut, pentru că Teddy își coborî privirea asupra picioarelor și apoi o ridică din nou cu acea expresie de catâr încăpățânat pe care Dallie ajunsese să o recunoască mult prea bine.

Dallie își reaminti sieși că nu era vina lui Teddy, însă avu în continuare nevoie de tot controlul de sine ca să meargă la ei și să îi salute. Admiratorii săi din galerie începură imediat să îi adreseze întrebări și să strige încurajări. El glumi un pic cu ei, bucuros de diversiune, pentru că nu știa ce să îi spună lui Teddy. „Îmi pare rău că am dat-o în bară în ceea ce ne privește" – asta trebuia să spună. „Îmi pare rău că n-am fost în stare să discut cu tine, să-ți spun ce însemni pentru mine, să-ți spun cât de mândru am fost când ți-ai protejat mama în ziua aceea, în Wynette."

Skeet îi întinse lui Dallie crosa specială când acesta se întoarse de la galerie.

– Asta este prima oară când bătrânul Teddy te vede jucând, nu-i așa? zise Skeet, dându-i crosa. Ar fi păcat să nu-ți vadă cel mai bun joc.

Dallie îi aruncă o privire întunecată și merse până la locul din care trebuia să lovească. Își simți mușchii spatelui și ai umerilor încordați ca niște coarde de oțel. În mod obișnuit, glumea cu mulțimea înainte să lovească, dar astăzi nu reuși să o facă. Crosa îi părea străină în mână. Privi către Teddy și văzu micul rid de încordare de pe fruntea lui, o încruntare de totală concentrare. Dallie se strădui să își concentreze atenția asupra a ceea ce trebuia să facă – asupra a ceea ce putea să facă. Inspiră adânc, cu ochii pe minge și genunchii ușor îndoiți, duse crosa în spate și apoi lovi, folosindu-și toată forța puternicei sale părți stângi. Mingea zbură prin aer.

Mulțimea aplaudă. Mingea trecu peste luxuriantul traseu verde, un punct alb care accelera pe un cer fără nori. Începu să coboare, îndreptându-se direct către pâlcul de magnolii care îi venise de hac lui Dallie cu o zi mai înainte. Și apoi, la final, mingea viră la dreapta așa încât ateriză pe traseu în poziție perfectă. Dallie auzi o ovație texană sălbatică din spatele lui și se întoarse ca să îi zâmbească larg lui Holly Grace. Skeet îi arătă un deget mare ridicat, și chiar și Teddy avea un surâs pe chip.

În noaptea aceea, Dallie merse la culcare știind că, în sfârșit, adusese Vechiul Testament în genunchi. În vreme ce conducătorii turneului căzuseră victime unui vânt puternic, Dallie avea trei lovituri în minus, destul cât să compenseze dezastrul din prima zi și să îl împingă sus în clasament, destul cât să îi arate fiului său puțin din modul în care se juca o partidă bună de golf. Seve se afla în continuare acolo, alături de Fuzzy Zoeller și Greg Norman. Watson și Crenshaw ieșiseră. Nicklaus avusese o altă rundă mediocră, dar Ursul de Aur nu renunța niciodată cu ușurință și tocmai avusese un scor destul de bun ca să supraviețuiască eliminărilor.

Încercând să adoarmă în noaptea aceea, Dallie își spuse în sinea lui să se concentreze asupra lui Seve și a celorlalți, nu să își facă griji din cauza lui Nicklaus.

Jack avea un handicap de opt, prea în urmă pentru a fi între primele locuri și prea în vârstă pentru a reuși vreo schimbare miraculoasă în ultimul minut. Dar, în timp ce Dallie își lovea cu pumnii perna ca să o aranjeze, auzi vocea Ursului șoptindu-i ca și cum acesta ar fi stat chiar acolo, în încăpere: „Să nu mă excluzi niciodată, Beaudine. Eu nu sunt ca tine. Eu nu renunț niciodată".

Dallie păru să nu își poată păstra concentrarea în cea de-a treia zi. În ciuda prezenței lui Holly Grace și a lui Teddy, jocul lui fu mediocru și încheie cu un handicap de trei lovituri. Fu de ajuns să îl plaseze la egalitate de trei concurenți pentru locul al doilea, dar era condus cu două lovituri.

La sfârșitul partidei din cea de-a treia zi, pe Francesca o durea capul din cauză că privise cu atâta încordare micul ecran al televizorului de la motel. Pe CBS, Pat Summerall începu să facă un sumar al acțiunii de peste zi.

– Dallie Beaudine n-a jucat niciodată bine sub presiune și mi se pare că a arătat încordat acolo.

– Zgomotul venit din mulțime l-a deranjat în mod evident, observă Ken Venturi. Trebuie să-ți amintești că Jack Nicklaus a jucat în grupul aflat imediat în spatele lui Dallie și, atunci când Jack arde, așa cum a făcut astăzi, galeria o ia razna. De fiecare dată când se ridicau uralele, fii sigur că ceilalți jucători puteau să audă și știau cu toții că Jack a avut o altă lovitură spectaculoasă. Asta nu poate decât să-i zdruncine pe cei care conduc în clasament.

– Va fi interesant să vedem dacă Dallie poate să își schimbe tiparul de înfrângeri în runda finală și să revină mâine, zise Summerall. Este un mare jucător, are una dintre cele mai bune lovituri și a fost întotdeauna popular printre admiratori. Știi că acestora nu le-ar plăcea nimic mai mult decât să îl vadă învingând în sfârșit.

– Dar astăzi, povestea adevărată este Jack Nicklaus, concluzionă Ken Venturi. La vârsta de 47 de ani, Ursul de Aur din Columbus, Ohio, a obținut un scor incredibil de 67 – cu cinci puncte sub normă –, ajungând astfel la o egalitate cu trei jucători pentru locul al doilea, alături de Seve Ballesteros și Dallas Beaudine...

Francesca închise televizorul. Ar fi trebuit să se bucure că Dallie era unul dintre conducătorii turneului, dar runda finală era întotdeauna cea mai slabă rundă a lui. Din ceea ce se întâmplase în runda de astăzi, trebuia să tragă concluzia că doar prezența lui Teddy nu era de ajuns să îi dea pinteni. Știa că se impuneau măsuri mai puternice și își mușcă buza inferioară, refuzând să își îngăduie să se gândească la cât de ușor ar fi putut să se întoarcă împotriva lor singura măsură puternică la care fusese în stare să se gândească.

– Pur și simplu stai departe de mine, zise Holly Grace a doua zi de dimineață, când Francesca mergea grăbită după ea și Teddy pe pajiștea clubului, către mulțimea care înconjura punctul de pornire.

– Știu ce fac, strigă Francesca. Cel puțin, așa cred.

Holly Grace se răsuci cu fața când Francesca o ajunse din urmă.

– Atunci când te va vedea, Dallie își va pierde definitiv concentrarea. Nu ai fi putut inventa o cale mai bună de a strica runda finală pentru el.

– O va da în bară de unul singur dacă nu sunt acolo, insistă Francesca. Uite, l-ai cocoloșit ani la rând și n-a funcționat. Fă ca mine măcar o dată.

Holly Grace își șterse ochelarii de soare și o privi încruntată pe Francesca.

– L-am cocoloșit! Nu l-am cocoloșit niciodată în viața mea.

– Ba da, ai făcut-o. Îl cocoloșești tot timpul. Francesca apucă brațul lui Holly Grace și începu să o împingă către punctul de pornire. Fă doar ce te-am rugat. Știu

mult mai multe decât obişnuiam despre golf, dar tot nu înţeleg subtilităţile. Trebuie să stai lipită de mine şi să-mi explici fiecare lovitură.

– Eşti nebună, ştii asta...

Teddy îşi lăsă capul într-o parte în timp ce privea cearta care avea loc între mama lui şi Holly Grace. Nu vedea deseori adulţi certându-se şi era interesant de privit. Nasul lui Teddy era ars de soare, şi picioarele îi erau obosite din cauză că fusese nevoit să meargă atât de mult în ultimele două zile. Dar aştepta cu nerăbdare runda finală de astăzi, chiar dacă se plictisea un pic stând în picioare degeaba, aşteptând ca jucătorii să lovească. Totuşi, aşteptarea merita, pentru că, uneori, Dallie mergea până la cordon şi îi spunea ce se petrecea şi apoi toată lumea îi zâmbea, şi ştia că el era un puşti foarte special, din moment ce primea atâta atenţie din partea lui Dallie. Chiar şi după ce avusese câteva lovituri proaste în ziua trecută, Dallie mersese şi vorbise cu Teddy, explicându-i ce se petrecuse.

Ziua era însorită şi plăcută, temperatura fiind prea crescută pentru hanoracul lui cu „Născut pentru a aduce iadul pe pământ“, dar Teddy se hotărâse să îl poarte oricum.

– Va fi iadul pe pământ din cauza asta, spuse Holly Grace, clătinând din cap. Şi de ce nu puteai să-ţi pui şi tu pantaloni largi sau scurţi cum poartă o persoană normală la un turneu de golf? Atragi toată atenţia.

Francesca nu îşi bătu capul să îi spună lui Holly Grace că asta era exact ceea ce avusese de gând când trăsese pe ea rochia aceea ca un furou roşu ca tomatele. Tubul simplu de jerseu din bumbac se adâncea la decolteu, îi cuprindea uşurel şoldurile şi se termina mult deasupra genunchilor cu un cochet volan cu buline. Dacă calculase bine, rochia, alături de cerceii ei fără pereche din argint, cei numiţi „anxietate“, ar fi trebuit să îl înnebunească pe Dallie.

*

În toți anii lui de turnee de golf, Dallie jucase arareori în același grup cu Jack Nicklaus. În cele câteva dăți în care o făcuse, runda fusese un dezastru. Jucase în fața și în spatele lui; luase cina cu el, împărțise același podium cu el, făcuseră schimb de câteva povestioare despre golf. Dar rareori jucase cu el, iar acum mâinile lui Dallie tremurau. Își spuse să nu facă greșeala de a-l confunda pe adevăratul Jack Nicklaus cu Ursul din capul lui. Își reaminti în sinea lui că Nicklaus era o ființă umană în carne și oase, vulnerabil ca oricine altcineva, dar asta nu făcu nici o diferență. Chipurile celor doi erau la fel, și asta era tot ce conta.

– Cum o duci astăzi, Dallie?

Jack Nicklaus zâmbi plăcut în timp ce mergea către prima lovitură, cu fiul său Steve în urma sa, pe post de cărăuș. „Te voi mânca de viu", zise Ursul în capul lui Dallie.

„Are 47 de ani", își reaminti Dallie în timp ce strânse mâna lui Jack. Un bărbat în vârstă de 47 de ani nu poate concura cu unul de 37 de ani, aflat în formă maximă.

„Nici măcar nu mă voi deranja să-ți scuip oasele", răspunse Ursul.

Seve Ballesteros era din nou lângă cordon, vorbind cu cineva din mulțime, pielea lui bronzată și obrajii sculptați atrăgând atenția multora dintre femeile care alcătuiau galeria lui Dallie. Dallie știa că trebuia să fie mai îngrijorat din cauza lui Seve decât a lui Jack. Seve era campion internațional, considerat de mulți ca fiind cel mai bun jucător de golf din lume. Lovitura lui directă era la fel de robustă ca a oricui din turneu și avea o lovitură ușoară aproape supraumană în jurul găurilor. Dallie se strădui să își mute atenția de la Nicklaus și merse să strângă mâna lui Seve – doar ca să înghețe când văzu cu cine vorbea Ballesteros.

La început, nu îi veni să creadă. Nici măcar ea nu putea fi atât de malefică. Stând acolo în picioare într-o

rochie de culoare roşu aprins care arăta a lenjerie şi zâmbindu-i lui Seve de parcă acesta era vreun zeu spaniol, se afla însăşi Domnişoara Şic. Holly Grace stătea într-o parte, părând din cale-afară de nefericită, iar Teddy se afla de cealaltă parte. În cele din urmă, Francesca îşi rupse atenţia de la Seve şi privi către Dallie. Îi aruncă un zâmbet care era la fel de rece ca interiorul unei halbe de bere îngheţate, un zâmbet atât de arogant şi de superior, încât lui Dallie îi venea să meargă până la ea şi să o zgâlţâie. Ea îşi ridică uşor capul, şi cerceii ei de argint captară soarele. Ridicându-şi mâna, îşi dădu la o parte de pe ureche cârceii castanii, înclinându-şi capul în aşa fel încât gâtul ei formă o curbă perfectă şi se împăună pentru el - se împăună, pentru numele lui Dumnezeu! Lui nu îi veni să creadă.

Dallie începu să meargă apăsat către ea, ca să o sugrume până la moarte, dar fu nevoit să se oprească pentru că Seve venea spre el, cu mâna întinsă, tot numai ochi strălucitori şi farmec latin. Dallie se ascunse în spatele unui fals zâmbet larg texan şi scutură mâna lui Seve de câteva ori.

Jack fu primul. Dallie era atât de tulburat, încât abia dacă îşi dădu seama că Nicklaus lovise, până nu auzi mulţimea aplaudând. Fusese o lovitură bună - nu chiar la fel de lungă precum cele monstruoase din tinereţea lui, dar într-o poziţie perfectă. Lui Dallie i se păru că îl vede pe Seve aruncând pe furiş o privire către Francesca înainte să îşi aşeze mingea. Părul lui lucea negru-albăstrui în lumina dimineţii, un pirat spaniol venit să prade malurile americane şi poate să plece cu câteva dintre femeile lor dacă tot se afla acolo. Trupul zvelt al lui Seve se încordă cu putere când retrase crosa şi lovi lung până în centrul suprafeţei, unde mingea se rostogoli cu nouă metri dincolo de cea a lui Nicklaus şi se opri.

Dallie aruncă pe furiş o privire către galerie, dorindu-şi apoi să nu o fi făcut. Francesca aplauda cu entuziasm lovitura lungă a lui Seve, sărind în sus şi în jos

pe vârfurile unei perechi de sandale mici și roșii care nu păreau că aveau să reziste mersului pe jos până la trei găuri, darămite până la 18. Își smulse crosa din mâna lui Skeet, cu chipul întunecat ca un nor de furtună și emoțiile și mai întunecate. Ocupându-și poziția, aproape că nu se gândea la ce făcea. Trupul lui trecu pe pilot automat în timp ce privi țintă în jos, la minge, și vizualiză frumoasa fată a Francescăi imprimată exact în vârful simbolului mărcii Titleist. Și apoi lovi.

Nici măcar nu știu ce făcuse până când auzi strigătul de bucurie al lui Holly Grace și privirea i se limpezi destul cât să vadă mingea zburând 290 de metri și rostogolindu-se până se opri cu mult în fața celei lovite de Seve. Fusese o lovitură grozavă, iar Skeet îl plesni jubilând pe spate. Seve și Jack dădură politicos din cap. Dallie se întoarse către galerie și aproape că se înecă din cauza celor văzute. Francesca avea năsucul ei mucos ridicat în aer, ca și cum se pregătea să ofteze de plictiseală, ca și cum spunea în felul acela exagerat al ei: „Asta este cel mai bun lucru pe care îl poți face?"

– Scapă de ea, mârâi Dallie printre dinți către Skeet.

Skeet ștergea crosa cu un prosop și nu păru să îl fi auzit. Dallie merse până la cordon și spuse cu glasul plin de venin, dar destul de scăzut încât să nu poată fi auzit de nimeni altcineva cu excepția lui Holly Grace.

– Vreau să pleci imediat de pe terenul ăsta, îi spuse Francescăi. Ce dracu' crezi că faci aici?

Încă o dată, ea îi aruncă zâmbetul acela arogant.

– Îți amintesc doar care este miza, dragule.

– Ești nebună! explodă el. În cazul în care ești prea ignorantă ca să-ți fi dat seama, mă aflu la egalitate între trei concurenți pentru locul al doilea într-unul dintre cele mai mari turnee ale anului și n-am nevoie de genul acesta de distragere a atenției.

Francesca își îndreptă spinarea, se aplecă înainte și îi șopti în ureche:

– Locul al doilea nu este destul de bun.

*

După aceea, Dallie se gândi că nici un juriu din lume nu l-ar fi acuzat dacă ar fi sugrumat-o până și-ar fi dat duhul chiar acolo, pe loc, dar partenerii lui de joc părăseau porțiunea de joc, urma o altă lovitură și nu avea timp de pierdut.

La următoarele nouă găuri făcu mingea aceea să ceară îndurare, îi porunci să îi urmeze dorințele, o pedepsi cu fiecare dram de putere și fiecare bucățică din hotărârea lui. Cu puterea voinței făcu ca mingea să intre în cupe dintr-o singură lovitură. O singură lovitură - nu două, nici trei! Fiecare lovitură fu mai grozavă decât cea de dinainte și, de fiecare dată când se întorcea către galerie, o vedea pe Holly Grace vorbind furioasă cu Francesca, traducând magia lucrurilor pe care el le făcea, spunându-i Domnișoarei Șic că privea cum se scria istoria. Dar, indiferent ce făcea el, indiferent de cât de uimitoare era lovitura lui, cum îți tăiau respirația loviturile lui finale și cât de eroic juca el - de fiecare dată când el se uita la ea, Francesca părea să spună: „Asta este tot ce poți face?"

Era atât de prins în furia lui, atât de cufundat în disprețul ei, încât nu putu să înțeleagă cu adevărat consecințele schimbării rapide a clasamentului. Ah, înțelegea ce spunea acesta, desigur. Văzuse numerele. Știa că cei care conduceau în turneu și jucau în spatele lui rămăseseră în urmă; știa că Seve abandonase. Putea să citească numerele foarte bine, dar abia atunci când avu o lovitură în minus la cea de-a 14-a gaură reuși de fapt să înțeleagă instinctiv faptul că ajunsese înainte, că atacul lui furios și nemilos pe teren îl adusese la un avantaj de două lovituri în turneu. Cu patru găuri rămase în joc, era la egalitate pentru primul loc la turneul US Classic.

La egalitate cu Jack Nicklaus.

Dallie clătină din cap, încercând să și-l limpezească în timp ce mergea către cel de-al 15-lea loc de pornire.

Cum de i se putuse întâmpla asta? Cum se întâmplase ca Dallas Beaudine din Wynette, Texas, să fie unu-la-unu cu Jack Nicklaus? Nu putea să se gândească la asta. Dacă se gândea, Ursul ar fi început să îi vorbească în cap. „Vei eşua, Beaudine. Vei dovedi tot ceea ce Jaycee obișnuia să spună despre tine. Tot ceea ce spun de ani buni. Nu ești destul de bărbat ca să reușești să faci asta. Nu împotriva mea."

Se întoarse din nou către galerie și văzu că ea îl privea. În timp ce el o privea încruntat, ea își puse un picior în fața celuilalt și își îndoi ușor genunchiul, în așa fel încât acel ridicol volănaș cu buline din partea de jos a rochiei i se ridică mai sus pe picioare. Ea își dădu umerii pe spate, făcând ca jerseul din bumbac moale să i se agațe de sâni, scoțându-i în evidență cu detalii memorabile. „Iată trofeul tău", îi spuse foarte simplu acel trup micuț. „Nu uita pentru ce joci."

El lovi mingea pe traseul celei de-a 15-a găuri, promițându-și în sinea lui că, atunci când toate acestea luau sfârșit, nu avea să își mai îngăduie vreodată să se afle lângă o femeie cu o inimă ticăloasă. De îndată ce turneul se sfârşea, el urma să o învețe pe Francesca Day lecția vieții ei, căsătorindu-se cu prima fată de la țară cu glas dulce care avea să îi iasă în cale.

Reuşi cu greu să nu depășească numărul regulamentar de lovituri la găurile cu numărul 15 și 16. La fel și Nicklaus. Fiul lui Jack fu alături de acesta tot drumul, înmânându-i crose și ajutându-l să înțeleagă terenul. Fiul lui Dallie stătea lângă cordon, purtând un tricou cu „Născut pentru a aduce iadul pe pământ" și o expresie de hotărâre furioasă pe chip. Inima lui Dallie se umfla de fiecare dată când se uita la el. La naiba, era un puști bătăios!

Cea de-a 17-a gaură fu scurtă și afurisită. Jack vorbi un pic cu mulțimea în timp ce se îndrepta către zona respectivă. Se călise cu lovituri sub presiune și nu îi plăcea nimic mai mult decât un joc dificil. Dallie transpirase

prin cămaşa sa de golf şi prin două mănuşi. Era faimos pentru faptul că glumea cu mulţimea, dar acum păstră o tăcere de rău augur. Nicklaus juca una dintre cele mai bune partide de golf din viaţa lui, mâncând porţiunile de teren şi arzând iarba. 47 de ani era o vârstă prea înaintată pentru a juca astfel, dar cineva uitase să îi spună şi lui Jack. Şi acum doar Dallie Beaudine stătea între cel mai mare jucător din istoria sportului şi încă un titlu.

Cumva Dallie reuşi din nou numărul regulamentar de lovituri, dar la fel făcu şi Jack. Erau în continuare la egalitate atunci când se îndreptară către gaura finală.

Cameramani cu unităţi video portabile echilibrate pe umeri urmăriră fiecare mişcare în timp ce ambii jucători se îndreptară către gaura cu numărul 18. Crainicii de televiziune îngrămădiră asupra lor un superlativ după altul, în vreme ce vestea despre întrecerea sângeroasă care avea loc pe Vechiul Testament se împrăştia prin toată lumea sportului, făcând ca butoanele să se răsucească şi audienţele după-amiezii de duminică ale postului de televiziune să se înalţe în stratosferă. Mulţimea din jurul jucătorilor crescuse la ordinul miilor, entuziasmul acestora fiind febril, pentru că ştiau că, orice avea să se întâmple, ei nu puteau să piardă. Mulţimea aceasta fusese fermecată de Dallie pe când era încă începător, iar ei aşteptaseră de ani întregi ca el să câştige un titlu important. Dar gândul de a fi la faţa locului când Jack avea să câştige din nou era şi el irezistibil. Era din nou turneul Masters din 1986, cu Jack înaintând ca un taur către sfârşit, la fel de neoprit ca o forţă a naturii.

Dallie şi Jack avură amândoi lovituri solide la startul celei de-a 18-a găuri. Gaura se afla la capătul a cinci lovituri, cu un lac aşezat diabolic în faţa a toate, mai puţin a colţului stâng al porţiunii. Îl numeau Lacul lui Hogan, pentru că îl costase pe marele Ben Hogan campionatul US Classic din 1951, când acesta încercase să lovească pe deasupra lui, în loc să îl ocolească. Ar fi putut la fel de bine să îl fi numit Lacul lui Arnie, sau Lacul lui Watson,

sau Lacul lui Snead, pentru că, la un moment dat, toți dintre ei căzuseră victime perfidiei sale.

Lui Jack nu îi displăceau jocurile de noroc, dar nu câștigase toate campionatele importante din lume asumându-și riscuri nesăbuite și nu avea nici cea mai mică intenție să atace direct steagul, încercând o lovitură sinucigașă peste lacul acela. Își direcționă cea de-a doua lovitură în siguranță la stânga Lacului lui Hogan și efectuă o lovitură frumoasă care ateriză foarte aproape de cupă. Mulțimea scoase un urlet și apoi își ținu respirația colectivă când mingea sări în aer și se opri la marginea porțiunii finale, la 18 metri de steag. Zgomotul fu asurzitor.

Nicklaus reușise o lovitură spectaculoasă, o lovitură magică, o lovitură pentru un posibil avantaj de un punct la acea gaură – o lovitură care îi oferea chiar șansa nemaipomenită de a avea un avantaj de două lovituri.

Dallie simți cum panica, perfidă ca otrava, i se strecura prin vene. Pentru a ține pasul cu Nicklaus era nevoit să efectueze aceeași lovitură – să lovească la stânga lacului și apoi să facă mingea să țopăie pe ultima porțiune a terenului. Era o lovitură dificilă chiar și în cele mai bune circumstanțe, dar, cu mii de oameni privind din galerie, alte milioane privind de acasă, la televizoarele lor, cu un titlu de turneu la mijloc și mâini care nu voiau să se oprească din tremurat, știa că nu putea să reușească.

Seve lovi la stânga lacului cea de-a doua lovitură a sa, dar mingea nu reuși să ajungă pe porțiunea regulamentară. Panica se ridică în gâtlejul lui Dallie până când păru să îl sufoce. Nu putea să facă asta – pur și simplu nu putea! Se răsuci, căutând-o în mod instinctiv pe Francesca. Desigur, bărbia ei țâșni în aer, iar năsucul ei mucos ridicat mai sus – provocându-l, împingându-l de la spate...

Și apoi, în vreme ce el privea, totul se prăbuși pentru ea. Nu mai putu să reziste. Bărbia îi coborî, expresia i se înmuie și îl privi cu niște ochi care văzură direct

în sufletul lui, ochi care înțeleseră panica lui și îl rugară să o lase deoparte. Pentru ea. Pentru Teddy. Pentru ei toți.

„O vei dezamăgi, Beaudine“, îl chinui Ursul. „I-ai dezamăgit pe toți cei pe care i-ai iubit vreodată în viața ta și te pregătești să o faci din nou.“

Buzele Francescăi se mișcară, formând doar două cuvinte. „Te rog.“

Dallie privi în jos la iarbă, gândindu-se la tot ce îi spusese Francie și apoi merse lângă Skeet.

– Lovesc direct către steag, zise. Voi lovi peste lac.

Așteptă ca Skeet să țipe la el, să îi spună că era un prost. Dar Skeet păru doar să cadă pe gânduri.

– Va trebui să duci mingea aceea 260 de metri și să o faci să se oprească la fix.

– Știu asta, răspunse încetișor Dallie.

– Dacă reușești o lovitură sigură – să ocolești lacul – ai o șansă bună de a-l egala pe Nicklaus.

– M-am săturat de lovituri sigure, zise Dallie. Lovesc direct către steag.

Jaycee era mort de ani întregi, iar Dallie nu mai avea nimic de demonstrat acelui nemernic. Francie avea dreptate. Să nu încerce deloc era un păcat mai mare decât să eșueze. Aruncă o ultimă privire către Francesca, dorindu-și respectul ei mai mult decât își dorise vreodată ceva. Ea și Holly Grace își strângeau mâinile una alteia, ca și cum se pregăteau să cadă de pe marginea lumii. Picioarele lui Teddy obosiseră, și el se așezase pe iarbă, dar expresia de hotărâre nu dispăruse de pe chipul lui.

Dallie își concentră toată atenția asupra a ceea ce trebuia să facă, încercând să controleze valul de adrenalină care mai mult i-ar fi făcut rău decât să îl ajute.

„Hogan n-a putut să lovească peste lac“, șopti Ursul. „Ce te face să crezi că tu poți?“

„Pentru că eu doresc asta mai mult decât a dorit-o Hogan vreodată“, răspunse Dallie. „Pur și simplu o doresc mai mult.“

Când își așeză mingea, și spectatorii își dădură seama ce avea el de gând să facă, scoaseră un murmur de neîncredere. Chipul lui Nicklaus era la fel de lipsit de expresie ca întotdeauna. Dacă credea că Dallie făcea o greșeală, o ținu pentru sine.

„Nu vei reuși niciodată", șopti Ursul.

„Stai doar să vezi", răspunse Dallie.

Crosa lui biciui mingea. Aceasta țâșni în cer pe o traiectorie înaltă și puternică și apoi coti ușor spre dreapta în așa fel încât pluti pe deasupra apei – peste mijlocul lacului care îl învinsese pe Ben Hogan și pe Arnold Palmer și multe alte legende. Zbură prin aer pentru o eternitate, dar încă nu trecuse de lac atunci când începu să coboare. Spectatorii își ținură respirația și trupurile le înghețară în pozițiile în care se aflau ca niște figuranți dintr-un vechi film SF. Dallie rămase ca o statuie privind coborârea înceată și prevestitoare de rele. Pe fundal, un steag cu numărul 18 imprimat pe el prinse o adiere de briză și se ridică foarte ușor, așa încât în întregul univers nu se mișcau decât acel steag și mingea.

Țipete se ridicară din mulțime și apoi un zid de zgomot asurzitor îl lovi pe Dallie când mingea lui trecu de marginea lacului și atinse iarba, sărind ușor înainte de a se opri brusc la trei metri de steag.

Seve își puse mingea pe iarbă și lovi cu o crosă numărul doi, apoi clătină descurajat din cap în timp ce ieși pe margine. Lovitura eroică de nouă metri a lui Jack atinse cupa, dar nu căzu în ea. Dallie rămase singur. Avea doar o lovitură de trei metri, dar era epuizat atât din punct de vedere mintal, cât și fizic. Știa că, dacă îi reușea lovitura, urma să câștige turneul, dar, dacă o rata, avea să fie la egalitate cu Jack.

Se întoarse către Francesca și, încă o dată, frumoasele ei buze formară acele două cuvinte: „Te rog".

Oricât era de obosit, Dallie nu avu inima să o dezamăgească.

capitolul 33

Brațele lui Dallie țâșniră în aer, unul dintre pumnii săi ținând crosa în aer ca pe un stindard medieval al victoriei. Skeet plângea ca un copil, atât de copleșit de bucurie, încât nu se putea mișca. Ca urmare, prima persoană care ajunse la Dallie fu Jack Nicklaus.

– Grozav joc, Dallie, zise Nicklaus, punându-și brațul pe umărul lui Dallie. Ești un campion adevărat.

Apoi Skeet îl îmbrățișă și îl bătu pe spinare, iar Dallie îl îmbrățișă la rândul lui, numai că ochii i se mișcau în tot acest timp, cercetând mulțimea până când găsi ceea ce căuta.

Holly Grace fu cea care se desprinse prima; apoi Francesca, cu Teddy pe urmele ei. Holly Grace alergă către Dallie pe picioarele ei lungi – picioare care își câștigaseră prima oară faima în timp ce alergau de la o bază la alta la Liceul Wynette, picioare care fuseseră concepute americănește atât pentru viteză, cât și pentru frumusețe. Holly Grace alergă către bărbatul pe care îl iubise cam toată viața ei și apoi se opri înghețată când văzu ochii aceia albaștri ai lui trecând direct pe lângă ea și oprindu-se să se odihnească asupra Francescăi. Un spasm de durere îi traversă pieptul, un moment de inimă frântă și apoi durerea se stinse când simți că îi dădea drumul.

Teddy se împinse în ea, nefiind încă pregătit să se alăture unei emoții atât de ieșite din comun. Holly Grace își trecu brațul peste umerii lui, și amândoi priviră cum Dallie o ridică pe Francesca sus, deasupra pământului, ținând-o de talie în așa fel încât capul ei era mai sus decât al lui. Pentru o fracțiune de secundă, ea rămase agățată acolo, înclinându-și fața către soare și râzând la cer. Și apoi îl sărută, mângâindu-i chipul cu părul ei și lovindu-i obrajii cu legănarea veselă a cerceilor ei de argint. Micuțele ei sandale roșii îi alunecară de pe degetele picioarelor, una dintre ele ținându-se în echilibru pe pantoful lui de golf.

Francesca fu prima care se întoarse, căutând-o pe Grace în mulțime și întinzând brațul. Dallie o așeză pe Francesca jos, fără să îi dea drumul și întinse și el mâna, pentru ca Holly Grace să li se poată alătura. Le îmbrățișă pe amândouă – aceste două femei care însemnau totul pentru el – una dragostea copilăriei lui, cealaltă dragostea maturității sale; una înaltă și puternică, cealaltă micuță și ușurică, cu o inimă de bezea și o șiră a spinării din oțel călit. Ochii lui Dallie îl căutară pe Teddy, dar, chiar și în momentul lui de victorie, văzu că băiatul nu era pregătit și nu îl obligă. Deocamdată era destul că puteau face schimb de zâmbete.

Un fotograf de la *International United Press* captură fotografia care a doua zi avea să onoreze primele pagini ale secțiunilor sportive ale națiunii: un Dallie Beaudine câștigător ridicând-o de la pământ pe Francesca Day, în vreme ce Grace Beaudine stătea deoparte.

Francesca trebuia să fie înapoi la New York în dimineața următoare, iar Dallie trebuia să își facă datoriile care cădeau în cârca câștigătorului imediat după un campionat major. Drept urmare timpul lor împreună după turneu fu mult prea scurt și din cale-afară de public.

– Te voi suna, șopti el când ea fu luată pe sus.

Drept răspuns, ea îi zâmbi, apoi presa îl înghiți.

Francesca și Holly Grace călătoriră împreună înapoi la New York, dar zborul lor avu întârziere și nu ajunseră în oraș decât târziu. Era trecut de miezul nopții până când Francesca îl băgă pe Teddy în pat, prea târziu să se aștepte la un apel telefonic din partea lui Dallie. În ziua următoare, ea participă la o ședință de informare legată de ceremonia de acordare a cetățeniei care urma să aibă loc la Statuia Libertății, la un prânz pentru femeile din difuziune, precum și la două ședințe. Lăsă o serie de numere de telefon secretarei sale, asigurându-se

că nu rămânea fără o cale de contact oriunde ar fi mers, dar Dallie nu telefonă.

Când ajunse la studio, era toată numai indignare, și pe bună dreptate. Știa că el era ocupat, dar cu siguranță că ar fi putut să își rupă câteva minute ca să o sune. Asta dacă nu cumva se răzgândise, îi șopti o voce micuță. Dacă nu cumva avea îndoieli. Dacă nu cumva îi interpretase greșit sentimentele.

Când ajunse acasă, Consuelo și Teddy erau plecați. Își puse jos geanta și servieta, apoi se dezbrăcă obosită de jachetă și se îndreptă de-a lungul coridorului către dormitorul ei, doar ca să se oprească în pragul ușii. Un trofeu din cristal și argint înalt de aproape un metru zăcea exact în mijlocul patului ei.

– Dallie! țipă.

El ieși din baia ei, cu părul ud încă după duș, purtând unul dintre prosoapele ei roz pufoase în jurul șoldurilor. Zâmbindu-i larg, ridică trofeul de pe pat, merse până la ea și i-l așeză la picioare.

– Asta este cam ce aveai în minte? o întrebă.

– Afurisitule! Se aruncă în brațele lui, aproape dărâmându-l și pe el, și trofeul făcând asta. Afurisit drag, imposibil și minunat!

Și apoi el o săruta, iar ea îl săruta pe el, și se țineau unul pe altul atât de strâns, încât părea că forța vitală dintr-un trup se revărsa în celălalt.

– La naiba, te iubesc, murmură Dallie. Dulcea mea micuță Domnișoară Șic, care aproape mă înnebunești, cicălindu-mă de moarte. O sărută din nou, îndelung și încet. Ești aproape cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

– Aproape? murmură ea, lipită de buzele lui. Care este cel mai bun?

– Să fiu născut arătând bine.

Apoi o sărută din nou.

Făcură dragoste cu multe râsete și tandrețe, fără nici un lucru interzis și fără nici o reținere. După aceea,

stătură lungiți față în față, cu trupurile lipite unul de altul ca să își poată șopti secrete.

– Am crezut că voi muri, îi spuse el, când ai spus că nu te vei căsători cu mine.

– Am crezut că voi muri, îi spuse ea, când n-ai spus că mă iubești.

– Mi-a fost atât de teamă. Cu siguranță ai avut dreptate în legătură cu asta.

– Trebuia să am tot ce este mai bun din tine. Sunt o persoană mizerabilă și egoistă.

– Ești cea mai bună femeie din lume.

Începu să îi povestească despre Danny și despre Jaycee Beaudine și despre sentimentul pe care îl avusese încă de la începutul vieții că nu avea să ajungă prea departe. Era mai ușor să nu încerce prea tare, descoperise el, decât să îi fie dovedite toate defectele.

Francesca spuse că Jaycee Beaudine părea o persoană absolut odioasă și că Dallie ar fi trebuit să aibă destulă minte mai înainte încât să își dea seama că nu se putea baza pe părerile oamenilor îngrozitori ca tatăl lui.

Dallie râse și apoi o sărută din nou înainte să o întrebe când aveau să se căsătorească.

– Te-am câștigat în mod cinstit, zise. Acum este timpul să-ți plătești datoria.

Erau îmbrăcați și stăteau în camera de zi când Consuelo și Teddy se întoarseră câteva ore mai târziu. Cei doi petrecuseră o seară minunată în Grădina Madison Square, unde Dallie îi trimisese mai devreme cu o pereche de bilete în primul rând la *Cel mai mare spectacol de pe Pământ.*

Consuelo observă chipurile îmbujorate ale Francescăi și al lui Dallie și nu fu păcălită nici măcar pentru un minut cu privire la ceea ce se petrecuse în timp ce ea și Teddy priveau jocul cu tigrii al lui Gunther Gebel-Williams. Teddy și Dallie se măsurară din ochi unul pe celălalt politicos, dar cu precauție. Teddy era în continuare

foarte sigur că Dallie se prefăcea doar că îl place din pricina mamei sale, în vreme ce Dallie încerca să își dea seama cum să repare tot răul pe care îl făcuse.

– Teddy, ce-ai spune că mă duci în vârful clădirii Empire State mâine după școală? întrebă. Cu siguranță că mi-ar plăcea să o văd.

Pentru o clipă, Dallie avu impresia că Teddy avea să refuze. Teddy își luă programul circului, îl rulă într-un tub și suflă prin el cu o nepăsare elaborată.

– Cred că ar fi în regulă. Transformă tubul într-un telescop și privi prin el. Atâta vreme cât ajung înapoi la vreme pentru a putea vedea *Tâlharii* la televiziunea prin cablu.

A doua zi merseră împreună pe platforma observatorului. Teddy se opri la o depărtare sănătoasă de grilajul de metal protector de pe margine, pentru că înălțimile îl amețeau. Dallie se opri chiar lângă el pentru că nici el nu se dădea în vânt după înălțimi.

– Astăzi nu e destul de senin ca să vedem Statuia Libertății, zise Teddy, arătând cu degetul către port. Uneori o poți vedea într-acolo.

– Voiai să-ți iau una din figurinele de cauciuc cu King Kong care se vând la chioșc? întrebă Dallie.

Lui Teddy îi plăcea foarte tare King Kong, dar clătină din cap. Un individ care purta o canadiană cu emblema Iowa State îl recunoscu pe Dallie și îi ceru autograful. Teddy era expert în a aștepta răbdător în vreme ce adulții semnau autografe, dar întreruperea îl irită pe Dallie. Când admiratorul se îndepărtă în cele din urmă, Teddy îl privi pe Dallie și îi spuse cu înțelepciune:

– Vine cu teritoriul.

– Poți să repeți?

– Atunci când ești o persoană faimoasă, oamenii simt că te cunosc, chiar dacă nu este așa. Ai anumite obligații.

– Parcă ar vorbi mama ta.

– Suntem întrerupți adesea.

Dallie îl privi.

– Știi că aceste întreruperi vor deveni din ce în ce mai rele, nu-i așa, Teddy? Mama ta se va supăra dacă nu voi mai câștiga câteva turnee de golf pentru ea și, oricând vom ieși noi trei, vor fi și mai mulți oameni care se vor uita la noi.

– Tu și mama vă căsătoriți?

Dallie dădu din cap afirmativ.

– O iubesc mult pe mama ta. Este cea mai bună doamnă din lume. Inspiră adânc, continuând exact așa cum ar fi făcut-o Francesca: Și pe tine te iubesc, Teddy. Știu că ar putea să-ți fie greu să crezi asta după felul în care m-am purtat, dar e adevărat.

Teddy își scoase ochelarii și își supuse lentilele unei curățiri elaborate cu tivul tricoului.

– Cum rămâne cu Holly Grace? zise el, ridicând lentilele în lumină. Asta înseamnă că nu o vom mai vedea pe Holly Grace, din cauză că tu și ea ați fost căsătoriți?

Dallie zâmbi. Poate că Teddy nu voia să recunoască ceea ce tocmai auzise, dar, cel puțin, nu plecase.

– N-am putea să scăpăm de Holly Grace nici dacă am încerca. Eu și mama ta o iubim amândoi; va face întotdeauna parte din familia noastră. La fel și Skeet, și domnișoara Sybil. Alături de orice fugari pe care mama ta reușește să îi adune.

– Și Gerry? întrebă Teddy.

Dallie ezită.

– Bănuiesc că asta depinde de Gerry.

Teddy nu se mai simțea atât de amețit acum și făcu câțiva pași mai aproape de gratiile protectoare de pe margine. Dallie nu fu la fel de dornic să înainteze, dar o făcu și el.

– Noi doi încă avem niște lucruri de discutat, știi, zise Dallie.

– Vreau una dintre figurinele alea cu King Kong, declară brusc Teddy.

Dallie văzu că Teddy încă nu era gata pentru nici o revelaţie tată-fiu, şi îşi înghiţi dezamăgirea.

– Trebuie să te întreb ceva.

– Nu doresc să discut despre asta.

Revoltându-se, Teddy îşi trecu degetele prin grilajul de metal. Dallie îşi trecu şi el degetele, sperând să nimerească cum trebuia următoarea parte.

– Ai fost vreodată să te joci cu un prieten şi, când ai ajuns acolo, ai aflat că a construit ceva special când tu nu erai prin preajmă? Un fort poate sau un castel?

Teddy dădu precaut din cap.

– Poate a făcut un leagăn când nu erai prin preajmă sau a construit o pistă de curse pentru maşinile lui?

– Sau poate a construit planetariul acesta grozav din saci de gunoi şi o lanternă, interveni Teddy.

– Sau un planetariu din saci de gunoi, adaptă rapid Dallie. În orice caz, poate te-ai uitat la planetariul acesta şi te-ai gândit că era atât de grozav încât te-ai simţit un pic gelos că nu l-ai făcut tu însuţi.

Dallie dădu drumul grilajului, aţinându-şi privirea asupra lui Teddy ca să se asigure că băiatul îl urmărea.

– Aşadar, pentru că erai gelos, în loc să îi spui prietenului tău ce planetariu minunat a făcut, ţi-ai ridicat nasul în aer şi i-ai spus că nu crezi că ceea ce a făcut el era chiar aşa de grozav, chiar dacă era cel mai bun planetariu pe care îl văzuseşi vreodată.

Teddy dădu încetişor din cap, interesat de faptul că un adult ştia despre aşa ceva. Dallie îşi odihni braţul pe un telescop îndreptat către New Jersey.

– Cam asta s-a întâmplat când te-am văzut pe tine.

– Chiar aşa? declară uimit Teddy.

– Iată acest puşti, şi este un puşti cu adevărat minunat – deştept şi curajos –, dar eu n-am avut nimic de-a face cu felul în care a ajuns aşa, şi am fost gelos. Aşa că, în loc să îi spun mamei lui: „Hei, ai crescut de una singură un puşti destul de grozav“, m-am purtat ca şi cum n-aş fi crezut că puştiul era cine ştie ce şi că ar fi fost mult

mai bun dacă eu aș fi fost prin preajmă ca să ajut la creșterea lui.

Cercetă chipul lui Teddy, încercând să citească după expresia acestuia dacă îl urmărea, dar băiatul nu lăsa să se vadă nimic.

- Ai putea să înțelegi un lucru ca ăsta? întrebă în cele din urmă.

Un alt copil ar fi putut da din cap, dar un copil cu un coeficient de inteligență de 168 avea nevoie de timp să pună lucrurile cap la cap.

- Acum am putea să mergem să ne uităm la figurinele alea de cauciuc? întrebă el politicos.

Ceremonia de la Statuia Libertății avu loc în luna mai, de ziua unui poet, completată de o briză delicată și plăcută, de un cer albastru precum cicoarea și de plonjarea leneșă a pescărușilor. Trei ambarcațiuni decorate cu fanioane colorate în roșu, alb și albastru traversaseră Portul New York către Liberty Island în dimineața aceea și ancoraseră la docurile unde de obicei feribotul Circle Line își debarca turiștii. Dar, pentru următoarele câteva ore, nu aveau să existe turiști și doar câteva sute de oameni populau insula.

Doamna Libertate se profila deasupra unei platforme care fusese special ridicată pe pajiștea din partea sudică a insulei, lângă baza statuii. În mod normal, ceremoniile publice erau ținute într-o zonă îngrădită din spatele statuii, dar echipa avangardă a Casei Albe se gândise că locația aceasta, sub chipul statuii și cu o priveliște neîngrădită asupra portului, era mai fotogenică pentru presă. Francesca, într-o rochie verde fistic-deschis și o jachetă ivoar din mătase chinezească, ședea într-un rând cu ceilalți premiați, diverşi demnitari din guvern şi un judecător de la Curtea Supremă. La pupitru, președintele Statelor Unite vorbi despre promisiunea Americii, vorbele lui răsunând din boxele așezate în copaci.

– Sărbătorim aici astăzi – vârstnici şi tineri, negri şi albi, unii cu rădăcini umile, alţii născuţi în prosperitate. Avem religii diferite şi diferite crezuri politice. Dar, stând în umbra măreţei Doamne a Libertăţii, suntem cu toţii egali, cu toţii moştenitori ai flăcării...

Inima Francescăi era atât de plină de bucurie, încât avea impresia că avea să îi explodeze. Fiecărui participant i se îngăduise să invite 20 de oaspeţi şi, în timp ce privi la grupul ei divers, îşi dădu seama că aceşti oameni pe care ajunsese să îi iubească reprezentau un microcosmos al ţării înseşi.

Dallie, purtând o insignă cu steagul american la reverul hainei costumului său bleumarin, stătea cu domnişoara Sybil de o parte a sa şi cu Teddy şi Holly Grace de cealaltă. În spatele lor, Naomi se aplecă într-o parte ca să şoptească ceva în urechea soţului ei. Arăta sănătoasă după ce dăduse naştere, dar părea agitată, fără îndoială îngrijorată fiind de faptul că îşi părăsise fetiţa de patru săptămâni fie şi pentru o jumătate de zi. Atât Naomi, cât şi soţul ei purtau banderole negre pe braţ pentru a protesta împotriva apartheidului. Nathan Hurd stătea cu Skeet Cooper, o combinaţie interesantă de personalităţi în opinia Francescăi. De la Skeet până la capătul rândului se întindea un grup de chipuri tinere de femei: negre şi albe, unele cu prea mult machiaj, dar toate având o sclipire de speranţă faţă de propriul viitor. Acestea erau fugarele Francescăi, şi fusese emoţionată când atât de multe doriseră să fie alături de ea astăzi. Până chiar şi Stefan o sunase de dimineaţă din Europa ca să o felicite, iar ea scosese de la el veştile bine-venite că la momentul actual se bucura de afecţiunea frumoasei văduve tinere a unui industriaş italian. Numai Gerry nu îi confirmase invitaţia, iar Francesca îi simţea lipsa. Se întrebă dacă era încă supărat pe ea pentru că îi refuzase ultima cerere de a apărea în emisiunea ei.

Dallie o prinse privindu-l şi îi dărui un zâmbet intim care îi spuse la fel de clar ca şi când ar fi rostit cuvintele

cât de mult o iubea. În ciuda diferențelor lor superficiale, descoperiseră că sufletele le erau pereche.

Teddy se ghemuise aproape de Holly Grace în loc de tatăl lui, dar Francesca se gândi că situația avea să se rezolve de la sine în curând și nu permise acestui lucru să îi strice plăcerea zilei. Într-o săptămână, ea şi Dallie aveau să fie căsătoriți, iar ea era mai fericită decât fusese vreodată în viața ei.

Preşedintele se pregătea pentru un final măreț.

– Şi astfel, America este în continuare tărâmul oportunităților, este în continuare căminul inițiativei individuale, cum a fost atestat de succesul celor pe care îi onorăm în această zi. Suntem cea mai mare țară din lume...

Francesca realizase emisiuni despre oamenii străzii din America, despre sărăcie și nedreptate, rasism și misoginism. Cunoștea toate defectele țării, dar în momentul de față nu putea decât să fie de acord cu președintele. America nu era o țară perfectă; era mult prea des egoistă, violentă și lacomă. Dar era o țară care avea adesea inima acolo unde trebuia, chiar dacă nu putea întotdeauna să facă ca toate detaliile să funcționeze corect.

Preşedintele încheie în ovații răsunătoare, filmat de camerele rețelelor de televiziune pentru a fi difuzat la ştirile din seara aceea. Apoi judecătorul Curții Supreme păși în față. Deși nu putea să vadă Ellis Island din spatele ei, Francesca îi simți prezența ca o binecuvântare și se gândi la toată mulțimea acelor imigranți care veniseră pe pământul acesta doar cu hainele de pe ei şi hotărârea de a-și crea o nouă viață pentru ei înșiși. Dintre toate milioanele care trecuseră prin aceste porți aurite, cu siguranță că ea fusese cea mai lipsită de valoare.

Francesca se ridică alături de ceilalți, cu un zâmbet în colțul buzelor în timp ce își aminti de o fată în vârstă de 21 de ani îmbrăcată într-o rochie antebelică roz cărând pe un drum din Louisiana o valiză Louis Vuitton. Ridică

mâna și începu să repete cuvintele rostite de judecătorul Curții Supreme.

- Astfel declar, sub jurământ, că în mod absolut și în totalitate renunț și mă lepăd de toate loialitățile față de orice prinț, monarh, stat sau suveranitate străină...

„Rămas-bun, Anglia“, se gândi ea. „N-a fost vina ta că am făcut așa un talmeș-balmeș din lucruri. Ești o bătrână țară bună, dar eu aveam nevoie de un loc dur, de un bătăuș tânăr, care să mă învețe să stau pe propriile picioare.“

- ... că voi susține și apăra Constituția și legile Statelor Unite ale Americii împotriva tuturor inamicilor, străini și domestici...

Avea să încerce din răsputeri, deși responsabilitățile cetățeniei o copleșeau. Dacă o societate urma să rămână liberă, cum își putea asuma acele îndatoriri cu ușurință?

- ... că voi purta arme în numele Statelor Unite...

Dumnezeule, cu siguranță că spera să nu!

- ... că voi presta munci de importanță națională sub îndrumare civilă atunci când legea o va cere...

Luna următoare trebuia să depună mărturie în fața unui comitet congresional pe tema problemelor fugarilor și începuse deja să formeze o organizație pentru a strânge fonduri ca să construiască adăposturi. Cu *Francesca astăzi* transmisă doar o dată pe lună, avea în sfârșit ocazia să dea ceva înapoi țării care îi dăduse deja atât de multe.

- ... că îmi asum acest angajament de bunăvoie, fără nici o rezervă sau scop ascuns; așa să mă ajute Dumnezeu.

Când ceremonia luă sfârșit, o serie de urale texane se ridicară din audiență. Cu lacrimi în ochi, Francesca își privi invitații dându-se în spectacol. Apoi președintele îi felicită pe noii cetățeni, urmat de judecătorul Curții Supreme de Justiție și de alți demnitari guvernamentali. O trupă începu să cânte primele măsuri din *Stars and Stripes Forever*, și angajatul Casei Albe, care era însărcinat cu ceremonia, începu să îi împingă pe participanți

către mesele drapate cu fanioane, așezate sub copaci și pline de punci și sendvișuri pentru ceai, exact ca la un picnic de 4 Iulie.

Dallie ajunse prin mulțime primul la ea, cu un zâmbet larg de dimensiunea Texasului întins pe tot chipul.

– Ultimul lucru de care are nevoie țara asta este un alt liberal care să voteze, dar sunt oricum foarte mândru de tine, scumpo.

Francesca râse și îl îmbrățișă. Pe partea estică a insulei se auzi un vuiet puternic de pe pajiște când elicopterul prezidențial se înălță, luându-i cu el pe șeful executiv și pe unii dintre ceilalți demnitari care participaseră la ceremonie. Cu președintele plecat, starea de spirit a evenimentului se relaxă. Când elicopterul dispăru, fu făcut un anunț cum că statuia fusese deschisă pentru o vizită privată pentru cei care doreau să intre.

– Sunt mândru de tine, mama, spuse Teddy.

Ea îl strânse în brațe.

– Ai arătat aproape la fel de bine acolo sus ca și creatorul acela de rochii coreean, îi spuse Holly Grace. Știi că avea șosete roz cu fluturi din strasuri?

Francesca aprecie încercarea lui Holly Grace de a face glume, mai ales că ea știa că era, în cea mai mare parte, prefăcătorie. Prea mult din strălucirea lui Holly Grace se stinsese pe parcursul ultimelor câteva luni.

– Aici, domnișoară Day, strigă unul dintre fotografi.

Zâmbi către cameră și vorbi cu toată lumea care veni să o felicite. Fostele ei fugare se aliniară să îl întâlnească pe Dallie. Flirtară scandalos cu el, iar el flirtă cu ele la rândul lui, până când le făcu pe toate să chicotească. Fotografii doreau fotografii cu Holly Grace, și fiecare rețea de televiziune ceruse să filmeze un interviu scurt cu Francesca. După ce îl termină pe ultimul, Dallie îi vârî un pahar cu punci în mâini.

– L-ai văzut pe Teddy?

Francesca aruncă un ochi împrejur.

– Nu de ceva vreme. Ea se întoarse către Holly Grace care tocmai venise lângă ei. L-ai văzut pe Teddy?

Holly Grace clătină din cap. Dallie păru îngrijorat, iar Francesca îi zâmbi.

– Ne aflăm pe o insulă, zise. Nu poate să intre în prea multe buclucuri.

Dallie nu păru convins.

– Francie, este și fiul tău. Cu o moștenire genetică ca asta, mi se pare că ar reuși să intre în necazuri oriunde.

– Haide să mergem să-l căutăm!

Făcu sugestia mai mult din dorința de a fi singură cu Dallie decât din cauza grijii pentru Teddy. Insula era închisă turiștilor pentru încă o oră. Ce rău i s-ar fi putut întâmpla?

În timp ce își puse jos paharul cu punci, observă că Naomi strângea mâna lui Ben Perlman și privea înspre cer. Umbrindu-și ochii cu palma, Francesca ridică și ea privirea, dar tot ce văzu fu un mic avion învârtindu-se deasupra capetelor lor. Și apoi observă că ceva părea să fi căzut din avion. În timp ce privea, o parașută pătrată se deschise. Unul câte unul, oamenii din jurul ei priviră către cer și observară coborârea parașutistului către Liberty Island.

În timp ce cădea, un banner lung alb se desfășura treptat în urma lui. Avea pe el litere imprimate cu negru, dar erau imposibil de citit căci vântul biciuia bannerul când într-o direcție, când în cealaltă, amenințând să se încurce în echipamentul parașutistului. Dintr-odată, bannerul se îndreptă.

Francesca simți o pereche de unghii ascuțite înfigându-i-se în mâneca jachetei sale din mătase chinezească.

– Vai, Dumnezeule, șopti Holly Grace.

Ochii tuturor celor care priveau – precum și cei ai camerelor de televiziune – erau lipiți de pancartă și de mesajul pe care aceasta îl purta:

CĂSĂTOREȘTE-TE CU MINE, HOLLY GRACE

Deşi era ascuns sub o cască şi o salopetă albă, parașutistul nu putea fi decât Gerry Jaffe.

- Îl voi ucide, zise Holly Grace, venin picurând din fiecare silabă rostită. De data asta a mers prea departe.

Și apoi vântul își schimbă direcția și fu vizibilă cealaltă parte a pancartei.

Avea desenul unei haltere.

Naomi veni alături de Holly Grace.

- Îmi pare rău, spuse. Am încercat să îl conving să nu o facă, dar te iubește atât de mult și refuză să facă ceva pe calea ușoară.

Holly Grace nu răspunse. Își ținu ochii lipiți pe coborâre. Parașutistul se apropie de insulă și apoi începu să fie luat de curent. Naomi scăpă un chițăit de alarmă şi degetele lui Holly Grace se adânciră și mai mult în brațul Francescăi.

- Se îndreaptă către apă! strigă Holly Grace. O, Dumnezeule, o să se înece. O să se încurce în parașută sau în bannerul acela idiot...

Se desprinse de lângă Francesca și începu să alerge către dig, țipând cât o țineau puterile.

- Idiot comunist! Tâmpit, idiot...

Dallie își așeză brațul pe umărul Francescăi.

- Ai vreo idee de ce are un desen cu două mânere rotunde pe bannerul ăla?

- Este o halteră, răspunse ea, ținându-și respirația, în timp ce Gerry tocmai trecea cu bine de dig și ateriza pe pajiştea aflată la vreo cincizeci de metri distanță.

- Holly Grace chiar o să-i facă zilele un iad pentru asta, comentă el, amuzându-se copios. La naiba, este scoasă din minți.

„Scoasă din minți" nu era expresia potrivită. Holly Grace era furioasă. Era atât de înfuriată, încât abia putea să se abțină. În timp ce Gerry se chinuia să își strângă parașuta, ea țipă către el toate cuvintele vulgare care îi veniră în minte.

El făcu ghem parașuta și bannerul laolaltă și le aruncă pe iarbă, ca să aibă în sfârșit două mâini libere ca să se poată ocupa de ea. Când îi văzuse chipul înroșit și simți arșița furiei ei, își dădu seama că urma să aibă nevoie de ambele mâini.

– Nu te voi ierta niciodată pentru asta, strigă ea, dându-i un pumn în braț, spre deliciul cameramanilor de la posturile de televiziune. N-ai destulă experiență pentru a sări în halul ăsta. Ai fi putut să mori. Îmi doresc să fi murit!

El își scoase casca, iar părul lui ondulat îi era ciufulit ca al unui înger întunecat.

– Am tot încercat să-ți vorbesc de săptămâni bune, dar n-ai vrut să mă vezi. Și apoi m-am gândit că o să-ți placă.

– Să-mi placă! Aproape că îl scuipă. N-am fost niciodată în viața mea atât de umilită! Ai făcut un circ din mine. N-ai nici un gram de minte. Nici măcar un gram.

– Gerry!

O auzi pe Naomi strigând și, cu coada ochiului, văzu oamenii de pază ai statuii alergând către el.

Știa că nu avea mult timp. Ceea ce făcuse era cu siguranță ilegal și nu se îndoia nici măcar o clipă că aveau să îl aresteze.

– Tocmai ce m-am angajat față de tine în mod public, Holly Grace. Ce vrei mai mult de la mine?

– Te-ai făcut de râs în public. Sărind dintr-un avion și aproape înecându-te cu bannerul acela idiot. Și de ce ai pus pe el un os de câine? Te deranjează să-mi spui ce-ai vrut să zici cu asta?

– Os de câine?

Gerry își aruncă brațele în aer de frustrare. Indiferent de ceea ce făcea, nu părea să o poată mulțumi pe această femeie și, dacă o pierdea de data asta, nu avea să o mai recapete vreodată. Numai la gândul că o putea pierdea îl cuprindeau fiori reci. Holly Grace Beaudine fusese singura femeie pe care nu reușise niciodată să o facă să îl urmeze, singura femeie care îl făcea să simtă că putea

cuceri lumea și avea nevoie de ea așa cum avea nevoie de oxigen.

Paznicii aproape că ajunseseră la el.

– Ești oarbă, Holly Grace? Nu e un os de câine. Dumnezeule, tocmai am făcut cel mai îngrozitor angajament din întreaga mea viață și tu ai ratat întreaga idee.

– Despre ce vorbești?

– Era o jucărie pentru copii!

Primii doi paznici îl apucară.

– O jucărie pentru copii? Expresia ei aprigă se topi de surpriză, și vocea i se înmuie. Aceea era o jucărie pentru copii?

Un al treilea ofițer de securitate o împinse pe Holly Grace într-o parte. Aparent hotărând că Gerry nu avea să le dea cu adevărat nici o bătaie de cap, ofițerul încătușă mâinile lui Gerry în față.

– Căsătorește-te cu mine, Holly Grace, zise Gerry, ignorând faptul că i se citeau drepturile. Căsătorește-te cu mine și fă-mi un copil – fă-mi o duzină! Numai nu mă părăsi niciodată.

– O, Gerry...

Stătu acolo privindu-l cu inima în ochi și dragostea pe care el o simțea pentru ea se umflă în pieptul lui până când îl duru. Oamenii de la pază nu doreau să arate ca tipii răi în fața presei, așa că îl lăsară să își ridice încheieturile încătușate și să își strecoare brațele peste capul ei. O sărută atât de intens, încât uită să se asigure că erau întorși cu fața la camerele de televiziune.

Din fericire, Gerry avea un partener care nu era la fel de ușor distras de femei.

Mult deasupra capetelor, de la o mică fereastră din coroana Statuii Libertății, un alt banner începu să se desfășoare, acesta de culoare galben strălucitor ca penele unui canar. Era făcut dintr-un material sintetic conceput pentru programul spațial – un material care era ușor și putea fi compactat pentru portabilitate într-un pachet nu mai mare decât un portofel și care apoi se putea

extinde generos odată ce era desfăcut. Bannerul galben ca un canar alunecă peste fruntea Doamnei Libertate, se desfăcu de-a lungul nasului ei și se desfăcu treptat până când se opri la baza bărbiei acesteia. Mesajul ei era ușor de citit de pe pământ, imprimat simplu cu litere negre groase.

FĂRĂ ARME NUCLEARE

Francesca fu cea care îl văzu întâi. Și apoi Dallie. Gerry, care își încheie fără tragere de inimă îmbrățișarea cu Holly Grace, zâmbi când îl zări și o sărută iute pe nas. Apoi își ridică încheieturile încătușate către cer, își dădu capul pe spate și își făcu mâinile pumn.

– Bravo Teddy! strigă.

Teddy!

Francesca și Dallie se uitară unul la celălalt alarmați și apoi începură să alerge pe pajiște către intrarea în statuie.

Holly Grace clătină din cap la Gerry, nefiind sigură dacă să plângă sau să râdă, știind doar că avea o viață interesantă înaintea ei.

– Era o oportunitate prea bună să o ratez, începu el să-i explice. Toate aceste camere...

– Taci din gură, Gerry, și spune-mi cum fac să te scot din închisoare.

Era o competență de care Holly Grace bănuia că avea să se folosească de multe ori în anii care aveau să vină.

– Te iubesc, scumpo, zise el.

– Și eu te iubesc, răspunse ea.

Acțiunile politice nu erau un lucru necunoscut la Statuia Libertății. În anii '60, exilați cubanezi se înlănțuiseră de picioarele Libertății; în anii '70, veterani antirăzboi atârnaseră de coroană un steag cu capul în jos; în anii '80 doi cățărători urcaseră pe suprafața statuii ca să protesteze împotriva întemnițării continue a unuia dintre membrii Panterelor Negre. Acțiunile

politice nu erau necunoscute, dar nici una dintre ele nu implicase vreodată un copil.

Teddy ședea singur în holul pe care se afla biroul pazei. Din spatele ușii închise, putea să audă vocea mamei sale și, ocazional, pe cea a lui Dallie. Unul dintre paznici îi adusese o cutie de 7-Up, dar el nu putu să o bea.

Cu o săptămână în urmă, când Gerry îl dusese pe Teddy în vizită la Naomi ca să îl vadă pe nou-născutul acesteia, Teddy îi auzise fără să vrea pe Gerry și Naomi certându-se și așa aflase despre planul lui Gerry de a se parașuta pe insulă. Când Gerry îl dusese acasă, Teddy îl luase la întrebări. Se simțise important când Gerry i se confesase în cele din urmă, chiar dacă se gândise că lucrul acesta se datorase faptului că Gerry se simțea trist pentru că o pierduse pe Holly Grace.

Discutaseră despre bannerul cu „Fără arme nucleare", și Teddy îl rugase pe Gerry să îl lase să îl ajute, dar Gerry spusese că era prea tânăr. Teddy nu se lăsase bătut. De două luni încercase să se gândească la un proiect pentru educație civică destul de spectaculos încât să o impresioneze pe domnișoara Pearson și își dăduse seama că acesta era. Când încercase să îi explice asta, Gerry îi ținuse o lungă prelegere despre cum disidența politică nu trebuia să fie adoptată din motive egoiste. Teddy îl ascultase cu atenție și se prefăcuse că era de acord, dar dorea cu adevărat un zece la proiectul lui pentru educație civică. Tocilarul de Milton Grossman nu făcuse decât să viziteze biroul primarului Koch, și domnișoara Pearson îi dăduse un zece.

Să se gândească la cum ar fi reacționat ea în fața unui copil care ajutase la dezarmarea lumii sfida imaginația lui Teddy!

Acum însă, când trebuia să înfrunte consecințele, Teddy știa că fusese o prostie să spargă fereastra din coroană. Dar ce altceva ar fi putut să facă? Gerry îi explicase că ferestrele din coroană se deschideau cu o cheie specială pe care o purtau unii dintre oamenii

de la curățenie. Unul dintre oamenii aceștia era un prieten de-al lui Gerry, și tipul acesta promisese să se strecoare în coroană de îndată ce oamenii din paza președintelui plecau și să le deschidă fereastra din mijloc. Dar, când Teddy ajunsese în coroană, transpirat tot și cu respirația tăiată după ce urcase scările cât putuse de repede ca să ajungă înaintea tuturor, ceva nu mersese cum trebuie, pentru că fereastra era încă încuiată.

Gerry îi spusese lui Teddy că, dacă era vreo problemă cu fereastra, trebuia să coboare imediat și să uite de bannerul cu „Fără arme nucleare", dar Teddy considera că erau prea multe în joc. Iute, înainte să aibă timp să se gândească la ceea ce făcea, luase capacul de metal al unui coș de gunoi și îl lovise de câteva ori de mica fereastră din centru. După patru încercări, spărsese în cele din urmă fereastra. Probabil că nu fusese decât un ecou în coroană, dar, atunci când sticla se spărsese, lui i se păruse că auzise statuia strigând.

Ușa de la birou se deschise și ieși omul care se ocupa de securitate. Nici măcar nu se uită la Teddy; înaintă direct pe coridor, fără să spună nimic. Atunci mama lui se ivi în pragul ușii, iar Teddy văzu că era într-adevăr supărată. Mama lui nu se supăra prea des, cu excepția cazului în care era într-adevăr speriată de ceva, dar când se întâmpla, el avea o senzație de rău în stomac. El înghiți în sec și coborî privirea, pentru că îi era frică să o privească fix în ochi.

– Vino aici, tinere, spuse ea, vorbind de parcă ar fi mâncat numai cuburi de gheață. Acum!

El simți un gol în stomac. Chiar avea probleme. Se așteptase să intre în mici necazuri, dar nu atât de mult. Nu o auzise niciodată pe mama lui părând atât de supărată. I se părea că stomacul i se întorcea cu susul în jos și se gândi că era în pericol să verse. Încercă să tragă de timp târșâindu-și pantofii buni în drumul lui spre ușă, dar mama lui îl prinse de braț și îl trase în birou. Ușa se închise apăsat în urma lui.

Nici unul dintre oamenii statuii nu era acolo. Doar Teddy, mama lui și Dallie. Dallie stătea în picioare lângă fereastră, cu brațele încrucișate la piept. Din cauza soarelui, Teddy nu-i putea vedea chipul prea bine și era bucuros de asta. La ultimul etaj al Empire State Building, Dallie spusese că îl iubește pe Teddy, și Teddy își dorise atât de tare să îl creadă, numai că îi fusese teamă că Dallie o spusese doar pentru că mama lui îl pusese.

– Teddy, îmi este atât de rușine cu tine, începu mama lui. Ce Dumnezeu te-a făcut să te implici în așa ceva? Ai vandalizat statuia. Cum ai putut face asta?

Vocea mamei tremura puțin, de parcă era chiar foarte supărată, iar accentul îi devenise mai persistent decât de obicei. El își dori să nu fie prea mare pentru a primi o palmă, pentru că știa că o palmă nu durea la fel de mult ca asta.

– E o minune că nu o să depună acuzații împotriva ta. Am avut întotdeauna încredere în tine, Teddy, dar o să treacă mult timp până când o să pot să am din nou. Ceea ce ai făcut a fost ilegal...

Cu cât ea vorbea mai mult, cu atât capul lui Teddy se apleca mai tare. Nu știa ce era mai rău... să rănească statuia sau să o supere atât de mult pe mama lui. Începu să simtă un nod în gât și își dădu seama că va plânge. Chiar acolo, în fața lui Dallie Beaudine, va plânge ca un ticălos. Își păstră privirea ațintită în podea și se simți de parcă cineva îi arunca pietre în piept. Trase adânc și tremurător aer în piept. Nu putea să plângă în fața lui Dallie. S-ar fi înjunghiat în ochi înainte să facă un asemenea lucru.

O lacrimă se prelinse și desenă o bulină mare pe unul dintre vârfurile pantofilor lui buni. Își trecu celălalt pantof peste ea pentru ca Dallie să nu o vadă. Mama lui continuă să vorbească despre cum nu mai putea să aibă încredere în el, cât de dezamăgită era, și o altă lacrimă ateriză pe celălalt pantof. Îl durea stomacul, își simțea tot mai apăsător nodul în gât și voia doar să se așeze

pe podea și să-și ia în brațe unul dintre foștii lui ursuleți și să plângă din toată inima.

- Gata, Francie! Vocea lui Dallie nu se auzi foarte tare, dar era serioasă, iar mama lui se opri din vorbit. Teddy își șterse nasul cu mâneca. Du-te un minut afară, scumpo, spuse Dallie.

- Nu, Dallie, eu...

- Hai, scumpo! Noi terminăm într-un minut.

„Nu pleca!" ar fi vrut Teddy să urle. „Nu mă lăsa singur cu el!" Dar era prea târziu. După vreo câteva secunde, picioarele mamei începură să o ia din loc, apoi el auzi ușa închizându-se. O altă lacrimă i se prelinse pe bărbie și scoase un mic sughiț în timp ce încercă să respire.

Dallie veni lângă el. Printre lacrimi, Teddy putea să vadă manșeta de la pantalonii lui Dallie. Și atunci simți cum un braț îl cuprinde pe după umeri și îl trage aproape.

- Nu te sfii și plângi cât vrei, fiule, spuse Dallie încet. Uneori este greu să plângi foarte tare cu o femeie în preajmă, iar tu ai avut o zi grea.

Ceva tare și dureros, ce Teddy ținuse cu hotărâre prea mult timp înăuntrul lui, păru să se frângă.

Dallie îngenunche și îl îmbrățișă pe Teddy. Teddy își înfășură brațele în jurul gâtului lui Dallie și îl ținu cât putu de strâns și plânse atât de tare, încât nu își mai putu trage sufletul. Dallie îl frecă pe spate pe sub cămașă, îi spuse „fiule" și îi zise că, mai devreme sau mai târziu, totul va fi bine.

- N-am vrut să rănesc statuia, plânse Teddy cu sughițuri în gâtul lui Dallie. Îmi place statuia. Mama a spus că n-o să mai aibă niciodată încredere în mine.

- Femeile nu sunt întotdeauna de încredere atunci când sunt supărate ca mama ta acum.

- O iubesc pe mama. Teddy sughiță din nou. N-am vrut să o supăr atât de tare.

- Știu asta, fiule.

– Ideea că am supărat-o atât de tare pe mine mă face să mă simt speriat pe dinăuntru.

– Pun pariu că și pe ea o sperie pe dinăuntru.

În cele din urmă, Teddy găsi curajul să ridice privirea. Fața lui Dallie părea toată neclară printre lacrimile lui.

– O... să-mi ia alocația pentru un milion de ani.

Dallie dădu din cap.

– Probabil ai dreptate în privința asta.

Apoi Dallie cuprinse capul lui Teddy între mâini, îl lipi de pieptul lui și îl sărută chiar lângă ureche.

Teddy se ținu pe poziții, fără să spună nimic preț de câteva secunde, doar obișnuindu-se cu senzația de obraz aspru peste al lui, în locul unuia neted.

– Dallie?

– Da.

Teddy își îngropă gura în gulerul cămășii lui Dallie, astfel încât cuvintele să răsune înfundat.

– Cred... cred că tu ești tatăl meu adevărat, nu-i așa?

Dallie rămase tăcut pentru o clipă și, atunci când vorbi, în sfârșit, părea că și el avea un nod în gât.

– Fii sigur de asta, fiule. Fii sigur.

Mai târziu, Dallie și Teddy ieșiră pe hol pentru a o înfrunta împreună pe mama. Numai că de astă dată, când văzu cum Teddy se ținea de Dallie, ea fu cea care începu să plângă și, înainte să-și mai dea seama, mama lui îl îmbrățișă și Dallie o îmbrățișa pe ea, iar toți trei rămaseră chiar acolo, în mijlocul holului de la biroul de securitate al Statuii Libertății, îmbrățișându-se unul pe altul și plângând ca o adunătură de bebeluși.

epilog

Dallie era așezat pe scaunul pasagerului din marele său Chrysler New Yorker, cu marginea șepcii trasă peste ochi ca să pareze soarele dimineții, în timp ce Domnișoara Șic trecu de două camioane și de un autobuz Greyhound în mai puțin timp decât aveau majoritatea oamenilor ca să spună „amin". La naiba, îi plăcea cum conducea mașina. Un bărbat putea să se relaxeze cu o femeie ca ea la volan, căci știa că are șansa să ajungă la destinație înainte ca arterele sale să apuce să îmbătrânească.

– Ai de gând să-mi spui unde mă duci? întrebă el.

Când îl luase de la cafeaua lui de dimineață, el nu se împotrivise prea mult pentru că trei luni de viață în cuplu îl învățaseră că era mult mai distractiv să fie de acord cu frumoasa lui soție decât să-și petreacă jumătate din timp certându-se cu ea.

– La depozitul ăla vechi, răspunse ea. Dacă reușesc să găsesc drumul.

– La depozit? Locul este închis de ultimii trei ani. Nu e nimic acolo.

Francesca coti iute la dreapta pe un vechi drum de asfalt.

– Asta a spus domnișoara Sybil.

– Domnișoara Sybil? Ce treabă are ea cu toate astea?

– Ea este femeie, răspunse Francesca misterios. Și înțelege nevoile unei femei.

Dallie hotărâse că cea mai bună acțiune într-o asemenea situație era să nu mai pună întrebări, ci doar să lase evenimentele să-și urmeze cursul firesc. Zâmbi larg și mai trase puțin în jos de cozorocul șepcii. Cine s-ar fi gândit vreodată că a fi căsătorit cu Domnișoara Șic se va dovedi atât de distractiv?

Viața lor se desfășura chiar mai bine decât se așteptase. Francie îl dusese pe Riviera franceză pentru o lună de miere care fusese cea mai extraordinară perioadă din viața lui, iar apoi veniseră la Wynette peste vară. În timpul anului școlar, deciseseră să își concentreze viața în New York pentru că era cel mai bun loc pentru Teddy și Francie. Din moment ce Dallie urma să joace în turneele mai mari în toamna aceea, el putea să se stabilească aproape oriunde. Și, de fiecare dată când se plictiseau, puteau să se ducă să stea într-una din acele case pe care le aveau împrăștiate prin toată țara.

– Trebuie să ne întoarcem în Wynette peste exact 45 de minute, spuse ea. Ai un interviu cu reporterul ăla de la *Sports Illustrated*, iar eu am o conferință telefonică programată cu Nathan și cu oamenii mei de producție.

Ea nu arăta destul de bătrână ca să știe ceva despre conferințele telefonice, cu atât mai puțin ca să aibă oameni de producție. Părul îi era strâns într-o coadă drăguță, care o făcea să pară că are vreo 14 ani, și purta un top alb mulat, cu o fustă denim scurtă pe care i-o cumpărase el, pentru că știa că nu va face cu mult mai mult decât să îi acopere posteriorul.

– Am crezut că ne ducem pe terenul de golf, spuse el. Fără să te jignesc, Francie, dar lovitura ta la golf mai trebuie șlefuită.

Ceea ce era un mod politicos de a pune problema. Avea cea mai cruntă lovitură de golf din câte văzuse vreodată la vreo persoană, bărbat sau femeie, dar lui îi plăcea să se prostească alături de ea atât de mult, încât se purta de parcă ea făcea progrese.

– Nu-mi dau seama cum se va îmbunătăți vreodată lovitura mea dacă tu îmi spui că trebuie să fac atâtea lucruri, mormăi ea. Ține capul în jos, Francie! Trage cu partea stângă, Francie! Lasă-te ușor pe genunchi, Francie! Sincer, nici un om cu mintea întreagă nu-și putea aminti toate chestiile astea. Nu este de mirare că nu poți

să-l înveți pe Teddy să lovească o minge de baseball. Tu faci totul să pară atât de complicat.

- Acum, nu-ți face tu griji de jocul de baseball al băiatului. Ar trebui să fi știut deja până acum că sportul nu este totul, mai ales când fiul meu are mai multă capacitate intelectuală decât toate Ligile din Wynette la un loc.

În privința lui Dallie, Teddy era cel mai bun băiat din lume și nu l-ar fi schimbat nici pentru toți copiii sportivi din America.

- Apropo de terenul de golf, începu ea. Acum că se apropie Campionatul PGA...

- Aha.

- Scumpule, nu spun că ai avut o problemă cu loviturile lungi săptămâna trecută. Doamne, ai câștigat turneul, așa că nu putea să fie o mare problemă. Totuși, am crezut că poate vrei să-ți petreci câteva ore după interviu ca să vezi dacă nu le poți îmbunătăți puțin. Ea se uită în direcția lui, aruncându-i una dintre acele priviri blânde, inocente, care nu îl păcăleau niciodată. Sigur că nu mă aștept să câștigi PGA, continuă ea. Ai câștigat deja două titluri în vara asta și nu trebuie să câștigi fiecare turneu, dar...

Vocea rămase suspendată în aer, de parcă și-ar fi dat seama că deja spusese suficient. Mai mult decât suficient. Un lucru pe care el îl descoperise despre Francie era că era aproape de nepotolit când venea vorba de titluri de golf.

Scoase mașina de pe drumul îngust de asfalt și ajunseră pe o alee cu pământ care probabil nu mai fusese folosită de pe vremea apașilor. Vechiul depozit de gunoi Wynette se afla la o jumătate de kilometru în direcția opusă, dar el nu menționă detaliul. Jumătate din distracția de a fi cu Francie era să o privească improvizând.

Ea își prinse buza de jos între dinți și se încruntă.

- Depozitul ar trebui să fie pe aici, pe undeva, deși nu cred că este foarte important.

El își încrucișă brațele la piept și se prefăcu că adoarme. Ea chicoti.

– Nu mi-a venit să cred că Holly Grace a apărut la Roustabout aseară într-o rochie de gravidă – abia dacă are trei luni de când este însărcinată. Și Gerry nu avea nici cea mai vagă idee cum să se poarte. Și-a petrecut toată seara bând vin alb și vorbind cu Skeet despre beneficiile nașterii naturale. Francesca coti pe un drum chiar mai accidentat. De asemenea, nu sunt deloc sigură că Holly Grace a făcut bine aducându-l pe Gerry la Wynette. Voia ca el să-i cunoască mai bine părinții, dar biata Winona este absolut îngrozită de el.

Francesca se uită la Dallie și își dădu seama că se prefăcea că doarme. Zâmbi în sinea ei. Probabil era mai bine. Dallie încă nu era absolut rațional apropo de subiectul Gerry Jaffe. Bineînțeles, nici ea nu mai fusese atât de rațională o vreme. Gerry nu ar fi trebuit să-l implice pe Teddy în planul lui, indiferent cât de mult i-ar fi cerut fiul ei să participe. De la incidentul de la Statuia Libertății, ea, Dallie și Holly Grace se asigurau că Teddy și Gerry nu erau niciodată lăsați singuri mai mult de cinci minute.

Apăsă ușor frâna și îndreptă mașina pe o potecă înfundată care se închidea într-o mulțime de cedri. Mulțumită că zona era complet pustie, ea apăsă butoanele care coborau geamurile din față și opri motorul. Aerul de dimineață care pătrunse înăuntru era cald și plăcut de prăfuit.

Dallie încă se prefăcea că doarme, cu brațele încrucișate peste tricoul lui de un cenușiu decolorat și cu una dintr-o serie de șepci cu un drapel american trasă peste ochi. Amână momentul în care îl va atinge, de fapt, bucurându-se de așteptare. Cu toate râsetele și tachinările care se întâmplau între ei, ea și Dallie găsiseră împreună o seninătate, un sentiment de revenire perfectă acasă, care nu se putea întâmpla decât după ce cunoșteai partea cea mai întunecată a celeilalte persoane și după ce ieșeați împreună la liman.

Întinzându-se spre el, îi scoase șapca și o lăsă pe bancheta din spate. Apoi îi sărută pleoapele închise, trecându-și degetele prin părul lui.

– Trezește-te, scumpule, ai ceva de făcut.

El îi mușcă ușor buza de jos.

– Te gândești la ceva anume?

– Aha.

El își strecură mâna pe sub topul ei alb și mulat și îi urmări cu vârful degetelor micile umflături ale coloanei.

– Francie, avem un pat perfect la Wynette și încă unul la vreo 40 de kilometri spre vest de aici.

– Al doilea este prea departe și primul este prea aglomerat.

El chicoti. Teddy bătuse la ușa dormitorului lor în acea dimineață și apoi se urcase în pat cu ei pentru a-i întreba dacă trebuia să se facă detectiv sau savant când creștea mare.

– Oamenii căsătoriți nu trebuie să facă dragoste într-o mașină, spuse el, închizând din nou ochii în timp ce ea i se așeză în poală și începu să-i sărute urechea.

– Majoritatea oamenilor căsătoriți nu au o întâlnire a Bibliotecii Publice „Prietenii din Wynette" într-o cameră și o armată de fete adolescente în cealaltă, răspunse ea.

– Aici ai dreptate.

El îi ridică puțin fusta pentru ca ea să îl încalece cu coapsele. Apoi începu să mângâie una dintre acele coapse, alunecând treptat în sus. Deschise brusc ochii.

– Francie Day Beaudine, nu ai lenjerie.

– Nu? murmură ea cu vocea aceea de sărmana fată bogată plictisită. Ce obraznic din partea mea!

Ea își freca sânii de el, îi săruta urechea, îl înnebunea intenționat. El hotărî că trecuse de mult vremea când trebuia să îi arate Domnișoarei Șic cine era șeful în casă. Deschizând portiera mașinii, ieși afară, luând-o cu el.

– Dallie... protestă ea.

El își înfășura brațul în jurul mijlocului ei și o ridică de pe sol. În timp ce o duse spre portbagajul mașinii,

ea îl încântă începând să se lupte, deși Dallie credea că ar fi putut să depună ceva mai mult efort dacă s-ar fi concentrat mai tare.

– Nu sunt genul de femeie cu care să faci dragoste pe bancheta unei mașini, spuse ea cu o voce atât de arogantă, încât ai fi zis că vorbea regina Angliei.

Doar dacă Dallie nu își închipuia că regina Angliei și-ar fi mișcat mâna în sus și în jos pe partea din față a blugilor lui în același fel.

– Pe mine nu mă poți păcăli cu accentul ăsta al tău, doamnă, spuse el tărăgănat. Știu exact cum le place fetelor americane să facă dragoste.

Când ea deschise gura ca să răspundă, el profită de buzele întredeschise pentru a-i oferi genul de sărut care garanta câteva minute de tăcere. În cele din urmă, ea începu să se ocupe de fermoarul blugilor lui, ceea ce nu durã deloc mult... Francie se pricepea de minune la tot ce avea de-a face cu hainele.

Momentul lor de dragoste începu vulgar, cu câteva vorbe murdare și multe mișcări, dar apoi totul deveni tandru și dulce, exact ca sentimentele pe care le aveau unul pentru celălalt. Nu trecu mult timp și rămaseră întinși în partea din spate a mașinii, chiar pe cearșaful din satin roz pe care Francesca îl păstrase în mașină pentru asemenea situații de urgență.

După aceea, se uitară unul în ochii celuilalt, fără să-și spună vreun cuvânt, doar privindu-se și apoi se sărutară cu atâta dragoste și înțelegere, încât le fu greu să-și amintească că existaseră vreodată bariere între ei.

Dallie fu cel care conduse la întoarcerea în Wynette. Când reveni la autostrada principală, Francesca era ghemuită lângă el, iar Dallie se simțea leneș și satisfăcut, mulțumit de sine pentru că avusese inspirația să se însoare cu Domnișoara Șic. Tocmai atunci Ursul își făcu una dintre aparițiile sale tot mai rare.

„Se pare că ești într-un real pericol de a te face de râs cu femeia asta."

„Aici ai dreptate", răspunse Dallie, apăsând un sărut pe creştetul ei.

Şi apoi Ursul chicoti. „Bună treabă, Beaudine!"

Pe partea opusă a Wynette, Teddy şi Skeet erau aşezaţi unul lângă celălalt pe o bancă de lemn, duzii de deasupra lor protejându-i de soarele verii. Stăteau liniştiţi, nici unul dintre ei nesimţind nevoia de a vorbi. Skeet privea spre panta cu iarbă unduitoare, iar Teddy sorbea dintr-o cola. Purta pantalonii de camuflaj preferaţi, prinşi cu o curea joasă pe şolduri, cu o şapcă de baseball cu un steag american. O insignă cu „Fără arme nucleare" ocupa un loc de onoare exact în centrul tricoului său.

Teddy se gândea că vara acea la Wynette fusese cea mai frumoasă perioadă din viaţa lui. Avea o bicicletă aici, pe care nu o avea la New York, iar el şi tatăl lui construiseră un solar foarte frumos în curtea din spate. Totuşi, îi era dor de unii dintre prietenii lui şi nu detesta complet ideea de a se întoarce la New York peste câteva săptămâni. Domnişoara Pearson îi dăduse un A la proiectul despre imigraţie făcut la ştiinţele sociale. Îi spusese că povestea pe care o scrisese el despre cum mama lui ajunsese în această ţară şi tot ceea ce i se întâmplase odată ajunsă aici era cea mai interesantă lucrare pe care o citise vreodată de la un elev. Iar profesoara sa de anul viitor era cea mai bună din toată şcoală. De asemenea, erau multe muzee şi lucruri în New York pe care voia să i le arate tatălui lui.

– Eşti gata? întrebă Skeet, ridicându-se de pe banca pe care se aşezară.

– Cred. Teddy sorbi zgomotos ultimele picături de cola, apoi se ridică să arunce doza goală în coşul de gunoi. Nu înţeleg de ce trebuie să facem aşa un secret din asta, mormăi el. Dacă povestea asta nu ar fi un secret atât de mare, am veni aici mai des.

– Nu-ţi bate capul, răspunse Skeet, protejându-şi ochii ca să se uite în jos pe panta cu iarbă. O să îi spunem

tatălui tău despre asta când decidem să-i spunem și nu înainte.

Lui Teddy îi plăcea să vină pe terenul de golf cu Skeet, așa că nu mai comentă. Luă crosa trei dintr-o geantă cu crose prăfuite pe care Skeet le găsise pentru el. După ce își șterse palmele pe pantaloni, așeză mingea, bucurându-se de echilibrul ei perfect pe suportul roșu de lemn. În timp ce își luă poziția, privi peste versantul înverzit spre verdele îndepărtat. Părea atât de drăguț de acolo, scânteind în lumina soarelui. Poate că pentru că el era un copil de oraș, dar îi plăceau la nebunie terenurile de golf. Adulmecă ușor aerul curat, se echilibră și se legănă.

Crosa imprimă mingii o traiectorie satisfăcătoare.

- Cum a fost? întrebă Teddy, aruncând o privire spre cărare.

- Aproximativ 163 de metri, spuse Skeet chicotind. N-am văzut niciodată un copil care să trimită o minge atât de departe.

Teddy deveni deosebit de grav.

- Nu este mare lucru, Skeet. Nu știu de ce mereu faci atâta caz din asta. Este ușor să lovești o minge de golf. Nu este ca și cum ai încerca să prinzi una de fotbal sau să lovești una de baseball sau ceva cu adevărat greu. Oricine poate să lovească o minge de golf.

Skeet nu spuse nimic. Îi ducea crosele lui Teddy pe cărare și râdea prea tare ca să mai poată vorbi.

mulțumiri

Mulțumirile mele deosebite următorilor oameni și organizații:

Bill Phillips - care joacă grozav golf și m-a ținut departe de băutură. Te iubesc.

Steve Axelrod - cel mai bun din câți există.

Claire Zion - un editor bun este o necesitate; unul care are și simțul umorului este o binecuvântare.

Asociația Jucătorilor Profesioniști de Golf - pentru că au răspuns cu atâta răbdare întrebărilor mele.

Fundației Statuia Libertății - Ellis Island - apărătorii flăcării.

Conducerii și angajaților WBRW, Bridgewater, New Jersey - un post de radio mic cu o inimă de 50 000 de wați.

Dr. Lois Lee și Copiilor Nopții - Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Charlotte Smith, dr. Robert Pallay, Glen Winger, Steve Adams.

Rita Hallbright de la Compania Kenya Safari.

Linda Barlow - pentru prietenia ei continuă și pentru numeroasele sugestii utile.

Ty și Zachary Phillips - care îmi luminează cu adevărat viața.

Lydia Kihm - sora mea preferată.